

Minunile Maicii Domnului

preot Nicodim Măndiță (1889-1975)

Maica Domnului Kazanskaia

Se tipărește cu binecuvântarea Preasfințitului GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Agapis, 2007

Îndemnăm pe toți, cei care au primit ajutor sau vindecare de la Maica Domnului, să nu tănuiască minunile ei ci, spre slava lui Dumnezeu, să o consemneze în scris și să trimită pe adresa de email: editura.agapis@gmail.com, spre publicare în cărțile cu minuni ale Maicii Domnului care vor mai fi editate.

SĂ NU UITĂM DE SFINȚII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHISORILOR COMUNISTE ROMÂNE

Realizat cu **ABBYY FineReader** 11 și **ABBYY PDF Transformer** 3

Descarcă PDF: <https://archive.org/details/MinunileMaiciiDomnului-PreotNicodimMandita1889-1975>

CUPRINS

Precuvântare.....	17
Minunile Maicii Domnului în profețiile Vechiului Testament.....	21
MINUNEA 1 - Făgăduința Răscumpărătorului	21
MINUNEA 2 - Scara la ceruri	22
MINUNEA 3 - Rugul aprins nu se mistuia.....	23
MINUNEA 4 - Marea a rămas neumblată și Fecioara nestrucată	23
MINUNEA 5 - Maica Domnului preînchipuită prin toiagul lui Aaron	25
MINUNEA 6 - Maică pururea Fecioară	26
MINUNEA 7 - Unii păgâni se închinau Maicii pururea Fecioară.....	27
MINUNEA 8 - Poarta închisă a Răsăritului.....	28
Minunile despre zămislirea și nașterea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Maria	29
MINUNEA 9 - Sfinții Părinți Ioachim și Ana	29
MINUNEA 10 - Întristarea Sfinților Părinți Ioachim și Ana	29

MINUNEA 11 - Rugăciunea Sfintei Ana	30
MINUNEA 12 - Rugăciunea și postul dreptului Ioachim	31
MINUNEA 13 - Zămislirea și nașterea Preasfintei și pururea Fecioarei Maria.....	32
MINUNEA 14 - Punerea numelui Preasfintei Fecioare	32
MINUNEA 15 - Însemnătatea și taina numelui „Maria”	33
MINUNEA 16 - Însemnătatea literei „M”	33
MINUNEA 17 - Însemnătatea literei „A”	34
MINUNEA 18 - Însemnătatea literei „R”	34
MINUNEA 19 - Însemnătatea literei „I”	35
MINUNEA 20 - Însemnătatea literei „A”	35
MINUNEA 21 - Intrarea în biserică a Preasfintei Fecioare.....	36
MINUNEA 22 - Primirea ei de către Proorocul Zaharia.....	36
MINUNEA 23 - Introducerea Preasfintei Fecioarei în Sfânta Sfintelor.....	37
MINUNEA 24 - Petrecerea la Templul Sfânt a Preasfintei Fecioarei Maria	37
MINUNEA 25 - O descoperire minunată	38
MINUNEA 26 - Părăsirea Templului.....	39
MINUNEA 27 - Alegerea logodnicului Preasfintei Fecioare	39
MINUNEA 28 - Buna-Vestire	40
MINUNEA 29 - Preasfânta Fecioară Maria în vizită la Elisabeta	41
MINUNEA 30 - Iosif, logodnicul, tulburat de gânduri necredincioase.....	42
MINUNEA 31 - Preasfânta Fecioară învinuită	42
MINUNEA 32 - Nașterea Domnului.....	43
MINUNEA 33 - Îngerul Domnului se arată păstorilor	44
MINUNEA 34 - Întâmpinarea Domnului.....	45
MINUNEA 35 - Taina făgăduinței bătrânului Simeon.....	46
MINUNEA 36 - Sabia îndurerărilor	47
MINUNEA 37 - Maica Domnului și Magii.....	48
MINUNEA 38 - Uciderea pruncilor	49
MINUNEA 39 - Fuga în Egipt.....	49
MINUNEA 40 - Iisus la 12 ani la Ierusalim	50
MINUNEA 41 - Maica Sfântă cu Fiul ei la nunta din Cana.....	50
MINUNEA 42 - Maica Preacurată și frații Domnului.....	51
MINUNEA 43 - Maica Precistă urmează Fiului său până la moarte.....	52
MINUNEA 44 - Maica Preasfântă cu sfințele femei la moartea Fiului său.....	52
MINUNEA 45 - Maica Preasfântă și cu mironosițele la pogorârea de pe Cruce a Domnului	53
MINUNEA 46 - Maica Preacurată și cu mironosițele la îngroparea Domnului	54
MINUNEA 47 - Bucuria Maicii Sfinte la învierea Fiului său	54
MINUNEA 48 - Duhul Sfânt S-a pogorât și peste Maica Domnului.....	55
MINUNEA 49 - Maica Domnului a făcut apostolat.....	56
Minunile Maicii Domnului la adormirea ei.....	58
MINUNEA 50 - Îngerul aduce vestea Adormirii	58
MINUNEA 51 - Îngerii cu stâlpi de finic.....	58
MINUNEA 52 - Certarea și miluirea iudeilor necredincioși la Adormirea Maicii Domnului	59
MINUNEA 53 - Arătarea Maicii Domnului după Adormirea sa	61

Minunile Maicii Domnului prin numele ei Maria	63
MINUNEA 54 - Chipul și numele Maicii Domnului nescris de mână omenească	63
MINUNEA 55 - Bucură-te, Marie.....	64
MINUNEA 56 - Cum a cinstit Maica Domnului pe cel care i-a cinstit numele	64
MINUNEA 57 - Cinstind numele Maicii Domnului, s-a convertit la creștinism.....	65
MINUNEA 58 - Numele Maria vestit de o sibilă	66
MINUNEA 59 - O proorocie veche despre Maica Domnului	66
MINUNEA 60 - Numele pururea Fecioarei Maria pierde și izgonește pe draci	67
MINUNEA 61 - Numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu alungă pe dracul prefăcut în înger luminos	68
MINUNEA 62 - Numele Maicii Domnului a risipit năluca drăcească.....	70
MINUNEA 63 - Chemând numele Maicii Domnului, a scăpat de arderea focului	70
MINUNEA 64 - Cu numele lui Dumnezeu și al Maicii Domnului, Cuviosul Petru alungă pe diavoli	71
MINUNEA 65 - Numele Maicii Domnului izgonește pe diavolii care se arătau în chip de jivine	72
MINUNEA 66 - Numele lui Dumnezeu și al Maicii Domnului risipesc înșelăciunea diavolească ...	73
MINUNEA 67 - Numele Maicii Domnului izgonește pe diavolul cu chip de arhanghel.....	74
Minunile Maicii Domnului făcute cu veșmântul și brâul ei.....	76
MINUNEA 68 - Veșmântul Pruncului Hristos.....	76
MINUNEA 69 - Veșmântul Precistei, salvează o cetate	76
MINUNEA 70 - Țarigradul salvat prin veșmântul Precistei	77
MINUNEA 71 - Maica Precista ne dăruiește veșmântul său	77
MINUNEA 72 - Precista dăruiește brâul său lui Toma	78
MINUNEA 73 - Veșmântul Preacuratei Fecioare, Născătoarea de Dumnezeu, din Biserica Vlahernei	78
MINUNEA 74 - Cinstitul brâu al Maici Domnului vindecă pe împărăteasa Zoe	81
MINUNEA 75 - Maica Domnului acoperă poporul cu cinstitul său omofor.....	82
Minunile Maicii Domnului făcute la izvorul ei	83
MINUNEA 76 - Izvorul cel de viață primitor, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.....	83
MINUNEA 77 - Leon împăratul vindecat cu apă de la Izvorul Maicii Domnului.....	85
MINUNEA 78 - Un mort a înviat fiind stropit cu apă de la Izvorul Maicii Domnului	86
MINUNEA 79 - Izvorul Maicii Domnului a dezlegat-o de nerodire.....	88
MINUNEA 80 - Precista salvează biserica izvorului Ei.....	88
MINUNEA 81 - Mai multe minuni făcute cu apă de la Izvorul Precistei	89
MINUNEA 82 - Minunile de la fântâna numită „Izvorul Doamnei”	90
Minunile Maicii Domnului în oștiri	92
MINUNEA 83 - Maica Domnului ajută în războaie pe voievozii evlavioși.....	92
MINUNEA 84 - Recunoștința împăratului Ioan Comnenul.....	93
MINUNEA 85 - Maica Domnului trimite pe Sfântul Teodor să ajute unui împărat.....	93
MINUNEA 86 - Hulitorul Maicii Domnului este pedepsit	94
MINUNEA 87 - Maica Domnului pedepsește pe Apostatul Iulian.....	94
MINUNEA 88 - Maica Domnului izbăvește cetatea de împresurarea Persilor și Tătarilor.....	95
MINUNEA 89 - Saracinii biruiți de Maica Domnului prin grindină de foc	95
MINUNEA 90 - Ștefan, craiul unguresc, ajutat de Maica Domnului	96

MINUNEA 91 - Ostaşul evlavios apărat de Precista	97
MINUNEA 92 - Turcii răuvoitori au fost orbiţi de Precista	97
MINUNEA 93 - Maica Precista scapă din pierzare pe fraţii care se rugau ei cu credinţă	98
MINUNEA 94 - Procesiune glorioasă de război cu Sfânta Cruce, Sfânta icoană şi steaguri.....	98
MINUNEA 95 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană ajută pe ruşi în lupta lor cu tătarii.....	101
Minunile Maicii Domnului cu cei păcătoşi care s-au pocăit	103
MINUNEA 96 - Precista muştră pe o femeie desfrânată.....	103
MINUNEA 97 - Precista face judecată dreaptă	103
MINUNEA 98 - Precista salvează pe un tânăr desfrânat printr-o vedenie înfricoşătoare	104
MINUNEA 99 - Un prunc înfăşat a vorbit despre mijlocirea Precistei pentru noi	105
MINUNEA 100 - Un cămătar salvat prin mijlocirea Precistei.....	106
MINUNEA 101 - Maica Domnului salvează de la moarte, pe un tânăr nevinovat.....	107
MINUNEA 102 - Împăratul trufaş adus la pocăinţă prin cuvântul Maicii Domnului.....	108
MINUNEA 103 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană, cheamă la pocăinţă pe Maria Egipteanca	109
MINUNEA 104 - Maica Domnului salvează pe monahul pătimăş	115
MINUNEA 105 - Maica Domnului izbăveşte pe monahul muncit de dracul desfrânării	116
MINUNEA 106 - Maica Domnului salvează pe nestorianul care a hulit-o.....	118
MINUNEA 107 - Maica Domnului salvează pe cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare.....	121
MINUNEA 108 - Maica Domnului primeşte pocăinţa lui Teofil, cel ce s-a lepădat de Hristos.....	124
MINUNEA 109 - Maica Domnului se roagă pentru iertarea unui ostaş desfrânat.....	130
MINUNEA 110 - Maica Domnului salvează de la moarte pe femeia amestecătoare de sânge şi ucigaşă	132
MINUNEA 111 - Maica Domnului salvează pe cel dăruit diavolului de mama lui, de la zămislire	136
MINUNEA 112 - Vătaful de tâlhari prin pocăinţă a câştigat mila Maicii Domnului.....	138
MINUNEA 113 - Rugându-se zilnic către Maica Domnului, tâlharul scapă de a fi ucis de diavolul	141
Minunile Maicii Domnului despre salvarea unora la judecată şi din iad.....	143
MINUNEA 114 - Strigând către Maica Domnului, a scăpat de judecată şi de iad.....	143
MINUNEA 115 - Maica Domnului scoate din iad pe ucenicul Cuviosului Pavel.....	145
MINUNEA 116 - Maica Domnului adeseori a scăpat şi scapă omenirea din prăpădul cel mare	147
Minunile Maicii Domnului cu pedepsirea hulitorilor.....	150
MINUNEA 117 - Un hulitor al Maicii Domnului pedepsit cu jalnică moarte	150
MINUNEA 118 - Hulitorul Maicii Domnului, ucis prin judecata de sus.....	151
MINUNEA 119 - Hulitorul laudei Maicii Domnului, mâncat de crocodil.....	152
MINUNEA 120 - Batjocoritorii Maicii Preciste, pedepsiţi	153
MINUNEA 121 - Maica Domnului îşi întoarce faţa de către creştinul făţarnic	153
MINUNEA 122 - Hulitorul Precistei pedepsit prin luarea mâinilor şi picioarelor	154
MINUNEA 123 - Petru Apostolul corectează o carte de cinstire a Maicii Domnului	154
MINUNEA 124 - Ostaşul care a numit Sfintele Icoane idoli, pedepsit cu moarte năpraznică.....	155
MINUNEA 125 - Copronim, hulitorul Maicii Domnului, în pruncie a spurcat apa botezului.....	155
MINUNEA 126 - Stingând lumânarea aprinsă în cinstea Maicii Domnului, a murit în naştere	156
MINUNEA 127 - Maica Domnului vesteşte moartea lui Leon.....	156

MINUNEA 128 - Ostașul hulitor al icoanei Precistei, omorât de o ghiulea de tun.....	157
MINUNEA 129 - Defăimând pe Maica Domnului, o femeie eretică a ars de vie.....	157
MINUNEA 130 - Împăratul Copronim pedepsit pentru hulirea Maicii Domnului.....	158
MINUNEA 131 - Jefuitorii de biserici, certați și miluiți de Precista, dar nepocăindu-se au fost arși de vie.....	158
MINUNEA 132 - Profanatorul icoanei Maicii Domnului, pedepsit după măsura răutății sale.....	159
MINUNEA 133 - Bolnavul necredincios a murit, iar doi credincioși s-au însănătoșit.....	160
MINUNEA 134 - În ochi a împuns icoana Maicii Domnului, fără de ochi a rămas profanatorul ...	160
MINUNEA 135 - Cel ce a jurat în biserica Precistei, a murit, cu capul sfărâmat de o piatră	161
MINUNEA 136 - Răpind coroana Maicii Domnului, a fost pedepsit cu bubă rea.....	161
MINUNEA 137 - Pedepsa unui măscărici care hulea pe Maica Domnului	162
MINUNEA 138 - Pedepsa lui Nestorie, hulitorul Maicii Domnului	163
MINUNEA 139 - Cât de urât a fost lui Dumnezeu eresul și hulele lui Nestorie.....	164
Minunile Maicii Domnului cu cei curați și nevinovați.....	166
MINUNEA 140 - Trăind în feciorie, la sfârșit li s-a arătat Maica Domnului	166
MINUNEA 141 - Făgăduind să trăiască în feciorie, s-a făcut sănătos.....	166
MINUNEA 142 - O călugăriță căzută în puț, salvată de Maica Domnului.....	167
MINUNEA 143 - Maica Domnului își descoperă o icoană a ei, printr-o fecioară	167
MINUNEA 144 - Doi miri hotărându-se a trăi în feciorie, au văzut slava cerească.....	168
MINUNEA 145 - Maica Domnului dezleagă pe doi preoți, arătând astfel credința cea adevărată.	169
MINUNEA 146 - Născând Preasfânta Fecioară Maria, s-au prăbușit idolii	169
MINUNEA 147 - Iustina se păzește curată, cu ajutorul Maicii Domnului.....	170
MINUNEA 148 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu.....	170
MINUNEA 149 - Cu ajutorul Domnului Hristos și al Maicii Sale putem scăpa de păcat	171
MINUNEA 150 - Maica Domnului vindecă mâinile tăiate, ale nevinovatei împărătese a Franței ..	172
MINUNEA 151 - A preferat să-și scoată ochii, decât să-și piardă curățenia și fecioria	179
MINUNEA 152 - A găsit de cuviință să-și taie buzele și nasul, decât să-și piardă fecioria.....	184
MINUNEA 153 - Maica Domnului încununează din cer pe două fecioare curate, clewetite de lumea rea.....	187
MINUNEA 154 - Biruind războiul curviei de cinci ori, de cinci ori s-a încununat	189
MINUNEA 155 - Maica Domnului salvează de la înec pe o femeie care a născut un prunc negru	190
MINUNEA 156 - Maica Domnului salvează pe un tânăr nevinovat, din primejdie de moarte.....	193
MINUNEA 157 - Zidind o biserică în cinstea Maicii Domnului, au primit ca răsplătire un prunc minunat.....	197
MINUNEA 158 - Maica Domnului salvând din mare pe nepotul împăratului, scapă și pe cei năpăstuiți	198
MINUNEA 159 - Maica Domnului împacă pe robii săi iubiți, Chiril al Alexandriei și Ioan Gură de Aur	198
MINUNEA 160 - Maica Domnului cheamă la sine pe Muza fecioara, suflet curat și nevinovat.....	201
MINUNEA 161 - Maica Domnului cheamă la Împărăția Mirelui ceresc, pe buna și blânda fecioară Evpraxia.....	202
MINUNEA 162 - Cerând ajutorul Maicii Domnului, o fecioară înduplecă pe mirele ei a trăi în feciorie.....	204

Minunile Maicii Domnului făcute cu cei care se roagă ei.....	206
MINUNEA 163 - Maica Domnului asculta antifoanele care i se cântau în biserică în cinstea ei	206
MINUNEA 164 - Îngerii cântau laude în cinstea Maicii lui Dumnezeu, împreună cu oamenii	207
MINUNEA 165 - În timp ce prin cântări o laudăm pe pământ, Preasfânta Maică, în cer, se roagă pentru noi	207
MINUNEA 166 - O fetiță infirmă se roagă Maicii Domnului care, arătându-i-se, o vindecă	208
MINUNEA 167 - Rugându-se și aducând un dar Maicii Domnului, s-au izbăvit de ciumă.....	208
MINUNEA 168 - Cele șapte mângâieri pământești și șapte mângâieri cerești ale Maicii Domnului	209
MINUNEA 169 - Prin rugăciunile Ei, Maica Domnului îndepărtează pe îngerul pedepsitor	210
MINUNEA 170 - Rugându-se Maicii Domnului la plecarea în călătorie, la întoarcere găsea candela nestinsă	211
MINUNEA 171 - Maica Domnului, rugându-se Fiului Său, mijlocește pentru iertarea lui Daniil, cel care s-a pus chezaș pentru Evloghie pietrarul.....	213
MINUNEA 172 - Maica Domnului încurajează și ajută pe domnița căzută în năpăstuire.....	218
Maica Domnului s-a arătat celor care se rugau ei cu credință.....	220
MINUNEA 173 - Maica Domnului s-a arătat îmbrăcată în veșmânt luminos, scris peste tot cu rugăciunile creștinului.....	220
MINUNEA 174 - Maica Domnului se arată Episcopului stând în scaunul Arhieresc	220
MINUNEA 175 - Maica Domnului a poruncit să pună Episcop în cetate pe binecredinciosul Ieronim.....	221
MINUNEA 176 - Maica Domnului îi dă un veșmânt prețios Episcopului Bonit	221
MINUNEA 177 - Maica Precista salvează din înec o femeie săracă care a născut	222
MINUNEA 178 - Craiul Ștefan rugându-se Precistei, repauzează de ziua Adormirii ei.....	223
MINUNEA 179 - Maica Domnului se arată celui ce citea cu evlavie Paraclisul Ei	223
MINUNEA 180 - Hristos Dumnezeu și Maica Sa îi arată multe taine Crăiesei credincioase.....	224
MINUNEA 181 - Maica Domnului i-a arătat femeii evlavioase, ziua sfârșitului ei	224
MINUNEA 182 - Rugată fiind, Maica Domnului se arată și salvează corabia primejduită de furtună	225
MINUNEA 183 - Creștinul evlavios rugându-se Maicii Domnului, l-a salvat din mare și l-a dus pe un câmp verde.....	225
MINUNEA 184 - Oportuna, la moarte, vede pe Maica Domnului căreia îi încredințează pe surori	226
MINUNEA 185 - Maica Precista se arată Episcopului și-i vestește ziua trecerii din viață	227
MINUNEA 186 - Hristos și Maica Sa, s-au arătat credinciosului înainte de a muri	227
MINUNEA 187 - Maica Domnului se arată fecioarei Agata și-i vindecă degetul tăiat prin ispită ..	228
MINUNEA 188 - Maica Domnului izbăvește de tâlhari pe un evreu care apoi primește Botezul ..	228
MINUNEA 189 - Maica Domnului se arată și vindecă limba unui creștin, tăiată de eretici	229
MINUNEA 190 - Printr-o vedenie înfricoșată, Maica Domnului salvează pe călugărul Teofan din rătăcire	230
MINUNEA 191 - Maica Domnului oprește o femeie eretică să intre și să se închine la Sfântul Mormânt	231
MINUNEA 192 - Mântuitorul Hristos și Maica Sa îi întorc Sfântului Nicolae Sfânta Evanghelie și Omoforul	231
MINUNEA 193 - Maica Precista s-a arătat unei fecioare scârbită din cauza ereticilor	232

MINUNEA 194 - Călugărița care a iubit pe Maica Domnului a fost condusă la cer de cete îngeruști	233
MINUNEA 195 - Într-o biserică închinată Maicii Domnului, de Buna Vestire a strălucit o lumină cerească	234
MINUNEA 196 - Maica Domnului îndeamnă la pocăință pe călugărul care a făcut mult bine bisericii Sale	234
MINUNEA 197 - Când în biserici oamenii se lenevesc a slăvi pe Dumnezeu, atunci îngerii le iau locul.....	235
MINUNEA 198 - Maica Domnului cheamă pe un creștin să slujească la biserica Sa	236
MINUNEA 199 - Maica Domnului respinge trupul unei creștine care a fost îngropată în biserică	236
MINUNEA 200 - Maica Domnului se arată în biserică ținând în brațe pe Dumnezeiescul Prunc ..	237
MINUNEA 201 - Maica Domnului se arată și mângâie pe Sfântul Apostol Iacob.....	238
MINUNEA 202 - Un creștin din Roma vede pe Maica Domnului stând lângă tronul Fiului său ...	238
MINUNEA 203 - Călugărița Atanasia, fiind departe de biserica Precistei, dorind-o, a văzut-o în răpire.....	239
MINUNEA 204 - Un creștin vede pe Maica Domnului într-un car de aur	239
MINUNEA 205 - Prin porunca Maicii Domnului, stâlpii unei biserici au fost ridicați de copii	240
MINUNEA 206 - Dăruind Maicii Domnului bogăția trecătoare, Maica Domnului le-a dăruit bogăție veșnică.....	240
MINUNEA 207 - Maica Domnului trimite semn, zăpadă în timpul verii, pe locul viitoarei sale biserici	241
MINUNEA 208 - Maica Domnului descoperă și lui Liberiu, papa Romei, voia și dorința Sa	241
MINUNEA 209 - Rugându-se Maicii Domnului, au dobândit fiu binecuvântat care a pățimit pentru credință	242
MINUNEA 210 - Maica Domnului, arătându-se prin tabloul judecății, atrage la pocăință pe un tânăr	243
MINUNEA 211 - Maica Precista promite slavă veșnică celor ce se nevoiesc în bine.....	244
MINUNEA 212 - Maica Domnului îndeamnă pe Avva Evstratie la nevoiță și osteneală cu smerită înțelepciune	244
MINUNEA 213 - Maica Domnului, arătându-se, s-a imprimat urma pașilor ei în stâncă	245
MINUNEA 214 - Maica Domnului se arată cu față mânioasă, ieromonahului Ioanichie	245
MINUNEA 215 - Maica Domnului mijlocește pentru neamul omenesc.....	246
MINUNEA 216 - Prin arătare cerească, a fost chemat la călugărie și arhierie.....	247
MINUNEA 217 - Pentru viața lui îmbunătățită, a fost chemat la Preoție de Maica Domnului	247
MINUNEA 218 - Maica Domnului sfătuiește pe Sfântul Vasile să se înfrâneze de la orice băutură	248
MINUNEA 219 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat aievea Sfântului Serghie, mângâindu-l.....	248
MINUNEA 220 - Maica Domnului salvează prin Sfânta icoană pe pictorul care era să se prăbușească	250
MINUNEA 221 - Maica Domnului își apără biserica și icoana Sa de profanatorii cruciați.....	251
MINUNEA 222 - Maica Domnului se arată și vestește moartea profanatorului Sfintei sale icoane	251
MINUNEA 223 - Maica Domnului îndeamnă pe Ioan Cucuzel a-i cânta laude, și-i dăruiește un ban de aur	252
MINUNEA 224 - Maica Domnului împărtășea cu pâine cerească și le ștergea sudoarea ostenitorilor	256
MINUNEA 225 - Frații certați, împăcați de Maica Domnului	258

MINUNEA 226 - O picătură de Sânge Dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor.....	259
MINUNEA 227 - Maica Domnului rugată fiind, ajută celui îndoielnic să înțeleagă Taina Sfintei Liturghii.....	261
MINUNEA 228 - O fecioară, rugându-se Maicii Domnului, a văzut pe Hristos în rai slujind Sfânta Liturghie.....	264
MINUNEA 229 - Rugând pe Maica Domnului, o fecioară vede și ține în brațe pe Domnul, ca pe un copil de trei ani.....	266
MINUNEA 230 - Clericul ce avea mare dragoste spre Maica Domnului, rugând-o, i-a văzut negrăita-i frumusețe.....	268
MINUNEA 231 - Un creștin care iubea cu dor sfânt pe Maica Domnului a avut o vedenie minunată dar și înfricoșată.....	270
MINUNEA 232 - Maica Domnului cinstește prin prezența Ei pe văduva care se împărtășea.....	274
MINUNEA 233 - Maica Domnului îi descoperă Cuvioasei Marta, mama Sfântului Simeon, fericirea cea veșnică.....	275
MINUNEA 234 - Maica Domnului se arată și dăruiește rodnicie părinților sterpi care o rugau	279
MINUNEA 235 - Prin rugăciuni fierbinți către Maica Domnului, o mamă a dobândit un fiu binecuvântat.....	280
MINUNEA 236 - Cerându-i ajutorul, Maica Domnului se arată și vorbește Cuviosului Serghie ...	283
Maica Domnului dă înțelepciune celor care se roagă ei	286
MINUNEA 237 - Maica Domnului dăruiește înțelepciune unui copil nepriceput, care ajunge Episcop.....	286
MINUNEA 238 - Maica Domnului răsplătește cu darul cântării pe Roman, pentru dragostea și evlavia lui	289
MINUNEA 239 - Maica Precista dăruiește călugărului bolnav, înțelepciunea cerută.....	290
MINUNEA 240 - Prunca, îndată după naștere, preamărea pe Maica Precista.....	290
MINUNEA 241 - Maica Precista ajută pe Sfântul Grigore al Neocezareei, să cunoască adâncul credinței.....	291
MINUNEA 242 - Maica Precista a încredințat pe îndoielnic care-i adevărata credință.....	292
MINUNEA 243 - Cel simplu, cu mintea rostind rugăciunea „Bucură-te Marie”, proslăvit după moarte	292
MINUNEA 244 - Maica Domnului înțelepțește pe cel ce din simplitate se îndoia de fecioria Ei....	294
Minunile Maicii Domnului făcute celor bolnavi	296
MINUNEA 245 - Bogatul a scăpat de boală, numai după ce a întors satul răpit.....	296
MINUNEA 246 - Copilul bubos s-a vindecat prin Maica Domnului.....	297
MINUNEA 247 - Creștinul hagi vindecat de Maica Precista.....	298
MINUNEA 248 - Maica Precista vindecă un morar de lânzenie.....	299
MINUNEA 249 - Maica Precista izbăvește pe un copil, viitor Episcop, de o groaznică vedenie	299
MINUNEA 250 - Necinstitorul sărbătorii trăznit... apoi vindecat de Maica Domnului prin sfântul Ipolit.....	300
MINUNEA 251 - Maica Domnului a vindecat pe Episcopul care se ruga Ei.....	301
MINUNEA 252 - Maica Precista se ruga lui Hristos să ia bolile de pe oameni.....	301
MINUNEA 253 - Maica Precista vindecă de boală pe un pașă turcesc.....	302
MINUNEA 254 - Maica Domnului vindecă o fecioară de boala ciumei	302
MINUNEA 255 - Maica Domnului scapă de moarte pe Episcopul Teodor otrăvit de vrăjmași.....	303
MINUNEA 256 - Pentru un păcat al neascultării, Preacurata nu a luat pe preot la cer	303

MINUNEA 257 - Maica Domnului, arătându-se în slavă cerească, izbăvește de nebunie și convertește pe un tătar	304
MINUNEA 258 - Un orb, chemând numele Maicii Domnului, își recapătă vederea și rușinează pe evrei.....	305
MINUNEA 259 - O fecioară vătămată de farmece, se vindecă rugându-se la icoana Maicii Domnului.....	306
MINUNEA 260 - Cu ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de ciumă.....	306
MINUNEA 261 - Nizor tâlharul atras la pocăință printr-o minune făcută în biserica Maicii Domnului.....	307
MINUNEA 262 - O fecioară jucând s-a îndrăcit, salvată într-o biserică a Maicii Domnului.....	307
MINUNEA 263 - Maica Domnului vindecă mâna taiată de iconoclaști, a Sfântului Ioan Damaschin	308
MINUNEA 264 - Bătrânul bolnav, însănătoșit de Maica Domnului, era ca un tânăr.....	313
MINUNEA 265 - Maica Domnului vindecă pe un ostaș căzut de la optsprezece stâneni.....	314
MINUNEA 266 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin Sfânta sa icoană, a risipit boala ciumei	316
MINUNEA 267 - Maica Precista a depărtat ciuma dintre călugării credincioși.....	317
MINUNEA 268 - Prin rugăciune către Maica Domnului, și-a scăpat soțul de boală.....	318
MINUNEA 269 - Maica Domnului vindecă pe o femeie care suferea de zgârcirea mâinii și piciorului	319
MINUNEA 270 - Maica Precista vindecă o femeie surdo-mută	320
MINUNEA 271 - Maica Precista vindecă un cazac de o boală foarte grea	321
MINUNEA 272 - Orbul și-a căpătat vederea prin Maica Precista	321
MINUNEA 273 - Maica Domnului vindecă mâna ruptă a cazacului zaporojean.....	322
MINUNEA 274 - Maica Domnului fiind rugată, vindecă un orb din naștere	323
MINUNEA 275 - Un creștin pedepsit pentru o mică hulă, miluit și vindecat de Maica lui Dumnezeu	325
MINUNEA 276 - Minunile făcute de Maica lui Dumnezeu în biserica Sa cea din Neoriu.....	326
MINUNEA 277 - Maica Domnului vindecă pe o fecioară îndrăcită, prin Sfânta sa icoană.....	329
MINUNEA 278 - Cu ajutorul Maicii Domnului și-a recăpătat vederea pierdută	329
MINUNEA 279 - Două femei îndrăcite, vindecate prin citirea Paraclisului Maicii Domnului.....	330
MINUNEA 280 - Un îndrăcit vindecat la Pecersca, de către Maica Domnului.....	330
MINUNEA 281 - Maica Domnului vindecă pe un creștin care avea dureri de cap și de picioare... 331	
MINUNEA 282 - Chemând pe Maica Domnului în ajutor, o femeie naște fără nici o durere	332
MINUNEA 283 - Maica Domnului vindecă pe un boier bolnav, prin apa sfințită dată de Cuviosul Chiril	332
Minunile Maicii Domnului făcute cu cei morți.....	334
MINUNEA 284 - Maica pururea Fecioară, prezentă la mormintele creștinilor curați.....	334
MINUNEA 285 - Creștinul mort nespovedit, cerea Preot să se spovedească.....	335
MINUNEA 286 - Diaconul ajutat de Maica Domnului să se pocăiască	336
MINUNEA 287 - Maica Precista văzută lângă patul unei văduve care zăcea greu	336
MINUNEA 288 - Ostașul mort în război și-a păstrat graiul, până ce și-a spovedit păcatele	337
MINUNEA 289 - Un copilandru este readus la viață de Maica Domnului, pentru a face pocăință 337	
MINUNEA 290 - Maica Domnului poartă grijă de un prunc ce a supt un an la pieptul mamei moarte	338
MINUNEA 291 - Un boier din Roma salvat de la înec de către Maica Domnului.....	341

MINUNEA 292 - Un tânăr fiind ucis de zavistnicii iudei, a fost înviat de Maica Domnului.....	343
MINUNEA 293 - Maica Domnului înviază o femeie, pentru a-și spovedi păcatul ascuns	344
MINUNEA 294 - Clericul desfrânat care s-a înecat, înviat de Maica Domnului.....	347
MINUNEA 295 - Maica Domnului salvează pe femeia evlavioasă din năpăstuirea uciderii de prunc	349
MINUNEA 296 - Copilul iudeului omorât de tatăl său, a fost înviat de Maica lui Dumnezeu	351
MINUNEA 297 - Maica Domnului salvează sufletul unei fecioare pentru a cărei frumusețe, doi tineri mor în duel	353
MINUNEA 298 - Cuviosul Atanasie înviind, a îndemnat la pocăință și dragoste către Maica Domnului.....	354
MINUNEA 299 - Maica Domnului a înviat pe cel care o iubea	355
MINUNEA 300 - Mortul înviat prin rugăciune și făgăduință făcută către Maica Domnului	356
Maica Domnului salvează pe cei din primejdii	357
MINUNEA 301 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu care s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine.....	357
MINUNEA 302 - O mamă încredințându-și copilul spre pază Maicii Domnului, ea îl păzește nevătămat de foc	358
MINUNEA 303 - Salvat de Maica Domnului din noianul mării	359
MINUNEA 304 - Maica Domnului a izbăvit copilul din apele râului.....	360
MINUNEA 305 - Maica Domnului a izbăvit din legături vremelnice și veșnice pe iudeul care a crezut în Hristos.....	362
MINUNEA 306 - Prin ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de furtună	364
MINUNEA 307 - Doi copii au rămas vii sub dărâmături, protejați de Maica Domnului.....	365
MINUNEA 308 - Rugăciunea către Maica Precista l-a salvat din robie și înec.....	366
MINUNEA 309 - Maica Precista a scăpat fecioara de învinuirea de farmece și de moarte.....	367
MINUNEA 310 - Episcopul, rugându-se către icoana Maicii Domnului, a scăpat un om de la moarte	368
MINUNEA 311 - Maica Domnului scapă pe creștinul evlavios de ucigașul ascuns în biserică	369
MINUNEA 312 - Prin rugăciuni către Maica Domnului, au scăpat de o jivină care omora oameni.....	369
MINUNEA 313 - Rugându-se Maicii Preacurate, s-a salvat din tină și moarte.....	370
MINUNEA 314 - Prăznuindu-se „Adormirea Maicii Domnului”, a încetat boala ciumei în Țarigrad	370
MINUNEA 315 - Vrând să șteargă chipul Venerei, a fost vătămat de diavolul, vindecat cu darul Maicii Preacurate	371
MINUNEA 316 - Mergând la vânătoare, în zi de sărbătoare, a fost pedepsit, salvat de Maica Domnului.....	372
MINUNEA 317 - O imagine a judecării sufletelor în care Maica Preasfântă se arată și Maică a Milostivirii	373
MINUNEA 318 - Lepădând călugăria, a fost luat de draci și călugării nelucrători primejduiți, scăpați de Preacurata.....	373
MINUNEA 319 - Chemând în ajutor pe Dumnezeu și pe Preacurata Maică, scapă din legături și se vindecă de răni.....	374
MINUNEA 320 - O fecioară, fiind ispitită de diavolul, cheamă într-ajutor pe Maica Domnului și scapă.....	375
MINUNEA 321 - Spini, ciulini și curse sunt cei răi pentru credincioși, dar Maica Domnului îi salvează.....	376

MINUNEA 322 - Cuviosul Teodor fiind otrăvit, este salvat de Maica Domnului	377
MINUNEA 323 - Maica Domnului salvează din robia turcilor pe cei doi fii ai unei mame văduvă	378
Minunile Maicii Domnului în apărarea cetăților ortodoxe, bisericilor și mănăstirilor	381
MINUNEA 324 - Icoana Maicii Domnului oprește pe domnul saracinilor de a intra în cetate	381
MINUNEA 325 - Maica Domnului salvează cetatea Țarigrad de împresurarea perșilor.....	382
MINUNEA 326 - Icoana Maicii Precurate purtată pe ziduri, apără cetatea Novgorodului de dușmani	382
MINUNEA 327 - Icoana lui Hristos, veșmântul Precistei și lemnul Crucii apără Țarigradul de perși și tătari	384
MINUNEA 328 - Prin rugăciuni cu lacrimi către Maica Domnului, Moscova și toată Rusia scapă de turci și tătari.....	385
MINUNEA 329 - Maica Domnului izbăvește cetatea Ustiog de pieire, pentru rugăciunile Sfântului Procopie	386
MINUNEA 330 - Părinții Cuviosului Nectarie, ajutați de Maica Domnului, scapă de pericolul robiei	390
MINUNEA 331 - Maica Domnului păzește biserica Sa, de tâlharii care vroiau să o prade	391
MINUNEA 332 - Maica Domnului izgonește, prin Sfânta sa icoană, pe năvălitorii agareni din pământul Rusiei	392
Maica Domnului poartă grijă de mănăstiri și de personalul lor	395
MINUNEA 333 - Maica Domnului izvorăște apă din piatră, umple jitițele cu grâu și vasele cu vin și untdelemn.....	395
MINUNEA 334 - O mănăstire ajungând în mare lipsă de hrană, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu.....	400
MINUNEA 335 - Niște ostași, strigând către Maica Domnului, au scăpat de primejdia furtunii ...	401
MINUNEA 336 - Cuviosul Chiril, având mare dragoste și evlavie către Maica Domului, este ajutat în chip minunat.....	402
MINUNEA 337 - Maica Domului împarte daruri celor ce se osteneau a cânta și priveghea în biserica	409
MINUNEA 338 - Maica Domnului ceartă aspru pe ucenicul care se bizuia pe cei trei galbeni, uitând de ajutorul Ei	410
MINUNEA 339 - Cuviosul Antonie Romanul, povățuit de Maica Domnului, călătorește pe mare stând pe o stâncă.....	411
MINUNEA 340 - Minunata descoperire care s-a făcut pentru zidirea bisericii Maicii Domnului din Pecersca.....	413
MINUNEA 341 - Maica Domnului în persoană, trimite meșteri zidari din Constantinopol, să zidească biserica Pecerscăi	415
MINUNEA 342 - Cum s-a aflat locul unde s-a zidit biserica din Pecersca și minunile care s-au făcut aici	418
MINUNEA 343 - Minunile care s-au făcut la zugrăvirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Pecersca	420
MINUNEA 344 - La Pecersca, Maica Domnului își zugrăvește singură chipul și Duhul Sfânt se arăță în chip de porumbel	421
MINUNEA 345 - Minunile care s-au făcut la sfințirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, din Pecersca	423

MINUNEA 346 - Maica Domnului izbăvește de farmece pe o monahie din mănăstirea Cuvioasei Irina	426
MINUNEA 347 - Doi frați care zideau o biserică, primesc ajutor din partea Maicii Domnului pentru terminarea ei.....	429
MINUNEA 348 - Maica Domnului acoperă stâlpul Cuviosului Lazăr și-i dăruiește încă cincisprezece ani de viață.....	431
MINUNEA 349 - Maica Domnului cheamă pe Cuviosul Maxim în Athos unde i se arată, îl mângâie și-l apără de diavoli	433
Minunile Maicii Domnului prin sfintele icoane	436
MINUNEA 350 - Minunile făcute de Maica Domnului prin sfânta icoană „portărița”	436
MINUNEA 351 - Icoana Maicii Domnului dată pe apă nu s-a stricat.....	445
MINUNEA 352 - Cel care a lovit în sfânta icoană, s-a prăbușit la pământ și a murit.....	445
MINUNEA 353 - O icoană a Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge, cu care mulți bolnavi s-au vindecat.....	446
MINUNEA 354 - Maica Precistă salvează din pierzare pe fiul mamei credincioase	447
MINUNEA 355 - Femeia, călcându-și făgăduința, și-a reluat boala.....	447
MINUNEA 356 - Icoana Maicii Domnului ascunsă într-un chiparos, s-a arătat oamenilor înconjurată de lumină.....	448
MINUNEA 357 - Prin rugăciuni la icoana Mântuitorului Hristos și a Maicii Sale, și-a redobândit sănătatea	448
MINUNEA 358 - Sfânta icoană a Maicii Domnului l-a făcut cunoscut oamenilor pe Sfântul Alexie	449
MINUNEA 359 - Un credincios află icoana Maicii Precista în locul în care i-a fost vestit	450
MINUNEA 360 - Icoana Maicii Precistei se arăta: galbenă, neagră și luminoasă	450
MINUNEA 361 - Icoana Maicii Precistei s-a arătat luminând într-un copac.....	451
MINUNEA 362 - Icoana Maicii Precistei nu s-a ars în foc.....	451
MINUNEA 363 - Icoana Maicii Precistei răspândea în juru-i raze ca de soare	452
MINUNEA 364 - Un om a văzut ieșind lumină de la sfânta icoană a Maicii Precistei și a auzit cântare îngerească.....	453
MINUNEA 365 - Tătarii care au rănit icoana Maicii Precistei au fost pedepsiți pe loc	453
MINUNEA 366 - Un arab săgetând icoana Maicii Precista, a picurat sânge din ea. Pedepsit cu moartea.	454
MINUNEA 367 - Icoane ale Maicii Domnului au lăcrimat	454
MINUNEA 368 - Chipul Domnului Iisus Hristos și al Maicii Lui închipuit pe o piatră scumpă....	455
MINUNEA 369 - Credința și rugăciunea Preotului evlavios a înviat pe cel mort	456
MINUNEA 370 - Icoana Maicii Domnului izbăvește pe tătarii de vătămarea balaurilor.....	457
MINUNEA 371 - Împăratul Teofil iconoclastul, sărutând icoana Maicii Domnului, primește vindecare și iertare.....	458
MINUNEA 372 - O femeie oarbă, închinându-se icoanei Maicii Domnului, a dobândit vederea...	460
MINUNEA 373 - Mântuitorul Hristos îndeamnă pe un credincios a căuta icoana Preacuratei Sale Maici.....	460
MINUNEA 374 - O icoană a Maicii Domnului strălucea ca un stâlp de foc.....	461
MINUNEA 375 - Dorind să zugrăvească chipul Maicii Domnului, s-a făcut de mână îngerească .	461
MINUNEA 376 - Dobitoacele necuvântătoare se cucernicesc în fața icoanei Precistei, închipuită pe o piatră	462
MINUNEA 377 - În Florența, o icoană a Bunei Vestiri a Maicii Domnului, s-a închipuit de înger.	463

MINUNEA 378 - Icoana Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge.....	464
MINUNEA 379 - Despre ioana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită Odigitria.....	464
MINUNEA 380 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, numită Romanca	469
MINUNEA 381 - Minunata apariție a unei icoanei a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în pământul Rusiei	476
MINUNEA 382 - Minunile făcute la Tihfina, prin sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu	478
Icoana Maicii Domnului din Tihfina (sau Tihvin, sau Tikhvin) - Rusia	481
MINUNEA 383 - Maica Domnului s-a arătat eclesiarhului, care a vestit despre sfințirea bisericii din Tihfina.....	483
MINUNEA 384 - Sfânta icoană din Tihfina și Crucea făcută din ramură de brad, de două ori scapă nearse	485
MINUNEA 385 - Minunea care s-a făcut la Tihfina, când s-a zidit biserica de piatră.....	486
MINUNEA 386 - Un monah, făgăduind că va merge să se închine la icoana Maicii lui Dumnezeu, s-a vindecat pe loc.....	487
MINUNEA 387 - Un buchet de minuni, din cele multe, neștiute sau uitate, făcute prin sfânta icoană din Tihfina.....	489
MINUNEA 388 - Maica Domnului, prin icoana sa din Tihfina apără mănăstirea și pe cei închiși în ea, de dușmani	495
MINUNEA 389 - Mănăstirea Maicii Domnului, Tihfina, trece prin foc, spre curățirea de întinăciuni și pedepsire.....	500
MINUNEA 390 - De unde a venit în pământul Rusiei, la Tihfina, icoana făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu	501
MINUNEA 391 - Sfânta icoană a Maicii Domnului și cinstita Cruce aduc biruințe strălucite împăraților creștini	503
MINUNEA 392 - Jurând în fața icoanei Maicii Preacurate, a fost silit să mărturisească, fără de voie, adevărul.....	505
MINUNEA 393 - Pentru sfințenia și nevinovăția Cuviosului Alipie zugravul, șapte icoane se zugrăvesc singure	507
MINUNEA 394 - Cuviosul Alipie apropiindu-se de moarte, un înger îi zugrăvește icoana Adormirii Maicii Domnului.....	510
MINUNEA 395 - Îndrăcitul trimis de cuviosul Lavrentie la biserica Maicii Domnului din Pecersca, se vindecă	513
MINUNEA 396 - Arătarea icoanei făcătoare de minuni, Tolgsca, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu	515
MINUNEA 397 - Din chipul Preasfintei Născătoare și a Pruncului Iisus, din Tolgsca, a izvorât mir vindecător.....	518
MINUNEA 398 - Un copil mort, fiind adus în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Tolga, a înviat.....	519
MINUNEA 399 - Arzând biserica din Tolga, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu a scăpat nevătămată	520
MINUNEA 400 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se numește Gruzinsca	521
MINUNEA 401 - Maica Domnului mijlocește către Fiul său pentru fecioara Ecaterina, spre a și-o logodi mireasă.....	524

MINUNEA 402 - Un tânăr bolnav și-a pierdut un picior, dar strigând către icoana Maicii Domnului, i-a crescut la loc	528
MINUNEA 403 - Arhanghelul Gavriil învață pe un călugăr cântarea Axionului Maicii Domnului	529
MINUNEA 404 - Minunea zugrăvirii icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Prodromița	531
MINUNEA 405 - Sfânta icoană Prodromița este înzestrată cu darul facerii de minuni	534
MINUNEA 406 - Minunatele vindecări care au izvorât de la icoana Prodromița	535
MINUNEA 407 - O evreică chemând în ajutor Sfânta icoană Prodromița, scapă de la moarte și se botează	536
MINUNEA 408 - Minunile făcute de Sfânta icoană a Maicii Domnului, în drum spre Sfântul Munte	538
MINUNEA 409 - Minunile icoanei Maicii Domnului Prodromița, după ce a ajuns în Sfântul Munte	540
MINUNEA 410 - Un frate, închinându-se la icoana Prodromița, s-a făcut sănătos, apoi a adormit cu pace	541
MINUNEA 411 - Sfânta icoană Prodromița vindecă pe un călugăr surd și pe un meșter stăpânit de duhul cel rău	542
MINUNEA 412 - Maica Domnului poartă grijă de pește pentru ziua prăznuirii icoanei sale, Prodromița.....	543
MINUNEA 413 - Trăsăturile feței celei nefăcute de mână a Maicii Domnului de pe Sfânta icoană Prodromița.....	544
MINUNEA 414 - Povestire despre icoana Maicii Domnului cea nefăcută de mână, din Mănăstirea Cosfinița.....	546

Minuni săvârșite de Maica Domnului în zilele noastre	550
MINUNEA 415 - Strigând către Maica Domnului în timpul căderii, este salvat de la moarte	550
MINUNEA 416 - Maica Domnului ajută celor condamnați pe nedrept.....	551
MINUNEA 417 - Cum a vindecat Maica Domnului o femeie grav bolnavă	551
MINUNEA 418 - Prin rugăciunile mamei și ale Maicii Domnului, fiul necredincios se întoarce la pocăință.....	553
MINUNEA 419 - Maica Domnului este grabnic ajutătoare.....	554
MINUNEA 420 - Folosul Paraclisului Maicii Domnului.....	555
MINUNEA 421 - Paraclisul Maicii Domnului izbăvește pe om de primejdia morții	556
MINUNEA 422 - Cum a izbăvit Maica Domnului o mamă de la moarte	557
MINUNEA 423 - O creștină înviată de Maica Domnului spre a-și mărturisi păcatele.....	558
MINUNEA 424 - O femeie, punând toată nădejdea spre Dumnezeu și Maica Domnului, a născut cu bine.....	559
MINUNEA 425 - Maica Domnului avertizează pe cei ce trăiesc necununați	560
MINUNEA 426 - O femeie silită de bărbat să avorteze, rugându-se Maicii Domnului, are o vedenie înfricoșată	561
MINUNEA 427 - O femeie sectantă care a ars icoana Maicii Domnului, a murit arsă de foc.....	564
MINUNEA 428 - Hulitorul Maicii Domnului și distrugătorul icoanei Sale a fost pedepsit năpraznic	565
MINUNEA 429 - Cum a izbăvit Maica Domnului de ispită pe monahul Ilarion.....	566
MINUNEA 430 - Cum a vindecat Maica Domnului pe monahul Ilarion	567
MINUNEA 431 - Maica Domnului ajută în ceasul morții pe cei cu inimă curată	568
MINUNEA 432 - Maica Domnului izbăvește pe copii de primejdiile și de moarte.....	569

MINUNEA 433 - Minunile icoanei Maicii Domnului numită Evanghelistria, din insula Tinos.....	570
MINUNEA 434 - Maica Domnului împlinește legământul sfânt a unei copile care dorea să meargă la mănăstire	580
MINUNEA 435 - Minunea de la școala primară din satul Saravali-Patra, Grecia	586
Poze.....	588

a

aa

aaa

Precuvântare

Nicodim Măndiță

Cu ajutorul și binecuvântarea Domnului Dumnezeuului nostru, Cel preamărit pururea în cer și pe pământ: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, ne silim a aduna și a da poporului nostru ortodox cartea aceasta cu „Minunile Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul”.

Primele istorisiri ale Minunilor Maicii Domnului se înfiripează odată cu apariția creștinismului. Lângă cultul și adorarea Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, s-a născut și cultul supravenerării Preasfintei pururea Fecioarei Maria, care s-a învrednicit a deveni, a fi și a rămâne Maica lui Hristos-Dumnezeu. După feluritele hule ale ereticilor, în frunte cu patriarhul Nestorie, că Maria a născut pe Hristos-Omul, și - după hotărârea Sfântului Sinod din Efes (431) prezidat de Sfântul Chiril - ereticii nestorienii au fost anatematizați, iar în Biserică s-a statornicit formula: „Născătoarea de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria”, evlaviază adunărilor creștine pentru Maica Domnului a crescut uimitor. Minunile făcute de dânsa s-au povestit și răspândit prin multe ținuturi. Scriitori de seamă au adunat acele istorisiri în cărți și le-au semănat în lumea mare. Astfel de colecții s-au aflat prin secolul 10, chiar și în al 7-lea după Hristos, sub numirea de „Legenda aurea” și „Carmen aurea”.

Minunile Maicii Domnului, în număr de șaiszeci și nouă, s-au adunat și tipărit în Veneția în anul 1641-1642 dimpreună cu „Carte foarte folositoare de suflet”, „Mântuirea păcătoșilor”, în prima jumătate a secolului 18, de marele dascăl Agapie Criteanul, viețuitor în Sfântul Munte Athos, care a lăsat și alte scrieri de mare însemnătate. Minunile Maicii Domnului formau partea a treia în cartea: „Mântuirea păcătoșilor”, în care era scrisă și tipărită adeseori.

La noi, românii, s-a tipărit o ediție a Minunilor Maicii Domnului în a doua jumătate a secolului 18 (după menționarea istoricului Șubter) din care nu s-au aflat exemplare nici pe la particulari, nici la Academia Română. Astfel n-avem siguranță că publicația de care scrie Șubter, nu erau cele peste 400 minuni adunate de ieromonahul Ioanichie Glavatovschi după un manuscris din 1696, și tipărite după 225 ani (anul 1921).

Tipărirea Minunilor Maicii Domnului s-a făcut în mai multe ediții, începând cu secolul 19. Ieromonahul protosinghel Rafail din Râmnicu-Vâlcea, traduce din grecește în românește și tipărește la Craiova cele „69 Minuni ale Maicii Domnului” în anul 1820, la tipografia Dumitru Mihăilă.

După 21 de ani (1847), arhimandritul Neonil, starețul mănăstirii Neamțul și Secu, văzând epuizarea cărților cu „Minunile Maicii Domnului”, folosul și luminarea multor creștini, prin citirea și povestirea lor în adunări, a retipărit această carte, după ce a îndreptat multe greșeli, în anul 1847.

Paharnicul Geanolu (cunoscut sub numele de „Lesviodax”) a tipărit în anul 1852 o colecție de povestiri, cu titlul: „Minunile Maicii Domnului” făcute la izvorul ei. Aceasta n-a avut nici un răsunset, din cauza traducerii foarte încâlcite.

Mai târziu cu vreo 30 de ani (1877), librăria Steinberg din București, va retipări „Minunile Maicii Domnului” după retipăritura protosinghelului Rafail. La fel se va retipări iarăși în anii: 1892, 1921, dar cu foarte multe greșeli. Piosul creștin Iorgu Dumitrescu, din comuna Răcari, județul Dâmbovița, după sfatul P.S. arhieru Nifon, Vicarul Sfintei Mitropolii a Bucureștiului, a retipărit „Minunile Maicii Domnului” în 1890, după tipăritura starețului Neonil.

O altă lucrare cu Minunile Maicii Domnului prin sfânta icoană de la Prodrom, săvârșite în vremuri apropiate de noi, a ieșit de sub tipar în anul 1902. Aceste minuni sunt cu totul altele, nu din cele 69 tipărite de Agapie, nici din cele 400 de I. Glavatovschi. Minunile Maicii Domnului, acestea de care vorbim și alte multele

(presărate prin cărțile bisericești), deși sunt redată sub diferite forme, au într-însele același scop: luminarea și mântuirea sufletelor.

Mai târziu, în anul 1924, Mănăstirea Neamțului tipărește iarăși „Minunile Maicii Domnului” și o pune la îndemâna binecredincioșilor creștini pentru a se folosi de ea.

Minunile Maicii Domnului s-au citit și se citesc mult de poporul nostru român, după care mulți au devenit mai luminați, mai blânzi, mai atașați binelui obștesc, fii mai buni ai Bisericii lui Dumnezeu, cetățeni mai devotați ai patriei pământești și cerești. Cartea aceasta este un minunat dascăl, care edifică pe cititorii atenți, îi clarifică în mai multe nelămuriri, îi îndrumă minunat, pentru a deveni mai buni, mai devotați binelui, stele călăuzitoare pe calea vieții și a mântuirii. În lumina citirii și istorisirii acestor minuni, mulți necredincioși desperați și urători ai binelui, îmbrățișează credința vie, speranța, dragostea Sfântă, cei mândri îmbrățișează smerenia, hulitorii slavoslavia, zgârciții mila, necurații curăția, mânioșii blândețea, zavistnicii bunătatea, lenevoșii hărnicia, lacomii cumpătarea, sufletul întristat își află imediat felurite pilde de mângâiere și încurajare sufletească.

Când un bolnav greu, în agonia morții, aude de un doctor iscusit care-l poate vindeca, sau câte un om copleșit de păcate, lepădat de societate, aude de un duhovnic iscusit, care a îndreptat și însănătoșit pe mulți sufletește, sacrifică tot ce are, pentru a scăpa de pierzare, se veselește și saltă, bucurându-se. Tot astfel și voi, ortodocșilor, păstori și păstoriți, care aveți vreo boală trupească sau sufletească, bucurați-vă, prăznuiți și săltați, veselindu-vă că am aflat un foarte minunat doctor, care vindecă fără de arginți, toate neputințele și bolile trupești și sufletești.

Vreți să știți cine este acest minunat și milostiv doctor, mare și vestit? Este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Aceasta este nădejdea tuturor ortodocșilor, limanul celor înviforați, izbăvirea celor robiți, încurajarea celor scârbiți, mângâierea celor ce plâng, ridicarea slăbănogilor, nădejdea celor desperați,

mântuirea desăvârșită a celor căzuți și a lipsiților. Aceasta este Maica Domnului, cea mai cinstită și mai Sfântă decât toate creaturile din toată lumea, împărăteasa îngerilor și Mama cea mai bună a tuturor creștinilor.

Voiți să știți ce mare bine a făcut, acest minunat doctor, lumii suferinde și necăjite? Ascultați: Aceasta pe mulți ologi și mulțimi de slăbănogi a vindecat, pe mulți morți i-a înviat, pe mulți întemnițați i-a slobozit, pe mulți torturați de multe boli i-a însănătoșit, pe mulți de felurite duhuri rele i-a scăpat, pe mulți prin spovedanie și pocăință, de grele păcate (Matei 3, 8; Luca 7, 36- 50; 19, 1-10; Ioan 5, 1-14; 8, 2-11) i-a ușurat, cu darul Fiului Ei preaiubit.

Văzând cu ochii sufletești noianul binefacerilor făcute de-a lungul vremurilor de Maica Domnului și pe de altă parte, mulțimea suferințelor omenești, alcătuim din cele 69, din cele 400 și alte multe minunii ce le putem afla și culege de prin felurite cărți bisericesti, lucrarea de față, pentru folosul trupesc și sufletesc al tuturor celor care o vor citi și folosi cu evlavie.

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Mântuitorul nostru Hristos, Dumnezeu-Omul (care cu cinci pâini, a săturat 5000 de bărbați, plus femeile și copiii, după care au luat 12 coșuri pline cu fărâmituri, așijderea cu șapte pâini a săturat 4000 de bărbați, plus femeile și copiii, după care a mai luat șapte coșuri pline de fărâmituri) să dea bogăție de har cărții acesteia și felurite binefaceri pentru folosirea celor ce o vor citi cu credință bună, încredere tare și dragoste sfântă.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu noi toți. Amin (2 Corinteni 13, 13).

Minunile Maicii Domnului în profețiile Vechiului Testament

MINUNEA 1 - Făgăduința Răscumpărătorului

După căderea în greșeală a protopărinților noștri, Adam și Eva, Dumnezeu văzându-i groaznic de înfricoșați, îndurerați și rușinați, le-a făgăduit pe universalul Răscumpărător. A blestemat pe șarpe, zicând: „Pentru că ai făcut aceasta (amăgind pe Eva și pe Adam), blestemat să fii tu între toate animalele și fiarele câmpului, pe pământ să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele tale”. Apoi, încurajând pe protopărinții noștri, a hotărât șarpelui-diavol: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul; iar tu îi vei înțepa călcâiul ei” (Facerea 3, 14-15). Prin aceste cuvinte, Domnul Dumnezeu a spus lui Adam și Evei că din sămânța lor se va naște Preacurata pururea Fecioară Maria, pierzătoarea blestemului lor. Apoi, prin Preasfânta Fecioară Maria se va naște Hristos Dumnezeu-Omul care, cu jertfa Sa de pe Cruce, îi va răscumpăra pe ei și tot neamul omenesc din robia vrăjmașului. Acest Mântuitor și Răscumpărător îi va scoate din legăturile iadului. El le va reda iarăși Raiului, și îi va învrednici Cereștilor locașuri; iar satanicescul cap al șarpelui-diavol îl va călca și-l va zdrobi pentru totdeauna. Aceasta a fost făgăduința adevărată despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, despre Fiul lui Dumnezeu care avea să se zămislească de la Duhul Sfânt, să se întrupeze în pântecul ei pururea fecioresc, să nască și să sfărâme capul șarpelui-diavol. Stabilirea aducerilor de jertfe animalice, preînchipuiau junghierea universalului Miel al lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii (Ioan 1, 29; Ieșirea 12, 3; Isaia 53, 7-11).

MINUNEA 2 - Scara la ceruri

Patriarhul Iacob a pornit într-o călătorie, pe un drum de 60 km spre Mesopotamia. Într-o seară, fiind obosit de mers, s-a culcat și a adormit cu capul pe o piatră de Jertfelnic. Atunci a văzut în vis o scară mare sprijinită pe pământ, iar vârful îi atinge cerul. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea. Deasupra capului scării se arăta Domnul Dumnezeu, care i-a vorbi și l-a binecuvântat (Facerea 28, 11-15).

Scara întărită între cer și pământ, preînchipuia întruparea Domnului nostru Iisus Hristos ca Om din pururea Fecioara Maria. Cel ce vorbea și binecuvânta de deasupra scării era Dumnezeu întrupat, Care a fost pe pământ cu trupul, în ceruri cu Dumnezeirea și împărățește pururea cu Tatăl și cu Duhul. Îngerii care se suiau și se coborau pe scară, preînchipuiau pe îngerii trupești care, după proslăvirea, înălțarea la ceruri a lui Hristos și șederea Lui de-a dreapta Tatălui, se suiau cu duhul la Dumnezeu Tatăl și coborau la pământeni cu binecuvântări divine.

Scara aceasta văzută de Iacob era o icoană a mai înaintei închipuiri a întrupării lui Hristos Mântuitorul și a nașterii Sale din Preasfânta Fecioară Maria. Acesta, ieșind din seminția lui Iacob, avea a se pogorî ca pe niște trepte din strămoșescul neam începând de la Adam și continuând până la Iosif logodnicul și Maica Preacurată.

Biserica lui Dumnezeu de pretutindeni, cunoscând acestea, o laudă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, cântând și zicând:

Bucură-te, scara cerului pe care s-a pogorât Dumnezeu.

Bucură-te, podul care trece pe cei de pe pământ la cer.

Bucură-te, ceea ce ai împreunat fecioria cu nașterea.

Bucură-te, ceea ce din fecioare, numai tu singură una ai fost bună hrănitore de Prunc.

Bucură-te, Maică pururea Fecioară.

MINUNEA 3 - Rugul aprins nu se mistuia

Într-o zi, Moise păștea oile socrului său Iotor pe lângă muntele Horeb. Acolo i s-a arătat lui îngerul Domnului într-o mare pară de foc ieșind dintr-un rug, care ardea și nu se mistuia. Moise s-a apropiat îndată să vadă mai de-aproape minunea aceea. Atunci Domnul a strigat pe Moise din mijlocul rugului care ardea, dar nu se mistuia: „Moise, Moise! Nu te apropia. Dezleagă-ți încălțămintele de la picioarele tale, căci locul pe care stai este sfânt. Eu sunt Domnul Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob”. Moise și-a acoperit fața, ferindu-se a privi înaintea drept la Dumnezeu (Ieșirea 3; 4).

Rugul acesta, care ardea în flăcări mari, fără a se mistui, era o minunăție preînchipuire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, care a purtat în pântecele ei pe Hristos-Dumnezeu-Omul, care-I foc mistuitor, fără a se arde sau mistui. Aceasta ne-o adeverește și Sfânta Biserică Ortodoxă, zicând: „Trecut-a umbra legii vechi și darul a venit. Precum rugul n-a ars, fiind aprins, așa Fecioara a născut și Fecioară a rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele Dreptății; în locul lui Moise, Hristos - mântuirea sufletelor noastre” (Penticostar 83).

MINUNEA 4 - Marea a rămas neumblată și Fecioara nestrucată

Auzind Faraon că mulțimea israeliților a plecat din Egipt, i-a părut foarte rău că i-a lăsat. Îndată și-a adunat 600 de care alese pentru război și toată călărimea egipteană, și s-a luat după israeliți să-i aducă înapoi. El i-a ajuns la țărmul Mării Roșii. Israelitenii, văzându-se urmăriți, s-au înpăimântat groaznic. Moise îi încuraja mereu, zicând: „Îndrăzniți, stați liniștiți și veți vedea mântuirea Domnului Dumnezeu, pe care o

va face nouă astăzi. Egiptenii aceștia pe care i-ați văzut astăzi, nu-i veți mai vedea în veci... Domnul va duce război pentru voi cu oștirea egipteană și voi veți fi în liniște”. Acestea zicând Moise, s-a depărtat puțin de tabără, și s-a închinat lui Dumnezeu să-i ajute. Apoi s-a apropiat de mare și a lovit-o cu toiagul său. Apa s-a desfăcut în două, de sus până jos în adâncurile ei, formând într-o parte și în alta doi pereți uriași de apă. Israelitenii au trecut prin ea ca pe uscat de cealaltă parte. Faraon cu oastea lui i-a urmărit. Pe când însă erau în mijlocul mării, Domnul a poruncit lui Moise: „Întinde mâna ta cu toiagul spre mare ca să se așeze apele la locul lor și să-i acopere pe egipteni”. Moise a făcut așa, a lovit din nou cu toiagul în mare, apele mari s-au împreunat la locul lor, și au acoperit cele 600 care de război ale lui Faraon, călărimea și toată oastea lui. Faraon cu toată oștirea lui puternică, s-au înecat în fundul mării și așa au pierit cu toții. Israelii de pe țărm au văzut pe egipteni morți pe lângă malurile mării. Israelitenii au văzut puterea cea mare a lui Dumnezeu, s-au temut de Domnul, s-au încrezut în El și în sluga Sa, Moise (Ieșirea 14; 15).

Aici, Marea Roșie preînchipuia pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, prin care a trecut, zămislit, întrupat și născut Hristos, Dumnezeu-Omul. Poporul israelit care a trecut prin marea neumblată, după care apele ei despărțite s-au împreunat iarăși la loc, preînchipuia pe Maria pururea Fecioară care înainte de naștere a fost Fecioară, în naștere Fecioară și după naștere a rămas iarăși Fecioară. Aceasta ne adeverește și Biserica lui Dumnezeu, zicând: „În Marea Roșie, chipul Maicii celei neispitite de nuntă, s-a scris oarecând. Acolo Moise - despărțitor al apei; iar aici Gavriil - slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru, neudat, Israil; iar acum pe Hristos L-a născut fără sămânță, Fecioara. Marea, după trecerea lui Israil a rămas neumblată; iar cea fără prihană, după nașterea lui Hristos a rămas nestricată” (Penticostar 33).

MINUNEA 5 - Maica Domnului preînchipuită prin toiagul lui Aaron

După răzvrătirea lui Core, Datan și Aviron cu 250 căpitani cu familiile, casele și vitele lor, după care au fost arși și mistuiți de un foc mare ieșit de la Domnul; așijderea după răscoala celor 147.000 de oameni pe care i-au ars focul, Domnul Dumnezeu adeverește preoția lui Aaron printr-o mare și minunată minune.

Domnul Dumnezeu a poruncit lui Moise: „Ia, de la cei 12 mai-mari ai fiilor lui Israil, douăsprezece toiage, câte un toiag de la fiecare seminție și trib al lui Israil. Scrie pe fiecare toiag numele tribului; iar pe toiagul lui Levi scrie Aaron. Toiegele acestea le vei pune în cortul mărturiei, înaintea chivotului Sfânt, unde Eu mă arăt ție. Și va fi când toiagul bărbatului pe care îl voi alege va odrăsli. Astfel voi potoli cârtirea israelitenilor care cârtesc împotriva voastră”.

Moise ascultând, a făcut drept așa. A luat câte un toiag de la fiecare seminție de trib, adică 12 toiage, le-a pus în cortul adunării, înaintea Domnului. A doua zi, Moise cu Aaron și 11 căpetenii ale poporului au intrat în cortul sfânt. Acolo toți văd plini de mirare toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, înverzit, odrăslit, înmugurit, înflorit și rodit. Făcuse migdale. Moise a luat toate toiegele căpeteniilor lui Israil și a dat fiecărei căpetenii toiagul său. După aceea, Domnul a zis lui Moise: „Ia toiagul lui Aaron și pune-l înaintea chivotului Sfânt spre păstrare ca semn pentru fiii neascultători, spre a conteni a mai cârti asupra Mea, ca să nu moară”. Moise și Aaron au făcut așa cum le-a poruncit Domnul... (Numerii 17).

Mare și minunată a fost minunea săvârșită de Domnul cu toiagul lui Aaron; dar mai mare, nespus de mare și preaminunată a fost minunea zămislirii, întrupării și nașterii Pruncului Hristos Dumnezeu-Omul din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

MINUNEA 6 - Maică pururea Fecioară

Împăratul Ahaz cu tot Ierusalimul și Iudeea, era în mare strâmtoare și primejdie. Împăratul Rezin al Sirienilor, însoțit de Pecub, împăratul lui Israel, se suise să cuprindă Ierusalimul.

Vestea aceasta s-a răspândit ca fulgerul în tot Ierusalimul și în toată Iudeea. Inima împăratului, a căpeteniilor și a poporului, tremura de spaimă în acea zi, precum tremură frunzele și crengile copacilor pădurii din pricina vânturilor. Atunci Domnul Dumnezeu, văzând acestea, i-a poruncit Proorocului Său, Isaia, zicând: „Ieși în întâmpinarea lui Ahaz și-i spune: „Ia aminte, fii liniștit și nu te teme. Inima ta să nu slăbească, din pricina acelor tăciuni care fumegă... Ceea ce vor ei, nu va fi și nu se va împlini”.

După aceste cuvinte încurajatoare, Proorocul îi zise iarăși: „Cere un semn de la Domnul Dumnezeul tău, în adâncurile iadului, sau în înălțimile cerurilor”. Ahaz, nedumerit, răspunse: „Nu voi cere și nu voi ispiti pe Domnul. Atunci Isaia îi vorbi profetic: „Ascultă casa lui David! Oare puțin e pentru voi că obosiți poporul și dați de lucru Domnului Dumnezeului nostru? Deci, Însuși Domnul vă va da un semn: Iată fecioara va lua în pântece și va naște Fiu, și-I vor pune numele Emanoil” (Isaia 7, 1-14).

Această adevărată prezicere profetică o adeverește și Sfântul Apostol și Evanghelist Matei, zicând: „Nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria, Mama Lui, fiind logodită cu Iosif, mai nainte de a fi ei împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, fiind om drept și nevrând să o vădească, și-a pus în minte să o lase în ascuns. Acestea cugetând el, îngerul Domnului i se arătă, în vis, zicându-i: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, pentru că ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște fiu și va chema numele Lui Iisus, căci El va mântui poporul său de păcate. Acestea toate s-au făcut, ca să se plinească ceea ce s-a zis de Domnul prin Proorocul, care zice: „Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu, și i

se va pune numele Emanoil, care înseamnă: „Cu noi este Dumnezeu”. Iosif, sculându-se din somn, a făcut cum i-a poruncit îngerul Domnului. A luat pe femeia sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut pe Fiul său, Cel întâi născut, și I-a pus numele Iisus... (Matei 1, 18-25).

Acestea știindu-le Biserica lui Hristos Dumnezeu, de pretutindenea, laudă minunea aceasta a Maicii pururea Fecioarei, zicând: „Fecioară ai fost mai-nainte de naștere, întru naștere ai fost Fecioară, și după Nașterea (Unicului tău Fiu) iarăși ai rămas Fecioară...” (Paraclisul al 2-lea al Maicii Domnului, Cântarea 7).

MINUNEA 7 - Unii păgâni se închinau Maicii pururea Fecioară

Proorocul Ieremia, după moartea lui Godolien, s-a dus în Egipt și a spus egiptenilor cum că idolii lor au să cadă și au să se sfărâme când va naște Fecioara Prunc. Pentru aceasta, popii egiptenilor au făcut un chip de fecioară ținând pruncul în brațe, și se rugau ei. După aceea, împăratul Egiptului, Ptolemeu a întrebat pe popii egipteni, ce înseamnă chipul acela? Iar ei au răspuns că moșii lor au luat această învățătură de la Ieremia Proorocul lui Dumnezeu. Pentru aceea Dumnezeu a mărit pe Preacurata Fecioară între păgâni, care încă nu cunoșteau pe Dumnezeu, deoarece acestea se petreceau înainte de venirea ei pe pământ.

MINUNEA 8 - Poarta închisă a Răsăritului

Ușa încuiată, văzută de Iezechiel, arată luminat pe Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. „Bărbatul acela luminat, m-a dus - zice el - la ușa (poarta) cea de afară a Bisericii care căuta spre răsărit, și aceasta era încuiată. Atunci mi-a zis Domnul: „Ușa aceasta va fi încuiată și nu se va deschide și nimeni nu va trece printr-înșă, căci Domnul Dumnezeu va trece printr-înșă și ea va fi încuiată” (Iezechiel 44, 1-2). Ușa aceasta nedeschisă și încuiată, prin care nimeni n-a trecut fără numai Domnul Dumnezeu, arată pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioria Sa, care n-a știut de bărbat, dar prin pogorârea Duhului Sfânt și umbrirea puterii Tatălui Ceresc, a conceput pe Dumnezeu-Cuvântul și L-a născut fără nici o stricăciune, rămânând astfel: Fecioară în zămislire, Fecioară în naștere și Fecioară după naștere. Ușa aceasta încuiată arată luminat pururea-fecioria Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu.

Acestea știindu-le noi, lăudăm pe Maica Sfântă și pururea Fecioara Maria, zicând: „Bucură-te, Ușa Domnului cea neumbată; Bucură-te, Ușa Tainei celei cinstite; Bucură-te, deschiderea ușilor Raiului; Bucură-te, Maică pururea Fecioară”.

Minunile despre zămislirea și nașterea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea fecioarei Maria

MINUNEA 9 - Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Sfântul și dreptul Ioachim, tatăl Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a fost din seminția patriarhului Iuda și a marelui prooroc împărat David, prin Natan proorocul și seminția acestuia. Sfânta Ana a fost fiica preotului Aaron, fratele lui Moise, din seminția patriarhului Levi. Ei duceau o viață curată, sfântă și duhovnicească, fiind plini de fapte bune, milostenii și binefaceri. Iubeau pe Dumnezeu din toată ființa lor, împlinind cu căldură și cucernicie toate bunele rânduieli prescrise în Legea Sfântă.

MINUNEA 10 - Întristarea Sfinților Părinți Ioachim și Ana

Cu toate că erau bineplăcuți lui Dumnezeu, pentru credința și faptele lor cele bune, totuși, ei treceau printr-o mare încercare și aveau o mare mâhnire, pentru faptul că ajunseseră în pragul bătrâneții și nu aveau nici un fiu sau fiică, fiind sterpi. Pentru aceasta ei înălțau neîncetat rugăciuni la Dumnezeu și aduceau jertfe la Templul din Ierusalim, ca Dumnezeu să se milostivească spre dânșii și să-i binecuvinteze prin dezlegarea stârpiciunii. Dar, cererea lor întârzia să fie împlinită.

Văzând că rugăciunile, postul și milosteniile lor nu au fost ascultate și primite de Dumnezeu, Sfinții Părinți Ioachim și Ana s-au hotărât să facă rugăciuni și mai

stăruitoare, cu post foarte aspru, iar pentru aceasta s-au hotărât să se retragă în locuri tainuite, și acolo să se roage, până ce Dumnezeu va auzi rugăciunea lor.

MINUNEA 11 - Rugăciunea Sfintei Ana

Mergând într-un loc tănuit, Sfânta Ana s-a rugat lui Dumnezeu cu tânguire și cu lacrimi fierbinți, rostind următoarele: „Doamne Dumnezeule Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul Tău ai făcut cerul și pământul cu toate cele ce sunt într-însele; Dumnezeule, Cel ce ai zis făpturilor Tale să crească și să se înmulțească, Tu cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam, și la bătrânețile ei a născut pe Isaac, și ai dăruit Anei, ce era stearpă, pe Samuil Proorocul și alți copii, dă-mi și mie roadă pântecelui meu, și nu mă lăsa să rămân pururea de ocară și urgie oamenilor. Adonai, Doamne Savaot, Tu care știi ocară nerodirii mele, dezleagă-mi durerea inimii mele, deschide pântecul meu, și pe cea neroditoare arată-o roditoare cu Atotputernicia Ta... Și orice voi naște: fecior ori fecioară, o voi închina Sfinției Tale cu toată inima, dăruindu-o Bisericii Tale pentru a-ți sluji pururea acolo”.

Acestea și multe altele grăindu-le dreapta Ana cu mare tânguire, i s-a arătat îngerul Domnului, zicându-i: „Ano! Ano! S-a auzit rugăciunea ta. Suspinerile tale au străbătut norii și treptele cerurilor; iar lacrimile tale fierbinți au ajuns înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei zămisli și vei naște o Fiică, cea preabinecuvântată. Pentru aceasta se vor binecuvânta toate semințiile pământului și printr-înșa se va dăruia mântuire lumii. Numele fiicei acesteia ce o vei zămisli și naște, va fi „Maria”.

MINUNEA 12 - Rugăciunea și postul dreptului Ioachim

Dreptul Ioachim, ajungând sus pe munte, a petrecut acolo în plângere mare și post 40 de zile, fără a gusta măcar pâine. „Nu voi lua - zicea el, tânguindu-se - în gura mea hrană, nici mă voi înapoia la casa mea, până ce nu mă va auzi și cerceta pe mine Domnul Dumnezeu lui Israil”. După ce și-a înălțat sufletul său pe aripile rugăciunilor fierbinți și a postului adevărat, rugându-se mai aprins decât soția sa, i s-a arătat și lui acolo, în pustietatea aceea, Arhanghelul Gavriil, zicându-i: „Bucură-te Ioachime și te veselește, eu sunt trimis a-ți aduce pace și mângâiere. Eu sunt îngerul lui Dumnezeu și am venit să-ți vestesc bucurie mare. Femeia ta, Ana, va zămisli și va naște o fecioară. Aceasta va fi cea mai aleasă dintre toate fecioarele și femeile pământului, ea va zămisli... și va naște pe Împăratul universal al lumii, pe Fiul celui viu, pe Dumnezeu-Cuvântul. De acum lasă scârba ta și părăsește amărăciunea sufletului tău, căci a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Încrede-te în cuvântul meu și mulțumește lui Dumnezeu. Spre încredințare temeinică acesta să-ți fie ție semnul adevăratei și buneii-vestiri: Mergi în Ierusalim la Biserica Domnului; acolo vei afla la porțile cele de aur, pe soția ta Ana, căreia aceiași i s-a vestit ca și ție”. Acestea zicând, îngerul Domnului s-a făcut nevăzut dinaintea ochilor lui.

MINUNEA 13 - Zămisirea și nașterea Preasfintei și pururea Fecioarei Maria

În vremea aceea, după descoperirea îngerului lui Dumnezeu, Sfânta și dreapta Ana a zămislit pe Preasfânta și pururea Fecioara Maria, în nouă zile ale lunii decembrie. Lucrul acesta i-a umplut de negrăita bucurie pe Sfinții Părinți Ioachim și Ana, pentru care slăveau neîncetat pe Dumnezeu.

Iar după nouă luni și anume la 8 septembrie, Sfânta Ana a născut pe fiica cea Preacurată și binecuvântată, pe Preasfânta Fecioară Maria, pe începătoarea și mijlocitoarea mântuirii oamenilor. Nașterea ei a umplut de bucurie pe părinții săi, Ioachim și Ana, cerul și pământul și pe toată lumea.

MINUNEA 14 - Punerea numelui Preasfintei Fecioare

A opta zi de la naștere, după datina evreilor, Sfinții Părinți Ioachim și Ana, au chemat acasă pe preoții Bisericii. După ce i-au ospătat, ei au binecuvântat pe dreptii părinți și pe Preasfânta Pruncă, căreia i-au pus numele Maria, așa cum mai-nainte le vestise lor îngerul Domnului.

MINUNEA 15 - Însemnătatea și taina numelui „Maria”

Numirea aceasta de „Maria”, care s-a dat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cuprinde în sine un adânc înțeles, pentru ceea ce avea să devină mai târziu. Tâlcuirea numelui „Maria” înseamnă: „Împărăteasă” și „Comoara Darurilor”. Deasemenea, fiecare literă a cuvântului Maria, reprezintă inițialele a cinci femei dintre cele mai vestite și minunate ale Vechiului Testament (Didahii, Ilie Miniati).

MINUNEA 16 - Însemnătatea literei „M”

Litera „M” ne reamintește de „Maria”, sora lui Moise și Aaron, care avea, strălucind în sine, două daruri mărețe: fecioria și proorocia. Aceste daruri sunt și rămân pururea în Dumnezeiasca fiică; „Fecioria”: „Cum va fi mie aceasta (zămislirea de fiu), de vreme ce eu nu știu de bărbat” și „Proorocia”: Iată, mă vor ferici toate neamurile...” (Luca 1, 27-55)

MINUNEA 17 - Însemnătatea literei „A”

Litera „A”, ne reamintește de Abigail, soția bogătașului Nabal care, smerindu-se prin aducerea de multe daruri de hrană, lui David și oamenilor lui, după moartea soțului său a devenit împărăteasă (1 Regi 25). Preasfânta Fecioară Maria prin smerenie s-a mărit, și se laudă prin slava acestei minunate virtuți, zicând: „Că a căutat spre smerenia roabei Sale” (Luca 1, 48).

MINUNEA 18 - Însemnătatea literei „R”

Litera „R” face amintire de Rahila, soția patriarhului Iacob, care era vestită prin frumusețea ei în vremurile patriarhale (Facerea 29, 18).

Preasfânta Fecioară Maria are întruchipată în ființa Sa frumusețea superioară tuturor frumuseților creaturilor cerești și pământești. Aceasta o adeverește însuși Sfântul Arhanghel, zicând: „Bucură-te, ceea ce ești plină de daruri” (Luca 1, 28).

MINUNEA 19 - Însemnătatea literei „I”

Litera „I” ne reamintește de Iudita cea credincioasă și virtuoasă, care s-a mărit de tot neamul său, căci a omorât pe Olofern și astfel i-a scăpat pe israeliți de vrăjmașii lor (Iudita capitolele 4-16). Preasfânta și Pururea Fecioară Maria, prin nașterea și jertfa Fiului Său, a Domnului nostru Iisus Hristos, a înfrânt și a zdrobit capul lui Olofern cel spiritual, eliberând întreg neamul omenesc de sub tirania și robia lui. Această biruință asupra vrăjmașului a rostit-o prin cântări de laudă lui Dumnezeu, astfel: „Că mi-a făcut mie mărire Cel puternic, și Sfânt este Numele Lui. Mila Lui este în neam și în neam spre cei ce se tem de Dânsul. Făcut-a tărie cu brațul Său Domnul, risipit-a pe cei mândri cu cugetul inimii lor. Pogorât-a pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați; iar pe cei bogați i-a scos afară deșerți” (Luca 1, 49-53).

MINUNEA 20 - Însemnătatea literei „A”

Litera „A” de la sfârșitul numelui „Maria” ne reamintește de Ana cea stearpă, care, suferind cu răbdare toate jignirile și dosădirile cauzate de nenașterea de fii, prin credință nezdruncinată, însoțită de post neîntrerupt și rugăciuni fierbinți, a atras asupra ei binecuvântarea lui Dumnezeu prin dezlegarea stârpiciunii, devenind mama marelui prooroc Samuil, și a altor fii și fiice.

Preasfânta Fecioară Maria în suflet, în trup și în nume, arată clar că întrunește în ființa sa aleasă, toate frumusețile și Darurile minunate cu care Dumnezeu a înzestrat lumea cerească și lumea pământească.

MINUNEA 21 - Intrarea în biserică a Preasfintei Fecioare

La împlinirea vârstei de trei ani, Sfinții Părinți Ioachim și Ana, aduc la templu pe fiica lor ca să o închine lui Dumnezeu, după făgăduința dată. În acel moment, Preasfânta Pruncă a urcat cu grăbire, singură, cele 15 trepte de la intrarea Templului, neoprindu-se până sus, lucrul acesta uimind pe toată lumea.

MINUNEA 22 - Primirea ei de către Proorocul Zaharia

Arhiereu al anului acela era Proorocul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care, văzând pe Preasfânta Fecioară Maria, a recunoscut-o că Ea este cea care va deveni Maica Fiului lui Dumnezeu, și pe care a primit-o cu următoarele cuvinte: „Vino, împlinirea proorociei mele! Vino, împlinirea făgăduințelor Domnului! Vino, pecetea așezământului Lui! Vino, împlinirea Tainelor Lui! Vino, oglinda tuturor proorocilor! Vino, înnoirea celor învechite! Vino, lumina celor ce zac în întuneric și în umbra morții! Vino, Dar Nou și prea Dumnezeiesc, de intră cu bucurie în Biserica Domnului tău; acum într-aceasta de jos; iar puțin mai pe urmă, în cea de sus și neapropiată”.

MINUNEA 23 - Introducerea Preasfintei Fecioarei în Sfânta Sfintelor

În Altarul Templului Sfânt, numit Sfânta Sfintelor, nu avea voie să intre nimeni, niciodată, decât Arhiereul o singură dată în an, și atunci cu pregătiri speciale și într-un nor de fum de tămâie. Îndrăzneala de a călca acest așezământ se pedepsea cu moartea de Însuși Dumnezeu. Arhiereul Zaharia, după ce a primit pe Preasfânta Pruncă Maria, din îndemn Dumnezeiesc, a mers cu Ea și a introdus-o în Sfânta Sfintelor, spre uimirea tuturor celor care erau de față.

MINUNEA 24 - Petrecerea la Templul Sfânt a Preasfintei Fecioarei Maria

Fiind adusă la Templu, Preasfânta Fecioară a petrecut aici 12 ani, fiind rânduită să locuiască la chiliile destinate pentru fecioare, unde a învățat să lucreze, în timpul liber, îmbrăcăminte și veșminte preoțești și arhieresti. Aici primeau și porția de hrană ce se cuvenea fiecăreia. Preasfânta Fecioară Maria însă, tot timpul rânduit pentru rugăciune și citirea Sfintelor Scripturi, îl petrecea numai în Sfânta Sfintelor, unde i se arătau îngerii, cu care vorbea, și de la care primea în fiecare zi spre seară, hrană îngerească.

MINUNEA 25 - O descoperire minunată

Odinioară, Preasfânta Fecioară Maria citind în cartea Proorocului Isaia, a ajuns la locul care zice: „Iată, Fecioara în pântece va avea și va naște Fiu și vor chema Numele lui „Emanoil” (cu noi Dumnezeu) (Isaia 7, 14). Atunci, aprinzându-se de focul sfânt al dragostei de Dumnezeu, s-a oprit din citit și aruncându-se cu fața la pământ s-a rugat cu lacrimi fierbinți, zicând: „Doamne Dumnezeul cerului și al pământului, ce fericită și mult slăvită va fi fecioara aceea care se va învrednici de acest Mare Dar. Cât de slăvit va fi numele acelei Fecioare-Maică a lui Dumnezeu! O, Doamne! Cât de fericită măș simți, dacă m-ai învrednici și pe mine să fiu măcar cea mai umilă slujnică a acelei Fecioare preaslăvite! Oare când va veni acea vreme preaslăvită și binecuvântată, în care Ziditorul meu va coborî pe treptele cerului și va veni pe pământ, spre a se întrupa și naște din Fecioara aceea preaslăvită? Ajunge-voi eu oare acele zile fericite ca să văd pe acel Fiu al lui Dumnezeu, întrupat Om pentru mântuirea noastră? O, vreme binecuvântată de Dumnezeu pentru mântuirea noastră, apropie-te degrabă, căci tare doresc a te vedea!”.

Atunci i s-a arătat o lumină mare și din mijlocul ei a auzit un glas, zicând: „Tu vei naște pe Fiul Meu, pentru aceea alții vor sluji ție, fiindcă tu, iubindu-Mă pe Mine, ai dorit să slujești altora”. Aceasta a destăinuit-o preasfânta Fecioara Maria, Elisabetei, după Buna-Vestire (Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925)

MINUNEA 26 - Părăsirea Templului

După împlinirea a 12 ani de petrecere în Biserica lui Dumnezeu, Preasfintei Fecioare, împreună cu celelalte fecioare de vârsta Ei, i se cere să părăsească Templul pentru a se căsători. Preasfânta Fecioară le face cunoscut Preoților că ea nu poate să se căsătorească, fiindcă mai-nainte de naștere a fost închinată lui Dumnezeu de părinții săi, de asemeni și ea a făgăduit lui Dumnezeu că va trăi toată viața în feciorie curată și sfântă. Arhiepiscopul și Preoții fiind puși la mare încurcătură, neștiind ce să facă, se roagă lui Dumnezeu la Chivotul Sfânt, și li se răspunde de la Domnul ca să caute un bărbat vrednic, căruia să-i încredințeze pe Sfânta Fecioară, sub rânduiala și chipul însoțirii (prin logodire) pentru păzirea fecioriei.

MINUNEA 27 - Alegerea logodnicului Preasfintei Fecioare

Pentru aflarea unui astfel de bărbat vrednic, demn și de încredere, drept și temător de Dumnezeu, Sfatul Domnului a rânduit ca din casa și seminția lui David să aleagă 12 bărbați fără femei. Să li se ia toiagele acestora și să le pună în Sfântul Altar, și bărbatul al cărui toiag va înverzi, acela este ales pentru a i se da Fecioara în pază. Arhiepiscopul Zaharia alegând 12 bărbați printre care era și Iosif, bărbat drept și temător de Dumnezeu, bătrân (la 84 de ani), le-a luat toiagele și le-a dus în Sfântul Altar, rostind: „Arată, Doamne, pe bărbatul vrednic, căruia se cuvine a logodi pe Fecioara”. A doua zi scoțând toiagele din Sfântul Altar în prezența celor 12 bărbați, au găsit toiagul lui Iosif înverzit, în care timp și o porumbiță albă zburând de sus în jos s-a așezat pe toiagul

înverzit. Atunci Fecioara, care acum era și orfană de amândoi părinții, s-a încredințat spre pază, prin logodire, bătrânului Iosif, care a dus-o la casa sa din Nazaret.

MINUNEA 28 - Buna-Vestire

Pe când Sfânta Fecioară se afla în casa logodnicului său, bătrânul Iosif, iar Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul se afla însărcinată în luna a șasea, a fost trimis de la Dumnezeu Arhanghelul Gavriil către dânsa cu următoarea veste bună: „Bucură-te, ceea ce ești plină de Dar, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei”. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: „Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?”. Și îngerul i-a zis: „Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pânțece și vei naște Fiu și vei chema numele lui, Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui preaînalt se va chema, și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său, și va împărăți peste casa lui Iacob în veci și împărăția lui nu va avea sfârșit”. Și a zis Maria către înger: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?”. Și răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine și puterea celui Preaînalt te va umbri, pentru aceea și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă, căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputință”. Și a zis Maria: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”. Și îngerul a plecat de la ea (Luca 1, 26-38).

MINUNEA 29 - Preasfânta Fecioară Maria în vizită la Elisabeta

Și în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ținutul muntos, într-o cetate a seminției lui Iuda. Și a intrat în casa lui Zaharia și a salutat pe Elisabeta. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt, și cu glas mare a strigat și a zis: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pânteceului tău. Și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? Că iată cum a venit la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu. Și fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul”. Și a zis Maria: „Mărește sufletul meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui. Și mila Lui în neam și în neam, spre cei ce se tem de El. Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit a pe cei mândri în cugetul inimii lor, coborât-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară, deșerți. A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, și și-a adus aminte de mila Sa. Precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui, în veac”. Și a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; și s-a înapoiat la casa sa (Luca 1, 39-56).

MINUNEA 30 – Iosif, logodnicul, tulburat de gânduri necredincioase

Preasfânta Fecioara Maria, întorcându-se acasă după trei luni, de la Elisabeta, bătrânul Iosif a observat că este însărcinată, și a început să fie chinuit de gânduri necredincioase și necuvioase, asupra ei. Dar el „drept fiind și nevrând să o vădească, a voit s-o lase în ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, pentru că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și vei chema numele lui: Iisus, căci El va mântui poporul său de păcate. Acestea toate s-au făcut ca să se plinească ceea ce s-a zis prin prorocul care zice: „Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și va chema numele lui Emanoil, care se tâlcuiește: *Cu noi este Dumnezeu*”. Deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa precum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa” (Matei 1, 19-24).

MINUNEA 31 - Preasfânta Fecioară învinuită

Ajungând vestea la Templul Sfânt, cum că Fecioara Maria, cea care făgăduise că își va păzi până la moarte fecioria, și care pentru aceasta a fost încredințată bătrânului Iosif, și-a călcat făgăduința, au fost chemați amândoi la judecată în fața Soborului Judecătoresc. Convingându-se că cele auzite sunt confirmate de ceea ce se vede, judecătorii au certat pe Preasfânta Fecioară Maria și pe Iosif logodnicul, considerând că s-au făcut vinovați înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii, prin călcarea făgăduinței. La aceste învinuiri, Preasfânta Fecioară a răspuns, plângând: „Viu este Domnul Dumnezeul meu, căci sunt Fecioară curată și de bărbat nu știu”. De asemeni și bătrânul Iosif cu tot

dreptul dezvinovățindu-se, a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeu, că eu sunt cu totul curat, neatins și nevinovat despre toate cele ce se aud și se văd la logodnica mea Maria”. Atunci Arhiepiscopul văzând că tăgăduiesc a recunoaște vinovăția lor, a hotărât să le dea să bea apa certării, sperând că după aceea se va vădi vinovăția lor. Dar ei bând apa certării, precum era prescris în lege, nu au pățit nimic. Atunci Arhiepiscopul și Soborul mirându-se și minunându-se de cele văzute, cum că vinovați fiind, nu au pățit nimic rău, i-au slobozit, zicând: „Deoarece Domnul Dumnezeu n-a arătat păcatul vostru, mergeți în pace la casa voastră” (Numeri 5, 11- 31).

MINUNEA 32 - Nașterea Domnului

În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August, ca să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea sa. Atunci au plecat și Iosif împreună cu Preasfânta Fecioară Maria, din Nazaret, în Betleemul Iudeii ca să se înscrie acolo. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca să nască, și a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc pentru ei, în casa de oaspeți (Luca 2, 1-7). Pentru că zămislirea a fost de la Duhul Sfânt, nașterea a fost fără de durere și fără pierderea fecioriei.

MINUNEA 33 - Îngerul Domnului se arată păstorilor

În acea vreme, în ținutul acela erau păstori stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un Prunc înfășat, culcat în iesle”. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”. Iar după ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii vorbeau unii către alții: „Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”. Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle. Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. Și s-au întors păstorii, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră, precum li se spusese” (Luca 2, 8-20).

MINUNEA 34 - Întâmpinarea Domnului

La opt zile, după obiceiul evreiesc, Pruncul a fost tăiat împrejur și i s-a pus numele Iisus, așa cum a vestit îngerul Domnului.

După aceea la 40 de zile, Pruncul a fost adus la Templul din Ierusalim pentru a fi închinat Domnului ca întâi-născut. Și în acel timp, iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon. Omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Dumnezeu, și Duhul Sfânt era într-însul. Și îi era făgăduit de la Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Acesta a venit în Biserică. Și când au adus părinții pe Iisus Pruncul să facă ei după obiceiul legii pentru Dânsul, el l-a luat în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu, zicând: „Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre luminarea tuturor neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 25-32).

MINUNEA 35 - Taina făgăduinței bătrânului Simeon

Ptolomeu, împăratul Egiptului, vrând a-și face renume nemuritor prin construirea unui grajd de cristal, filozofii săi l-au sfătuit ca în locul aceluia grajd stricăcios, să tălmăcească din cărțile evreiești: Legea lui Moise și proorociile, care sunt veșnice. Împăratul s-a învoit bucuros și a adus cărțile sfinte și 70 de bărbați, cărturari înțelepți, din Israel, între care era și dreptul Simeon. Ptolomeu le-a dat 70 de case, băgând în fiecare casă câte un învățat elin, ca să lucreze la tălmăcirea cărților sfinte, din limba evreiască, în limba elină, fără a se vedea unii cu alții până la terminare.

După ce au isprăvit, împăratul dându-le bani și daruri multe, le-a îngăduit a se duce în Palestina. Mergând ei pe cale, se întrebau unii pe alții despre ce au văzut și cunoscut în Scripturile pe care le-a tălmăcit și scris. Unii spuneau unele, alții altele. Dreptul Simeon le-a spus: „Eu am aflat în cartea Proorocului Isaia un loc unde zicea: „Iată, Fecioara în pântec va avea și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanoil”. Eu însă m-am îndoit, cum poate zămisli și naște o fecioară neștiind de bărbat? Am vrut să rad cu cuțitașul cuvintele acelea proorocești, dar îngerul Domnului mi s-a arătat și m-a împiedicat a le rade și, ținându-mă de mână, mi-a zis: „Simeoane, nu fii necredincios față de cele scrise, a căror împlinire o vei vedea. Tu nu vei muri până ce nu vei vedea pe Hristosul Domnului, care se va naște din Fecioara aceasta proorocită”. Îngerul s-a făcut nevăzut. Încă îndoindu-mă și pricindu-mă cu adevărul acesta proorocesc, o palmă nevăzută (Daniel 5) mă lovește peste obraz, și am auzit pe cineva, zicându-mi: „Pentru că n-ai crezut Scripturii, nu vei gusta moartea până nu vei vedea și lua în brațe pe Hristosul Domnului”. Și iată că am fost silit a lăsa să se scrie, așa cum l-am aflat, acest cuvânt proorocesc. Eu însă tot mă îndoiesc de cuvântul acesta...”

Mergând ei cu toții înainte pe cale și trecând pe marginea unei ape mari, dreptul Simeon și-a scos inelul din deget și aruncându-l cât a putut mai departe în largul

mării a zis: „De va fi adevărat că o Fecioară fără de bărbat va zămisli, întrupa și naște prunc, să mai vină iarăși inelul acesta în mâna mea”.

Călătorind ei înainte, foarte mult, când s-a înserat au aflat pe marginea apei aceleia, niște pescari vânzând pește. Toți dascălii aceia și-au cumpărat pește pentru gătit, așijderea și Simeon. Spintecându-și și el peștele cumpărat, a aflat inelul său în interiorul peștelui. Aceasta văzând-o el, s-a spăimântat și, povestind cu de-amănuntul toate, a crezut din toată inima și cu tot sufletul, cuvintele proorocești. Trecând peste vârsta vieții sale, gârbovit de mulțimea celor 360 de ani, venea des înaintea Domnului și sta mult în Biserică, rugându-se lui Dumnezeu ca să miluiască lumea, izbăvind-o de tirania vicleanului diavol.

Vedeți? Măcar că-l certase cu palma aceea nevăzută, el totuși, nu s-a depărtat de Sfânta Biserică; ci întotdeauna venea și se ruga cu credincioșie pioasă lui Dumnezeu, așteptând cu ardoare mângâierea lui Israel prin împlinirea acelei proorociri.

MINUNEA 36 - Sabia îndurerărilor

Iar Iosif și mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, mama Lui: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri, și prin sufletul Tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi” (Luca 2, 33-35). Această proorocie a sabiei care-i va străpunge inima, s-a împlinit în mod deosebit, în timpul când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria a văzut patima, răstignirea, moartea și îngroparea Preadulcelui său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos.

MINUNEA 37 - Maica Domnului și Magii

După nașterea Pruncului Iisus, pe cer, deasupra peșterii, s-a arătat o stea strălucitoare care lumina și ziua, arătând locul unde S-a născut Mesia. Această stea a fost văzută și în țările păgâne dinspre răsărit. Cei trei Magi din acele părți, cunoscând și înțelegând că această stea minunată vestește nașterea unui mare împărat, Izbăvitorul lumii, Mesia cel vestit de Prooroci, pregătindu-se de drum și luând cu ei daruri scumpe, pornesc într-o lungă și anevoioasă călătorie, pentru a afla și a se închina acestui Prunc minunat. Ajungând la Ierusalim, ei au întrebat: „Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui”. Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul cu el. Și, adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, i-a întrebat: „Unde este să se nască Hristos?”. Iar ei i-au zis: „În Betleemul Iudeii, căci așa este scris de proorocul: „Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul meu Israel”. Atunci Irod a chemat în ascuns pe Magi și a aflat de la ei lămurit, în ce vreme s-a arătat steaua. Și, trimițându-i la Betleem, le-a zis: „Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, dacă îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca, venind și eu, să mă închin Lui”. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat și iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și stătea deasupra, unde era Pruncul. Și, văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare. Și, intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui și, căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă. Iar luând înștiințare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor (Matei 2, 2-12).

MINUNEA 38 - Uciderea pruncilor

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și, trimițând, a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul pe care îl afluase de la Magi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de la Ieremia Proorocul: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahila plângea pe fii săi și nu voia să se mângâie, pentru că nu mai sunt” (Matei 2, 16-18).

MINUNEA 39 - Fuga în Egipt

După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă”. Și Iosif sculându-se, a luat noaptea Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt. Și au stat acolo până la moartea lui Irod; ca să se îplinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt, și i-a zis: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei care căutau să ia viața Pruncului”. Iosif sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui și a venit în pământul lui Israel. Și, auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo și, luând poruncă în vis, s-a dus în părțile Galileii. Și a venit și a locuit în orașul Nazaret, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema (Matei 2, 13-15, 19-23).

MINUNEA 40 - Iisus la 12 ani la Ierusalim

Părinții Lui, în fiecare an, se duceau la sărbătoarea Paștilor, la Ierusalim. Iar când a fost El de 12 ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. Și sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau. Și socotind că este împreună cu tovarășii lor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți. Și negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. Iar după trei zile L-au aflat în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. Și toți care îl auzeau, se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. Și, văzându-L, rămaseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: „Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te căutam îngrijorați”. Și El a zis către ei: „De ce era să Mă căutați? Oare nu știați că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?”. Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care Le-a spus lor. Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste cuvinte. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta, și cu harul la Dumnezeu și la oameni (Luca 2, 41-52).

MINUNEA 41 - Maica Sfântă cu Fiul ei la nunta din Cana

Făcându-se nuntă în Cana Galileii, era și mama lui Iisus acolo. Și a fost chemat și Iisus și ucenicii Săi la nuntă. Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: „Nu mai au vin”. A zis către ea Iisus: „Ce este Mie și ție, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu”. Mama Lui a zis celor ce slujeau: „Faceți orice vă va spune”. Și erau acolo șase vase de piatră, puse pentru curățirea Iudeilor, care luau câte două sau trei vedre. Zis-a lor Iisus: „Umpleți vasele cu apă”. Și le-au umplut până sus. Și le-a zis lor: „Scoateți

acum și aduceți nunului”. Iar ei i-au dus. Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este, ci numai slujitorii care scoaseră apa știau, a chemat nunul pe mire și i-a zis: „Orice om pune întâi vinul cel bun, și când se amețesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii și și-a arătat slava Sa; și ucenicii Săi au crezut în El (Ioan 2, 1-11).

MINUNEA 42 - Maica Preacurată și frații Domnului

Maica Domnului, văzând răutatea și ura cărturarilor și fariseilor, era copleșită de iubire și de îngrijorare pentru soarta iubitului său Fiu, Iisus Hristos. Frații Domnului, care se numeau: Iacob, Simeon, Iuda și Iosif logodnicul, născuți din căsătoria cu Salomia, fiica lui Agheu, fratele lui Zaharia Preotul, nu vedeau cu ochi buni activitatea și minunile Domnului Iisus Hristos. De aceea, considerând că a depășit limita, stăruiesc pe lângă Maica Domnului, și vin împreună spre a încerca să-L convingă ca El să-și schimbe comportarea. Și încă vorbind El mulțimilor, iată mama și frații Lui stăteau afară, căutând să vorbească cu el. Cineva i-a zis: „Iată mama și frații Tăi stau afară, căutând să-ți vorbească. Iar El i-a zis: „Cine este mama mea și cine sunt frații Mei?”. Și întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: „Iată mama Mea și frații Mei. Căci oricine va face voia Tatălui Meu celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă” (Matei 12, 46-50).

Domnul cunoscând mai-nainte gândurile și intențiile cu care ei au venit, mai-nainte de a încerca, le-a dat următorul răspuns: „Cine face voia Tatălui Meu celui din ceruri, îmi este frate și soră și mamă, iar cine nu face voia Lui, cu nimic nu se folosește de această calitate” (vezi Tâlcuirea lui Teofilact, și Viețile sfinților la 19 iunie).

MINUNEA 43 - Maica Precistă urmează Fiului său până la moarte

Maica Sfântă auzind și văzând pe căpeteniile Iudeilor făcând sfat să-L piardă, și când Îl aude chiar pe însuși Fiul ei iubit prevestindu-și moartea Sa, se umple de mai multă îngrijorare. Aceasta o silea a merge după el și a face tot ce-i stă în putință spre a nu-L lăsa să cadă în mâinile mânjite de sânge ale căpeteniilor poporului său. Sabia prezisă de dreptul Simeon începe, încet dar dureros, să-i străpungă inima ei, cea plină de negrăită iubire.

MINUNEA 44 - Maica Preasfântă cu sfintele femei la moartea Fiului său

Maica Domnului a reprezentat cel mai sublim dar pe care l-a putut oferi omenirea lui Dumnezeu și prin care Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât la noi, și S-a făcut Om, iar Ea a devenit Născătoare de Dumnezeu, rămânând pururea Fecioară. Dar pentru această cinste și plinătate a darurilor de care s-a bucurat Maica Preasfântă, a trebuit să treacă prin cea mai cumplită și arzătoare durere, pe care a putut să încerce și să guste vreo ființă omenească, în existența sa. Datorită iubirii și sensibilității sale feciorești, și de Maică totodată, a simțit și a trăit întreaga suferință a scumpului său Fiu, pe tot parcursul calvarului și al răstignirii pe Cruce, până în clipa când a încredințat-o protecției și purtării de grijă a ucenicului Său iubit, feciorelnicului Ioan. Dar în aceste clipe atât de grele pentru Maica Preasfântă, de neprețuită valoare a fost prezența și dragostea femeilor mironosițe, care au sprijinit-o și mângâiat-o neîncetat.

MINUNEA 45 - Maica Preasfântă și cu mironosițele la pogorârea de pe Cruce a Domnului

După ce Mântuitorul și-a dat duhul pe Cruce, Vineri la ceasul al nouălea, Iosif din Arimateia, a mers și a cerut de la Pilat trupul Domnului spre îngropare. Pilat i-a aprobat cu ușurință și, întorcându-se pe Golgota, ajutat de Nicodim și de alți credincioși, împreună cu sfintele femei, au coborât cu grijă trupul Domnului de pe Cruce. Pregătirea s-a făcut în mare grabă, căci ziua era pe sfârșite și a doua zi erau Paștile, care interziceau orice lucru după apusul soarelui. În acest timp, Maica Preacurată primind și sărutând pe Preadulcele său Fiu, vărsa pâraie de lacrimi, tânguindu-se astfel: „Vai mie, Preadulcele meu Fiu, Iisuse, cum mă voi atinge de Trupul Tău cel nesticăcios? Și cu ce mâini Te voi pune în mormânt? Fiul meu iubit! O nădejde și o viață Te aveam pe Tine, Stăpâne, și acum, vai mie, Lumina mea, că mă văd lipsită de Tine. Vai mie, Fiul meu! Dureri și neazuri covârșitoare m-au aflat, văzându-Te mort pe Tine, Care ai înviat pe cei morți! Aș fi vrut mai bine să mor eu înaintea Ta! Vai mie, dulcele meu Fiu! Căci rău mi se rănește inima și toate cele dinăuntru meu, pentru că nu Te mai pot vedea așa mort. Acum când Te văd pe Tine, blânde Fiu, bunule Dumnezeu și milostive Doamne, fără mărire, fără suflare și fără de chip, mă mir, plâng și mă tânguiesc, ținându-Te așa, cum n-am gândit niciodată să Te văd! Vai mie, Fiul meu și Dumnezeule, pentru ce ai apus de la ochii mei?’. Acestea și altele multe zicea Maica Sfântă, plângând cu amar.

MINUNEA 46 - Maica Preacurată și cu mironosițele la îngroparea Domnului

După ce au făcut pregătirea impusă de lege și de respectul și dragostea ce-o aveau cu toții față de Domnul, vărsând lacrimi din destul, au ridicat și condus trupul neînsuflețit, spre o grădină apropiată, unde se afla un mormânt nou, ce aparținea lui Iosif, și care l-a dăruit pentru îngroparea Domnului. După ce l-au așezat aici cu grijă și cu nespūsă dragoste și întristare, cu greu s-au despărțit de El. Au prăvălit o piatră mare peste ușa mormântului, iar cărturarii și fariseii, de frică să nu fie furat Trupul Domnului din mormânt, au sigilat intrarea și au pus de pază o sută de ostași.

MINUNEA 47 - Bucuria Maicii Sfinte la învierea Fiului său

După aceste trei zile de cumplită suferință pentru Maica Preasfântă, iată că în zorii zilei a treia, Fiul său Preaiubit, Domnul nostru Iisus Hristos, înviază din morți, și iese afară din mormânt fără să dea piatra la o parte, sau să strice sigiliul precum, când a venit în lume, născându-se din Preacurata Sa Maică, i-a păzit nestricată fecioria.

În acel timp, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salomia, au cumpărat miresme, și veneau ca să-l ungă (Marcu 16, 1). „Dar iată s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Și de frica lui s-au cutremurat străjerii și s-au făcut ca morții. Iar îngerul răspunzând, a zis femeilor: „Nu vă temeți, pentru că știu că pe Hristos Cel răstignit Îl căutați. Nu este aici;

căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată, v-am spus vouă”. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând; „Bucurați-vă!”. Iar ele apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I S-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: „Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea” (Matei 28, 1-10). Vestea învierii Domnului, adusă de femeile mironosițe, a umplut de o negrăită bucurie pe Maica Preacurată.

MINUNEA 48 - Duhul Sfânt S-a pogorât și peste Maica Domnului

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Sfinții Apostoli și cu ceilalți frați, au luat parte la înălțarea Domnului, pe muntele Eleonului, unde li s-au arătat doi îngeri îmbrăcați în haine albe, care le-au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Atunci ei s-au întors la Ierusalim... și când au intrat, s-au suit în camera de sus, unde locuiau: Petru și Ioan și Iacob, și Andrei, Filip și Toma, Vartolomeu și Matei, Iacob al lui Alfeu și Simon Zelotul și Iuda al lui Iacob. Toți aceștia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus, și cu frații Lui” (Faptele Apostolilor 1, 11-14).

În dimineața duminicii, când s-au împlinit 50 de zile de la învierea Domnului și zece zile de la înălțarea Sa, Maica Domnului era împreună cu Sfinții Apostoli și mulți credincioși, în aceeași casă unde s-a făcut Cina cea de Taină, atunci deodată, din cer, s-a

făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședea ei. Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi (Faptele Apostolilor 2, 1-4).

MINUNEA 49 - Maica Domnului a făcut apostolat

Sfinții Apostoli au lucrat în Ierusalim vreo 12 ani, având în mijlocul lor și în sfatul lor pe Preacurata Maică. Pentru împlinirea poruncii Mântuitorului: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată zidirea”, Sfinții Apostoli adunați în sobor, dimpreună cu Preacurata Maică, au tras la sorți, pentru a vedea ce laturi ale lumii le va rândui Domnul fiecăruia, să propovăduiască Sf. Evanghelie. Ei i-a căzut Ivirul sau Georgia. Dar, primind mai apoi vestire de la îngerul Domnului, i-a făcut cunoscut, că această latură rămâne sub protecția Ei, dar voia lui Dumnezeu este să meargă să lumineze mai întâi altă latură a pământului. Lazăr cel mort și înviat a patra zi de Domnul, fiind urmărit de vrăjmașii Domnului spre a fi omorât, a fugit în Cipru. Pavel și Varnava având mare dragoste, și dorind să o mai vadă pe Maica Domnului, Lazăr i-a scris și a rugat-o să vină Dânsa la Cipru, căci el nu putea să vină din cauza celor ce-l urau de moarte. Maica Preasfântă i-a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie, lucru pe care Lazăr l-a și făcut. Pregătindu-se de plecare și luând și pe Sf. Ioan Evanghelistul, și alți ucenici credincioși împreună cu sine, au plecat spre Cipru, călătorind în liniște. Dar după un timp oarecare, prin voia lui Dumnezeu, s-a pornit o furtună puternică care i-a înspăimântat pe toți, și care furtună a abătut corabia, peste voia lor, spre poalele muntelui Ascalon, adică Athosul de astăzi.

Acest munte era plin de capiști idolești, având pe cea mai mare înălțime, capiștea idolului Apolon. Diavolii care locuiau în acest idol, făceau tot felul de năluciri, care păreau minuni, pentru a înșela poporul, și vesteau ghicitoarește multe lucruri ce se întâmplau în viitor. Pe măsură ce corabia se apropia de țărmuri, diavolii care locuiau în idoli au început să cunoască și să simtă apropierea Maicii lui Dumnezeu de aceste locuri, și izgonirea și pedepsirea lor, pentru care ei au început, de năprasună, să răcnească înfiorător. Diavolul cel mare care locuia în idolul Apolon, fiind silit de Dumnezeu, a strigat în gura mare cu glas omenesc: „Oamenilor! Popoarelor! Bătrâni, bărbați și copii! Alergați la limanul lui Climent și primiți pe Maria, Maica Marelui Împărat Iisus Hristos, Dumnezeu-Cuvântul”. Astfel, demonii care erau în idoli, fiind siliți de puterea lui Dumnezeu, contrar voinței lor, mărturiseau adevărul înaintea lumii. După cuvintele acestea ale demonilor, idolul Apolon s-a rupt din înălțimea locului său, și cu diavolul cel mare ce locuia într-însul, dimpreună cu o coamă de piatră din munte, s-au prăbușit în mare. Poporul, auzind și văzând acestea, a venit la țărmul mării și aici a întâmpinat pe Maica Domnului, căreia cu toții i s-au închinat, și au rugat-o să le spună despre Fiul său, și despre răscumpărarea neamului omenesc ce s-a făcut prin El. Atunci, Maica Precista povestindu-le cu multă dragoste toate cu deamănuntul, au crezut cu toții în răscumpărarea și iertarea ce ne-a fost adusă prin Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, și s-au botezat cu toții în numele: Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh, punându-le păstor sufletesc pe unul din ucenicii care se aflau cu Dânsa pe corabie. Iar la despărțire, Maica Preasfântă a rostit cu față luminată aceste cuvinte: „Darul lui Dumnezeu să fie peste locul acesta și asupra celor ce vor viețui aici cu credință, cu evlavie și cu dragoste, păzind poruncile Fiului și Dumnezeului meu. Și toate cele trebuincioase vieții pământești le vor avea cu îndestulare și puține osteneți, viețuitorii pioși ai acestui loc; viață cerească li se va dărui și mila Fiului nu se va ridica de la dânsii până la sfârșitul veacurilor. Locului acestuia Eu îi voi fi apărătoare și fierbinte mijlocitoare pentru dânsul către Dumnezeu, și

pentru cei ce vor petrece aici după voia și plăcerea Fiului meu, Hristos Dumnezeu-Cuvântul” (Proschi. al sfântului Munte Athos, ediția 1856, București).

Minunile Maicii Domnului la adormirea ei

MINUNEA 50 - Îngerul aduce vestea Adormirii

Într-o zi, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era tristă, pentru că nu mai vedea pe Hristos Fiul său, și plângea cu dor ca să poată vedea fața Lui. Într-aceleas i s-a arătat îngerul într-o lumină mare și i-a zis: „De astăzi în trei zile vei fi luată din trup, căci Fiul tău te așteaptă cu dor, pe tine Maica Lui” (44, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 51 - Îngerii cu stâlpi de finic

Când a venit vremea să moară Precista, s-au arătat îngerii cu stâlpi de finic pe care le-au adus din Rai. Precista a poruncit ca acele stâlpi să se poarte la îngropare înaintea ei, întrucât stâlparea înflorită însemna încoronarea fecioarei (45, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 52 - Certarea și miluirea iudeilor necredincioși la Adormirea Maicii Domnului

În vremea în care a voit Domnul nostru Iisus Hristos să mute din lumea aceasta pe Maica Sa cea cu totul Preasfântă, la viața cea cerească și preafericită, ca să împărățească cu Dânsul veșnic după cum i se cuvenea, a poruncit ca să se adune Apostolii - din toată lumea de pe unde erau risipiți, propovăduind cuvântul cel de mântuire - în satul Ghetsimani, unde era Preasfânta, ca s-o înmormânteze. Atunci dar, cu Dumnezeiasca voie și chemare, i-au răpit norii și s-au aflat toți într-un minut de ceas înaintea pururea Fecioarei care, văzându-i pe dânșii, s-a bucurat foarte. Și a spus lor cum că s-a apropiat vremea ca să se ducă, să se veselească cu Fiul ei și Stăpânul. Și, după ce a grăit câte a avut de grăit, sfătuindu-i și învățându-i, i-a mângâiat, după cum se vede la povestirea cea pentru adormirea ei, așezându-se cu trupul ei cel preaslăvit și cu totul preacinstit pe patul de moarte, i-a binecuvântat pe dânșii și și-a dat preasfântul ei suflet în mâinile cele preacurate ale veșnicului Dumnezeu. Atunci, după porunca ei, Apostolii au luat acel preasfânt pat și, mergând cu bună rânduială și evlavie, cântau într-un glas cântarea cea de ieșire. De asemenea și sfinții îngeri împreună o petreceau pe Doamna și Împărăteasa lor, și cântau nevăzut, și o lăudau minunat cu glasuri preadulci, care se auzeau în văzduh.

Iar iudeii cei zavistnici și necredincioși, arătând ca întotdeauna urâciunea pe care au avut-o către Domnul și răutatea lor, s-au pornit asupra patului pe care se purta trupul cel începător de viață al Născătoarei de Dumnezeu, gândind în mintea lor să-l arunce la pământ și să necinstească lăcașul cel cu totul cinstit și dumnezeiesc. Dar îndată i-a ajuns dumnezeiasca osândă pe îndrăzneții aceia căci, când s-au apropiat, au orbit cu toții, iar unul dintre dânșii, mai obraznic, a îndrăznit cu nerușinare, nepriceputul, de a

apucat acel sfințit pat, vrând să-l arunce jos de pe umerii Apostolilor. Însă sfinții îngeri n-au suferit ca să se facă o ocară ca aceasta cortului celui împărătesc, ci au pedepsit cu dreptate nerușinarea și obrăznicia lui, tăindu-i nevăzut mâinile, care au rămas spânzurate de pat, în privirea preaînfricoșată și jalnică a tuturor celor de față. Iar cel ce a pățimit aceasta, plângea tânguindu-se cu amar.

Petru, ca un următor al învățătorului său, s-a milostivit și s-a întristat pentru lacrimile acestuia și, apropiindu-se, i-a zis lui: „Crede cu toată inima ta, că aceasta este cu adevărat Maica Fiului lui Dumnezeu, Care S-a născut dintr-însa fără de sămânță, și atunci vei cunoaște puterea ei, ca să-ți iei iarăși mâinile tale”. Iar el cu lacrimi a strigat, zicând: „Cred, Doamna mea, și mărturisesc căci cu adevărat și fără de stricăciune ai născut pe Stăpânul și Mântuitorul meu Iisus Hristos, Fiul adevăratului Dumnezeu și Părintelui”. Atunci, sfințitul Petru l-a apropiat la mâinile cele tăiate și, punându-le pe dânsule la locurile lor, s-au lipit mai presus de fire, după cum și mai înainte cu minune au fost tăiate și toți au slăvit pe Dumnezeu și pe Preacurata Stăpână.

Iar ceilalți care au orbit, auzind de minunea aceasta mare, deși erau aspri și vârtoși la inimă, însă ca să-și ia vederile au mărturisit cu lacrimi păcatul lor, și au crezut în Domnul. După care Petru a zis lor: Apropiați-vă și voi cu ochii voștri de haina ei, și ca o Maică a milei se va milostivi ca să vă vindece.

După ce au făcut așa, și ei de asemenea au văzut. Și cine va putea povesti slava pe care au dat-o lui Dumnezeu, mulțumirea către Fecioară? Toți o laudau, până ce au ajuns în Ghetsimani și, îngropând trupul cel preacurat, au rămas acolo trei zile auzind laudele îngerești. Până ce s-a luat trupul său și s-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Fiului Ei și Mântuitorului nostru.

Și, să nu i se pară cuiva de mirare, cum că trupul acela primitor de Dumnezeu a murit și a fost pus în mormânt, căci dacă Fiul ei a primit a se îngropa, cum să nu pătimească asemenea și Preasfânta lui Maică? Cu cuviință era dar să intre și ea în mormânt, și de acolo să se ducă în Rai, pentru ca să credem și noi cum că din pământ

avem să ne sculăm când va veni Domnul. Dar pe când noi intrăm în mormânt spre dezlegarea trupului și spre stricăciune, pentru ca să se dezhădăcineze păcatul din el, trupul cel preacurat și Sfânt al Fecioarei, ca unul ce a fost din zămislire sfințit de Duhul Sfânt, nimic n-a pătimit în mormânt, ci îndată s-a ridicat de Fiul ei la ceruri și împărățește cu Dânsul veșnic, în slava aceea negrăită și netălcuită veselie de care, o! de ne-am învrednici și noi nevrednicii, pentru sfintele ei rugăciuni. Amin (1, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 53 - Arătarea Maicii Domnului după Adormirea sa

După învierea lui Hristos și după ce s-a înălțat la cer și s-a pogorât Duhul Sfânt, până s-au împărțit Apostolii la propovăduire, erau toți dimpreună într-un gând. Când stăteau la prânz, lăseau un loc de stat și puneau acolo o pernă, și pe pernă puneau o parte din acea pâine, întru cinstea lui Hristos. Apoi, sculându-se de la masă, luau acea parte de pâine, pe care o puneau în cinstea lui Hristos - și o ridicau în sus și mulțumeau, zicând: „Slavă ție Dumnezeu nostru, slavă ție. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”, iar în locul acelor cuvinte, până la înălțarea lui Hristos, ei ziceau: „Hristos a înviat”, iar după înălțarea lui Hristos, ziceau numele Sfintei Treimi, adică: „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”, apoi: „Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne nouă”.

Acest lucru îl făcea Apostolii și când erau laolaltă și îndeosebi fiecare dintre dânșii, până la adormirea Maicii Domnului.

Iar când s-au adunat Apostolii pe nori la îngroparea Precistei, după îngroparea ei, a treia zi, sculându-se la prânz, după prăznuire, au înălțat partea de pâine în cinstea lui Hristos, după obicei, zicând: „Mare este”. În acea vreme, Maica Domnului s-a

arătat în nor, cu o ceată de îngeri luminați, și le-a zis lor: „Bucurați-vă, căci eu sunt cu voi în toate zilele”.

Acum Apostolii, în locul cuvintelor ce ziceau de obicei: „Doamne Iisuse Hristoase”, au strigat: „Preasfântă Născătoare a lui Dumnezeu, ajută-ne nouă”. După aceea au mers la mormântul ei și nu au mai aflat-o pe dânsa în mormânt, și așa au crezut că s-a sculat și ea din morți a treia zi, ca și Fiul ei, și că este luată la Cer și cu trupul și cu sufletul (53, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

Minunile Maicii Domnului prin numele ei Maria

MINUNEA 54 - Chipul și numele Maicii Domnului nescris de mână omenească

Eneea, bolnavul olog pe care l-a tămăduit Petru Apostolul, în cetatea Lidiei, zicându-i: „Eneea, te tămăduiește Hristos”, a zidit o biserică în cinstea Maicii Domnului, în apropiere de cetatea Lidiei, pe care biserică căutau să o ia, atât evreii cât și păgânii. Evreii căutând să facă o biserică Dumnezeului celui de sus; iar păgânii s-o facă capiște idolească. Pentru aceste certuri, s-au pârât la domnul ținutului acestuia, care domn a dat poruncă: Cum ca să stea acea biserică trei zile încuiată și pecetluită, și de se va arăta vreun semn, în oricare din cele trei legi: creștinească, evreiască și păgânească, a acelor să fie biserica. Peste trei zile, domnul ținutului acelaia împreună cu creștinii, cu evreii și cu păgânii, au intrat în biserică, și au văzut pe un perete, zugrăvit cu puterea lui Dumnezeu, iar nu cu mână de om, chipul Maicii Domnului, într-un veșmânt de atlas alb. Deasupra chipului erau scrise și slovele: „Maria, Mama lui Hristos, Împăratul Nazaretului”. Domnul ținutului, văzând această minune, a lăsat pe păgâni și pe evrei rușinați, și a dat biserica s-o stăpânească creștinii (53, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 55 - Bucură-te, Marie

Un om, care se chema Ioan, se ruga pururea cu multă evlavie către Maica Domnului, zicând: „Bucură-te, Marie”, căci acest sărac și nepriceput, numai atât știa. Când a murit a crescut din gura lui un trandafir și era scris în floare cu slove de aur aceste cuvinte: „Bucură-te, Marie” (54, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 56 - Cum a cinstit Maica Domnului pe cel care i-a cinstit numele

În cetatea Artesauza, în țara Niderlandei, un călugăr avea evlavie foarte mare către Maica Domnului și făcea mare cinstire numelui Maria. În fiecare zi când se ruga citea psalmi, care începeau cu slovele care sunt în numele Maria. Astfel întâi citea un psalm, care să înceapă cu slova M, apoi citea alt psalm, care începea cu slova A, apoi citea un psalm cu slova R, altul cu slova I, apoi altul cu slova A.

Acel călugăr, care se chema Ioțian, a murit în anii de la Hristos, 1179, noaptea, în ajunul Sfântului Andrei. Din gura lui a crescut un trandafir și era într-însul slova M, din ochiul lui drept a crescut alt trandafir și era scrisă slova A, din ochiul cel stâng a crescut alt trandafir și era scrisă într-însul slova R, din urechea dreaptă și stângă au crescut alți doi trandafiri și într-înșii slovele I și A, făcând toate împreună cuvântul Maria.

Într-acea vreme, călugării au făcut știre Episcopului întru a cărui ascultare era el. Episcopul, dimpreună cu ceata bisericească, au dat mare cinste și au făcut litie la acel trup. Trandafirul din gură l-au luat, l-au pus în vasul de grijanie și a rânduit să se păstreze la Altar. Acel trandafir nu s-a veștejit niciodată; iar ceilalți îndată ce au fost ridicați s-au uscat. Trupul acestui călugăr, luându-l Episcopul, l-a îngropat în biserică, care era sfințită Maicii Domnului; iar pentru pomenire tot el a scris acest lucru pe o tablă, pe care a dat-o să se păstreze în visteria bisericii (55, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 57 - Cinstind numele Maicii Domnului, s-a convertit la creștinism

O evreică numită Rahila, asculta cu mare dor și dragoste când cineva pomenea cuvântul Maria, pentru numele Precistei, și așa a venit la credința creștinească. Părinții fetei dacă au înțeles că ea vrea să se facă creștină, au gândit să o trimită undeva departe, ca să-și părăsească gândul. Dar odată dormind, i s-a arătat Maica Domnului în veșmânt alb și i-a zis: „Scoală-te Ecaterino, căci ai de făcut o cale îndelungată”. Deșteptându-se Rahila, s-a strecurat încetinel și a mers la Preotul, care a dus-o la mănăstire, unde a botezat-o și i-a dat numele Ecaterina, după cum a numit-o Maica Domnului (57, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 58 - Numele Maria vestit de o sibilă

Numele de Maria dat Precistei l-a arătat Dumnezeu oamenilor încă înainte de venirea ei pe pământ. Sibila Herestria, cu îndreptarea lui Dumnezeu, a zis în versurile sale aceste cuvinte: „Din pântecul Fecioarei Maria a răsărit lumină nouă” (58, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 59 - O proorocie veche despre Maica Domnului

În Țarigrad s-a aflat un mormânt de piatră și într-însul un om mort, care ținea în mână un pahar de aur, pe care era scris: „Hristos se va naște din Fecioara Maria”. Acel trup mort era al unui oarecare prooroc, care a trăit înainte de venirea Mântuitorului Hristos, care cu insuflarea Duhului Sfânt a scris acele cuvinte (59, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 60 - Numele pururea Fecioarei Maria pierde și izgonește pe draci

Într-un oraș al Coloniei, Vune cu numele, era un Preot care se numea Petru, om desfrânat și cu rău nărav, care pentru faptele lui cele necinstite și urâte a fost spânzurat afară de casa lui. Și o țitoare a lui, Aglaida cu numele, s-a înfricoșat și îngrozit atât de mult când l-au spânzurat, încât a lăsat lumea, și ducându-se într-o mănăstire s-a făcut călugăriță. După vreo câteva zile, stând ea la fereastra chiliei, a văzut afară, într-un izvor, că stă un drac în chip de tânăr, care a sărit la fereastră ca să o răpească. Iar ea, îngrozită, a căzut înapoi și, lovindu-se cu capul de pământ, în grabă s-au adunat surorile, și au ridicat-o ca pe moartă, și au pus-o pe pat. După o vreme, vindecându-se puțin, a venit iar dracul și i-a zis: „Aglaido, preaiubita mea, ce ți-am făcut de te-ai lepădat de mine? Eu ți-am săvârșit toate voile tale, și tu m-ai urât. Întoarce-te la lume și eu îți voi da ție de bărbat un boier bogat, ca să te învrednicesc de multe bunătăți. Să mănânci bucate bune, să bei și să ai toate voile trupului; să nu șezi aici, nepriceput-o, ca să mori mai înainte de vreme cu atâtea postiri, privegheri și rele pătimiri”. Răspuns-a ea, zicându-i: „Piei de la mine, vrăjmașule al adevărului, că niciodată nu voi mai face voia ta, ci mai vârtos voi plânge și mă voi tângui pentru vremea în care, ca o nepricepută ți-am slujit ție”.

Atunci dracul s-a făcut nevăzut, însă după puțină vreme iarăși a venit și tot asemenea de mai multe ori îi făcea supărare. Iar călugărițele au sfătuit-o ca să aibă la chilia ei puțină agheasmă, și când va veni ispititorul, să o verse asupra lui și să-l izgonească cu semnul cinstitei Cruci. Și așa a făcut. Când a aruncat agheasma, vrăjmașul a fugit, însă după puțină vreme iarăși s-a întors. Atunci o soră mai pricepută a sfătuit-o că atunci când va mai vedea pe dracul, să cheme numele Preasfintei Stăpânei noastre și să zică închinăciunea îngerului, adică aceasta: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită, Marie,

Domnul este cu tine”, și celelalte. Acestea zicând Aglaida către dracul, a fugit îndată cu atâta grabă, ca și cum l-ar fi gonit un fulger sau o văpaie ce l-ar arde, s-a făcut nevăzut și mai mult n-a îndrăznit ca să se apropie de ea, nici să se mai arate cumva. Și așa s-a săvârșit Aglaida în mănăstirea aceea cu petrecere plăcută lui Dumnezeu.

Câți aveți vreo ispită de la vrăjmașii cei de gând (draci) sau de la cei trupești, să știți că altă doctorie nu este mai folositoare, decât numele Ei cel prealăudat și minunat, chemat fiind cu evlavie și cu credință. Amin (17, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 61 - Numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu alungă pe dracul prefăcut în înger luminos

O călugăriță oarecare care se afla într-o mănăstire, îndeletnicindu-se în posturi și în privegheri, de multe ori a înșelat-o vicleanul, închipuindu-se în înger de lumină. Și vorbea cu ea despre felurite lucruri și-i da răspuns la orice voia să-l întrebe.

Iar părintele cel duhovnicesc al călugăriței aceleia, întrebând-o odată, la mărturisire, cum petrece cu așezarea viețuirii celei călugărești, ea a răspuns: „Bine, cu rugăciunea ta, părinte al meu, sfinte”. Auzind el răspunsul acesta plin de mândrie, s-a scârbit și a sfătuit-o să nu mai zică un cuvânt ca acesta, ci, de-ar face toate faptele bune, să se smerească totdeauna și să zică cum că este păcătoasă, cum și altele asemenea. Iar aceea a zis: „Să știi, părinte, că îngerul Domnului vine din cer la mine, și mă cercetează, de aceea am zis așa”. Însă duhovnicul, aducându-și aminte de graiul Apostolului, care zice că îngerul întunericului se închipuie în îngerul luminii, i-a răspuns ei zicând: „Când va mai veni îngerul să te cerceteze, zi-i lui să-ți arate pe Preasfânta Născătoare de

Dumnezeu, și dacă te va asculta, cum vei vedea-o pe dânsa să te închini ei, zicând închinăciunea îngerească. Și dacă va sta până ce vei termina rugăciunea, Doamna noastră este, iar dacă se va pierde, să știi că nălucirea dracului este, și te-a înșelat pentru ca să te arunce în mare prăpastie”. Această sfătuire mântuitoare primind călugărița, a zis către cel ce socotea a fi înger, cuvintele ce s-au zis mai sus, la care acela a răspuns: „Destul este ție venirea mea de față, că nu ești vrednică să vezi cu ochii tăi trupești pe împărăteasa a toate”. Iar aceea mai mult îl ruga pe el, ca să-i facă darul acesta.

Atunci, s-a arătat înaintea ei o fecioară cu chip bun și frumoasă ca o împărăteasă, căreia călugărița s-a închinat zicând heretisirea îngerească. Însă îndată acea nălucire diavolească, dacă a auzit cuvintele acelea, a pierit ca un fum și vânt și s-a prăpădit. Iar călugărița a rămas îngrozită, și a slăbit atâta, încât cu mare osteneală a putut să-și vină întru așezarea cea mai dinainte.

Când ne-ar veni vreo ispită de la diavol sau de la lume, sau și de la trup, nu este altă vindecare mai folositoare, decât mierea și nectarul: Iisus Hristos și Maria. Și cine le va chema cu credință, totdeauna va afla vindecare minunată, de toată ispita și de toată mâhnirea, după cum mulți au cunoscut cu adevărat în faptă. Amin (18, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 62 - Numele Maicii Domnului a risipit nălucirea drăcească

Un începător de eresuri, anume Gherman, era îngropat în Ferara și ereticii cinsteau oasele lui, ca ale unui om sfânt. Așijderea era acolo și oasele altui începător în eresuri anume Ghedeon, îngropat și cinstit și el de ai lui. De aceea, judecătorul credinței creștine, văzând această înșelăciune a oamenilor, a poruncit să-i sape pe amândoi și să-i ardă în foc. Dar s-a făcut un lucru drăcesc! Au început a se purta deasupra focului și au slobozit din sine oarecare lumină. Poporul văzând acest lucru, voia să-l ia pe judecător și să-l arunce în foc. Preoții au început a se ruga Maicii Domnului făcând Sfânta Liturghie și zicând: „Preasfântă Maică, Preasfântă Maică” și așa s-au dezlegat meșteșugurile diavolului și au început duhurile cele rele a striga „ogvidonos”, te-am apărat cât am putut, dar pe noi acum ne-a înspăimântat Maica lui Dumnezeu (204, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 63 - Chemând numele Maicii Domnului, a scăpat de arderea focului

În ținutul Coloniei, un om când a îmbătrânit și-a dat toată averea fiului său, și lepădând credința cea adevărată, s-a făcut eretic. Judecătorii, aflând de acest lucru, i-au adus lui aminte să se reîntoarcă iarăși la credința ce-o avea, dar el nu a ascultat, și a hulit și blestemat. Pentru aceasta, judecătorii l-au osândit la moarte prin ardere cu foc.

Feciorului aceluși bătrân, văzând aceasta, i s-a făcut milă de tatăl său, și s-a rugat judecătorilor să-l ardă pe dânsul în locul lui, care lucru dacă s-a făcut, judecătorii au

adus pe fecior să-l ardă în locul tatălui său. Feciorul cu mare glas a blestemat eresul și a mărturisit adevărata credință, cum că Hristos este Dumnezeuul cel adevărat, și a chemat și pe Preacurata Fecioară Maria într-ajutor și pe toți sfinții. În acea vreme îndată a răzbit din foc o săgeată de foc, pe care au văzut-o toți oamenii, care au fost acolo, și a lovit pe bătrânul acela și l-a ars de tot. Văzând această minune, judecătorii aceia au slobozit pe fiul aceluia om, și au lăudat credința și dragostea lui (206, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 64 - Cu numele lui Dumnezeu și al Maicii Domnului, Cuviosul Petru alungă pe diavoli

Cuviosul Petru (Atonitul) sălășluindu-se într-o peșteră, se ruga lui Dumnezeu ziua și noaptea; și astfel a petrecut două săptămâni, negustând nici un fel de hrană. Diavolul, neputând suferi o astfel de răbdare pustnicească, și-a adunat toate oștile sale, înarmate ca de război, cu săbii, cu sulițe și cu arcuri cu săgeți. Intrând ei în peștera aceea, au început să strige cu glasuri înfricoșătoare și cu răcnete mari iuțindu-se, încercând prin acestea să izgonească de acolo pe Cuviosul Petru. Și se vedea cum unii diavoli își întindeau arcurile și slobozeau săgeți asupra lui, alții își scoteau săbiile amenințându-l cu tăierea, alții își îndreptau sulițele spre a-l împunge, iar alții, prăvăleau pietre mari de pe înălțimi, încât pământul se cutremura, și peștera sta gata să se prăbușească. Cuviosul văzând toate acestea, nu mai avea speranță că va mai scăpa cu viață, și se întărea grăind întru sine: Dacă astfel va voi Dumnezeu, voi muri în această peșteră. Apoi, ridicându-și ochii în sus și mâinile la rugăciune, a strigat cu glas mare zicând: „Preasfântă Născătoare

de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, ajută robului Tău”. Când au auzit diavolii numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pentru ei nume înfricoșător și de spaimă, iar pentru noi dulce și preadorit, îndată s-au stins cu sunet. Cuviosul chemând însă și numele Domnului nostru Iisus Hristos, striga cu glas mare: „Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine”. Atuncii diavolii, ca izgoniți de bici și de praștie, s-au risipit, și nu s-au mai auzit glasurile lor diavolești, până la o vreme (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 65 - Numele Maicii Domnului izgonește pe diavolii care se arătau în chip de jivine

Trecând 50 de zile, de la cea dintâi năvălire tâlhărească, diavolii au venit iarăși cu și mai multă putere, înarmați în chipul cel dintâi, împotriva nebiruitului ostaș al lui Hristos, pornind contra lui toate fiarele și pe toate vietățile târâtoare cumplite. Unele se târau pe lângă picioarele Sfântului, altele șuierau cu glas înfricoșător, altele căscau gura vrând să-l înghită de viu, iar altele i se repezeau spre față. Acea vedere era înfricoșată și groaznică din toate părțile. Dar cuviosul Petru, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci și chemând numele Mântuitorului Hristos Dumnezeu, și al Preacuratei lui Maici, iarăși a făcut zadarnică toată puterea diavolilor, pe care i-a izgonit departe de la sine, săltând și veselindu-se întru Dumnezeu, Mântuitorul său (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 66 - Numele lui Dumnezeu și al Maicii Domnului risipesc înșelăciunea diavolească

Trecând un an de pustnicie și de ispitiri și luptări cu diavolii, Cuviosul Petru a fost pus la o nouă încercare plină de viclenie. Diavolul, luând chipul uneia din slugile sale care îi slujea lui când era (Petru) voievod în lume și alergând cu osârdie, a căzut la picioarele Cuviosului, închinându-se lui și cu lacrimi zicându-i astfel: „Am auzit, stăpâne al nostru, că ai fost prins în război, dus în Samara, și închis într-o temniță întunecată. Iar Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului nostru Părinte Nicolae, te-a izbăvit pe tine de acolo, și te-a adus în pământul grecesc. Drept aceea, toți cei ce suntem în casa ta, te-am căutat pretutindenea. Plângând și tânguindu-ne, am străbătut multe cetăți și sate, întrebând de tine. Dar neputând să te aflăm, și nici să auzim unde ești, ne-am rugat cu lacrimi către Sfântul Nicolae, ca să ne descopere nouă, unde este și în ce loc petrece vistieria noastră cea ascunsă. Sfântul Nicolae n-a trecut cu vederea rugăciunea noastră și ne-a arătat nouă toate cele despre tine și ne-am bucurat foarte mult. Eu ajungând înaintea de toți, am alergat la tine, stăpânul meu; te rog, ca sculându-te de aici să mergi la casa ta, ca să te vadă toți cei ce te doresc, și să se bucure de fața ta. Făcând astfel, se va preamări întru tine Dumnezeu, Cel ce Te-a izbăvit printr-o minune ca aceasta, din robie și din legături. Pentru liniștire să nu te mârhești, căci și acolo sunt mănăstiri și locuri liniștite de sihăstrie, și unde îți va plăcea ție, acolo îți vei alege un locaș spre liniștea ta. Singur să socotești aceasta cu adevărat: Ce iubește Dumnezeu mai mult, din aceste două lucruri? Sihăstria pustiei, în care unii sălășluindu-se, în crăpături de pietre și în munți, se folosesc numai pe sine? Sau folosul ce se face multora, de către un bărbat plăcut și insuflat de Dumnezeu, care prin învățătura sa pe mulți îi întoarce la Dumnezeu, povățuindu-i la calea mântuirii? Cu adevărat, a doua este mai bună, mărturisind în Sfânta Scriptură despre aceasta, Însuși Dumnezeu: „Cel ce va scoate - zice - om cinstit din cel nevrednic, va fi ca

gura mea”. Și să știi, că mulți din cetatea noastră sunt rătăciți și cufundați în întuneric de patimi, și au trebuință de unul care poate a-i povățui pe dânșii la pocăință. Prea multă răsplătire de la Dumnezeu te așteaptă, stăpânul meu, dacă venind îi vei întoarce pe ei la Dumnezeu. Și pe noi, slugile tale, care te iubim din toată inima, pentru ce ne treci așa de mult cu vederea, abătându-te, și ascunzându-te de noi, în pustiul acesta?”. Acestea cu lacrimi grăindu-le diavolul câtăva vreme, a început sfântul a se tulbura puțin, și lăcrimând a zis către el: „La acest loc, nu m-a adus pe mine, nici înger, nici om, ci numai singur Dumnezeu, și Preacurata Născătoare de Dumnezeu, și de nu va fi voia și porunca lor, ca să ies de aici, apoi nu voi ieși”. Diavolul, dacă a auzit pomenindu-se numele lui Dumnezeu și al Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a stins; iar Sfântul s-a minunat de meșteșugirea cea diavolească, și însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci a tăcut, ridicându-și mintea sa către Dumnezeu (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 67 - Numele Maicii Domnului izgonește pe diavolul cu chip de arhanghel

După ce au trecut șapte ani, vrăjmașul cel viclean, diavolul, s-a închipuit în înger de lumină, având în mâini o sabie ascuțită și, stând înaintea peșterii, a strigat: „Petre, rob al lui Hristos, ieși la mine, că-ți voi spune ție cuvinte bune”. Iar Sfântul a grăit: „Cine ești tu, cel ce vrei să-mi spui cuvinte bune?”. Iar vicleanul înșelător a zis: „Eu sunt arhanghelul Domnului trimis la tine, întărește-te și îmbărbătează-te, bucură-te și te veselește, că ți s-a gătit scaun slăvit și cunună neveștejită de la Dumnezeu. Acum lăsând locul acesta, să te duci în lume spre întărirea și folosul multora, că și izvorul cel din apropiere de tine s-a uscat de dumnezeiasca poruncă, pentru ca fiarele cele ce năvălesc

asupra ta, să moară de sete”. Acestea le-a zis vicleanul vrăjmaș, trimițând mai înainte pe alt diavol, ca să oprească la timp curgerea apei. Dar cuviosul Petru fiind smerit, a răspuns astfel, împotriva cuvintelor înșelătoare ale diavolului: „Cine sunt eu, oare, ca arhanghelul Domnului să vină la mine, cel ce mă asemăn cu un câine netrebnic”. „Nu te mira de aceasta, robule al lui Dumnezeu, pentru că tu ai covârșit pe Moise și pe Ilie, pe Daniel și pe Iov; ai covârșit pe Moise și pe Ilie cu povestirea, pe Daniel cu învingerea fiarelor și târâtoarelor, cărora le-ai astupat gura, iar pe Iov l-ai covârșit cu răbdarea ta, și pentru aceea te vei numi mare la ceruri. Acum, sculându-te și văzând lipsirea apei, degrab să pleci de aici și să te duci în mănăstirile cele ce sunt mai aproape de lume. Eu voi fi cu tine și voi mântui pe mulți prin tine, zice Domnul Atotțiitorul”. Atunci Sfântul a răspuns diavolului, zicând: „Să ști că de nu va veni aici ajutătoarea mea cea întru toate, Născătoarea de Dumnezeu, și vrednicul ajutător întru primejdiile mele, Arhiepiscopul Nicolae, nu mă voi depărta de aici”. Diavolul, cum a auzit pomenirea numelui Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, și al Sfântului Nicolae, îndată a pierit (Viețile Sfinților, 12 iunie).

Minunile Maicii Domnului făcute cu veșmântul și brâul ei

MINUNEA 68 - Veșmântul Pruncului Hristos

Când era Hristos Prunc mititel, Precista i-a țesut lui hăinuțe și l-a îmbrăcat pe Dânsul. După aceea crescând El, a crescut și hăinuța. De acel veșmânt amintește Sfântul Evanghelist Ioan, zicând: „Dar cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime” (Ioan 19, 23) (60, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 69 - Veșmântul Precistei, salvează o cetate

Când a mers Atila cu oștile sale sub zidurile unei cetăți franțuzești, ce se chema Garnutium, cetățenii au scos veșmântul Precistei deasupra zidurilor în loc de steag, și așa au orbit toți necredincioșii și au fugit de sub cetate (61, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 70 - Țarigradul salvat prin veșmântul Precistei

Doi domni ruși, care se numeau Ocolov și Dior, mai înainte până a nu fi Rusia botezată, au adunat oști mari și s-au dus pe Marea Neagră până la Țarigrad (Constantinopol), cu vasele înconjurându-l și bătându-l. Atunci Serghie Patriarhul, văzând primejdia, a luat veșmântul Precistei, care era acolo și l-a suit pe ziduri. Îndată vasele cu oamenii s-au înecat, scăpând numai cei doi domni, Ocolov și Dior cu puțini ostași, care s-au întors la moșia lor (62, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 71 - Maica Precista ne dăruiește veșmântul său

A treia zi după adormirea Precistei și după preaslăvita Sa îngropare, Apostolii au deschis mormântul pentru Apostolul Toma, căci el nu fusese la îngroparea Presfinției sale, iar dacă au deschis mormântul, l-au aflat deșert. Într-însul se afla veșmântul Precistei, lăsat pentru mângâierea credincioșilor (63, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 72 - Precista dăruiește brâul său lui Toma

A treia zi după adormirea sa, Precista a dat brâul său lui Toma Apostolul, când a întâmpinat-o el în văzduh, ducându-o doi îngeri la Cer. Era un semn pentru Toma Apostolul, care nu a fost la îngroparea Precistei și predicând cuvântul lui Dumnezeu în India, și tocmai a treia zi după Adormirea Sfinției Sale, l-a adus și pe dânsul un nor lângă ceilalți Apostoli. Tocmai în aceea vreme, a întâlnit Precista pe Toma în văzduh și i-a dat brâul (64, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 73 - Veșmântul Preacuratei Fecioare, Născătoarea de Dumnezeu, din Biserica Vlahernei

În zilele drept-credinciosului împărat Leon cel Mare (456-474) erau în Constantinopol doi bărbați cinstiți, din rândul senatorilor, anume Galvie și Candid, frați după trup. Și sfătuindu-se între ei, au cerut împăratului învoirea de a merge la Ierusalim, să se închine Sfintelor locuri. Primind învoirea, au purces la drum. Ajungând ei în Palestina, au mers în Galileea, vrând să vadă Nazaretul și casa Preacuratei Fecioare, în care, după bună-vestirea Arhanghelului și prin venirea Duhului Sfânt, s-a zămislit Dumnezeu-Cuvântul cel negrăit. Umblând ei și ostenindu-se, s-au odihnit peste noapte, într-un sat din apropiere. Acolo, după purtarea de grijă, au găzduit la casa unei femei văduve, bătrână de ani și cinstită prin viața ei curată. Pe când cinau ei, au văzut o altă cameră deosebită, în care erau multe lumânări aprinse și, de unde, arzând tămâie, ieșea o mireasmă de arome, căci acolo era ascuns cinstitul veșmânt al Maicii lui Dumnezeu și

zăceau acolo mulți bolnavi. Și se minunau senatorii de acel lucru neobișnuit, și socotind că acolo se păstrează ceva scump, din Legea Veche, au rugat pe cinstita femeie să cineze cu ei, în vreme ce o întrebau. Iar ea, la început tănuia, zicând: „Iată, cinstiți bărbați, toți bolnavii aceștia așteaptă tămăduire și toate bolile nevindecate, aici cu înlesnire se tămăduiesc”. Iar senatorii auzind acestea, au început cu și mai mare stăruință, a o întreba: „Oare, pentru ce pricină, s-a dăruit locului acestuia un dar și o putere de facere de minuni ca aceasta?”. Iar ea încă tănuind adevărul, a zis: „Se povestește, în neamul nostru, că unuia din părinții noștri, i s-a arătat Dumnezeu în acest loc și de atunci, locul acesta s-a umplut de darul lui Dumnezeu și se fac minuni”. Iar ei luând aminte la cuvintele femeii, inimile lor s-au aprins, ca odinioară inimile lui Luca și Cleopa, și au grăit către dânsa: „Te rugăm, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui adevărul”. Femeia rugată fiind, a grăit către dâșii: „O, Bărbați aleși, nimeni, până astăzi, n-a știut această taină Dumnezeiască, pe care mă siliți să v-o spun. Dar, de vreme ce vă văd drept-credincioși, vă spun vouă această taină, nădăjduind că o veți păzi, nespunând la nimeni. Aici este ascuns de mine, veșmântul Preacuratei Fecioare Maria. Căci, pe când s-a mutat ea la cele cerești, în ziua îngropării Sale, uneia din strămoașele mele i s-a dat acest veșmânt după hotărârea Preacuratei însăși. Iar ea luând veșmântul, îl păzea pe el cu cinste, în toate zilele vieții sale. Și murind ea, l-a încredințat unei fecioare din neamul său, poruncindu-i cu jurământ, ca și fecioria să-și păzească, în cinstea pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Și așa din fecioară în fecioară, anii trecând, acest sfânt veșmânt a ajuns în mâinile mele. Iar de vreme ce nu se mai află nici o fecioară în neamul meu, careia să-i încredințez această taină v-o spun vouă, ca să știți, pentru care pricină se fac aici minuni”.

Ei făgăduind să păstreze taina, au rugat pe bătrâna să le îngăduie a priveghea cu rugăciuni, toată noaptea, lângă sfântul veșmânt. Și, pe când se rugau ei cu lacrimi, către Născătoarea de Dumnezeu, făcând multe metanii, cu lumini și cu arome, le-a venit gândul ca să dăruiască aceea comoară împăratului lor din Constantinopol. Și, luminându-

se de ziuă și mulțumind femeii, au dat îmbelșugată milostenie și s-au dus în cale, spre Ierusalim, făgăduind să vină iarăși pe acolo, când se vor întoarce în țara lor.

Au ajuns cu bine la Ierusalim și au îngenuncheat la toate locurile sfințite de Mătuitorul, apoi au luat drumul întoarcerii. Poposind iarăși la bătrâna aceea, au petrecut noaptea lângă racla sfântului veșmânt. Iar la plecare, cu învoirea bătrânei, care nu mai avea în neamul ei nici o fecioară, căreia să-i lase această moștenire, au luat cu ei sfântul veșmânt, lăsând multe daruri. Purtându-i de grijă, au mers până la cetatea împărătească a Constantinopolului. Acolo au înștiințat pe marele împărat Leon și împărăteasa Verina, asemenea și pe Ghenadie patriarhul, înaintea cărora, descoperind cinstita raclă, au văzut sfântul veșmânt, umplându-se ei de negrăită bucurie. Luându-l, l-au dus cu mare cinste în Biserica Vlahernei și au hotărât ca în fiecare an să se prăznuiască punerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în acea biserică, în ziua a doua a lunii lui iulie, în cinstea și slava Fecioarei Maria și a celui dintr-înșea, Hristos Dumnezeuul nostru, Cel slăvit, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în veci. Amin. (Proloage la 2 iulie)

MINUNEA 74 - Cinstitul brâu al Maici Domnului vindecă pe împărăteasa

Zoe

Cinstitul brâu al Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, a fost adus de la Ierusalim la Constantinopol, aşazat într-o raclă de aur, cu pecetluire împărătească, şi a fost pus în biserica pe care drept-credinciosul împărat Teodosie cel Tânăr o zidise, cu hramul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, la locul ce se numea Halcopratia, adică târgul de aramă. După mulţi ani, pe vremea împărăţiei lui Leon cel înţelept (886-912) soţia acestuia, Zoe împărăteasa, era supărată de duhul cel necurat, iar împăratul şi rudeniile lui erau în mare mâhnire şi se făceau multe rugăciuni către Dumnezeu, pentru împărăteasa care pătimea. Şi i s-a arătat ei o dumnezeiască vedenie, spunându-i că dacă se va pune pe dânsa brâul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, va lua tămăduire.

Împărăteasa a spus acest vis bărbatului său, împăratul Leon, iar el a rugat îndată pe patriarh pentru aceasta. Dezlegând pecetea, au deschis racla şi s-a aflat întreg, cinstitul brâu al Preacuratei, întru nimic vătămat de trecerea vremii. Şi l-a sărutat pe el cu evlavie. Iar când patriarhul l-a întins deasupra împărătesei, aceasta îndată a scăpat de chinuirea diavolească şi a câştigat tămăduire desăvârşită de boala ei. Atunci toţi cu bucurie au preamărit pe Hristos Dumnezeu şi pe preacurata Maica lui, cântând cântări de mulţumire. Iar cinstitul brâu, fiind pus în aceeaşi raclă de aur, a fost pecetluit cu pecete împărătească şi s-a aşezat zi de prăznuire în cinstea Binecuvântatei Născătoarei de Dumnezeu, spre aducere aminte a minunii ce s-a făcut atunci prin Sfântul său brâu, cu darul Preacuratei şi cu milostivirea Celui ce S-a născut dintr-însa, a lui Hristos, Dumnezeul nostru (Proloage 31 august).

MINUNEA 75 - Maica Domnului acoperă poporul cu cinstitul său omofor

În zilele împăratului Leon cel înțelept (886-912), în Constantinopol, spre duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în cinstita biserică a Vlahernei, întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, la întâia zi a lunii octombrie și de față stând mulțimea poporului, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei, împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, și-au ridicat ochii în sus și au văzut pe împărăteasa cerului, pe acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh și rugându-se. Și era ea strălucind de lumină ca soarele și acoperind poporul cu cinstitul ei omofor, împreună cu oști cerești și cu mulțimea de sfinți, care în haine albe și cu cucernicie stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleși: Sfântul Ioan Înaintemergătorul și Sfântul Evanghelist Ioan. Pe aceasta văzându-o Sfântul Andrei, a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Oare, vezi frate pe Împărăteasa și Doamna tuturor care se roagă pentru toată lumea?”. Iar el a zis: „O văd, Sfinte Părinte, și mă înspăimântez că o văd acoperind pe oamenii ce sunt în biserică, cu cinstitul ei omofor, ce strălucește mai mult decât soarele”.

Și s-au auzit graiurile cele cu umilință ale rugăciunii ei către preaiubitul ei Fiu și Dumnezeu nostru Iisus Hristos: „Împărate ceresc primește pe omul cel ce te slăvește pe tine și cheamă în tot locul Preasfânt numele tău. Și acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfințește și proslăvește pe cei ce te proslăvesc pe Tine și rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica ta, și făgăduințele primește-le toate și din toate nevoile și răutățile îi izbăvește”.

Nădăjduindu-ne Stăpână, spre milostivele tale cuvinte pe care le-ai zis către Fiul Tău, am voit să nu rămână fără praznic sfântul tău acoperământ, o Preabună, ci precum tu ai voit a-ți descoperi cinstitul praznic al Acoperământului tău, o, întru tot milostivă, împodobește-l. Ca și cei ce te proslăvesc pe tine să se veselească, văzând numitele tale praznice mult strălucind; și acolo pe poporul cel ce era în biserică cu

milostivire l-ai acoperit, așa ne acoperă și pe noi păcătoșii robii tăi, cu acoperământul aripilor tale, Fecioară, Acoperitoarea noastră, Preasfântă Maică, surpând sfaturile și gândurile celor ce cugetă rele asupra noastră. Și în ziua încercărilor noastre să ne acoperi pe noi, iar mai ales în ziua cea rea, când sufletul se va despărți de trup, de față să stai nouă într-ajutor și să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, și în ziua înfricoșatei judecăți să ne acoperi pe noi sub oblăduirea Acoperământului Tău.

Cu ale căreia preaputernice și bineprimite rugăciuni și cu ale tuturor sfinților Tăi, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Minunile Maicii Domnului făcute la izvorul ei

MINUNEA 76 - Izvorul cel de viață primitor, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Se vede în penticostar, în vinerea cea dintâi, că era în Țarigrad un ostaș, om îmbunătățit și foarte milostiv, cu numele Leon, și cu prenumele Machelie, care pentru bunătatea lui l-a învrednicit Dumnezeu, mai pe urmă, de s-a făcut împărat. Pe când era încă ostaș, s-a aflat într-o pădure deasă, aproape de cetate, și acolo a văzut un orb, care din cauza călătoriei și a arșiței, era foarte însetat. Pentru aceasta Leon s-a întristat și îl trăgea de mână ca să-l ducă mai înainte, nu cumva va afla apă să-l aline.

Dar după ce au mers puțină depărtare de loc, orbul a căzut, de sete neputând să umble mai mult. Leon a căutat multe ceasuri prin pădure apă și n-a aflat, de care lucru

s-a întristat foarte mult, temându-se ca nu cumva să moară orbul din împuținarea lui. Pe când cerceta în părțile cele mai dinlăuntru ale pădurii deodată a auzit un glas, zicându-i: „O, Leone! Nu te scârbi, căci apa este aproape de tine și luând, adapă pe orb. Apoi să-i speli și ochii lui cu dânsa, ca să cunoști puterea mea. Iar tu să știi că vei ajunge împărat și atunci să-ți aduci aminte și să-mi faci aici o biserică, să locuiesc într-însa, și să vină aici câți au trebuință de ajutorul meu, ca să afle mântuirea sufletului și a trupului”. Leon auzind acestea, cu totul îngrozit, s-a bucurat, căci a aflat trei daruri, în loc de unul, pe care îl căuta. Ducându-se încă trei pași înainte, a aflat apă într-un lac, și a simțit în sine multă veselie și putere. Luând din apa aceea, a adus orbului care și-a venit în fire. Apoi a spălat ochii lui, după porunca Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și îndată a văzut cel ce mai înainte era fără vedere, și s-a umplut de atâta bucurie, pe cât poate fiecare să o înțeleagă.

După puțină vreme, Leon s-a suit la vrednicia împărătească, și a zidit o biserică, în locul în care a aflat apa cea vindecătoare, în numele Preasfintei Fecioarei Maria, și a numit acea biserică cu numele de Izvorul cel primitor de viață, fiindcă apa aceea era dăruire de la Izvorul cel adevărat al vieții, adică de la împărăteasa cea atotputernică.

Și nu numai această facere de minune a săvârșit, ci și altele nenumărate, care covârșesc la număr stelele cerului. Împărăteasa cea atotputernică, prin apa aceea purtătoare de viață, a vindecat multe feluri de boli, ca: durerile de piept, încuierile udului, patimile funiceilor, curgerile de sânge, frigurile, lepra, lingoarea, fierbințelile, albeața ochilor, zgârcirile vinelor, și în fiecare zi vindecă pe cei ce pătimesc. De asemeni și morți a înviat, după cum vom arăta mai jos, întru slava Dumnezeului nostru, Care negrăit dintru dânsa S-a născut, căruia I se cuvine toată cinstea și închinăciunea în veci. Amin (5, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 77 - Leon împăratul vindecat cu apă de la Izvorul Maicii

Domnului

Împăratul Leon cel preaînțelept avea o soție foarte bună și sfântă, cu numele Teofana, care mai pe urmă s-a sfințit pentru faptele ei cele bune, după cum se vede în Sinaxar, în 16 zile ale lui Decembrie.

Mai înainte de a se săvârși Sfânta, a venit asupra împăratului mare boală și durere nevindecată, care se zice piatră, că se formează oarecare pietre la rinichi, ce astupă drumul udului și nu poate să mai iasă, pentru care pricină mulți au pierit. Astfel chinându-se Leon, s-au adunat toți doctorii și nu puteau să-l vindece. În săptămâna brânzei, atât de mult l-au apucat durerile, încât doctorii au hotărât că moare, și au făcut pregătirile de moarte.

Atunci, fericita împărăteasă, văzând că nici un doctor pământesc nu poate să-l vindece, a alergat la cel Ceresc. Intrând în camera cea împărătească și căzând înaintea sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu, cu credință și cu lacrimi fierbinți se ruga ca să-i dăruiască puțină viață bărbatului ei, până ce va veni în vârstă Constantin fiul lor, ca să nu se primejduiască împărăția. Făcând dar rugăciune împărăteasa cetății și rugând pe Stăpâna cerului și a tot pământul, a auzit un glas ce i-a zis: „Nu te întrista, Teofana, că astăzi vine buruiana cea vindecătoare, ca să vindece pe bărbatul tău”.

Sfânta, auzind acestea, s-a bucurat foarte mult și, alergând către cel bolnav, l-a văzut cum că era în ceasul cel mai de pe urmă, ca să-și dea sufletul, și doctorii au făcut sfat ca să-l spintece. Dar ea le-a zis lor că vine degrabă alt doctor să-l vindece, și după multe ceasuri, când socoteau cu toții că a murit, văd că vine degrabă o călugăriță, Agati cu numele, care era la biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cea din Hrisopighi, ținând un vas cu apă din aceea vindecătoare. Apropiindu-se, a zis către împărăteasă acestea: „Astăzi când m-am sculat de dimineață și împodobeam biserica Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu, am auzit un glas, zicându-mi: „Agati, ia degrab puțină apă din izvorul meu, ca să duci împăratului să bea, ca să se vindece el și să înceteze și durerea Teofanei, iubitei mele, care cu lacrimi strigă către mine”. Împărăteasa i-a dat îndată apa celui bolnav și îndată, o! Grabnică izbăvire! Cum a băut-o, s-a vindecat desăvârșit și atâta putere a luat, încât s-a sculat din pat sănătos, ca și cum n-ar fi avut nici o boală.

Minunea aceasta a înspăimântat pe toți, iar împăratul a poruncit de a făcut praznic de veselie întru aducerea aminte a acestei faceri de bine și mulțumire a Preaslăvitei Stăpânei noastre și a Celui ce s-a născut din ea negrăit. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (6, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 78 - Un mort a înviat fiind stropit cu apă de la Izvorul Maicii Domnului

De asemenea, se citește în Penticostar, în Vinerea cea luminată, cum că un om bogat din Tesalonic, s-a pornit cu multă evlavie, ca să se ducă la biserica cea mai sus zisă, a Izvorului cel primitor de viață, ca să se închine, auzind despre vindecările cele minunate pe care le făcea Stăpâna cea atopoternică cu apa aceea, din care dorea să bea și el, spre sfințirea sufletului său.

Luând mult argint și aur pentru cheltuială și pentru ca să dea la biserică, s-a urcat într-o corabie dar, pe când înota, i-a venit o boală grea, de unde cunoscând cum că are să moară, a zis corăbierului: „Socotesc cum că n-am fost vrednic să mă închin bisericii Născătoarei de Dumnezeu, nici să beau din apa aceea preasfințită și fiindcă păcatele mele m-au împiedicat de a mă duce viu, te jur pe tine cu numele Stăpânei, Născătoarei de Dumnezeu, să nu mă arunci în mare, ci să mă pui într-o ladă și să mă duci

la acea Sfântă Biserică, ca să mă îngropi acolo. Făcând așa, vei avea ajutoare pe Preasfânta Maică. Însă îți las ție din banii mei o sută de galbeni, iar pe ceilalți să-i dai la biserica aceea, pentru pomenirea sufletului meu”.

Acestea zicând cel bolnav, corăbierul i s-a jurat că va împlini voia lui și atunci și-a dat duhul. Corăbierul i-a păstrat trupul și după trei zile ajungând la Țarigrad și scoțând pe cel mort, a chemat preoții ca să-i cânte slujba înmormântării, după rânduială și să-l îngroape la biserica cea zisă mai sus, a Preasfintei Fecioare Maria. Și după ce au cântat slujba, un preot a cerut ca să se deschidă sicriul, pentru că i s-a părut că nu miroase ca morții. Deschizându-l, au aruncat deasupra lui țărână în semnul Crucii, după obicei, zicând: „Țărână luând, m-ai plăzmuit pe mine și ai pus întru mine suflare de viață și celelalte”.

După aceasta, un tovarăș al corăbierului luând puțină apă din izvorul cel primitor de viață și apropiind-o de cel mort, a zis acestea: „O sărace! Cât dor ai avut ca să bei din apa aceasta, și nu ai ajuns, ci măcar acum primește-o pe dânsa”. Așa zicând, a vărsat apa peste trupul lui și îndată (o! minunile tale cele mai presus de fire, Stăpână dătătoare de viață!) s-a sculat mortul și a șezut, slăvind pe Domnul și pe Fericita Fecioară.

O, frații mei! Câtă înspăimântare socotiți că au luat cei ce stăteau împrejur, și mai ales corăbierii, care l-au știut că a murit, și mai mult că trecuseră de atunci patru zile, ca și odinioară Lazăr cel ce s-a sculat după patru zile? Cei ce știau acestea, preamult se minunau. Iar cel mort s-a sculat, a mulțumit din destul Preasfintei, și n-a uitat facerea de bine, ci ca un recunoscător a rămas până în sfârșit în biserica ei, slujind cu toată osârdia, făcându-se călugăr evlavios și îmbunătățit. Veneau mulți însă din diferite locuri de-l întrebau pentru iad, dar el nimic n-a răspuns pentru ceva, după cum și pe Lazăr. Trăind viață minunată și cu bună plăcere de Dumnezeu, 20 de ani după ce a înviat, s-a odihnit întru Domnul, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (7, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 79 - Izvorul Maicii Domnului a dezlegat-o de nerodire

Împărăteasa Elena, fiind neroditoare, s-a dus la izvor și s-a rugat Precistei, și îndată a dobândit milă de la Ea, și a născut pe Constantin, care mai târziu a ajuns împărat (74, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 80 - Precista salvează biserica izvorului Ei

Dacă au trecut mulți ani, biserica Izvorului Precistei era să se prăbușească, căci se înmulțise apa și fugise pământul dedesubt. Într-acea vreme s-a arătat Precista și a ținut biserica proptind-o, până s-a depărtat toată mulțimea de oameni de la biserică (76, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 81 - Mai multe minuni făcute cu apă de la Izvorul Precistei

Leon cel înțelept, împăratul grecesc, s-a îmbolnăvit de piatră, iar împărăteasa Teofana, s-a îmbolnăvit foarte greu de lingoare; iar dacă s-au adus la izvorul Precistei, s-au izbăvit amândoi de boală, vindecându-se.

Ștefan, patriarhul Țarigradului, fratele aceluia Leon înțelept, s-a îmbolnăvit de umflătură. Ducându-se la izvorul Precistei, s-a tămăduit.

Lui Ioan, patriarhul Ierusalimului, i s-a stricat auzul și dacă s-a udat cu apă de la izvorul Precistei, i-a venit auzul la loc.

Terasie Patrachie, mama lui Magistrina și fiul lui, se îmbolnăviseră de boli foarte cumplite. Terasie și mama lui s-au îmbolnăvit de lingoare, iar fiul lui Terasie de împietrire la inimă și de opritul udului. Așijderea și o femeie din acel loc, ce se chema Zizina, se îmbolnăviseră de amorțire. Toți s-au tămăduit cu apa din izvorul Precistei.

Roman, împăratul grecesc, care era din Lapapos și se chema Lapapin, era cuprins de o boală foarte cumplită; i se dezlega și i se strângea stomacul. S-a tămăduit cu apă de la izvorul Precistei.

Ion Baran era cuprins de o boală mare, numită boala apei și s-a tămăduit cu apă de la izvorul Precistei.

Lui Marcu, călugărul, îi era obrazul umflat și s-a tămăduit de acea boală cu apă din izvorul Precistei.

Manarie, călugărul, se îmbolnăviseră de piatră. El s-a tămăduit de acea boală tot cu apă din izvorul Precistei (77-86, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 82 - Minunile de la fântâna numită „Izvorul Doamnei”

În vestita cetate a Cretei, aproape de satul Trapsanon, este o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, dinaintea căreia, la o distanță ca de două aruncături de piatră, se află o fântână adâncă, ca de patru stânjeni. Ea este numită „Izvorul Doamnei”, pentru că are multă apă și curge fără încetare, încât îndestulează tot satul, măcar că sunt mulți oameni în el și cea mai mare parte olari, iar altă apă acolo prin apropiere nu se găsește. Și adapă toate vitele lor dintr-însa și se servesc și ei la toate treburile lor. Și de multe ori, seara, scot toată apa afară, iar a doua zi o găsesc plină. La acea fântână, se face o preaslăvită minune prin darul și puterea Preasfintei, pentru care o și numesc „Izvorul cel care azvârle afară”. Căci fiind asemenea cu suprafața pământului, de multe ori se întâmplă să cadă cineva înăuntru (bărbați sau femei, pentru că se îmbulzesc care mai de care să ia mai întâi) și atunci îndată se înmulțește apa, crescând până la marginea fântânii, și-l aruncă pe om afară viu și nevătămat. Și ori de câte ori au zidit această fântână mai sus de cât pământul, s-a surpat singură.

Iar această minune nu s-a făcut numai o dată sau de două ori, ci de multe și nenumărate ori și până în ziua de astăzi se face, cum mărturisesc toți cei care cu ochii lor au văzut.

Despre aceasta și eu însumi (zice scriitorul acestei minuni) multă îndoială având, nu ca și cum nu ar putea să facă Preasfânta asemenea minuni mari, ci pentru că astăzi s-a împutinat evlavia și credința oamenilor, am întrebat pe unul din cei care spuneau că au văzut și l-au jurat cu afurisenie cum că drept este și cu adevărat.

Și nu numai pe poporul cel de obște, ci și pe însuși preainaltul domn al orașului, Andrei Cornarie, învățat foarte în limba latinească și grecească, la care eu am fost grămatic (secretar) doi ani, l-am întrebat dacă s-a întâmplat vreodată să cadă cineva în fântână când a fost el prin acel sat, și el mi-a răspuns zicând: „Frate, nu este cu cuviință

să te îndoiești de puterea cea mare a pururea Fecioarei Maria, Maica lui Dumnezeu, ci trebuie să crezi cu tărie, cum că toate le poate câte voiește”.

Când am auzit și eu întâia dată de minunea care mă întrebii nu am crezut-o, însă odată, când mă aflam la acel sat, am poruncit oamenilor mei să-mi vestească îndată ce va cădea cineva înăuntru și așa s-a întâmplat, că într-o zi a căzut o femeie. Alergând cu grăbire am auzit și am văzut de departe cum a aruncat-o apa afară tocmai în ceasul când apunea soarele, atunci când toată apa era scoasă și iarăși s-a umplut fântâna și a rămas plină până sus. Atunci am plâns de bucurie și, intrând în sfânta biserică, am cerut iertare de la Preasfânta, pentru puțina mea credință cea mai dinainte.

Iar un doctor mi-a spus că nu numai apa izvorului aceluia are puterea aceasta; că sunt și alte ape în multe locuri și au darul vindecării de felurite boli și neputințe, dar nu au puterea izvorului ce s-a arătat mai sus (68, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

Minunile Maicii Domnului în oștiri

MINUNEA 83 - Maica Domnului ajută în războaie pe voievozii evlavioși

Narcis, vizirul grecesc, era foarte evlavios către Maica Precista. Cu ajutorul ei a biruit pe Etatel, craiul Goților, ucigându-l și sfărâmându-i oastea. Aceasta s-a făcut, căci s-a arătat lui Precista și i-a spus vremea când va lovi vrăjmașul.

Artur, craiul Angliei, când mergea cu oastea, purta înainte un semn de aur pe care era zugrăvit chipul Precistei și, cu ajutorul ei la oaste, totdeauna biruia pe vrăjmași.

Pelaghie, craiul Spaniei, ascunzându-se în munți din calea saracinilor, s-a dat în seama Precistei, care l-a apărat, căci dacă au început saracinii a arunca cu pietre în prăpastie, unde se ascunsese Palaghie, pietrele, cu puterea Preacuratei Fecioare, se întorceau înapoi și-i ucideau pe ei.

Teodor, fratele lui Eraclie, împăratul grecilor, când s-a bătut cu perșii, Preacurata Fecioară a făcut mare dezastru perșilor. Pentru rugăciunile Sfinției sale, a căzut asupra necredincioșilor grindină foarte mare și a ucis multă oaste dintr-înșii. Și așa Teodor, cu ajutorul Precistei, a bătut pe Perși (84; 87; 89; 92, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 84 - Recunoștința împăratului Ioan Comnenul

Ioan Comnenul, împăratul grecilor, a biruit la apa Dunării pe tătari care, trecând, prădaseră țara sârbească. Împăratul avea cu sine icoanele Precistei și se ruga Sfinției sale să le fie într-ajutor. Când împăratul s-a întors în Țarigrad, a făcut mare cinste Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, căci a făcut un rădvan (trăsură) de aur, l-a împodobit cu pietre scumpe și a pus într-însul chipul Precistei. Apoi, la rădvan a înhămat șase cai albi și împăratul mergea umil pe jos, cu Crucea în mână, iar boierii și oamenii săi de casă, erau înșirați de jur-împrejurul rădvanului și astfel au venit până la Sfânta Sofia. În acest chip împăratul Ioan Comnenul a mulțumit lui Dumnezeu și Precistei înaintea tuturor oamenilor (88, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 85 - Maica Domnului trimite pe Sfântul Teodor să ajute unui împărat

Ioan Zimiska, împăratul grecilor, odată când avea să se bată cu tătarii, mai înainte de a porni cu oastea din Țarigrad, a văzut în vis pe Precista care a zis către un ostaș: „Teodore, Ioan al meu și al tău se află îngrijorat. Du-te degrab și să-i fii lui într-ajutor”. Iar când s-a bătut Zimiska cu tătarii, s-a arătat venind de sus un ostaș pe un cal alb, care a bătut oastea tătarilor. Ei, amestecându-se cu tătarii, le spărgeau hoardele și-i nimicea, și așa Ioan Zimiska, cu ajutorul Precistei și a Sfântului Teodor, a biruit pe tătari (90, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 86 - Hulitorul Maicii Domnului este pedepsit

Vasile, împăratul grecilor, a trimis pe Andrei, voievodul din Tars, asupra saracinilor. Domnul saracinilor, ca să-și bată joc de creștini, a scris lui Andrei șapte cărți cu batjocuri, având aceste cuvinte: „Voi vedea eu, când voi veni la tine cu oastea mea, dacă vă va folosi cu ceva Feciorul Mariei”. Andrei voievodul, luând cartea aceea, a atârnat-o dinaintea icoanei Precistei, și a zis aceste cuvinte: „Maica lui Dumnezeu, se cade oare ca Fiul tău să primească niște batjocuri ca acestea, de la niște păgâni trufași?” După aceea, Andrei voievodul, lovind pe acel hulitor, l-a ucis și i-a tăiat toată oastea (91, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 87 - Maica Domnului pedepsește pe Apostatul Iulian

În vremea când Iulian Apostatul a vrut să tragă în înșelăciune pe creștini, atunci Precista i-a apărat pe dânșii de acei vrăjmași. În acel timp, Sfântul Vasile a văzut pe Maica Domnului șezând pe un scaun între mai mulți îngeri și, poruncind Sfântului Mercurie, l-a ucis pe Iulian nevăzut, în timp ce se lupta cu perșii, printr-o săgeată ce l-a lovit, după care a dispărut și nu s-a mai văzut (93, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 88 - Maica Domnului izbăvește cetatea de împresurarea Perșilor și Tătarilor

În vremea lui Ieraclie, împăratul grecilor, Sarvar, voievodul perșilor și hanul tătarilor, au venit cu oștile pe mare și pe uscat până sub Țarigrad și îl băteau. Într-acea vreme, toți oamenii s-au rugat Maicii Domnului. Luând icoana lui Hristos cea nefăcută de mână omenească și veșmântul Precistei, de asemeni și lemnul Făcătoarei de viață Crucii Domnului, au făcut litie pe zidurile cetății, rugându-se lui Dumnezeu să le ajute. Atunci, Precista de la icoana din biserica Vlahernei, a pornit în mare, valuri năvalnice, încât a înecat în mare corăbiile cu acești păgâni. Tot atunci, cu ajutorul Sfinției sale, oștile grecești, care erau lângă biserica sa, ce se chema Peghia, au ucis pe mulți tătari. Hanul s-a speriat atât de mult, încât nu mai știa ce să facă. Acest lucru a fost în zilele lui Eraclie împăratul (125, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 89 - Saracinii biruiți de Maica Domnului prin grindină de foc

În vremea lui Constantin Bărbosul, împăratul grecilor, saracinii au venit și au bătut Țarigradul. În acea vreme, clerul și oamenii din cetate au luat lemnul Crucii Domnului și icoana Precistei și au umblat cu litie pe zidurile cetății, rugându-se lui Dumnezeu și Precistei să-i apere. S-au petrecut în acea vreme multe semne și fapte minunate.

Astfel saracinii nu puteau să înainteze deloc spre cetate. Un saracin care mergea călare între alții și ura biserica Sfintei Sofii, a căzut și a murit. Hogeia al lor suindu-se într-un turn înalt și strigând spurcata lor rugăciune, a căzut și și-a lepădat spurcatul său suflet, încât saracinii de mare necaz ce a venit asupra lor, au fugit din Țarigrad și se duceau pe marea Egee. Atunci s-a slobozit din cer grindină de foc pe mare. Marea a început a fierbe de grindina care era de foc. Smoala de pe corăbiile saracinilor s-a topit și toți s-au înecat în mare. Acestea s-au făcut pentru rugăciunile Maicii Domnului (126, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 90 - Ștefan, craiul unguresc, ajutat de Maica Domnului

Ștefan era un om cu multă evlavie către Precista. El a zidit în numele Ei o biserică frumoasă în cetatea Belgrad, pe care a împodobit-o cu aur și pietre scumpe. Mai apoi când a vrut Conrad, împăratul Romei, să vină cu oștile sale în țara ungurescă, craiul Ștefan s-a rugat Precistei să-l mântuiască pe dânsul și țara lui de acei neprieteni. Cu ajutorul Precistei, îndată au venit cărți de la împăratul către voievozi, să se întoarcă cu oștile acasă și să nu mai meargă în țara ungurescă. Văzând împăratul lucrul acesta, s-a mirat, căci el nu scrisese de nici o pace la voievozi, dar s-a potolit. Ștefan craiul a mulțumit lui Dumnezeu și Precistei (133, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 91 - Ostașul evlavios apărat de Precista

În țara Albigeției, un ostaș ce se chema Antonie, se ruga Precistei în toate zilele. Odată, pe când mergea la oaste ca să se lupte cu dușmanii săi, și era în mare îngrijorare, a văzut cum cădea grindină de foc din cer și-i ucidea pe ei; iar alteori apăreau lângă dânsul roate de ostași viteji, îmbrăcați în zale, care îl apărau pe dânsul de vrăjmașii lui (139, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 92 - Turcii răuvoitori au fost orbiți de Precista

Un om ce se chema Didacus, din Arabia, călătorea pe mare, din Candia spre o cetate ce se numea Valenția, în țara Spaniei. În aceea vreme, turcii au năvălit peste aceea corabie și voiau să jefuiască pe toți oamenii. Didacus, căzând într-o preimejdie ca aceasta, și având mare evlavie către Precista, a început a se ruga Sfinției sale cu toată inima să-l ajute și să nu-l lase în calea pieirii. Cu ajutorul Preacuratei Fecioare, Stăpâna lumii, deodată turcii orbiră și Didacus a scăpat din robie, ajungând cu bine în țara sa. Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 1660 după Hristos (140, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 93 - Maica Precista scapă din pierzare pe frații care se rugau ei cu credință

În ținutul Romei erau doi frați, care se numeau: Horație și Muție. Acești frați se închinau totdeauna Maicii Precistei, zicând: „Sub milostivirea ta scăpăm Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în necazuri; ci din primejdii ne izbăvește pe noi, una curată, una binecuvântată...! (Troparul Vecerniei).

Odinioară, niște vrăjmași ai lor, le-a săpat casa la temelie, și le-a pus: praf de pușcă, cu piatră de pucioasă, ca prin explozie să le arunce casa în aer și să-i omoare.

Maica Precista văzând răutatea acelor potrivnici și necredințioșii acestora, i-a mântuit pe ei din moarte. Praful de pușcă cu piatra de pucioasă, pe care-l puseseră dușmanii aceia sub casă, explodând, a aruncat în lături numai puține pietre; iar casa a rămas întregă, în bună pace (127, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 94 - Procesiune glorioasă de război cu Sfânta Cruce, Sfânta icoană și steaguri

Marele domn al rusiei, Andrei Gheorghievici, avea un obicei ca acesta: când mergea la război împotriva vrăjmașilor, lua cu sine în mijlocul oștilor sale, Cinstita icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care pe Pruncul cel mai-nainte de veci, pe Hristos Mântuitorul nostru în mâini îl ține, împreună cu cinstita Cruce a Domnului, pe care doi preoți îmbrăcați în veșminte sfințite o purtau în cetele oștirii aceleia, și ieșea la

război cu multă vărsare de lacrimi către Hristos Dumnezeu, și către Preacurata Maică a lui Dumnezeu, apoi se împărtășea cu dumnezeieștile taine ale Trupului și Sângelui Domnului Hristos. Cu niște arme nebiruite ca acestea se înarma mai mult, decât cu săbiile și cu sulițele, și mai mult se nădăjduia spre ajutorul Celui Preaînalt, decât spre vitejia și puterea oștii sale. El știa bine cuvântul lui David, că: „Nu întru puterea calului va voi, nici în pulpele bărbatului bine va plăcea. Bine va voi Domnul întru cei ce se tem de Dânsul, și întru cei ce nădăjduiesc spre mila Lui”. Acest binecredincios domn încă și pe ostașii săi îi îndemna spre rugăciuni, pe de-o parte prin chipul cucerniciei sale și al evlaviei în rugăciuni, iar pe de altă parte prin poruncă, pentru că toți căzând în genunchi înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și a Cinstitei Cruci, cu lacrimi se rugau, cerând ajutorul. Marele domn privind spre Sfânta icoană, se ruga grăind astfel: „O! Stăpână, Ceea ce ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, tot cel ce nădăjduiește spre tine nu va pieri, și eu robul tău, după Dumnezeu, te am pe tine zid și acoperământ, și Crucea Fiului tău armă asupra vrăjmașilor, de amândoua părțile ascuțită, roagă pe Mântuitorul lumii, pe care ca Prunc L-ai ținut pe mâini, ca puterea crucii să fie ca un foc, arzând fețele potrivnicilor, celor ce doresc război cu noi. Mijlocirea și folosirea ta cea prea-puternică, să ne ajute nouă, și să calce pe vrăjmașii noștri”. După multe rugăciuni, sărutând Sfânta icoană și cinstita Cruce, toți mergeau cu îndrăzneală asupra vrăjmașilor lor, și le ajuta lor Domnul cu puterea Crucii și a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, prin rugăciunile sale cele înălțate către Dumnezeu pentru dânșii.

Un obicei ca acesta având totdeauna acest mare domn, cu o rânduială ca aceasta a ieșit cu oastea sa și asupra bulgarilor (precum de demult Marele împărat Constantin, purtând înaintea semnul Crucii) și mergând la câmp, s-au bătut cu oastea lor, și biruindu-i pe ei, au fugit după dânșii, și a luat patru cetăți ale lor, iar a cincea, Brehimul, de la râul Camii. Când s-a întors de la tăierea păgânilor, la cortul său, au văzut ieșind din Sfânta icoană a Mântuitorului, și din a Maicii Domnului, o strălucire

prealuminoasă asemenea focului, ce se revărsa peste toate cetele de ostași. Această minune s-a petrecut, în prima zi a lunii lui august.

Asemenea și Manuil, împăratul grecilor, cel ce a ieșit cu oastea sa asupra saracinilor, a văzut în aceeași zi o minune asemănătoare, adică raze de foc ieșind și acoperind cu lumină toate cetele, din Sfânta icoană a Mântuitorului și a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu pe care împreună cu cinstita cruce, le aveau în mijlocul oștirilor. Și a biruit în acea zi puterea saracinilor. După aceea, înștiințându-se unul pe altul, prin scrisorile lor, despre biruința lor, câștigată cu ajutorul lui Dumnezeu, și despre strălucirea cea minunată pe care au văzut-o ieșind din chipul Mântuitorului și al Preacuratei lui Maici, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi sfătuindu-se cu cei mai mari arhierii ai lor, au rânduit să se facă prăznuire în această zi dintâi a lui august, dând mulțumită Mântuitorului și Preacuratei Maicii sale. De asemeni, și întru pomenirea puterii Cinstitei Cruci, prin care înarmați fiind preoții, cu mâinile lor au biruit pe vrăjmași, au poruncit ca să se scoată Cinstita Cruce din Sfântul Altar, și să o pună pe ea în mijlocul bisericii, ca să se închine ei toate popoarele creștinești, și cu dragoste să o sărute, proslăvind pe Hristos Domnul, Cel ce a fost răstignit pe dânsa.

Să prăznuim, fraților, lăudând și mulțumind preamilstivului Dumnezeu, și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Preacuratei Maicii Sale, Stăpânei noastre, preabinecuvântatei și pururea Fecioarei Maria, cu Cinstita Cruce, cu bună cucernicie și cu dumnezeiască plăcere să o cinstim și să o prăznuim. Pace și dragoste între noi având, cu milostenia să mângâiem pe cei săraci, depărtându-ne de toate lucrurile cele rele. La frica și dragostea lui Dumnezeu să luăm aminte, că așa plăcând Lui să ne învrednicim prăznuirii celei veșnice împreună cu toți sfinții. Iar în ziua aceea, în care se va arăta semnul Fiului Omului pe cer, Cinstita Cruce a lui Hristos, care va merge cu mare strălucire făcătoare de bucurie înaintea Celui ce va să vină cu slavă și cu putere multă, ca Judecător al viilor și al celor morți, să ne treacă și pe noi de partea cea de-a dreapta. Iar după săvârșirea judecății, când cinstita Cruce va merge înaintea tuturor cetelor Sfinților,

povățuindu-i pe ei la Împărăția Cerurilor, spre a prăznui în vecii nesfârșiți, să ne numere și să ne facă și nouă parte cu ei, preamiliostivul nostru Mântuitor Iisus Hristos, cu rugăciunile Preacuratei Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Amin (Viețile Sfinților, 1 august)

MINUNEA 95 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană ajută pe ruși în lupta lor cu tătarii

Temerlic, împăratul tătarilor, a vrut să meargă în Rusia mare, să o prade. În acea vreme, preoții au adus la Moscova Sfânta icoană a Maicii Domnului, de la Vladimir. În întâmpinarea ei a ieșit Preasfințitul Mitropolit, cu tot soborul rânduiei duhovnicești și cu mulțime de popor. Când au văzut Sfânta icoană, au căzut cu toții la pământ și s-au închinat ca însăși Maicii lui Dumnezeu, Ceea ce venise la dânșii, și cu negrăită bucurie au primit-o, și multe lacrimi vărsau privind spre dânsa, rugându-se ca să se izbăvească de năvălirea păgânilor. Și nu le-au fost în zadar rugăciunile lor, cele cu dinadinsul făcute, căci în aceeași zi în care s-a dus în Moscova, cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, păgânul împărat îngrozindu-se de o vedenie înfricoșată pe care a avut în vis, s-a tulburat și a fugit înapoi cu toată puterea sa, nefiind alungat de nimeni.

Vedenia ce a avut-o a fost așa: se făcea înaintea sa un munte preaînalt, pe al cărui vârf mergeau arhierii împotriva lui, având toiege de aur în mâini și îngrozindu-l pe el. Iar deasupra arhierilor, în văzduh, au văzut o strălucire neobișnuită și o împărăteasă stând în mijloc, în slavă negrăită, îmbrăcată în haine de porfiră, înconjurată cu raze ca de fulger și strălucind mai mult decât soarele. Împrejurul ei era mulțime nenumărată de ostași înarmați, slujindu-i și pregătindu-se ca de război. Împărăteasa își avea mâinile sale

întinse în sus, ca o rugătoare fierbinte către Dumnezeu. Apoi a văzut-o pe ea cum îl înfricoșa cu groază, ca să se ducă din hotarele pământului Rusiei, ca și cum poruncind ostașilor săi ca să se pornească asupra lui. De acea înfricoșată vedenie s-a cutremurat păgânul împărat, și sărind de pe pat, a răcnit înfricoșat: „Oh, vai mie, ce este această vedenie înfricoșată?”. Tremura și se temea suspinând, și era în mare nepricepere.

După un ceas, venindu-și în sine, a chemat pe domnii și voievozii lui, și a început a le spune lor ceea ce văzuse, încă tremurând de frică. Aceia auzind ceea ce li se spunea, și văzând pe împăratul lor tremurând, s-au înspăimântat și ei asemenea, și ziceau unul către altul: „Ce să fie aceasta?”. Unii au zis: „Împărăteasa ce s-a văzut, este Maica Dumnezeului creștinesc, Iisus Hristos, și se cunoaște că voiește să apere pe Creștini; pentru că Aceea le este lor Ajutătoare și Purtătoare de grijă”. Temerlic a zis: „Dacă Creștinii au o Ajutătoare ca Aceasta, apoi în zadar ne-am pornit noi asupra lor și fără de spor ne ostenim. Căci de ar trimite asupra noastră măcar pe unul din cei ce stau înaintea Ei, atunci, pe noi pe toți ne va birui, și nici loc nu vom putea afla unde să fugim”. Și așa, păgânul împărat s-a întors înapoi cu toată oștirea lui, fugind cu rușine. Părându-li-se păgânilor, cum că ar fugi în urma lor multe cete de ostași din pământul Rusiei, erau cuprinși de frică mare, încât, unul pe altul se călcau, și își aruncau armele și prăzile lor. Și așa au câștigat cei drept-credincioși biruința asupra vrăjmașilor, fără de război și fără de sânge, cu rugăciunile Preacuratei Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, căreia și Celui Născut dintru Dânsa, Hristos Dumnezeu, să-I fie de la noi cinste, mulțumire și închinăciune, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Minunile Maicii Domnului cu cei păcătoși care s-au pocăit

MINUNEA 96 - Precista muștră pe o femeie desfrânată

În cetatea Florenței era o desfrânată vestită, cu numele Benedicta. Acesteia i s-a arătat o dată Precista și i-a zis: „Socotește fiică, și să știi cu adevărat acest lucru, că mulți oameni, care au greșit cu mult mai puțin decât tine, iar alți dintr-înșii încă nici un păcat de moarte n-au făcut, și totuși sunt osândiți la iad și se vor munci în veci. Cu atât mai mult tu, de nu te ve îndrepta prin pocăință”. Acestea auzind Benedicta, s-a speriat și și-a îndreptat viața (95, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 97 - Precista face judecată dreaptă

Zenon, împăratul grecesc, petrecea viața sa în multă slobozenie și veselie. Odinioară, a luat o fată a unei femei văduve, ca să desfrâneze cu dânsa. Atunci aceea femeie s-a rugat lui Dumnezeu și Precistei, să-i scape fata de necinstire, iar peste împărat să aducă supărare, pedepsindu-l. Precista, arătându-se acelei femei, i-a zis: „Am împiedicat pe Zenon să-ți necinstească fata, pe care a dus-o în casa sa, dar nu am adus supărare asupra lui și a casei sale, deoarece Zenon și cu mama lui, aduc multe milostenii săracilor, în fiecare zi” (99, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 98 - Precista salvează pe un tânăr desfrânat printr-o vedenie înfricoșătoare

Un tânăr oarecare din Bononia petrecea în multe răutăți, ducând o viață de slobozenie și zburdălnicie. Odinioară a avut o vedenie care l-a înspăimântat foarte mult: I se părea lui, ca și cum ar fi fost într-un loc necunoscut, într-o câmpie mare, în care a apărut o dihanie foarte strașnică, care venea asupra lui. Tânărul, fugind dinaintea acesteia pe acea câmpie, a văzut în depărtare o casă. Aleargă într-acolo ca să scape de primejdie, dar casa era încuiată. A început atunci a bate în ușă, rugându-se să-i deschie, ca să intre înăuntru și să scape. Însă i s-a răspuns astfel: „Eu sunt bunătatea care locuiesc aici, iar tu ești rău și nu poți ca să locuiești aici”. Tânărul auzind aceste cuvinte, s-a întristat foarte mult și a fugit mai departe. Întâlnind mai încolo o altă casă, a mers la aceea și a început a bate la ușă și a se ruga să-i deschidă, ca să intre înăuntru. Stăpâna casei care viețuia acolo îi răspunse lui: „Eu sunt dreptatea și locuiesc aici. Aceasta este casa mea, și nu te voi primi oaspete pe tine, căci dreptatea nu apără pe cel ce naște nedreptate”. Tânărul a fugit și de acolo apoi, văzând altă casă, a început a se ruga cu glas tare să-l lase în casă, pentru a scăpa de acea arătare și frică, care îl cuprinse. Din casă însă îi răspunse: „Eu sunt pacea și locuiesc aici, tu nu ai pace cu mine, nici odihnă, ci numai oameni cu voie bună, căci eu pururea gândesc la pace și nu la altă amestecătură. Îți voi da ție un sfat bun și de folos. Mai încolo de mine viețuiește sora mea, care știe să dea sfat celor supărați; du-te la dânsa și o ascultă cum te va povățui și învăța”. S-a dus tânărul la dânsa și bătând la ușă, i-a răspuns lui: „Eu sunt mila care locuiesc aici; iar ție de-ți este voia să te izbăvești din această nevoie, mergi, de te închină Precistei, și te roagă. Ea te va ascunde dinaintea acestei arătări strașnice, căci după cum corabia lui Noe a primit vietățile cele curate și cele necurate așa și Precista, ca un izvor de milostenie, pe nici unul nu-l trece cu

vederea”. El s-a rugat atunci Precistei și vedenia cea groaznică s-a stins (100, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 99 - Un prunc înfășat a vorbit despre mijlocirea Precistei pentru noi

Odinioară a fost în țara Italiei un cutremur de pământ atât de puternic încât casele, turnurile și zidurile cetăților au căzut și au ucis foarte mulți oameni. În acel timp, s-au arătat pe cer multe semne înfricoșătoare. Oști de foc mergeau de la miazănoapte la răsărit și de la răsărit la apus. Oamenii văzând niște lucruri groaznice ca acestea, socoteau că s-a apropiat sfârșitul lumii și că vine înfricoșata judecată a lui Dumnezeu. Dar într-acea vreme într-o cetate ce se chema Cremon, un prunc mic, înfășat, ce se afla încă culcat în leagăn, prin rânduiala lui Dumnezeu, a început a grăi cu cuvinte, rostind următoarele: „Am văzut pe Precista stând înaintea lui Hristos, Fiul său. Ea se roagă lui Dumnezeu să nu piardă lumea”. După aceea, pruncul acela iar a tăcut și n-a mai grăit până când a sosit vremea să grăiască de obicei pruncii (101, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 100 - Un cămătar salvat prin mijlocirea Precistei

În Italia trăia un cămătar, care se chema Iacob, care adunase multe bogății din camătă. Acesta odinioară rugându-se Precistei, înaintea icoanei ei, a auzit un glas, zicându-i: „Iacobe, Iacobe. Dă-mi mie și Fiului meu o sumă ca aceea, care obișnuiești a lua de la datornicii tăi”. Auzind Iacob glasul acela, s-a întors și a dat ce era adunat din camătă.

După aceea, mai târziu, când s-a îmbolnăvit și era să moară, a văzut cum Sfântul Arhanghel Mihail pune într-o cumpănă faptele lui cele bune. Iacob s-a speriat foarte mult de acest lucru și s-a rugat Precistei. Atunci s-a arătat Precista și a pus și rugăciunile cu care el s-a rugat către dânsa. După aceea, cumpăna cea cu fapte bune, a biruit cumpăna cea cu fapte rele a diavolilor (102, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 101 - Maica Domnului salvează de la moarte, pe un tânăr nevinovat

În țara Spaniei, un om cu femeia sa și cu un fecior al lor tinerel, dar îmbunătățit cu viața, au mers la o cetate care se chema Compostela, ca să se închine acolo la mormântul Sfântului Iacob Apostolul, feciorul lui Zevedeu. Mergând ei și ostenindu-se de cale, s-au abătut printr-o cetate care le era în cale, ca să se odihnească peste noapte într-o casă. Stăpânul casei aceleia avea o fată de vârstă apropiată care, văzând pe tânărul fecior, și râvnind la frumusețea lui, la îndemnat la fapte de rușine. Dar el, având frica lui Dumnezeu, a respins-o pe ea. Fata mâniindu-se și vrând să se răzbune pe dânsul, a pus în desagii lui, fără știrea tatălui său și a mamei sale, un lucru oarecare de valoare, din casă. A doua zi sculându-se și pregătindu-se de plecare, fata a început să strige, că străinii aceia i-au furat oarecare lucru. Auzind acestea tatăl fetei, a trimis slugile și au întors pe străini din cale. Aflând în desagii tânărului lucrul dispărut, l-a dat pe mâna judecătorului, care a poruncit să fie executat prin spânzurătoare. Părinții plângând cu durere pentru fiul lor, și-au continuat drumul spre Compostela. După ce s-au închinat la mormântul Sfântului Apostol Iacob, ei s-au întors iarăși prin cetatea unde spânzuraseră fără de vină pe fiul lor. Mergând mama lui la dânsul plângând, tânărul pe care îl credeau mort, a zis către dânsa: „Nu mai plânge Maica mea. Eu sunt viu, căci Maica Domnului și Sfântul Apostol Iacob, nu m-au lăsat pe mine să mor, și m-au ținut viu. Acum du-te la judecătorul care m-a condamnat la moarte, nefiind vinovat și spune-i lui că sunt viu pentru dreptatea și nevinovăția mea. Să poruncească să mă ia de pe lemn și să mă dea ție”. Mama lui spunând aceasta judecătorului, acesta a poruncit de l-a luat îndată de pe lemn și l-a dat părinților săi viu și sănătos (10, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 102 - Împăratul trufaș adus la pocăință prin cuvântul Maicii Domnului

Un împărat plin de trufie, a poruncit să fie șterse din Sfânta Evanghelie, acele cuvinte pe care Maica Domnului le-a rostit către Elisabeta: „Coborî-ta pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți” (Luca 1, 52), socotind că pe dânsul nu-l va surpa nimeni din scaun. După aceea, mergând să facă baie într-un loc, în timp ce se afla în apă dezbrăcat, hainele fiind pe mal, vine un înger al lui Dumnezeu, care luând chipul împăratului și îmbrăcându-se cu hainele lui, a plecat cu slugile împăratului la palat, și s-a urcat pe tron. Împăratul ieșind din apă și negăsindu-și hainele lui, s-a îmbrăcat în niște zdrențe de cerșător care i-au fost lăsate în loc și a plecat spre palatul său împărătesc. Ajungând aici, a început a se mânia și a striga că el este împăratul, și că va pedepsi pe cei ce și-au bătut joc de dânsul. Dar slugile necunoscându-l, și crezându-l că este nebun, râdeau și își băteau joc de un asemenea stăpân. Același lucru s-a întâmplat și cu Iovian împăratul, pe care la fel l-a umilit Dumnezeu.

Împăratul văzând acestea, și-a adus aminte de trufia sa și și-a plâns păcatul său, căindu-se pentru ceea ce a vrut să facă. După această umilire, îngerul-împărat l-a chemat la sine, i-a dat hainele înapoi și l-a sfătuit ca de aici înainte să nu se mai trufească. După aceea, așezându-l în scaunul său împărătesc, s-a făcut nevăzut (356, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 103 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană, cheamă la pocăință pe Maria Egipteanca

Într-una din mănăstirile de pe malul Iordanului, trăia un cuvios părinte, anume Zosima, un om foarte îmbunătățit cu viața și desăvârșit în nevoița pustnicească. Într-un an sosind Sfântul și Marele Post al Paștelui, luând puțină hrană uscată, și având numai îmbrăcămintea de pe sine, a trecut râul Iordan și s-a cufundat în adâncul pustiei, dorind să petreacă această sfântă perioadă în rugăciune curată și liniște desăvârșită. De asemeni dorea să întâlnească în aceste pustietăți, vreun rob al lui Dumnezeu, mult mai îmbunătățit decât dânsul, de la care să învețe desăvârșirea vieții pustnicești. Dumnezeu văzând râvna și dragostea lui, îi împlinește această dorință bună, într-un chip minunat.

După o călătorie în pustie, de 12 zile, a văzut în depărtare o umbră de om, care era fără îmbrăcămintea pe sine, având părul capului alb ca lâna și scurt până la grumaji. La început, crezând că este nălucire diavolească, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, dar mai apoi s-a convins, spre marea lui bucurie, că este un rob al lui Dumnezeu. Cuviosul Zosima privind spre miazăzi, s-a îndreptat spre acea ființă, dar care înțelegând ce are de gând, a început să fugă de el. Atunci Cuviosul a început să fugă și el, și alergând mai repede a început să se apropie de acea persoană necunoscută. Când glasul i se putea auzi, a început a striga, implorând pe acea persoană să se oprească spre a vorbi cu el. Atunci, într-adevăr s-a oprit la rugămintea lui, și s-a adresat cu următoarele cuvinte: „Avva Zosima, iartă-mă pentru Domnul, că nu pot să mă arăt ție, căci sunt femeie goală, precum mă vezi, și rușinea trupească îmi este neacoperită. Dacă voiești să-mi dai mie, femeii celei păcătoase, rugăciunea și binecuvântarea ta, aruncă-mi o haină cu care să-mi acopăr goliciunea și apoi, întorcându-mă către tine, voi primi binecuvântarea ta”.

Cuviosul Zosima auzind că este chemat pe nume, a fost cuprins de frică și spaimă mare, dându-și seama că se află în fața unei persoane văzătoare cu duhul.

Dezbrăcându-și o haină veche și ruptă, ce o avea pe deasupra, i-a aruncat-o, și întorcându-se, ea și-a acoperit goliciunea. Apoi apropiindu-se puțin de Zosima, a zis către el: „Pentru ce ai voit, părinte Zosima, a vedea pe o femeie păcătoasă, sau ce voiești să înveți și să auzi de la mine, de te-ai sârguit a suferi atâta osteneală de drum?”. Dar el aruncându-se cu fața la pământ, cerea binecuvântarea de la Cuvioasa. Amândoi fiind la pământ, cereau binecuvântare unul de la altul. Petrecând mai multă vreme în aceea stare de umilință cucernică, femeia a zis către Zosima: „Părinte Zosima, ție ți se cade să mă binecuvintezi și să faci rugăciune, pentru că ești cinstit cu vrednicia preoției, și stând de mulți ani înaintea Sfântului Altar, aduci Domnului darurile Dumnezeieștilor Taine”. Aceste cuvinte au pornit pe Cuviosul Zosima spre mai mare frică care, tremurând, suspina, udându-și fața sa cu lacrimi. Însă a grăit către dânsa cu multă liniște și așezată răsuflare: „O, Maică duhovnicească! Tu te-ai apropiat de Dumnezeu mai mult decât mine, prin omorârea și înstrăinarea față de lume. Și aceasta o arată Dumnezeiasca dăruire care îți este dată ție mai mult decât altor oameni, căci m-ai chemat pe nume, și m-ai numit preot, pe mine care niciodată nu m-ai văzut; drept aceea, tu însuți să mă binecuvintezi pentru Domnul și să faci rugăciune pentru mine”. Văzând sârguința și dragostea bătrânului, Cuvioasa a zis: „Bine este cuvântat Dumnezeu, cel ce voiește mântuirea oamenilor”; iar Zosima a răspuns: „Amin”, și s-au sculat amândoi de la pământ. Apoi a zis către bătrân: „Pentru ce ai venit la mine păcătoasa, o, omule al lui Dumnezeu, pentru ce ai voit să vezi o femeie goală, care n-are nici o faptă bună? Ori darul Sfântului Duh te-a povățuit aici, ca să săvârșești oarecare slujbă pentru mine, la vremea cea de trebuință? Spune-mi cum viețuiesc acum creștinii, cum sunt împărații și cum sunt Sfintele Biserici?”. Zosima a răspuns: „Prin rugăciunile voastre cele sfinte, Dumnezeu a dăruit pace Bisericii Sale; primește rugămintea mea, a nevrednicului bătrân și te roagă Domnului pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, ca să nu-mi fie fără de roadă umblarea în această pustietate”. Ea a zis atunci către bătrân: „Ție se cuvine, Părinte Zosima, să te rogi pentru mine și pentru toți oamenii, mai ales având preoțiasca hirotonie

și spre aceasta fiind rânduit. Însă deoarece suntem datori a face ascultare, ceea ce mi se poruncește prin tine, voi face”. Zicând acestea, s-a întors cu fața spre răsărit, și ridicându-și ochii în sus, și înălțându-și mâinile, a început a se ruga în șoaptă, fără ca Zosima să înțeleagă vreun cuvânt rostit de dânsa. În acest timp el sta de față tremurând, avându-și privirea îndreptată spre pământ. Mai apoi ridicându-și puțin privirea și uitându-se spre acea cuvioasă femeie, a văzut-o în timp ce se ruga, înălțată de la pământ ca de un cot. Văzând aceasta, Zosima a fost cuprins de mare frică, și a căzut cu fața la pământ, udându-se cu lacrimi și zicând în taină: „Doamne miluiește”. În acest timp a fost cuprins de temerea, ca nu cumva ceea ce vede să fie nălucire și înșelăciune diavolească. Dar acest gând al lui nu s-a putut ascunde de Cuvioasa, care l-a dojenit cu blândețe, zicându-i: „Părinte Zosima! Pentru ce te tulbură gândurile, zicându-ți că sunt nălucire și duh, iar rugăciunea mea, prefăcătorie? Te rog să fii încredințat cu adevărat, fericite Părinte, că nu sunt duh și nălucire, ci femeie păcătoasă, cu trup pământesc din praf și cenușă, care nu gândesc nimic duhovnicesc. Îți mărturisesc, cum că din pruncie am fost luminată cu Sfântul Botez”. Zicând acestea, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, spre adevărarea celor mărturisite de dânsa.

După toate acestea, Cuviosul Zosima a jurat-o pe numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Sfânta Fecioară Maria, să-și destăinuie viața ei de mai-nainte, precum și ostenele și nevoița pustnicească din acea pustie sălbatică, prin care a bineplăcut atât de mult lui Dumnezeu. La rugămintea lui, această Cuvioasă, cu multă greutate și rușine, pentru trecutul ei cel nespus de vinovat, a început să-și povestească propria-i viață. Astfel, Cuviosul Zosima a aflat cum că ea s-a născut în țara Egiptului, într-un sat din apropierea cetății Alexandria. La vârsta de 12 ani, părăsindu-și iubirea și casa părintească, a plecat la Alexandria unde, întinându-și fecioria, s-a dedat, timp de 17 ani, la o desfrânare ce depășea orice limită. Iar lucrul acesta îl făcea, nu pentru îmbogățire, ci numai din imboldurile și instinctul pasiunilor nesățioase, ce la dânsa se manifestau într-un mod cu totul ieșit din comun. Din această cauză ajunsese la

atâta nerușinare, încât, rar de scăpa cineva dintre bărbați, nebatjocorit de dânsa. Și după cum înverșunarea și nerușinarea duc la împietrire și la netemerea de Dumnezeu și defăimarea celor Sfinte, și din acest punct de vedere a depășit, de asemeni, orice limită. Din cele ce urmează se va vedea, până unde a putut ajunge cu această netemere de Dumnezeu.

Într-o zi de vară, a văzut pe mai mulți bărbați că se îndreptau spre mare. Apropiindu-se ea, a întrebat pe unul dintre ei unde merg și i s-a răspuns că la Locurile Sfinte de la Ierusalim, pentru prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci. Atunci s-a oferit să meargă și ea cu ei pe corabie, nu pentru închinarea la Sfintele locuri, ci pentru a petrece și a batjocori pe toți cei ce vor pleca în acea călătorie pe mare. Când povestea Cuvioasa, Părintelui Zosima de tot ce a făcut pe corabie și chiar și la Ierusalim, se cutremura de groază, și considera că spurcă văzduhul, prin rostirea unor cuvinte ce descriu asemenea fapte. Dar mila lui Dumnezeu, care îndelung rabdă și așteaptă întoarcerea celui păcătos, îndelung a răbdat și pe această femeie, fără să o pedepsească, și a așteptat și economisit întoarcerea ei, cu multă bunătate.

De ziua praznicului Sfintei Înălțări a cinstitei Cruci, a văzut cum foarte de dimineată mulțime de oameni alergau într-un gând către Sfânta Biserică, atunci a mers și dânsa împreună cu ceilalți, până în pridvorul bisericii. Apropiindu-se de ușa bisericii, se lupta să intre înăuntru, dar o putere nevăzută o împingea înapoi. Toți oamenii reușeau să intre înăuntru, numai ea rămânea în pridvor, reținută de o putere dumnezeiască. După ce a încercat de trei sau patru ori să intre, s-a retras într-un colț, plină de rușinare și deznădejde, gândindu-se la cauza pentru care ei nu i s-a dat voie a intra în sfânta biserică și a vedea cinstitul lemn al Sfintei Cruci. Atunci, darul lui Dumnezeu atingându-se de inima sa și de ochii minții sale și luminându-i, a început să-și dea seama că pentru grozăvia păcatelor sale, nu i s-a dat voie să intre înăuntru. Atunci a început a plânge cu amar, a se tângui și a bate în piept, scoțând suspinuri din adâncul inimii sale. Mai departe, Cuvioasa povestește astfel: pe când plângeam în locul unde mă aflam, am văzut stând

atârnată sus pe perete, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și am zis către ea, privindu-o fără de abatere, cu ochii și cu mintea: „O! Fecioară Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Știu cu adevărat că nu este cu cuviință și cu plăcere Ție, ca să privesc eu desfrânata, și cea atât de necurată, spre Cinstită icoana Ta. Preacurată și pururea Fecioară Marie, care ai trupul și sufletul curat, cu dreptate este ca eu desfrânata și preanecurata să fiu lepădată de la fecioreasca ta față; dar de vreme ce am auzit că Dumnezeu pe care Tu l-ai născut cu trup, pentru aceasta S-a făcut om, ca să cheme pe cei păcătoși la pocăință, ajută-mi mie, care fiind singură n-am de la nimeni ajutor. Poruncește, ca să-mi fie și mie neoprită intrarea în Biserică, și nu mă lipsi a vedea cinstitul lemn al Crucii, pe care Dumnezeul cel născut din tine cu trupul, S-a pironit și Și-a vărsat sângele Său pentru a mea izbăvire; poruncește, o, Stăpână, ca și mie nevrednicei să mi se deschidă ușa, spre închinarea dumnezeieștii Cruci, și să-mi fii tu mie mijlocitoare preavrednică de credință, către Cel ce S-a născut din tine; căci de acum nu mi voi mai întina trupul, cu nici un fel de faptă a necuratei desfrânări; iar după ce voi vedea lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume și de cele din ea, și îndată voi ieși, oriunde tu singură mă vei povățui pe mine, ca o cheazășuitoare a mântuirii mele”.

După rostirea acestei rugăciuni, ea a putut intra în biserică, fără a mai fi oprită, închinându-se și sărutând cu frică și cu cutremur Cinstitul lemn al Sfintei Cruci, vărsând mulțime de lacrimi de pocăință. După aceea, întorcându-se înapoi, s-a oprit iarăși la locul cel dintâi, și plecându-și genunchii înaintea icoanei pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, și închinându-se ei, a rostit din inimă aceste cuvinte: „O! Fecioară pururea fericită, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, îți mulțumesc din toată ființa, deoarece ai arătat spre mine a ta preabună iubire de oameni și de nevrednicile mele rugăciuni nu te-ai îngreșat, căci am văzut slava care cu dreptate, cu nevrednicie îmi era mie desfrânatei să o văd. Dau slavă lui Dumnezeu celui ce prin tine primește pocăința păcătoșilor. Și ce să gândesc, sau să zic mai mult eu păcătoasa? Acum este vremea, Stăpână, a împlini ceea ce

prin mijlocirea ta am făgăduit. Acum povățuiește-mă ori unde voiești și Tu să-mi fii mie de aici înainte învățătoare spre mântuire, povățuindu-mă la calea pocăinței”. Acestea grăindu-le, a auzit un glas de departe, strigându-i: „De vei trece Iordanul, vei afla bună odihnă!”.

Auzind glasul acela, și crezând cum că a fost pentru sine, căutând spre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu lacrimi a strigat către dânsa: „Stăpână, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa pe mine păcătoasa”. După rostirea acestor cuvinte, a plecat din pridvorul bisericii, cu grabnică alergare. Luând trei pâini cu sine, a trecut Iordanul, s-a afundat în pustia cea mare, unde a petrecut 47 de ani, fără să vadă față de om, hrănindu-se cu verdețurile sărace ale pustiei, și suferind ispitiri și lupte cumplite din partea vechilor patimi și a demonilor cumpliți și vicleni. Dar cu darul lui Dumnezeu și cu ajutorul Maicii Domnului, pe care o chema neîncetat în ajutor, a biruit toate ispitele, săvârșindu-și cu bine călătoria acestei vieți. Înainte de a-și da obștescul sfârșit, după 47 de ani, Dumnezeu i-a făcut parte iarăși de Sfânta Împărtășanie, prin Cuviosul Zosima, după care s-a săvârșit cu pace la întâi aprilie.

După un an de zile, Cuviosul Zosima a găsit pe Cuvioasa răposată, având scrisoare lăsată pe nisip, prin care îl ruga pe el, să o îngroape în acel loc, și să o pomenească în rugăciuni cu numele Maria. Cuviosul Zosima, spălând pe Cuvioasa Maria cu lacrimi în loc de apă, și rostind rugăciunile cele cuvenite acestui moment, a dat pământului trupul cel atât de pedepsit, așezându-l cu evlavie într-o groapă, ce a fost săpată de un leu trimis de Dumnezeu spre ajutor Cuviosului Zosima. Aceasta a fost viața și petrecerea Cuvioasei Maria Egipteanca, cea care a fost salvată din pierzare prin mijlocirea și sprijinul Maicii Domnului, care pentru păcatele și plăcerile tinereților, a trebuit să plătească atât de scump în această viață, printr-o chinuire și însingurare asemenea cu moartea, de care însingurare a avut parte și după moarte, căci chinuitul ei trup a rămas necunoscut și neștiut de nimeni în pământul uscat al aceluși pustiu neumblat (Viețile Sfinților, 1 aprilie).

MINUNEA 104 - Maica Domnului salvează pe monahul pătimaș

Un monah oarecare era chelar într-o chinovie și împărțea vin fraților. El avea multă evlavie către Presfânta Născătoare de Dumnezeu, nelipsind niciodată de la slujba bisericii, fiind osârdnic la slujbele lui cele sufletești, la fel și la cele trupești ale călugărilor. Însă iubea vinul, sârmanul! Și fiindcă avea slujba aceea, de multe ori bea mai mult de cât alții.

Într-una din zile a cinat și a băut până când s-a îmbătat și a căzut în așternutul său. În ceasul Utreniei era adormit, însă auzind toaca s-a sculat cum a putut ca să se ducă la biserică. Pentru că, după cum am zis mai sus, el avea mult dor de cele dumnezeiești și nu voia să se lipsească niciodată de adunarea cea de mântuire a fraților.

Mergând puțină depărtare de loc, cu greu înainta spre biserică, pentru că îl durea capul de beție, însă pentru dorul pe care îl avea, se ducea înainte. Atunci diavolul, prefăcându-se în chipul unui taur, venea înaintea lui și se arăta cum că vrea să-l lovească cu coarnele, însă monahul nu s-a speriat și făcându-și cruce, vrăjmașul s-a depărtat puțin. Și iarăși închipuindu-se, s-a făcut câine negru și-l împiedica, să nu meargă mai departe, dar el făcându-și cruce ca și mai înainte, se ducea. Iar când a ajuns la poarta bisericii, s-a făcut dracul leu preânfrișat și s-a pornit asupra lui să-l rupă. Atunci, arătându-se o femeie preafrumoasă a izgonit pe dracul, muștrându-l pe dânsul cu îngrozire, cum de a îndrăznit să facă rău robului ei. Apoi, apucând pe monah de mână, l-a dus la chilia lui, zicându-i: „Păzește-te de acum înainte să nu te mai îmbeți, dacă dorești să te mântuiești; mărturisește-ți păcatul acesta la cutare duhovnic și să faci canonul care ți-l va da”. Iar monahul a întrebat-o pe dânsa, cine este, de a făcut atâta bunătate cu el? Iar ea a răspuns: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos!”. Acestea auzindu-le el, a căzut la pământ cu frică multă, ca să i se închine, dar ea s-a făcut nevăzută.

A plâns de bucurie și s-a aflat în ceasul acela sănătos și nevătămat de beție. Mărturisindu-se cu sârguință și cu dinadinsul, după porunca cea dumnezeiască, a păzit

canonul și s-a depărtat de vin, după cum se cade să facă fiecare creștin care se biruiește de această patimă. Și care nu se va mărturisi cu de-amănuntul, să știe că se va munci.

Toți sunt datori să se păzească de multă băutură, ca de mare desfrânare. Deschide-ți ochii voștri, cei ce iubiți beția și vă siliți ca să vă depărtați de ea, pentru ca să nu vă lipsiți de veșnica veselie și îndulcire. Pe care, dea Dumnezeu, ca noi toți să o dobândim, pentru rugăciunile cele bine primite ale pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Amin (45, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 105 - Maica Domnului izbăvește pe monahul muncit de dracul desfrânării

Un monah oarecare se liniștea în muntele Eleonului. El avea o icoană preafrumoasă a Născătoarei de Dumnezeu, în chilia lui, la care avea multă evlavie. Și i se ruga în fiecare zi, cerând ca să-l izbăvească de dracul curviei. El avea atâta război de la această patimă, că nu-l lăsa nici ziua, nici noaptea și îl avea atât de biruit, încât se primejduia să cadă și în faptă. Îndată ce se aprindea în inima lui văpaia aceea vătămătoare de suflet a spurcatei poftă, alerga la sfânta icoană și, rugându-se cu lacrimi, se prăpădea sminteala trupului.

Deși bine vedea vrăjmașul, cum cu ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, fratele se izbăvea, el nu înceta, ci totdeauna îl ispitea.

Și într-o zi stând afară din chilie, i-au venit iarăși viclenele gânduri. Vrând să alerge către rugăciune după obișnuința lui, a văzut cu ochii arătat pe diavolul, căruia îi zise: „Până când, vrăjmașule al adevărului, vrei să mă ispitești? Nu ai cunoscut socoteala mea, cum că nu mă supun? Pentru ce în zadar mă muncești?”. Și a răspuns lui diavolul:

„Eu pe mulți alții mai îmbunătățiți decât tine am biruit, și voiesc să te fac și pe tine să te biruești mai pe urmă, căci nu mă lenevesc, nici altă slujbă decât aceasta nu am. Însă dacă vei face ceea ce îți voi zice ție, voi înceta să te mai supăr”. Iar acela a zis: „Ce voiești să fac?”. Răspuns-a lui dracul: „Cu înlesnire și puțin lucru este ceea ce îți cer ție. Dar fă jurământ, cum că nu vei mărturisi altcuiva, și îți voi spune”. Iar pustnicul, ca un om neînvățat și fără de răutate ce era, pentru dorul ca să se izbăvească de acest fel de război, s-a jurat ca să nu spună altcuiva. I-a zis lui vicleanul șarpe: „Să nu te mai închini de acum icoanei pe care o ai în chilia ta; scoate-o pe dânsa afară din chilie, și eu de acum nu te voi mai supăra”. Iar monahul a zis: „Mâine îți voi da răspuns pentru aceasta”. După care dracul, făcându-se nevăzut, monahul se sfârâma cu gândurile, neștiind ce să facă din două. Și avea mare necaz și scârbă, dar mai ales pentru că s-a jurat ca să nu mărturisească nimănui. Căci diavolul cel preaviclean s-a silit să-i încuie ușa, ca să nu întrebe pe vreun dascăl care să-l învețe despre greșeala cea mai mică, sau cea mai mare dintre ele.

Însă în ziua aceea a venit în munte Avva Teodor Eliotul, care era iscusit în Sfintele Scripturi și deprins în faptele bune, din ispitele dracilor, și câți îl întrebau luau mare folos sufletesc. Și ducându-se și monahul cel înșelat, i-a vestit lui pricina; iar Avva l-a canonisit greu pentru jurământ, apoi i-a zis lui: „Nu știi cum că vrăjmașul nu scoate vreodată pe cineva din păcat mare ca să-l arunce în cel mic, ci totdeauna în mai mare primejdie-l prăpăstuiește? Care mai mare fărădelege este, decât ca să nu te închini Stăpânei celei Prealăudate? Mai mic păcat este să curvești de mii de ori, decât să te lepezi de Născătoarea de Dumnezeu cea pururea Fecioară. Și să nu ascuți de acum mai mult pe vicleanul diavol, ci o roagă pe Dânsa și Ea îți va ajuta, ca să-l rușinezi pe el. După aceea plecând pustnicul de la Avva și ajungând la chilie, l-a întâmpinat dracul, zicându-i: „O! Bătrânule rău, oare nu te-ai jurat mie ca să nu spui nimănui orice îți voi zice ție? Să știi că pentru călcarea de jurământ ai să te muncești, și eu nu voi înceta până în sfârșit a te ispiti”. Iar călugărul a răspuns: „Vrăjmașule al binelui, și preaînrautățitul, ori curvar de voi fi, ori jurător strâmb, nu mă vei judeca tu, ci numai Dumnezeu și Stăpânul, Fiul

pururea Fecioarei, de care zici să mă lepăd. Însă eu nu te voi asculta. Și acum poți să faci cu mine ce vrei; dar El îmi va ajuta și mă va izbăvi de ispitele și cursele tale”. Atunci dracul s-a făcut nevăzut, iar monahul făcând o iconiță mică, după chipul icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu pe care o avea în chilie, o purta cu el totdeauna. Și de atunci n-a mai putut să-l supere vicleanul, ci a petrecut toată viața lui cu fapte bune, și s-a învrednicit fericirii celei cerești, pe care să dea Bunul Dumnezeu ca și noi toți să o dobândim, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I Se cuvine slava în veci, Amin (16, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 106 - Maica Domnului salvează pe nestorianul care a hulit-o

În vremurile de demult, în părțile Siriei viețuiau mulți pustnici, pentru că fiind locul călduros, puteau să postească, petrecând în neagoniseală și foarte multă strâmtoare.

Pe vremea aceea era, între alții, un pustnic îmbunătățit și scump cu viața, Partenie cu numele, care avea obișnuință să se ducă de multe ori în muntele Sinai și să se închine Sfântului Rug, aducându-și aminte de minunea care s-a făcut acolo, în chipul pururea Fecioarei Maria. S-a dus încă și până la Marea Roșie, cântând troparul lui Ioan Damaschin: „În Marea Roșie, chipul Fecioarei celei neispitite de nuntă s-a scris oarecând”, și celelalte.

Ducându-se de mai multe ori acolo, odată a văzut un mort care zăcea pe malul mării; și milostivindu-se de jalnica lui înfățișare, a făcut rugăciune preafierbinte, cu lacrimi, către Domnul, ca să-i ajute mortului aceluia, prin rugăciunile Preasfintei Stăpânei

noastre Născătoarei de Dumnezeu. Pe când se ruga, deodată a văzut pe mort că s-a sculat și s-a închinat, zicând: „Mulțumescu-ți ție, sfinte al lui Dumnezeu, că evlavie ta cea multă și dragostea pe care o ai către Domnul, și către pururea Fecioara, Maica Lui, nu o folosești numai pentru tine, ci și pe mulți alții ai slobozit de moartea cea sufletească, după cum și pe mine nevrednicul”. Auzind acestea Partenie, i-a răspuns: „Te jur pe tine cu numele aceleia care este Doamna lumii, să-mi spui cine ești și ce folos ai aflat?”. Iar acela a răspuns: „Robule al lui Dumnezeu, cu cuviință este ca să se propovăduiască în toată lumea lucrul acesta minunat, și mai ales facerea de minune a pururea Fecioarei Maria, adevărata Maică a lui Dumnezeu.

Și acum ascultă: Eu am fost rătăcit de eresul preapăgânului Nestorie și când auzeam că se pomenea numele Doamnei de Dumnezeu Născătoare, mă mâniam, și împotrivindu-mă ziceam că era o mare fărădelege ca să se zică unei femei, Născătoare de Dumnezeu. Odată am plecat pe mare la Ierusalim, și în corabia în care eram, s-a întâmplat un om evlavios care auzind că sunt nestorian mă sfătuia să las eresul. Iar eu mă împotriveam lui, vrând să dovedesc cu adevărată socoteala mea; și așa vorbeam mult cu dânsul, împotrivindu-mă până într-atâta, încât era să ne înjunghiem de atâta ceartă, și înșiși corăbierii s-au tulburat din cauza noastră. Ei mai întâi ne-au despărțit de vreo două-trei ori, dar mai pe urmă, văzând că nu mai avem pace, nici mergere bună împreună, ne-au lăsat ca doară ne vom omorî, ca să nu le mai facem o supărare ca aceasta.

Luptându-ne așa, am căzut amândoi în noian, și ajungând la fund, am văzut o femeie slăvită și purtătoare de lumină, care l-a luat pe acela de mână, zicându-i: „Fiindcă ești prietenul meu, deoarece te-ai luptat pentru mine, eu nu te las să te îneci, ci du-te ca să te închini mormântului Fiului meu, după dorirea ta, și la trei ani să vii la Împărăția Lui cea Cerească”. Acestea zicând și ținându-l de mână, l-a scos la pământul cel uscat, căci marea trăgându-se înapoi s-a despărțit în două părți, și nu s-a apropiat de ei. După care Stăpâna a zis către mine: „Iar tu, nebunule, du-te în munca cea veșnică, unde este dascălul tău, satana, să te pedepsești cu Nestorie, începătorul eresului, și cu alții care nu

mărturisesc pe adevărata Născătoare de Dumnezeu și sunt luptători ai dumnezeieștii întrupări a Fiului meu”.

Zicând acestea, l-a luat pe acela și nu știu ce s-a făcut cu el; socotesc, după cum a zis, să-l fi dus la Ierusalim, iar pe mine m-a acoperit marea, îndată după ce a plecat Fecioara. Și dracii cei întunecați luând ticălosul meu suflet l-au dus la locul cel de muncă în care am văzut mulțime mare de oameni care, muncindu-se cumplit, blestema pe Nestorie, care era pricina muncii lor. Acolo mă chinuiam și eu până în ceasul în care mi s-a arătat Femeia aceea preaslăvită și mi-a zis: „Ieși de aici, pentru rugăciunile robului meu Partenie, și spune-i lui să nu mai facă niciodată rugăciune pentru vrăjmașii mei. Iar tu propovăduiește pretutindenea munca pe care o suferă nestorienii”. Acestea auzindu-le, mi s-a întors duhul meu în trup. Acum îți mulțumesc ție, Sfinte al lui Dumnezeu, și mă rog ție să mă miruiești, că mă lepăd de spurcatul eres al nestorienilor, și mărturisesc pe pururea Fecioara Maria, adevărată Născătoare de Dumnezeu, rugându-mă milostivirii ei să mă primească, pentru rugăciunile robului ei, ca să-i slujesc toată viața mea, deși sunt netrebnic”.

Auzind acestea, Cuviosul Patenie s-a bucurat foarte mult și ducându-se amândoi la Ierusalim, au aflat pe creștinul cel drept-credincios mai sus amintit; și plecând împreună în pustie, au slujit căteșitrei Domnului până la sfârșitul vieții lor, petrecând în sfințenie. Și așa s-au învrednicit de fericirea cea veșnică, pe care și noi toți s-o dobândim! Amin (19, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 107 - Maica Domnului salvează pe cel ce s-a lepădat de

Hristos prin scrisoare

În părțile Italiei era un boier oarecare, cu numele Carol, care cheltuia averea sa pentru desfătări, îndulciri, și desfrânări trupești; și, în puțină vreme săracind și nemaiovând de cheltuială ca să petreacă în galantomie și cu răsfățare ca mai-nainte, s-a întristat și amărât până într-atât încât zicea, ca un deznădăjduit, cuvinte de hulă.

Iar într-una din zile s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l întrebe dacă nu ar putea diavolul să-l îmbogățească. Umblând, l-a întâmpinat pe el diavolul în chip de ostaș, și i-a zis lui: „Eu sunt acela pe care îl cauți. Dacă vei primi să-mi faci zapis scris cu sângele tău, cum că te împreunezi cu mine, și te lepezi de credința ta, eu îți voi da toate bunătățile lumii acestea, și îți voi face toate voile tale, și vei avea atâta mulțumire încât nu va fi altul asemenea ție”. Ticălosul acela, îmbătat de dorul iubirii de deșertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era și a scris cele împotriva botezului, adică s-a lepădat de Hristos și s-a împreunat cu diavolul, care i-a și dat desfătări și bunătăți vremelnice, după cum i s-a făgăduit. Și lua parte la toate petrecerile lui, mergând după el în chipul ostașului și săvârșind toate poftele lui. Iar odată, trecând ticălosul acela pe lângă o biserică, și întorcând ochii către ea, a văzut icoana Născătoarei de Dumnezeu. Și aducându-și aminte de fărădelegile lui, a suspinat cu amar și l-a durut inima lui. Atunci diavolul, lovindu-l cu un toiag, atât de tare încât s-a înnegrit carnea lui, i-a zis: „Păzește-te de-acum înainte, să nu mai îndrăznești ca să privești la icoana Fecioarei Maria, pentru că ea mi-a făcut mie multe pagube, și pe mulți i-a luat din mâinile mele, căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către dânsa, îți voi da aspră moarte, păgubindu-te de bunătățile vieții celei de acum, iar sufletul tău îl voi lua cu mine în munca cea veșnică”.

Acestea auzindu-le ticălosul, a rămas foarte întristat, nu atât pentru rănilor trupului, cât pentru moartea sufletului. Și socotind cum ar face ca să scape de robia

aceasta, zicea în gândul său: vrăjmașul singur a mărturisit, cum că Preasfânta Fecioară a luat pe mulți din mâinile lui; poate se va milostivi și spre mine darul ei, ca o Maică a lui Dumnezeu Celui întru tot milostiv. Acestea le gândea el, iar vrăjmașul, necunoscând cele ascunse ale inimii lui, l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Și acela văzând ușa deschisă, a alergat cu sârguință și intrând înăuntru a căzut la pământ înaintea preacinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-și pieptul și strigând acestea din adâncul inimii, cu suspinuri și cu lacrimi fierbinți: „Stăpână și Doamnă a lumii! Apucă înainte și mă izbăvește din mâinile diavolului. Multă este puterea ta, împărăteasă a toate, arat-o și spre mine cel de trei ori ticălos; Mare este milostivirea Ta, milostivește-te și spre mine cel nevrednic. Nemăsurată este mila Ta, miluiește-mă și pe mine, ticălosul”.

Acestea și altele multe zicând, vrăjmașul de mânie făcea multă tulburare, afară din biserică. Însă după o bucată de vreme a strigat, zicând: „Eu mă duc, necredinciosule, pentru că mă gonește puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău, și atunci când Fiul ei va face judecată ca să judece lumea, ca un drept judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiindcă de bună voie te-ai lepădat de credința ta”. Acestea zicând vicleanul, a pierit, iar Carol cu mai multe lacrimi și mai cu dinadinsul se ruga către milostiva Maică a Preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire și iertare. Așadar, au urmat trei zile plângând cu amar, din inimă, și zicând cuvinte atât de dureroase și cu așa plângere, încât parcă și pietrele lăcrimau.

Și așa, de multă osteneală și de bătăile în piept pe care le suferise, a obosit. Și puțin adormind, a văzut în vis pe Preasfânta care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul meu, ce voiești dar acum aici, în casa mea?”. Iar el i-a răspuns cu smerită vorbire și cu lacrimi, zicând: „O! Preaslăvită Maică a milostivirii, pentru cine S-a răstignit Fiul tău cel cu totul milostiv și cu totul îndurat? Pentru cei dreپți sau pentru cei păcătoși? Iar eu, deși mare fărădelege am făcut, însă tâlharul, desfrânata, desfrânatul și alții mulți mă îndeamnă să îndrăznesc, pe care pentru nemărginita lui milostivire i-a miluit. Care nu Te-au avut pe

Tine solitoare și mijlocitoare Maica lui cea preadulce, și totuși nu le-ai încuiat lor milostivirile cele iubitoare de oameni. Și pe mine, care am îndrăzneala Ta, oare mă va primi? Milostivește-te spre mine, Stăpâna mea, că toate le poți câte le voiești și orice vei cere de la Fiul și Dumnezeuul tău primești negreșit, fiindcă te-a făcut pe tine mijlocitoare a păcătoșilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: „Fiindcă ai urât fărădelegea ta și te căiești din toată inima, te primesc pe tine și te întorc la Fiul meu. Dar să nu te arăți nemulțumitor pentru darul acesta așa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăință”.

Iar acela mulțumindu-i cu prisosință, a răspuns: „Stăpâna mea și Doamnă slăvită, toate îți sunt cu puțință ție; fă-mi mie și darul acesta spre încredințarea iertării mele: Poruncește să-mi întoarcă vrăjmașul zapisul acela viclean, cel scris cu mâna mea, ca să nu mă înfricoșeze, cum că vrea să-l aducă la ziua Judecării, Dreptului Judecător. Cunosc cum că nimic nu este cu neputința la tine, ca o Maică a Atotputernicului Dumnezeu, poți să iei și scrisoarea aceea cu totul nebunească, pentru ca să se smerească desăvârșit vicleanul și să nu aibă nici o nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna: „Întru slava Fiului și Dumnezeuului meu, facă-se ție și aceasta”. Acestea zicând, i s-a părut lui cum că a auzit în văzduh glasuri, zicând: „O! Stăpână, ca o Maică a dreptății ce ești, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela care a mărturisit cu zapisul lui cum că este al meu”. Iar ea a zis: „Vrăjmașule al adevărului, totdeauna ești mincinos, însă acum ai spus adevărul, cum că sunt Maica dreptății și pentru aceasta voi face dreaptă judecată, luând zidirea Fiului meu din mâinile tale, căci cu nedreptate este ca să o stăpânești tu, cel străin”.

Aceste auzind Carol, s-a umplut de bucurie și veselie, din care pricină deșteptându-se, a văzut cu mirare cum că n-a fost vis, ci se afla în mâinile lui zapisul cel scris de el. Câtă veselie socotiți că a fost în ziua aceea, nu numai pentru el, ci și pentru toți aceia care au auzit și văzut zapisul acela. Toți s-au minunat de nemărginita milă a Stăpânului și de puterea cea neasemănată a prealăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăți și orașe. Și după ce a auzit și Preasfințitul Leon, care în vremea aceea era Arhiepiscop în Roma, a trimis oameni de a adus pe Carol. Și văzând scrisoarea aceea, a poruncit să se facă în biserica de obște, slujbă spre mare mulțumire Maicii lui Dumnezeu. Și au săvârșit praznic cu mare veselie și mulți care trăiau în felurite fărădelegi și în desfrânări erau afundați, s-au pocăit din tot sufletul, nădăjduind cum că prin rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu vor dobândi iertarea păcatelor. Iar Carol, făcându-se călugăr, a făcut roade vrednice de pocăință după cum i-a poruncit Doamna noastră, și prin darul ei s-a învrednicit de cereasca fericire. Pe care, să dea Dumnezeu, ca noi toți să o dobândim prin rugăciunile Ei și ale tuturor Sfinților. Amin (23, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 108 - Maica Domnului primește pocăința lui Teofil, cel ce s-a lepădat de Hristos

Pe la anul 537, după venirea cea în trup a Domnului nostru Iisus Hristos, se afla în Eparhia Ciliciei un episcop, iconom al episcopului Cetății Adaneilor, Teofil cu numele. El era om cinstitor de Dumnezeu, cu fapte bune și care avea bună cunoștință în slujba sa, chivernisind treburile bisericești cu atâta dragoste de Dumnezeu, încât toți erau mulțumiți. Iar după ce a murit Episcopul, a alergat tot poporul la Mitropolit, cerându-i să le hirotonisească pe Teofil, care era bărbat vrednic și cu fapte bune, după cum am arătat.

Acesta însă ca un om smerit ce era, auzind de cererea poporului, n-a voit să primească nicidecum. Atunci Mitropolitul, văzând hotărârea lui cea nestrămutată, a

hirotonit pe un altul, căruia i-a zis să-l iubească pe Teofil și să-l aibă tot pe el ca episcop. Și a petrecut Teofil astfel în slujba sa multă vreme, cu fapte bune și frumoase.

Însă vrăjmașul adevărului zavistuiind fapta lui cea bună, a uneltit să-l arunce într-o mare prăpastie, după cum i-a și făcut; căci lucrând cu meșteșugurile lui, a zavistuit prin oarecare oameni cu rele năravuri până într-atât asupra lui, încât noul Episcop l-a urât foarte și în cele din urmă l-a izgonit pe nedrept din dregătoria pe care o avea în biserică, punând pe altul în locul lui. Nedreptatea aceasta la început a răbdat-o Teofil și nu s-a supărat, dar mai pe urmă diavolul l-a adus într-o stare de grozavă amărăciune, întărâtare și mânie, aducându-i aminte de dregătoria în care a fost și din care a fost scos pe nedrept de către nerecunoscătorul Episcop, care ocupa acest loc de mare demnitate, numai datorită faptului că el - Teofil - nu voise să-l primească.

Acestea, cum și multe altele punându-le vrăjmașul în mintea lui Teofil, i-a dat așa de mare război încât l-a biruit, înduplecându-l să facă Episcopului o vrăjitorie, ca să-l primească iar în slujba lui cea de dinainte.

Fiind în acea țară un oarecare vrăjitor mare, s-a dus Teofil la dânsul și arătându-i scopul lui, l-a întrebat dacă ar putea să-l ajute. Iar acela i-a răspuns: „Eu aș putea să te pun iarăși în boieria pe care ai avut-o; ba pot face ca să ai încă și mai multă cinste decât înainte, dacă te vei închina învățătorului meu și vei face orice îți va zice el. Și mai ales să te păzești ca de foc să nu faci Cruce, orice vei vedea, că atunci în zadar va fi toată osteneala mea”. Teofil, fiind biruit de mânie, a primit ca un ticălos. Urcându-se într-un loc pustiu, vrăjitorul a început a face vrăjile lui, strigând pe draci, care îndată s-au adunat, mulțime nenumărată. Și venind mai-marele lor a stat în mijloc cu multă îngâmfare.

Atunci a zis vrăjitorul către Teofil: „Închină-te domnului nostru”. Și închinându-se el, a zis vrăjitorul către diavol: „Stăpâne al nostru, omul acesta a fost dat afară din slujba lui de către Episcopul său și l-am adus la tine ca să-l ajuți”. Diavolul a răspuns: „Dacă se va lepăda de Hristos și se va face rob al meu, voi face ca să fie primit

iarăși în slujba lui și să aibă mult mai mare cinste și desfătare decât mai-nainte, căci tu cunoști puterea mea. Dar pentru aceasta trebuie să-mi faci scrisoare cu mâna sa, cum că se leapădă de Fiul Mariei și să iscălească pentru ca să nu mă batjocorească mai pe urmă”.

Atunci Teofil, îngâmfat de slava deșartă a lumii acesteia, sau mai bine zis, îndemnat de acel duh începător al mândriei, a primit și, ca un fără de minte, a scris că se leapădă de Mântuitorul și se împreunează cu diavolul. Și iscăbind scrisoarea, a dat-o vrăjmașului, care l-a îmbrățișat și l-a sărutat, zicându-i: „De acum vei cunoaște puterea mea”. Și zicând acestea, s-a făcut nevăzut cu toate duhurile rele.

A doua zi, chemându-l Episcopul la sine, l-a pus iconom și cerându-i iertare pentru necinstea ce i s-a făcut, i s-a închinat făcându-i metanie până la pământ, încât s-au minunat toți cei ce erau de față. Însă aceasta s-a făcut prin lucrarea diavolului care, ducându-se noaptea la Episcop, l-a îngrozit și l-a amenințat până într-atât, încât de frică a primit ca să facă a sa voie! Înălțându-se Teofil la o cinste mai mare decât înainte, nu mai era smerit ca atunci, ci foarte mândru. Și se temeau toți de el, și-l respectau, iar mai mult decât toți îl cinstea Episcopul.

Și venea vrăjitorul acela deseori la el de-l sfătuia ca să păzească făgăduința ce a făcut aceluia care i-a dat cinstea; și nici să nu-i treacă cumva prin minte ca să se lepede de el și să se facă astfel nemulțumitor către binefăcătorul său. Iar el, ca un stricat de minte, întâi i-a mulțumit pentru sfaturile date, dar mai pe urmă, venindu-și în sine și socotind adâncul pierzării în care s-a cufundat, a început a-l urî. Și aducându-și aminte de munca cea veșnică, zicea întru sine acestea: Vai mie! Cum m-am rătăcit, ticălosul, și ca un nebun m-am făcut rob al diavolului, pentru cinstea aceasta vremelnică! N-am putut suferi lipsa dregătoriei în care am fost, dar oare cum nu am socotit paguba fericirii celei veșnice de care m-am lipsit - și nu m-am gândit la Înfricoșata Judecată a Împăratului Ceresc, Care mă va arunca în focul cel veșnic. O! nebunia mea! Și cine nu mă va plânge pe mine cel prea fără de minte!

Acestea gândind, se tânguia ziua și noaptea și ca un nevrednic se temea să facă rugăciune, ci numai plângea cu amar, zicând: „Vai ție, ticălosule Teofile! Cum ai înnebunit de te-ai lepădat de Stăpânul și Ziditorul tău? Cine mai poate acum să ia zăpăsul cel scris de mâna mea din ghearele diavolului? Vai mie, ticălosul! Mai bine s-ar fi despăcat pământul ca să mă înghită, sau să fi căzut văpaie de foc din cer ca să mă ardă, decât să mă lepăd de Ziditorul și Mântuitorul meu!

Acestea și mai multe altele zicând, i-a venit puțină îndrăzneală și nădejde din dumnezeiasca milă și, ducându-se la o biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a căzut înaintea icoanei sale plângând cu amar și suspinând din adâncul inimii. Mărturisindu-și cu glas mare fărădelegea lui, se ruga și zicea că nu se va ridica de la pământ până ce nu va vedea un mic semn de milostivire de la Maica milei.

A petrecut 40 de zile acolo, rugându-se, cu ajutorul Preasfintei care l-a împuternicit de a putut posti atâta vreme, și pe diavoli nu i-a lăsat ca să-i facă vreo supărare. Și după 40 de zile, adormind puțin, a văzut în vis pe Doamna lumii, scăparea păcătoșilor și izvorul milei, care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul Meu, cum dar să mă rog eu pentru tine?”. Iar acela cu lacrimi i-a răspuns: „Doamnă și Stăpână, Mântuitoarea lumii! Cunosc cum că mare este fărădelegea mea; am greșit Stăpânului meu, însă cunosc și milostivirea Lui cea nemărginită și nemăsurata iubire de oameni; căci pentru păcătoși a pățimit și pe tâlhari și pe vameși i-a mântuit. Și măcar că fărădelegea mea este mai mare și mai grea decât a tuturor, totuși la acoperământul și ajutorul Tău alerg și în noianul milostivirii Atotînduratului Fiului tău arunc deznădăjduirea sufletului meu, nădăjduind să aflu puțină milostivire. Cred cu tărie că mica mea pocăință și marele tău ajutor vor îndupleca nemărginita milă a Făcătorului și Mântuitorului meu. Rogu-te dar, Stăpâna mea, chezașa celor ce se pocăiesc, fă-mi parte de o mică mângâiere, nu te îngreșoșa de mine cel desfrânat, nici nu-ți întoarce fața Ta de la mine cel întinat. Mă făgăduiesc ție, Doamna mea, cum că prin pocăința mea cea bună, să amărăsc pe diavolul cel pe care l-am veselit cu făgăduința și împreunarea mea cea fără de pricepere și nebunească, și după

cum am supărat pe sfinții îngeri, iarăși să-i veselesc cu lucrurile pocăinței mele, care deși nu va ajunge ca să fie atât de mare cât este fărădelegea mea, ceea ce va lipsi - va împlini milostivirea Preabunului Stăpân, Care pentru păcătoși și-a vărsat sângele Său cel preascump. Și de Acela de Care, ca un nebun, m-am lepădat, pe Acela din toată inima Îl mărturisesc și Îl cred Dumnezeu și Mântuitorul lumii, fiind gata să-mi vărs sângele meu pentru dragostea Lui, ca să se încredințeze de mărturisirea mea. Pe vrăjmașul îl anatematizez și hulesc și mă lepăd de el, iar pe Tine, cinstită Împărăteasă a întregii zidiri, Te cinstesc, mă închin și mă rog Ție, să-mi dai ajutorul Tău”.

Acestea zicând, i-a răspuns Stăpâna: „Fiindcă iarăși, din tot sufletul, mărturisești Dumnezeu adevărat pe Fiul meu, voi face rugăciune pentru tine, ca să-ți primească pocăința”. Și îndată deșteptându-se Teofil, din dumnezeiasca milă i-a venit îndrăzneală și nădejde de mântuirea lui, și vărsând lacrimi peste lacrimi, după trei zile, iar a văzut pe Stăpâna, care cu strălucită și senină față i-a zis lui: „Bucură-te, că Fiul meu a primit pocăința ta și îți iartă fărădelegea; sânguiește-te până la sfârșitul vieții tale ca să dai lupta și nevoița cea cuviincioasă, și să-ți aduci aminte totdeauna de o facere de bine ca aceasta”.

Iar Teofil, mulțumind, a răspuns: „Deoarece mi-ai luat întristarea cea nemăsurată, rogu-mă Ție, atotputernică Stăpână, fă ca să-mi iau înapoi de la diavolul, zăpăsul meu cel nebunesc, spre încredințarea iertării mele. Pentru că acest zăpăsu mă întristează și mă necăjește când îmi aduc aminte că se află în ghearele vicleanului vrăjmaș și cu totul mă împuținez la suflet”. Răspunsu-i-a lui Preacurata: „Teme-te de Dumnezeu, căci scris este: „Voia celor ce se tem de El va face”.

Trezindu-se plin de bucurie Teofil și rugându-se încă trei zile ca și mai înainte, i s-a arătat din nou Prelăudata în vedenie, zicându-i: „Pentru ca să te încredințezi cum că ți-a primit Domnul pocăința ta și te-a izbăvit din robia diavolului, primește și zăpăsul cel scris cu însăși mâna ta”. După care îndată deșteptându-se a văzut că zăpăsul cel scris și iscălit de el, era în mâinile lui!

Și cine va putea povesti oare bucuria și veselia de care s-a umplut? Slăvind pe Dumnezeu și mulțumind Preacuratei Fecioare, a propovăduit tuturor mila Ei cea nemărginită și puterea cea neasemănată. De aceasta înștiințându-se Episcopul și toți ai cetății, au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce a făcut o minune ca aceasta. Iar Teofil, urând toate voile trupului și lepădându-se de toată slava cea deșartă și cinstea cea vremelnică, a murit desăvârșit pentru lume și a slujit bisericii aceleia a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu toată viața lui, cu multă sârguință și smerenie.

Mutându-se din această viață, și-a dat cinstul său suflet în mâinile lui Dumnezeu și a fost îngropat în biserică, chiar înaintea icoanei preasfinte a Preacuratei Fecioare, în locul unde a făcut mărturisirea păcatului său. Și pentru marea lui nevoie și pocăință, cum și pentru faptele lui bune pe care le-a săvârșit, bună mireasmă a izvorât din trupul lui și multe minuni s-au săvârșit întru slava lui Dumnezeu și a Maicii Lui de către cinstitele lui moaște. Această mărturisire a fost scrisă de un ucenic al lui Teofil, Eftihian cu numele, care la toate cele arătate mai sus a fost de față și a mărturisit pentru ca să știm, noi păcătoșii, cât poate Stăpâna îngerilor, folositoarea și mijlocitoarea noastră.

Pentru ale cărei rugăciuni, o, de ne-am învrednici fericirii celei cerești. Amin (24, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 109 - Maica Domnului se roagă pentru iertarea unui ostaș desfrânat

Era odată un ostaș cu viață foarte stricată și plină cu tot felul de păcate; iar mai ales în desfrânare era vestit. Și având el o soție îmbunătățită și cu frică de Dumnezeu, de multe ori îl sfătuia ca să se lase și să se pocăiască de păcatele lui. Înduplecându-l pe dânsul buna lui soție, postea cele 14 zile de la începutul lunii august în cinstea Preasfintei, cum și toate ajunurile praznicelor ei, nemâncând în aceste zile decât apă și pâine, și numai o singură dată, tocmai după al nouălea ceas.

Și nu numai la această faptă bună l-a povățuit pe dânsul, ci și la sfânta rugăciune, căci luând buna obișnuință a sta de multe ori înaintea icoanei Preasfintei, zicea cu evlavie închinăciunea îngerului, cum și alte rugăciuni pe care le știa.

Într-o zi, intrând în biserică și rugându-se înaintea unei icoane pe care zugravii o numesc Eliusa, adică Milostiva (în care Preasfânta ține pe Domnul ca pe un prunc în brațele sale), a văzut o preaslăvită minune pe care i-a arătat-o Cel Mult-milostiv, ca să se umilească inima lui și să urască păcatele sale, după cum s-a și făcut. Căci uitându-se la Pruncul Cel Atotstăpânitor, a văzut că era rănit peste tot corpul și din răni curgea sânge proaspăt, ca și cum rănile ar fi fost făcute chiar în ceasul acela.

Și umilindu-se el cu inima de acea jalnică priveliște, a plâns cu amar; și rugându-se Preasfintei, a zis acestea din tot sufletul: „Preadulcea mea Doamnă și Stăpână! Milostivește-te spre mine cel necredincios și ca o mijlocitoare a păcătoșilor ce ești, mijlocește către Domnul să mă ierte și pe mine păcătosul”. Atunci a auzit un glas din icoană zicând: „Voi, păcătoșilor, cu gura îmi ziceți Maica milostivirii, iar cu fărădelegile voastre mă faceți Maică a întristării și a mâhnirii”. Iar el, auzind aceste cuvinte, a căzut cu fața la pământ și tânguindu-se, zicea: „Nu te mânia Stăpână, pe mine cel ticălos, ci ca o mijlocitoare și ajutorare a păcătoșilor, roagă-te pentru mine, căci mult poate

rugăciunea Ta către Stăpânul”. Astfel rugându-se ostașul și stând cu fața la pământ, pentru că nu îndrăznea să ridice ochii săi, a auzit pe Preasfânta zicând către Domnul: „Fiul meu Preaiubit, miluiește pentru dragostea mea pe păcătosul acesta, care cade cu lacrimi și-și mărturisește păcatele sale”. Iar Stăpânul i-a răspuns: „Să nu mă superi pentru acesta o! Maică, pentru că nu este vrednic de iertare”. Preasfânta a zis: „Fiul meu preadulce, adu-ți aminte de dragostea mea de Maică, cu care Te-am hrănit și Te-am alăptat și lasă-i acestuia fărădelegile lui”. Răspuns-a El, zicând: „Pe bună dreptate, o! Maică, nu pot să te ascult”. Zis-a din nou Stăpâna: „Nu-ți cer să-l judeci după dreptate, ci după milostivirea cea nemărginită, fiindcă toți mă numesc Maica milostivirii”. Răspuns-a iarăși Hristos: „Să nu te ostenești, căci nu Te ascult pe Tine pentru acesta; adu-ți aminte că și Eu m-am rugat Tatălui Meu de trei ori, în vremea patimii, că de este cu putință să se mântuiască omenirea într-alt chip, să nu primesc moarte, și nu M-a ascultat”.

Când a văzut Stăpâna cea mult milostivă că mulțimea fărădelegilor ostașului aceluia oprea mila lui Dumnezeu, a plecat genunchii și creștetul său cel preacurat ca să I se închine, pentru ca să silească - cu chipul acesta al smereniei - milostivirile Iubitorului de oameni spre milă, după cum s-a și întâmplat, căci văzând-o că s-a aplecat ca să I se închine n-a lăsat-o, ci i-a zis El: „Fiindcă în lege este scris, să cinstească fiecare pe tatăl și pe maica sa, nu-ți voi trece cu vederea cererea Ta”. Apoi a zis: „Să fie iertate fărădelegile lui și ca semn al dragostei să se apropie să-mi sărute rănilor Mele”. Și ridicându-se el spre a face aceasta, o! Minune! îndată ce săruta o rană, se vindeca și alte iarăși asemenea, până ce le-a sărutat pe toate și toate desăvârșit s-au vindecat.

Încredințându-se de iertarea sa, mulțumind Domnului și pururea Fecioarei Maicii Sale, s-a dus la casa sa și vestind soției sale toate cele întâmplate, a înapoiat tuturor toate cele luate cu nedreptate și a dat multă milostenie. Apoi sfătuindu-se cu soția sa, prin bună învoială s-au călugărit amândoi, femeia ducându-se într-o mănăstire de fecioare, iar el într-o mănăstire de bărbați, în care era viață de obște. Și s-a săvârșit, cu

fapte bune, întru Iisus Hristos - Domnul nostru, Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin (35, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 110 - Maica Domnului salvează de la moarte pe femeia amestecătoare de sânge și ucigașă

În Roma era un boier de bun neam și îmbunătățit care, socotind cum că viața aceasta vremelnică trece ca un vis, a hotărât să se depărteze de lume pentru ca să-și caute de mântuirea sufletului său. Învoindu-se cu soția sa și cerându-i iertare, i-a lăsat singurul copil (parte bărbătească) pe care îl făcuse cu dânsa și s-a dus într-altă parte, într-un loc liniștit. Și acolo, trăind cu dragoste și cu frică de Dumnezeu, s-a săvârșit în pace, mutându-se la cereștile lăcașuri.

Iar femeia rămânând în casă numai cu copilul, îl iubea peste fire, ținându-l în brațe mai toată ziua și toată noaptea și într-una îl dezmierda și îl săruta. Și nu numai cât a fost mic a făcut ea asemenea, ci și după ce se făcuse mare, bărbat desăvârșit, ca o maică neînțeleaptă, dormea împreună cu dânsul, ca pe vremea când era copil mic și nu se gândea, nefericita, ce alunecare mare putea să-i vină printr-însul.

Din neluarea aminte a ei, cum și din îndemnarea diavolului, a căzut în păcat cu dânsul, ticăloasa, iar când a cunoscut că a rămas însărcinată de fiul ei, a ajuns într-așa stare de mâhnire, că voia să se omoare. Însă gândind la mila cea nemărginită a lui Dumnezeu, n-a căzut în deznădăjduire, ci a alergat deodată la Domnul cel preaîndurat. Și din acel ceas n-a mai făcut nimic în casă, ci toată vremea a petrecut-o cu posturi, cu milostenii, cu rugăciuni și cu lacrimi din tot sufletul.

Iar după ce a venit vremea nașterii, ducându-se într-un loc ascuns al casei sale a născut, și ca să nu se afle rușinea, a aruncat pruncul într-un loc plin de necurățenie unde a murit. Și nu s-a auzit nimic o bucată de vreme despre acest fapt. Însă începătorul răutății nu s-a săturat cu cele ce îi făcuse ei până atunci, ci s-a hotărât ca s-o rușineze și înaintea oamenilor și mai mult să o necăjească, pentru ca astfel din multă mâhnire să moară nepocăită.

Prefăcându-se, preînvrăzbitul, cum că ar fi duhovnic înțelept, înainte văzător al inimilor omenești, învăța pe popor. Și pentru ca să se creadă cuvintele lui, a descoperit multe omoruri și furturi, cum și alte fărâdelegi, încât îl avea la evlavie și ținea la el nu numai poporul cel de obște, ci și boierii și chiar judecătorii cetății. Iar într-o zi, a zis el către aceștia: „Preacinstiți boieri! Eu vreau să vă povestesc astăzi, mari și înfricoșate lucruri și mai ales despre o păgânească faptă fără de lege și cu totul necuviincioasă, care s-a făcut în cetate, atât de grozavă, încât mă minunez cum de n-a aruncat Dumnezeu foc ca să ardă toată Roma, după cum odinioară Sodoma și Gomora, pentru că aici s-a făcut mai mare și mai urâtă păgânătate, decât cele ce s-au făcut acolo. Aflați dar, că cutare femeie (și i-a zis pe nume), care pentru fățarnicia și evlavia ei cea mincinoasă o socotiți ca pe o sfântă, a păcătuit cu fiul ei, a făcut un copil și apoi l-a omorât, pentru ca să nu se mai audă de o faptă ca aceasta”.

Acestea auzind, cei ce erau de față n-au crezut, ci s-au împotrivit, zicând că spune minciuni, pentru că femeia aceea ar fi un suflet foarte bun și cu frică de Dumnezeu, pe care tot poporul o știa și se cucernicea de ea. Atunci vrăjmașul, dovedind învinuirea cu jurământ, a zis: „Puneți să se facă un foc aici și aduceți pe femeie aici să ne întrebăm amândoi, și care se va găsi mincinos din noi doi, să fie ars de viu”.

Judecătorii chemând de față pe cea învinuită, i-au zis: „Doamnă, știi că proorocul acesta pe care l-a trimis Dumnezeu în această vreme pentru mântuirea noastră, te învinovățește cum că ai făcut cutare faptă. Dacă ai greșit, mărturisește-o, iar dacă nu, dovedește-l pe dânsul ca pe un pârâș mincinos”.

Iar femeia, luminată fiind de Dumnezeu, a răspuns: „Preaînțelepți judecători, dați-mi un termen de câteva zile, spre a putea răspunde la o învinuire ca aceasta; căci zice înțeleptul Solomon: „Să nu răspundă cineva degrabă la mare întrebare, ci mai întâi bine de tot să se gândească și apoi să dea răspunsul cel care se cuvine”. Acestea zicând, i-au dat un termen de opt zile.

Ieșind de la judecată, s-a dus la casa ei; și neavând la oameni nădejde, ci numai la Dumnezeu, a plâns cu amar. Apoi, ducându-se la Arhiereul de atunci, Lucian cu numele, a căzut la picioarele lui, mărturisindu-și păcatul său cu atâta zdrobire de inimă și cu atâtea lacrimi, încât s-a minunat Arhiereul și i-a zis: „Îndrăznește fiică, spre mult Înduratul și Milostivul Dumnezeu, căci mai mare este milostivirea Lui, decât toate fărădelegile tale; că el n-a urât pe Pavel prigonitorul, nici pe Petru, cel care s-a lepădat de El. Și nu numai că i-a iertat, dar și cei mai întâi stătători ai Apostolilor i-a așezat. Roagă-te dar, cu lacrimi, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, căci Ea este nădejdea cea mai temeinică a celor deznădăjduiți și a tuturor păcătoșilor mijlocitoare și fiindcă termenul de judecată este scurt, nu-ți dau alt canon decât să te rogi neîncetat cu zdrobire de inimă și cu lacrimi și cu rugăciunea să fie iertarea fărădelegilor tale”.

Din niște cuvinte ca acestea îmbărbătându-se ea, cu o mare nădejde în Dumnezeu și în Preacurata Maica Lui, s-a întors la casa sa. Închizându-se într-o cămăruță deosebită - plângând toată săptămâna, nemângâiată și bătându-și pieptul, ochii și mâinile le ținea înălțate către cer, iar inima către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, rugându-se ei ca să o izbăvească de primejdia cu care era amenințată și să nu fie rușinată în fața judecătorilor și a întregii cetăți. Și fiindcă se ruga din toată inima, cu credință și cu lacrimi fierbinți, a auzit-o îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce în primejdii sunt fără de ajutor.

Când a venit ziua hotărâtă și a plecat, mergând cu slujnicele și cu rudeniile sale la divan, însăși Stăpâna cea Atotputernică a însoțit-o pe ea și împreună cu dânsa a călătorit, până la priveriștea aceea. Iar începându-se judecata, au zis judecătorii către cel

pe care îl socoteau a fi cleric (adică diavolul): „Iată, părinte duhovnice și învățătorule, femeia pe care ai clevetit-o, zicând despre ea că ar fi făcut acele rușinoase și nelegiuite fapte. Dovedește-o și o înfruntă pe dânsa față către față, ca astfel să fie condamnată la moarte prin arderea cu foc, după cum singur ai cerut și așa s-a hotărât. Iar dacă te vei arăta pârâș mincinos - după lege - să primești tu asemenea pedeapsă”. Însă clericul uitându-se lung la femeie, se mira, și nu putea să vorbească nicidecum. Atunci i-au zis judecătorii: „Ce stai așa nedumerindu-te și de ce-ți este frică și nu o învinovățești pe dânsa după cum făceai mai-nainte?”. Răspuns-a duhovnicul: „Această femeie nu este amestecătoarea de sânge și ucigătoarea de fiu pe care am învinovățit-o, ci una dintre cele mai îmbunătățite și sfinte cu viața din fiicele Ierusalimului. Și mă tem să o spun cine este și nu pot să o mărturisesc, căci Maria aproape de dânsa este și o acoperă și o păzește pe ea, încât nici nu mai este cum a fost înainte, ci alta asemenea ei, însă cu totul schimbată”.

Și așa, mincinosul fără să vrea a spus adevărul, căci în acel ceas femeia nu mai era păcătoasă ca mai înainte, ci prin sfințita pocăință se schimbase cu dumnezeiasca schimbare a dreptei celui Preaînalt. Acestea auzindu-le ei, s-au însemnat cu semnul Cinstitei și de viață făcătoarei Cruci; din care pricină, neputând blestematul suferi puterea ei, s-a făcut ca un fum și a pierit din mijlocul lor. Atunci, cei ce erau de față, minunându-se, au slăvit pe Dumnezeu și din acel timp au respectat-o mai mult și au avut către dânsa mai mare evlavie. Iar ea, mulțumind Făcătoarei de bine după cum se cuvenea, tot restul vieții sale și l-a petrecut cu fapte bune și plăcute lui Dumnezeu, spre rușinarea urătorului de bine și întru slava Celui cu totul Preaîndurat. Amin (39, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 111 - Maica Domnului salvează pe cel dăruit diavolului de mama lui, de la zămislire

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii și alte fapte bune. Trăind ei mulți ani împreună, s-au învoit să se depărteze de împreunarea cea trupească; și așa au trăit ei multă vreme ca niște frați, iar nu ca cei însurați. Însă vrăjmașul păzirii curăției, a zavistuit fapta lor cea bună, și într-o zi, în Sâmbăta cea Mare, a luptat și a ispitit pe bărbat până la atâta, că n-a mai putut să sufere și a căzut cu femeia în păcat fără voia ei care, ocărându-l mult și muștrându-l, i-a adus aminte de ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă muștrarea, ci se aprindea de patimă. Atunci femeia a zis cu mânie: „Fiindcă nu ai evlavie, nebunule, spre învierea Domnului cea slăvită, rog pe Dumnezeu ca orice se va naște din noi în această noapte, să fie dat diavolului”. În ceasul când ca o neînțeleaptă a zis cuvântul acesta, a zămislit un copil, parte bărbătească care pe cât se mărea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu dar și așa frumos, încât mult se bucurau rudeniile văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de 12 ani, venind diavolul, a zis către mama lui: „După trei ani, vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit”. Auzind acestea, ticăloasa s-a umplut de mâhnire și durere cu inima, și în fiecare zi plângea nemângâiată, mai ales când se uita la fiul său. Iar acesta, pentru că nu știa pricina, mirându-se de ea, o întreba zicând: „Rogu-te maică, spune-mi mie, pentru ce toți prietenii mei și rudeniile când mă văd se bucură și numai tu, văzându-mă, lăcrimezi?”.

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul, mâhnindu-se foarte și fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă și ducându-se la Ierusalim, s-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un duhovnic vestit, om cu sfințită viață, care se hrănea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi

aducea câte două pâini, după cum a făcut și în ziua aceea. Venind tânărul cu scrisoarea de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: „Să chemăm, fiul meu, pe Stăpâna cea fără prihană, care are multă putere asupra dracilor, pentru că ea de multe ori i-a rușinat și a pierdut cu totul puterea lor și multe suflete a scăpat din mâinile lor, izbăvindu-le din munca cea veșnică”.

Așa zicând, l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi și cu evlavie, ținându-l în chilia sa, până în ziua Sfințelor Paști, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui.

Iar în acea zi, slujind Sfântul Dumnezeiasca Liturghie, tânărul sta în Altar, înaintea Sfintei Mese, cu frică și cu multă groază. Voind să iasă Preotul cu Sfintele Daruri la cântarea Heruvicului, a intrat diavolul și răpind pe tânărul, l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci Cuviosul, auzind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte și punând Sfintele pe Sfânta Masă s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciune către Stăpânul și către pururea Fecioara, Maica Lui, ca să nu lase nepedepsită o îndrăzneală și o nerușinare ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghiarele lui, să-l întoarcă întreg și sănătos și să-l rușineze pe cel de trei ori blestemat, pentru că l-a răpit pe el de la Sfântul Jertfelnic.

Astfel rugându-se Cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii ca să nu o lase nesăvârșită. Pe când zicea rugăciunea aceasta: „Și pentru ca să fie celor ce se vor împărtăși spre trezirea sufletului și spre iertarea păcatelor și celelalte (adică după ce a săvârșit cele Sfinte), când a strigat, zicând: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata...” O! Nebiruită putere a Fecioarei! S-a aflat cel răpit lângă Sfântul Jertfelnic și a strigat, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi!”.

Iar după ce s-a săvârșit Sfânta Liturghie, împărtășindu-se tânărul, l-a întrebat Cuviosul unde a fost și ce a pățit. Atunci el i-a spus că după ce l-a răpit diavolul, l-a aruncat într-un loc întunecos, cu miros greu de nesuferit, unde se munceau negrăit nenumăratele suflete ale păcătoșilor. Însă îndată venind Stăpâna cea prealăudată, l-a scos

din acel loc de groaznică chinuire și l-a adus în biserică. Și a slăvit Sfântul pe Domnul și pe Preasfânta și pururea Fecioara Maria, și a mulțumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După aceea, tânărul ducându-se la Patriarh a fost binecuvântat de el și apoi s-a întors la părinții și rudeniile lui, care socotind că l-a luat diavolul, plâneau pierderea lui. Dar văzându-l pe el când nu mai aveau nici o nădejde, fiecare poate să înțeleagă de câtă bucurie și veselie s-au umplut și câte rugăciuni de mulțumire au înălțat către Stăpânul Hristos și către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale cărei rugăciuni, o! de am dobândi și noi fericirea cerească. Amin (40, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 112 - Vătaful de tâlhari prin pocăință a câștigat mila Maicii Domnului

Chesarie scrie în cartea sa numită a Dialogurilor cum că în orașul Trenta din Italia era un vătaf de tâlhari vestit, care stătea cu oarecare tovarăși într-o pădure, aproape de oraș și dezbrăca pe toți câți ar fi trecut pe lângă locul acela, iar pe unii desăvârșit îi ucidea.

Din iconomia lui Dumnezeu, a trecut pe acolo și un duhovnic, pe care văzându-l tâlharul și socotind că ar fi avut bani, a trimis pe slujitorul lui ca să-l aducă. Iar duhovnicul, ca un om înțelept ce era, înfățișându-se, a vânat pe tâlharul acela cu cuvinte frumoase, aducându-i aminte de munca cea veșnică, și atât l-a umilit, încât a primit să i se mărturisească lui. Dar după ce a auzit toată spovedania lui, doctorul cel cunoscător de suflete a văzut cum că era nevoie de multă iscusință pentru a-l putea întoarce la calea cea bună, pe un înrăutățit ca acela. Nu l-a canonisit să lase hoția desăvârșit, știind că nu-i va

da ascultare, ci i-a zis: „Să te făgăduiești, fiul meu, ca de acum înainte să păzești două zile în săptămână, miercurea și vinerea, să nu faci rău nimănui și să postești aceste zile întru amintirea și cinstirea mântuitoarelor patimi ale Stăpânului Hristos, Care S-a răstignit pentru păcatele noastre; tot asemenea și pentru dragostea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu să te înfrânezi în toate praznicile Ei, să nu păgubești pe cineva în aceste zile. Și dacă vei face așa, nădăjduiesc la milostivirea Ei și mă pun chezaș că te vei mântui prin înfrânarea aceasta”.

Iar tâlharul, umilindu-se cu inima, s-a făgăduit fără de îndoire a păzi acest canon, și i-a zis lui: „Mulțumescu-ți, părinte al meu, că m-ai povățuit la pocăință și sunt gata pentru dragostea Stăpânului Hristos și a Preacuratei Maicii Lui să păzesc zilele în care mi-ai zis să nu mănânc nimic, nici să fac rău cuiva, nici arme să iau în mâini, măcar de-ar veni și cel mai mare vrăjmaș al meu ca să mă omoare”. Așadar, după ce s-a făgăduit, a păzit canonul neclintit. Și nu numai că n-a făcut nici un rău în acele zile, ci chiar dacă tovarășii lui ar fi prins pe vreun călător, el îl scăpa pe acela nesupărat din mâinile lor.

Într-unul din praznicile Preasfintei, umblând prin pădure dezarmat, după cuvântul duhovnicului, l-au înconjurat niște ostași trimiși de comandantul cetății, ca să-l prindă. Iar el, cu toate că ar fi putut să se împotrivescă, ca un voinic ce era, să ia o sabie de la unul din ai lor și să omoare pe mulți din ei, sau măcar să fugă ca să nu-l lege, a stat ca un miel și l-au dus la comandant, care a dat asupra lui hotărârea să-l omoare. În urmă însă, cugetând că ar fi păcat să moară un astfel de bărbat voinic și frumos, i-a părut rău de el. Trimițând să-l cheme la sine, i-a zis lui: „Îți dăruiesc viața ta, dacă te juri să nu ataci niciodată pe cineva dintre locuitorii cetății mele, și mai ales dacă te făgăduiești să ne ajuți în război cu vrăjmașii care ar veni asupra noastră”. Iar el a răspuns: „Îți mulțumesc pentru dragostea ta, însă eu de viață n-am trebuință, căci am săvârșit multe păcate și doresc mai bine să mor vremelnic - cum au murit alții de mâna mea - decât să mă muncesc fără de

sfârșit. Te rog numai, dacă voiești, dă-mi vreme de câteva zile, ca să-mi plâng fărădelegile pe care ca un ticălos le-am făcut”.

Primind îngăduire de opt zile, s-a mărturisit de toate păcatele lui, cu multă zdrobire de inimă și cu multe lacrimi; și toți au slăvit pe Dumnezeu care i-a dat un dar ca acesta de mult preț. Iar de aceasta, o! Ascultătorilor, s-a învrednicit prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, fiindcă a avut atâta evlavie către dânsa, încât pentru dragostea Ei s-a dat de bunăvoie la moarte. Și nu numai acest dar i-a făcut lui Prealăudata, ci încă și altul mai minunat, despre care vom vorbi mai jos ca să înțeleagă fiecare păcătos ce mare putere are Ea și cât de folositoare este pocăința.

După ce a căutat îngăduire de la comandant, în acele opt zile a plâns neîncetat, apoi ducându-se de bună voie la locul osândeii, s-a iertat cu tot poporul, după rânduială și, rugându-se, cu bucurie și-a plecat capul de i l-au tăiat, îngropându-l pe dânsul în locul destinat pentru cei osândiți.

Iar în miezul nopții, a văzut oarecine lumini care veniseră din cer la mormântul lui și cinci fecioare frumoase ca fulgerul, l-au scos din mormânt și l-au luat sus pe un pat acoperit cu o plapumă țesută din aur, preafrumoasă. Și patru din acele fecioare l-au ridicat, iar a cincea care se arăta ca o împărăteasă, mergea în urma lor cu o făclie prealuminoasă. Ajungând la poarta cetății, străjerii s-au temut, socotind că este nălucire ceea ce vedeau. Atunci fecioarele, lăsând patul pe pământ, Doamna lor a zis străjerilor: „Duceți-vă de spuneți Episcopului, că Maica lui Hristos a poruncit să îngroape pe omul acesta cu evlavie în loc cinstit”.

Arhiereul fiind vestit dimineața de străjeri, s-a dus la poarta cetății cu tot poporul și văzând moaștele acoperite cu plapuma aceea de porfiră, neasemănat de frumoasă, cum ei nu mai văzuseră, s-au înspăimântat, iar mai ales dacă au văzut ei și capul la trup lipit, au crezut toate cele spuse de străjeri. Au îngropat acel fericit trup nu ca pe al unui tâlhar osândit, ci ca pe al unui mucenic, cu toată cucernicia și evlavia întru mărirea lui Dumnezeu celui Atotmilostiv și a Prealăudatei și Preanevinovatei Maicii Lui,

pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim și noi a dobândi fericirea cerească. Amin (51, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 113 - Rugându-se zilnic către Maica Domnului, tâlharul scapă de a fi ucis de diavolul

Între celelalte minuni ale Maicii Domnului este și această istorisire folositoare de suflet pe care o scriem lângă cea de mai sus, pentru ca să vadă cei ce se lenevesc la rugăciunile lor, ca să se păzească și să fugă de trândăvie și de nebăgare de seamă, ca de o neiertată greșeală de moarte și stricătoare de suflet. Pentru că orice păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască și să se lepede de a se ruga, după cum zic oarecare nebuni, care spun că, dacă omul este nevrednic, nu trebuie să se roage, pentru ca să nu întărate pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când faci desfrânare, nerecunoscătorule, nu te temi, nici te rușinezi, iar ca să citești rânduiala Utreniei, Ceasurile și alte rugăciuni, te rușinezi. Aceasta nu este evlavie, ci deznădăjduire. Într-adevăr, se cuvine când stai în biserică înaintea sfintelor icoane, sau spre răsărit, dacă nu ești în biserică, să te rogi nu cu nerușinare și fără de frică, ci cu smerenie, cu umilință și cu zdrobire de inimă, cu frică și cu cutremur, gândindu-te la mărirea lui Dumnezeu și nevrednicia ta; să plângi păcatul tău și să te rogi Preasfintei ca să-ți ajute să te întorci la pocăință. Și acum, ascultă: Aproape de un drum împărătesc, locuia într-un turn, un ostaș, om tare și puternic, împreună cu alți tâlhari asemenea lui și pe câți treceau pe acolo, îi dezbrăcau și le luau tot ce aveau, însă avea și o obișnuință bună, ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Într-una din zile, trecând prin părțile acelea un duhovnic, om sfânt cu viața și înainte-văzător, slujitorii ostașului, ca niște fiare neîmblânzite, l-au dezbrăcat și i-au luat tot ce avea. Atunci el i-a rugat, ca să-l ducă la mai-marele lor, că are să-i vorbească un cuvânt. Ducându-l la acela, i-a zis lui Preotul: „Adună pe toți tovarășii tăi, că vreau să vă vorbesc câteva cuvinte spre folosul vostru”. Iar acela a poruncit și s-au adunat. I-a zis lui Avva: „Mai este unul, poruncește să vie și acela”. Iar cei care s-au adunat, au văzut că lipsește sluga vătafului lor, care îi gătea bucate, îl servea și în fiecare seară îi făcea patul.

L-au strigat și pe acela, care a venit mai mult fără voia lui, care văzând pe duhovnic, întorcea ochii în altă parte și de frică tremura tot, făcând oarecare semne și chipuri, ca ale celor îndrăciți și nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis lui Preotul: „Te jur pe tine, cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturisește-te cine ești și ce voiești să faci aici stăpânului tău?”. Iar acela a răspuns: „Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai-marele nostru ca să pândesc pe omul acesta și să iau aminte cu tot dinadinsul, dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciune către Fecioara Maria, ca să-l omor și să iau sufletul lui în munca iadului, pentru fărădelegile lui; și iată, astăzi am 14 ani, de când îl slujesc pentru pricina aceasta, și n-a trecut nici o zi în care să nu facă rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp, cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria, a cărei putere mă împiedică să-l omor”.

Ascultând acestea Avva, i-a zis lui: „Cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, îți poruncesc ție să te faci nevăzut și să nu mai faci niciodată vreun rău cuiva, din acei ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!”. Și așa diavolul îndată a pierit. Iar ostașul, căzând la picioarele Cuviosului, i-a mulțumit pentru această facere de bine, după cum se cădea. Mărturisindu-și pe față păcatele lui, a plecat de acolo făcându-se monah și, viețuind cu fapte bune, s-a săvârșit cu pace (56, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

Minunile Maicii Domnului despre salvarea unora la judecată și din iad

MINUNEA 114 - Strigând către Maica Domnului, a scăpat de judecată și de iad

Pe vremea împăratului Constantin cel Mare, era un croitor anume Ioan, cunoscut împăratului. Acesta, având o viață înrăutățită, petrecere anticreștinească, trăia în necinste și în plăcerile păcătoase ale trupului, nesocotind muncile cele veșnice, care așteaptă pe cei ce păcătuiesc.

Milostivul și mult înduratul Dumnezeu, Care pe toate le iconomisește spre folosul fiecăruia, vrând a-i îndrepta viețuirea lui după învățăturile Sale Dumnezeiești, i-a arătat o vedenie înfricoșată. Într-o noapte, i s-a arătat în vis că a săvârșit de cusut o haină, pe care a dus-o la împărat. Acolo în palat vorbea cu împăratul și se bucura. Deodată vede că împăratul a scos sabia din teacă, l-a apucat cu cealaltă mână de perii capului și i-a tăiat, zicându-i: „Când va tăia sabia perii tăi, atunci va să taie și capul tău”. Și așa s-a și făcut. Atunci din frica cea mare, când i-a tăiat sabia grumazul lui, s-a deșteptat îngrozit. După trezirea din somn, văzând că a fost numai un vis, nu o realitate, a zis: „Mulțumescu-ți ție, visule, că nevoia cea îngrozitoare pe care am văzut-o, mi-ai arătat-o numai în nălucire, iar nu și cu fapta”. Și iată, așa a rămas acel creștin numai cu numele, tot neîndreptat, socotind vedenia aceea întru nimic.

După aceea a venit peste creștinul acela păcătos, cu necredința, cu viața și petrecere anticreștinească, o boală foarte grea. Atunci milostivul Dumnezeu i-a arătat iarăși o vedenie, nu vis ca mai-nainte, că sta înaintea unui divan de judecată. Vedeă încă și un împărat înfricoșător, șezând pe scaun și îmbrăcat totodată cu podoabă împărătească

și arhierescă. Și de-a dreapta și de-a stânga lui ședea oarecare bărbați cu sfințită cuviință și cucernicie, iar el, Ioan, sta mai jos decât aceia; de-a dreapta împăratului vedea niște tineri frumoși, iar de-a stânga lui vedea că stă cineva mai smerit. Înapoia împăratului vedea o prăpastie foarte întunecată și adâncă, încât numai din vedere pricinuia nespusă frică și durere mare. În vreme ce el sta cu frică și cu cutremur mare, i-a zis lui împăratul: „O, tânărule, oare știi cine sunt Eu?”. Iar Ioan i-a răspuns: „Știu, Stăpâne, că Tu ești Cel ce Te-ai întrupat, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, precum dumnezeieștile noastre Scripturi glăsuiesc”. Iar împăratul a zis către dânsul: „Și dacă tu, din Scripturi Mă cunoști, apoi cunoști și pe cei ce stau împreună cu Mine. Cum ai uitat îngrozirea aceea pe care ți-a făcut-o împăratul Constantin, cu câțiva ani mai înainte? Sau, nu înțelegi ceea ce-ți spun?”. Iar Ioan i-a răspuns: „Înțeleg, Stăpâne, și groaza aceea o am încă în inima mea”. Și a zis împăratul: „Dacă rămășițele groazei aceleia le ai încă în inimă, cum stăruiești în răutăți? Învață-te din cercare, prin tine însuși, că Eu eram Cel ce ți-am dat ție groaza aceea, și nu Constantin”.

Și acestea zicându-le Împăratul, numai cu un semn a poruncit celor Ce-l înconjurau, ca să-l arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea în spatele tronului împărătesc. Îndată ce au început tinerii să-l împingă în prăpastie pe Ioan, fără milă, îndată acesta cheamă în ajutor pe Născătoarea de Dumnezeu, că i s-a părut lui că a văzut-o și pe dânsa acolo în mijloc. Și după aceasta, a auzit pe Împăratul zicând: „Lăsați-l pe el să plece, pentru rugăciunile Maicii Mele”. Până aici este ceea ce a văzut Ioan.

Iar el, înspăimântându-se și venindu-și în fire, s-a dus la un monah cucernic și i-a povestit lui întâmplarea. Iar monahul i-a zis: „Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învățătură, de aceea deșteaptă-te, iubitul, ca nu cumva să pătimești și tu cele întâmplare aceluia, despre care îți voi povesti acum: Un vis asemenea cu al tău, a zis monahul, a văzut și un alt om aievea. Căci, acesta aflându-se la judecătoriile împărătești și văzând pe un anume Gheorghe, care cu silnicie era dus legat, să fie aruncat într-o grozavă prăpastie, cu totul s-a înspăimântat. Având îndrăzneală către

împăratul, el a oprit pe cei ce îl duceau pe osândit la prăpastie și-i ruga pe ei să-l lase, dându-le lor chezășie că în 20 de zile se va îndrepta. Gheorghe a fost slobozit, prin astfel de chezășie și de ajutor. După aceea, cel ce a văzut acestea și a înțeles ce însemnează ele, s-a dus și i-a descoperit lui Gheorghe, cel osândit la prăpastie, că îi era prieten și cunoscut. Iar Gheorghe auzindu-le acestea, ca pe nimic le-a socotit. Așadar a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce au trecut acele 20 de zile, Gheorghe a fost răpit din viața aceasta și s-a dus ca să plătească făgăduita datorie”.

Acestea le-a povestit spre învățătură, monahul acela către Ioan, iar Ioan auzindu-le și având în mintea sa încă vii, îngrozirile pe care le-a văzut, și-a mărturisit fără rușine toate păcatele sale, și, schimbându-și în mai bine viața, a trăit mulți ani, plăcând lui Dumnezeu, și așa s-a dus la cereștile locașuri (Proloage 23 noiembrie).

MINUNEA 115 - Maica Domnului scoate din iad pe ucenicul Cuviosului Pavel

Acest preafericit Părinte Sfânt ne istorisește acestea, zicând: „Am avut un ucenic foarte leneș, care mai cădea și în alte păcate felurite, fără ca eu să știu. După ce a murit, mă rugam la Dumnezeu și Maicii Domnului, să-mi descopere în ce loc se află. Rugându-mă eu așa fierbinte multe zile, am văzut în vedenie pe ucenic ținându-se de doi oarecare. Nefericitul ucenic era ca o piatră sau cărămidă, de la cap până la picioare, neavând nici cum vreo lucrare, a sufletului sau a trupului. Aceasta văzând-o eu, m-am mâhnit mult. Îndată mi-am adus aminte de cuvintele Stăpânești, când a poruncit să-i lege mâinile și picioarele aceluia care nu avea haină de nuntă și să-l arunce în întunericul cel mai dinafară. Venindu-mi în sine din uimire, am început să mă mâhnesc mult și să mă

amărăsc. Dădeam milostenie, făceam Liturghii, rugam ziua și noaptea pe Preaputernica Împărăteasă și pe iubitorul de oameni Dumnezeu ca să-l miluiască. Am postit de multe ori, cu toate bătrânețele mele. După multe zile, văd pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, zicându-mi: „Ce ai, Pavele, de te mâhnești?” Eu i-am răspuns: „Pentru fratele, Stăpâna mea, căci l-am văzut muncindu-se”. Ea mi-a zis: „Nu mai rugat ca să ți-l arăt? Iată am ascultat rugăciunea ta”. Eu am răspuns: „Așa este, Doamna mea, dar nu vreau să-l văd și să mă mâhnesc”. Atunci mi-a zis iarăși prealăudata: „Du-te dar și pentru ostenele tale, smerenia, lacrimile și dragostea ta, am să ți-l arăt iarăși, ca să te veselești”.

Trecând o zi, văd pe fratele venind către mine, cu totul vesel și plin de bucurie. El îmi zise plin de bucurie: „Rugăciunile tale, Părinte, au mijlocit către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (că mult te iubește) și a rugat pe Mântuitorul și m-a dezlegat din legăturile vrăjmașului, în care eram legat mai înainte”. Acestea zicându-mi, văd și pe Preasfânta, zicând către mine: „Te-ai încredințat acum, rugătorule, pentru fiul tău?”. Eu am zis: „Așa, Stăpână! Foarte mulțumesc iubirii Tale de oameni”. Atunci iarăși mi-a zis: „Du-te, dar adu-ți aminte totdeauna de fratele tău, în rugăciunile tale, milostenii și aduceri (de jertfe) făcând, că foarte mult folosește pe mort milostenia și aducerea (de jertfă la Sf. Altar) cu credință” (Mântuirea Păcătoșilor).

MINUNEA 116 - Maica Domnului adeseori a scăpat și scapă omenirea din prăpădul cel mare

În cartea „Livada florilor” p. III, cap. 8, ni se istorisește că era un duhovnic cu viață sfântă, curat în viețuire și îmbunătățit în fapte și luminarea sufletelor. Acest preot-duhovnic, când săvârșea Dumnezeiasca Liturghie, se învrednicea a vedea îngeri și descoperiri cerești. Mai pe urmă, aproape de sfârșitul vieții sale, s-a învrednicit de această minunată și înfricoșată descoperire, pe care o scriem aici mai jos, spre încredințarea și aducerea aminte a noastră a tuturor, de apropiata Judecată universală, cu groaza ei cea mare și cu răsplătirea faptelor bune sau rele, pe vecie...

Acest preot-duhovnic a văzut cu duhul pe Domnul nostru Iisus Hristos, șezând pe scaunul mării Sale. De-a dreapta Lui se afla Prealăudata Stăpână, Maica pururea Fecioară, iar de jur-împrejurul lor, se afla, stând, toată oastea cerească, care aștepta porunca Stăpânului. Atunci, Domnul a poruncit unui înger puternic să trâmbițeze din trâmbița cea înfricoșată și mare pe care o ținea în mâna sa. Când îngerul a trâmbițat, a ieșit un sunet așa de puternic, încât s-a cutremurat toată lumea ca o frunză de copac când o bate vântul. După puțină vreme, Domnul a făcut un semn aceluiași înger puternic, să trâmbițeze a doua oară. Atunci Maica lui Iisus Hristos, cunoscând că după a treia trâmbițare, va fi sfârșitul a toată lumea, S-a sculat de pe scaunul Ei împărătesc, în mijlocul tăcerii și evlaviei tuturor Sfinților, a venit înaintea Dreptului Judecător și a căzut la picioarele Lui. Acolo a început a I se ruga cu mare sârguință, spre a îndupleca marea Lui bunătate și milostivire, să-i mai îngăduie pe păcătoși pentru a se reculege, a face roade vrednice de pocăință, spre a scăpa de muncile iadului și a intra în fericirea cea veșnică.

Domnul atunci i-a răspuns zicând: „Știi, o, Maica Mea Preaiubită, câte fărădelegi a săvârșit lumea aceasta nemulțumitoare? Știi oare câte nelegiuiri săvârșește

zilnic? Așadar, pe bună dreptate, nu se poate și nu se cade să o mai miluiesc vreodată. Iată cum, nu numai bărbații mireni și femeile, ci și Clericii și Monahii, Mă răstignesc și Mă însulițează cu păcatele lor, pângărind cu desăvârșire Sfințitul Chip și îngereasca viețuire, prin desfrânările lor”. Atunci Preasfânta Stăpână, a început cu mai multă înfocare a-L ruga pe El, zicând: „Fiul Meu Cel Preadulce, ascultă-mă pe mine, pentru milostivirile îndurărilor Tale și pentru preacuratele Tale Patimi, pe care le-ai răbdat pentru mântuirea celor păcătoși”.

Iisus i-a răspuns îndată și i-a zis: „Știu, o, Maica Mea, că de multe ori până acum, ai îmblinzit dreapta Mea mânie, cu rugăciunile și cererile tale și nu mai lăsat să fac Judecata care se cuvenea. Oamenii însă, nicidecum nu s-au făcut mai buni și nici nu s-au lepădat de răutățile și vicleșugurile lor cele mai înainte, ba încă s-au făcut și mai răi, luând în bătaie de joc Crucea și Patima Mea. Stăpânitorii și boierii jefuiesc cu nerușinare poporul cel supus și muncitor. Ei pângăresc Sfintele porunci cu petrecerile lor păgânești și desfrânate. Poporul cel de obște, de asemenea leapădă și defaimă poruncile Mele, săvârșind voile lor trupești: petreceri anticeștinești, jocuri, beții, curvii, ucideri, nedreptăți și alte păcate nerușinate și aducătoare de moarte”.

Preasfânta Stăpână, a zis iarăși: „Toate acestea sunt adevărate, Preadulcele meu Fiu... Mă rog însă Ție, pentru nemărginita Ta milostivire, trimite oamenilor Lumina Darului Tău, ca să-și cunoască păcatele lor și, întorcându-se, să primească iertare. Așa, mult milostive Doamne, ascultă-mă pe mine și primește cererea aceasta, nu pentru că li se cuvine lor, căci nevrednici sunt totdeauna de milă și de iertare, ci, pentru dragostea mea și a tuturor sfinților acestora, care și-au vărsat sângele pentru numele Tău și au murit în felurite chinuri, defăimând toate desfătărilor lumii, pentru a câștiga dragostea Ta!... Mult-milostive Stăpâne, ascultă rugăciunea noastră”.

Atunci, toți Sfinții s-au închinat cu Preasfânta Maică și pururea Fecioară Maria, Dreptului Judecător, ca să facă milă cu oamenii, să le mai dea timp pentru pregătirea lor sufletească. Dreptul Judecător, Cel Preaîndurat, înduplecându-se de

rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor Sfinților Săi, a răspuns cu luminată și senină față: „M-ai biruit, Maica Mea, cu rugăciunea ta cea milostivitoare și ai îmblânzit dreapta Mea mânie. Așadar, să se facă voia ta... Și voi, frații și prietenii Mei, cu rugăciunile voastre, ați schimbat mânia Mea în milă. Așadar, voi trimite iarăși în lume învățători și propovăduitori, ca să îndrepteze pe cei ce păcătuiesc”. Acestea zicând Stăpânul, a luat sfârșit vedenia.

Preotul-Duhovnic mai sus arătat, a istorisit-o părinților și fraților, cei împreună cu el viețuitori în mănăstire, cu scopul de a-și îndrepta fiecare viața sa, pentru a se mântui de iad și a se învrednici odihnei, bucuriei și fericirii veșnice în împărăția lui Dumnezeu. Pentru a-i încredința că această vedenie a fost adevărată, a spus părinților și fraților - fiecăruia deosebite greșeli, păcate ale lor ascunse, pe care i le arătase și le descoperise Domnul, pentru a-i povățui duhovnicește și a-i îndrepta pe calea vieții și a mântuirii.

După ce Cuviosul a spus acestea viețuitorilor din Mănăstire și altor binecredincioși de prin împrejurimi, care veneau la dânsul pentru a auzi cuvânt de mântuire, și-a dat sufletul său în mâna lui Dumnezeu (69, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

Minunile Maicii Domnului cu pedepsirea hulitorilor

MINUNEA 117 - Un hulitor al Maicii Domnului pedepsit cu jalnică moarte

În Saxonia era un om cu viața foarte înrăutățită și răzvrătită, iar mai ales spre a huli cele sfinte era pornit și foarte obișnuit, nebunul. Și la orice pricină, oricât de mică, zicea cuvinte grele de hulă ticălosul, fără muștrare de cuget sau frică de păcat. Într-o zi, jucând cărțile, a pierdut toți banii săi și, mâniindu-se, a început cu gura lui cea diavolească a huli după obișnuința lui, zicând cuvinte atât de urâte asupra lui Hristos, încât cei ce stăteau de față, și-au astupat urechile și au fugit, ca să nu le mai audă.

Dar preainrăuțitul acela a început să hulească și pe Născătoarea de Dumnezeu cea Preanevinovată și Prealăudată, zicând și asupra Ei cuvinte înfricoșate și necuvioase, pe care însă nu le-a suferit Dumnezeu cel Atotputernic și Fiul Ei, ci le-a pedepsit nevăzut cu sabia dreptății chiar în acel ceas, căci căzând la pământ, striga acestea cu mare jale: „Răul pe care l-am pățimit, cine m-a omorât pe mine, cel de trei ori ticălos?”.

Așa zicând, și-a dat sufletul pe care i l-au luat demonii întru adâncul iadului, iar trupul lui din care curgea sânge neconținut, dezbrăcându-l cei ce erau de față, l-au aflat despicat de la piept până la buric, ca și cum ar fi fost spintecat cu o mare sabie, și se vedeau toate măruntaiele lui! Adunându-se oameni nenumărați ca să vadă o asemenea priveliște jalnică, a alergat și un prieten al lui ca să-l vadă și în drumul lui l-a întâmpinat ca o umbră de om care i-a zis: „Eu sunt prietenul tău care am murit acum de curând și mi-a poruncit Dreptul Judecător să-ți spun aceste cuvinte ca să audă toți hulitorii și să se pocăiască, pentru ca să nu pătimească mai cumplită pedeapsă. Și să știi că Stăpânul

Hristos, cel îndelung-răbdător și mult-milostiv, rabdă cu minunată nepomenire de rău pe aceia care Îl ocărăsc și Îl batjocoresc și fac alte multe fărădelegi. Însă pe cei preaîndrăzneți și preaobraznici, care îndrăznesc să batjocorească pe Preacinstita și Preacurata Maica Lui, nu suferă nicidecum nerușinarea lor, ci le dă lor, de pe acuma, arvuna muncii celei nesfârșite, după cum am primit-o și eu ticălosul, prietenul tău”. Acestea zicând sufletul, s-a făcut nevăzut. Iar acela, ducându-se unde zăcea mortul, a crezut celor spuse și le-a propovăduit tuturor, și s-a înfricoșat tot poporul și s-a îngrozit. Și de atunci n-a mai îndrăznit nimeni să deschidă gura asupra Maicii lui Dumnezeu, aducându-și toți aminte de aceea înfricoșată și dreaptă izbândire, Amin (52, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 118 - Hulitorul Maicii Domnului, ucis prin judecata de sus

Un oarecare Teodorit, evreu necredincios, era de meserie corăbier. Iar pe fiul său Ilie, ca pe un urător de oameni și de Hristos ce era, l-a făcut supraveghetor peste lucrarea creștinilor care erau supuși lui.

În ziua unui praznic al Preaslăvitei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, când era ceasul mergerii la Sfânta biserică, toți lucrătorii aceluia rugau pe fiul lui Teodorit, ca să le dea drumul să se ducă spre a lua parte la dumnezeiasca Liturghie. Iar acela n-a voit, ci a început a-i înjura și a batjocori pe Prealăudata Născătoare de Dumnezeu, numindu-o pe dânsa Născătoare de om și alte multe ocări zicându-i. Însă mai mult s-a lăudat întru răutate, cel ce se socotea atotputernic, căci chiar în ceasul acela când zoreau toți și lucrau la facerea de corăbii, a căzut catargul cel mare și din toată mulțimea poporului ce lucra acolo, pe nimeni n-a ucis, nici n-a rănit, ci numai

pe acel cumplit vrăjmaș și potrivnic al Preasfintei, Născătoarei de Dumnezeu. Fiind groaznic lovit, chiar în capul cu care a gândit și peste gura cu care a hulit, creierii lui risipindu-se, a căzut mort, ticălosul. Iar poporul mergând la Biserică și îndoit praznic serbând cu bucurie, a strigat cu mare glas: „Mare este Dumnezeul credinței creștinilor, căci a dat batjocoritorului și hulitorului de Dumnezeu, dreaptă și înfricoșată răsplătire gurii și limbii lui celei spurcate” (53, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 119 - Hulitorul laudei Maicii Domnului, mâncat de crocodil

Într-o cetate din India, care se chema Antipol, era obiceiul a se cânta în cinstea Maicii Domnului: „Bucură-te Împărăteasă”.

Odată, indienii din acel ținut se scăldau într-un râu ca să se mai răcorească de căldura mare care îi copleșea. Pe când se scăldau ei, deodată au auzit trăgând clopotele la cântarea înălțată Maicii Domnului: „Bucură-te Împărăteasă”. Indienii auzind, de acolo de unde erau, cântarea în cinstea Maicii Domnului, însoțită de sunetul clopotelor, au ieșit din apă, s-au îmbrăcat repede și s-au dus la biserică. În acel timp unul dintre indieni, desigur mai îndărătnic, a rămas în apă și a început a-și bate joc de cei ce mergeau la biserică, zicându-le: „Să-mi aduceți și mie, oarece de acolo”. În acel moment, venind la el un crocodil l-a sfârtecat și mâncat (138, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 120 - Batjocoritorii Maicii Preciste, pedepsiți

Un evreu și-a bătut joc de o icoană a Precistei, pictată pe pânză de aur, din Roma. Pentru aceea, a înlemnit de nu putea să se miște din loc, ci numai stătea neclintit ca un lemn. Deasemeni, într-acea vreme, o evreică s-a chinuit de ochi, căci și ea a râs de acea icoană a Maicii Domnului. Acestea s-au întâmplat în vremea lui Adrian, al șaselea papă al Romei (1519-1522) (189, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 121 - Maica Domnului își întoarce fața de către creștinul fățarnic

Un om ce se numea Anatolie, de loc din Antichia, înaintea oamenilor se lăuda cu numele de creștin, iar cu lucru făcea fapte de păgân. Pentru aceasta, oamenii dovedind lucrul acesta și găsindu-l vinovat, l-au băgat la închisoare. Acolo fiind, se ruga Maicii Domnului, înaintea icoanei ei, ca să-l scoată pe el din acea legătură. Datorită faptelor lui, icoana Precistei însă întorcea fața de către dânsul, iar ostașii, care erau acolo de străjuiau, se înspăimântară și au spus lucrul acesta oamenilor stăpânirii. Auzind despre acestea Tiberie, împăratul grec, a poruncit de a adus pe Anatolie la Țarigrad, și acolo judecându-l l-a condamnat la moarte (209, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 122 - Hulitorul Precistei pedepsit prin luarea mâinilor și picioarelor

Faian, un eretic care locuia în cetatea Soarelui, hulea pe Precista, nevrând să o cinstească. Prin rânduiala lui Dumnezeu, de trei ori i s-a vestit acestui eretic să nu mai facă acest lucru, dar el n-a ascultat. Odinioară, dormind el la amiază, i s-a arătat lui o vedenie groaznică, după care deșteptându-se, a văzut că i s-au luat lui mâinile și picioarele (220, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 123 - Petru Apostolul corectează o carte de cinstire a Maicii Domnului

Sfințitul Leon, scriind o carte către Sfântul Flavian, Patriarhul Țarigradului, împotriva spurcaților eretici, care huleau pe Maica Domnului și ziceau că nu este Născătoare de Dumnezeu, a pus cartea aceea deasupra mormântului Sfântului Apostol Petru, apoi s-a rugat lui ca să îndrepteze cartea în ce va fi greșit, sau va fi scris rău, sau nu va fi scris deajuns. Peste 14 zile i s-a arătat lui Leon, Apostolul Petru, și i-a zis: „Am citit și am îndreptat”. Luând cartea de la Sfântul Apostol Petru și deschizindu-o a aflat îndreptările făcute de mâna lui (221, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 124 - Ostașul care a numit Sfintele Icoane idoli, pedepsit cu moarte năpraznică

Constantin Copronim, luptătorul împotriva sfintelor icoane, văzând pe un ostaș al său, care se numea Ștefan Armeanul, cum că se închină icoanei lui Hristos și a Maicii Precistei, i-a zis cu mânie: „Oare și tu te închini idolilor?”. Ostașul înspăimântându-se, a răspuns împăratului: „Nu, căci eu mă scârbesc cu totul de acelea”. Ca drept mulțumire, împăratul Constantin Copronim, l-a făcut pe dânsul sutaș. Iar pe nemulțumitorul și apostatul ostaș care a numit chipul Domnului Hristos și al Stăpânei Născătoare de Dumnezeu, idoli, și nu vroia să se închine înaintea lor, cu toate că primiseră multe binefaceri, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, după răutatea faptelor sale. Căci într-o zi, ieșind din palatul împărătesc, și urcându-se pe cal, acesta l-a trântit la pământ și l-a sfărâmat cu picioarele (222, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 125 - Copronim, hulitorul Maicii Domnului, în pruncie a spurcat apa botezului

Constantin Copronim, în timp ce se boteza și-a spurcat apa botezului, pentru aceea s-a numit Copronim (Cufuritul). Acest lucru a fost ca semn ce prevestea că el va fi dușman al Credinței creștinești; că va huli pe Hristos Fiul lui Dumnezeu și pe Preacurata lui Maică, cu cuvintele sale cele blasfemitoare. Acest lucru s-a împlinit atunci când, ajungând împărat, nu vroia să recunoască și numească pe Hristos, Dumnezeu și pe

Preacurata lui Maică: Născătoare de Dumnezeu (223, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 126 - Stingând lumânarea aprinsă în cinstea Maicii Domnului, a murit în naștere

În țara Olandei, o femeie năștea pruncul cu foarte mare durere. Pentru aceasta, o altă femeie a poruncit să se aprindă o lumânare în cinstea Maicii Domnului, ca să i se faca ușure în nașterea sa. Dar aceea femeie, fiind adăpată cu învățături eretice, n-a vrut să cinstească pe Maica Domnului și a poruncit să stingă lumânarea, care era aprinsă în cinstea Născătoarei de Dumnezeu. Ca drept urmare, femeia eretică a murit în naștere (224, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 127 - Maica Domnului vestește moartea lui Leon

Când Leon Armeanul muncea și ucidea pe creștini, pentru cinstirea Sfințelor icoane, i s-a arătat în vis mamei lui, Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu, care i-a prorocit că fiul ei va fi pedepsit cu moartea, lucru care s-a și împlinit (225, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 128 - Ostașul hulitor al icoanei Precistei, omorât de o ghiulea de tun

Olimverie, mergând cu oștile în Belgia, a ajuns la o cetate ce se chema Gali, în care se afla o icoană vestită, a Precistei. Un ostaș din oastea lui, care se chema Ioan Rizelman, a hulit această icoană a Maicii Domnului, făgăduindu-se cu gura sa, că va duce această icoană la Bruxel și o va arde cu foc în târg, dar o, minune! Pentru aceste cuvinte nesocotite, o ghiulea de tun, slobozită, nu se știe de cine, din cetate, l-a lovit și i-a luat viața (228, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 129 - Defăimând pe Maica Domnului, o femeie eretică a ars de vie

În țara Niflantiei, într-o cetate care se chema Diripta, o femeie eretică a poruncit slujnicei sale să-i gătească baia, iar slujnica a zis: „Să lăsăm, doamnă, până mâine; astăzi este praznic mare al Precistei, Maica lui Dumnezeu”. Dar eretica a răspuns: „Ce tot îmi aduci aminte de Maria, căci ea a fost o femeie cum sunt și eu, cu nimic nu este mai mare”. Slujnica să nu supere pe stăpâna sa, a îndeplinit porunca ei, dar îndată s-a aprins baia și a ars dimpreună cu două case (229, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 130 - Împăratul Copronim pedepsit pentru hulirea Maicii Domnului

Constantin Copronim nu vroia să cinstească pe Maica Domnului și o hulea zicând că este femeie, ca toate femeile. Pentru acest lucru a fost pedepsit cu o boală, care se chema cărbune. El, mai înainte de moarte, a strigat: „De viu sunt dat în munca iadului” (230, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 131 - Jefuitorii de biserici, certați și miluiți de Precista, dar nepocăindu-se au fost arși de vii

Unsprezece tâlhari venind la biserica Cupiaticilor și vrând să o prade, căutau pentru aceasta vreme cu bun prilej. Într-o noapte, venind paraclisierul la biserică pentru a lua o carte, în timp ce el încerca să descuie ușa cu cheia, au năvălit tâlharii asupra lui, și ridicând securea voiau să-l omoare. În acea clipă li s-au luat mâinile, nemaivând nici o putere în ele. Palamarul putând să intre în biserică, și-a luat cartea de care avea nevoie și s-a dus la chilia sa nevătămat. Tâlharii retrăgându-se într-o latură a bisericii, se rugau lui Dumnezeu și Maicii Domnului, să le dea sănătate și putere în mâini, așa precum au fost și mai-nainte. Ei se făgăduiau că de se vor însănătoși, se vor pocăi, dând multe milostenii și rugându-se cu credință lui Dumnezeu și Maicii Domnului. Făcând această rugăciune și făgăduință, li s-a arătat lor Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și i-a dojenit pe ei zicând: „Pentru aceste fapte rele ce ați vrut să faceți, jefuind biserica și omorând pe sluga mea, v-ați făcut vinovați de pedeapsa ce a-ți primit-o. Dar văzând întoarcerea inimilor

voastre și făgăduința ce a-ți făcut-o de a vă pocăi, dând milostenie și rugându-vă Fiului meu și mie, vă dau vouă mâinile, să fie ca și mai-nainte, dar vă poruncesc vouă să vă îndreptați, respectându-vă făgăduința, căci de nu, va fi și mai rău de voi”. După aceste cuvinte, tâlharii si-au recăpătat puterea în mâini și au plecat sănătoși la casele lor. În timp de trei ani ei nu s-au pocăit și au prădat din nou o biserică din Moldova. Acolo ei au fost prinși și condamnați să fie arși de vii. Atunci ei au mărturisit și de minunea ce s-a făcut cu ei la Cupiatici (343, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 132 - Profanatorul icoanei Maicii Domnului, pedepsit după măsura răutății sale

În mănăstirea Cupiatici, trăia un călugăr care se chema Veniamin. Acesta, îndemnat de gândul cel rău, a scobit în icoana Maicii Domnului pentru a vedea dacă nu cumva îmbrăcămintea ei nu este făcută din metale scumpe? După această faptă, pentru care nu s-a căit, s-a dus la Pinsok și de acolo a răscumpărat pe un condamnat la moarte. Luându-l în carul său, alături de sine, se ducea cu el la Podleasa. Omul acela răufăcător, fără de nici o pricină, a luat pe Veniamin călugărul, făcătorul său de bine, care l-a scăpat de la moarte și l-a scobit și sfâșiat, precum a făcut și el Sfintei icoane (344, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 133 - Bolnavul necredincios a murit, iar doi credincioși s-au însănătoșit

Pe un om care trăia în satul Stavca, din ținutul Nevscului, Dumnezeu l-a certat pe el și toată casa lui, cu o boală grea. Femeia acelui om, rugându-se cu credință Maicii Domnului, în camera ei, i s-a arătat ei Preacurata și i-a zis: „De este voia bărbatului tău să se facă sănătos, împreună cu toți ai casei, să meargă să se închine la icoana mea de la mănăstirea Cupiatici și să se spovedească”. Femeia a spus bărbatului său acestea, dar n-a vrut să creadă, ba a și dojenit-o. Din pricina aceasta, boala l-a cuprins și mai tare, încât l-a dus la moarte; iar ceilalți din casă, câți au fost bolnavi, s-au făcut sănătoși după aceea (35, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 134 - În ochi a împuns icoana Maicii Domnului, fără de ochi a rămas profanatorul

Un păzitor de vite din Cipru, fiind în Țarigrad, a mers la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde a văzut icoana Preacuratei Fecioare. Privind spre ea, a zis cu dispreț: „Dar aceasta ce face aici?”. În acel timp, având în mâini o strămurare cu bold, a împuns ochiul Ei cel drept de pe sfânta icoană. Dar nici păzitorul de vite nu a scăpat nevătămat și nepedepsit din biserică: Rupându-se capătul boldului de la acea strămurare, prin minune a zburat înapoi și s-a înfipt, în ochiul drept a păzitorului de

vite, în care a împuns sfânta icoană, care scurgându-se, a rămas orb (360, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 135 - Cel ce a jurat în biserica Precistei, a murit, cu capul sfărâmat de o piatră

În cetatea Forum, este o biserică a Maicii Domnului în care, odinioară, un om s-a jurat rău și strâmb. Din această pricină, căzând pe spate, și-a sfărâmat capul, lovindu-se de o lespede de piatră, încât abia mai avea viață în sine. Deoarece toți câți au jurat strâmb în acea biserică a Precistei de la Forum, au murit înainte de a se împlini un an, a recunoscut și el că a jurat strâmb, după care a murit îndată. Despre aceasta scrie Sfântul Grigore, Episcopul de la Forum, așa precum a văzut el însuși (363, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 136 - Răpind coroana Maicii Domnului, a fost pedepsit cu bubă rea

Leon Armeanul, împăratul grecesc, a luat odinioară din biserica Sfintei Sofii, o coroană scumpă, împodobită cu diamante și alte pietre scumpe, pe care o adusese dar Maicii Domnului, împăratul Mavrachie. Punând pe cap această coroană, Leon împăratul,

îndată i-au ieșit pe capul lui niște bube ce se cheamă carbuncul (406, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 137 - Pedeapsa unui măscărici care hulea pe Maica Domnului

În țara Libiei este o cetate care se numește Iliopoli, în care trăia un măscărici cu numele Gaian. Acela își bătea joc și defăima pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, la toate jocurile lui. Atunci i s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu și i-a grăit: „Ce rău am făcut ție, de mă defăimezi și mă vorbești de rău pe Mine, în fața mulțimii poporului”. Acela sculându-se din somn, a rămas neîndreptat; ci și mai mult o defăima. Într-una din zile, iarăși s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, vestindu-i lui și zicând: „Nu pe mine mă vatămi grăind așa, ci pe sufletul tău”. Însă acela încă mai rău o defăima. Apoi, a treia oară s-a arătat lui Maica Domnului, asemenea grăindu-i și sfătuindu-l. De vreme ce nu s-a îndreptat pe sine, ci mai vârtos în joc o defăima, într-una din zile, dormind el la amiază, s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu și nimic nu i-a zis, ci numai cu precuratele sale degete, a însemnat amândouă mâinile și picioarele lui. El îndată s-a deșteptat, avându-și mâinile și picioarele paralizate. Astfel le mărturisea ticălosul tuturor, hulitor numindu-se pe sine. Atunci recunoștea că pentru reaua lui defăimare pătimea unele ca acestea, că prin iubirea de oameni de multe ori a fost învățat, dar nu s-a îndreptat pe sine (Proloage 15 mai).

MINUNEA 138 - Pedeapsa lui Nestorie, hulitorul Maicii Domnului

Rău-credinciosul Nestorie, după ce a fost adus din Antiohia la Constantinopol și ales patriarh, după Sesinie, la început se arăta pe dinafară drept-credincios și nu zicea nimic împotriva dreptei credințe; însă în inima sa, ticălosul, era eretic, numind pe Stăpânul Hristos numai om, nu și Dumnezeu; iar pe Născătoarea de Dumnezeu, numind-o, nu Născătoare de Dumnezeu, ci Născătoare de Hristos. Ereticul Nestorie n-a putut să ascundă mult timp în inima sa otrava eresului său și, fiind patriarh, a început a învăța pe popor aceste hule, contra lui Hristos și contra Născătoarei de Dumnezeu, zicând: „Eu nu voi numi Dumnezeu pe acela care s-a zămislit în pântec de femeie, și a așteptat un număr de zile și de luni, până să se nască; nici voi numi Născătoare de Dumnezeu pe femeia care a născut om cu trup, din firea sa... Care va numi pe Maria, Născătoare de Dumnezeu, să fie anatema”.

Rostind aceste hule, s-a făcut mare tulburare și dezbinare în popor. Mai pe urmă de toate, eresul lui Nestorie crescând din zi în zi tot mai mult, dezbinarea Bisericii sporea din ce în ce în mai rău, mulți episcopi stricându-se din vătămarea eresului acestuia, drept-credinciosul împărat, Teodosie cel tânăr, văzând acestea, vrând să îndrepteze aceste sminteli și să curețe Biserica lui Hristos, și grâul dreptei credințe de mărăcinii și neghinele rătăcirii lui Nestorie, a poruncit ca să se adune în Efes la anul 431, al treilea Sobor de a-toată lumea.

S-au adunat din toată lumea 200 și mai bine de Episcopi; iar câți nu puteau să meargă în persoană, pentru vreo împiedicare de nevoie, aceștia și-au trimis delegații lor. Fericitul Chiril, conducând lucrările acestui Sinod de a-toată lumea, a propovăduit și învățat împreună cu ceilalți Sfinți Părinți, următoarele: „Domnul nostru Iisus Hristos este unul după Ipostas, Dumnezeu adevărat și om adevărat; iar Preacurata Fecioară Maria, care L-a născut pe El cu trup, este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu”.

Pentru aceea s-a făcut mare bucurie la toți credincioșii, și tot poporul cetății Efesului, bătea din palme și striga într-un glas: „Nu este mare Artemida Efesenilor, după cum s-a scris de demult; ci este mai mare Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu”. Iar pe Nestorie, Părinții acestui Sinod l-au anatemitizat și caterisit, ca pe un eretic și hulitor. Dar fiindcă el nici așa nu se liniștea, ci propovăduia eresul lui mai departe, pentru aceea l-au surghiunit în Tason - apoi în Oasinul Arabiei, care pe turcește i se zice Iprim. Blestematul Nestorie aflându-se acolo, și-a luat dumnezeieștile pedepse. Limba lui cea hulitoare a putrezit și a fost mâncată de viermi, deasemeni a putrezit și tot trupul lui. Iar în Tebaida de sus, ticălosul Nestorie, a pățimit moarte înfricoșată și dureroasă, asemenea lui Arie. Căci pe când avea ieșire afară, a început a vorbi contra lui Hristos și contra Născătoarei de Dumnezeu. Pentru aceasta, îngerul Domnului l-a lovit, și s-au vărsat toate măruntaiele lui, tocmai în ceasul necurăteniei, și acolo și-a dat sufletul, acel om rău. O necinste și o pedeapsă a luat ereticul Nestorie, cel de un gând cu Iudeii (Viețile Sfinților, 9 iunie).

MINUNEA 139 - Cât de urât a fost lui Dumnezeu eresul și hulele lui Nestorie

Pentru ca să înțeleagă fiecare, cât de urât a fost Maicii lui Dumnezeu eresul lui Nestorie, să ascultăm povestirea părinților Limonarului - Sofronie și Ioan, care scriu următoarele: „Am mers la părintele Chiril, Preotul lavrei Calamonului, care este lângă Iordan, și ne-a spus nouă acestea: într-una din zile am văzut în somn pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu față luminată, îmbrăcată cu haină roșie, și împreună cu dânsa doi bărbați cu sfințită cuviință, care stau afară de chilia mea. Eu am cunoscut că

este Stăpâna de Dumnezeu Născătoare, iar acei doi bărbați care erau împreună cu dânsa, erau Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu și Sfântul Ioan Botezătorul. De aceea am ieșit din chilia mea și, închinându-mă Născătoarei de Dumnezeu, am rugat-o pe ea să intre înăuntru, ca să-mi binecuvinteze chilia. Dar Născătoarea de Dumnezeu n-a voit nicidecum, și fiindcă eu am rugat-o cu stăruință, zicând: „Să nu se întoarcă robul tău rușinat și defăimat de la tine”, și altele asemenea. Ea căutând spre mine, mi-a răspuns: „Cum mă rogi să intru în chilia ta, când tu ai pe vrăjmașul meu într-însa”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută; iar eu deșteptându-mă, am început a plânge și a mă mâhni, pentru cuvântul acesta al Născătoarei de Dumnezeu. Nefiind altcineva în chilia mea, afară de mine singur, mă gândeam, că nu cumva să fi greșit cu vreun lucru oarecare, sau cu gândul către Născătoarea de Dumnezeu, aceea s-a întors de la mine; însă nu găseam nimic cu care să-i fi greșit cu ceva.

Aflându-mă în mare nedumerire și mâhnire, am luat o carte ca să citesc și să mă mângâi, în supărarea aceea. Acea carte era a lui Isihie, Preotul bisericii Ierusalimului, pe care o cerusem odată de la dânsul. Citind în ea, am aflat la sfârșitul cărții două cuvinte hulitoare ale rău-credinciosului Nestorie, de unde am cunoscut că el este vrăjmașul Născătoarei de Dumnezeu; pe acela îl aveam în chilia mea. Atunci, am dat cartea înapoi, la acela care mi-o dăduse, zicându-i: „Frate, ia-ți cartea ta înapoi, căci dintr-însa mai mult m-am păgubit, decât m-am folosit”. Iar acela întrebându-mă și aflând cauza acelei pagube, fiindcă i-am povestit vedenia, s-a umplut de râvnă dumnezeiască și îndată a tăiat din carte acele cuvinte hulitoare și le-a ars cu foc, ca să nu se mai afle în chilia lui vrăjmașul Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu.

Minunile Maicii Domnului cu cei curați și nevinovați

MINUNEA 140 - Trăind în feciorie, la sfârșit li s-a arătat Maica Domnului

Salomeea, crăiasa ungurească, împreună cu Caliman, bărbatul ei, au trăit toată viața lor în feciorie; iar la sfârșitul vieții li s-a arătat lor Maica Domnului, așa că la moartea lor erau foarte veseli (109, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 141 - Făgăduind să trăiască în feciorie, s-a făcut sănătos

Andrei din Trapezunda, îmbolnăvindu-se foarte rău, s-a făgăduit Maicii Domnului să viețuiască pururea în feciorie. Și așa îndată s-a sculat din boala de care era cuprins și s-a făcut sănătos. După aceea răbdând multe munci, pe când îl băteau cu bice și-i rupeau carnea cu unghii de fier, apoi legându-l cu lanțuri și băgându-l în temniță, el chemând numele Maicii Domnului, a scăpat de acele munci și s-a făcut sănătos în chip minunat (105, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 142 - O călugăriță căzută în puț, salvată de Maica Domnului

O fecioară călugăriță, care se chema Margareta, a căzut într-un puț și a rămas acolo o noapte. A doua zi surorile ei, călugărițele, au aflat-o și scoțând-o, au întrebat-o, cum de a putut scăpa cu viață? Iar ea a răspuns: „O femeie foarte de cinste, m-a mântuit de moarte”. Acea femeie a fost Maica Domnului (106, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 143 - Maica Domnului își descoperă o icoană a ei, printr-o fecioară

Pe vremea când cetatea Kazanului se afla sub stăpânirea marelui domn al Moscovei, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat în vis unei fecioare și i-a spus cum că are un chip al Ei îngropat, și anume unde este îngropat. Când s-a dezgropat acea icoană din pământ, s-a aflat nestrucată și s-au făcut multe și mari minuni (40, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 144 - Doi miri hotărându-se a trăi în feciorie, au văzut slava cerească

Iulan Atiochianul, neputând înfrânge voia părinților săi, s-a însurat, luându-și de soție pe o fecioară ce se numea Vasilisia. După nuntă, când au mers să se culce în camera cea de nuntă, amândoi au făcut legământ ca până la moarte să trăiască în feciorie. În acel moment, cutremurându-se temeliiile casei, deodată s-a arătat o lumina mare și în mijlocul ei, Împăratul Slavei, Hristos, având împrejurul Său o mare mulțime de oameni și îngeri, îmbrăcați în veșminte albe, iar de altă parte s-a arătat Preasfânta Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, înconjurată de o mare mulțime de fecioare. Împăratul Slavei i-a zis: „Ai biruit, Iuliane!”. Iar Maica Domnului i-a zis: „Blagoslovită Vasilisia, voi nu ați luat aminte la sfaturile păgubitoare ale lumii”. Iulian a mai văzut o carte cu slove de aur, în care era scris: „Iulian, care pentru dragostea Mea și-a bătut joc de plăcerile lumii, se cade să fie cinstit în rând cu Sfinții, iar Vasilisia, care s-a unit cu dânsul întru inimă curată, să fie în ceata fecioarelor, în mijlocul cărora se veselește preabinecuvântata Fecioara Maria, Maica Mea” (111, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 145 - Maica Domnului dezleagă pe doi preoți, arătând astfel credința cea adevărată

În țara Indiei este un ostrov care se numește Cuba. Acolo, odinioară s-au adunat indienii și au început a se certa între ei pentru icoana Maicii Domnului. Unii ziceau că e mai de cinste sfânta icoană a Maicii Domnului, iar alții ziceau că sunt mai de cinste idolii Indiei. Dar au căzut la înțelegere între dânșii, ca într-o parte să lege cu mâinile la spate, doi Preoți în numele Mariei, Maica lui Dumnezeu, iar de altă parte alți doi popi în numele idolilor. Apoi, cărora dintre ei li se vor dezlega mâinile singure, a acelor să le fie biruința, și aceea este credința cea adevărată. Dacă au făcut acest lucru, peste puțin mâinile Preoților creștini s-au dezlegat și domnul Indiei a strigat cu glas mare: „Bucură-te Marie!”. Într-acea clipă mulți indieni au văzut o Doamnă plină de demnitate, cum dezlega pe cei doi Preoți, care erau legați în numele Ei. Această minune văzând-o indienii, au crezut în Hristos (185, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 146 - Născând Preasfânta Fecioară Maria, s-au prăbușit idolii

Mai înainte de Nașterea lui Hristos, Romul împăratul a ridicat în Roma un idol, dedesubtul căruia a pus următoarea inscripție: „Nu va cădea până ce nu va naște Fecioara”. Așa a și fost, căci idolii au căzut îndată ce a născut Preasfânta Fecioară pe Hristos (186, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 147 - Iustina se păzește curată, cu ajutorul Maicii Domnului

O fecioară, care se numea Iustina, s-a izbăvit de răutățile unui vrăjitor care se numea Ciprian, cu ajutorul Maicii Domnului, prin rugăciunile înălțate către Dânsa, întrucât Ciprian voia, ca prin meșteșugul și farmecele lui, să o facă a renunța la a-și păzi fecioria. Dar n-a reușit, fiind ajutată de Preasfânta Fecioara Maria, căreia i-a cerut ajutorul (177, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 148 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu

Un copil de evreu, din Țarigrad, venind cu copiii creștinilor la biserică, s-a împărtășit cu dâșii, luând Trupul și Sângele lui Hristos. Întorcându-se acasă, i-a spus tatălui său despre aceasta, iar tatăl său fiind evreu necredincios, s-a mâniat pe fiul său foarte tare și, apucându-l, l-a aruncat într-un cuptor cu foc, căci era sticlar de meserie. A treia zi, mama lui sculându-se din somn, a mers la ușa cuptorului și uitându-se înăuntru a văzut pe fiul ei, stând viu și nevătămat. Întrebându-l cum de n-a ars în foc, el a răspuns: „A venit la mine o Doamnă, care mi-a răcorit cuptorul și mi-a adus de mâncare tocmai când era timpul de stat la masă”. Acea Doamnă a fost Maica Preacurată (188, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 149 - Cu ajutorul Domnului Hristos și al Maicii Sale putem scăpa de păcat

Fericitul Augustin, într-o scriere a sa (Sermo. 28 de verbis Apost.), ne relatează despre păcat, următoarele: „Păcătosul, ce e drept, merge pe picioarele sale, mișcă din mâini, vede cu ochii, aude cu urechile, grăiește cu gura, toate membrele sale le mișcă, făcându-și datoria. Crezi tu, creștine, că un păcătos trăiește? Da, însă trăiește numai cu trupul, sufletul său e mort. Partea cea mai aleasă a sa, e moartă. Locuința e vie, însă locuitorul e mort”.

În vremea Revoluției Franceze, unii din condamnații la moarte pentru credință, erau legați cot la cot, gură la gură, nas la nas, cu cadavre omenești, aproape descompuse, intrate în putrefacție, împruțite. Era foarte îngrozitor, pentru bietul osândit, să stea așa strâns-legat, lângă un cadavru putred. Așa soartă au cei plini de păcate de moarte. Ei sunt osândiți groaznic, a trăi fiecare lângă sufletul său descompus, putrezind de mulțimea păcatelor grele.

Cei care aleargă la ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul și la Maica Sa Preacurată și pun început bun, se mântuiesc de această groaznică moarte sufletească.

MINUNEA 150 - Maica Domnului vindecă mâinile tăiate, ale nevinovatei împărătese a Franței

În Franța era un împărat văduv de întâia soție, cu care făcuse o fetiță preafrumoasă, pe care a numit-o Maria. Mai pe urmă, el a făcut a doua nuntă și a luat o femeie mai frumoasă, cum nu se afla în părțile acelea, dar care, pe cât era de frumoasa la trup, pe atât de grozavă la suflet. Și mai ales era stăpânită de atâta zavistie, încât nici într-un chip nu vroia să audă cum că ar fi fost alta cândva, mai frumoasă decât ea. Văzând pe fiica cea întâi născută, cum că avea frumusețe minunată, a zămislit în inima ei pe diavolul ucigător de oameni și căuta împrejurări potrivite ca să o omoare, din zavistie, pe fecioara cea nevinovată, pentru ca să nu se facă mai frumoasă decât ea.

Într-o zi oarecare, împăratul s-a dus într-o țară îndepărtată, pentru anumite trebuințe ale împărăției. În acel timp, zavistnica împărăteasă și-a pus în minte să săvârșească planul ei infernal, să ucidă pe fiica împăratului. În acel scop criminal, ea a vorbit cu un rob al ei credincios. Având mare îndrăzneală și încredere în el, i-a zis: „Un lucru voiesc să-mi faci în ascuns, așa fel ca nimeni să nu știe și eu îți voi da multe daruri, cu care să devii cel întâi în palatele împărătești”.

Acel om împărătesc a făgăduit cu jurământ că va face orice îi va porunci. Atunci împărăteasa i-a zis: „Femeia dintâi pe care a avut-o împăratul, a făcut fiica aceasta, dar nu cu el; ci cu oarecare om cu nărav rău. Fata aceasta născută din preacurvie, face lucruri necuviincioase, pline de rușine. Și dacă va trăi mai mult astfel, are să se umple palatul împărătesc de rușine. Te rog, ia-o dimineață și spunei că te duci cu ea prin grădini să o plimbi. Apoi când îți va veni mai bine, omoar-o în locul cel mai pustiu. Acolo ascunde-o bine, să nu audă cineva de aceasta. Ca drept semn al nemincinoasei mărturii, să-i tai mâinile ei și să mi le aduci”.

Servitorul acela a făgăduit că-i va împlini dorința ei. În acel scop criminal, s-a pregătit de cu seară, dimpreună cu o rudenie a lui și prieten credincios. S-au pus toate la cale. Sculându-se la miezul nopții, a deșteptat împărăteasa pe fecioară și i-a zis: „Maria mea, du-te cu oamenii aceștia în cutare loc, în care vin și eu curând, ca să ne plimbăm”. Așa au luat pe biata fecioară din palatul împărătesc și au dus-o într-un loc îndepărtat și pustiu. Fecioara, fiind din fire înțeleaptă, le-a înțeles vicleșugul criminal. Îndată și-a ridicat ochii către cer și s-a rugat cu lacrimi, zicând: „Preasfântă Stăpână Născătoare de Dumnezeu, altă nădejde și ajutor nu am, fără numai Darul Tău. Tu răsplătești celor ce mă vrăjmășuiesc și mă nedreptățesc pe mine”. Slugile apropiindu-se de ea, o încurajau, zicând: „Nu plânge și nu te teme că vei pătimi ceva de la noi”. Fecioara privind-i drept în ochi le-a zis: „Pentru ce mințiți? Maica mea cea vitregă m-a înșelat pe mine și m-a dat în mâinile voastre, ca să mă omorâți! Dar nădăjduiesc spre Nădejdea celor deznădăjduiți, că are să vă răsplătească fărădelegea voastră. Ce voiți de acum înainte? Locul este pustiu! Faceți porunca doamnei voastre. Numai vă rog, să nu mă ucideți fără de veste, ci mărturisiți ceea ce voiți să faceți, ca să-mi dau prin rugăciune sufletul meu la Dumnezeu”.

Slugile văzând că cunoaște ceea ce vor ei să-i facă, i-au zis: „Bine că ai cunoscut ceea ce are să urmeze. Iată, așa ne-a poruncit împărăteasa. Și noi i-am făgăduit că te vom omorî”. Fecioara auzind acestea, le-a zis lor: „Dar, oare, voi nu vă temeți de Dumnezeu, de voiți să mă ucideți cu nedreptate? Oare nu știți că Dumnezeu, ca drept judecător ce este, nu lasă ascunsă și nepedepsită o faptă ca aceasta? El va izbândi asupra voastră și împietritei aceleia, pentru că eu nu v-am nedreptățit vreodată cu ceva. Așadar, dacă voiți să vă lăsați de o fărădelege ca aceasta, lăsați-mă pe mine în locul acesta pustiu, și spuneți ei, cum că m-ați omorât. Aici nu este nimenea ca să mă caute cu cele trebuincioase și voi muri de foame; iar voi nu vă veți pângări mâinile voastre într-acest fel de spurcată ucidere”. Acestea și multe altele zicându-le ea cu lacrimi, le-a părut rău pentru dânsa și i-au zis: „Nouă ne pare rău pentru tine și te lăsăm vie, dar aceea ne-a zis

să-i ducem mâinile tale ca să se încredințeze de moartea ta și dacă nu vom împlini cuvântul ei, ne va face rău. Și chiar dacă te vom lăsa vie, fiarele te vor mânca”. Fecioara le-a răspuns: „Amară-mi este și o moarte și alta; cu toate acestea voi avea puțină mângâiere, cum că m-au mâncat fiarele și nu oamenii și veți fi nevinovați voi, de fărădelegea aceasta. Faceți așa pentru numele Preasfintei, care a născut pe adevăratul Dumnezeu și Judecătorul tuturor, ca să nu mă ucideți. Fiindcă ziceți, cum că v-ați făgăduit ei ca să-i duceți mâinile mele, tăiați-le, ca să le vadă și să se bucure și pe mine lăsați-mă aici să mor de durere”. Ei au primit să o lase vie. Atunci sârmana, pentru ca să scape de moarte, a pus mâinile ei pe o cracă și i le-a tăiat din încheieturi cu un chip îndemânatic și le-au dus la împărăteasa, care le-au dat daruri și dăruiri nenumărate. Sârmana fecioară, a rămas într-o durere și chinuire neasemănată. Ea nu avea altă mângâiere la durerile cele prea usturătoare, decât numele Preasfintei, a cărei ajutor îl chema cu lacrimi și cu credință. Pentru aceasta nu s-a lipsit de cerere, ci cu ocrotirea preabunului Dumnezeu, a dobândit ajutor într-acest chip. Un tânăr de bun neam, fiul unui domn bogat, vâna într-acele părți și, cu povățuirea lui Dumnezeu, s-a dus aproape de pădurea aceea, unde auzind plânsul cel nemângâiat, au căutat până ce au aflat-o. Și minunându-se de primejdie și de frumusețea ei, a întrebat-o să-i spună pricina, iar ea n-a răspuns nimic, numai plângea cerând ajutor. Domnul acela a zis slugilor: „Vreme nu este ca s-o întrebăm, ci fiindcă Dumnezeu ne-a povățuit aici pentru ea, luați-o binișor ca s-o ducem în orașul nostru”. Așa făcând, au ajutat-o cu sârguință, cu buruieni și cu felurite doctorii, de i-au încetat desăvârșit durerile. Și se minunau toți ai palatului de înțelepciunea pe care o avea și de frumusețea ei. O întrebau pe ea de multe ori, a cui fiică este și pentru ce i-au tăiat mâinile ei, și n-a vrut să spună. Dar pentru bunele ei obiceiuri și pentru fața ei cea de bun neam și frumoasă, a iubit-o tânărul din toata inima lui și a zis ducelui într-o zi: „Părintele meu, cunosc cum că mă iubești și te rog să-mi faci darul acesta: Noi suntem bogați și nu aveam trebuință de lucruri. Când voiește cel bogat să se însoare, trebuie să nu caute alta fără numai femeia să-i placă. Acestea voiesc și eu să-mi

facă stăpânirea ta, ca să iau pe fecioara pe care am aflat-o în pustie și n-am trebuință pentru slujirea mâinilor ei”. Tatăl a răspuns: „Noi putem să luăm o fiică a unui domn asemenea nouă, și tu voiești să o iei pe aceasta? Nu este atât că este fără mâini, pe cât că nu o știm dacă nu este copil al vreunui țăran prost și ne va fi rușine nouă”. Iar acela a zis: „Părintele meu, aceasta nu poate să fie, căci frumusețea, cunoștința, învățătura și rânduielile ei o mărturisesc din sânge împărătesc. Și dacă ar fi copil al unui om mic, eu o voiesc, și dacă nu o voi lua pe dânsa, într-un adevăr îți spun, alta nu iau și voi petrece viața mea cu tristețe neasemănată”.

Văzând ducele dorul tânărului, s-a înduplecat, și au făcut nuntă cu bucurii preabogate. Iar împăratul, tatăl ei, era în durere nemângâiată, neștiind unde să fie fiica lui, pentru că împărăteasa i-a spus cum că a fugit pe ascuns într-o noapte, și nu știe ce s-a făcut. Și plângea nemângâiat, având prepus către împărăteasa, dar nu i-a arătat bănuiala lui până ce va cunoaște adevărul. A trimis oameni în diferite locuri ca să cerceteze, a scris și a poruncit să se adune domnii și boierii împărăției lui, să facă alergare de cai, pentru ca să ia puțină bucurie, ca să nu-l omoare durerea. S-a dus vestea aceasta și în locul unde era fiica lui. Și vrând ducele să încalece, nu l-a lăsat fiul lui, ci i-a zis: „Părintele meu, nu este cu cuviință să te ostenești atâta călătorie, fiind bătrân; odihnește-te, și eu mă voi duce în locul tău, iubește pe soția mea ca și pe mine, și dacă va naște mai înainte de a mă întoarce eu, poartă grijă de ea”. Ducându-se, a făcut cu dumnezeiască putere atâtea fapte vitejești și lupte eroice la acea alergare de cai, încât toți vorbeau de dânsul, laudându-l și fericindul. Iar împărăteasa cea vicleană l-a poftit și, chemând pe sluga lui, l-a întrebat de unde este domnul lui, dacă are femeie și altele asemenea. Iar sluga i-a spus ei toate cu de-amănuntul, cum că au aflat-o într-o pădure deasă una fără mâini, că au luat-o și celelalte. Mai pe urmă i-a spus ei cum că într-un ceas a venit de la tatăl lui scrisoare, cum că femeia sa a născut doi copii parte bărbătească și ca să nu aibă vreun gând rău. Atunci vicleana aceea a zămislit durere și a născut fărădelege, a dăruit cu daruri multe pe omul acela și l-a rugat când va scrie domnul lui ducelui, să-l aducă acolo pe ducătorul de

scrisoare ca să-i poruncească și ea ceva, iar acela s-a făgăduit să o facă. Și după ce a scris tânărul răspuns tatălui său, ca să aibă grijă de femeie și altele asemenea, pecetluind scrisoarea, a trimis-o prin sluga aceea.

Iar acesta, necunoscând vicleana meșteșugire, s-a dus la împărăteasă, care l-a ospătat cu multă îndestulare. Și luând scrisoarea pe ascuns, a scris acestea: „Părintele meu, cunoaște că această noră a ta, este fiica unui om făcător rele și pentru răutățile ei i s-au taiat mâinile. Și copiii nu sunt ai mei; mă rog ție, cum vei citi scrisoarea mea, să o omori cu copiii ei; și până nu voi auzi de moartea ei, nu vin acolo”. Și această vicleană scrisoare a dat-o vipera aducătorului, de a dus-o ducelui care, văzând cele scrise, s-a întristat și nu se dumirea ce să facă în această împrejurare. Așa gândind, s-a sfătuit cu o slugă credincioasă, cum ar face. Iar acela i-a zis lui: „Să nu faci o fărădelege ca aceasta, ca să o omori, ci dă-mi-o mie, ca să o duc în locul în care am aflat-o, să o las acolo și Dumnezeu o va chivernisi cum va voi. Iar pe urmă mă voi duce să spun domnului meu, cum că am făcut ce ne-a scris. Cuvântul acesta a plăcut ducelui.

Luând sluga pe Maria și copiii ei, a lăsat-o pe dânsa în pustie și s-a dus ca să afle pe bărbatul ei. Iar săraca și sârmana aceea a rămas în locul acela neumblat, cu multă durere și întristare nemângâiată, așteptând moartea. Plângând dar și tânguindu-se, a văzut o potecă și luând copiii în brațele sale, după cum putea, umbla împrejur pe drumul acela, până ce a ajuns la o peșteră, în care locuia un pustnic. Acesta văzând-o pe dânsa, a socotit cum că ar fi o nălucire a vrăjmașului, dar când a auzit patimile ei, s-a întristat și lăsând-o pe dânsa în peșteră, s-a dus în alt loc. Și în fiecare zi aduna rădăcinile și buruienile care mânca el și îi aducea și ei de o hrănea cu acelea, sau mai bine să zic, cu dumnezeiasca putere.

Au trecut așa multe zile, până ce s-a întors bărbatul ei în țara lui și înștiințându-se de cele făcute, a plâns cu amar. Apoi, luând slugile, a zis: „Să mergem să căutăm locul acela, și nădăjduiesc către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, pe care săraca o chema în ajutor totdeauna că, după cum întâi i-a ajutat, și acum va fi având-o în

pază”. În acea noapte s-a arătat Preasfânta în somn Mariei, și i-a zis: „Măine vine credinciosul tău bărbat ca să te ia; și mai multă muncă și durere nu se va mai apropia de tine de acum înainte. Iar pentru răbdarea ta și pentru credința pe care o ai către Mine, că mă strigi întru ajutor la patimile tale, să înceteze durerile și întristările tale, și să se întoarcă întru bucurie”. Maria a răspuns Preacuratei: „Îți mulțumesc și mă închin ție, Doamna mea, pentru că nu mă lași. Dar cum să văd desăvârșită bucurie, până mă aflu fără de mâini? Însă nu mă deznădăjduiesc, păcătoasa, și îndrăznesc la mila Ta, să-mi dai și mai mult ajutor”. Acestea zicând cu chip smerit, a auzit pe împărăteasa îngerilor, că îi zicea ei: „Ia-ți mâinile tale, cu darul Fiului Meu și Dumnezeu. Căci cei ce mă iubesc pe mine și nădăjduiesc sub acoperământul Meu, nu se vor lipsi de tot binele”. Acestea zicând, s-a aflat femeia vindecată, pentru care de bucurie deșteptându-se, a văzut că era vedenia adevărată. Cine ar putea să spună veselia pe care a luat-o și mulțumirile pe care le-a făcut către Preasfânta? Căci toată noaptea aceea a petrecut-o în rugăciune și în plecarea genunchilor, zicând heretisirea îngerului, după cum avea totdeauna obișnuința să zică, cu evlavie și cu umilință. Iar după ce s-a făcut ziuă, a auzit glasuri de oameni. Și ieșind afară a văzut pe bărbatul ei, care, aflând-o, a plâns de bucurie. Și a spus lui facerea de minune, arătându-i mâinile ei, pe care văzându-le el, s-a înspăimântat. Și slăvind pe Făcătoarea de bine, s-a întors în oraș, unde a poruncit să se prăznuiască Preasfânta Născătoare de Dumnezeu opt zile cu veselie. Și câți au auzit de această minune, s-au înspăimântat.

După aceea cercetând ducele despre acea scrisoare vicleană, cine a scris-o, ca să-i omoare, i-a zis lui Maria: „Până acum am ascuns și nu am vrut ca să arăt cine sunt, dar fiindcă este voia lui Dumnezeu, vă spun: să știți că eu sunt fiică a împăratului vostru și câte am primit, mi le-a făcut împărăteasa. Însă Maica sărmanilor, împărăteasa cea cerească, m-a izbăvit de toate durerile. Nu v-am spus mai înainte, pentru ca să nu mă vadă pe mine tatăl meu și să moară de durere. Dar acum, fiindcă mi-a făcut atâta milostivire Maica milostivirii, trimiteți scrisoare până ce ne gătim și noi să ne ducem”.

Acestea auzindu-le ducele, care avea supărare că nu știa pe tatăl ei, a luat multă veselie, împreună cu toți ai palatului. Iar mai ales bărbatul ei a înălțat mâinile către cer, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu, care m-a învrednicit să iau de soție pe Doamna mea!”. Atunci i s-au închinat ei toți ca unei împărătese și trimițând scrisoare tatălui ei, s-au pornit a treia zi la drum. Ajungând în Franța, i-a întâmpinat pe dâșii împăratul care, alergând, a căzut pe grumazul ei, sărutând-o cu lacrimi.

Blestemata lui femeie însă s-a ascuns, pentru ca să nu o afle împăratul, dar el a cercetat cu de-amănuntul până ce a găsit-o și aprinzând foc mare în mijlocul cetății, au ars-o de tot, încât nici os n-a mai rămas. Iar a doua zi a încoronat pe ginerele său ca împărat. Și venind ducele la bucuria fiului său, cum și toate rudeniile și prietenii lui, au săvârșit praznic de bucurie și veselie, pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu. Zidind încă și o biserică slăvită în numele Ei, prăznuia toate praznicile Ei; iar mai ales în ziua în care a vindecat mâinile împărătesei, făcea multe milostenii săracilor, cum și multe alte faceri de bine, aducându-și aminte totdeauna, de prea marea facere de bine pe care i-a făcut-o Preacurata. Și mai mult decât alte fapte bune, făcea multă milostenie. Nu se ostenea niciodată a da milostenie celor ce aveau trebuință, nici lăsa o slujnică a lor ca să dea cele ce erau de trebuință celor săraci, ci ea singură cu mâinile sale dădea, zicând: „Fiindcă mâinile acestea nu sunt ale mele, ci ale împărătesei celei cerești, pe care pentru multa ei milostivire mi le-a dăruit, nu este de cuviință să se lenevească cândva la facerea de bine a robilor ei și la milosteniile săracilor. Iar mai ales că și bunătățile acestea nu sunt ale mele, ci daruri ale lui Hristos, Preabunul Stăpân, trebuie să le împart la frații mei cu îndestulare”. Așadar, împărăteasa cea bine cunoscătoare și recunoscătoare, s-a bucurat multă vreme de împărăția cea pământească și, sfârșindu-se cu pace, s-a dus la Împărăția cea cerească, pe care să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin (11, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 151 - A preferat să-și scoată ochii, decât să-și piardă curătenia și fecioria

La început, când Britania, adică Anglia, a primit credința în Hristos, erau acolo mulți oameni evlavioși și îmbunătățiți; și mulți bogați nu-și măritau pe fiicele lor ci, cheltuind multă bogăție, zideau mănăstiri și le așezau pe dânsle acolo, de petreceau călugărește. În vremea aceea era un boier iubitor de fapte bune, care avea o fiică de 12 ani, preafrumoasă, Maria cu numele și vrând să o facă călugăriță, a întrebat-o, pentru ca să-i vadă și a ei cugetare și voință. I-a zis ei: „Dacă aș mai fi avut o copilă, aș fi dorit să o dau într-o mănăstire, împreună cu jumătate din averea mea, Stăpânului Hristos, iar pe cealaltă să o mărit. Dar fiindcă te am numai pe tine, îmi pare rău și nu știu ce să fac din două. Însă mie mi se pare că este mai bine ca frumusețea aceasta, pe care ți-a dat-o preabunul Dumnezeu, să o afierosești Lui, decât să o strice vreun om. Si de vei face sfatul meu, te vei cinsti de oameni în această lume și în ceruri de Dumnezeu”. Răspuns-a lui fecioara: „Înțelepțește ai judecat, o, părinte al meu. Și eu am socotit, mai bine să iau pe Mântuitorul de Mire al meu, decât vreun boier mare și nevrednic”. Atunci tatăl ei i-a mulțumit din tot sufletul și în scurt timp a dus-o într-o mănăstire de fecioare, unde erau și alte călugărițe. Și cheltuind toată averea lui, a zidit o biserică, unde ea petrecea călugărește, cu fapte bune, cu alte călugărițe. Aduceau încă și alți boieri pe fiicele lor în mănăstire, de ședeau până să vină la vârsta cea după lege, când le întrebau ce vor să facă. Și unele doreau viața monahicească și se tundeau în monahism, iar altele cu mai puțină evlavie, se măritau.

În acel timp era un domnitor care stăpânea țara aceea, Ricardie cu numele, cu viață destrăbălată și neînfrânată, care avea o fiică orfană de mamă, pe care a adus-o și el în mănăstirea cea amintită. Iar stareța a primit-o cu bucurie și pentru ca să cinstească pe domn, a poruncit de au venit toate surorile ca să-l heretisească. Între ele era și Maria, cea

zisă mai sus, care văzând împodobirea domnului, zicea în mintea ei: „Dumnezeul meu, oare să aibă acest om atâta slavă și întru împărăția Ta?”. Iar acela dacă a văzut-o că se uită la el, și-a rănit inima de frumusețea ei, socotind că și ea tot cu acest fel de socoteală îl privise. S-a rănit de un dor nevindecat, însă atunci n-a descoperit la arătare dorința lui din cauza celorlalte care erau de față. Dar după ce s-a dus la palatul său, a vestit stareței ca să-i trimită pe Maria în acea seară, și să știe cum că și ea deasemenea îl iubește. Iar stareța s-a întristat foarte și i-a trimis răspuns, să nu facă rușine mănăstirii; ba încă, trebuia, dacă ar fi auzit cum că altul voiește să facă un lucru necuviincios ca acesta, să-l pedepsească pe acela, ca un domn al cetății ce este. Și multe alte cuvinte plăcute lui Dumnezeu i-a răspuns, însă acela, ca un întunecat la minte de patima curviei, nici într-un chip n-a luat aminte la acestea ci i-a poruncit a doua oară, ca negreșit să o trimită, că îi pofteste foarte mult ochii ei, care i-au rănit inima, când căuta la el. Și să i-o trimită cu hotărâre, sau se va duce singur și o va lua cu sila, făcând o mare rușine și pagubă mănăstirii.

Între acestea, a întrebat stareța pe Maria, mai înainte de a ajunge al doilea vestitor, și i-a zis: „Tatăl tău te-a afierosit aici lui Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, Maica Sa, cu toată bogăția lui, și a murit cu multă bucurie, văzând că ai sporit în poruncile Domnului. Și în urma mea alta nu se va face stareță, numai tu, pentru fapta cea bună, și pentru bogăția ta; mă mir dar, cum ai făcut greșeala aceasta, ca să cauți la domnitorul, care m-a vestit să te trimit la el și nu știu ce să fac”. Iar ea a răspuns: „Maica mea, cu alt gând am căutat eu la el, însă socoteala lui a fost vicleană, gândind la lucrul cel necuviincios. Când va trimite a doua oară vreun om, să mă lași ca să-i dau eu răspunsul, ca să cunoști cât dor am ca să păzesc fecioria mea”. Răspuns-a ei stareța: „Vezi să nu zici vreun cuvânt aspru, să se mânie și să strice mănăstirea”. Iară ea a zis: „Mă duc la biserică să mă rog Stăpânei, să mă lumineze ca să-i dau răspunsul cel cuviincios, și însăși pururea Fecioara, mă va păzi pe mine și mănăstirea”.

A alergat dar, la ajutorul cel de sus și se ruga cu lacrimi înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, să o izbăvească de întinăciunea trupului. După un ceas a venit omul și i-a zis stareței cuvântul cel mai sus amintit, la care ea a răspuns: „Nu se cuvine ca eu să trimit pe cineva la păcat, ci zi ei și dacă va voi, îți va urma ție”. S-au dus la biserică și i-a zis ei cel trimis: „Doamna mea, domnul nostru a văzut frumusețea ta și s-a rănit atât de mult la inimă, de vederea ochilor tăi, celor preadulci, că nu află vindecare, dacă nu vei veni să te vadă; dar de bunăvoie, ca să te facă soția lui, să fii foarte mult cinstită, și să te slăvești întru această lume; iar dacă nu vei veni de voie, te va lua cu sila, ca să te rușineze în toată Britania”. Iar ea a răspuns: „Du-te afară din biserică și așteaptă, și peste puțină vreme îți voi da aceea ca dorește domnul tău”. Atunci acela a ieșit bucurându-se, socotind că s-a înduplecat dorinței domnului său. Asemenea și stareța a socotit cum că s-a biruit de vrăjmașul și foarte s-a întristat. Însă evlavioasa mireasă a lui Hristos, ducându-se, a stat înaintea Preasfintei, zicând acestea cu lacrimi: „Stăpâna mea, bine îmi este să am ochi, ca să văd Sfânta icoana Ta, dar fiindcă aceștia m-au împiedicat pe mine văzând pe pângăritul, mai bine să-i scot pe ei, decât să-mi întinez fecioria mea și voi vedea eu darul meu cu ochii sufletului meu. Iartă-mă, Doamna mea, și să nu mi se socotească întru păcat operația aceasta, că de nevoie o fac. Și din două rele ce-mi stau înaintea, mai bine este a alege răul cel mai mic”. Acestea zicând (o! bărbăție și vitejie!) și-a scos amândoi ochii cu un cuțit, și i-a pus într-un vas. Apoi a strigat pe omul cel trimis și i-a zis: „Fiindcă ochii aceștia au greșit domnului tău, de l-au rănit, iată cu dreptate i-am pedepsit. Și dacă după cum ai zis pot să-l mângâie, mergi și îi dă pe dânșii, ca să ia dintru ei toată veselia și bucuria”. Iar acela îngrozit, a luat ochii și i-a dus domnului său, spunându-i cuvintele acestea, care văzându-i pe dânșii, s-a înspăimântat, schimbându-se cu dumnezeiască schimbare, și minunându-se de fapta bună a fecioarei aceleia, și-a schimbat dragostea cea trupească, întru evlavie duhului. A plâns cu amar, a urât din inimă fărădelegile lui, și umilindu-se la suflet, a adus ochii la mănăstire, de i-a pus înaintea Sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu și pe oarba acolo aproape să stea. Și adunând pe toate surorile, le-a zis lor:

„Cădeți toate la rugăciune, cu lacrimi rugându-vă stăpânului Hristos celui Atotputernic, și Preasfintei Fecioare Maicii Lui, ca să facă milă cu sora aceasta binecuvântată, și să o vindece pe ea, și dacă vom avea credință fierbinte, ne va auzi Stăpânul; numai să nu aveți necredință în inimile voastre, nici să vă îndoiiți cât de puțin; că cele ce sunt cu neputință la oameni, cu puțință sunt la Dumnezeu, care face voia celor ce se tem de El. Și vă rog pe voi, să nu îndrăznească vreuna să se scoale de la pământ, până ce voi săvârși și eu rugăciunea mea”. Așa zicând, a pus cenușă, nevrednicul, pe capul lui și căzând jos la pământ, cu capul descoperit și cu multă smerenie, se ruga cu multe lacrimi și tânguiri: „Doamna și Stăpâna îngerilor, Maica Atotputernicului Dumnezeu, nu sunt vrednic să văd Sfânta icoana Ta, nici să deschid gura mea cea preapângărită ca să te rog; că nu am lăsat nici un păcat pe care să nu-l fi făcut. Întinat-am sufletul și trupul meu și tot pământul. Însă fiindcă Domnul Iisus Hristos S-a întrupat pentru păcătoși, și n-a lepădat pe desfrânate, pe tâlhari și pe vameși, ci i-a primit pe toți, și la Dumnezeiasca lui înălțare de la noi, te-a lăsat pe tine mijlocitoare a păcătoșilor, pe tine te pun chezașă, Stăpâna mea, către Fiul tău cel milostiv, ca să mă întorc de la calea cea rea a fărădelegilor, și prin pocăință să-mi spăl noroiul sufletului meu, numai să audă darul tău rugăciunile sfințitei starețe și a toatei sfințite-i frățimi, ca să dai iarăși ochii sfintei roabei acesteia, căreia eu nepriceputul i-am fost pricina de i-a scos. Și așa aceasta să se izbăvească de trupeasca nevedere, și luând lumina cea preadorită, să slujească bisericii tale, ca și mai înainte, iar eu, nevrednicul robul tău, să mă slobozesc de robia cea cumplită a celui viclean, care mă trage legat, nevăzut, cu lanț de fier”.

Acestea și altele multe zicea cu lacrimi domnitorul, iar călugărițele de asemenea se rugară toată ziua aceea. Și fiindcă se rugau cu credință și cererea le era binecuvântată și sfântă, pentru dragostea cea frățască, s-a auzit degrabă rugăciunea lor. La ceasul vecerniei a strălucit toată biserica, și s-a auzit un glas, zicând: „Ia-ți lumina ta, cu darul Celui născut al meu”. Atunci călugărița, căutând în sus, a văzut pe Stăpâna cea

Atotputernică, stând înăuntru Jertfelnicului, și i-a zis ei: „Măresc numele tău, Doamna mea, și slăvesc darul tău”.

Iar domnitorul și toate surorile, după ce au auzit glasul, s-au sculat, dar pe Preasfânta n-au văzut-o. Însă văzând că era vindecată, ceea ce mai înainte era fără ochi, au slăvit pe Stăpâna cea Atotputernică și i-au mulțumit, făcând priveghere de toată noaptea. Apoi domnitorul a dat mănăstirii multe daruri și căindu-se de păcatele lui, după făgăduință, nu s-a întinat mai mult, ci a petrecut viață cu fapte bune. Iar preacinstita Maria s-a făcut minunată foarte în lumea aceasta, pentru marea înțelepciune și păzirea fecioriei ei. Și toate surorile au cinstit-o mult pentru facerea de minune cea zisă mai sus și pentru petrecerea ei cea cu fapte bune. Iar după sfârșitul stareței, cu sfat de obște au ales-o pe dânsa care, cu plăcere de Dumnezeu păstorind Sfânta mănăstire, s-a dus într-o împărăție cerească. Pe care să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim, cu darul și cu iubirea de oameni, a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu cel fără de început al lui Părinte, și cu Preasfântul și de o ființă Duh, în veci. Amin (12, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 152 - A găsit de cuviință să-și taie buzele și nasul, decât să-și piardă fecioria

Oarecare fecioară cu numele Efimia, fiică a unui boier bogat, a afierosit fecioria ei Preanevinovatei Maicii lui Dumnezeu, din tânără vârstă și petrecând minunat și cu fapte bune, niciodată n-a lipsit de la biserică în duminici, Praznice împărătești și în sărbători. Toți se minunau văzând atâta evlavie la o tânără atât de crudă, foarte frumoasă cu trupul și cu bun chip. Iar pe cât creștea vârsta trupului, pe atâta se înmulțea și evlavia sufletului. De aceea, vicleanul drac nemaiputând suferi viețuirea ei curată, cinstită, sfântă, a zavistuit foarte mult asupra păzirii fecioriei acesteia. El a rănit către dragostea ei un boier preabogat, care a cerut-o de la tatăl său de soție. Tatăl fecioarei s-a bucurat ca să facă ginere pe un om ca acesta. El i-a făgăduit că i-o va da. Însă mireasa lui Hristos, cea fără de prihană, s-a împotrivit voii părintești, zicând că nu ar fi cu dreptate, nici cu cuviință ca să mintă pururea Fecioarei, Născătoarei de Dumnezeu, căreia i-a făgăduit fecioria ei, și să iubească mai mult pe un nevrednic și pământesc, decât pe mirele cel preavrednic și ceresc. Ci tatăl ei s-a mâniat și i-a zis: „Rudenia lui este mare, și tu nu ești vrednică să iei de bărbat pe un boier atât de bogat și de bun neam. Cu hotărâre voiesc ca să faci voia mea, sau te pedepsesc prea aspru”. Fecioara cea de bun neam, văzând socoteala tatălui său cea neștrămutată și primejdia fecioriei ei, a intrat în Dumnezeiasca biserică și, rugându-se cu lacrimi, cerea de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să-i ajute la această nevoie, să nu-și întineze trupul său. După ce s-a rugat multe ceasuri, socotea întru sineși aceasta: „Fiindcă frumusețea trupului meu este pricina ca să mint ceresului Mire, și să mă pângăresc de om nevrednic, mai bine este să mă lipsesc de ea, nefiindu-mi folositoare și să mă fac grozavă cu chipul și urâtă, numai să-mi păzesc curățenia sufletului, pe care mai vârtos și mai mult o dorește Domnul, decât frumusețea cea stricăcioasă”. Acestea cugetând și înfierbântându-se de Dumnezeiescul dor al păzirii

fecioriei ei, și-a tăiat nasul și buzele. De îndrăzneala aceasta auzind și văzând-o tatăl ei, s-a mâniat atâta, încât a vrut s-o omoare, însă pentru ca să nu-i dea numai o durere, dacă îi va taia capul ei, a lăsat-o pe dânsa vie, ca să-i dea muncă pe fiecare zi. După ce a bătut-o cât a vrut, a chemat un lucrător de pământ, pe care îl avea în țarinile lui, foarte aspru și fără omenie, căruia i-a dat-o ca să o aibă ca pe o roabă, să-i facă cele mai grele și mai defăimate slujbe și lucruri ale țarinii lui și să o bată fără de milostivire, când nu-i va face ascultare. El s-a jurat aceluia că dacă va auzi că s-a umilit în vreo zi spre ea și îi va face bine, sau se va arăta milostiv cât de puțin către dânsa, îi va tăia capul lui. Țăranul, luându-o pe dânsa, o necăjea și o bătea fără de milostivire, pentru că din fire era crud și fără de omenie. Mai mult, pentru frica tatălui ei, a pus-o la cele mai grele slujbe. Fecioara cea de bun neam, răbda cu vitejie toate scârbele, mulțumind Domnului, Care a învrednicit-o ca să se pedepsească pentru dragostea Lui. Pe când voia să o bată nemilostivul acela, ea se ducea într-un loc ascuns, și se ruga multe ceasuri cu lacrimi către Domnul, cerând de la Dânsul, ca să-i dea până la sfârșit răbdare și putere. Cele mai multe nopți le petrecea în metanii și rugăciuni, când avea vreme.

Robia aceasta cumplită și aspră, a răbdat-o purtătoarea de chinuri și Mucenița păzirii fecioriei ei, nu zece zile, sau o sută, ci șapte ani întregi. Oricare o vedea din cei ce o știau mai dinainte, câtă frumusețe avea și în ce fel s-a făcut din osteneli, din scârbe și din munci, nu era cu putință ca să nu-l doară inima și să nu lăcrimeze de nefericirea ei. Într-o noapte în care era ajunul Nașterii lui Hristos, pe când cina barbarul acela, Efimia s-a dus pe ascuns la grajd ca să se roage, cugetând la întruparea Domnului nostru, Care a primit să se facă om pentru mântuirea noastră. Țăranul văzând că lipsește fecioara, a luat un toiag și a alergat ca să o bată, după cum avea obișnuință. Alergând către grajd, a văzut de departe o lumină mare și s-a temut, socotind cum că ar fi foc și că arde casa. Apropindu-se, a văzut ceea ce nu era vrednic să vadă, adică pe împărăteasa cea cerească cu mulțime de sfinți îngerii, care mângâiau pe Efimia, zicând: „Rabdă cu tărie fiica mea preaiubită, căci pentru scârba aceasta vremelnică, pe care o pătimești pentru dragostea

Fiului meu, vei dobândi în împărăția Lui slavă veșnică și neveștejită cunună. Și ca semn pentru cununa slavei celei mari, căreia ai să te învrednicești de la Mirele tău Cel Ceresc, de acum să fii vindecată la mădularele cele tăiate, cu puterea Fiului Meu”. Acestea văzându-le țăranul acela, s-a înfricoșat și, strigând pe toți casnicii săi, au văzut pe Stăpâna cea fără de prihană, cu ceata ei cea cerească, și pe fecioara cu buzele și cu nasul, după cum a fost mai înainte. Toți au căzut la pământ, neputând să vadă atâta lumină. După un ceas sculându-se, au văzut numai pe Efimia singură, rugându-se și strălucind. Acestea văzându-le țăranul acela, a trimis cuvânt la tatăl ei, să vină grabnic la fiica lui. Acela a venit îndată. Văzând pe fiica lui vindecată, s-a înspăimântat și, mulțumind Domnului, a cerut iertare de la dânsa, pentru necunoștința lui cea mai dinainte. Apoi cheltuind aur mult, a zidit în locul grajdului acela o mănăstire preafrumoasă și acolo a lăsat-o pe dânsa, să slujească Mirelui ei Celui Ceresc. Acolo își petrecea ea viața, în fapte bune și a adunat pe multe altele. Astfel, bine și minunat petrecând în toate poruncile Domnului, cu plăcere de Dumnezeu păstorind turma cea sfântă, lăsând cele vremelnice, s-a dus la împărăția cea nesfârșită, pe care să dea Dumnezeu să o dobândim noi toți. Amin (13, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 153 - Maica Domnului încununează din cer pe două fecioare curate, clevetite de lumea rea

O femeie creștină de bun neam, foarte îmbunătățită, avea două fiice foarte frumoase. Ea le sfătuia să-i urmeze ei la petrecerea cea după Dumnezeu, și mai ales la multa evlavie pe care o avea către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. După moartea bărbatului ei, a sărăcit așa de mult, încât nu avea cu ce să-și mărite fetele ei. Astfel se amăra temându-se, ca nu cumva să-și vândă cinstea lor, din pricina sărăciei. Având ea multă credință către Dumnezeu, s-a dus cu dânselle la biserică. Acolo, stând înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a rugat zicând cu lacrimi: „Stăpâna îngerilor, Maica sărmanilor și ajutorătoarea săracilor, în îngrijirea și sub acoperământul tău dau din tot sufletul meu pe aceste două sărmene, ca să le chivernisești; pentru că nu pot eu să le păzesc fără de paguba sufletului și a trupului, din cauza sărăciei și neajungerii mele. Tu, cu mai-nainte și Dumnezeiasca ta purtare de grijă, după nemărginita ta milostivire, să le acoperi și să le păzești, ca să nu-și întineze fecioria lor”.

Acestea zicând mama cea evlavioasă, a apucat mâinile fiicelor ei și le-a apropiat de sfânta icoană, spre semn de legătură, ca să fie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, mama lor, din ceasul acela, și ea mai mult nu. Aceasta făcând, s-au întors la casa lor. Când s-au apropiat de ușă, iată un tânăr, în chipul fulgerului, care ținând o pungă plină de arginți, i-a zis ei: „Împărăteasa cea cerească îți trimite banii aceștia, ca să chivernisești fiicele tale”. Luând banii, acela s-a suit la ceruri. Femeia a căzut cu fața la pământ, mulțumind cu lacrimi Făcătoare de bine, celei bogat dăruitoare, pentru grabnicul ajutor și grabnica sprijinire. Apoi, cheltuind, le-a îmbrăcat pe dânselle și le-a cumpărat cele de nevoie ale vieții lor. Vecinii cei răi, știind sărăcia lor cea dinainte, le grăiau rău și le huleau pe dânselle cu nedreptate și cu rușine, osândindu-le și zicând cum că maica lor le-a vândut cinstea lor, vreunuia din cei bogați și a luat bani. Clevetirea aceasta cumplită,

auzindu-o evlavioasa femeie, socotească fiecare câtă scârbă și necaz a suferit! Și pe cât timpul trecea, pe atâta și osândirea creștea, încât s-a înștiințat de aceasta toată cetatea. Biata mamă, neputând să mai sufere ponegririle oamenilor, a zis fiicelor sale: „Duceți-vă la Maica voastră cea milostivă, și vă rugați bunătății ei cu lacrimi și cu inima smerită, ca să vă ajute să vă izbăviți de gurile oamenilor și dacă cu neîndoită credință vă veți ruga, vă va auzi pe voi Maica înduratului Dumnezeu, Cea mult-milostivă, după cum și mai-nainte ne-a auzit și ajutat”. Fecioarele ascultând învățătura macii lor, s-au dus la Dumnezeiasca biserică, și au făcut după cum le-a învățat. După ce s-au rugat destul, vărsând lacrimi cu credință fierbinte, s-au întors la casa lor, nădăjduind la împărăteasa cea Puternică, cum că le va trimite ajutor din cer, precum s-a și făcut. Împărăteasa, hrănitoarea săracilor, primind smerita rugăciune și lacrimile nevinovatele tinere, le-a ascultat pe dânsese și cu minune le-a ajutat într-acest chip: La un mare praznic, la care era adunat tot poporul cetății în Mitropolie, și dădea învățătură un Duhovnic, era și femeia cea mai sus amintită, cu fetele ei. Pe la mijlocul învățaturii Duhovnicului care se ostenea cu bună chibzuală a învăța și lumina adunarea credincioșilor din Biserică, au văzut toți un înger preafrumos, că a intrat pe o fereastră, ținând în mâini două cununi frumoase și minunate, alcătuite din flori din trandafir alb și din alte flori bine mirositoare. El a zis către cele două copile aceste cuvinte în auzul tuturor: „Aceste două cununi de flori albe, vi le-a trimis din ceruri, împărăteasa, pentru semnul fecioriei voastre”. Acestea zicând, a pus pe capetele lor cununile și îndată s-a făcut nevăzut. Câtă veselie socotiți o! ascultătorilor, că au luat fecioarele și câtă înspăimântare, cei ce stăteau împrejur? A rămas învățătura neisprăvită, Arhiereul și boierii au alergat să sărute cununile cele cerești și în scurt tot poporul se întrecea, cine să cinstească pe fecioare mai mult. Mai pe urmă le-au petrecut până la casa lor. Ele însă nu s-au mândrit în deșert pentru această cinste ce li s-a făcut; ci cu multă smerenie au mulțumit împărătesei celei vrednice de cinste. Arhiereul și cei mai mari boieri au cheltuit avere nenumărată, zidind două mănăstiri preafrumoase în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Apoi au hotărât pe o fecioară stareță într-o

mănăstire și pe alta, în cealaltă mănăstire. Acolo ele petreceau cu așa fapte bune și viață minunată încât multe fecioare de bun neam ale boierilor, nu numai din acea cetate, ci și din alte cetăți, auzind de vestea cea bună și de petrecerea cea plăcută lui Dumnezeu, au lăsat bogăția cea curgătoare precum și slava cea deșartă, și au venit la ascultarea lor. Și atâta au crescut aceste două mănăstiri, avându-le toți în mare evlavie încât cineva socotea o mare fericire dacă s-ar fi învrednicit să se numere împreună cu această tagmă binecuvântată. Cele două minunate proiestoase s-au săvârșit în sfințenie și sfintele lor moaște bine au mirosit, iar fericitele lor suflete, s-au dus în împărăția cea cerească, pe care să dea Dumnezeu ca și noi toți să o dobândim. Amin (14, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 154 - Biruind războiul curviei de cinci ori, de cinci ori s-a încununat

Doi frați au fost trimiși de la mănăstire, la ascultare. Ei călătoreau împreună, rugându-se fiecare lui Dumnezeu. Ajungând la locul destinat, s-au apucat de lucru. Asupra unuia dintre ei, s-a ridicat război de la diavolul, de cinci ori, ca să păcătuiască. El, sculându-se, făcea rugăciune, și nu s-a lăsat biruit de gânduri, dar a fost supărat tare de patimă. Întorcându-se către Părintele lor duhovnicesc, fața fratelui aceluia era tulburată. Fiind întrebat despre cauza tulburării, acela a pus metanie și a răspuns: „Roagă-te, Părinte, pentru mine, căci am căzut în curvie”. Apoi i-a povestit, cum a fost luptat de gânduri. Bătrânul fiind văzător cu mintea, vedea pe capul ucenicului său, cinci cununi. Cunoscându-i lupta și biruința lui asupra patimii și a diavolului, care o ridicase asupra lui,

i-a zis: „Îndrăznește fiule, că nu te-ai biruit; ci, mai vârtos, ai biruit cu aceea împotrivire, căci n-ai săvârșit păcatul”.

Fratele prin credința în Dumnezeu și evlavia pe care o avea către Maica Domnului, a fost ajutat să biruiască de cinci ori ispita diavolească și, astfel, s-a încununat de cinci ori, cu darul lui Dumnezeu. Orice patimă sau ispită diavolească biruită de noi cu ajutorul lui Dumnezeu și osârdia noastră bine chibzuită, este o cunună strălucită, cu care ne încununăm de sus.

MINUNEA 155 - Maica Domnului salvează de la înec pe o femeie care a născut un prunc negru

Peste marele râu Naris, care trece prin mijlocul orașului Narani, s-a ridicat un mare și frumos pod, râul fiind foarte lat și adânc. În acest oraș era un boier bogat, care avea multe slugi și mai mulți robi; și între aceștia se afla și un arap, pe care îl iubea mult boierul, pentru că îi făcea multe slujbe. Întâmplându-se să nască soția boierului, a făcut copil negru ca cerneala; așa de negru, încât era aproape ca și arapul. Iar din ce cauză, nimeni nu știa, căci femeia era curată, se păzea de astfel de fapte și pe alt bărbat nu cunoștea, în afară de soțul ei. Și, mai ales, avea mare evlavie către Preasfânta, pentru care o iubea Stăpâna și o învrednicea de multe haruri, între care a fost și aceasta, pe care mai jos îl vom scrie.

Toți cei ce vedeau pe copil, nu numai străini, ci chiar și boierul, socoteau cum că l-a făcut cu arapul, din care pricină avea mare supărare boierul, și-i era rușine de oameni. Pentru că toți, în toate părțile, numai de aceasta vorbeau, și de multe ori îl biruia supărarea, până într-atât, încât cugeta să omoare pruncul, pe arapul și pe soția sa. Însă

Preasfânta îi dădea răbdare, pentru că cunoștea curăția acelei nevinovate femei. Și, făcându-se femeia sănătoasă, boierul ca să scape de ocară oamenilor, i-a zis: „O! femeie rea! Ia-ți copilul cel de pripas, pe care l-ai născut în desfrânare, fugi degrabă din casa mea și du-te în locul unde să nu te vadă ochii mei, pentru ca nu cumva să mă mânie vreodată și să te omor”.

Acestea zicând, a apucat-o de cosițe (părul capului) și a dat-o afară din casă, împreună cu pruncul. Plângând ea și tânguindu-se, s-a dus la un unchi al său, socotind că o va primi la casa sa, ca una ce era din sângele lui, dar și acela a alungat-o cu multe ocări și defăimări. Și așa au făcut toate rudeniile ei, socotind toți cum că în adevăr cu arapul a făcut copilul. Văzând că toate rudele ei au ocărât-o și au alungat-o, s-a întristat și deznădăjduit până într-atât, încât, ca o ticăloasă, își puse în gând să se omoare cu pruncul, nemaiputând să sufere ocară oamenilor. Acestea cugetând, a intrat într-o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și, căzând înaintea icoanei ei, a plâns atât de mult, încât a udat pardoseala bisericii, zicând: „Preadulcea mea Doamnă și Stăpână! Nu pot să mai sufăr defăimarea și ocară oamenilor; mă rog milostivirii tale să nu lași sufletul meu să se muncească, pentru moartea cea de bună voie, pe care eu acum mă duc să o primesc”.

Și după ce a plâns multă vreme, s-a dus în târg și ajungând aproape de râu a strigat cu mare glas în auzul tuturor: „Asculta-ți-mă pentru numele lui Dumnezeu!”. Toți au stat locului, ca să audă ce vrea să spună. Și a zis ea: „Născătoarea de Dumnezeu și Stăpâna, să arate vreun semn la aceia care mă clevetesc cu nedreptate, că eu nu am să mai fac decât aceasta”. Și sfârșind aceste cuvinte, s-a aruncat în râu, împreună cu pruncul. Iar bărbatul ei și oarecare din rudeni, care s-au întâmplat acolo în târg, s-au întristat de moartea ei. Și ducându-se în biserică se rugau, cerând de la Dumnezeu ca să nu-i pedepsească pentru pricina aceasta, deoarece ei nu știau dacă a fost vinovată sau nu, ci numai copilul, prin culoarea pielii, ar fi mărturisit pe tatăl său.

Astfel, pe când se rugau ei, au auzit afară glasuri de popor, lăudând cu mare strigare pe Domnul, care scăpase pe femeie din râu, sănătoasă, împreună cu pruncul, care acum era alb și foarte frumos.

Îndată alergând la dânsa și bărbatul ei înspăimântat, a îmbrățișat-o plângând; și cerând iertare pentru asprimea cu care s-a purtat față de dânsa, săruta pruncul, lăudând pe Domnul, Care n-a lăsat să moară nevinovata femeie, învinuită pe nedreptate. Apoi întrebându-o cum s-a făcut minunea, ea a răspuns: „Când am văzut că m-ați ocărât toți și m-ați izgonit, din preamarea supărare și amărăciune, am pus în gând să mă omor; însă mai întâi, intrând în biserică, am căzut și m-am rugat Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care în urmă am văzut-o în fundul râului unde m-am aruncat, care mi-a zis mie: „Să nu te întristezi, căci eu nu te las să te îneci”. Atunci am văzut că apa a stat despărțită în două părți și nu s-a apropiat de mine. Iar eu am spus: „Dar pentru ce să voiesc viață, Stăpâna mea? Ca să am supărări, ocări și munci?”. Preasfânta mi-a zis: „Altă femeie mai slăvită decât tine să nu fie în orașul vostru, nici alt copil mai frumos decât al tău”. Acestea zicând, m-a luat de mână cu copilul și aducându-mă pe pod, mi-a zis: „Fiindcă bărbatul vrea semn ca să creadă că al lui este copilul, să se facă mai alb decât toți pruncii cetății voastre”. Și îndată după ce a zis acestea, Preasfânta s-a înălțat la ceruri, iar pruncul, prin minune, s-a schimbat cu frumusețea aceasta”.

Auzind și văzând cei ce stăteau de față o minune ca aceasta, au slăvit pe Dumnezeu și pe Stăpâna pururea Fecioară. Iar pe femeie o ruga să-i ierte clevetirea cea nedreaptă, și mai ales bărbatul său, care o ruga să se întoarcă la casa lui. Însă ea a zis: „Se cuvine să slăvesc pe Dumnezeu și pe Stăpâna mai mult, pentru că acum te-ai încredințat că mi-a scăpat viața mea. De acum înainte nu se cade să mai slujesc casei tale, arătându-mă astfel nemulțumitoare către Făcătoarea de bine, care mi-a făcut acest minunat dar. Tu m-ai urât și m-ai izgonit, iar Ei i-a fost milă de mine și nu m-a lăsat ca să pier cu trupul și cu sufletul”. Apoi s-a dus la mănăstire de fecioare și s-a făcut călugăriță.

Și trăind viață îmbunătățită și minunată, s-a învrednicit de împărăția cerurilor, pe care să dea Dumnezeu ca noi toți să o dobândim. Amin (26, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 156 - Maica Domnului salvează pe un tânăr nevinovat, din primejdie de moarte

În zilele împăratului Teodosie cel Mare, era în Constantinopol un oarecare Iulian, îmbunătățit cu viața, care avea un singur fiu, cu numele Teofil. Acest Iulian în tinerețile lui a fost foarte bogat, iar la bătrânețe sărăcind desăvârșit și neavând nici cele mai de nevoie ale trupului, a zis fiului său: „Fiul meu, iată, după cum vezi, eu sunt neputincios și așa de sărac, încât nu am cu ce să-mi trăiesc viața. Te rog și eu, să-mi împlinești o dorință a mea, ca eu smeritul să mă mântuiesc la bătrânețele mele; iar tu să te învrednicești de cereasca fericire, pentru ascultarea cea către părintele tău”.

Atunci, feciorul i-a răspuns: „Spune-mi tată orice poștești și eu te voi asculta la lucrurile cele cuviincioase”. Bătrânul i-a zis: „Fericitul Avraam avea un fiu din făgăduință, pe care ducându-l în munte să-l junghie și să-l ardă spre jertfă, acela nu a fugit, el încă și lemnele cu bucurie le ducea, cu osârdie urmând tatălui său. Și nu numai acesta, ci și alții mulți au ascultat pe părinții lor. Așa să faci și tu acum, fătul meu preaiubit: ascultă porunca mea și nădăjduiesc la Dumnezeu cel iubitor de oameni, că nu te vei mâhni de aceasta”. Atunci a zis Teofil: „Oare, voiești și tu ca să mă omori?”. Răspuns-a tatăl său: „Să mă ferească Bunul Dumnezeu, fiule, de o fărădelege ca aceasta. Eu doresc numai o voie să-mi faci: Să primești ca să te vând ca pe un rob al meu, pentru ca să am cu ce trăi la bătrânețile mele și să nu umblu cerând ca un sărac și lipsit.

Milostivul Dumnezeu va face milă cu tine pentru bunătatea aceasta, și-ți va da bogăție nenumărată în această lume, iar în cealaltă, va așeza sufletul tău spre odihnă, în sânul lui Avraam. Dar o poruncă am să-ți dau, pe care s-o păzești, până în ceasul morții tale: De te va trimite stăpânul tău la vreun lucru sau la vreo slujbă oarecare, să-ți aduci aminte ca să te duci întotdeauna mai întâi la Sfânta Liturghie, când este vremea ei, și numai după sfârșitul serviciului sfânt să te îndrepti spre slujba ta. De asemenea, să te sârguiești să ai cătrea Preasfânta Fecioară multă evlavie. Dacă vei face așa, te va izbăvi Domnul de o mare și năpraznică primejdie”.

Fiul a răspuns: „Părintele meu, fă cu mine cum îți este voia ta”. A doua zi a vândut Iulian pe fiul său Teofil, la un boier, Patriciu al palatului, cu numele Constantin, care a iubit mult pe tânăr, pentru supunerea, ascultarea și frumoasa lui înțelepciune, pentru smerenia și păzirea curăției sale, pentru frumusețea feței lui, cum și pentru învățătura și cunoștințele pe care le avea. Îl lua la plimbare cu el, oriunde se ducea, cum și la masă pentru ca să-l slujească cu sârguință.

Într-una din zile ducându-se boierul la palatul împărătesc, a uitat samandriionul, adică buchelarul în care avea poruncile; și a trimis înapoi acasă pe Teofil, în grabă ca să-l aducă. Tânărul alergând acasă, a intrat în camera Patriciului fără nici o teamă și a luat buchelarul. În ceasul acela s-a întâmplat că femeia Patriciului șezând în pat, păcătuia cu un rob al ei. Tofil din preamulta grăbire, nu s-a uitat spre ei și și-a căutat de drumul lui.

Ticăloșii aceia care păcătuiau, temându-se că el va spune domnului său, au plăsmuit asupra lui viclenie și mărturii mincinoase. Venind patriciul, i-a zis lui femeia: „De asta ai cumpărat pe robul acesta, ca să vină la mine în pat și să mă silească la păcat, nerușinatul? Căci dacă n-aș fi strigat și n-ar fi venit cutare ca să mă scape, îmi pângărea cinstea, prea îndrăznețul acesta. Ce, sunt de neam prost și nefericit ca să mă disprețuiești așa? Mă jur pe rugăciunea părinților mei și pe mântuirea sufletului meu, că de nu voi

vedea mâine capul îndrăznețului și obraznicului rob tăiat, nu mai stau nici un ceas în casa ta, ci mă despart de tine și-mi iau zestrea mea”.

Patriciul, auzind acestea, s-a mâniat foarte mult asupra robului și a făgăduit cu hotărâre să-i facă voia ei. A doua zi, întâlnindu-se la palat cu Eparhul, i-a zis: „Mâine de dimineață am să-ți trimit pe un rob al meu, căruia ai să-i tai capul, să-l pui într-o bucată de pânză, să-l pecetluiești și să mi-l trimiți”. Eparhul i-a răspuns: „Eu nu pot să fac judecată fără dovadă; dacă însă mărturisesc de el trei oameni în scris, cum că este vinovat de moarte, îl omor”.

Atunci Patriciul a spus înainte a trei martori, cum că a cumpărat un rob tânăr, care a vrut să necinstească cu sila pe soția lui și a scris hotărâre de moarte chiar cu mâna sa. După aceea, Eparhul a primit să-l omoare.

Când s-a făcut ziuă, a chemat pe nevinovatul acela și i-a zis lui: „Du-te la Eparhul și-i spune cum că-l heretisesc și să-mi trimită răspunsul”. Robul cel bun plecând, a trecut pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în care se slujea și aducându-și aminte de porunca părintească, a intrat înăuntru tocmai când se citea Apostolul și a rămas în biserică până la sfârșit. În timpul acesta, robul cel cu adevărat vinovat, văzând că Eparhul întârzie de a trimite capul, a zis Patriciului: „Să mă duc eu să-l aduc, dacă porunciți”. Patriciul a zis: „Du-te”. Atunci el alergând cu grăbire, ca și cum s-ar fi dus să primească o comoară de mult preț, a ajuns la casa Eparhului și intrând înăuntru, l-a heretisit (salutat) pe el în numele Patriciului. Atunci un gealat cu sabia ascuțită ce sta ascuns, i-a tăiat îndată capul lui, pe care punându-l într-un lighean și spălându-l, l-a împachetat. Tocmai când voia să-l pecetluiască, săvârșindu-se Sfânta Liturghie la biserica aceea, a sosit și robul cel credincios și fără de vicleșug, heretisând pe Eparhul, a primit pachetul cu capul pecetluit fără să știe ce este înăuntru. Ajungând acasă la Patriciu și văzându-l pe el, toți s-au minunat, mai ales doamna lui, pentru că știa că l-a trimis să-i taie capul, iar el s-a întors sănătos. Întrebându-l pe dânsul ce a adus, el a

răspuns zicând: „După cum mi-ați poruncit, stăpâne al meu, m-am dus și, heretisând pe Eparhul, îndată mi-a dat lucrul acesta să ți-l aduc; eu însă nu știu ce este înăuntru”.

Atunci ea luând pachetul și despecetluindu-l, a aflat capul robului necredincios, pentru care îngrozindu-se foarte, a rămas fără grai multă vreme, preapăcătoasa. Apoi venind în starea cea mai dinainte, a înțeles judecata lui Dumnezeu cea dreaptă. Și fiindu-i frică să nu pătimească și ea asemenea, ca o pricinuitoarea a răutății aceleia, a plâns din toată inima și a spus soțului ei cu îndrăzneală, fărădelegea ei, zicând: „Domnul meu! Eu ticăloasa și nefericita sunt pricinuitoarea răului acestuia și mă tem să nu pătimesc după faptele mele, căci nu este lucru ascuns (după cum zice glasul Domnului) care să nu se vădească. Iată, azi se împlinesc trei ani și jumătate, de când eu păcătuiesc cu robul cel omorât, înșelându-te, fără ca tu să fi știut aceasta. Însă robul acesta tânăr, este curat despre mine, că nici un păcat n-a făcut și cu nedeptate l-am învinovățit, ticăloasa de mine. Pentru aceasta, Dumnezeu cel drept, care iubește dreptatea, a răsplătit fiecăruia după lucrurile lui. Te rog, iartă-mă pe mine, domnul meu, pentru îndurările lui Dumnezeu și mă făgăduiesc ca de azi înainte să nu-ți mai greșesc ție”. Acestea zicând, toți s-au înfricoșat și s-au înspăimântat, mărind pe Domnul cel iubitor de oameni, care niciodată nu trece cu vederea pe cel ce face voia Lui.

Atunci Patriciul întrebând și cercetând pe tânărul să-i spună viața și faptele lui cele dinaite, el a mărturisit totul, arătându-i bunul neam din care se trage, sărăcia în care tatăl său a ajuns la bătrânețe, ascultatea pe care i-a făcut-o, primind să fie vândut lui ca un rob, spre a avea cu ce-l întreține, porunca pe care i-a dat-o să se ducă la Sfânta Liturghie și celelalte. Patriciul auzind acestea, din acel ceas nu l-a mai ținut pe dânsul ca rob, ci ca pe un adevărat fiu al lui, mâncând împreună cu dânsul și petrecând împreună. Și nu numai de această cinste s-a învrednicit Teofil, ci ca și moștenitor a fost făcut de boierul acela, peste toată avuția lui.

Pentru aceasta și noi, iubitorilor, să ne temem de judecata lui Dumnezeu. Să ne ducem totdeauna la Biserică și să stăm cu frică și cu cutremur până la sfârșitul Sfintei

Liturghii, ca și cum am vedea cu ochii pe Stăpânul Hristos, Cel care ne va judeca pe noi în ziua cea înfricoșată a învierii celei de obște. Să nu ieșim afară din biserică înainte de terminarea slujbei și mai ales să nu îndrăznească nimeni a vorbi înăuntru, pentru că cel ce iese afară din biserică în timpul slujbei, fără de mare nevoie, se aseamănă cu Iuda, cel ce s-a sculat de la Cina cea de Taină și, ducându-se, a vândut pe Domnul nostru Iisus Hristos (65, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 157 - Zidind o biserică în cinstea Maicii Domnului, au primit ca răsplătire un prunc minunat

Vasile și Evdochia, petrecând în viață de căsnicie, au zidit o biserică foarte scumpă în cinstea Preacuratei Fecioare. Maica Domnului le-a dăruit un fiu cu mare sfințire care, făcându-se mărișor, nu vorbea cu nici o femeie, nefiind maica sa de față. Pentru această curăție, după moartea lui, trupul și hainele lui, încă multă vreme au stat întregi și nu au putrezit, care lucru văzând mama sa, a pus trupul lui într-un sicriu de aur și îl ținea ca un lucru de mare preț. Mai târziu l-au pus în biserică care era zidită de dâșii, în cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (281, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 158 - Maica Domnului salvând din mare pe nepotul împăratului, scapă și pe cei năpăstuiți

O slugă a Oblaților a mers cu corabia la Țarigrad, la împăratul Teodosie, venind de la Roma. În aceeași corabie mergea și un fecior al unui frate al lui Teodosie, care din cauza unui vânt mare a căzut din corabie și s-a înecat. Venind corăbieri la Țarigrad, a dat lui Teodosie împăratul cărțile de la fratele său. Ei au spus ce li s-a întâmplat pe mare. Dar împăratul auzind cum toți au sosit sănătoși și numai fiul fratelui său a pierit, a poruncit să-i închidă pe toți în pivniță și să-i bage în obezi. Maica Domnului însă a scos pe nepotul lui Teodosie din mare și l-a pus într-un caic cu care a venit la Țarigrad, la împăratul, și astfel a scos pe cei nevinovați din temniță (395, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 159 - Maica Domnului împacă pe robii săi iubiți, Chiril al Alexandriei și Ioan Gură de Aur

Sfântul acesta, Chiril, om fiind, măcar că era atât de înaintat în sfințenie, avea și oarecare patimă omenească, dar a îndreptat-o pe aceasta în chip minunat. Ascultați care era patima și îndreptarea ei: Marele Chiril, fiind rudenie și nepot patriarhului Teofil, vrăjmașul Sfântului Ioan Hrisostom, și crezând ca adevărate toate mincinoasele învinuiri pe care le grăia unchiul său Teofil contra Sfântului Ioan Hrisostom, nu din răutate, ci din prea mare încredere în unchiul său, fericitul Chiril se pornise și el asupra sfințitului și dumnezeiescului Hrisostom, având mânie asupra lui, nu numai când acesta trăia, ci și

după moartea lui. Pentru aceasta, nu voia nici să-l pomenească în pomelnicele celorlalți Patriarhi, precum era și este obiceiul.

Apotic, atunci Patriarh al Constantinopolului, a scris către fericitul Chiril scrisoare, arătând că și el a fost o vreme vrăjmașul lui Hrisostom, dar, mai pe urmă, cunoscând nevinovăția și curăția acelui bărbat Sfânt, s-a pocăit de greșeala lui și a pomenit numele lui Hrisostom împreună cu ceilalți Sfinți, și-l sfătuia frățeste pe Sf. Chiril, să scrie numele lui Hrisostom în pomelnice și să-l pomenească. Însă Chiril nu-l asculta, nevoind să defaime sinodul ținut împotriva lui Hrisostom, pe vremea unchiului său Teofil.

A mai scris către Chiril Patriarhul și Sfântul Isidor Pelusiotul, ca unul ce-i era rudenie și mai bătrân cu vârsta, sfătuindu-l că nu se cuvine a judeca pe cineva din oameni, până nu va cerceta el singur, amănunțit, pricina și greșeala omului aceluia. Încă și altă epistolă a mai scris Sfântul Isidor către Chiril, în care zicea: „Mă numești că sunt părintele tău și mă tem de osândă. Ascultă-mă pe mine, să nu te osândești și tu de Dreptul Judecător, Cel ce nu caută la față. Leapădă-ți mânia asupra celui mort și nu tulbura Biserica celor vii, pricinuindu-i neliniște.

Citind scrisorile Sfântului Isidor, a început Sfântul Chiril a se îndrepta și a-și cunoaște greșeala. Dar s-a îndreptat desăvârșit, având un vis ca acesta: I s-a arătat Sfântului că se afla într-un loc de negrăită frumusețe și bucurie. Vedeă acolo pe Avraam, Isaac și Iacov și Sfinți mulți din Legea Veche și din cea Nouă a Evangheliei. Și a văzut în acel loc o biserică luminată, de neîntrecută frumusețe, iar înăuntru popor mult, care cânta o dulce cântare. Și, intrând Sfântul în biserică, s-a umplut cu totul de bucurie și de dulceață în inima sa, că vedeă pe Doamna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, de îngeri mulți înconjurată și strălucind de negrăită slavă. Mai vedeă acolo și pe Sfântul Ioan Hrisostom, stând aproape de Născătoarea de Dumnezeu, cu mare cinste și strălucind cu minunată lumină, ca un înger al lui Dumnezeu, și ținând în mâini cartea învățăturilor sale.

Și mai erau și alți bărbați slăviți, mulțime, care stăteau cu dânsul ca niște slujitori, înarmați toți, ca și când aveau de dat o luptă oarecare.

Dorea fericitul Chiril să se închine Stăpânei, Născătoare de Dumnezeu, și pornind, a alergat spre ea ca să-i facă închinăciune, dar îndată Sfântul Ioan, împreună cu purtătorii săi de sulți, au alergat cu mânie împotriva lui și nu numai că l-a oprit de a se apropia de Maica Domnului, dar și din biserica aceea l-au izgonit. Și cum sta Sfântul Chiril, frământând întru sine mânia sa contra Sfântului Ioan Hrisostom, care-l izgonise din biserică, iată, a auzit pe Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, mijlocind către Sfântul Ioan, ca să-l ierte și să nu-l gonească din biserica aceea, zicând: „Iartă pe Chiril, a zis Preasfânta către Ioan, că din necunoștință a luat pornirea lui cea rea împotriva ta și vei vedea, când își va da seama, că din neștiință a ajuns la acea pornire rea”. Dar Ioan se arăta că nu primea să-l ierte. Atunci, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a zis către Sfântul Ioan: „Pentru dragostea mea, iartă-l căci mult s-a nevoit pentru cinstirea mea, rușinând și înfruntând pe Nestorie, ocărătorul meu, iar pe mine, Născătoare de Dumnezeu propovăduindu-mă oamenilor. Iartă-l, căci mult s-a ostenit pentru mine”. Acestea auzindu-le Hrisostom de la Maica Domnului, îndată s-a îmblânzit și, chemându-l înăuntru, a îmbrățișat pe Chiril, ca un prieten pe prietenul său, și cu dragoste îl săruta. Și astfel s-au împăcat și s-au împrietenit amândoi Sfinții în visul acela, prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Sfântul Chiril, deșteptându-se și socotind în amănunt acest vis, s-a pocăit mult și singur se certa pe sine, pentru o patimă deșartă și nesocotită împotriva unui bărbat sfânt și bineplăcut lui Dumnezeu. Și, adunând îndată pe toți Episcopii Egiptului, a făcut mare sărbătoare lui Hrisostom, a scris numele lui în diptice și-l pomenea împreună cu Sfinții cei mari și în fiecare an îl fericea pe el cu cuvinte de laudă. Și așa s-a ridicat pata aceasta de pe sfințenia Sfântului Chiril (Proloage 18 ianuarie).

MINUNEA 160 - Maica Domnului cheamă la sine pe Muza fecioara, suflet curat și nevinovat

Sfântul Grigore Dialogul, papa Romei, zicea către arhidiaconul său, Petru: „Prov, robul lui Dumnezeu, mi-a spus mie, despre sora lui Muza că, copilă fiind, într-o noapte i s-a arătat ei în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioara Maria, căreia îi urmau niște fecioare de o vârstă cu Muza: „Oare voiești ca împreună cu aceste fecioare să viețuiești și să-mi urmezi mie?”. Muza a răspuns: „Voiesc, Doamnă”. Și i-a poruncit Stăpâna ca de acum să lase jocurile copilărești și să fie cuminte, pentru că la 30 de zile ea va veni și o va așeza cu fecioarele acelea. Muza deșteptându-se, și-a schimbat obiceiul din ceasul acela și și-a lepădat toată mintea copilărească. Părinții ei minunându-se și întrebându-o pe ea despre acel vis, ea le-a răspuns că a văzut pe Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu și a luat o poruncă de la ea, de ziua în care o să se ducă și o să se așeze cu fecioarele cele ce îi urmau ei. Sosind ziua a 25-a, Muza a fost cuprinsă de friguri, iar la 30 de zile, când s-a apropiat ceasul de a merge la aceea care i s-a arătat în vis, iarăși a văzut pe Preacurata, venind la ea, cu fecioarele acelea. Atunci, ea a început a zice, cu glas lin, către cea care o chema pe ea: „Iată vin, Doamnă, iată vin”. Și cu acest cuvânt și-a dat sufletul în mâinile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și sufletul ei, ieșind din trupul cel fecioresc, s-a sălășluit cu sfintele fecioare. Dumnezeului nostru, slavă” (Proloage 16 mai).

MINUNEA 161 - Maica Domnului cheamă la Împărăția Mirelui ceresc, pe buna și blânda fecioară Evpraxia

Când s-a apropiat vremea fericitului sfârșit al Sfintei Evpraxia, egumenei i s-a arătat în vis descoperire de la Dumnezeu, că mireasa lui Hristos în curând se va chema în camera cea cerească. Ea s-a tulburat foarte mult de vedenia aceea, fiindu-i jale pentru plecarea de la dânsule, a iubitei lor Evpraxia. Pentru aceea, ea a început a plânge, și n-a voit să spună nici uneia acea vedenie. Bătrânele văzându-o pe ea mâhnită și plângând neîncetat, nu îndrăzneau să o întrebe pe dânsa pentru ce plânge așa. Apoi și ele singure, umplându-se de mâhnire pentru întristarea ei, s-au apropiat de dânsa, grăind: „Doamnă și maica noastră, spune-ne nouă, pentru care pricină ești în astfel de întristare? Pentru că și inimile noastre s-au îndurerat, văzându-te pe tine suspinând”. Egumena a zis: „Nu mă siliți, căci am să vă spun până mâine”. Bătrânele au zis către dânsa: „Maica noastră, viu este Domnul, de nu ne vei spune, cu mare mâhnire vei răni sufletele noastre”. Egumena a zis: „Nu voiam să vă spun până mâine dimineață, dar de vreme ce mă siliți să vă spun, ascultați: Evpraxia ne lasă pe noi, căci mâine se va duce din viața aceasta; dar nici una din voi să nu-i spuneți despre aceasta, ca să nu știe această taină și să se tulbure, până ce va veni ceasul ei”. Egumena spunând acestea, surorile au plâns mult, știindu-o că este mult plăcută lui Dumnezeu și adevărată roabă și mireasă a lui Hristos; socoteau că le este o mare pagubă a se lipsi de dânsa.

Plângând ele, una din surori auzind plânsul bătrânelor și înștiințându-se de pricina plângerii, a alergat la brutărie, și a aflat pe Evpraxia, împreună cu Iulia, ostenindu-se la coacerea pâinii. A zis către Evpraxia: „Doamnă, să știi că pentru tine plânge egumena și bătrânele!”. Evpraxia și Iulia, s-au mirat de cuvântul acesta, și stăteau tăcând. Apoi Iulia a zis către Evpraxia: „Oare nu acela ce a fost altădată mire al tău, a rugat pe împăratul, ca să te ia pe tine cu sila din mănăstire și pentru aceasta se întristează

Doamna egumenă și bătrânele?”. Sfânta a răspuns: „Viu este Domnul meu Iisus Hristos, că de s-ar aduna toate împărățiile pământului, nu vor putea să mă silească pe mine, ca eu să las pe Hristos, mirele meu; însă doamna mea Iulia, du-te și află pentru ce este plânsul acela, pentru că sufletul meu s-a tulburat foarte mult”. Iulia ducându-se, a stat lângă ușă și a ascultat cele ce ele vorbeau. Egumena spunea bătrânelor de aceea vedenie, astfel: „Am văzut pe doi bărbați cinstiți, îmbrăcați luminos, intrând în mănăstire și zicându-mi: lasă pe Evpraxia, căci îi trebuie Împăratului. Iar eu îndată luându-o pe dânsa, am plecat. Când am sosit la niște porți minunate, ale căror frumuseți nu le pot spune, acelea s-au deschis singure, am intrat înăuntru și am văzut niște palate nefăcute de mână, pline de slavă nespusă, și un scaun înalt pe care ședea un Împărat prealuminos; eu n-am putut să intru înăuntru, iar pe Evpraxia luându-o, au dus-o la Împăratul. Ea căzând înaintea Lui, I s-a închinat și a sărutat preacuratele Lui picioare. Am văzut acolo întuneric, apoi strălucire de îngeri și o mulțime de sfinți, toți stând și privind la Evpraxia. După aceasta am văzut pe Maica lui Dumnezeu, pe Preacurata Fecioară Maria, Stăpâna noastră, care luând pe Evpraxia, i-a arătat o cămară preafrumoasă și o cunună pregătită, strălucind cu slavă și cu cinste, și am auzit un glas zicând către dânsa: „Evpraxia, iată răsplătirea și odihna ta; acum du-te, iar după zece zile să vii, ca să te sature de toate acestea într-o nesfârșită veci”. Această vedenie a spus-o egumena bătrânelor, vărsând lacrimi din ochi, și le-a zis: „Iată acum este a zecea zi de când am văzut această vedenie, și mâine dimineată Evpraxia va muri”. Cu mare greutate, Iulia i-a făcut cunoscută acea descoperire despre moartea ei. Auzind această veste, Cuvioasa Evpraxia a început a plânge cu mare îndurerare, cerând de la Dumnezeu timp de pocăință. Dar sfârșitul ei a sosit, și după puțină zăcere, s-a despărțit de surorile ei iubite, care au plâns-o cu adâncă durere, și de egumena ei scumpă către care a rostit ultimile cuvinte: „Maica mea, roagă-te pentru mine, că mare osteneală este sufletului meu în ceasul acesta” (Viețile Sfinților 25 iulie).

MINUNEA 162 - Cerând ajutorul Maicii Domnului, o fecioară înduplecă pe mirele ei a trăi în feciorie

Pe vremea împăraților Onoriu și Arcadie, omul lui Dumnezeu (+411), mulți bărbați și femei în Roma s-au îndemnat după pilda acestuia, de au păzit fecioria și curăția. Între altele, era acolo și o fecioară cu bun chip, de foarte bun neam, foarte frumoasă la trup, iar la suflet și mai frumoasă. Pe aceasta au măritat-o părinții, fără de voia ei și a luat un bărbat de bun neam și dregător mare. Și sfârșind nunta, după rânduiala lumii, mireasa însă nu avea mintea nicidecum la aceste deșertăciuni pământești, la care se afla fără voia ei, ci se gândea numai la cele cerești, dorind să fie și să rămână totdeauna mireasa Împăratului Ceresc. Seara, când i-au dus la camera cea de mire și au rămas singuri amândoi, a căzut fecioara la rugăciune înaintea unei icoane, rugându-se în liniște, cu lacrimi, la pururea Fecioara Maria, ca să-i ajute să-și păzească fecioria ei nestricată. S-a rugat două ceasuri, udând pământul de atâtea lacrimi, câte a vărsat. Iar mirele se minuna și a întrebat-o pe dânsa de pricina acestui plâns. Iar aceasta i-a spus: „Plâng, fratele meu preaiubit, că am rugat pe pururea Fecioara, Născătoare de Dumnezeu, să nu cunosc mire vremelnic, afară de stăpânul cel Ceresc, pe fiul ei și Mântuitorul meu. Și acum m-au măritat părinții mei cu sila, fără de voia mea și se va mânia Domnul și Stăpâna și ne vor pierde din lume și se vor osândi chiar sufletele noastre veșnic”. Iar tânărul se străduia să-i schimbe gândul și i-a adus mărturii multe, că și nunta cinstită este, și primită înaintea Domnului, și mulți dintre cei însurați au bineplăcut lui Dumnezeu și s-au sfințit. Însă, fecioara cea cu gând viteaz, iarăși s-a împotrivit, laudând fecioria cu pilde, și mai vrednice de crezare și, mai ales, cu pilda Stăpânului Hristos Care pentru lauda fecioriei S-a născut din pururea Fecioara Maria. Pe scurt, a zis atâtea cuvinte, laudând fecioria, încât, ajutându-i dumnezeiescul dar, a biruit pe tânărul, care a primit să petreacă în păzirea fecioriei neîntinați, sub chipul însoțirii. Și așa au petrecut, în această dragoste frățească și

unire nestrucată, mulți ani, făcând milostenii, posturi și alte fapte bune, ca niște prieteni iubiți ai lui Hristos.

Și atât au bineplăcut lui Dumnezeu, încât toți locuitorii din cetate îi cinsteau, văzând minunata lor petrecere, că niciodată, ei nu au lipsit de la vreo priveghere și slujire duhovnicească.

Mai târziu, Stăpânul Hristos a chemat la cetatea cea cerească pe mireasa lui cea fără de prihană, ca să-și primească răsplata ostinelilor ei. Când îi cântau preoții slujba cea de îngropare, după rânduiala morților, bărbatul ei apropiindu-se, cu lacrimi a sărutat-o pe dânsa și, ridicându-și ochii și mâinile la cer, a zis acestea, în auzul tuturor: „Mulțumesc ție, Doamne Iisuse Hristoase, pentru preaiubitoarea de fecioare pe care mi-ai dat-o ca soție, mireasa cea neîntinată și comoara cea nefurată, pe care ți-o dau astăzi, fără de prihană și cu totul curată, așa cum mi-ai dat-o pe dânsa”.

Acestea zicând, a deschis ochii fecioara și, puțin zâmbind, i-a zis lui: „Pentru ce, preaiubitul meu mire, ai descoperit mai înainte de vreme, cea ce nimeni nu te-a întrebat pe tine?”. Iar cei ce stăteau împrejur, auzind acest cuvânt, au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce face asemenea minuni.

După puține zile, a murit și bărbatul ei și l-au îngropat rudeniile ei în mormântul lor, care era la altă biserică, departe de mormântul fecioarei, soția sa. Însă după puțină vreme, vrând să-l scoată de acolo ca să-l pună într-un mormânt nou pe care îl zidiseră, nu l-au găsit în mormânt. Mult mirându-se rudeniile lui de aceasta, deschizând mormântul fecioarei, l-au aflat acolo spre mărturie, că după cum au fost în viața aceasta uniți în dragoste frățească și păzitoare de curățenie, se cuvenea ca și trupurile lor să fie nedespărțite, după cum și sufletele lor se află întru împărăția cerească.

Și auzindu-se vestea aceasta în toată Roma, s-au înspăimântat toți cu bucurie mare, pentru că, în adevăr, faptă mare și vrednică de laudă au săvârșit, pururea fericiții și pomeniții aceia, învingând firea omenească și defăimând desfătărilor cele ademenitoare ale trupului. Iar acum în locul celor stricacioase, în împreunarea cea nestrucată se bucură

și se veselesc de frumusețile Raiului cele nestrucăcioase și veșnice, întru Împărăția Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin (50, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

Minunile Maicii Domnului făcute cu cei care se roagă ei

MINUNEA 163 - Maica Domnului asculta antifoanele care i se cântau în biserică în cinstea ei

O femeie evlavioasă, care se chema Maria din Tarascon, fiind într-o cetate, care se chema muntele Pesulanului, a mers la biserică să se roage lui Dumnezeu. Când a început să se roage lui Dumnezeu în aceea biserică, tocmai se cântau antifoanele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. În acea clipă i s-a arătat ei Maica lui Dumnezeu, și a văzut-o ascultând antifoanele până la sfârșit, după care faptă, iar s-a înălțat la cer (112, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 164 - Îngerii cântau laude în cinstea Maicii lui Dumnezeu, împreună cu oamenii

Era în Franța o cetate care se chema Svesion. De ziua Adormirii Maicii Domnului, călugării făceau utrenia într-un munte din apropierea acelei cetăți, unde viețuise mai înainte un sihastru. În acel timp, oamenii au auzit cum îngerii cântau foarte frumos antifoanele închinare spre lauda Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu (113, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 165 - În timp ce prin cântări o lăudăm pe pământ, Preasfânta Maică, în cer, se roagă pentru noi

În Marsilia a fost o femeie evlavioasă, care mergea la biserică să cânte la Sfânta Slujbă. Când a început în biserică a se cânta antifoanele spre lauda Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, femeia aceea a văzut pe Preacurata Fecioară stând înaintea lui Hristos, Fiul său, și căzând înaintea Lui, se ruga pentru oameni (114, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 166 - O fetiță infirmă se roagă Maicii Domnului care, arătându-i-se, o vindecă

Într-o cetate, care se chema Ancona, era o fetiță infirmă, bolnavă de picioare. Închinându-se Maicii Domnului, s-a rugat ei din toată inima s-o tămăduiască. Și, arătându-i-se, a tămăduit-o pe ea (115, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 167 - Rugându-se și aducând un dar Maicii Domnului, s-au izbăvit de ciumă

Cândva, o cetate ce se chema Evorul, a fost cumplit bătuită de ciumă încât aproape se pustiiseră din cauza mulțimii de oameni care muriseră. Un meșter din acea cetate a făcut un chivot de argint după închipuirea cetății pe care, aducându-l la biserică, l-a dăruit Maicii Domnului. Căzând la pământ și rugându-se Preasfinției sale din toată inima, ca în loc de argint să le dăruiască lor sănătate și să-i izbăvească de ciumă, într-adevăr după aceea s-a izbăvit cetatea de ciumă (116, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 168 - Cele șapte mângâieri pământești și șapte mângâieri cerești ale Maicii Domnului

Toma, Arhiepiscopul Cantuarului, în fiecare zi rugându-se Maicii Domnului, pomenea de cele șapte mângâieri pe care le-a avut ea pe pământ.

Bucuria întâia a avut-o când a conceput (zămislit) pe Fiul lui Dumnezeu.

A doua mângâiere a avut-o când L-a purtat în pânțelele său.

A treia bucurie a avut-o când L-a născut pe Hristos.

A patra bucurie a avut-o când s-au închinat ei craii de la răsărit.

A cincea, când a aflat pe Hristos peste trei zile în biserică.

A șasea când s-a sculat Hristos din morți și s-a înălțat la Cer.

A șaptea, când s-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli.

Fericind el pe Preacurata în acest chip pururea, i s-a arătat lui odinioară și i-a zis: „Primesc cu mulțumire rugăciunea ta, cu care faci pomenire de mângâierile mele, pe care le-am avut pe pământ. Mie îmi este voia să mă ferești și să pomenești bucuriile mele, pe care le am acum în cer. Orice om credincios care va face acest lucru, la vremea morții lui, îi voi acoperi sufletul și-l voi mântui, căci voi sta înaintea Fiului meu și mă voi ruga pentru dânsul”. Atunci Toma, Arhiepiscopul, a spus: „O! Preaslăvită Împărăteasă, spune-mi, care sunt bucuriile tale din cer, cu care să fericim pe tine?”. Iar Preasfânta i-a spus lui acele șapte bucurii, pe care Sfinția sa le are în cer, zicând:

Întâia bucurie în cer o am că întrec pe îngeri cu fecioria și pe Sfinți cu vrednicia.

A doua bucurie în Cer o am pentru acea că eu fac pace în lume.

A treia bucurie o am în Cer pentru că pe mine mă ascultă toți cetățenii cerului.

A patra bucurie în cer o am pentru că eu pot la Fiul meu orice voi vrea.

A cincea bucurie în cer o am că m-am învrednicit să stau mai aproape de Sfânta Treime.

A șasea bucurie în Cer o am că eu sunt mama oamenilor supărați și oropsiți, care aleargă către mine.

A șaptea veselie pe care o am în Cer este că bucuria mea în veci nu se sfârșește (118, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 169 - Prin rugăciunile Ei, Maica Domnului îndepărtează pe îngerul pedepsitor

Odinioară, Roma era bântuită de o cumplită molimă de ciumă. Romanii s-au rugat Maicii lui Dumnezeu, să le vină în ajutor și să-i izbăvească de aceea moarte îngrozitoare și au purtat icoana ei împrejurul cetății. În acea vreme, pe zidul cel vechi al lui Adrian împăratul, s-a văzut un tânăr voinic, foarte luminos, băgând sabia în teacă, care peste tot era udă de sânge. Acela a fost un înger în chip de ostaș care, pentru rugăciunile poporului făcute către Maica Preacurată, a conștientizat că nu mai omorî pe oameni cu ciumă. Aceasta a arătat-o prin băgarea sabiei în teacă (124, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925)

MINUNEA 170 - Rugându-se Maicii Domnului la plecarea în călătorie, la întoarcere găsea candela nestinsă

Ne-a spus nouă (lui Ioan și lui Sofronie) Avva Dionisie, preaiubitul și păzitorul de vase al bisericii din Ascalon, despre Ioan Sihastrul, zicând: „Mare era bărbatul acela pentru veacul cel de acum, prin viața lui, și lui Dumnezeu foarte plăcut. Și viețuia în hotarele satului Sehustra, care era departe de Ierusalim, ca la 20 de stadii. Și avea starețul în peștera sa icoana Preacuratei, Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, ținând în brațe pe Pruncul Cel mai înainte de veci, pe Hristos, Dumnezeul nostru. Și starețul acesta, când vroia să se ducă undeva, ori în pustie departe, ori la Ierusalim, ca să se închine cinstitei Cruci și la mormântul lui Hristos și să cerceteze locurile Sfinte, sau la muntele Sinaiului, ca să se roage, sau la Sfinții Mucenici ale căror moaște se aflau departe de Ierusalim, căci îi plăcea starețului să dea cinstire sfinților. Mergând uneori în Efes, la mormântul Sfântului Evanghelist Ioan, uneori la Sfântul Teodor, în Evhaita, iar uneori la Sfânta Tecla, în Seleucia Isauriei, alteori la Sfântul Serghie, în Sarafas, uneori la unul, iar alteori la alt sfânt. Oricând se ducea, își pregătea în peștera sa candela, înaintea chipului Preacuratei Născătoare de Dumnezeu și o aprindea, precum îi era obiceiul. Apoi, stând la rugăciune, se ruga lui Dumnezeu ca să-i îndrepteze pașii pe calea cea bună și, privind icoana Născătoarei de Dumnezeu, grăia: „Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, pentru că plec în călătorie îndepărtată, întru care multe zile am să zăbovesc, Tu singură să ai grijă de candela Ta și nestinsă să o păzești până ce mă voi întoarce, după a mea rugăciune. Căci eu având ajutorul Tău, împreună-călător cu mine, mă duc pe drumul meu, la care m-am gândit”. Acestea zicându-le către sfânta icoană, se ducea pe drumul său și zăbovea uneori o lună, alteori două și trei, iar alteori cinci sau șase. Și, întorcându-se, afla întotdeauna candela plină, arzând precum o lăsase și niciodată n-a aflat-o pe ea stinsă.

Și încă ne-a spus nouă Dionisie, Preotul, că acest părinte Ioan, umblând odată în hoterele satului aceluia, unde era peștera lui, a întâlnit un leu mare, mergând în calea lui, la un loc strâmt, între două șiruri de spini, cu care locuitorii își îngrădeau țarinile lor. Și atât de strâmtă era calea aceea, încât abia putea să treacă printre acei spini, un om mergând pe jos și nepurtând nimic cu el. Și, când amândoi s-au apropiat unul de altul, starețul nu-i da cale liberă leului, nici leul nu putea să se întoarcă din cale, din cauza strâmtorii locului și nici să treacă ei unul pe lângă altul nu era cu putință. Și leul văzând pe plăcutul lui Dumnezeu că nicidecum nu vrea să se întoarcă, ci să treacă pe calea ce era înaintea, a stat de-a stânga starețului, pe picioarele cele din spate și pe gardul acela, cu greutatea trupului său, lărgindu-l puțin. Și a făcut Sfântului cale liberă și a trecut pe lângă leu, atingându-se cu spatele lui de pieptul lui.

La acest avvă Ioan a venit un frate și văzând că în peștera lui nu se afla nimic, i-a grăit lui: „Cum petreci aici, avva, neavând cele de trebuință pentru viață?”. Bătrânul i-a răspuns: „Fiule, peștera aceasta este neguțătorie duhovnicească; dă și ia. Dă lucru de mână și ia cele trebuincioase”. Și așa, acest plăcut al lui Dumnezeu Părinte, viețuind în pustniceștile sale nevoițe și osteneli ani îndestulați, s-a dus la Domnul și s-a numărat în ceata Sfinților, celor ce stau înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Unuia în Treime, Dumnezeului nostru, Căruia I se cuvine slavă, în veci. Amin (Proloage 19 iunie).

MINUNEA 171 - Maica Domnului, rugându-se Fiului Său, mijlocește pentru iertarea lui Daniil, cel care s-a pus chezaș pentru Evloghie pietrarul

Avva Daniil, preotul Schitului, ne-a povestit nouă, zicând: „Când eram mai tânăr, am mers la Tebaida și m-am pogorât la un oraș să-mi vând lucrul mâinilor mele. Și era acolo un om cu numele Evloghie, care avea meșteșugul pietrăriei și care, lucrând până seara, nu gusta nimic toată ziua. Iar după ce se însera, mergea prin tot orașul și pe câți străini afla, îi ducea în casa sa și, spălându-le picioarele cu mâinile sale, îi hrănea pe ei, iar din fărâmiturile ce rămâneau, mânca el, iar ce mai prisosea le arunca la câini. Suindu-mă ca să-mi vând lucrul mâinilor mele în orașul acela, am înserat. Și Evloghie m-a luat și pe mine, împreună cu alți străini în casa sa, și după obicei, ne-a spălat picioarele și ne-a ospătat pe noi; și aceasta de multe ori mi-a făcut și mie, și altor frați care erau cu mine.

Eu, văzându-i bunătățile lui, m-am minunat și am început a posti câte o săptămână, rugându-mă lui Dumnezeu pentru dânsul, ca să-i dăruiască Dumnezeu multă avere, să poată hrăni și mai mulți străini. Postind trei săptămâni și mai mult, am slăbit de post, încât abia mai trăiam, și iată, am văzut pe Cineva, cu sfântă cuviință, venind către mine și zicându-mi: „Ce este, Părinte Daniile?”. Iar eu am zis către Dânsul: „Am făgăduit lui Dumnezeu să nu gust pâine, până ce mă va auzi, pentru Evloghie, săpătorul de piatră, să-i dea lui bogăție, ca și pe mai mulți străini să-i odihnească”. Și mi-a zis mie: „Nu este de trebuință, căci bine îi este lui precum se află acum”. Iar eu am zis: „Nu, Doamne, ci să-i dai lui, ca toți să proslăvească numele Tău cel Sfânt”. Și mi-a răspuns mie iarăși: „Eu ți-am spus ție, că bine se află. Însă, de voiești să-i dau lui, te faci chezaș pentru sufletul lui, cum că se va mântui, dacă îi voi da lui mai multă avere?”. Iar eu am zis către Dânsul: „Din mâinile mele să ceri sufletul lui”. Și acestea zicând, m-am aflat stând ca la Sfânta Înviere și am văzut pe tânăr, cu sfântă cuviință, șezând pe piatra cea Sfântă, iar Evloghie

sta de-a dreapta Lui. Apoi, a trimis la mine Tânărul acela pe unul din cei ce stăteau înaintea Lui și mi-a zis mie: „Oare, tu ești cel ce te-ai pus chezaș pentru Evloghie?”. Cei ce stăteau de față au zis: „Așa, Stăpâne, acesta este”. Și iarăși mi-a zis mie: „Chezășia de la tine o voi cere”. Eu am zis: „Așa, Stăpâne, de la mine, numai să-i înmulțești lui averea”. Am văzut îndată pe doi voinici băgând în sânul lui Evloghie aur mult și, cu cât aceia îi dădeau, cu atât sânul lui mai încăpător se făcea.

Iar după ce m-am sculat din somn, am cunoscut că mi s-a ascultat rugăciunea și am proslăvit pe Dumnezeu. Iar Evloghie, ieșind după obiceiul său la lucru, a lovit într-o piatră și a auzit un sunet și iarăși a lovit și a aflat o ferestruică. A lovit a treia oară din nou, și a găsit-o plină cu aur. Și înspăimântându-se, se întreba: „Ce să fac, nu știu? De-i voi lua pe aceștia în casa mea, va auzi stăpânul și-i va lua pe ei, iar eu voi cădea în ispită. Dar eu îi voi lua pe aceștia și îi voi pune unde nu știe nimeni și, cumpărând dobitoace, voi zice că pentru cărat piatra le-am luat pe ele”. Părăsindu-și lucrul cel bun, pe care îl făcea în toate zilele cu străinii, a intrat într-o corabie și s-a dus la Constantinopol. Iar în acea vreme împărățea Iustin, unchiul lui Justinian. Și dând aur mult împăratului și dregătorilor lui, ei l-au pus pe el dregător al cetății. Și și-a cumpărat case mari, care până în ziua de astăzi se numesc „ale egipteanului”.

Iar după doi ani am văzut în vis pe Tânărul acela cu sfânta cuviință, iarăși la sfânta înviere stând pe sfânta piatră. Și aducându-mi aminte de Evloghie, am zis în sinea mea: „Oare unde este Evloghie?”. Și după aceea am văzut pe Evloghie, izgonit de la fața Tânărului și târât de un arap. Deșteptându-mă din somn, am cunoscut ce însemnează visul și am zis întru sinemi: „Vai mie, păcătosului, ce am făcut? Mi-am pierdut sufletul meu”.

Sculându-mă, m-am dus în orașul acela, unde mai înainte fusese Evloghie tăietor de piatră, făcându-mă a-mi vinde lucrul mâinilor mele și așteptam să vină Evloghie și să mă ia, după obicei, în casa lui, însă n-a fost cine să mă ia, după care m-am rugat de o bătrână, zicând: „Rugu-mă ție, maică, să-mi aduci mie puțină pâine, ca să

mănânc, ca n-am mâncat astăzi”. Iar ea, degrabă ducându-se mi-a adus pâine și fiertură, și șezând aproape de mine, a început a-mi grăi mie cuvinte duhovnicești și folositoare: „Nu-ți este ție de folos, ca să umbli prin lume. Oare nu ști că viața călugărească de liniște are trebuință?”, încă și alte multe cuvinte folositoare mi-a grăit mie. Iar eu am zis: „Dar cum mă sfătuiești să fac? Căci lucrul mâinilor mele am venit să-l vând”. Iar ea mi-a răspuns mie: „Măcar că și lucrul mâinilor îl vinzi, să nu zăbovești așa noaptea prin oraș”. Iar eu am zis: „Cu adevărat așa este”. Și iarăși am întrebat-o pe ea: „Spune-mi maică, nu cumva este în orașul acesta vreun om temător de Dumnezeu și primitor de străini?”. Iar ea mi-a zis: „Părinte și stăpâne, am avut aici pe un tânăr, tăietor de piatră, care făcea multă milă cu străinii, dar Dumnezeu văzându-i fapta lui cea bună, i-a dat lui dar, că am auzit de dânsul că acum este senator în Constantinopol”. Auzind acestea, am zis în sinemi: „Eu am făcut uciderea aceasta”.

Intrând într-o corabie, am mers la Constantinopol și întrebând și găsind casa lui Evloghie, ședeam lângă poartă, vrând să-l văd pe el când va ieși. Iată l-am văzut pe el ieșind cu multă mândrie, înconjurat de oameni mulți și am strigat: „Miluiește-mă că am să-ți grăiesc ceva în taină”. Iar el n-a voit nici măcar să se uite la mine, iar slugile lui au voit chiar să mă bată. Dar eu la alt loc ieșindu-i înainte, iarăși am strigat. Iar el a poruncit ca să mă bată încă și mai mult. Și așa am stat patru săptămâni înaintea ușilor casei lui, înviforându-mă de zăpadă și de ploaie, și tot n-am putut să vorbesc cu el. Atunci supărându-mă, m-am dus la biserică și m-am aruncat înaintea chipului Domnului nostru Iisus Hristos, cu lacrimi, și mă rugam zicând: „Doamne iartă-mă de chezășia omului acestuia, iar de nu, atunci și eu rămân în lume”. Acestea zicându-le în cugetul meu, îndată am adormit și iată, a început un sunet mare și se auzea că vine Împărăteasa și înaintea Ei și în preajma Ei, mergeau mulțime de mii de oameni. Iar eu am strigat zicând: „Miluiește-mă, Stăpână”. Iar Ea, stând, mi-a zis: „Ce voiești?”. Eu i-am zis Ei: „Pe Evloghie prefectul, l-am luat în chezășie și te rog să poruncești să fiu slobozit de chezășia aceasta”. Iar Ea mi-a răspuns mie: „În lucrul acesta Eu n-am nici un amestec, ci, precum ști, așa să-

ți împlinești chezașia ta”. Și deșteptându-mă, am zis în sinea mea: „Măcar de-mi va fi mie să mor, dar nu mă voi depărta de la porțile lui Evloghie, până nu voi vorbi cu el”.

Și am mers iarăși înaintea porții lui și când voia să iasă el, iar am strigat. Alergând una din slugile lui cu un băț, atâta bătaie mi-a dat, încât mi-a fărâmat tot trupul meu. Atunci mâhnindu-mă, am zis în sinea mea: „Mă voi duce la Schit și, de va voi Dumnezeu, îl va mântui pe Evloghie, cu judecățile pe care Le știe”. Ducându-mă să caut o corabie, care să meargă la Alexandria, am aflat. Și cum am intrat să mergem cu corabia, îndată, de mâhnire și de bătăi, am căzut ca un mort și am adormit. Și m-am văzut pe mine în vis, că eram la Sfânta Piatră a cinstului mormânt. Și Tânărul acela căuta spre mine cu mânie, încât de frică m-am cutremurat, ca o frunză și nu puteam nici să-mi deschid nici gura mea, căci mi se împietrise inima din mine. Și mi-a zis: „Dar nu te duci ca să-ți împlinești chezașia ta?”. Atunci a poruncit la doi din cei ce stăteau de față ca, legându-mă, să mă spânzure, apoi m-au bătut destul și mi-au zis: „Să nu începi nici un lucru mai presus de măsura ta și să nu te cerți cu Dumnezeu”. Și încă fiind spânzurat, iată s-a auzit un glas zicând: „Vine împărăteasa”. Și văzându-o pe ea, am luat îndrăzneală și am zis către dânsa cu glas lin: „Miluiește-mă, Stăpână a lumii”. Iar ea mi-a zis: „Ce voiești?”. Și eu am zis: „Pentru chezașia lui Evloghie sunt spânzurat aici”. Și mi-a zis: „Iată, eu mă voi ruga pentru tine!”

Apoi am văzut că a mers și a sărutat picioarele Tânărului aceuia. După aceea, Tânărul mi-a zis: „De acum să nu mai faci un lucru ca acesta”. Eu am zis: „Nu, Stăpâne. Eu m-am rugat la început pentru dânsul, ca mai mare să fie, dar am greșit, Stăpâne iartă-mă”. Apoi a poruncit ca să mă slobozească și mi-a zis: „Să mergi la chilia ta, căci Eu iarăși voi aduce pe Evloghie la rânduiala lui cea dintâi; tu nu te mai îngriji de aceasta”. După aceea, îndată deșteptându-mă, m-am bucurat foarte tare, izbăvindu-mă de o chezașie ca aceasta și am mulțumit lui Dumnezeu și Stăpânei, celei cu totul fără de prihană.

După trei luni, am auzit că a murit Iustin împăratul și în locul lui s-a făcut altul împărat și a început prigoană asupra stăpânilor, și pe dregătorii cei mari i-au ucis și le-au luat averile. Asemenea au făcut și lui Evloghie, iar el însuși a fugit din Constantinopol și a poruncit împăratul, ca ori unde l-ar afla, să-lucidă.

Evloghie s-a dus la locul său cel dintâi și și-a schimbat hainele sale, ca și mai înainte când era sărac. Și s-au adunat locuitorii orașului acela, ca să-l vadă pe el, și-i ziceau lui: „Am auzit de tine că ai fost dregător mare”. Iar el le răspundea: „De m-ar fi pus pe mine dregător, nu m-ați fi văzut aici, ci alt egiptean este acela de care ați auzit, eu am fost și m-am închinat la Sfintele Locuri, la Ierusalim”.

Venindu-și în sine, zicea: „Smeritule Evloghie, acum du-te, ia-ți unelele tale și mergi de lucrează, pentru că aici nu este Constantinopolul, ca nu cumva și capul tău să-l pierzi”. Apoi luându-și uneltele sale, a ieșit la piatra de mai înainte, unde aflase comoara aceea, socotind că va mai afla și alta și lovind în piatră până la al șaselea ceas, n-a aflat nimic. Atunci, a început să-și aducă aminte de hrana și de dulceața mâncărilor pe care le avea în palate și de amăgirea mândriei lumii acesteia și iarăși zicea către sine: „Scoală-te de lucrează, pentru că aici este Egiptul”. Apoi, puțin câte puțin, l-a îndreptat pe el Mântuitorul și Preasfânta noastră Stăpână la rânduiala lui cea dintâi. Și făcându-se seară, iată Evloghie a venit, chemând pe străini la găzduire.

Și văzându-l pe el, am suspinat și, lăcrimând, am zis către Dumnezeu: „Cât s-au mărit lucrurile tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut. Cu adevărat, Tu, Doamne, faci săraci și îmbogățești, smerești și înalți și judecățile Tale sunt nepătrunse”. Luându-mă și pe mine cu alți săraci, ne-a dus la casa lui, spălându-ne picioarele și ne-a pus la masa.

După ce am mâncat noi, luându-l de o parte, i-am zis lui: „Cum te afli, frate Evloghie?”. Iar el a zis: „Roagă-te pentru mine, Avvo, căci sunt sărac, neavând nimic”. Iar eu am zis către el: „O, de n-ai fi avut nici acestea pe care le ai!”. Iar el a zis: „Pentru ce Avvo? Oare te-am smintit cândva cu ceva?”. Atunci i-am povestit lui toate cele ce s-au

petrecut. Și plângând îndeajuns, a zis: „Roagă-te avvo, ca să-mi trimită Dumnezeu cele de trebuință, căci de acum mă îndrept”. Iar eu am zis: „Cu adevărat, fiule, să nu nădăjduiești să ți se încredințeze altceva de la Hristos, cât vei fi în lumea ceasta, afară de plata osteneții tale”. Urându-i cele bune, m-am întors și a rămas Evloghie așa, săpând în piatră și primind pe străini, până la sfârșitul zilelor sale. Și ajungând la o 100 de ani nu s-a lăsat de această lucrare, și îi dăruia Dumnezeu putere până când s-a împlinit călătoria vieții.

Să ne minunăm de iubirea de oameni a lui Dumnezeu care, după ce l-a înălțat pentru puțină vreme atât de mult, apoi iarăși l-a smerit pe el, pentru a-i fi de folos. Să ne rugăm și să ne smerim în frica Domnului nostru Iisus Hristos, că doar vom afla milă la înfricoșătorul Lui scaun, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și ale tuturor Sfinților Lui (Proloage 27 martie).

MINUNEA 172 - Maica Domnului încurajează și ajută pe domnița căzută în năpăstuire

Fiica lui Genoviev, domnul Brabanției, era foarte evlavioasă și avea mare evlavie către Maica Domnului. Căsătorindu-se cu contele Siegfried (c. 731), avea o mare supărare, deoarece nu năștea fii. Rugându-se Maicii Domnului cu credință, i-a ascultat rugăciunea și, spre marea ei bucurie, a rămas însărcinată. În acest timp Siegfried soțul ei, care era voievod, a plecat cu oastea la război, lăsând în locul său ca administrator, pe un slujitor al său care se numea Galion, om destoinic și viteaz. Acesta, după plecarea lui Siegfried, s-a sânguit foarte mult să ademenească și corupă spre a păcătui cu dânsul, pe stăpâna lui, aducând vestea prin cărți scrise cu vicleșug, cum că domnul a murit în război.

Doamna însă nicicum nu s-a învoit la acest lucru. Iar dacă a venit Siegfried de la război, Galion slujitorul lui i-a spus că în casa lui toate au mers bine, numai că soția lui este întinată cu desfrânarea. Bărbatul ei mâniindu-se foarte, a poruncit slugilor s-o înece cu pruncul împreună, căci zicea că nu este născut cu dânsul. Slugile însă luând-o, nu au înecat-o, ci au dus-o într-o pustie și au lăsat-o acolo. Ea rămânând și umblând prin pustiu, s-a arătat ei Maica Domnului și a mângâiat-o, ajutând-o în multe nevoi pe ea și pe pruncul ei. După șase ani, bărbatul ei Siegfried, care aflase de nedreptatea ce i se făcuse Genovievei, i-a părut rău, căindu-se foarte mult. Într-o zi mergând la vânătoare în acea pustie, a aflat acolo pe doamna sa, dar ea nu a vrut să viețuiască cu dânsul până când el nu va zidi o biserică în acel loc în care i s-a arătat ei Maica Domnului și a mângâiat-o în scârba ei. Și așa, domnul ei a zidit îndată o frumoasă biserică în acel loc, pe care a sfințit-o Episcopul (119, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

Maica Domnului s-a arătat celor care se rugau ei cu credință

MINUNEA 173 - Maica Domnului s-a arătat îmbrăcată în veșmânt luminos, scris peste tot cu rugăciunile creștinului

În cetatea Colonia Agripinei, era un cetățean binecredincios. Acesta mergând la biserică și venind acasă, întotdeauna se ruga Maicii Domnului, zicând către dânsa cuvintele îngerului: „Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu Tine, Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1, 28). După trecerea din viață a acestui binecredincios creștin, Maica Domnului s-a arătat unei nepoate a lui, îmbrăcată într-un veșmânt foarte luminos. Pe acel veșmânt și pe încălțăminte Ea erau scrise cuvintele: „Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu Tine” (128, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 174 - Maica Domnului se arată Episcopului stând în scaunul Arhieresc

Alfons, Episcopul Toletanului, era foarte evlavios către Maica Precista. Odată mergând el la biserică, în timpul Utreniei, a văzut pe Maica Precista stând în scaunul Arhieresc. Pe când el o privea cu evlavie și multă smerenie, Maica Precista i-a dat lui atunci un felon, adică o sfită preotească (129, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 175 - Maica Domnului a poruncit să pună Episcop în cetate pe binecredinciosul Ieronim

În cetatea Romei era un om care se numea Ieronim. Acesta avea mare evlavie către Maica Domnului. Dacă a murit Episcopul locului aceluia, poporul dimpreună cu soborul bisericesc postea și se ruga lui Dumnezeu ca să le arate cine ar putea să le fie Episcop. Atunci Preacurata s-a arătat unui om și i-a zis: „Mergi și zi oamenilor să aleagă și să pună Episcop, în cetatea aceasta, pe Ieronim, sluga mea”. Oamenii au făcut așa după cum le-a poruncit Maica Domnului (130, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 176 - Maica Domnului îi dă un veșmânt prețios Episcopului Bonit

Bonit, Episcopul Vserinului, era un om cu foarte multă evlavie către Maica Precista. Odinioară, mergând la biserica Sfântului Mihail, după ce au ieșit toți ceilalți oameni din biserică, el încă a mai rămas rugându-se Maicii Preacurate. Atunci Preasfânta Fecioară Maria a venit cu o ceată mare de îngerii luminați, din înălțimi, și i-a dat lui un veșmânt foarte scump, care s-a păstrat în acea biserică. Nici un om nu putea să cunoască materia și cum este făcută țesătura lui (131, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 177 - Maica Precista salvează din înec o femeie săracă care a născut

În largul oceanului este un ostrov care se cheamă Tumva. În acel ostrov era o biserică, zidită în cinstea Sfântului Arhanghel Mihail. La prăznuirea hramului acestei mănăstiri, se aduna mult popor, de prin multe părți. În acea vreme, la un praznic, au merse pe mare mulți oameni și femei. Între ele era și o femeie săracă, însărcinată, care era aproape să nască. Deodată s-a stârnit o furtună mare. Oamenii, înspăimântându-se cumplit, s-au coborât în bărci și s-au îndreptat spre ostrov, lăsând pe acea femeie în mijlocul valurilor. Fiind învăluită de mare primejdie, plângea și se ruga lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Arhanghel Mihail să o scape din primejdie. În acel moment i s-a arătat ei Maica Precista, care a scos-o din valurile mării și a dus-o într-un loc fără de grijă, unde a născut un prunc. După ce s-a așezat marea, femeia văzându-se scoasă pe mal, a spus oamenilor toate. A spus cum n-a lăsat-o Maica Precista să se înece în mare; ci, ca o milostivă, a mântuit-o de la moarte (132, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 178 - Craiul Ștefan rugându-se Precistei, repauzează de ziua Adormirii ei

Ștefan, Craiul unguresc, era greu bolnav. Atunci sosind praznicul Adormirii Maicii Domnului, s-a rugat Domnului Dumnezeu și Preacuratei Sale Maici, să-i ia sufletul în aceeași zi. Îndată ce și-a împlinit rugăciunea lui, făcută în duh și adevăr (Ioan 4, 21-24), Dumnezeu i-a luat sufletul chiar în aceeași zi a praznicului luminat al Adormirii Maicii Domnului. Acest lucru minunat s-a făcut cu ajutorul Maicii Domnului (134, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 179 - Maica Domnului se arată celui ce citea cu evlavie Paraclisul Ei

În Rusia cea mică, în ținutul Haliciului, Marcoș Landinski a văzut în vis pe Maica Precista șezând pe un scaun foarte frumos, înconjurată de îngeri și unele suflete ale dreptilor. Acolo a văzut și pe fratele lui mai mare, Gheorghe, care murise, căruia Maica Domnului i-a zis: „Eu m-am arătat fratelui tău celui mai mic, pentru că citește către Mine, cu credință și evlavie, în toate zilele, din tinerețile lui, Paraclisul meu”. După aceea, el s-a făcut călugăr, luându-și numele de Macarie. Și în călugărie ca și în mirenie, el citea zilnic Paraclisul Maicii Domnului, încât îl știa pe de rost (135, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 180 - Hristos Dumnezeu și Maica Sa îi arată multe taine

Crăiesei credincioase

Ioana, Crăiasa franceză, era foarte evlavioasă către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Ea cugeta totdeauna la binecuvântarea Maicii Domnului. Pentru aceea, Hristos Dumnezeu-Omul și Preacurata Lui Maică, i-au arătat și descoperit multe taine (136, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 181 - Maica Domnului i-a arătat femeii evlavioase, ziua

sfârșitului ei

O creștină din Egia, pe nume Maria, era foarte evlavioasă către Maica Domnului. Fiind departe de moșia sa, totdeauna se ruga mergând la o biserică, care era zidită în cinstea Precistei. Acolo se ruga ea cu osârdie Maicii lui Dumnezeu. Pentru acea credincioșie și osteneală în rugăciuni și în viețuirea creștinească, Maica pururea Fecioară i-a descoperit, mai înainte de vreme, ziua și ceasul morții ei. Mai înainte de a se îmbolnăvi, pe când se pregătea de moarte, a zis slujnicei sale, pe care o chema Clementina: „Clementino, am auzit că voi merge în Sfânta Sfinților” (137, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 182 - Rugată fiind, Maica Domnului se arată și salvează corabia primejduită de furtună

Un bun creștin care se chema Petru, din Alaba, călătorea cu corabia pe mare mergând spre Olanda, la o cetate numită Ruan. Pe când călătorea astfel pe mare, deodată s-a ridicat o furtună groaznică, încât toți se speriaseră și credeau că nu vor mai scăpa cu viață. Atunci, acel bun creștin, Petru, a zis tuturor celor din corabie: „Să ne rugăm cu toții Maicii Preacurate, să ne vină acum în ajutor”. Și așa, după cuvântul lui, au început a se ruga din toată inima, cu lacrimi fierbinți, Domnului Dumnezeu și Maicii Sale.

În acel timp, s-a arătat înaintea corabiei, pe mare, o Fecioară foarte frumoasă și luminoasă, cu niște faruri aprinse, luminătoare. Îndată după acea arătare minunată, furtuna s-a potolit și marea s-a liniștit (141, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 183 - Creștinul evlavios rugându-se Maicii Domnului, l-a salvat din mare și l-a dus pe un câmp verde

Un galion levanticesc mergea din Lizutania în Spania. Pe când înainta pe mare, s-a dezlănțuit cu mare furie o furtună, care a făcut ca vasul să se spargă. Atunci, toți oamenii care erau într-însul s-au înecat în adâncul mării. Din acel groaznic naufragiu, n-a scăpat decât numai un singur tânăr, care se numea Petru Mendes. Numai acesta a rămas viu și sănătos.

Acest tânăr, creștin binecredincios, în timpul groazniciei furtuni și a naufragiului, s-a rugat din toată inima Maicii Precistei cu lacrimi fierbinți și i s-a închinat cu adâncă smerenie. Maica Preacurată l-a salvat și cu ajutorul ei, tânărul Petru, s-a văzut aruncat afară din marea înfuriată, pe un câmp verde (142, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 184 – Oportuna, la moarte, vede pe Maica Domnului căreia îi încredințează pe surori

O călugăriță, care se numea Oportuna, era stareță peste mai multe maici și surori. Când era pe patul de moarte, a adunat în jurul ei toate monahiile și surorile. Preoții și soborul au făcut rugăciuni înaintea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a tuturor Sfinților și îngerilor, ca sufletul ei să meargă de pe pământ la cer.

În acel timp, Oportuna, privind spre ușă, a zis: „Iată vine Doamna mea, Preabinecuvântata Fecioara Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul. Preasfinția Sa să vă păzească”. Acestea zicând, a repauzat în Domnul (156, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 185 - Maica Precista se arată Episcopului și-i vestește ziua trecerii din viață

Arnolf, Episcopul Zvezionului, avea ctitor, patron al vieții sale, pe Maica pururea Fecioara Maria. El se ostenea a-și împlini îndatoririle sale de păstor al turmei cuvântătoare, ostenindu-se cu toată buna chibzuială a-i trage pe toți la bunaviețuire și veșnica fericire.

Ajungând către sfârșitul vieții sale, s-a îmbolnăvit. Atunci i s-a arătat Sfântul Apostol Petru, care i-a spus că-i sunt iertate toate păcatele. După aceea i s-a arătat Sfântul Arhanghel Mihail, care s-a făgăduit că după moarte îl va duce într-un loc fără de griji. Mai pe urmă i s-a arătat Maica Precista care i-a spus că în ziua Praznicului Adormirii Ei i se va sfârși viața lui. Și drept așa a fost (161, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 186 - Hristos și Maica Sa, s-au arătat credinciosului înainte de a muri

Un creștin evlavios, Nicolae din Pabutin, mai înainte de a muri, s-a îmbolnăvit greu. Atunci, el văzându-se aproape de a trece în veșnicie, a cântat cu foarte mare veselie cuvintele Psalmistului David: „Ruptu-s-a legăturile mele”.

Credincioșii din jurul lui văzându-l veselindu-se și cântând așa, l-au întrebat: „Pentru ce te-ai veselit și te veselești așa?”. El le-a răspuns: „Eu m-am veselit și mă veselesc așa, pentru că mi s-a arătat Hristos Domnul și Preacurata Maica Lui, pururea

Fecioara Maria și mi au zis: „Slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău” (164, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 187 - Maica Domnului se arată fecioarei Agata și-i vindecă degetul tăiat prin ispită

Sfânta Agata fecioara, șezând pe laviță, voia să taie cu cuțitul brânză pentru un sărac. Duhul cel rău însă a împins-o de pe laviță, a căzut jos și și-a tăiat un deget cu cuțitul. Atunci s-a arătat ei Precista, care i-a pus degetul la loc, a tămăduit-o și i-a zis: „Fiica mea, nu te teme de diavolul; Unul-Născut Fiul meu te va izbăvi de toată grija și nevoia, ori de câte ori el va vrea să-ți facă rău (237, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 188 - Maica Domnului izbăvește de tâlhari pe un evreu care apoi primește Botezul

Odinioară, în țara Angliei, în cetatea Londrei, trăia un evreu care, călătorind într-o altă cetate, ce se chema Uvington, a căzut pe cale între tâlhari, care l-au bătut și i-au luat tot, apoi legându-l, l-au lăsat într-o casă pustie. Evreul a adormit, dar atunci i s-a arătat lui Maica Domnului și, dezlegându-l, l-a liberat. Când s-a deșteptat, a văzut pe Precista aieva și a întrebat-o: „Cine ești tu, Doamnă?”. Ea i-a spus: „Eu sunt Maria,

căreia tu și poporul tău vă puneți împotriva. Eu am venit aici ca să-ți fac bine pentru rău”. După aceea, acel evreu, trecând printr-o cetate ce se chema Vaha, s-a botezat și i-au pus numele Ioan (187, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 189 - Maica Domnului se arată și vindecă limba unui creștin, tăiată de eretici

Odinioară, doi frați mergând pe cale, au aflat o biserică pustie. Intrând în acea biserică, au început a se ruga Maicii Domnului. Tocmai în acel timp i-au aflat pe dânșii aici ereticii dintr-o localitate numită Albighena care, intrând în biserică, i-au scos afară și unuia dintre dânșii i-a tăiat limba, tocmai din rădăcină. Celălalt frate, care era și preot, l-a dus pe cel rănit până la Clunian (mănăstirea Clun) și l-a încredințat călugărilor din acea mănăstire care, văzându-l rănit pentru cinstirea Maicii Domnului, l-au primit cu toată dragostea și voia bună.

Într-o noapte, fiind adunați toți călugării la slujba Utreniei, au rânduit să fie adus și cel cu limba tăiată, la biserică. Astfel fiind adunați cu toții, s-au rugat cu mare credință, cu multă evlavie și cu belșug de lacrimi către Preasfânta Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, să facă milă și să vindece pe cel care pentru dragostea și evlavia cea către dânsa și-a jertfit limba ce i-a fost tăiată de hulitorii eretici. După această rugăciune stăruitoare, Maica Milostivirii s-a arătat aievea, și cu multă bunătate a dăruit vindecare și grai celui rănit. Făcându-se această minune, cel tămăduit a început cu mare glas să aducă mulțumiri și laude Maicii Domnului, strigând cu mare glas: „Bucură-te, ceea ce ești plină

de har, Domnul este cu tine” (206, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 190 - Printr-o vedenie înfricoșată, Maica Domnului salvează pe călugărul Teofan din rătăcire

Avva Chiriac, locuia nu departe de Iordan. Odinioară a venit la dânsul un călugăr, pe nume Teofan, care era adăpat cu eresul lui Nestorie ereticul, care hulea pe Maica Precista, zicând că nu este Născătoare de Dumnezeu. Sfântul Chiriac s-a rugat lui Dumnezeu și Maicii Preacurate, să i se arate lui Teofan credința cea adevărată. A doua zi, în al noulea ceas, i s-a arătat lui Teofan un om foarte strașnic la vedere, care i-a zis lui: „Vino și vezi care este adevărul”, și luându-l pe dânsul l-a dus într-un loc foarte groaznic, întunecos și împruțit, din care ieșea un foc mare în care a văzut pe Nestorie ereticul, dușmanul Maicii Domnului, pe Eutih și Apolinarie, pe Diodor și Arie și pe alțieretici și a auzit glas de la acel om strașnic, care a rostit următoarele: „Acesta este locul cel gătit ereticilor și hulitorilor Maicii Domnului nostru Iisus Hristos”. Din acea vedenie înfricoșată, Teofan înspăimântându-se, s-a întors la dreapta credință Ortodoxă (207, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 191 - Maica Domnului oprește o femeie eretică să intre și să se închine la Sfântul Mormânt

O femeie eretică, ce se chema Cosmiana, a venit odinioară în Ierusalim, să se închine noaptea la Mormântul Domnului nostru Iisus Hristos. Dacă s-a apropiat de ușile bisericii, s-a arătat ei Maica Preasfântă, însoțită de mai multe fecioare și nu i-a dat voie să intre în biserică, zicând către dânsa: „Cum cutezi tu să intri aici, nefiind dintr-ale noastre”. Ea a început a se ruga să o lase să intre, dar Maica Precista i-a zis: „Crede-mă femeie, că nu vei putea intra aici, fără numai dacă te vei însoți cu noi în aceeași credință”. Cozmiana, auzind aceste cuvinte rostite de Maica Domnului, mergând a primit dreapta credință, după care s-a cuminecat cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos. Apoi a mers de s-a închinat mormântului lui Hristos, ne mai fiind împiedicată de a intra în biserică (219, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 192 - Mântuitorul Hristos și Maica Sa îi întorc Sfântului Nicolae Sfânta Evanghelie și Omoforul

La Soborul din Niceea (anul 325), Sfântul Nicolae, cuprins de râvnă Dumnezeiască, a lovit pe Arie peste obraz cu palma, pentru aceea că el hulea pe Hristos, zicând că este făptură, nu Dumnezeu, și pe Maica Sa pe care o numea născătoare de om și nu Născătoare de Dumnezeu, după adevăr. Sfinții Părinți, pentru acea lovitură, au vrut să-l lepede pe Sfântul Nicolae din rânduiala Arhierească, pentru care a fost băgat în temniță. Dar i s-a arătat lui Domnul nostru Iisus Hristos și Maica Sa Preacurată, care i-au restituit

Sfânta Evanghelie și Omoforul arhieresc. Văzând Sfinții Părinți această minune, nu l-au mai depus din treapta arhieriei pe Sfântul Nicolae, care s-a bucurat de multă cinstire din partea tuturor (226, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 193 - Maica Precista s-a arătat unei fecioare scârbită din cauza ereticilor

O fecioară, care se numea Lusgarta, era foarte mâhnită din cauza ereticilor. Pentru dragostea și râvna ei, i s-a arătat Maica Precista, pentru a o mângâia pe dânsa. Atunci fecioara i-a arătat Maicii Preasfinte pricina mâhnirii sale, zicând: „Iar au început ereticii și creștinii cei răi de a răstigni a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu, neaducându-i cinstea care se cuvine” (227, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 194 - Călugărița care a iubit pe Maica Domnului a fost condusă la cer de cete îngerești

O călugăriță, care se chema Romula, locuia lângă o biserică închinată Maicii Domnului, căreia îi slujea cu toată dragostea ființei sale. Pentru aceea a dobândit multă milă și dar de la Sfinția Sa. Când era aproape să moară, a chemat pe stareța ei, care se numea Redempta. Peste noapte ea a vegheat, împreună cu alte călugărițe, la căpătâiul Romulei. În acea vreme, fiind miezul nopții, s-a coborât din cer o lumină mare care a umplut de strălucire chilia aceea și pe dânsle le-a înspăimântat foarte. Romula văzând aceasta, a zis către stareța sa: „Nu te teme maică, eu în curând voi muri”. După aceea, lumina s-a înălțat, rămânând în chilie un miros de bună mireasmă. A patra noapte, Romula iar a chemat pe stareța sa și pe duhovnicul său, de la care a primit Sfânta Împărtășanie. În acea vreme, în ulița dinaintea casei ei, s-au arătat două cete de îngeri de lumină. Unii rosteau Psalmi, iar ceilalți cântau o cântare ca aceasta: „Romula a murit și îngerii cântând îi duc sufletul ei la cer”. După aceea, îngerii s-au înălțat la cer împreună cu sufletul ei. Când îngerii nu s-au mai văzut, nici cântarea nu s-a mai auzit și nici buna mireasmă nu s-a mai simțit (275, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 195 - Într-o biserică închinată Maicii Domnului, de Buna Vestire a strălucit o lumină cerească

În Rusia cea Mică, în ținutul Libovului, în mănăstirea Crehlinului, la Praznicul Bunei Vestiri în biserică s-a aprins singură o lumină mare. Acea biserică avea hramul Acoperământului Preacuratei Fecioare Născătoare de Dumnezeu (283, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 196 - Maica Domnului îndeamnă la pocăință pe călugărul care a făcut mult bine bisericii Sale

Sfântul Ierasm, călugărul de la Pecersca, a avut multe comori moștenite de la părinții săi, pe care le-a dat bisericii Maicii Domnului. După aceea, cu îndemnarea vrăjmașului sufletesc, a început a petrece viață necuvioasă, lenevindu-se la rugăciune, la post și la alte bunătăți sufletești. În acea vreme îmbolnăvindu-se, era aproape să moară. Atunci i s-a arătat lui Maica Precista, ținând în brațe pe Hristos ca Prunc și i-a zis lui: „Ierasmе, fiindcă tu ai împodobit biserica mea cu icoane, eu încă voi cere Fiului meu ca să te primească și să viețuiești în Împărăția Lui, numai scoală-te din starea în care te afli și te pocăiește de păcatele tale, făcându-te schimnic, căci peste trei zile te voi lua la mine”. Auzind acestea, Ierasm și-a mărturisit păcatele sale în fața tuturor fraților călugări, părându-i rău de tot ce a făcut. A treia zi, după făgăduința Maicii lui Dumnezeu, a plecat din această viață, urcându-se la cer, pentru a intra în locașul cel de veci (314, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 197 - Când în biserici oamenii se lenevesc a slăvi pe Dumnezeu, atunci îngerii le iau locul

În vremea lui Eliseu Pletenschi, arhimandritul Pecerscăi, fiind ger foarte mare, Părinții din această mănăstire s-au hotărât să facă sfintele slujbe în biserica Sfinților Apostoli, care era mai mică și mai călduroasă; iar biserica cea mare, care era închinată Maicii Domnului, au lăsat-o fără slujbă. În vremea aceea, Părinții fiind adunați cu toții în biserica cea mică, în același timp și în biserica cea mare a început a se face slujbă, cu toate că dintre Părinți nimeni nu era aici, fiind încuiată. S-au văzut și lumini aprinse și se auzeau cântări frumoase, lăudând pe Dumnezeu și pe Preacurata Lui Maică. Și toți Părinții minunându-se, se întrebau: Cine sunt cei ce cântă? Și răspunsul l-au găsit singuri: ori erau Sfinții, ale căror moaște se aflau în biserică, sau erau îngerii lui Dumnezeu? Arhimandritul și frații auzind și văzând acest lucru, au început de acum înainte a face slujbă în biserica cea mare și așa o fac până în ziua de astăzi, nemaibăgând în seamă frigul iernii (333, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 198 - Maica Domnului cheamă pe un creștin să slujească la biserica Sa

Ioan Străinul, cum este numit, a înoptat în Cupiatici. În vis i s-a arătat lui Maica Precista și i-a zis să locuiască lângă biserica Sfinției Sale. El deșteptându-se din somn, a renunțat la calea lui în care mergea și s-a așezat să locuiască lângă biserica Sfinției Sale. Aici el a îndeplinit slujba de paraclisier, biserica aflându-se în acel timp sub îngrijirea unui preot de mir (341, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 199 - Maica Domnului respinge trupul unei creștine care a fost îngropată în biserică

Pe când acest Ioan, amintit mai sus, era paraclisier la acea biserică a Precistei, a murit o doamnă care a locuit în acele părți. Mai înainte de a muri, acea doamnă a poruncit să fie îngropată în biserică, în apropiere de icoana Maicii Domnului. Într-o noapte, pe când acest paraclisier citea rugăciuni în biserică, i s-a arătat lui Maica Domnului și i-a poruncit să meargă la preot și să-i spună să nu îngroape trupul acelei doamne în biserică. Preotul, după porunca Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, n-a dat voie să îngroape trupul acelei doamne în biserică, dar feciorul doamnei neascultând de preot și înfricoșându-l, au îngropat pe mama lor înaintea icoanei Maicii Preacurate. A doua zi la Utrenie, venind în biserică, au aflat trupul acelei doamne scos afară din mormânt, zăcând deasupra pământului. Preotul speriat a îngropat iarăși trupul ei. În

noaptea ce a urmat, s-a arătat iarăși Maica Precista paraclisierului și i-a zis: „De vreme ce voi nu ascultați porunca, eu voi lua darul meu de a tămădui oamenii, din această biserică, până când nu se va alege nimic de trupul acesta, care va pieri cu sunet; apoi voi aduce alți lucrători la această biserică” (342, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 200 - Maica Domnului se arată în biserică ținând în brațe pe Dumnezeiescul Prunc

În mănăstirea Cluniaților, dintre toate Praznicile, cel mai cinstit, mai mult decât celelalte, era Praznicul Nașterii lui Hristos.

Odinioară fiind Praznicul acesta, un călugăr îmbunătățit a văzut pe Maica Precista ținând în brațe pe Hristos ca Prunc, iar împrejurul ei o mulțime de îngeri (353, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 201 - Maica Domnului se arată și mângâie pe Sfântul Apostol Iacob

Iacob Apostolul, feciorul lui Zevedeu, când era în Spania într-o cetate care se chema Cezar Augusta, era foarte scârbit că nu întorsese mai mulți oameni la credința creștină, ci numai nouă. Atunci Maica Precista s-a arătat Apostolului și, mângâindu-l, i-a zis: „Întru această viață n-ai ucenici mulți, dar după moarte vei avea mai mulți” (354, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 202 - Un creștin din Roma vede pe Maica Domnului stând lângă tronul Fiului său

Odinioară, paznicul bisericii Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Roma s-a rugat lui Dumnezeu și tuturor Sfinților Lui pentru ajutor. Atunci, fiind treaz, s-a aflat într-o răpire și a văzut pe Hristos, Împăratul Slavei, șezând pe scaun înalt; iar împrejurul Lui se afla mulțime de îngeri. După aceea venind Împărăteasa Cerului, Maica lui Hristos, având pe cap cunună strălucitoare, fiind însoțită de multe fecioare, a așezat-o Împăratul Hristos lângă Sine. Apoi a venit Sfântul Ioan Botezătorul cu Patriarhii și Proorocii; după aceea au venit Apostolii; apoi mucenicii și dreptii care, căzând, s-au închinat lui Hristos. Atunci un înger a zis către paznic: „Aceștia toți pentru aceea au venit la Hristos, ca să-I mulțumească pentru cinstea ce li s-a dat lor într-această zi și să-L roage pentru toată lumea” (357, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 203 - Călugărița Atanasia, fiind departe de biserica Precistei, dorind-o, a văzut-o în răpire

Atanasia, călugăriță din ostrovul Eghina, a zidit o biserică în cinstea Maicii Precistei. Odinioară venind la Țarigrad pentru un lucru de mare nevoie, a zăbovit acolo șase ani. După această zăbavă, i s-a aprins inima de dor pentru biserica Precistei și plângea cu amar pentru atâta depărtare de biserica sa în care se îndulcea și se mângâia sufletește. În acel timp, aflându-se în răpire, a văzut biserica Precistei cu ușile deschise și un glas din cer s-a auzit, zicându-i: „Intră aici”. După aceasta, plecând din Țarigrad, s-a întors la biserica sa, pe care o dorea nespus de mult (364, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 204 - Un creștin vede pe Maica Domnului într-un car de aur

Un om din cetatea Florenței, care se chema Filip, s-a dus odată la biserica Bunei Vestiri a Maicii Domnului. Întru acea zi tocmai se citea din cartea Faptelor Apostolilor, aceste cuvinte: „Filipe, apropie-te și te alipește de carul acesta” (Faptele Apostolilor 8, 29). El, auzind aceste cuvinte, și-a pierdut cunoștința și fiind răpit a văzut înaintea lui un car de aur la care era înjugată o oaie și un leu; iar înăuntrul carului ședea Maica Domnului (365, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 205 - Prin porunca Maicii Domnului, stâlpii unei biserici au fost ridicați de copii

Sfântul împărat Constantin cel Mare a zidit o biserică în cinstea Preacuratei Fecioare Maria. El a adus la acea biserică niște stâlpi foarte mari și grei, pe care mai mulți oameni împreună nu puteau nici măcar să-i miște, dar să-i mai și așeze unde trebuia! În acea vreme, Maica Precista s-a arătat unui zidar și i-a zis: „Ia pruncii din școală ca să ridici stâlpii cu ei”. Zidarul, ascultând de cuvântul Maicii Domnului, a chemat copiii de la școală. Astfel, copiii venind și încercând să ridice, stâlpii s-au făcut ușori și apucându-i i-au așezat pe fiecare la locul unde trebuia (370, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 206 - Dăruind Maicii Domnului bogăția trecătoare, Maica Domnului le-a dăruit bogăție veșnică

Un cetățean din Roma, pe nume Ioan Patrichie, neavând copii cu femeia sa, a dăruit toate avuțiile sale Preacuratei Fecioare Maria, zidind o biserică în numele Preasfinției Sale. Trăind în continuare o viață cucernică și plină de fapte bune, mai înainte de moartea lor li s-a arătat Maica Precista și le-a zis: „Voi m-ați făcut pe mine moștenitoare peste avuțiile voastre cele pământești. Eu, mai bune și veșnice bogății voi cere pentru voi de la Fiul meu. Acum mergeți, căci mâine vă vor duce pe voi îngerii, la mai bune și frumoase case” (372, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 207 - Maica Domnului trimite semn, zăpadă în timpul verii, pe locul viitoarei sale biserici

Același Ioan Patrachie cu femeia sa, pe când se aflau în viață, s-au rugat Maicii Precistei ca să le arate ce să facă cu avuția lor. După îndelungate și calde rugăciuni adresate către Maica Preacurată, într-o vreme foarte călduroasă, peste Muntele Exevinelui care se afla în interiorul zidurilor cetății, a început a cădea zăpadă atât de abundent, încât s-a acoperit cu troiene. În noaptea următoare, lui Ioan Patrachie și femeii lui, s-a arătat Maica Precista care i-a îndemnat, pentru rugăciunea și dragostea lor, să zidească o biserică în cinstea Sfinției Sale, în acel loc în care vor afla zăpada, adică în munte. Mergând, ei au spus această vedenie lui Liberiu, papa Romei (352-366), de la care primind binecuvântare, au zidit în acel loc, o minunată biserică închinată Preasfintei și pururea Fecioarei Maria, Maica lui Dumnezeu (373, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 208 - Maica Domnului descoperă și lui Liberiu, papa Romei, voia și dorința Sa

În acea noapte în care Maica Domnului s-a arătat lui Ioan Patrachie și soției sale, în același timp i s-a arătat și lui Liberiu, papa Romei, spunându-i că acolo unde a căzut zăpada este locul dorit și ales de Dânsa unde să i se zidească o biserică. Auzind acestea de la Maica Domnului, Liberiu, însoțit de sobor mare de preoți și de mulțime de oameni, a mers la locul arătat și făcând litanie, a sfințit locul unde s-a ridicat apoi acea

biserică dorită de Dânsa. Pentru zidirea acestei biserici, Ioan Patrachie și-a cheltuit toată averea sa, care, isprăvindu-se, a fost sfințită punându-i-se hramul Sfânta Maria cea Mare (374, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 209 - Rugându-se Maicii Domnului, au dobândit fiu binecuvântat care a pătimit pentru credință

Sfântul mucenic Ștefan, numit cel tânăr (764), care a pătimit pentru cinstirea Sfințelor icoane, sub împăratul iconoclast Constantin Copronim, s-a născut la anul 714 în cetatea Constantinopolului, din părinți drept-credincioși, bogați în averi, dar mai bogați în virtuți. Mai înainte de a se naște el, părinții lui erau foarte întristați pentru că nu nășteau fii. Pentru aceasta, ei s-au rugat foarte mult Maicii Domnului, în biserica din Vlaherne, să le dăruiască lor odraslă. Ei au făgăduit că orice vor avea, fiu sau fiică, îl vor închina slujirii lui Dumnezeu.

Odinioară rugându-se lui Dumnezeu și Maicii Sale, noaptea, i s-a arătat în vis Maica Precista înconjurată de multă lumină, care i-a zis: „Mergi cu pace căci vei naște fiu, după rugăciunea ta”. Aflându-se în acel timp în biserica din Vlaherne, deșteptându-se din acea ușoară ațipire, s-a dus fericită la casa sa, și în scurt timp a zămislit în pânțece fiu, care la timpul convenit născându-se, din Sfântul Botez i-au pus numele Ștefan. Acesta făcându-se mare, după făgăduința părinților, și-a închinat viața lui Dumnezeu într-o petrecere călugărească și la timpul convenit și-a vărsat și sângele pentru apărarea dreptei-credințe și a sfințelor icoane (379 Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 210 - Maica Domnului, arătându-se prin tabloul judecății, atrage la pocăință pe un tânăr

Fericitul Dositei și-a petrecut primii ani ai vieții sale într-un chip cu totul lumesc și într-o ignoranță profundă de adevărurile creștinismului. Fiindcă auzise vorbindu-se mult despre Ierusalim, a călătorit acolo numai de plăcere. Dar milostivirea lui Dumnezeu îl aștepta acolo. Ea (milostivirea) s-a servit spre a-l îndupleca la pocăință, de un tablou ce reprezenta judecata și muncile iadului, zugrăvit pe un perete al unei biserici din Ghetsimani. În timp ce el privea și se mira de cele văzute, deodată a apărut o Femeie îmbrăcată în veșminte scumpe care, stând lângă dânsul, a început a-l învăța, cu blândețe, ce muncă primesc oamenii, pentru fiecare păcat pe care îl fac. Dositei a zis către Dânsa: „Scumpă Doamnă, dar cine ar vrea să se izbăvească de aceste munci, ce să facă?”. La care Dânsa i-a răspuns: „Postește, roagă-te, fă binele cât poți și te vei izbăvi de munci”, și acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Această Doamnă a fost Preabinecuvântata Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu. Dositei luând aceste cuvinte în inima lui, și-a îndreptat viața, a intrat în monahism, urcând cu mare nevoință pe treptele sfințeniei, izbăvindu-și sufletul de muncile iadului, așa cum l-a îndemnat Preasfânta Maică (380, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 211 - Maica Precista promite slavă veșnică celor ce se nevoiesc în bine

Avva Evstratie de la Gemrod, fiind în biserică cu toți călugării, la slujba Utreniei, pe când se rugau lui Dumnezeu, li s-a arătat lor Maica Precista care a pogorât asupra lor o coroană cu lăntișor de aur. Pe coroană erau scrise aceste cuvinte: „Milui-te-voi, o, Preacuvioase!”. După aceea, Precista a zis cu glas tare: „Precum sunt eu acum în slavă, așa veți fi cu mine în veci” (381, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 212 - Maica Domnului îndeamnă pe Avva Evstratie la nevoiță și osteneală cu smerită înțelepciune

Odinioară, Avva Estratie s-a văzut în vis, ca și cum ar fi fost rugându-se la Betleem. Aici i s-a arătat lui Maica Precista, îmbrăcată în veșmânt de atlas și zicându-i: „Cei ce s-au lepădat de lume pentru Împărăția lui Dumnezeu, cu nevoiță, cu osteneală și cu smerită înțelepciune, întru tăcere se cade lor să slujească lui Dumnezeu, pentru ca la vedere să primească bucuriile lui Dumnezeu” (384, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 213 - Maica Domnului, arătându-se, s-a imprimat urma pașilor ei în stâncă

Un om smerit, pe nume Ioan cel desculț, din satul Pogai, a văzut o dată pe Maica Precista stând pe o stâncă, iar în apropierea ei se afla și un pustnic care locuia într-o chilie săpată în acea stâncă. Acel pustnic a spus lui Ioan desculțul și copiilor care pășteau oile în acel munte, cum Preasfânta Născătoare de Dumnezeu stând pe acea stâncă, au rămas imprimate în piatră urmele pașilor sfinției sale, în care întotdeauna se află apă curată, cu care apă se tămăduiesc tot felul de boli. Pe această stâncă s-a zidit o biserică albă, iar lângă biserică este o mănăstire mare înconjurată peste tot cu ziduri, care se cheamă „Pogaia Volischi”, în țara căzăcească, la Volischi, satul Pogaiul (390, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 214 - Maica Domnului se arată cu față mânioasă, ieromonahului Ioanichie

Ieromonahul Ioanichie, într-o joi noaptea spre vineri, a văzut în vis pe Maica Precista, îmbrăcată cu veșminte negre, apoi a auzit glasul ei rostind, astfel: „Îngerul a zis către mine, și voi cânta cu bucurie minunile Ei”. Auzind acestea, Ioanichie a căzut cu fruntea la pământ și plângând a zis: „Doamna mea, milostivește-te spre mine ticălosul și păcătosul”. Acestea zicând, s-a deșteptat.

Altădată, pe când locuia în Liov, într-o vineri dimineață, în ceasul al treilea din zi, a avut o altă vedenie; se făcea că se află într-o biserică, în care icoana Preacuratei

Fecioare Maria căuta asupra lui cu ochi mânioși. Mai pe urmă chipul Precistei a început a se mișca și, ridicându-se Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a zburat de la perete ca o pasăre asupra lui Ioanichie, iar el de frică a căzut cu fața la pământ, înaintea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și zăcea cu mâinile cruciș. Apoi, de spaimă, Ioanichie a strigat cu glas așa de mare, încât s-a deșteptat pe sine însuși și s-a pomenit cuprins de mare frică și cutremur (393, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 215 - Maica Domnului mijlocește pentru neamul omenesc

În țara rusească, în cetatea Rohatchi, un preot călugăr, pe nume Isaia, a văzut în vis pe Precista stând pe nori și cu lacrimi rugându-se Fiului său pentru neamul omenesc; iar Arhanghelul Gavriil ținea un pahar în mâna sa și în pahar erau adunate lacrimile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Tot în acel timp a văzut cerul deschis, iar în cer ședea Hristos pe scaunul Său, apoi s-a auzit glas de la Hristos, zicând către Maica Sa: „Auzită este rugăciunea Ta, Maica Mea” (396, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 216 - Prin arătare cerească, a fost chemat la călugărie și arhierie

În țara rusească, în ținutul Livovului, aflându-se la moșia sa în Dinchila, Adam Jelivorschi a văzut în vis cerul deschis și în cer lumină mare; iar în acea lumină a văzut pe Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; iar de-a dreapta a văzut pe Maica Precista. După acea vedere, Adam Jelivorschi s-a făcut călugăr și, pentru viața lui îmbunătățită, a fost ales episcop al Azovului și s-a numit Atanasie (405, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 217 - Pentru viața lui îmbunătățită, a fost chemat la Preoție de Maica Domnului

Andrei, mai pe urmă episcop al Fezulanului, din tinerețile lui petrecea o viață plină de fapte bune. Pentru lucrul acesta, a fost chemat la preoție. Când a slujit pentru prima dată Sfânta Liturghie, i s-a arătat lui Maica Domnului cu o ceată mare de îngeri și i-a zis: „Sluga mea ești tu, eu te-am ales pe tine spre preoție și prin tine mă voi slăvi eu”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Cele zise de Maica Domnului s-au împlinit întocmai (408, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 218 - Maica Domnului sfătuiește pe Sfântul Vasile să se înfrâneze de la orice băutură

Odinioară, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, arătându-se Sfântului Vasile cel Mare, i-a zis: „De-ți este voia să-ți fiu prieten și să-ți fiu ajutor în toate nevoile tale, ascultându-te pe tine ori de câte ori te vei ruga, lasă-te de băutura vinului și de toată băutura și așa mă vei avea pe mine grabnic ajutor”. Sfântul Vasile, primind această poruncă de la Maica Precista, n-a mai băut vin și nici o altă băutură, până la moartea sa. Și așa s-a făcut prieten Maicii Domnului și a primit ajutor de la Dânsa în multe nevoi și trebuințe (410, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 219 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat aieva Sfântului Serghie, mângâindu-l

Preafericitul Părinte, stând oarecând noaptea la obișnuita sa pravilă înaintea Sfintei icoane a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu și adeseori căutând la Dânsa, zicea: „Preacurată Maica Hristosului meu, Apărătoarea și tare ajutorul neamului omenesc, fi nouă nevrednicilor mijlocitoare, pururea rugându-te Fiului Tău și Dumnezeului nostru, ca să caute spre locul acesta sfânt, care este întemeiat spre lauda și cinstea Sfânt numelui Lui în veci. Pe tine Maica dulcelui meu Hristos, ca pe ceea ce ai câștigat multă îndrăzneală către Dânsul, rugătoare te punem înaintea noi robii Tăi, căci tu ești tuturor nădejde de mântuire și adăpostire”.

Așa se ruga și canonul cel de mulțumită, adică Acatistul Preacuratei cântându-l, a șezut puțin să se odihnească. Iar ucenicului său, care se numea Mihail, i-a zis: „Fiule, fii treaz și priveghează, de vreme ce o cercetare minunată și de spaimă ni se va face nouă în ceasul acesta”. Acestea grăind el, îndată s-a auzit un glas care a zis: „Iată, Preacurata vine”, iar sfântul auzind acestea, degrabă s-a sculat vrând să iasă din chilie și iată o lumină mare, strălucind mai mult decât soarele, a luminat pe Sfântul. Atunci îndată a văzut pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu însoțită de doi Apostoli, Petru și Ioan, care într-o negrăită lumină strălucea. Cum a văzut-o Sfântul, a căzut cu fața la pământ, neputând suferi acea lumină preastrălucitoare. Atunci Preacurata cu ale sale mâini s-a atins de Sfântul, zicându-i: „Nu te spăimânta alesul meu, iată am venit să te cercetez, căci s-a auzit rugăciunea ta pentru ucenicii tăi, pentru care tu te rogi. Și pentru locașul tău să nu te mai mârșăiești, căci de acum cu toate va fi îndestulat, nu numai cât vei fi tu în viața aceasta, ci și după ducerea ta către Domnul, nedepărtată voi fi de la locașul tău, dându-i cele de trebuință nelipsit, păzindu-l și acoperindu-l. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iară Sfântul, ca într-o uimire de minții aflându-se, de frică și de cutremur era cuprins. După puțin timp venindu-și în sine, a aflat pe ucenicul său, ca un mort zăcând de frică și l-a ridicat, iar el a început a se arunca la picioarele Stareșului, zicându-i: „Spune-mi, Părinte, pentru Domnul, ce era această vedenie minunată și strălucită, de vreme ce puțin a fost de nu s-a despărțit duhul meu de trupeasca legătură”. Iar Sfântul se bucura cu sufletul și strălucea fața lui de acea negrăită bucurie și nu putea nimic altceva să grăiască, fără numai aceasta: „Așteaptă, fiule, fiindcă duhul meu tremură întru mine de această vedenie minunată”. Și minunându-se, stătea tăcând. Apoi, după puțină vreme, a zis ucenicului său: „Fiule, cheamă la mine pe Isaac și pe Simeon”. Și venind ei, le-au spus toate pe rând, cum a văzut pe Preacurata Născătoarea de Dumnezeu cu Apostolii și ce i-a zis lui. Acestea auzind ei, se umpleau de bucurie și de veselie și toți împreună au cântat Paraclisul Maicii Domnului. Apoi Sfântul a petrecut toată noaptea aceea fără de somn,

socotind cu mintea pentru milostiva cercetare a Stăpânei celei Preacurate, căreia fie precinstirea în vecii vecilor. Amin

MINUNEA 220 - Maica Domnului salvează prin Sfânta icoană pe pictorul care era să se prăbușească

În țara Flandrei, un pictor evlavios picta icoana Maicii Precistei, pe cât putea mai frumos; iar pe căpetenia diavolilor, cum putea mai urât. Odată i s-a arătat lui duhul cel necurat și s-a lăudat, cu mare mândrie, că-l va pedepsi de va mai zugrăvi chipul lui atât de urât. Pictorul din acel ceas și mai mult s-a îndemnat a supăra pe duhul cel rău prin acest lucru. Într-una din zile, pe când picta la lucrarea unei biserici și se afla sus pe schelă, avea de executat chipul Maicii Domnului cu Dumnezeiescul Prunc în brațe. El lucra cu multă râvnă și dragoste, căutând să redea Chipului Sfânt cele mai nobile și plăcute trăsături; iar pe mai-marele diavolilor din contră, l-a pictat cât s-a putut mai monstruos, sub picioarele Sfinției Sale. Pe când lucra la terminarea acestei icoane, aflându-se sus pe schelă, deodată, din ispită diavolească, s-a pornit în biserică un vifor mare, care i-a surpat toată schelăria de sub el, fiind în pericol să se prăbușească. Văzând pericolul în care se află, mai înainte de a cădea, a strigat cu glas mare către Maica Domnului să-l salveze. În acea clipă, chipul Ei din icoană a întins mâna și l-a susținut pe pictor, până ce oamenii au venit în ajutorul lui. Astfel, intervenind grabnic, Maica Domnului salvează de la moarte sigură pe robul Ei care, ca drept mulțumire, a lucrat cu și mai multă dragoste și râvnă la împodobirea bisericii cu Chipuri Sfinte (235, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 221 - Maica Domnului își apără biserica și icoana Sa de profanatorii cruciați

Pe vremea când cruciații au cucerit cetatea Târnovei, din Bulgaria, prădând-o și arzând-o, o ceată dintre ei a intrat și într-o biserică care era închinată Maicii Domnului. Aici, pe un loc mai înalt se afla icoana Maicii Preacurate, având pe cap cunună împărătească. Unul dintre cruciați întinzându-și arcul său, a vrut să arunce săgeata în chipul Maicii Domnului de pe icoană. Dar mai înainte de a slobozi el săgeata, arcul lui s-a frânt în mai multe bucățele, care au lovit pe mai mulți dintre ei. Văzând ei lucrul acesta, s-au căit de fapta lor, aducându-și aminte că și ei sunt creștini, dar care au făcut o faptă pe care și păgânii se tem să o facă. Speriați de aceasta, au lăsat biserica Precistei în pace neluând nimic, ba încă au dat și de la sine multe daruri. (Reamintire de la acțiunea cruciaților în lupta cu Ioanițiu, împăratul româno-bulgar) (239, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 222 - Maica Domnului se arată și vestește moartea profanatorului Sfintei sale icoane

Un om, care se chema Constantin, a aruncat în chipul Maicii Precistei cu o piatră pe care, doborându-l, l-a sfărâmat și călcat cu picioarele. După această faptă cumplită, noaptea i s-a arătat lui în vis Maica Domnului, care i-a zis: „Știu ce rău mare ai făcut, dar acel rău pe care l-ai făcut Chipului meu, se va întoarce asupra capului tău”. Tocmai în acea noapte a năvălit o oaste de saracini și unul dintre ei, fiind în șanț, a luat o

piatră și a aruncat cu ea în Constantin. Lovitura a fost atât de puternică, încât i-a sfărâmat fața și capul, din care cauză căzând a murit pe loc. Astfel s-a împlinit cuvântul Maicii Domnului care-i prevestea pieirea și vrăjmașul Ei și-a primit răsplata cuvenită (240, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 223 - Maica Domnului îndeamnă pe Ioan Cucuzel a-i cânta laude, și-i dăruiește un ban de aur

În marea și întâia cetate a lui Iustinian, numită Dirahion, era un tânăr orfan de tată, pe care mama lui, ca o femeie drept-credincioasă și iubitoare de Dumnezeu ce era, l-a dat să învețe Sfintele Cărți. Și era el foarte deștept cu mintea; dar mai ales fiind un bun și înzestrat cântăreț, toți îl lăudau, zicându-i: „Cucuzel” (cel cu glas îngeresc).

În vremea aceea, după cum era obișnuință pe la curțile împărătești totdeauna, ca să caute pe tinerii cei mai bine grăitori și cu voce frumoasă, aflând și pe Cucuzel, l-au trimis la școala împărătească, să învețe știința cea muzicească (adică Psaltichia) până ce se va face desăvârșit întru dânsa. El, ca unul ce era din fire isteț la minte și înțelept, în puțină vreme a învățat toată știința, pentru care lucru împăratul iubindu-l foarte mult, voia să-l însoare și să-i dea bogate daruri. După o vreme însă văzând el că toți boierii îl respectau, ca și împăratul care îi arăta o deosebită dragoste pentru cântarea lui cea cu mult meșteșug muzicesc executată și pentru glasul lui cel minunat, se întrista foarte, temându-se ca nu cumva pentru slava aceea vremelnică să se păgubească de bucuria cea cerească. Acestea gândind el, căuta vreme cu prilej ca să se ducă din lume.

În zilele acelea s-a întâmplat că a venit la curtea împărătească cu oarecare treburi, egumenul Lavrei celei mari din Sfântul Munte al Athonului, pe care cu bine

desăvârșindu-le, s-a întors la mănăstirea sa. Cu acea ocazie, văzând Cucuzel buna podoabă duhovnicească a egumenului, cum și viața sa cea îngerească, a lepădat hainele sale cele de mătase, s-a îmbrăcat în haine de păr și luând în mâini toiag de lucrător, s-a dus la Sfântul Munte. Ajungând la Lavră, l-a întrebat portarul de unde este, ce caută și ce fel de știință are? Iar el a răspuns: „Sunt cioban de meserie și doresc să mă fac monah!”.

De aceasta înștiințându-se prin portar egumenul, s-a bucurat, căci avea nevoie de asemenea om. Și cercetându-l pe el călugării, în scurtă vreme l-au făcut monah și a fost trimis prin pustie (în munți) ca să pască țapii. Găsind Cucuzel liniștea pe care demult o dorea, a primit cu bucurie și făcea ascultarea aceasta fără de lenevire și rugându-se neîncetat lui Dumnezeu.

Iar împăratul supărându-se foarte mult pentru lipsa lui, a trimis oameni ca să-l caute prin toate locurile, cetățile, pustiile și mănăstirile. Și ducându-se trimișii și la Athos, au cercetat prin toate părțile, dar nu l-au putut cunoaște, fiind îmbrăcat cu haine vechi și rupte. Într-una din zile, pascănd Cucuzel caprele pe vârful unui munte înalt, s-a uitat într-o parte și în alta, ca să se încredințeze dacă nu este cineva prin apropiere, și nevăzând pe nimeni a început a cânta cu mult meșteșug o dulce cântare alcătuită și cu multă umilință. Un pustnic oarecare însă, care locuia într-o peșteră din apropiere, auzind acea cântare, s-a mirat foarte mult și ieșind din peșteră a văzut o priveliște nemaiînchipuită: un cioban cântând, iar caprele uitându-se la dânsul, stând locului, nepascănd și ascultând, ca și cum s-ar fi înspăimântat și bucurat totodată, de acea cântare îngerească și nu omenească.

Acestea văzându-le pustnicul, s-a coborât la Lavră și a vestit egumenului, care îndată trimițând după el, l-au adus și întrebându-l, i-a zis: „Te jur pe tine cu numele lui Dumnezeu, să-mi spui adevărul; tu ești Ioan Cucuzel, cel așa de mult căutat de împăratul?”. Iar el, căzând la picioarele egumenului, cu lacrimi în ochi a răspuns: „Eu sunt, păcătosul și nevrednicul rob al Sfinției tale. Însă mă rog foarte, ca să mă lași tot în această ascultare pe care mi-ai dat-o de la început, ca să pasc caprele; și să nu audă împăratul că sunt aici, căci mă va lua cu sila de la acest liman al mântuirii”. Egumenul i-a

răspuns: „Să nu te îngrijești de acestea, o, fiul meu, numai să faci ascultare; vei rămâne la chilia ce îți voi da aici în mănăstire, iar eu mă voi duce la împăratul să-l rog să te ierte”.

Și ducându-se egumenul la curtea împărătească, a căzut la picioarele împăratului, zicând: „Mă smeresc și mă rog stăpânirii și împărăției tale, stăpâne, să-mi dăruiești un om pentru sufleteasca lui mâhnire; și dacă te va fi supărat cu ceva, eu mă rog să-l ierți”. Iar împăratul întrebând de numele acelui om, egumenul i-a răspuns: „Dacă nu mi vei da în scris milostivirea, nu ți-l pot spune”. Împăratul poruncind să i se facă scrisoare după cum i se cerea, a iscălit-o. Atunci egumenul a început a-i povesti despre monahul Cucuzel cu de-amănuntul toate. Și auzind împăratul, pe cât s-a bucurat, pe atât s-a și întristat. Adică s-a bucurat când a auzit că a fost atât de evlavios încât a îmbrăcat „chipul îngeresc”, urând toată desfătarea trupească și lumească și s-a întristat că a dat înscris darul lui și acum nu mai putea să-l tăgăduiască. Însă egumenul a îmblânzit cu cuvinte mângâietoare inima lui, apoi, mulțumindu-i și luându-și ziuă bună, s-a dus la mănăstirea lui și a povestit tuturor fraților cele făcute. A rămas minunatul Ioan nesupărat de împăratul cel pământesc și a slujit numai Celui ceresc, cântându-L și lăudându-L pe Dânsul fără lenevire, în fiecare zi.

După cele arătate mai sus, luând el binecuvântare de la proiestosul, a zidit o chilie și o biserică în cinstea Sfinților Arhangheli, în afară de curtea mănăstirii, pentru ca să aibă unde se liniști în cele șase zile ale săptămânii. Iar duminicile și în celelalte sărbători nu lipsea de la strana dreaptă a bisericii celei mari, ci cânta totdeauna lui Dumnezeu, cu dragoste și cu umilință.

Odată, în sâmbăta Acatistului, cântând el singur cu multă sârguință stihirile și canonul Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei după obicei și de osteneală adormind puțin, stând în picioare în strana sa, i s-a arătat Preacurata, care i-a zis: „Bucură-te, Ioane, fiul meu; cântă-mi mie totdeauna, și nu te voi uita pe tine”. Și zicând acestea, i-a dat un galben de aur. Iar îndată deșteptându-se din somn, a aflat în mâna sa cea dreaptă, banul cel de aur. Pentru care umplându-se de multă veselie, cu lacrimi de bucurie a mulțumit și

a binecuvântat pe Maica lui Dumnezeu, iar galbenul acela l-a dăruit bisericii, în care se săvârșeau asemenea mari minuni.

Din acel timp n-a lipsit niciodată din strana cea dreapta, cântând cu osârdie și binecuvântând fără șovăire pe Domnul. Pentru aceasta, de multă osteneală i-a putrezit un picior și curgea din el o materie rău mirositoare. Însă Stăpâna cea Atotputernică l-a vindecat, ca și pe Ioan Damaschin, căci arătându-i-se lui i-a zis: „Fii de acum sănătos”, îndată a primit vindecare desăvârșită; de care, mulțumind Maicii lui Dumnezeu, a trăit în deplină sănătate până la sfârșit, în posturi, privegheri și fapte bune, viețuind mai ales întru multă smerenie.

Învrednicindu-se și de darul de a-și cunoaște mai dinainte sfârșitul, a chemat la sine pe toți frații și, rugându-se pentru ei, le-a poruncit să-l îngroape în casa Sfinților Arhangheli, cea zidită de el. Și așa s-a mutat în pace, odihnindu-se în Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată slava, în veci. Amin (20, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 224 - Maica Domnului împărtășea cu pâine cerească și le ștergea sudoarea ostenitorilor

Pe vremea Sfântului Sava, fiind în Lavra lui mulți călugări îmbunătățiți, care slujeau Domnului, s-a dus și un boier, om bogat și de neam ales, ca să se facă monah, pe care Sfântul l-a primit cu bucurie. Și fiindcă nu era învățat cu osteneala, îl chivernisea, nelăsându-l să se ducă cu ceilalți frați la lucrările cele grele ale pământului, unde se lucra până la al nouălea ceas, când veneau, citeau slujba de obște și tocmai după vecernie mâncau - o dată în zi - după rânduiala vieții celei monahicești. Fiindcă acestea nu le putea face acel nou începător, i-a poruncit să se nevoiască în mănăstire, după putere și să postească în fiecare zi până ce se adună frații, ca să mănânce împreună cu dânșii după rânduială. Însă el nici măcar porunca aceasta nu o păzea, ci mânca în chilia sa, fel de fel de mâncăruri pe care i le aduceau rudeniile lui. Aceasta deși o știa Sfântul, totuși ca unui nou-începător, ca să nu se tulbure, nu-i zicea nimic, ci numai ruga pe Dumnezeu ca să-l îndrepteze.

Sosind praznicul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cel din ziua de 15 a lunii august, în dimineața cea de dinaintea prăznuirii, a spus Sfântul fraților care trebuiau să plece la ascultare, la munca câmpului, să se întoarcă la mănăstire în ceasul al nouălea, pentru ca să cânte vecernia. Iar noului începător de asemenea i-a spus să se ducă la vecernie în biserică, după ce toți părinții și frații vor fi adunați și să cânte; și ceea ce va vedea și auzi să-i spună și lui, în urmă. Astfel s-a și făcut.

După ce s-au adunat părinții și frații, a văzut noul începător o minunată vedenie, nu în vis dormind, ci în stare trează și anume: O preafrumoasă femeie stând în mijlocul a doi îngeri, strălucind mai mult decât soarele, și un înger ținea în mâini un potir plin cu pâine cerească, iar celălalt o maramă subțire. Iar acea frumoasă femeie, care era Preacurata Stăpână, ține o linguriță de aur și ducându-se pe rând, la fiecare frate, după ce

îngerul cu marama ștergea fața lui de sudoare și se închina Preasfintei, Ea cu lingurița dădea fiecăruia pâine cerească, din potir. Acestea văzându-le noul începător și minunându-se, s-a apropiat voind să se învrednicească și el unui asemenea dar. Însă nu i s-a împlinit dorința, deoarece nici îngerul nu l-a șters cu marama, nici Preasfânta nu l-a împărtășit, ci i-a zis lui: „Pâinea aceasta este Însuși trupul Fiului Meu și Dumnezeu și o primesc numai aceia care se curățesc în fiecare zi cu post până seara în ceasul acesta. Iar tu care nu postești, cum vei putea să te împărtășești cu pâine ca aceasta?”. Răspuns-a el, zicând: „Măcar să mă șteargă și pe mine îngerul cu marama aceea sfințită”. „Dacă voiești să te șteargă cu marama, să te ostenești și tu ca aceștia. Lor li s-a șters sudoarea fiindcă au fost asudați de osteneală, dar pe tine de care sudoare să te șteargă?”.

Acestea auzind el, s-a îngrozit și alergând la egumenul a zis: „Văzut-a-ți oare vedenia pe care am văzut-o eu nevrednicul?”. Sfântul i-a răspuns: „Acea ce ai văzut a fost spre îndreptarea ta. Toți frații sunt încredințați că Preasfânta îi sfințește ca să fie vrednici a se împărtăși cu Dumnezeieștile Taine la toate Praznicile”. Din acea vreme a început a se osteni și mai mult și a mânca și mai puțin. Și așa, în fericita ascultare sfârșindu-se, s-a învrednicit de fericirea cea cerească. Amin (25, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 225 - Frații certăți, împăcați de Maica Domnului

Într-o chinovie, din îndemnarea diavolului, s-au certat doi frați. Unul ca un îmbunătățit și drept-credincios ce era, îl iertase pe celălalt și se ruga pentru sufletul lui, pe când acesta se mândrea și spunând egumenului minciuni, a zis că tovarășul lui ar fi făcut un păcat de rușine. De aceasta luând cunoștință monahul cel cucernic, s-a mâhnit foarte și s-a rușinat, neputând să sufere o clevetire ca aceea. Însă neavând în oameni nădejde, ci la Atotputernicul Dumnezeu și la Preacurata lui Maică, a alergat la darul Lor ca să-i ajute, pentru ca să nu se rușineze de frații săi.

Într-o dimineață, când se cânta Utrenia, a văzut pe clevetitorul său stând în strană cu nerușinare, aproape de el, nicidecum căindu-se pentru nedreapta lui clevetire. Atunci fratele fiind biruit de mâhnire, neputând să-l vadă, a plecat din biserică și ducându-se într-un Paraclis, a căzut la pământ rugându-se cu lacrimi și zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor deznădăjduiți și ajutorul celor neajutorați, grăbește și mă izbăvește de clevetirea cea nedreaptă, căci dacă nu va apuca înaintea darul tău, nu găsesc alt ajutor”. Acestea zicând, a văzut pe Preasfânta că ședea aproape de sfințita masă, împreună cu un drept și încuviințat bărbat. Iar fratele privind la ei cu frică și cu evlavie, i-a văzut că s-au închinat către răsărit când au cântat cântăreții: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”. După care, întorcându-se Stăpâna către dânsul, i-a zis, privind cu față lină: „Să nu te mâhnești mai mult, căci m-am rugat pentru tine Fiului meu și a luminat pe vrăjmașul tău, ca să se căiască de păcatul lui, pentru ca să nu se muncească, iar tu ca să te izbăvești de nedreapta clevetire”. Iar el a zis: „Te rog pe tine, Doamna mea, spune-mi cine este sfântul acesta care șade împreună cu tine și pentru ce acum vă închinați?”. Preasfânta i-a răspuns: „Acesta este Ioan Evanghelistul, fiul meu cel dăruit de Stăpânul când era pe cruce. Și să nu te miri că ne-am închinat lui Dumnezeu, pentru că totdeauna când voi oamenii cântați aici pe pământ laude și slavoslovii Sfintei Treimi și noi cei din Împărăția Cerească ne închinăm și împreună ne bucurăm pentru

slava cea care cu cuviință și după datorie se dă Preaslăvitului Dumnezeu; și ne plecăm cu evlavie capetele, închinându-ne Făcătorului și Mântuitorului nostru”. Acestea zicând, s-a înălțat la ceruri împărăteasa a toate, lăsând în urma ei o așa bună mireasmă, încât toți s-au minunat. Iar clevețitorul acela, din mirosul acelei bune miresme desăvârșite, umplându-se, a mărturisit înaintea tuturor nedreapta clevețire.

Monahul cel cucernic, povestindu-le cu de-amănuntul vedenia și ducându-se la biserică unde s-a arătat Stăpâna, ieșea încă mireasmă din marmura pe care stătuse cu preacuratele sale picioare; pe care marmură scoțându-o, a păstrat-o și păzit-o totdeauna ca pe niște moaște sfinte, pentru aducerea aminte de minunea pe care a făcut-o Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu.

Pentru ale cărei rugăciuni să dobândim fericirea cerească! Amin (34, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 226 - O picătură de Sânge Dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor

Era un monah lenevos și trândav, care nu păzea făgăduințele chipului celui îngeresc, ci trăia fără de nici o grijă. Numai o singură faptă bună făcea și anume: din multa dorire și evlavie pe care o avea către Preasfânta Fecioară, ședea în fiecare zi înaintea icoanei sale, până ce zicea de o sută de ori rugăciunea cea îngerească, căci nu știa carte să citească alte rugăciuni. Așa trăind el cu lenevire la posturi, la privegheri și la celelalte rânduieli ale vieții călugărești, Dumnezeuul cel preabun, care voiește ca toți să se mântuiască, l-a învrednicit de a văzut o vedenie înfricoșată și groaznică și anume: cum că ar fi răpit diavoliului sufletul lui și l-ar fi dus înaintea Dreptului Judecător cerând să se facă

dreptate și să-l dea lor după faptele lui. Iar împăratul știind păcatele lui, a zis demonilor: „Duceți-l pe dânsul în gheenă, că n-are parte cu Mine, pentru că n-a păzit făgăduințele Botezului și ale chipului celui monahicesc”. Repezindu-se demonii ca niște lupi turbați ca să-l ia pe el, îndată s-a sculat de pe scaun Stăpâna și i-a zis: „Rogu-mă Ție, Dumnezeul meu, îngăduie-mi să fac și eu dreptățile mele pentru acest suflet”. Și scoțând o carte în care erau scrise heretisirile (adică închinăciunea îngerului) pe care le zisese în toată viața sa, a poruncit celui ce-l păzea pe el să pună acea carte într-o parte a cumpenei. Iar în cealaltă punând dracii mai multe cărți de ale lor, în care erau scrise păcatele monahului, era mai mare greutate în această parte.

Atunci Maica cea mult-milostivă a preaînduratului Dumnezeu văzând căci cu chipul acesta nimic nu s-a folosit sufletul acela (pentru că păcatele erau mai multe, iar faptele bune puține) a zis către Stăpânul: „Adu-Ți aminte, Preaiubitul meu Fiu, că din trupul meu ai ființa Ta cea omenească și pătimitoare și-mi dăruiește o picătură din Sângele Tău cel curat și preascump pe care L-ai vărsat pentru păcătoși în vremea patimei celei mântuitoare. Așa, o! Stăpâne mult-milostive, fie-Ți milă de sufletul acesta, pentru că foarte mult mă iubea și se ruga pentru mine cu dragoste și cu credință”. Răspuns-a Stăpânul: „Să ți se facă voia, o, Maica Mea, căci nu este cuviincios a trece cu vederea nici o cerere a ta. Însă să ști că o picătură a Sângelui Meu acoperă toate fărădelegile lumii”.

Primindu-și împărăteasa a toate darul cerut și punându-l în cumpănă, s-a ușurat partea aceea în care erau cărțile cu mulțimea păcatelor, așa de mult, încât părea că este o pană sau un pai. Atunci dracii risipindu-se rușinați, au strigat zicând: „Foarte milostivă și preamilostivă este Stăpâna, către creștini și de multe ori ne face nedreptate”. Iar monahul venindu-și în fire, a slăvit pe Domnul, mulțumind Maicii Lui, care i-a arătat o vedenie așa de minunată. Căindu-se, și-a îndreptat viața sa și a făcut așa de multe fapte bune, încât se mirau toți cei care-l știau cum era mai înainte. Nevoindu-se cu dragoste de Dumnezeu, s-a săvârșit întru Iisus Hristos Domnul nostru, căruia I se cuvine cinstea și

închinăciunea în veci. Amin (42, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 227 - Maica Domnului rugată fiind, ajută celui îndoielnic să înțeleagă Taina Sfintei Liturghii

Era un preot în Alania, foarte îmbunătățit cu viața, care se chema Pelaghie, care avea așa de mare evlavie și dragoste către pururea Fecioara Maria, încât nu citea altă Evanghelie sau Apostol când slujea, decât numai din cele ale Preasfintei. Însă vrăjmașul celor buni, zavistuiind multa lui evlavie, i-a semănat în minte un gând cu totul păgânesc asupra credinței și anume că se îndoia de trupul cel stăpânesc al Mântuitorului, zicând acestea în mintea sa: „Cum este cu putință să se facă pâinea, Trupul lui Hristos, iar vinul, Sângele Lui?”. Și dacă Fecioara Maria a născut numai un singur Fiu, Care de voie pătimind, S-a îngropat și numai o dată a înviat, cum poate să se schimbe pâinea în Trupul lui Dumnezeu și să pătimească patimă în fiecare zi?”.

De gândurile acestea neliniștindu-se Pelaghie, ca un neînvățat și neștiutor ce era, avea multă mâhnire. Și neîndrăznind a întreba pe cineva, a alergat către Preasfânta, rugându-se și zicând: „Stăpână și Doamnă a lumii, te rog eu nevrednicul robul tău, fă-mi darul acesta ca să cunosc Taina Sfintei Liturghii, cum se schimbă pâinea și vinul în Trupul și în Sângele Domnului nostru, pentru că nu pot să înțeleg desăvârșit”.

Și așa de mult s-a rugat Pelaghie cu lacrimi, cu post și cu privegheri, că odată, după ce s-au săvârșit cele sfinte, când a strigat: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata”, s-a făcut nevăzut Sfântul Trup de pe discul de dinaintea lui. Căutând el încoace și încolo, crezând că poate să fi căzut pe jos, din neluare-aminte și din nebăgarea

lui de seamă, n-a găsit nimic. Atunci, îngrozit și îngrijorat foarte, a plâns cu amar, rugându-se așa: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu! Știu că pentru puțina mea credință și pentru îndoirea pe care am avut-o pentru Preasfântul Trup al Stăpânului meu, s-a îngreșat de mine Împărăția Lui și S-a depărtat de la mine ca să nu mă împărtășesc cu El, eu cel nevrednic; ci roagă-L pe Dânsul ca să mă ierte ca un milostiv și ca un nepomenitor de rău, să nu Se mânie pe mine până la sfârșit”.

Acestea zicând, preotul cel evlavios a văzut înaintea Sfintei Mese pe Împărăteasa îngerilor cea Preaslăvită, care avea în brațele ei un Prunc mic negrait de frumos, pe Domnul nostru Iisus Hristos și i-a zis lui: „Pruncul acesta este Făcătorul și Ziditorul lumii, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu și Om desăvârșit. Pe Acesta L-am zămislit din Duhul Sfânt și L-am născut fără stricăciune, rămânând Fecioară. Acesta a pătimit și a murit pe Cruce ca un om, pentru mântuirea lumii și a înviat și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui, ca Unul ce este de o ființă cu Dânsul și împreună pe scaun șezător, pentru aceasta iarăși are să vină să judece toată lumea. Acesta și acum, în fiecare zi, pentru milostivirea Lui și pentru multa bunătate, se pogoară cu negrait și minunat chip în chipul pâinii și al vinului, pentru multa dragoste pe care o are către voi oamenii și vi se dă spre mâncare și băutură și spre sfințenia sufletului vostru. Pipăie-L pe El și fără de frică îl cercă, pentru ca să cunoști cum că este adevărată privirea și nu nălucire, ci trup adevărat, cu carne și cu sânge, după cum l-am cunoscut. Și așa se face și pâinea și vinul cu care săvârșiți Sfânta Liturghie. Însă pentru că firea omenească nu poate ca să mănânce carne crudă și să bea sânge, pentru aceasta, prin nepătrunsa Lui înțelepciune, Cel întru tot Milostiv și Atotputernic se schimbă în pâine și în vin, pentru ca să-L primească fiecare cu dorință și cu dragoste. Împărtășește-te dar cu Dânsul, cu evlavie și cu credință, căci cine se împărtășește cu vrednicie cu El, se face părtaș Dumnezeieștii Lui Slave”. Acestea zicând Stăpâna cea mult-lăudată, a pus Dumnezeiescul Prunc pe Sfânta Masă și închinându-I-se Acestuia cu multă evlavie și smerenie, s-a făcut nevăzută.

Iar preotul, cu frică și bucurie multă, luând pe acel Dumnezeiesc Prunc și sărutându-L cu evlavie și cu smerenie, a cunoscut cum că în adevăr era un Prunc trupesc viu. Atunci L-a pus pe Sfânta Masă, cu multă veselie și, căzând la pământ, a zis acestea cu lacrimi: „Cred, Doamne, și mărturisesc că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai născut din pururea Fecioara Maria și mulțumesc milostivirii Tale și Preacuratei Maicii Tale, pentru al cărei dar m-am învrednicit azi, eu nevrednicul, și mă iartă pe mine pentru necunoștința mea cea mai dinainte. Și după cum m-ai învrednicit și Te-am văzut pe Tine cu Trup, cum Te-ai născut din Fecioara, așa iarăși, pentru rugăciunile Ei mă învrednicește ca să mă împărtășesc cu Tine, nu ca și cu un prunc, ci ca și cu pâine, după cum și mai înainte”.

Așa rugându-se cu credință, s-a ridicat și a văzut iarăși Sfânta Pâine, după cum a fost mai înainte și s-a împărtășit veselindu-se. După aceasta, trăind viață minunată și plăcută lui Dumnezeu, s-a dus la Împărăția cea cerească. Pe care să dea Dumnezeu să o dobândim noi toți întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (43, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 228 - O fecioară, rugându-se Maicii Domnului, a văzut pe Hristos în rai slujind Sfânta Liturghie

Într-un oraș din Franța - scrie Cezar în Dialogul său, precum și alți dascăli - era o fecioară cucernică și de foarte bun neam, bolnavă și slăbănoagă, dar foarte îmbunătățită cu viața, dar mai ales cu înfrânare, cu răbdare și cu smerenie. Nu se afla alta asemenea ei. Căci nu mânca altceva decât numai puține stafide cu apă. Și niciodată nu se plângea de boala ei, ci mai mult încă se bucura și slăvea pe Domnul care o pedepsea și o muncea aici vremelnic, ca să o ferească dincolo veșnic. Numai că pentru atât se amăra și se mârșea, că nu putea să se ducă sărbătoarea la biserica Domnului, ca să asculte Sfânta Slujbă. De asta plângea ea de multe ori, mai ales spre praznicile (sărbătorile) cele împărătești, pentru că știa de ce mare folos sufletesc se lipsește. Însă, dacă cu trupul nu se putea duce, cu sufletul, adică cu mintea sa, niciodată n-a lipsit din biserică, ascultând cântarea de Psalmi și Dumnezeieștile Laude, precum din minunea cea scrisă mai jos se va vedea. Pentru că unii rugându-se în biserică cu limba, păcătuiesc cu mintea și astfel își întinează cugetul inimii lor. Iar acea pururea pomenită fecioară, neputând ca să fie cu trupul în biserică, era cu mintea, cu sufletul și cu toată inima ei și, auzind laudele îngerilor, se veselea.

Într-o zi, fiind praznicul „Întâmpinării Domnului”, în orașul acela se obișnuia a ieși cu Sfintele icoane prin târg tot poporul: bărbați, femei și copii, spre slava și mărirea Preasfintei. Atunci acea fericită bolnavă, avea supărare nemângâiată că s-au dus toți la procesiune (litanie), iar ea zăcea. Și zicea acestea întru sine: toți creștinii se duc la bucuria Maicii lui Dumnezeu, numai eu, ca o netrebnică și păcătoasă, nu am parte de mulțumirea aceasta duhovnicească. Acestea și altele zicând, din dorirea inimii ei s-a aflat într-o astfel de uimire, că luând îngerul sufletul ei i l-a dus prin rai, unde a văzut o litanie minunată a tuturor puterilor cerești și a fericitelor suflete ale Proorocilor, Apostolilor,

Mucenicilor, Ierarhilor, Cuvioșilor, ale feciorelnicilor și ale celorlalți Sfinți, care mergeau doi câte doi, strălucind ca soarele și ținând făclii în mâinile lor. Și i-a dat și ei îngerul o făclie aprinsă și mergea cu celelalte fecioare. Atunci a văzut pe Mântuitorul și Împăratul nostru Hristos, ca un Arhiereu desăvârșit, îmbrăcat în veșminte prealuminate, strălucind mai mult decât soarele, cu coroană împărătească și arhierescă preastrălucită și de mult preț. Iar de-a dreapta Lui stătea Împărăteasa, Maica Lui cea Preaslăvită și întru tot cinstită, în haină de aur îmbrăcată, împodobită. Și așa străluceau aceste două fețe împărătești, că se lumina toată oastea aceea fericită, care într-un glas cânta Troparele și Antifoanele cele potrivite praznicului, cu un preadulce vers, neasemănat și negrăit de frumos.

Ajungând la o mare și preafrumoasă biserică, au intrat înăuntru toate cetele, cântând o cântare preadulce, cu atâta măiestrie alcătuită, încât este cu neputință să o spună vreo limbă omenească. Iar după sfârșitul cântării, intrând Stăpânul în Sfântul Altar, a început cu mare glas Dumnezeiasca Liturghie, zicând: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh” și celelalte. Iar din afară cântau îngerii, Antifoanele; apoi marele Pavel a citit Apostolul, zicând: „În vremea aceea au suit părinții pe Iisus Pruncul”.

Apoi, după sfârșitul Liturghiei, șezând Iisus pe scaunul Slavei Sale, au venit toți după rânduială, câte doi și făcându-i Lui metanie până la pământ, sărutau preacuratele Sale picioare, dându-i făcliile pe care le țineau în mâini. Iar acea evlavioasă fecioară, văzând această vedenie și cunoscând că trebuia să se întoarcă iar pe pământul oamenilor, nu i-a dat Stăpânului făclia, ci din evlavie a oprit-o pentru aducerea aminte a acestei priveliști strălucite.

După ce i-a făcut metanie ca și ceilalți, se grăbea ca să se ducă, însă îngerul nu a lăsat-o, ci i-a zis: „Dă făclia Stăpânului, după cum au făcut și ceilalți”. Iar ea a zis: „Nu o dau, căci vreau să o am pentru evlavie”. Atunci voind îngerul să o ia cu sila din mâinile ei, ea nu voia să i-o dea, ci ținând-o pe ea, așa de tare o strângea, încât s-a rupt în

două și a luat fiecare câte o bucată. Și în cearta aceea, luând sfârșit vedenia cea întru tot strălucită și înfricoșată, i s-a întors sufletul în trup. Și văzând fecioara în dreapta ei jumătatea cea de făclie, s-a umplut de mare bucurie, mai ales când a văzut minunile preaslăvite ce se săvârșeau de Domnul cu făclia aceea. Că orbii vedeau, ologii umblau și toate felurile de boli se vindecau. Iar când istorisea fecioara cuiva vedenia cea minunată, o spunea cu atâta dulceață și bucurie sufletească, încât se arăta înger și nu om. Trăind puțini ani după aceea, ca o ființă fără trup, nematerială petrecând, s-a dus ca să dobândească cu adevărat, dulceața cea netâlcuită, frumusețea cea negrăită și veșnica veselie, de care să ne învrednicim și noi, prin rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților. Amin (48, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 229 - Rugând pe Maica Domnului, o fecioară vede și ține în brațe pe Domnul, ca pe un copil de trei ani

O altă fecioară oarecare, de asemenea îmbunătățită și evlavioasă ca și cea mai sus zisă, avea mare dorință să vadă pe Domnul Prunc mic de trei ani, după cum a fost cu trupul când începea să vorbească. Rugându-se pentru aceasta de multe ori către Domnul, a ascultat-o Cel preaîndurat și mult milostiv. Într-o dimineață, ducându-se ea la biserică ca să asculte Sfânta Slujbă, după ce s-a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie și a plecat tot poporul, ea a rămas pentru ca să se roage către Preasfânta cu evlavie și cu umilință până la vremea prânzului, după cum îi era obiceiul, zicând închinăciunea îngerului cum și alte rugăciuni pe care le mai știa și cugetând la Dumnezeieștile Taine, adică la întruparea, Patima și învierea Domnului.

Stând la cântarea aceea Dumnezeiască și la privirea cerească, a văzut umblând împrejurul Sfintei Mese un copil ca de trei ani, cu chipul negrăit de frumos și preaslăvit. Iar ea ca o nepricepută a socotit că ar fi fost al unui oarecare boier, care din nebăgare de seamă l-ar fi lăsat să intre în Sfântul Altar. Chemându-L pe Dânsul la sine, L-a mângâiat, și luându-L și sărutându-L, L-a ținut în brațe mai mult timp, pentru că era preafrumos și se vedea a fi cu dar dăruit, mai mult decât toți copiii. Și Întrebându-L pe El al cui ar fi, nu i-a răspuns, ci numai se uita lung la ea cu o privire preadulce și minunată. Iar ea socotea cum că fiind încă Prunc mic cu vârsta, de aceea nu vorbea.

Fecioara având mare dorință să-l facă să vorbească vreun cuvânt, i-a zis lui: „Zi, fiul meu: „Bucură-te ceea ce ești plină de har”, iar Pruncul a zis acele cuvinte vorbind cu un glas preadulce și argintiu. Apoi spunându-i mai departe, cuvânt cu cuvânt, închinăciunea îngerului, Dumnezeiescul Prunc a zis după ea cu un preadulce și frumos grai, până ce a ajuns la aceasta: „Binecuvântat este rodul pântecelui tău”, pe care cuvânt Iisus cel preablând și smerit cu inima n-a voit să-l zică. Iar Fecioara i-a mai zis de vreo două ori, îndemnându-L pe Dânsul să zică și cuvintele acelea, ca unele ce sunt mai cinstite decât toate altele.

Atunci Pruncul, uitându-se lung la dânsa, i-a zis cu o privire lină și preamilostivă: „Bucură-te preaiubita Mea fiică, acum ai văzut ceea ce doreai”. Acestea zicând Stăpânul, s-a făcut nevăzut. Atunci preabuna fecioară, cunoscând cum că a fost Stăpânul Hristos, s-a rănit cu dragostea Lui și a mulțumit milostivirii Lui, că a primit cererea ei și a ascultat-o și a veselit-o cu Dumnezeiasca Lui venire. Și așa de tare a rămas întipărită în mintea ei amintirea acelei veniri a Stăpânului Hristos, încât totdeauna cugeta și se gândea la El cu atâta dulceață și desfătare, încât rămânea de multe ori în Dumnezeiască uimire. În feciorie și curăție petrecând, s-a mutat din viața cea vremelnică, ducându-se întru fericirea cea veșnică (49, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 230 - Clericul ce avea mare dragoste spre Maica Domnului, rugând-o, i-a văzut negrăita-i frumusețe

În Paris era odată un cleric îmbunătățit și înțelept, care se îndeletnicea cu scrierea frumoasă. Acest om având multă evlavie către Maica Preacurată, dorea din tot sufletul ca să vadă în această lume, frumusețea cea preaslăvită a Ei. Având această dorință de multă vreme și pentru aceasta de multe ori rugându-se lui Dumnezeu, l-a ascultat pe dânsul „Cel ce face voia celor ce se tem de El”, căci trimițând un înger din cer, i-a zis lui: „Împărăteasa lumii a auzit rugăciunea ta și m-a trimis ca să-ți spun ție să te pregătești, căci Duminică în ceasul Utreniei va veni ca să o vezi, însă nu în toată mărirea frumuseții Ei, ci numai pe cât poate să vadă firea omenească. Însă să știi, că de atâta strălucire, ai să te lipsești de lumină și ai să rămâi cu totul orb”. Iar el a răspuns: „Cu bucurie și cu veselie primesc ca să mă păgubesc de lumina cea vremelnică, numai să mă învrednicesc a vedea preafrumoasa și strălucita față a Doamnei și Stăpânei mele”.

Și ducându-se îngerul, a rămas clericul gândindu-se și socotind, și din puțina credință îndoindu-se, zicea în sine: Cum voi petrece eu toată viața mea orb, neputând ca să mai scriu și nici să fac vreo altă slujbă pentru hrana trupului? De aceea aducându-și aminte, cugeta să închidă un ochi și numai cu celălalt să se uite la Născătoarea de Dumnezeu, pentru ca să nu rămână orb desăvârșit. Când a sosit ceasul hotărât, a stat de față înaintea lui împărăteasa a toate, cu atâta strălucire și frumusețe, încât limba omenească nu poate ca să o spună nici să o înțeleagă. Iar el după ce a privit-o puțin timp numai cu un ochi, bucurându-se cu cutremur de-o slavă ca aceea, nemărginită și de mare cuviință, s-a gândit să deschidă și celălalt ochi pentru ca să dobândească mai multă veselie și bucurie. Însă Stăpâna, făcându-se nevăzută de ochii lui, s-a înălțat la Ceruri îndată; iar el a rămas numai cu un ochi sănătos (cu cel pe care îl ținuse închis) iar de cel cu care văzuse strălucirea Preacuratei, a orbit desăvârșit.

Atunci dar mâhnindu-se și imputându-și pentru puțina sa credință, se defăima pe sine, zicând: „Vai mie, nebunului! Cum m-am lipsit de o strălucire slăvită și cerească desfătare ca aceasta! Pentru ce nu m-am uitat eu cu amândoi ochii și să fi rămas cu desăvârșire orb, numai să nu mă fi lipsit de o strălucire ca aceasta! O! Dumnezeuul meu! Primesc și sunt gata să mă lipsesc și de lumina celuilalt ochi, numai învrednicește-mă să mai văd o dată pe Doamna și Stăpâna mea!”.

Făcând rugăciune de mai multe ori către Preasfânta Fecioară, cu lacrimi și cu posturi, ca să se mai arate și a doua oară, a venit îngerul și i-a zis: „Împărăteasa a toate s-a milostivit de nevoița și de lacrimile tale și a primit ca să vină iar să o vezi, dacă te mulțumești să rămâi orb pentru dragostea Ei”. El a răspuns zicând: „Nu am cuvinte ca să-i mulțumesc după cum se cade după darul Ei; mă închin și o slăvesc pentru așa de mare facere de bine; și nu numai de lumina ochilor sunt gata să mă păgubesc, ci și de mâinile sau picioarele mele și chiar de viața aceasta vremelnică primesc să mă lipsesc, numai să văd pe Doamna mea”. Zis-a lui îngerul: „Pentru această evlavie a ta, te vei învrednici ca să vezi pe Stăpâna, mâine; și nu numai că nu te vei lipsi de lumina ochiului sănătos, dar și pe celălalt îl vei dobândi și vei vedea cu amândoi ochii curat și luminat și se va veseli inima ta”. Arătându-se iarăși Preasfânta, tocmai așa s-a întâmplat, după cum i-a spus lui îngerul. Și de lumina aceea nepovestită pe care a văzut-o, a căzut cu fața la pământ, precum oarecând Apostolii în Tabor. Însă, dându-i lui dar pururea Stăpâna și luminându-i sufletul, când s-a ridicat, s-a aflat cu amândoi ochii nevăzut; și a mai văzut-o încă multe ceasuri în urmă și mult s-a veselit.

Înălțându-se ea la ceruri, el a rămas mulțumindu-i pentru atâta facere de bine. Și petrecând tot restul vieții sale în fapte bune, s-a mutat la veșnicile și fericitele locașuri cerești. Pe care să ne învrednicim și noi a le dobândi, pentru rugăciunile Stăpânei celei prealăudate și ale tuturor Sfinților. Amin (36, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 231 - Un creștin care iubea cu dor sfânt pe Maica Domnului a avut o vedenie minunată dar și înfricoșată

Minunată cu adevărat și vrednică de pomenire este pilda pe care o scrie Episcopul Vichentie în cartea sa numită „Oglinda Năravurilor”, zicând următoarele: „Un om însurat, care avea fii și robi, iar bogăție din destul, era foarte milostiv și primitor de străini. Într-o seară, după ce a stat la masă, fiindu-i somn și adormind, dimineața l-au găsit jos pe pământ ca pe un mort, rece și fără simțire. Atunci cei din casă ai lui ridicându-l, l-au așezat în așternut în pat, i-au făcut și i-au dat multe feluri de doctorii, ca să se încălzească și să-și vină iarăși în fire, însă în zadar s-au ostenit.

Iar după mai multe zile, revenind singur la viață și întrebat fiind să spună ce-a pățit de a căzut atâtea zile mort, n-a răspuns nimic, ci numai plângea, nemângâiat. Și nicidecum nu a vorbit vreun cuvânt despre aceasta în toată viața lui, până în ceasul morții sale, când și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul lui. Atunci, strigând pe fiul său cel mai mare, a zis aceste cuvinte în auzul tuturor: „Iubitul meu fiu! Porunca mea cea mai de pe urmă pe care ți-o dau ție, și-ți hotărâsc să o păzești, este: Ca să ai, pe cât poți, milă de cei săraci și de călători; să-i primești în casa ta cu toată dragostea și să le dai toate cele de trebuință cu îndestulare; să le slujești lor fără de lenevire, așa după cum m-ai văzut tu pe mine făcând. Căci milostenia către săraci și primirea de străini este mai bine primită la Dumnezeu, decât toate faptele bune. Și oricine va păzi aceasta cu sârguință, pentru dragostea lui Dumnezeu, va căpăta mare plată în Împărăția Lui cea cerească. Iar pentru ca să vă îndemnați toate rudeniile mele la această faptă iubită de Dumnezeu, a facerii de bine și a milostivirii către cei săraci și străini, am să vă istoricesc astăzi, în ziua mea cea mai de pe urmă, înfricoșata vedenie pe care am văzut-o atunci, când m-ați găsit în mijlocul casei mele zăcând ca un mort.

Știți cum încă din copilăria mea aveam multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și-i citeam în fiecare zi laude și rugăciuni, pe cât puteam. Pentru multa dorire și dragoste ce o aveam către Dânsa, din tot sufletul și inima mea, m-am învrednicit Stăpânul, prin rugăciunile Ei, de multe daruri și hărăziri, însă m-am învrednicit de aceasta mai ales, căci aveam mare milostivire și îndurare către cei săraci și străini, căci voi cu toții știți câtă osârdie aveam către primirea de străini, pe fiecare primindu-l și dăruind tuturor cu îndestulare cele ce le trebuiau. În noaptea aceea în care am văzut vedenia, am auzit un glas poruncitor, care mă striga pe nume, zicând către mine: „Ridică-te din pat și urmează mie”. Atunci eu ridicându-mă, cel care m-a strigat m-a apucat de mână și, trăgându-mă cu sârguință, m-a dus într-o livadă mare. Iar acolo, povățuitorul meu făcându-se nevăzut, m-a lăsat singur în acel câmp mare, din care pricină eram foarte mâhnit. Stând eu acolo și neștiind ce să fac, am auzit în urma mea glasuri înfricoșate și mare tulburare și întorcându-mă am văzut mulțime nenumărată de draci venind asupra mea, ca să mă răpească ca niște fiare neîmblânzite. Atunci eu văzându-i, am fugit pe cât am putut, cu frică și cu groază neasemănată, până ce am ajuns la o casă în care am intrat și am închis ușa. Însă diavolii au stricat-o și au intrat înăuntru ca să mă răpească.

Dar ca să înțelegeți pricina bine, ascultați mai întâi aceasta: sunt trei ani de când am primit aici, în casa mea, pe un străin, în seara Sfințelor Patimi, ca să-l ospătez totdeauna după obicei. Iar împlinindu-se acești trei ani, am găsit alt sărac pe care l-a întreținut maica-mea după dorința pe care i-am arătat-o, ca să primească câte unul și să-i slujească lui ca unui înger. Iar după puțină vreme, întâmplându-se să mai aducă un frate al meu pe un altul, mult m-am bucurat că m-am învrednicit să primesc în casa mea pe străinii aceia trei, în chipul Sfintei Treimi și i-am ospătat cu îndestulare, pe cât mi-a fost cu putință și cu față veselă.

Când au aruncat diavolii ușa jos, după cum am arătat mai sus, și au intrat la mine, am început să strig către Domnul, ca să-mi ajute, pentru rugăciunile pururea

Fecioarei Maria. Atunci am văzut trei bărbați frumoși, care au zis către mine: „Să nu te temi, căci noi am venit ca să-ți ajutăm”. Izgonind ei pe draci, m-au întrebat pe mine dacă-i cunosc. Iar eu am zis: „Nu vă știu, Domnii mei”. Atunci ei mi au spus: „Noi suntem acei trei străini pe care i-ai primit în casa ta și ne-ai ospătat totdeauna cu toată îndestularea, din toată inima și cu toată dragostea ca și Avraam și ne-a trimis Domnul spre ajutorul tău, ca să-ți răsplătim pentru multa dragoste pe care ai arătat-o către noi și iată te-am izbăvit din ghearele diavolilor”. Acestea zicând, s-au făcut nevăzuți.

Iar eu mulțumind lui Dumnezeu, am mai rămas puțină vreme în casa aceea, temându-mă să ies, ca nu cumva să se întâmple iarăși să mă ispitească. Apoi, făcându-mi semnul Cinstitei Cruci, am ieșit, având nădejdea mea la Domnul. Însă mergând puțin, iarăși au început a fugi diavolii după mine, strigând: „Să alergăm degrabă, ca să-l prindem măcar acum, să nu ne scape”. Iar eu temându-mă grozav, mai tare fugeam și strigam: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie!”. Și așa fugind, am ajuns la marginea unui râu de foc, plin de șerpi și de alte fiare înfricoșate ale iadului, care erau afundate în foc până la gât, stând numai cu capetele afară și cu gurile căscate, ca și cum ar fi cerut de mâncare. Iar dracii care mă urmăreau pe marginea râului acestuia, mă strigau ca să mă înfricoșeze să cad în el, amenințându-mă că mă vor arunca cu sila. Atunci eu, uitându-mă împrejur dacă nu ar fi fost alt loc de unde să primesc vreun ajutor, am văzut acolo aproape un podișor mai strâmt decât o palmă și atât de înalt încât mi se părea că ajungea la cer. Nu știam ce să fac din acestea trei: ca să cad în râul acela, mă temeam de foc și de balauri; ca să mă sui pe podișor, mi se părea lucru foarte greu, ba chiar cu neputință; să rămân pe loc, în stăpânirea dracilor, mai rău era; am ales dar să mă sui pe pod mai bine, decât să cad în râu.

Și așa suindu-mă pe o treaptă, cu multă frică și cu nespusă groază, înrăutățiții diavoli veneau după mine, strigând; iar când am ajuns la vârful podișorului acela au sosit și dracii. Atunci eu am strigat cu lacrimi, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie”. Îndată s-a aflat acolo, înaintea mea, Maica Milostivirii,

împărăteasa îngerilor cea iubitoare de milă și mi-a întins Sfânta ei dreaptă, zicând: „Nu te teme, iubitul meu rob, căci după cum tu ai fost totdeauna prietenul meu, citindu-mi rugăciuni și laude și miluind pe săraci - frații Fiului și Stăpânului meu - așa am venit eu acum, ca să-ți ajut la nevoia ta”. Acestea zicând, pe când mă ținea de mâna dreaptă, într-un minut m-a adus aici în casa mea, unde m-ați găsit, rămânând de frică aproape mort, mai multe zile.

Fiul meu, păzește-te să nu te lenevești niciodată de la slujirea Atotputernicei Maici a Stăpânului, ci în tot ceasul să-i aduci laude și să o cinstești după cuviință, după cum știi că am făcut și eu, dacă voiești să o ai și tu ajutoare la nevoie. Aceasta este întâia mea poruncă. Iar a doua este pe care ți-am mai spus-o: „Silește-te pe cât poți, să miluiești pe cei săraci și pe străini, dându-le toate cele de trebuință, dacă voiești să dobândești în această lume tot binele, iar în cealaltă să moștenești Împărăția cea cerească”.

Acestea zicând pururea pomenitul, și povățuind și pe ceilalți ce erau de față să aibă cucernicie și evlavie către Prealăudata Fecioară și să ajute pe cei săraci, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar fiul aducându-și aminte de părințeștile porunci, a petrecut viața sa cu fapte bune, până la sfârșit; și mutându-se, s-a învrednicit de fericirea cea veșnică. Amin (64, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 232 - Maica Domnului cinstește prin prezența Ei pe văduva care se împărtășea

Un preot oarecare care slujea la o enorie, a fost chemat să împărtășească o femeie săracă și un boier bogat. Iar el, lăsând pe femeia cea săracă și văduvă, s-a dus la boierul cel bogat, pe care l-a împărtășit și l-a mângâiat, nădăjduind că-i va lăsa lui ceva din averea sa. Atunci venind un alt trimis de la casa văduvei, i-a spus că aceea este aproape să-și dea sufletul, dar preotul, ca un semeț și iubitor de avuție, nu s-a dus. Însă avea un ierodiacon foarte îmbunătățit și iubitor de Dumnezeu, care văzând că preotul nu vrea să se ducă, l-a rugat să-i dea voie să împărtășească el pe văduva aceea și preotul a primit. Ducându-se diaconul cu Trupul Domnului la casa văduvei care era săracă și lipsită de bunătățile cele vremelnice, însă bogată în fapte bune și dumnezeiescul dar, a văzut-o că zăcea pe o rogojină și neavând oameni care să-i stea înaintea și să o caute, ca pe bogatul, stătea deasupra ei Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu o ceată de fecioare, care cu basmale albe ștergeau de sudoare fața bolnavei și o acopereau.

Iar acel sfințit diacon s-a înspăimântat, mai ales când a văzut pe Stăpâna cum că s-a închinat Trupului celui Stăpânesc. Apoi, ridicându-se, a făcut semn diaconului ca să se apropie să săvârșească Sfânta slujbă. Și după ce s-a împărtășit bolnava, i-au luat sfântul ei suflet sfințitele fecioare și s-au dus în ceruri. Pe urmă, ducându-se diaconul la casa bogatului, a văzut pe patul lui niște câini negri, înconjurându-l pe dânsul, pe care însă cei ce stăteau de față nu-i vedeau, ci numai cel bolnav care striga să-i alunge de acolo ca să nu-i facă supărare. Apoi a văzut un harap cu înfricoșată față care, băgând pe ascuns în gura bogatului ca un fel de ostie, i-au smuls cu sila ticălosul lui suflet cu multă chinuire și muncă. Acestea văzându-le diaconul, grozav s-a înfricoșat și a căzut la pământ ca un mort. Atunci a stat înaintea lui Preasfânta, care l-a ridicat pe dânsul, zicându-i: „Nu te teme, iubitul meu rob, că ție îți este gătită Împărăția cerurilor și asupra ta nu poate face

nimic răutatea dracilor. Numai păzește Dumnezeieștile porunci ale Fiului meu fără de lenevire, în toate zilele vieții tale până vei veni în ceata sfinților, ca să te veselești cu dâșii fără de sfârșit”.

Diaconul, mulțumind cu smerenie Împărătesei, i s-a închinat până la pământ, după care Ea s-a dus la ceruri. Iar el, împărțind la săraci averile sale, s-a făcut sărac pentru Domnul și petrecând viață plăcută lui Dumnezeu s-a dus în Împărăția Cerească, pe care să dea Dumnezeu a o dobândi noi toți. Amin (57, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 233 - Maica Domnului îi descoperă Cuvioasei Marta, mama Sfântului Simeon, fericirea cea veșnică

Pe când Cuviosul Simeon, fiul ei, se nevoia pe stâlp în Muntele Minunat, Cuvioasa Marta a avut o descoperire, cu un an înainte de sfârșitul său. Pe la miezul nopții, în timp ce își făcea fierbințile ei rugăciuni către Dumnezeu, a căzut într-o mare uimire. I s-a arătat o mare mulțime de îngeri luminați, care țineau în mâini lumânări aprinse și care, săltând de bucurie, ziceau către dânsa: „După ce va trece acest an, fiind dezlegată din trup, te vom lua la odihna făgăduită ție de Domnul”. Tot așa i s-a descoperit și Cuviosului Simeon. Iar unuia dintre frați i s-a arătat o vedenie de acest fel: A văzut pe Maica Domnului, pe Preacurata Fecioară Maria, șezând pe un scaun în slavă, iar fericita Marta stătea înaintea ei, ridicându-și spre dânsa mâinile sale în chipul Crucii, și prefăcându-se într-o Cruce de aur, strălucea cu o lumină asemenea cu razele soarelui; și astfel se vedea că toată Crucea aceea era luminoasă.

Cuviosul Simeon auzind despre această vedenie, a zis: „Acesta este semnul că s-a apropiat fericitul sfârșit al maicii mele”. Sfânta Marta, sfârșindu-și anul cel de pe urmă al vieții cea plăcută lui Dumnezeu, a mers spre cercetare la Cuviosul Simeon, fiul său, care s-a rugat către dânsa, zicând: „Binecuvântează-mă, maica mea, precum Avraam a binecuvântat pe Isaac”. Iar Sfânta a zis: „De aceea am și venit aici, ca să mă învrednicesc binecuvântării și rugăciunilor tale; pentru că de acum au mai rămas numai trei luni din viața mea. După aceea mă voi duce la Domnul Dumnezeu meu; Acela să-ți dăruiască ție darul și binecuvântarea Sa, ca să-ți săvârșești cu bine alergarea ta cea bine începută și să te învrednicească Împărăției Sale”. Acestea grăindu-le, vărsa lacrimi din ochi, iar frații care erau acolo plângeau; pentru că greu li se părea lor a auzi că după trei luni nu vor mai vedea fața ei; și ziceau: „Maică, viu va fi sufletul tău și va lăuda pe Domnul”. Iar ea întărea cuvântul zicând: „De nu va fi așa precum v-am spus, apoi, pe mine roaba voastră, să mă socotiți ca o mincinoasă”. Atunci Cuviosul Simeon a zis către dânsa: „Binecuvântarea ta o cerem noi acum, iar cuvintele tale ne sunt foarte dureroase inimilor noastre”. Sfânta a zis: „Binecuvântați sunteți voi Domnului, și binecuvântați sunt cei ce vă binecuvintează pe voi”. După aceasta toți i s-au închinat ei, asemenea și ea închinându-se lor, s-a întors în Antichia la casa sa. După plecarea ei, Cuviosul chemând a doua zi pe cei mai iscusiți dintre frați, a zis către dânșii: „Cu adevărat, vremea ducerii maicii mele de la cele pământești se apropie; pentru că în noaptea trecută am văzut în vedenie un scaun pus înaintea mea și maica mea șezând pe dânsul, iar noi toți stăteam împrejurul ei; atunci ea, ca o învățătoare, a zis către noi cuvântul cel dintâi al psalmului: „Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor...”. Și multe alte cuvinte sfătuitoare ne-a zis nouă, ca o maică. Apoi s-a sculat, și mergând înaintea noastră la biserică, ținea în mâini o cruce prealuminoasă; iar noi urmam după dânsa cântând Psalmi cu umilință”.

După aceasta, cu câteva zile înaintea sfârșitului său, s-a dus iarăși la Cuviosul Simeon - pentru sărutarea cea mai de pe urmă - și i-a spus lui toate Dumnezeieștile

descoperiri care i s-au făcut în viața sa; asemenea și lucrurile cele bune, ostenele și nevoițele care se făcuseră în taină, pentru slava numelui lui Dumnezeu; și a rămas acolo în acea noapte, în care a avut o minunată vedenie cerească.

În vis se vedea că este răpită spre înălțimea cerului, unde a văzut niște palate minunate și luminoase, a căror frumusețe nici un cuvânt nu o poate spune. Umblând ea prin acele palate și minunându-se de zidirea cea nefăcută de mână, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu doi îngeri prealuminați, care a zis către dânsa: „Ce te minunezi?”. Iar ea cu frică și cu bucurie închinându-se Preasfintei Născătoarei, a răspuns: „Mă minunez Stăpână, căci în tot timpul vieții mele pe pământ, n-am văzut niște palate mai minunate ca acestea”. Iar Preacurata a zis: „Și pentru cine socotești tu că sunt pregătite ele?”. Dânsa a zis: „Nu știu, Stăpână”. Atunci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a grăit către dânsa: „Oare nu știi că pentru tine s-a pregătit această odihnă, pe care a zidit-o fiul tău, și în care de acum vei petrece în veci?”. Aceasta zicând, a poruncit îngerilor de a pus un scaun minunat, apoi a zis către dânsa: „Această slavă ți se dăruiește ție, deoarece ai viețuit cu dumnezeiască plăcere în frica Domnului”. Apoi iarăși a zis: „Voiești ca să vezi și pe cele mai slăvite?”. Atunci i-a poruncit ei ca să vină după dânsa; și suindu-se la cele mai înalte locuri cerești, i-a arătat ei alte palate mult mai minunate și mai luminate, fără să semene cu cele dintâi și care erau pline de slavă cerească, a căror frumusețe nici mintea omenească nu o poate ajunge, nici gura nu o poate povesti. Atunci Preacurata a zis: „Și pe aceste palate le-a zidit fiul tău și a început și la temelia celui de-al treilea palat”.

Aceasta zicând-o, a dus-o pe dânsa iarăși spre răsăritul soarelui și i-a arătat ei, din înălțime, locuințele Raiului, și într-însele mulțime de cete de parte bărbătească și femeiască veselindu-se, și i-a zis Stăpâna: „Aceste locuri le-a dăruit Fiul meu celor ce au trăit în curățenie și cu dreptate, întru păzirea poruncilor Domnului, acelora celor care au făcut milostenii multe cu osârdie, de aceea singuri de milă s-au învrednicit de la Domnul, pentru că: „Fericiți sunt cei milostivi, căci aceia se vor milui”. Aceasta a fost vedenia

Sfintei Marta, pe care a spus-o fiului său. Fiind într-o zi de Duminică, s-a împărtășit cu Sfintele Taine ale Trupului și Sângelui lui Hristos. Fața ei strălucea de darul lui Dumnezeu fiind luminată și de negrăita bucurie duhovnicească, prin care se veselea, deoarece era încredințată de sfârșitul călătoriei acestei vieți și de mântuirea sufletului său. Apoi a petrecut toată ziua aceea și noaptea ce-a urmat, o parte în vorbiri de Dumnezeu insuflate, cu preaiubitul și Cuviosul său fiu, iar altă parte în rugăciuni către Dumnezeu, însoțite de multe lacrimi fierbinți.

Iar luni, dând pace și binecuvântare, apoi sărutarea cea mai de pe urmă fiului său și tuturor ucenicilor lui, s-a despărțit de dânșii, lăsându-i pe dânșii plângând. Ea s-a dus la un sat care se numea Tivirint, care era departe ca la trei stadii de Muntele cel Minunat, și unde era biserica Sfântului Ioan Botezătorul. Ea a vărsat multe lacrimi la acea biserică, și a început a slăbi cu trupul. Locuitorii acelu sat, care o cinsteau foarte mult, au rugat-o să se odihnească la dânșii de oboseala de care era cuprinsă. S-a odihnit în ziua aceea; iar în noaptea următoare și mai mult a slăbit cu trupul. Marți au dus-o cu căruța la casa ei în Antichia, și anume în cetățuia care se numea Dafne. Miercuri s-a rugat cu căldură lui Dumnezeu, vărsând multe lacrimi și, având nădejde neîndoită de mântuirea sa, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, în patru zile ale lunii lui iulie (Viețile Sfinților 4 iulie).

MINUNEA 234 - Maica Domnului se arată și dăruiește rodnicie părinților sterpi care o rugau

Maica Cuviosului Mihail Malein, a fost mulți ani stearpă, de aceea amândoi părinții erau în întristare, căci le trece tinerețea și n-au născut nici un copil, care să le moștenească bogăția lor. Ei de multe ori mergeau pe la biserici și se rugau lui Dumnezeu, să le dea fiu; dar Dumnezeu nu le-a ascultat rugăciunea lor. Mai pe urmă însă s-au dus la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este în locul numit Cuna, și la a cărei icoană, locuitorii aveau mare evlavie. Anastasia și Evdochim, se rugau să le dea moștenire după dorul și dragostea lor. Preasfânta Născătoare a ascultat rugăciunea lor, căci s-a arătat Preotului celui de rând al bisericii, cu numele Metodie, ținând omofor, iar în dreapta sa avea trei mahrame. Ea a poruncit să le dea Anastasiei, cu învoiala ca o basma dintre cele trei, să i se întoarcă Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu înapoi. Îndată ce Preotul a descoperit Anastasiei vedenia pe care a avut-o, i s-a dezlegat sterpiciunea și a născut trei fii, după numărul celor trei mahrame pe care i le-a oferit Maica Domnului. Iar mahrama pe care a cerut-o înapoi Maica Domnului, a preînchipuit pe fiul cel întâi născut, căruia părinții i-au pus din Sfântul Botez numele de Manoil, și care, prin darul și dragostea Ei, a îmbrățișat viața monahicească, ajungând vas ales al lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 12 iulie).

MINUNEA 235 - Prin rugăciuni fierbinți către Maica Domnului, o mamă a dobândit un fiu binecuvântat

Pe la anul 714 viețuia în Constantinopol un bărbat pe nume Grigore, împreună cu soția sa, Ana. Ei petreceau în frică de Dumnezeu, fiind bogați în fapte bune și trăind cu cinste din lucrul mâinilor lor, din care și pe cei lipsiți îi împărtășeau cu îndestulare. Trăind în bună înțelegere și pace, li s-au născut lor două fiice, pe care s-au străduit să le crească în dreapta credință și fapte bineplăcute lui Dumnezeu. Dar vremea trecând și ei văzând că copil de parte bărbătească nu au, s-au aprins de această dorire. Pentru aceasta ei făceau rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu. Cu deosebire soția, care se numea Ana, avea mare dorință de a avea un prunc de parte bărbătească, și care asemenea cu Ana cea de odinioară, cerceta sfintele biserici și se ruga în ele cu credință. Având mare evlavie către Maica Domnului, cerceta bisericile închinatelor Ei, și mai cu seamă bisericile din Vlaherna. Aici mergând în fiecare zi, era nelipsită de la privegherea cea de toată noaptea spre Vineri, înălțând rugăciuni de cerere și stând aproape la Sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care era închipuită purtând în brațe pe Fiul și Dumnezeul nostru, vărsând lacrimi și grăind unele ca acestea: „Acoperământul celor ce aleargă la tine, de Dumnezeu Născătoare, ancora și pârținitoarea celor ce te caută pe tine în vremea întristării. Limanul cel mântuitor al celor afundați în mahnirile noianului vieții, și ajutorătoare grabnică, celor ce întru deznădăjduire fiind, pe tine din inimă te cheamă în ajutor. Slava maicilor și podoaba fecioarelor, ceea ce ai prefăcut osânda strămoșei Eva, pentru toată partea femeiască, întru îndrăzneală înveselitoare, prin nașterea ta cea Dumnezeiască; miluiește-mă pe mine și mă auzi, și rupe legătura ce este întru mine - precum a maicii tale, adică a dreptei Ana când te-a născut pe tine - și cu solirea ta cea de Maică, arată-mă și pe mine vrednică a naște copil de parte bărbătească, pe care din pântecul meu, să-l închin Fiului Tău și Dumnezeului nostru”.

Această rugăciune rostind-o de două și de trei ori, făcând și nenumărate plecări de genunchi, obosind, a fost furată puțin de somn. În acel timp, Ajutătoarea cea grabnică a neamului omenesc, ca o Maică Preadulce, a atras mila Fiului său spre femeia aceea, prefăcând mâhnirea ei cea mare, în veselie de maică, cu un chip ca acesta: Preacurata Maică, purtând înfățișarea chipului de pe icoană, s-a aflat în ceasul acela lângă femeie, pe care lovind-o ușor în coastă a trezit-o, zicându-i: „Du-te, femeie, bucurându-te, că vei avea fiu, precum ai cerut”. Iar ea deșteptându-se, s-a tulburat în sine de vestea ce-a primit, și sfârșindu-se privegherea, s-a întors acasă cu cântări de laudă, după care la scurt timp a zămislit în pântec.

În vremea aceea, cu voia lui Dumnezeu, a fost ales ca Patriarh al Constantinopolului, Gherman Părintele nostru, îndreptătorul dogmelor Bisericii, om cu viață sfântă și plin de Duh Dumnezeiesc. În ziua în care s-a făcut înscăunarea lui, în biserica Sfintei Sofii, a luat parte mulțime nenumărată de oameni; bărbați și femei, tineri și bătrâni. Printre aceștia se aflau și robii lui Dumnezeu Grigore cu soția sa Ana, cea care i se apropiase vremea să nască. Văzând acea mare mulțime de oameni, și temându-se ca nu cumva din cauza îmbulzelii să lepede pruncul, s-a gândit să se întoarcă acasă, dar ajutată și protejată de soțul ei, a reușit să pătrundă în sfânta biserică și să se așeze aproape de locul pe unde trebuia să treacă Sfântul Gherman. În momentul în care ei l-au văzut, Sfântul Gherman strălucea ca o văpaie de foc, către care Ana cu frică a strigat: „Binecuvântează preasfinte, pe fiul meu cel din pântec”. Sfântul privind spre ea cu ochi proorocești, a zis: „Rodul pântecelui tău, după credința ta, femeie, să-l binecuvânteze Domnul, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu și ale lui Ștefan, întâiul Mucenic”. La puține zile după acest cuvânt proorocesc, Ana a născut prunc de parte bărbătească, pe care la opt zile i-au pus numele Sfântului Mucenic Ștefan, după mai-nainte vestirea Sfântului Gherman. Împlinindu-se 40 de zile de la nașterea pruncului, părinții, luându-l pe el, au mers la Biserica din Vlaherne, pentru a înălța rugăciuni de mulțumire către Maica Domnului și de a-i închina Ei darul primit. Ajungând aici, au mers înaintea

aceleiași icoane a Maicii Domnului, în fața căreia Ana a primit darul cerut și căzând în genunchi, cu lacrimi a rostit următoarele: „Bucură-te Preacurată, care mi-ai dezlegat sterpiciunea nașterii de copii, de parte bărbătească. Bucură-te Preacurată, care ai întors mâhnirea mea în bucurie. Bucură-te, grabnică mântuire a celor ce te caută pe tine, pentru că eu ticăloasa căutându-te, te-am aflat pe tine, și am primit nu numai fiu, ci și numele lui, prin slujitorul tău și păstorul nostru”. Apoi ridicând mâinile și lipind pruncul de partea de jos a icoanei Preasfântei Născătoarei de Dumnezeu, a zis: „Primește, o! Stăpână, odrasla mijlocirii tale celei de maică, primește pe fiul care s-a rânduie mie mai-nainte de zămislire; primește, împrumutătoarea noastră, datoria ce ți se cuvine”. Iar bărbatul ei cel iubitor de Dumnezeu, a rămas fără de glas, fiind uimit și minunându-se, pentru zăbovirea în rugăciune și pentru vărsarea mulțimii lacrimilor femeii sale. Apoi, Ana arătând către sfânta icoană, a zis către soțul ei: „O, iubitul meu bărbat, aceasta îmi este mie chezășuitoare, părtinitoare și ajutorătoarea nașterii lui Ștefan”. Închinându-se până la pământ în fața sfintei icoane și mulțumind ajutorătoarei tuturor creștinilor, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-au dus la casa lor. Cu adevărat pruncul acesta vestit de Maica Domnului, și proorocește primind numele Sfântului Mucenic Ștefan, mai târziu a devenit un mare mărturisitor și apărător al cinstirii sfintelor icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Preacuratei Sale Maici și ale plăcuților lui Dumnezeu, pentru care a pățimit chinuri cumplite, sfârșindu-se mucenicește la vârsta de 53 de ani, în luna lui noiembrie, în 28 de zile (Viața Sfinților 28 noiembrie.)

Cuviosului Serghie

Cuviosul Serghie s-a născut în cetatea Rostovului, din părinți dreptcredincioși, pe nume Kiril și Maria. El a fost ales de Dumnezeu, din pânțele maicii sale. Odată, pe când maica lui se afla la Sfânta Liturghie, avându-l pe el în pânțele, în timp ce se citea Sfânta Evanghelie, pruncul a vorbit din pânțele, fiind auzit de toți cei din jur. În timpul Herucului a vorbit a doua oară, iar când preotul a rostit „Sfintele Sfinților”, a vorbit a treia oară. Lucrul acesta a umplut de uimire pe mamă și pe cei din jur. După ce s-a născut, Miercurea și Vinerea nu sugea niciodată și nici altfel de hrană nu primea, însemnând mai înainte că va ajunge un mare postitor și om plăcut lui Dumnezeu. Din Sfântul Botez i s-a pus numele Vartolomeu. Încă tânăr fiind, i-au murit amândoi părinții, după care el, împărțind averea la săraci, s-a retras într-un loc singuratic în părțile Radonejsului. Aici, după mai mulți ani de nevoiță, a atras un număr foarte mare de frați, întemeind o mănăstire pe care a închinat-o Maicii Domnului. Despre viața lui îmbunătățită și despre minunile pe care Dumnezeu le făcea prin el, a ajuns vestea până la Constantinopol, la patriarhul Filoteiu, care i-a scris o frumoasă epistolă. Printre altele, el îl îndemna pe Cuviosul Serghie să pună în mănăstirea lui așezământul vieții de obște, lucru pe care îl face cu toată supunerea.

Fiind conștient de sarcina pe care o avea, de a purta grijă de mântuirea celor ce i s-au încredințat lui spre povățuire, adeseori el se ruga Maicii Domnului, pentru sine și pentru dânșii. Astfel, stând fericitul Părinte noaptea la obișnuita lui pravilă înaintea icoanei Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, și adeseori la dânsa căutând, zicea: „Preacurată, Maica Hristosului meu, apărătoare și tare ajutătoare a neamului omenesc, fii mijlocitoare nouă nevrednicilor, pururea rugându-te Fiului Tău și Dumnezeului nostru, ca să caute spre locul acesta sfânt, care este întemeiat spre lauda și cinstea Preasfântului Său nume,

în veci. Pe Tine, Maica Dulcelui meu Hristos, ca pe ceea ce ai câștigat multă îndrăzneala către Dânsul, înainte-rugătoare Te punem noi robii Tăi; căci Tu ești adăpostire și nădejde de mântuire tuturor celor ce Ți se roagă cu credință”. Astfel se ruga, și după ce a rostit Acatistul Preacuratei Maici, a șezut puțin să se odihnească; iar ucenicului său Mihail, i-a zis: „Fiule! Fii treaz și priveghează, de vreme ce o cercetare minunată și de spaimă o să ni se facă nouă în ceasul acesta”. Acestea grăindu-le Cuviosul, îndată s-a auzit un glas, zicând: „Iată, vine Preacurata!”. Iar Sfântul auzindu-l, degrab a ieșit din chilie în pridvor, și iată o lumină mare, strălucind mai mult decât soarele, a luminat pe Sfântul, și îndată a văzut pe Preacurata cu doi Apostoli, cu Petru și cu Ioan, care străluceau, înconjuțați de o negrăită lumină. Când a văzut-o Sfântul, a căzut cu fața la pământ, neputând suferi acea lumină strălucitoare. Atunci, Preacurata cu ale sale mâini s-a atins de Sfântul, zicându-i: „Nu te spăimânta, alesul Meu! Iată am venit să te cercetez; căci s-a auzit rugăciunea ta pentru ucenicii tăi, pentru care tu te rogi. Și pentru locașul tău să nu te mai mârșăiești, căci de acum înainte de toate va fi îndestulat, nu numai în timpul vieții tale, ci și după ducerea ta către Domnul, nedepărtată voi fi de locașul tău, dându-i toate cele trebuincioase cu îndestulare, păzindu-l și acoperindu-l”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iar Sfântul, de frică și de cutremur mare fiind cuprins, se afla într-o stare de uimire a minții, dar după puțin timp venindu-și în fire, a aflat pe ucenicul său, de frică zăcând ca un mort, și l-a ridicat; după care el a început a se arunca la picioarele starețului, zicând: „Te rog, pentru Domnul, Părinte! Spune-mi, cine s-a arătat în această minunată vedenie? Căci puțin a lipsit de nu s-a despărțit duhul meu de trupeasca-mi legătură, din cauza acelei vedenii strălucite?”. Iar Sfântul se bucura cu sufletul și strălucea fața lui de acea negrăită bucurie, neputând să grăiască mai mult, fără numai atât: „Fiule! Chemă la mine pe Isaac și pe Simeon”. Și venind ei, le-a spus toate pe rând, cum a văzut pe Preacurata, Născătoarea de Dumnezeu, însoțită de cei doi Apostoli, și ce i-a zis lui. Acestea auzindu-le ei, se umplură de bucurie și de veselie, și toți împreună au cântat Paraclisul Maicii Domnului; iar

Sfântul Serghie, toată noaptea aceea a petrecut-o afară, socotind cu mintea, pentru milostiva cercetare a Stăpânei celei Preacurate.

După puțin timp, Cuviosul Serghie a trecut la cele veșnice, fiind proslăvit de Dumnezeu, prin nesticăciunea trupului, ce izvora bună mireasmă și prin nenumărate faceri de minuni, spre mângâierea celor cuprinși de suferințe și spre slava lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 25 septembrie).

Maica Domnului dă înțelepciune celor care se roagă ei

MINUNEA 237 - Maica Domnului dăruiește înțelepciune unui copil nepriceput, care ajunge Episcop

În țara Saxoniei, într-o cetate care se numea Magdenburg, era un copil andru cu numele Odon, care învăța la școală. Dascălii lui totdeauna îl pedepseau, căci era nechibzuit și nepriceput din fire. Odată, dascălul său l-a bătut foarte tare. Odon ieșind de la școală, a mers cu alți copii la biserică, unde șezând cu fața la pământ s-a rugat Maicii Domnului, ca să-i ajute la învățătură. Seara adormind el, i s-a arătat Maica Precista în vis și i-a zis: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut supărarea ta, iată îți dau nu numai darul științei, ci încă, după moartea Episcopului, care este acum la biserică slugii Mele, Sfântul Mavrachie, îți dau ție locul, care rânduială de nu o vei chibzui și chivernisi bine, vei pieri”. Și zicând aceste cuvinte, Maica Precista s-a făcut nevăzută. A doua zi, Odon mergând la școală, s-a arătat atât de ager la minte, încât a întrecut pe toți ceilalți copii la învățătură, spre uimirea și nedumerirea dascălului său. Apoi, învățând mai departe, a devenit un om foarte înțelept și cu comportări alese, atrăgând respectul și prețuirea cetățenilor din orașul său. De aceea mai târziu, repauzând Episcopul Magdenburgului, clerul și poporul cetății au ales în locul lui pe Odon, ca să le fie Episcop, la biserică-catedrală a Sfântului Mavrachie.

După ce Odon a luat vrednicia de Episcop, n-a mai petrecut cuviincios, după plăcerea lui Dumnezeu, ca mai înainte. Uitând de darul cel mare pe care l-a primit de la Dumnezeu, nemulțumitorul nu păzea rânduiala și canonul bisericesc; ci își făcea toate voile trupului. Și ce era mai rău, că îndrăznea a sluji fără mustrare de conștiință și hirotonisea pe alții, fiind desfrânat și necurat.

Dumnezeu însă, aștepta întoarcerea și îndreptarea lui. Îi puna la îndemână felurite mijloace, pentru a se îndrepta și mântui. Într-o noapte, după o petrecere păcătoasă, a auzit de sus un glas strașnic, zicându-i: „Odoane, Odoane, contenește de a mai cădea în păcate”, dar el a socotit aceasta a fi o nălucire. Același glas cu aceleași cuvinte i-au fost adresate lui a doua noapte și a treia noapte, însă el n-a vrut să ia aminte și să se pocăiască.

Dumnezeiasca judecată însă nu a mai răbdat acea nerușinare; ci l-a pedepsit aspru, spre îngrozirea celor asemenea lui, pentru a nu mai cuteza a se mai atinge de cele Sfinte, sau a le nesocoti.

Peste vreo trei luni de la această înștiințare, un Preot s-a închis în biserica Sfântului Mavrachie, pentru a se pregăti (făcându-și pravila) ca să slujească a doua zi. Pe când sta el noaptea la rugăciune în biserică, a venit un vânt vijelios, pe la miezul nopții, care a stins toate candelile din biserică. Atunci au venit doi tineri străluciți, care țineau în mâini două felinare cu lumini. Ei stătură înaintea Altarului: unul de o parte și altul de cealaltă parte. După aceea venură alți tineri străluciți, unii așternură două covoare mari înaintea Altarului. Ceilalți puse pe covoare două Tronuri strălucite, de aur. Acolo a venit Hristos Dumnezeu-Omul, îmbrăcat în haine arhieresti, cu coroană împărătească pe cap, însoțit de mulți îngeri și de cei 12 Apostoli. Hristos a șezut pe tronul cel preaînalt, iar Apostolii stătură pe 12 scaune de domnie. După aceea a venit și Maica Domnului cu o mulțime de fecioare. Hristos a poftit-o pe celălalt tron de aur, unde a șezut.

Hristos - Dreptul Judecător - stând pe Tronul slavei Sale, a poruncit îngerilor Săi ca să aducă pe Episcopul Odon, legat la mâini și de picioare, ca pe un osândit. Când a fost adus înaintea Dreptului Judecător, Sfântul Mavrachie, patronul aceluia Sfânt lăcaș și cei împreună ostenitori, venind, se închinară Domnului, zicând: „Judecătorule, preadrepte, Te rugăm, pedepsește pe acest rău-credincios și călcător de lege, care nu este păstor ci lup răpitor. Iată, venitul bisericii mele îl cheltuiește în petrecerile și voile sale trupești”. Acestea zicând Sfântul Mavrachie, osânditul cerea vreme ca să se pocăiască.

Domnul atunci i-a zis: „Acum când a sosit sfârșitul tău, cauți vreme să te pocăiești? Ce ai făcut înainte? Ai avut timp destul pentru îndreptare și mântuire. De ce l-ai întrebuițat rău?”. În acel timp Maica Precista, sculându-se de pe tronul Său, a zis Fiului Ei iubit: „Rogu-mă, Ție, Dreptule Judecător și Fiul Meu preadulce, nu milui pe acest nemulțumitor; ci pedepsește-l după păcatele lui”.

Atunci Împăratul Slavei, Dreptul Judecător, a poruncit unui înger să-i taie capul. Îndată după acestea, tot Soborul acela ceresc dimpreună cu Împăratul Slavei, s-a făcut nevăzut. Biserica a rămas în întuneric, ca mai-nainte de vedenie.

Preotul încremenit de frică, a căzut la pământ și zăcea ca un mort. A doua zi după ce s-a luminat de ziuă, l-au găsit încă zăcând pe jos la pământ și nu putea să se scoale. Mai târziu, venindu-și în fire, a spus toate câte le văzuse. Clerul și poporul adunat în biserică, plini de uimire și groază, ascultară toate acestea. Unii dintre dânșii se duseră în casa arhiereului. Acolo, într-adevăr îl găsiră cu capul tăiat, zăcând într-un lac de sânge și toți s-au înspăimântat groaznic.

Nefericitul Ierarh a căzut în pedeapsa Domnului care zice: „De va zice sluga aceea rea, în inima sa: Stăpânul meu va întârzia a veni, și va începe a bate pe tovarăși și va mânca și bea cu bețivii, veni-va Stăpânul slugii aceleia în ziua în care ea nu se așteaptă și în ceasul în care nu se gândește. El o va tăia din dregătorie și o va face părtaşă cu fățarnicii: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 24, 48-51). De aici să ia învățătură, pe lângă Păstorii sufletești și părinții, nașii de botez și călugării, care-s răspunzători în ziua judecății, de fii lor sufletești și trupești.

MINUNEA 238 - Maica Domnului răsplătește cu darul cântării pe Roman, pentru dragostea și evlavia lui

Sfântul Roman cântărețul, era de loc din Siria, cetatea Emesa. El a fost diacon al bisericii din Berit. În zilele împăratului Atanasie, a mers la Constantinopol și a rămas la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ceea ce se zicea a lui Kir. De multe ori plecând de la chilia lui, se ducea la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria din Vlaherna. Acolo petrecea toată noaptea în privegheri, căci era foarte evlavios și îmbunătățit, rugându-se cu căldură și smerenie. El avea o foarte mare evlavie către Maica Domnului. Odată la privegherea prăznuirii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, aflându-se în biserica Vlahernei, fiind obosit, a adormit puțin. Atunci, a văzut în vedenie pe Maica Precista ținând o carte în mână și îi zise: „Deschide-ți gura ta și mănâncă această carte pe care ți-o dau”. Atunci i s-a părut că a deschis gura și a înghițit cartea aceea.

A doua zi, după ce s-a luminat de ziuă, sfântul Roman, înțelept la minte, s-a suit în amvon și a început a cânta cu multă evlavie: „Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de ființă naște”. Și cu atât de multă dulceață a cântat, încât s-a cunoscut prea arătat de toți cei ce l-au ascultat că darul acela al cântării i-a venit lui din cer și nu de la oameni. Toți s-au minunat de aceasta.

Acest Sfânt cântăreț înzestrat cu dar de sus, a alcătuit condacele la praznicile Mântuitorului, ale Maicii Domnului și ale Sfinților mari. A alcătuit peste o mie de condace, care se cântă în Biserică (8, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 239 - Maica Precista dăruiește călugărului bolnav, înțelepciunea cerută

Odinioară, Gherman Călugărul fiind bolnav, i s-a arătat Maica Precista, spre care avea mare evlavie și i-a zis: „Ce dorești? Sănătate sau înțelepciune?”. Gherman socotind bine, s-a rugat să-i dea înțelepciune. Și înțelepciune i-a dat.

Prin acea înțelepciune dăruită de sus, el a învățat și știa bine: elenește, latinește și evreiește, încât nu se afla nimeni în acea vreme care să știe așa de bine ca el (145, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 240 - Prunca, îndată după naștere, preamărea pe Maica Precista

Crăiasa ungurească, Ringala, îndată ce s-a născut, a început a preamări pe Maica Precista, zicând: „Bucură-te, Împărăteasă Cerească” (146, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 241 - Maica Precista ajuta pe Sfântul Grigore al Neocezareei, să cunoască adâncul credinței

Într-o noapte, pe când Sfântul Grigore cugeta adânc asupra tainelor credinței creștinești, a venit deodată o strălucire dumnezeiască și s-a luminat toată casa, mai mult decât dacă ar fi luminat soarele. Atunci a văzut o femeie preaîncuviințată, frumoasă și minunată, și aproape de ea un bătrân preacinstit și cucernic. Se minuna Grigore și socotea în mintea lui, cum că această femeie preacinstită ar fi Împărăteasa îngerilor, dar pe bătrân n-a putut să-l cunoască cine este, până când Preasfânta nu i-a zis lui: „Ioane, ucenicule al Fiului și Stăpânului meu și cela ce ești numit cu numele preamăririi, arată taina adevăratei credințe lui Grigore acesta, iubitul rob al învățătorului tău, ca să înțeleagă adâncul cuvântării de Dumnezeu, pentru ca să nu-l biruiască vreun eretic cândva”.

Acestea auzindu-le Sfântul, a cunoscut cum că a fost Ioan Evanghelistul, care a venit cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să-l învețe mărturisirea cea drept-slăvitoare a credinței, pentru că în vremea aceea erau mulți eretici și cu cuvintele lor cele amăgitoare înșelau pe mulți și îi trăgeau la dogmele lor cele răzvrătite. Sfântul Grigore a făcut, din acea învățătură, regula cuvântărilor sale. Simbolul acesta l-a lăsat bisericii sale, care l-a păstrat cu mare sfințenie, contra ereziei arienilor și semiarienilor. În simbolul acesta, Taina Preasfintei Treimi era explicată foarte lămurit (9, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 242 - Maica Precista a încredințat pe îndoielnic care-i adevărata credință

În Bononia era un copilandru, care se chema Raneff. Acela fiind creștin, a început a se îndoii în credința sa. El se tot frământa mereu cu mintea, zicând în sine: „Oare care-i adevărata credință? Cea evreiască, cea păgânească, ori cea creștinească?”. Și, mai, mai, voia să lase legea creștinească și să se ducă la cea evreiască!

Atunci i s-a arătat Maica Precista și l-a încredințat pe copilandru, că: credința creștinească este adevărata credință, care folosește și mântuiește pe cei care o țin cum se cade. Celelalte credințe: evreiască și păgânească, sunt păgubitoare și primejdioase mântuirii sufletelor (148, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 243 - Cel simplu, cu mintea rostind rugăciunea „Bucură-te Marie”, proslăvit după moarte

În cetatea Romei era un om cu numele Ioan, foarte evlavios și bogat, dar avea mintea lui atât de greoaie, că nu putea să învețe carte nicidecum și nici măcar o rugăciune pe care să o zică după rânduiala creștinilor. Pentru aceasta s-a dus într-o mănăstire și, dăruind acolo toate câte erau ale lui, s-a făcut monah pentru ca să-l învețe frații carte. Pentru dragostea și pentru bogăția pe care o avea, l-au primit cu dragoste și toți îi spuneau Psalmi și rugăciuni, însa el nu putea să învețe nimic.

Atunci un frate iscusit și cu fapte bune, citindu-i lui toate rugăciunile, una câte una, l-a întrebat care din toate i s-a părut mai frumoasă, ca să-l învețe, el a zis că aceea: „Bucură-te Marie” i-a plăcut mai mult. Punând multă osteneală, după multă vreme a învățat închinăciunea îngerească, adică aceasta: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Bucură-te, ceea ce ești plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Bindecuvântată ești Tu între femei și bindecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre”.

Și s-a umplut de multă bucurie și veselie că a învățat această închinăciune îngerească, încât se părea că a găsit o comoară de mult preț. Și în toată vremea alt cuvânt nu zicea, decât numai acesta: „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar, Marie”. Pentru aceasta toți frații i-au scos poreclă, zicându-i: „Bucură-te Marie”, de care el însă mult se veselea și totdeauna se ruga către pururea Fecioara, zicând această închinăciune îngerească cu bucurie și veselie neasemănată. Și aceasta a zis-o pururea pomenitul, până în ceasul în care i-a ieșit fericitul lui suflet.

Iar după ce i-au cântat prohodul după rânduială, l-au îngropat într-un loc deosebit, pentru că sfințitele lui moaște au răspândit bună mireasmă, care nu s-a împutinat după ce l-au acoperit, ci încă mai mult creștea în fiecare zi. Și simțeau frații un miros de negrăită bună mireasmă. Când i-au făcut pomenirea cea de nouă zile, au văzut o minune preaslăvită și s-au înspăimântat. Și anume: a răsărit din mormântul lui un crin preafrumos, și pe fiecare frunză erau scrise aceste cuvinte cu slove de aur: „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar, Marie”. Și buna mireasmă a crinului aceluia nu se asemăna cu nici o floare pământească.

Iar egumenul a zis fraților: „Iubiții mei! Din lucrul acesta minunat putem cunoaște ce mare sfințenie a avut fericitul acesta și cât de multă dragoste către Doamna noastră! Cu cuviință este să vedem și rădăcina acestui crin, pentru ca să înțelegem cu ce daruri se răsplătește acel care iubește din toată inima pe pururea Fecioara Maria”. Și săpând mormântul, au văzut cum că crinul a crecut din gura Cuvinciosului și s-au

însăimântat. Iar poruncind egumenul ca să se desfacă sfintele moaște, au văzut cum pe inima lui era icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și mult s-au însăimântat. Luând cu litanie și cu tămâieri acel sfințit crin, l-au așezat la loc de cinste, împreună cu sfintele moaște. Și toți îl cinsteau și se cucerniceau de el, pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni, să dea Dumnezeu să ne învrednicim și noi de fericirea cea cerească. Amin (29, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 244 - Maica Domnului înțelepțește pe cel ce din simplitate se îndoia de fecioria Ei

După 700 de ani de la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, era un pustnic, atenian de neam, înțelept în scripturi, dar în fapta bună și mai înțelept, cu numele Eghidie care, după moartea părinților săi, împărțind la săraci averile sale, a plecat din patria sa. Călătorind el la Ierusalim, după ce s-a închinat Sfintelor Locuri, s-a dus în părțile cele mai dinăuntru. Iar acolo, găsim o peșteră cu un izvor limpede și cu vreo câțiva copaci, i-a plăcut mult liniștea locului aceluia. Și rămânând acolo, petrecea pustnicește, fiind hrănit de o cerboaică, care cu dumnezeiască voie se ducea la el de o mulgea și cu laptele ei și cu buruieni se hrănea.

Prin apropierea aceluia loc, într-o cetate oarecare se afla un dascăl, întru a cărei minte, diavolul cel ucigător de oameni semănase neghina îndoirii despre fecioria Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, căci își zicea în mintea lui: Cum poate să fie Maică și Fecioară? Și se silea sărmanul dascăl să scoată această drăcească gândire din mintea sa, dar nu izbutea.

Auzind că pustnicul cel mai sus zis avea darul lui Dumnezeu și înțelepciunea omenească, s-a dus la dânsul, pentru ca să vadă, de l-ar putea izbăvi cumva de hula aceea pe care o avea în mintea lui.

Iar când era aproape de chilia Avvei Eghidie ca la trei stadii (ca din dumnezeiescul dar), a ieșit Cuviosul întru întâmpinarea lui, pentru că a cunoscut venirea dascălului și gândul inimii lui.

Când s-au apropiat unul de altul, dascălul heretisindu-l (salutându-l) pe sfântul, i-a făcut metanie până la pământ, însă cuviosul, drept răspuns, lovind cu toiagul într-o piatră, a zis cu mare glas: „Fecioară mai înainte de naștere”. Și îndată a răsărit dintr-acea piatră un crin foarte frumos la vedere, iar la miros cu neasemănată bună mireasmă. Atunci lovind a doua oară în piatră, a zis: „Fecioară în naștere”. Și a răsărit un alt crin asemenea celui de mai înainte. Apoi, lovind a treia oară cu toiagul în piatră și zicând: „Și după naștere fecioară a rămas”, îndată a răsărit alt crin asemenea preaminunat. După care Cuviosul s-a întors la chilia sa, nemaivorbind nicidecum alt cuvânt.

Înspăimântându-se dascălul de o facere de minuni ca aceasta, s-a izbăvit de ispită. Și a propovăduit tuturor minunea, pentru ca să se proslăvească Preacurata Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni să dobândim și noi împărăția Cerului! Amin (41, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

Minunile Maicii Domnului făcute celor bolnavi

MINUNEA 245 - Bogatul a scăpat de boală, numai după ce a întors satul răpit

Odinioară, un om bogat a luat cu sila un sat care era închinat Maicii Domnului. Episcopul Genomenului, Domos, de multe ori i-a adus aminte bogatului să iasă din sat, dar el nu asculta.

După aceea l-au apucat pe acel bogat hrăpăreț niște friguri, care-l torturau groaznic. Zăcând el așa pe pat, unde-l scuturau frigurile, i s-a arătat într-o noapte Maica Domnului, având în mână un ciocan de fier. Cu acel ciocan l-a lovit în frunte și l-a vătămat.

Bogatul, cunoscându-și păcatul său, a dat înapoi satul acela Episcopului Domos și pe lângă sat i-a mai dat și alte multe daruri. Astfel, după ce a înapoiat ceea ce a răpit, bogatul s-a făcut sănătos, prin rugăciunile Maicii Domnului. Dar urmele loviturii din frunte s-a cunoscut până la moarte (150, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 246 - Copilul bubos s-a vindecat prin Maica Domnului

Un copil, care se chema Adam, era stricat pe față de bube. Bubele acelea răspândeau în jur un miros așa de urât, încât la școală copiii nu puteau să stea pe lângă dânsul. Acest băiat avea multă evlavie către Maica Domnului. Mergând la școală, el intra mai întâi în biserică. Acolo se ruga Maicii Domnului, zicând: „Bucută-te ceea ce ești plină de bucurie, Domnul este cu tine”. Așa făcea el în toate zilele.

Într-o noapte părându-i-se copilului că a bătut toaca, a venit la biserică pentru a asculta slujba Utreniei. Ajungând aici, a aflat ușa încuiată. După obiceiul lui a îngenunchiat în tinda bisericii și s-a rugat Maicii Precistei, înainte icoanei Ei de acolo. Când s-a sculat de la rugăciune, a văzut ușile bisericii deschise și înăuntru bisericii lumină mare. Îndată intră în biserică să se roage. Acolo a văzut pe Maica Precista, însoțită de o mulțime de fecioare. Ea ședea pe un tron strălucit. Văzând băiețușul venit în biserică pentru a se ruga și a cere cele de folos, îi zise: „Fiule! Pentru ce nu te îngrijești ca să-ți vindeci boala capului tău?”. Copilul a răspuns „Doamna mea, mult s-au ostenit părinții mei, rudeniile și prietenii mei să mă vindece, dar toate îngrijirile, doctorii și doctoriile, nu m-au vindecat”. Preasfânta Doamnă îi zise: „Mă cunoști tu pe mine, cine sunt?”. Copilul i-a răspuns: „Nu te cunosc, Stăpână!”. Doamna i-a zis iarăși: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos. Pentru că ai bună obișnuință a te ruga, am venit aici ca să te vindec”. Acestea zicând, i-a făcut semn să se apropie. Apoi, punându-și mâna pe capul lui, a zis: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Să fie sănătos capul tău, și niciodată să nu-l mai doară până la moarte, pentru evlavie ce o ai către mine”.

După aceea, Maica Domnului, cu fecioarele care o însoțeau, s-a înălțat la ceruri. Copilul Adam a rămas acolo în biserică, sănătos. După ce a terminat școala, s-a dus la mănăstire și s-a făcut monah. Acolo a slujit Făcătoarei lui de bine, cu trup și suflet în toate zilele vieții sale. După trecerea din viața aceasta, sufletul lui a fost dus de îngeri în ceruri, unde pururea preamărește pe Domnul Dumnezeu Iisus Hristos și pe Maica Sa

Preacurată dimpreună cu oștile îngerești și cu toți Sfinții în vecii vecilor. Amin (151, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 247 - Creștinul hagiu vindecat de Maica Precista

Un creștin din cetatea Monaco fusese la Ierusalim. Pe când se întorcea de acolo la casa sa, s-a îmbolnăvit. S-a dus la doctori, a luat doctorii, dar totul a fost în zadar. În acel timp, un om oarecare, creștin evlavios, l-a învățat să meargă și să se închine Maicii Precistei, înaintea icoanei Preasfinției Sale de la Gali și astfel s-a folosit. Din acel ceas, bolnavul a început să se roage Maicii Precistei cu multe lacrimi. În acea clipă a văzut pe Maica Precista stând lângă dânsul. Ea ținea într-o mână pe Pruncul Hristos Dumnezeu-Omul; iar în cealaltă mână o făclie aprinsă. Ea îndată l-a binecuvântat și bolnavul s-a vindecat de boala sa. Bolnavul văzându-se vindecat, s-a dus în cetatea Galilor, mulțumind mereu Maicii Precistei pentru vindecare și pentru sănătatea pe care i-a dat-o (152, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 248 - Maica Precista vindecă un morar de lîncezie

În satul Lublin, din țara Niderlandei, era un morar, care căzuse în lincezie. Bietul om se va fi căutat el și prin babe și prin doctori, dar zadarnic; de boala lui nu putea nicidecum scăpa. Nemaivând nici o nădejde de izbăvire prin oameni, a alergat la ajutorul lui Dumnezeu și al Maicii Precistei. El a început să se roage zilnic Maicii Precistei să-l ajute în acea nevoie, a se mântui din acea suferință. Mai ales s-a rugat la praznicul Adormirii Maicii Domnului. Într-o noapte, pe când se ruga, i s-a arătat Maica Precista, însoțită de multe fecioare și i-a zis: „Ți-am auzit suspinurile tale cele grele și plângerile amare. Pentru aceea am venit să-ți dau ajutor. Poruncește la ai tăi, să te ducă la biserică, la Altarul meu”. Morarul, făcând așa cum l-a învățat Maica Precista, s-a vindecat de acea boală, devenind iarăși sănătos (153, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 249 - Maica Precista izbăvește pe un copil, viitor Episcop, de o groaznică vedenie

Eschin, Episcopul Domnului, la vârsta de 12 ani, a fost trimis de părinții lui la învățătură, în țara Saxoniei. Ajungând acolo, s-a îmbolnăvit foarte greu. În acea vreme, a avut o vedenie în care i s-a părut că cineva l-a rupt și l-a aruncat într-un cuptor de foc, unde a început să ardă. Acolo fiind, a văzut niște uși foarte strâmte. Prin acele uși a fugit foarte repede afară din cuptorul acela înfocat și a ajuns la un foișor foarte frumos. Acolo a văzut pe Maica Precista șezând pe tronul ei împărătesc. Ea l-a dojenit și l-a gonit,

pentru că niciodată nu rostise cu gura sa cântarea îngerilor: „Bucură-te, ceea ce ești plină de bucurii, Domnul este cu tine”.

Copilul s-a rugat și a făgăduit Maicii Precistei, că-și va aduce aminte întotdeauna de Dânsa, în rugăciunile sale. Astfel, cu ajutorul Preasfinției Sale, s-a mântuit de acea groaznică vedenie și de boala pe care o avea asupra lui. Trăind o viață plină de credință și fapte bune, cu timpul a fost ales Episcop (Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 250 - Necinstitorul sărbătorii trăznit... apoi vindecat de Maica Domnului prin sfântul Ipolit

Un creștin ușuratic, anume Petru, a plecat cu plugul în țarină în sărbătoarea Sfintei Maria Magdalena, la a cărei biserică se prăznuia hramul. Ajuns acolo, s-a apucat de arat, zicând diferite vorbe deșarte. Pe când ara el așa, cu multă îndărătnicie și obrăznicie, un fulger puternic s-a coborât din cer și l-a trăsnet. Trăsnetul i-a ars plugul, boii și pe Petru. Pe Petru l-a ars trăsnetul până la vine și oase. Necredinciosul Petru, în acea grea boală și suferință, a poruncit să-l ducă la biserica Sfintei Maria Magdalena, a cărei sărbătoare o necinstise cu aratul lui. Acolo, prin rugăciunile făcute de preoții bisericii înaintea lui Dumnezeu și a Sfintei Maria Magdalena, s-a mai potolit focul ce ardea în trupul lui, dar la sănătatea lui cea dinainte tot nu și-a revenit. Atunci, cei de aproape ai lui s-au sfătuit, să-l ducă la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, în care se făceau multe minuni. În noaptea ce a urmat după ce l-au dus pe dânsul în biserică, i s-a arătat lui Maica Precista, împreună cu Sfântul Ipolit. Dânsa a poruncit Ierarhului Ipolit să-l tămăduiască pe Petru. După porunca Maicii

Domnului, Sfântul Ipolit l-a tămăduit îndată (155, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 251 - Maica Domnului a vindecat pe Episcopul care se ruga Ei

Radvod, Episcopul Trachetenului, totdeauna se ruga Maicii Precistei. Mai pe urmă îmbolnăvindu-se greu, i s-a arătat lui Maica Preasfântă și l-a tămăduit de boala sa (157, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 252 - Maica Precista se ruga lui Hristos să ia bolile de pe oameni

În cetatea Svesion din Franța, un copil de 11 ani era ținut de o boală grea. El se ducea adeseori la biserică împreună cu părinții lui, unde se ruga Domnului și Maicii Lui, ca să capete vindecare.

Într-o zi de sărbătoare, pe când se ruga împreună cu clerul și tot poporul, băiatul a strigat: „Am văzut pe Maica Precista rugându-se Fiului Ei iubit, Iisus Hristos Dumnezeu-Omul, ca să ia bolile de pe oameni”, pentru că în acea vreme erau multe boli în lume.

Hristos ascultând-o, a răspuns: „Maica Mea, fie voia Ta” (158, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 253 - Maica Precista vindecă de boală pe un pașă turcesc

Corcatus, pașă turcesc, era cuprins de o boală grea. Ascultând sfatul bun al unui Preot creștin, s-a închinat Maicii Precistei, înaintea icoanei Ei de la biserica Lavrei. După rugăciunea făcută cu credință, pașa s-a vindecat de boala, pe care doctorii acelei vremi, n-au putut-o vindeca. Încredințându-se de sănătatea care venise după rugăciunea făcută, a cunoscut căci cu adevărat, Maica Precista l-a vindecat (159, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 254 - Maica Domnului vindecă o fecioară de boala ciumei

O fecioară creștină, care se numea Colomba, din cetatea Mediolanului, olovise boala ciumei. Biata fecioară zăcea pe patul ei și era gata să moară. În acel timp i s-a arătat ei Maica Precista și a uns-o cu untdelemn din cer. Atunci, îndată s-a vindecat de boala ciumei, sculându-se din patul zăcerii și făcându-se deplin sănătoasă (160, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 255 - Maica Domnului scapă de moarte pe Episcopul Teodor otrăvit de vrăjmași

Niște oameni răi, vrând a-l omorî pe Sfântul Teodor, Episcopul cetății Anastasi, i-au dat otravă. Îndată după ce a băut otrava, s-a îmbolnăvit greu. Era gata, gata să moară. El avea în mare cinste pe Maica Precista, care îi era: ctitoră și bună ocrotitoare. Văzându-l în acea mare primejdie, pe cel ce se ruga ei în toată vremea, Maica Precista i s-a arătat și l-a izbăvit din acea primejdie de moarte (162, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 256 - Pentru un păcat al neascultării, Preacurata nu a luat pe preot la cer

În cetatea Paterbona, din țara Coloniei, era un preot anume Petru. Acest preot avea în foarte mare evlavie pe Maica Domnului.

Odinioară s-a îmbolnăvit greu. Era aproape gata să moară. Atunci i s-a arătat Maica Preacurată și i-a zis: „Ai să mai rămâi încă în trup și să viețuiești pe pământ”. Maica Preasfântă nu l-a luat cu sine la cer, după cum dorea el, pentru că avea în sine un păcat al neascultării (164, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 257 - Maica Domnului, arătându-se în slavă cerească, izbăvește de nebunie și convertește pe un tătar

Un tătar era cuprins de lingoare și avea crize foarte mari. Odată adormind toți cei ce erau cu dânsul, el a fugit în pustii și a umblat nebun trei zile. A patra zi și-a venit în fire și a văzut o lumină mare, sus pe munte. Suind el pe muntele acela, a văzut un Împărat minunat șezând într-un scaun de aur, iar de-a dreapta lui a văzut-o pe Precista, înconjurată de lumină nespasă, șezând în scaun tot de aur. Și era locul acela plin de îngeri, iar fețele lor străluceau ca stelele. Îndată a trimis Împăratul o slugă de l-a îmbrăcat cu o haină (căci era gol) și l-a dus la Împăratul, care i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu creștinesc, Împăratul și Dumnezeu cel de veci”. După aceea un ostaș, călare pe un cal alb, l-a luat pe dânsul și l-a dus în oastea tătarilor. Acolo l-a însoțit trei zile, apoi nu l-a mai văzut. Tătarul acela a căutat între poporul său doi preoți creștinești, și după porunca lui Hristos, învățând de la dâșii credința creștinească, s-a botezat dimpreună cu mai mulți tătari și așa au petrecut viață sfântă (200, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 258 - Un orb, chemând numele Maicii Domnului, își recapătă vederea și rușinează pe evrei

În vremea lui Bonifatie, papa Romei, care a cerut de la Foca împăratul, o capiște păgânească ce se chema Panteon și au închinat-o în cinstea Precistei, a fost în Roma o mare ceartă între creștini și între evrei, despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Evreii ziceau că nu poate fi un lucru ca acesta, ca o fecioară să nască, iar creștinii stăruiau în credința lor.

Era în vremea aceea un orb din naștere, care cu multă înțelepciune combătea pe evrei, susținând întruparea lui Hristos din Preacurata și pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Evreii neputând să-i stea împotriva, au început a râde de orb, zicându-i: „Dacă Hristosul tău ar fi Dumnezeu, ți-ar da și ție vederea, orbule!”. La care orbul le-a răspuns: „Așteptați până în trei zile, și veți vedea prin mine, puterea lui Dumnezeu”.

Peste trei zile, la praznicul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-au adunat în biserică soborul bisericesc în frunte cu papa Bonifatie, drept-credincioșii creștini din Roma, deasemeni și un număr mare de evrei, cu care urma să se discute despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Din porunca lui Bonifatie, în biserică era prezent și orbul acela. După ce a început Sfânta Liturghie, orbul acela s-a rugat cu credință Maicii Domnului, după care a încheiat cu cuvintele: „Bucură-te Preasfântă Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Marie!”. În acel moment i s-au deschis ochii orbului și vedea. Creștinii văzând această mare minune, au început a striga cu glas mare: „Slavă ție Dumnezeul nostru, slavă ție”, iar evreii au crezut și ei în Hristos. Puțini dintre ei, care au rămas în necredință, îngrozindu-se au fugit din Roma (202, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 259 - O fecioară vătămată de farmece, se vindecă rugându-se la icoana Maicii Domnului

Varvara, fiind fermecată de niște oameni răi, nu puteau doctorii în nici un chip să o vindece. Odinioară aflându-se în satul Rostoc, i s-a arătat ei o fecioară de mare cinste, și i-a zis: „Du-te la catedrala din Măgura, acolo vei afla icoana Precistei ținând pe Hristos în brațe; cu ajutorul ei vei dobândi sănătatea”, apoi a dispărut. Varvara făcând așa cum i s-a poruncit, adică rugându-se Maicii lui Dumnezeu cu credință, s-a vindecat de acea boală (259, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 260 - Cu ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de ciumă

Odinioară, pe timpul Sfântului Grigorie cel Mare, în Roma a bătuit ciuma. De ziua Sfintelor Paști, Sfântul a poruncit să se scoată icoana Maicii Domnului și să se facă litanie pe ulițele cetății. Făcându-se lucrul acesta, pe unde se purta icoana Precistei, de acolo ieșea ciuma, pentru care oamenii s-au bucurat și au lăudat pe Dumnezeu mulțumind lui Hristos și Preacuratei sale Maici. În acel timp s-a auzit din cer un cor îngeresc, cântând cântări de laudă Preacuratei Fecioare, Împărăteasa cerului, astfel: „Veselește-te, Aliluia! Căci acela pe care l-ai purtat, Aliluia, Aliluia, a înviat precum a zis, Aliluia” (265, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 261 - Nizor tâlharul atras la pocăință printr-o minune făcută în biserica Maicii Domnului

Într-un ostrov care se chema Paros, un arap, tâlhar de mare, care se chema Nizor, a vrut să ia dintr-o biserică a Precistei, ce se afla în acel ostrov, o piatră frumoasă și s-o ducă la Crit, să o închine idolilor.

Cu voia lui Dumnezeu, aceea piatră a crescut așa de mare, încât, nu încăpea să iasă pe uși. Iar acel arap mâniindu-se, a poruncit de au tăiat-o în bucăți și au dus-o în corabie. Pietrele după ce au fost duse în corabie s-au făcut așa de grele, încât au cufundat corabia și s-au înecat cu toții în mare (274, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 262 - O fecioară jucând s-a îndrăcit, salvată într-o biserică a Maicii Domnului

În țara Brabanției, într-o cetate care se chema Mihlim, o fecioară a jucat multă vreme în ziua duminicii și ostenindu-se s-a întors acasă. Iată însă că a intrat în ea duhul cel rău și așa a muncit-o tare, încât oamenii au căutat să o lege.

A doua zi de dimineață, au dus-o în biserica Precistei, în care de multe ori se făceau minuni. În aceea biserică, un copil mic, însemnându-o pe fecioară cu Sfânta Cruce, a ieșit dintr-însa duhul cel rău, făcându-se în chip de vierme păros. După ce a ieșit pe gură din fecioara aceea, copilul luând viermele cu îndrăzneală, acela a pierit dinaintea tuturor oamenilor. Mâna copilului, prin atingerea de viermele acela, s-a făcut neagră; iar

dacă au stropit-o cu apă sfințită, s-a făcut iar cum a fost mai înainte (277, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 263 - Maica Domnului vindecă mâna taiată de iconoclaști, a Sfântului Ioan Damaschin

Se vede în viața Sfântului Ioan Damaschin, pe care a scris-o prea înțeleptul Ioan, Patriarhul Antiohiei, cum că în vremea lui, Leon Isaurul era mare prigonitor al icoanelor în Constantinopol și pe mulți drept-credincioși a muncit împăratul cel urător de Hristos, cu multe feluri de munci. Înștiințându-se de aceasta Ioan Damaschin, pe care îl avea împăratul Saracinilor ca întâiul sfetnic, scria în fiecare zi scrisori și le trimitea la Constantinopol, drept-credincioșilor, în care arăta, cu mărturii vrednice de crezut, cum că toți care nu se închină Sfintelor icoane sunt eretici și fără de Dumnezeu și de împărăția lui Hristos străini. Auzind împăratul despre acestea, a cerut să-i dea una dintre scrisorile lui Ioan, pe care a arătat-o dascălilor, întrebându-i dacă poate cineva dintre dânșii să imite chipul scrisorii.

S-a aflat un om foarte iscusit în scrierea frumoasă, care s-a făgăduit împăratului că va face o copie atât de asemănătoare, încât nici Ioan nu va mai putea-o cunoaște pe cea scrisă de el. Acestuia a poruncit împăratul cel viclean, de a scris către dânșul o scrisoare, ca și cum ar fi de la Ioan, în care zicea acestea: „Împărate, întru mulți ani să trăiești, închinăciunea cea cuviincioasă împărăției tale aduc eu robul tău Ion din Damasc și îți arăt ca să știi, că cetatea noastră este în vremea aceasta slăbănogită, pentru că lipsesc cei mai mulți ostași ai Agarenilor, fiind plecați la război. Și dacă vei trimite

puțină oaste, cu înlesnire o iei, și îți voi ajuta și eu, pe cât pot, la o apucare ca aceasta, pentru că în mâinile mele este toată cetatea”.

Acestea scriindu-le vicleanul împărat, a făcut și altă scrisoare cu mâna lui, către stăpânitorul Agarenilor, zicând acestea: „Preaiubite și de bun neam, Voievodule, al cetății Damascului, bucură-te! Știi că nu este nici un lucru mai fericit, mai lăudat, și lui Dumnezeu plăcut, decât dragostea ca să păzească cineva tocmelile de pace, pentru aceasta nu vreau să stric prietenia pe care o am cu bunul tău neam, cu toate că un prieten al tău adevărat, mă îndeamnă și mă cheamă pe mine la aceasta, și îmi trimite scrisori de multe ori, ca să vin asupra ta cu război. Iar pentru încredințarea ta îți trimit una din scrisori, pentru ca să cunoști adevărata prietenie pe care o am eu către tine, și vicleșugul și răul nărav al aceluia care a scris-o”.

Aceste două scrisori le-a trimis pe un serv al său, cel cu numele Leu, dar care avea socotință de șarpe, la cel viclean și barbar, care, văzându-le, s-a mâniat, și chemând pe Ioan, i le-a arătat. Iar Ioan înțelegând viclenia împăratului, spunea adevărul, nu numai că nu le-a scris, ci nici în mintea lui nu le-a gândit niciodată. Iar barbarul fiind biruit de mânie, n-a crezut dezvinovățirea lui Ioan, nici soroc nu i-a dat, ca să arate adevărul, ci a poruncit să-i taie mâna lui. S-a tăiat dreapta aceea, care muștra pe cei ce urăsc pe Domnul, și în loc să se vopsească cu cerneală ca mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge, și după ce au tăiat-o, au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toți oamenii. După ce a trecut ziua, a trimis Ioan mijlocitor, rugându-se tiranului ca să-i dea mâna ca s-o îngroape, ca să-i mai ușureze durerea lui, iar acela a primit și i-a dat-o.

Ioan luându-o pe dânsa și intrând în casa sa, a căzut la pământ, cu fața în jos înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, zicând acestea cu lacrimi și cu credință: „Stăpână Preasfântă Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeul meu, pentru dumnezeieștile icoane dreapta mea s-a tăiat. Cunoști bine pricina pentru care s-a nebunit Leon; apucă dar, înainte, ca o grabnică ce ești, și-mi vindecă mâna mea; dreapta celui înalt, Care s-a întrupat din Tine, multe puteri face prin mijlocirea Ta; așa și acum, pe dreapta mea

aceasta să o vindece, pentru rugăciunile tale, pentru ca să poată scrie dulci și întocmite cântări, care se cuvin să se aducă ție, Născătoare de Dumnezeu și Celui ce S-a născut din tine și, totodată, ajutătoare să se facă dreptei credințe”.

Acestea zicând Ioan cu lacrimi, a adormit, și a văzut icoana pururea Fecioarei, care i-a zis lui, cu privire blândă: „Vezi, sănătoasă s-a făcut mâna ta, și să nu-ți pese mai mult pentru aceasta, ci fă-o pe dânsa trestie a scriitorului degrabă, după cum te-ai făgăduit mie acum”. Deșteptându-se și văzând mâna lui vindecată și lipită la locul ei, s-a bucurat cu duhul pentru Dumnezeu și pentru Maica lui, căci a făcut cu dânsul mărire cel puternic. Toată noaptea a cântat veselindu-se, aducând mulțumire lui Dumnezeu, și zicând: „Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie”, „Dreapta Ta a vindecat pe dreapta mea cea tăiată, și pentru aceasta va sfărâma pe vrăjmașii care nu cinstesc preacinstită icoana Ta, și a aceleia ce te-a născut pe Tine, și prin mâna mea va zdrobi pe necinstitorii de icoane, cei potrivnici mulțimii slavei tale”.

A petrecut astfel toată noaptea, veselindu-se și cântând laude pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă și au văzut vecinii lucrul cel minunat, au vestit în toată cetatea. Însă oarecare oameni urători de Hristos au zavistuit, și ducându-se au spus stăpânitorului, cum că nu s-a tăiat mâna lui Ioan, ci oarecărui rob al lui, dându-i arginți nenumărați.

Iar stăpânitorul a poruncit ca să vină Ioan, să vadă mâinile lui, și venind i-a arătat mâna cea tăiată, care avea un semn roșu împrejur, pe care l-a iconomisit Stăpâna Preasfântă, pentru nemincinoasa mărturie a tăierii. I-a zis barbarul: „Care doctor te-a vindecat și ce fel de doctorii ai pus?”. Iar Ioan cu mare și strălucit glas s-a făcut propovăduitor minunii, zicând: „Domnul, meu m-a vindecat, Doctorul cel Atotputernic, care are deopotrivă puterea, după voire”. Iar stăpânitorul a răspuns: „Iartă-mă, omule, că după cum se vede ești nevinovat; nu ai greșit la pricina aceasta, și cu nedreptate te-am osândit. Să ai dar cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul meu sfetnic, și mă făgăduiesc ție, ca

să nu fac nimic fără de sfatul și voia ta”. Iar Ioan a căzut la picioarele lui, rugându-se să-l ierte să se ducă să slujească Făcătoarei de bine, după cum I-a poruncit.

Și după ce s-a pricit mult, stăpânitorul s-a învoit și i-a dat voie și iertare să se ducă unde voiește. Ioan mulțumindu-i, s-a dus și împărțind săracilor averea sa și slobozind pe robii săi, s-a dus la mănăstirea Sfântului Sava unde, făcându-se călugăr, a intrat în ascultare la un bătrân aspru, care i-a poruncit să-și taie desăvârșit voia lui, după rânduiala viețuirii călugărești, ca să nu facă niciodată nimic, fără de învoire și blagoslovenie și să nu cânte nicidecum vreun Tropar. Dar într-una din zile, un frate al mănăstirii, a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască vreun Tropar de umilință, potrivit pentru vremea morții, ca să ia puțină mângâiere, pentru că adormise fratele său cel după trup. Ioan se temea să nu se supere bătrânul său; însă s-a biruit de multa rugămintă a fratelui, și scriind troparul acesta: „Toate sunt deșertăciuni cele omenești...”, îl cânta cu preafrumos glas, în care timp sosind bătrânul de afară, și auzind acel glas de preaumiltoare cântare, s-a scârbit și a izgonit pe Sfântul, ca pe un neascultător. Iar el căzând la picioarele bătrânului, își cerea iertare, dar acela nicidecum nu se pleca, însă pentru multa rugămintă a proiestoșilor, s-a înduplecat iarăși ca să-l primească, numai să se învoiască să curețe ieșitorile și să slujească pe călugări. Iar el a primit, cunoscând folosul ascultării.

Bătrânul văzându-l pe dânsul că ascultă, l-a primit iarăși, poruncindu-i să păzească tăcerea, precum a făcut și mai înainte. După puține zile, s-a arătat Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: „Pentru ce ai închis un izvor minunat ca acesta, care varsă afară, cu atâta dulceață, destule pâraie de apă a odihnei sufletelor, mai mult decât cel ce a izvorât cu dumnezeiască minune, din piatră în pustie? Lasă izvorul ca să adape toată lumea, să acopere mărele eresurilor și să le mute spre dulceața minunată. Acesta are să covârșească alăuta cea proorocească a lui David, și Psaltirea, cântând cântări noi, Domnului, și cântări pline de minunată dulceață, mai presus decât cântarea lui Moise și a Mariamei. Față de asemănarea alăutei lui cea dulce cântătoare și minunată, au să se socotească un basm netrebnic cântările cele fără de folos ale lui Orfeus. Acesta va cânta

cântarea cea duhovnicească și cerească. Acesta va urma cântările cele heruvimicești. Acesta va croi drept dogmele credinței și va da la iveală răzvrătirea și strâmbarea a tot erezul”.

Când s-a deșteptat bătrânul, care a avut vedenia aceasta, și i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Sfântul acestea: „O! fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta; nu în pilde, ci în adevăr, nu în ghicituri, ci în dogme. Grăiește pe care Duhul Sfânt le-a scris în inima ta; suie-te în Muntele Sinaiului cel al vedeniilor și al descoperirilor lui Dumnezeu, fiindcă te-ai smerit pe sineți până în sfârșit; acum dar, suie-te în muntele bisericii, și propovăduiește, binevestind Ierusalimului; întru tărie înalță glasul tău, căci preaslăvite lucruri mi s-au grăit mie, pentru tine, de la Maica lui Dumnezeu, și mă iartă pe mine pentru câte ți-am, greșit, căci din necunoștința mea te-am împiedicat”.

Atunci Ioan făcând început cântărilor celor ca mierea curgătoare, lumina bisericile atât de mult, încât oricine auzea cuvintele și alcătuirile lui, putea să le înțeleagă și să se folosească. Întru acest chip viețuind Sfântul, într-o petrecere îmbunătățită și preaminunată, și multe scrieri asupra luptătorilor de icoane scriind, și canoane preafrumoase și dulci la cântare alcătuind, cum și alte cuvinte la praznice, spre lauda și mărirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a odihnit întru Domnul, căruia I Se cuvine slava și stăpânirea, în veci, Amin (10, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 264 - Bătrânul bolnav, însănătoșit de Maica Domnului, era ca un tânăr

Pe vremea când Britania era drept-credincioasă, se afla într-o chinovie un preacuvios monah, care avea multă evlavie către Preasfânta Fecioară. Așa de mult o cinstea el, că dacă s-ar fi întâmplat să audă numai de numele ei cel prealăudat, adică dacă ar fi zis cineva „Maria”, ori „Născătoare de Dumnezeu”, sau chiar el singur citind undeva asemenea cuvinte, își pleca genunchii și făcea închinăciune până la pământ. Așa a făcut și făcea acel credincios și îmbuntățit monah, prieten al Preasfintei Fecioare, Maica lui Dumnezeu, în toată viața lui.

Ajungând la adânci bătrâneți, s-a îmbolnăvit. El slăbise așa de mult, că nu putea să se mai ridice din așternutul său. Egumenul, văzându-l așa, i-a dat de ascultare un ucenic, ca să-i gătească cele spre trebuință. Odată s-a întâmplat că ucenicul nu era acasă; iar bătrânul avea nevoie să se scoale din pat. Făcându-și obișnuita lui rugăciune, a încercat de mai multe ori să se ridice, dar n-a putut. Atunci îndreptându-și ochii către icoana Preasfintei, a lăcrimat și a zis către dânsa cu credință: „Preadulcea mea Stăpână, ajută-mi mie!”. Și îndată s-a aflat în fața lui Împărăteasa a toate, care i-a zis: „Pentru multa ta evlavie și pentru dragostea pe care o ai pentru mine, iată, îți adaug încă 30 de ani de viață în această lume, și-ți dăruiesc să ai putere ca pe timpul când erai tânăr, de 30 de ani. Aceasta o fac că-mi place viețuirea ta și pentru că cinstești așa de mult numele meu”.

Aceasta zicând Preasfânta, s-a înălțat la ceruri. Monahul, din acel ceas, s-a făcut sănătos și puternic cu trupul. Toți frații văzându-l mergând cu veselie și auzind de minunea făcută cu dânsul, s-au spăimântat și au prins multă evlavie către el, monahul cel smerit și înțelept, aducându-și totdeauna aminte de Făcătoarea lui de bine, o lăuda neconținut și o slăvea cu posturi, rugăciuni, privegheri și cu alte faceri de bine, până când

s-a odihnit întru Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia I Se cuvine slava și stăpânirea în veci. Amin (33, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 265 - Maica Domnului vindecă pe un ostaș căzut de la optsprezece stânjeni

În cetatea Cretei este o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în Mitropolia Sfântului Apostol Tit. Prin acea Sfântă icoană s-au făcut mari minuni, nu numai în vremea cea de demult, ci și în toate zilele, până în ziua de astăzi. Multe minuni însă se săvârșesc după credința fiecăruia. Pe mulți care zăceau de multă vreme în boli i-a vindecat, pe slăbănogi i-a ridicat, pe ologi i-a făcut să umble și alte multe feluri de boli a tămăduit. Foarte multe minuni s-au făcut cu acea Sfântă icoană, căreia i se zice: „Doamna cea din mijlocul bisericii lui Tit”. Pe acea Sfântă icoană o scot cu litanie (procesiune) în ziua a treia a fiecărei săptămâni, adică marțea, urnind-o Protopopul și Protopsaltul cetății, cum și toți preoții, cu tot poporul și mai ales mulțime mare de femei. Ducându-se la biserica Sfântului Marcu, fac slujbă cu multă evlavie, după care se duc și slujesc la mai multe biserici, după cum este orânduit după cel mai mare. Din aceasta poate să înțeleagă fiecare câte minuni săvârșește Dumnezeu cel Atotputernic prin această Sfântă icoană, cu ocazia acestor procesiuni! Din cele multe, să spunem o minune care s-a făcut acum de curând, în vremurile mai apropiate.

În anul 1599, în luna lui aprilie, într-o noapte a căzut un ostaș de pe zidurile bisericii Sfântului Petru, unde făcea de pază, după rânduiala stabilită în toate cetățile Cretei. Ostașul acela (pe care îl chema Ioan) avea mare evlavie către Preasfânta și se

ducea de multe ori de se închina în biserica mai sus zisă, a Sfântului Tit, după ce scăpa de la slujba cea împărătească.

Într-o noapte, umblând după obicei, de-a lungul zidurilor, a căzut de la înălțime de 18 stânjeni (circa 20 de metri). Jos, unde a căzut, fiind numai pietre aspre și colțuroase, i s-au zdrobit toate oasele, încât era o jalnică priveliște pentru cei cel vedeau, căci nu putea să vorbească și să se miște. Dimineața, ridicându-l pe el, l-au dus la bolnița acelei biserici, pentru ca să-l îngroape, când își va da sufletul. Nimeni nu credea că va mai trăi măcar un ceas. Pentru aceea, nici doctor n-au adus.

A doua zi, începând să vorbească puțin, a zis unui prieten al lui, ca să ia dintr-o pungă a lui în care se aflau câțiva bani și să-i dea unui Preot, să slujească la icoana Preasfintei Fecioare Maria, care se afla în biserica Sfântului Tit. După Liturghie, l-au dus și pe el în acea biserică, unde l-au lăsat toată ziua, zăcând înaintea Sfintei icoane. După aceea, făcându-se seară și venind Ecclesiarhul să încuie ușile bisericii, după obicei (ca să nu intre cineva să fure Sfintele vase), l-au ridicat pe el și l-au scos, lăsându-l afară. Acolo, afară de biserică, a zăcut el toată noaptea, rugându-se Preasfintei cu lacrimi și cu credință, ca să-l facă sănătos.

Pe la miezul nopții, adormind puțin, a văzut în vedenie pe Preasfânta Fecioară, care i-a zis: „Slăvește pe Dumnezeu căci, iată, te-ai făcut sănătos”. Atunci, deșteptându-se, îndată s-a ridicat desăvârșit sănătos și umbla, ca și cum n-ar fi avut niciodată vreo boală. Până dimineața într-una s-a rugat, slăvind pe Dumnezeu, și mulțumind Preamilostivei Maicii Lui. Dimineața, văzându-l Ecclesiarhul s-a spăimântat și a vestit această minune Mitropolitului. Ierarhul, auzind acestea, a chemat pe cei care l-au dus pe ostaș în biserică, abia viu, ca să mărturisească pricina.

Încredințându-se de cele auzite de la dânșii, despre tot adevărul, a scris aceasă minune, ca să rămână spre aducere aminte, pentru generațiile viitoare. Apoi, a poruncit să scoată Sfânta icoană, făcând procesiune în jurul cetății. Atunci s-a adunat

popor mult, urmând de aproape pe cel vindecat, care propovăduia cu mare glas, minunea pururea Fecioarei Maria. Atunci s-a slujit Litie, care a durat trei zile.

Dar nu numai minunea aceasta a săvârșit cea pururea Fericită, ci și altele nenumărate, pe care le știu toate satele și orașele Handacului. Și nu numai cu cei dinăuntrul cetății face minuni, ci și cu cei dinafară, pentru ca oricare bolnav ar merge la Sfânta icoană și, rugându-se cu credință înaintea ei, ar chema în ajutor pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, se vindecă de orice boală ar fi cuprins, mergând acasă sănătos. Pentru ale cărei rugăciuni, să dea Domnul să ne învrednicim și noi de fericirea cea cerească. Amin (67, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 266 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin Sfânta sa icoană, a risipit boala ciumei

În anul 510 după nașterea lui Hristos, a fost o mare boală de ciumă și lingoare (tifos), în Roma. Din această cauză, mureau în fiecare zi câte 2000 de oameni. În acea vreme, fiind Papă al Romei, Marele Grigorie Dialogul, a poruncit să se scoată prin oraș, icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, cea zugrăvită de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, să facă Litanie și rugăciune către Domnul, ca să înceteze moartea.

După ce s-a dus Arhiepiscopul, însoțit de popor cu Sfânta icoană, rugându-se Maicii mult milostive și cu totul îndurată, ca să îmblânzească pe Stăpânul, să înceteze urgia și dreapta lui mânie, priveau cu toții, că pe unde treceau, pierdea mirosul greu al văzduhului și se pierdea, ca un nor pe care l-ar goni un vânt puternic, rămânând în urmă văzduhul liniștit, curat și strălucitor.

După ce au înconjurat toată cetatea și au săvârșit rugăciunile, Sfântul Grigorie a văzut pe un înger stând sus pe turnul care se zice al lui Adrian și al lui Criscentie, că ștergea o sabie însângerată, după care a pus-o în teacă. Au înțeles că pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a încetat mânia Stăpânului și urgia.

De atunci, turnul acela nu se mai numește al lui Adrian sau Criscentie, ci al Voievodului Mihail, întru a cărui cinste s-a zidit cu multă cheltuială și o biserică, spre aducere aminte a acelei faceri de minuni a Maicii lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni să ne izbăvim și noi de moartea cea veșnică a muncii. Amin (45, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 267 - Maica Precista a depărtat ciurma dintre călugării credincioși

Într-o mănăstire din ținutul Halițului, din țara rusească, s-a ivit o ciurmă mare, foarte groaznică, de care au murit foarte mulți călugări. În acea vreme, ieromonahul Filaret, care mai pe urmă a fost egumen în mănăstire, a văzut pe Maica Precista în ajunul praznicului Nașterii lui Hristos, îmbrăcată într-un veșmânt prețios. Așa maiestuos înveșmântată, a văzut-o intrând pe poarta mănăstirii și a mers la biserica care avea hramul Bunei-Vestiri. Maica Preacurata luând înfățișarea egumenului, a zis către Filaret: „De acum înainte nu va mai fi ciurmă între voi. Numai socotiți bine aceasta; să vă îndreptați viața călugărească”. Aceste cuvinte grăind Maica Precista, s-a dus prin Ușile împărătești.

Ieromonahul Filaret a spus despre ceea ce a văzut. Ciurma a conținut atunci îndată. În mănăstire n-a mai fost boala ciumei după aceea, căci a dispărut cu totul (291, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 268 - Prin rugăciune către Maica Domnului, și-a scăpat soțul de boală

Un morar care se chema Ioan, din satul Glidina, era cuprins de o boală foarte grea. Era în agonia morții. Trăgea sârmanul să moară. Femeia sa, Ana, neștiind ce să-i mai facă, a alergat înaintea icoanei Maicii Precistei. Acolo, căzând cu fața la pământ, s-a rugat Maicii Preacurate, să-i dea sănătate bărbatului ei. Ea a făgăduit că, de se va însănătoși soțul ei, va merge cu el la mănăstirea cea mare - Lavra Pecersca - vor citi Paraclisul și vor da milostenii la săraci, numai să se însănătoșească. În acel chip rugându-se femeia aceea, bolnavul s-a tămăduit și s-a făcut sănătos (317, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 269 - Maica Domnului vindecă pe o femeie care suferea de zgârcirea mâinii și piciorului

O femeie care se chema Ecaterina, din satul Azov, avea o mână și un picior zgârcit. Doctorii s-au ostenit mult cu ea, dar în nici un chip n-au putut să o tămăduiască. Mama ei, Agata, văzând că doctorii nu pot nicicum să o vindece, a luat-o și a mers cu dânsa la mănăstirea Pecersca. Acolo s-a rugat Domnului Dumnezeu și Maicii Precistei să o tămăduiască. La sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, a pus-o în car, și s-a dus cu ea înaintea porții mănăstirii Pecersca, unde se afla biserica Sfintei Treimi, și a lăsat-o acolo. Mama sa s-a dus în mănăstire și a rugat pe ieromonahul Paisie ca să ia pe fata ei și să o ducă la biserica Sfintei Treimi, ca să o dăruiască pe ea lui Dumnezeu. Aceasta a și făcut-o, precum s-a făgăduit. După aceea mama ei, Agata, a vrut să meargă, să o ducă pe ea în biserică, la vecernie, după porunca eclesiarhului. Însă când s-a întors la locul unde a lăsat pe fiica ei, a găsit-o sănătoasă.

În timpul când Agata, mama ei, a zăbovit prin mănăstire, Ecaterina, fiica ei, stătea în car și se ruga Maicii Precistei. Atunci s-a arătat ei Maica Precista, îmbrăcată într-un veșmânt luminos. Maica Preacurată a luat-o de mâna dreaptă, a ridicat-o și a pus-o pe picioare. În acel timp, ea s-a făcut perfect sănătoasă (323, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 270 - Maica Precista vindecă o femeie surdo-mută

O femeie care se chema Tatiana, din cetatea Dimocului, era surdă și mută. Rudele și prietenele ei cele mai apropiate au dus-o la mănăstirea Pecersca, pentru a se ruga Maicii Precista, ca să o vindece.

Egumenul i-a dat voie să petreacă acolo și să se roage. Într-o noapte, în timp ce se odihnea, i s-a arătat Maica Precista și i-a zis: „Scoală-te, mergi la biserică și dă laudă lui Dumnezeu”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Tatiana, sculându-se îndată, a auzit foarte bine și a început a vorbi, dând slavă lui Dumnezeu cu glas mare. După aceea, femeia vindecată a mers la biserica Precistei și a mulțumit Preasfinției Sale, pentru această minunată facere de bine (325, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 271 - Maica Precista vindecă un cazac de o boală foarte grea

Un cazac zaporoj, care se chema Marco Ianurirov, din cetatea Corsunului, era cuprins de o boală grea. Doctorii nu puteau în nici un chip să-l vindece. Văzând că slăbește tot mereu, își aștepta moartea din clipă în clipă. Atunci s-a lăsat cu totul în seama Maicii Precistei, căreia se ruga fierbinte ca să-l vindece. El a făgăduit că va sluji din acea clipă la mănăstirea Pecersca, și va face orice i se va porunci, numai să-l tămăduiască de boala sa, care-l tortura groaznic. Făcând această făgăduință, îndată s-a tămăduit de boala sa, însănătoșindu-se.

Peste două săptămâni, s-a dus la mănăstirea Pecersca, a mulțumit Împărătesei cerești pentru vindecarea sa de boală, și a împlinit făgăduința sa (334, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 272 - Orbul și-a căpătat vederea prin Maica Precista

Mare dar de la Dumnezeu este vederea ochilor, și mare nefericire este pierderea vederii.

Alexandrev Solnichi s-a îmbolnăvit de ochi. După câțva timp a pierdut definitiv vederea ochilor. Ani de zile s-a necăjit, trăgând, când pe unul, când pe altul după el, spre a-l povățui la feluritele lui trebuințe. Într-o zi a praznicului Adormirii Maicii Domnului, a mers la biserică în mănăstirea Pecersca. Acolo s-a rugat Maicii Precistei, înaintea icoanei Ei, cerând să-i dea vederea. Maica Domnului i-a ascultat și împlinit cererea. Din clipa aceea și-a recăpătat vederea ca mai înainte (335, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 273 - Maica Domnului vindecă mâna ruptă a cazacului zaporojean

Un cazac din Zaporoji, care se chema Onesim Palinciuc, din cetatea Omelnic, a pornit cu oaste multă din Zaporoji, având în frunte pe atamanul Sulim, împotriva cetății turcești, anume Azov. Ei s-au îmbarcat pe caiace și au pornit pe mare, înconjurând cetatea, pe care au bătut-o foarte tare. Turcii își apărau cetatea eroic, trăgând cu tunurile și cu puștile asupra lor. În acea vreme, Onisim a fost lovit de gloanțe peste mână, pe care i-au zdrobit-o și mutat-o din încheietură încât, având dureri mari, nu mai avea speranță de vindecare.

Onesim, văzându-se astfel rănit, s-a închinat Maicii Precistei, pe care a rugat-o să-i tămăduiască mâna. El s-a făgăduit că va lucra la mănăstirea Pecersca, orice i se va porunci, numai să i se asculte și împlinească rugăciunea. După această făgăduință, încălecând pe cal, s-a îndreptat spre Omelnic. Mergând pe cale, cu ajutorul Maicii Domnului, mâna lui Onesim s-a făcut sănătoasă, ca și mai înainte. După aceea cazacul a mers la mănăstirea Pecersca, mulțumind Maicii lui Dumnezeu și împlinindu-și făgăduința (326, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 274 - Maica Domnului fiind rugată, vindecă un orb din naștere

Un bărbat oarecare cu numele Dideu, care se născuse orb din pântecul maicii sale, era foarte cinstitor de Dumnezeu și cu fapte bune. Și atât de mult iubea biserica, încât niciodată nu lipsea de la Utrenie și Vecernie, cum și la alte adunări, pentru învățătura care se făcea. Din multa cercetare, s-a făcut foarte învățat, pentru că era din fire foarte priceput și ascuțit la minte, ajutat fiind de dumnezeiescul dar. De multe ori se confrunta cu ereticii și cu iudeii, apărând dreapta credință și toți erau biruiți de dânsul, neputând să-i stea cineva împotriva.

Într-o zi, purtând o preaînțeleaptă discuție cu ei, spre apărarea și lauda pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, necredincioșii iudei au rămas cu totul rușinați. Dar neputând să-i stea împotriva, l-au ocărât, zicând: „Nu te rușinezi, orbule și necunoscătorule, să crezi și să slujești Aceleia, care nu poate să te lumineze? Dacă este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, de ce n-a voit să te vindece ca să nu fii orb, căci ai către Dânsa o evlavie așa de mare?”. Iar acela a răspuns lor: „În cutare zi voi da răspuns vouă la întrebarea aceasta”. După care ducându-se la casa lui, a dat multe milostenii și s-a rugat cu post, trei zile și trei nopți, vărsând lacrimi și având credință către Dumnezeu cel Atotputernic și către slăvită Împărăteasă Maria, Maica lui Iisus Hristos, cerând să-l lumineze spre muștrarea ereticilor și a necredincioșilor iudei. Apoi, în ziua cea hotărâtă, adunând pe toți ereticii, pe iudei și pe mulți din creștini, într-o mare și frumoasă biserică, a stat înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, zicând aceasta în auzul tuturor: „Stăpână și Doamnă a toată zidirea, pururea Fecioară, după cum te-ai învrednicit de ai născut fără de stricăciune pe Dumnezeul tuturor, lucru negrăit și întrutot minunat, care nu s-a mai auzit niciodată asemenea, săvârșește și cu mine o mică facere de minune; dăruiește-mi lumina ochilor mei. Darul acesta nu-l cer pentru îndemânarea mea - căci

după cum până în acest ceas am purtat cu mulțumire lipsa aceasta, aș fi putut răbda până la sfârșit, fiind ajutat de darul tău - ci pentru ca să creadă cei ce stau de față, cum că S-a născut cu adevărat, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu din ființa ta cea Preacurată, în chip negrăit, cum numai El a știut, ca să se întoarcă lumea la credința cea drept-măritoare și să se propoveduiască minunile tale”.

Acestea zicând, cu neîndoită credință s-au deschis ochii celui ce mai înainte era orb și a primit lumina cea mult dorită. Și toți au slăvit pe Dumnezeu Cel ce face, prin Preacurata Maica Lui, asemenea minuni. Și mulți eretici și iudei s-au botezat în ziua aceea, pe care luându-i în casa sa, cel ce mai-nainte a fost orb, a făcut un ospăț mare și masă la săraci și străini, mulțumind făcătoarei de bine din toată inima sa. Această dragoste și recunoștință, față de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, el a purtat-o în toate zilele vieții, cu sfințenie păzind poruncile Domnului. Apropiindu-i-se sfârșitul, s-a mutat la viața cea neîmbătrânitoare și întru tot fericită, pe care, să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim și noi toți, cu darul și iubirea Sa de oameni. Amin (61, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 275 - Un creștin pedepsit pentru o mică hulă, miluit și vindecat de Maica lui Dumnezeu

Un om sărac de bunătățile pământești, însă bogat cu prisosință în fapte bune, mergând pe drum, din neluare aminte, s-a poticnit, lovindu-se cu piciorul de o piatră, care desculț fiind, l-a durut foarte tare. Văicărindu-se de dureri ca un om, a zis către piatră cuvintele acestea: „Obștescul vrăjmaș te-a pus aici în drum, și nu om”. Însă îndată ce a zis hula aceasta, l-a pedepsit Preabunul Dumnezeu într-un chip minunat.

I s-a părut săracului aceleia, cum că i-a vărsat cineva o căldare cu apă clocotită pe capul lui și l-a luat o așa durere, încât a rămas orb și în nesimțire. Ridicându-l niște trecători, l-au dus la casa sa, și a zăcut la pat multă vreme, fiind țeapăn de la mijloc în jos, iar cealaltă parte a trupului, rănit și putrezit în așa chip, încât nu putea cineva să se apropie de el, numai rudeniile lui care-l îngrijeau.

A zăcut el multă vreme chinându-se, însă nicidecum nu se plângea, nici a zis vreun cuvânt greu sau fără de cuviință către Domnul, ci pururea mulțimea, Îl lăuda, Îl mărea, zicând în sine: „Pe care-l iubește Domnul, îl și pedepsește” și altele asemenea, având mare răbdare și suferință multă. Postea, priveghea, se ruga pentru cei ce-l miluiau și-i slujeau lui.

Domnul văzând minunata lui răbdare, a hotărât să-l vindece și vindecarea lui a fost în acest chip: La privegherea Sfintelor Paști, ducându-se la biserică rudele lui, el a rămas singur acasă și, auzind toaca ce prevestea bucuria Învierii lui Hristos, a plecat capul acel sărac, slăvind și el pe Dumnezeu după cum putea. Și așa rugându-se, a văzut înaintea lui o femeie frumoasă, care i-a zis lui: „Pentru faptele tale bune și pentru răbdarea ta cea multă, Domnul s-a milostivit și te-a auzit pe tine. Spune rudeniilor tale să te ducă la biserica Născătoarei de Dumnezeu și să te așeze înaintea icoanei Ei și acolo, făcând rugăciune, vei vedea dumnezeiescul ajutor”.

Așa făcând, bolnavul a primit cu darul lui Dumnezeu desăvârșită sănătate și s-a întors la casa sa, mergând singur pe picioarele lui, bucurându-se, veselindu-se și mulțumind Domnului și pururea Fecioarei Maria, Maicii Lui, pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim și noi de fericirea cerească. Amin (58, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 276 - Minunile făcute de Maica lui Dumnezeu în biserica Sa cea din Neoriu

Pe vremea bine-credincioșilor împărați, Mihail și Teodora, a fost în Țarigrad un patriciu, cu numele Antonie, care avea în casa sa o biserică frumoasă și slăvită, zidită întru cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, într-un loc ce se numea Neoriu. Pe această biserică, împărații cei luptători de icoane, au dezgolit-o de toată podoaba și bunăcuviința, după cum au făcut și cu celelalte biserici: au scos toate icoanele, și numai cruci închipuiau pe ziduri și pe lemne, și li se închinau. Dar când a strălucit din nou dreapta credință, patriciul iarăși a împodobit biserica aceea cu aur și cu icoane, și dedesubtul ei a zidit o mică scaldătoare, spre mângâierea și vindecare celor neputincioși, închinată tot Preasfintei Fecioare. Cât timp a trăit acest Patriciu, purta grijă de biserica aceea, cheltuind oricât era nevoie pentru trebuință și întreținerea ei. Și așa, sus se săvârșea totdeauna preamărirea lui Dumnezeu, iar dedesubt, în scaldătoarea aceea se făceau minuni cu darul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maria, și mulți bolnavi ce se chinuiau de felurite boli, se vindecau.

Dar după ce a răposat Antonie patriciul, scaldătoarea a rămas fără purtare de grijă, pentru că nepoții lui nu aveau posibilitate să cheltuiască pentru aducerea apei

necesare, de aceea mulți au început să ia din marmurile ei. Biserica a rămas în seama unui preot evlavios, care slujea cu toată osârdia săptămâna lui, prin care Preasfânta făcea multe minuni, și către care poporul având mare evlavie, îi dăruiau toate cele spre trebuință.

După o vreme, vrând împăratul Romano să zidească în palatul său o casă frumoasă, căuta marmuri, și i s-a spus că în scaldătoarea cea amintită mai sus, sunt marmuri preafrumoase, după cum le poftea. Cugeta să strice scaldătoarea ca să le ia, dar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care locuia în biserica aceea, n-a trecut cu vederea nici a lăsat să-i surpe casa ei, ci s-a arătat noaptea în vedenie lui Nestor (care era zidar, și îi dăduse voie împăratul să strice scaldătoarea), și i-a zis lui: „Păzește-te, să nu îndrăznești ca să scoți vreo piatră din casa mea cea din Neoriu. Iar dacă vei îndrăzni, vei lua o mare pagubă”.

Acestea le-a vestit Nestor împăratului care, fiind evlavios și îmbunătățit, a zis acestea: „Nu vreau ca să am judecată și vrajbă cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ci mai ales și casa ei, de a doua oară o voi înoi, oricât ar cere trebuința”. A poruncit de a prefăcut scaldătoarea mai mare, aducând multă apă, și s-au spălat într-înșea împărații; Romano, Hristofol și Constantin. Dându-i și hrisov ca să aibă biserica aceea atâția galbeni venit pe fiecare an din cămările împărătești. Făcea iarăși minuni nenumărate Născătoare de Dumnezeu, după cum și mai-nainte, dintre care să scriem una spre încredințarea altora și spre nemincinoasa adevărire.

O oarecare femeie bogată, avea o boală cumplită, căci se umflase tot trupul ei atât, încât s-a umplut de răni foarte respingătoare și rău mirositoare, și simțea o durere neasemănată; cheltuind la doctori toată avuția ei, nimic nu s-a folosit. Auzind apoi de minunile pe care le făcea Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Neoriu, s-a dus acolo și a rămas mai multe zile, dar nu a vindecat-o, căci Domnul voiește să avem răbdare multă, și pentru aceea uneori nu ne ascultă îndată când cerem ceva de la dânsul, până ce nu se arată răbdarea și îngăduința noastră. Dar după ce a văzut că nu s-a folosit, s-a dus la

biserica cea din Vlaherne, și căzând la pământ se ruga cu lacrimi, zicând acestea: „Miluiește-mă pe mine, Maica lui Hristos Dumnezeu, că altă nădejde nu am, ticăloasa, numai pe al tău ajutor, și către tine am scăpare”. Acestea le-a rostit de mai multe ori, rugându-se, și a noua zi a văzut în vis o femeie cu bunăcuviință și cinstită, care îi zicea ei: „Ce ai, o femeie, de nu te liniștești nicidecum, ci strigi supărându-mă pe mine?”. Iar ea a răspuns: „Știu, Stăpâna mea, că pentru noi păcătoșii S-a întrupat din tine Fiul lui Dumnezeu, și S-a făcut om, pentru aceasta am alergat către tine, eu nefericita, ca să mă miluiești și să mă vindeci pe mine”. Stăpâna i-a zis: „Du-te în casa mea din Neoriu și acolo vei afla vindecarea”.

După ce s-a deșteptat bolnava, mulțumind lui Dumnezeu, s-a dus iarăși în biserică cea zisă, și se ruga Fecioarei ca să împlinească milostivirea ei pe care i-a făgăduit-o. Adormind, a văzut de asemenea pe Stăpâna cu un bărbat evlavios și îi zicea lui: „Rupe umflătura bolnavei acesteia”. Iar acela a lovit cu toiagul său pântecul ei, și atunci s-a deșteptat femeia, și a văzut, cum că vedenia a fost adevărată, pentru că din pântecul ei curgea atâta puroi și putreziciune rău mirositoare, încât toți se minunau.

A intrat în scaldătoare și s-a spălat și așa a rămas complet sănătoasă, slăvind și mulțumind împărătesei celei atotputernice, pentru ale cărei rugăciuni s-a învrednicit fericii celei cerești (4, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 277 - Maica Domnului vindecă pe o fecioară îndrăcită, prin Sfânta sa icoană

În Anglia, trăia un om anume Roger, care avea o fată, în care intrase duhul cel rău, muncind-o cumplit. El a adus pe fiica lui la o cetate care se chema Ipsis, unde era Sfânta icoană a Maicii Domnului. Înaintea acelei Sfinte icoane căzând, Roger a adus pe fata lui. În acel moment a început duhul cel necurat a o munci groaznic, dar fiind silit de Maica Domnului, a ieșit dintr-însa și s-a tămăduit fecioara aceea (231, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 278 - Cu ajutorul Maicii Domnului și-a recăpătat vederea pierdută

Gheorghe, feciorul lui Simon, nepotul lui Africat, domnul Vareajilor, dobândind mare milă de la Maica Precista și de la preacuviosul Teodosie, a dăruit mănăstirii Pecersca un lanț de aur ce cântărea 100 grivne. El a lăsat o scrisoare într-acest chip: „Eu, Gheorghe, fiul lui Simon, slugă a Maicii Precistei, care am primit mare milă de la Sfinția Sa, pentru rugăciunile Preacuviosului Teodosie, am fost ascultat și ajutat, căci trei ani n-am văzut nimic; iar când mi s-a arătat Preacurata și mi-a zis că voi vedea, am văzut. Pentru aceea las această carte (scrisoare) în urma mea, neamului meu, ca să nu se depărteze nimeni de la casa (biserica) Maicii Preacurate (312, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 279 - Două femei îndrăcite, vindecate prin citirea Paraclisului Maicii Domnului

Odinioară, din Rusia cea albă au fost aduse două femei îndrăcite, una se chema Maria, iar cealaltă Efimia. Ele au fost duse la peștera Preacuviosului Antonie și le-au legat cu un lanț de un stâlp. Fiind citit Paraclisul Maicii Domnului de către preoți, cu ajutorul Preacuratei, s-au vindecat de nebunie din ceasul acela, și au scăpat de duhul cel rău acele două sărmâne femei (337, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 280 - Un îndrăcit vindecat la Pecersca, de către Maica Domnului

Un om, care se chema Ioan, din satul Zornovicetz, era cuprins de duhul cel rău. În ziua de Adormirea Maicii Domnului a fost adus la mănăstirea Pecersca și, stând acolo, asculta Sfânta Liturghie. Dar în momentul când preotul a zis: „Mai ales pentru Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioara Maria”, iar satana a răspuns: „Vrednică ești cu adevărat să te fericim” și celelalte, în acel ceas, duhul cel rău a aruncat jos pe Ioan și a început a striga prin gura lui, în toată biserica: „Preasfântă Fecioară nu mă mai munci, căci eu voi ieși din el, și mai mult nu-l voi mai supăra de acum înainte”. Duhul cel rău plecând din el, Ioan a rămas zăcând jos, ca un mort. După puțin timp s-a sculat singur, fiind deplin sănătos, dând mulțumire din toată inima și laudând pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care a făcut

această mare milă cu el. După aceea a mai trăit mulți ani, în sănătate trupească și mulțumire sufletească, având nețărmuită dragoste către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (338, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 281 - Maica Domnului vindecă pe un creștin care avea dureri de cap și de picioare

Un om care se numea Timotei Nelepcovici, din Gorodiște, era foarte bolnav de cap, având dureri și la picioare. Având mare evlavie și dragoste către Maica Domnului, s-a rugat ei pentru vindecarea de boală, postind zece vineri. În cea din urmă vinere de post, având mare durere de cap, a adormit puțin. Atunci i s-a arătat în vis Maica Precista care, atingându-se de capul lui, i-a poruncit să meargă la mănăstirea Cupiatici, unde se afla o icoană a Ei, făcătoare de minuni, și să se spovedească. Deșteptându-se din somn, n-a mai simțit nici o durere. A doua zi, plin de bucurie, a mers la mănăstirea Cupiatici, s-a spovedit și a povestit cu mare căldură sufletească, tuturor oamenilor și călugărilor, despre minunata vindecare dăruită de Maica Milostivirii, după care fericit s-a întors la casa lui (347, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 282 - Chemând pe Maica Domnului în ajutor, o femeie naște fără nici o durere

O femeie care se numea Maria Mihailova, fiind însărcinată, își aștepta ziua când trebuia să nască. Sosind clipa aceea, avea dureri atât de mari, încât neputând să nască, își aștepta moartea. Dar alergând la ajutorul Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, și rugându-se Ei cu credință, i s-a făgăduit că de-i va ajuta să nască, i se va dăruia slujirii Ei, într-o mănăstire, punând chezaș pentru aceasta icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei, din mănăstirea Cupiatici. După această rugăciune și făgăduință, ea a născut fără dureri. După aceea, ridicându-se din slăbiciunea cea firească, luând pruncul în brațe, a mers la mănăstirea Cupiaticilor, închinându-se icoanei Maicii Domnului, și slujind în toată viața ei acelei mănăstiri (348, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 283 - Maica Domnului vindecă pe un boier bolnav, prin apa sfințită dată de Cuviosul Chiril

Un boier, pe nume Roman Alexandrovici, trăind departe de mănăstirea Cuviosului Chiril, nu l-a văzut niciodată, ci numai a auzit de el. Fiind cuprins de o boală foarte grea, avea frică cumplită de moarte, însă avea mare credință și evlavie către Maica lui Dumnezeu. Într-o zi, pe când se ruga el ca să-i ușureze boala, i s-a arătat Preacurata Fecioară însoțită de Cuviosul Chiril, și s-a adresat bolnavului, zicându-i: „Trimite la acest stareț, ca să-ți dea apă sfințită, și gustând din ea te vei face sănătos”.

Îndată după vedenia aceea, bolnavul a trimis pe cineva la Cuviosul Chiril cu rugămintea ca să-i dea apă sfințită. Aducându-i apa sfințită, și gustând din ea, în ceasul acela s-a făcut sănătos. După aceea, sculându-se din pat, s-a dus grabnic la acea mănăstire unde, văzând pe Cuviosul, l-a cunoscut cum că el este cel ce s-a arătat în vedenie împreună cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu. Căzând la picioarele lui, i-a dat mulțumire (Viețile Sfinților 9 iulie).

Minunile Maicii Domnului făcute cu cei morți

MINUNEA 284 - Maica pururea Fecioară, prezentă la mormintele creștinilor curați

În cetatea Vovoniei, era o fecioară care avea multă evlavie la Maica Domnului. Ea făcea tot ce putea pentru a fi bine plăcută Maicii Preacurate.

Într-o noapte s-a închis în odaia sa și se ruga. Mai târziu a deschis fereastra dinspre cimitir. Privind într-acolo, a văzut o femeie de foarte mare cinste, stând lângă mormântul unui tânăr creștin, care de curând fusese înmormântat acolo. Pe mormânt stătea o porumbiță albă ca zăpada. Femeia aceea înconjurată de foarte multă lume, a luat porumbița și a pus-o la capul său...

Fecioara a întrebat pe acea femeie de mare cinste; „Doamnă, rogu-mă ție, spune-mi cine ești?”. Doamna i-a răspuns: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos, și am venit aici să iau sufletul acestui tinerel, care a fost mucenic. Află că Eu sunt milostivă către toți copiii și tinerii care-și apără zestrea lor duhovnicească. Eu sunt ocrotitoarea celor ce învață cu dor Dumnezeieștile învățături care luminează și mântuiesc sufletele, și a celor ce se păstrează curați și suferă mucenicește luptând împotriva întunericului, superstițiilor, petrecerilor păgânești și împotriva duhurilor rele... Toți aceia care dobândesc învățatură Dumnezeiască, o țin și o folosesc spre lauda lui Dumnezeu, aceia vor dobândi mare plată de la Dumnezeu” (165, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 285 - Creștinul mort nespovedit, cerea Preot să se spovedească

Doi domni francezi au făcut război între dâșii. Ei s-au bătut vreo doi-trei ani pentru domnia franțuzească, lăsând în urma lor sumedenie de cadavre omenești. Odinioară, mergând niște oameni prin acel câmp unde s-au dat luptele, au văzut o grămadă mare de oase de oameni. Din mijlocul acelor oameni, ei au auzit un glas foarte înspăimântător care se ruga cu glas tare Domnului nostru Iisus Hristos și Maicii Precistei. Oamenii auzind acel glas, s-au apropiat de grămada de oase. Acolo au aflat o căpățână de om mort, care a zis către dâșii: „Eu sunt creștin. Întotdeauna m-am ostenit cu dreaptă socoteală a vieții creștinește. Dar ca om viețuitor în lume, am greșit și eu, amânând pocăința și spovedania, de pe o zi pe alta. Și astfel mi s-a întâmplat de am murit aici în oaste, nespovedit de păcatele mele. Pentru aceea Maica lui Dumnezeu, mă apără pe mine de muncile iadului. Ea îmi ține acum limba mea cea neputrezită, ca să-mi pot spovedi păcatele mele și să fiu slobozit de legătura lor. Chemați Preotul ca să-mi asculte mărturisirea și să-mi dea dezlegare de păcatele mele.

Oamenii auzind acestea s-au cutremurat și, mergând, au chemat îndată un preot. Venind, a ascultat spovedania păcatelor lui, după care dându-i dezlegare, nu s-a mai auzit acel glas care se auzea de la acea căpățână, a cărei limbă era neputrezită (166, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 286 - Diaconul ajutat de Maica Domnului să se pocăiască

În cetatea Verdunului, din Franța, era un diacon care se numea Adelman. Acesta odinioară adormind, și nemaimișcând multă vreme, se credea de cei din jurul lui a fi mort cu adevărat.

După ce l-au pregătit pentru înmormântare, l-au ridicat de pe pat și l-au pus în sicriu.

Atunci diaconul a început a se mișca și îndată s-a sculat și a stat în picioare în mijlocul celor adunați în casă. El a spus că a văzut în viața viitoare, felurite lucruri de mângâiere și de muncă. El a mai spus că Maica Domnului s-a rugat pentru dânsul, ca Dumnezeu să-l mai lase în lume, să se pocăiască (167, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 287 - Maica Precista văzută lângă patul unei văduve care zăcea greu

Maria de Egeea a văzut pe Maica Precista lângă o văduvă foarte evlavioasă, care zăcea pe patul suferinței. După ce a murit văduva aceea, a văzut pe Maica Precista, dimpreună cu multe fecioare, care au format două coruri. Fecioarele laudau pe Dumnezeu cântând Psalmi, lângă trupul ei mort (169, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 288 - Ostașul mort în război și-a păstrat graiul, până ce și-a spovedit păcatele

Un tânăr ostaș, care se numea Danișel, fiind bun creștin, lăuda și fericea cu multă evlavie pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. După câțva timp, tânărul a fost luat în război. Acolo i s-a tăiat capul. Deși decapitat, cu ajutorul Maicii Domnului și-a păstrat graiul până ce și-a spovedit toate păcatele înaintea unui Preot duhovnic, care l-a dezlegat de ele (170, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 289 - Un copilandru este readus la viață de Maica Domnului, pentru a face pocăință

În țara Angliei era un tinerel, foarte slobod la petreceri anti-creștinești și la viețuirea stricată, însă respectând o pravilă spre Maica Domnului, în toate zilele zicând cu evlavie cântarea îngerilor, în cinstea și preamărirea Ei.

După o vreme, s-a îmbolnăvit greu și a murit. Apoi după o îndelungată vreme a înviat și a strigat către o femeie, care se afla în apropiere de el: „Cheamă preotul aici cât mai curând”. Când preotul a venit, copilandru a început a zice înaintea tuturor oamenilor, aceste cuvinte: „Am fost răpit și dus înaintea judecății lui Hristos și duhurile rele mă pârau pentru trei lucruri, adică pentru trei păcate:

- a) Păcatul dintâi, că n-am dat Preotului nimic din bunurile mele.
- b) Al doilea păcat este că am vânat prin păduri care nu erau ale mele.

c) Al treilea păcat este că, ducându-mă la vânat, călcam și stricam grâul oamenilor săraci.

MINUNEA 290 - Maica Domnului poartă grijă de un prunc ce a supt un an la pieptul mamei moarte

La 15 ani după înălțarea la ceruri a Domnului nostru Iisus Hristos, pe timpul când iudeii au ucis cu pietre pe Arhidiaconul Ștefan, întâiul mucenic, și au gonit pe toți Apostolii din Ierusalim, cum și pe alții care propovăduiau pe Hristos, era un ucenic dintre cei 70, Maxim cu numele, care era în ceata Martei și a Mariei, după cum Apostolul Petru îi poruncise, ca să nu se despartă de dânsule. Fiindcă fratele lor (Lazăr), fugise la Cipru de frica iudeilor, ca să nu-lucidă, iar surorile lui rămăseseră în Ierusalim cu Preasfânta Fecioară, până la mutarea ei. Apoi au vândut toate lucrurile lor, au dat banii săracilor, și petreceau apostolește.

Dar iudeii, văzând că propovăduiau cu îndrăzneală numele lui Hristos, le-au pus într-o luntre ce nu avea vântrele, nici lopeți, pentru ca să se înece, și au slobozit luntrea ca să se ducă unde o va goni vântul. Iar în luntre era Maria, Marta, Maximila, slujnica lor și Maxim cel zis mai sus, și un alt oarecare, Kalidonie cu numele, care s-a născut orb, pe care Domnul l-a vindecat. Acești cinci se rugau lui Dumnezeu să-i povățuiască într-un loc unde va voi darul lui. A cărui putere și ajutor i-a dus într-o eparhie a Galiei, cu mulțime de oameni, ce se numea Marsilia. Ieșind din luntre și slăvind pe Dumnezeu, s-au dus în târg, crezând că poate le va da cineva milostenie. Dar oamenii cetății aceleia, ca niște închinători de idoli, nu s-au milostivit spre ei. În cetatea aceea era un domnitor care nu avea fiu, care a văzut în noaptea aceea, în vedenie, o femeie, care îi

zicea lui: „Tu dormi odihnindu-te pe pat cu soția ta, nemilostivule, sătul de toate bunătațile, și robii adevăratului Dumnezeu mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineață, și ia pe cei cinci străini și îi odihnește pe ei în casa ta. Iar de nu mă vei asculta pe mine, vei lua moarte grea și groaznică”. Acestea văzându-le domnitorul și soția lui, s-au înfricoșat și i-au luat în casa sa, dându-le lor de toate ce le trebuia.

După puține zile, auzind învățătura Mariei care propovăduia pe Hristos adevărat, povestind facerile de minuni pe care le-a săvârșit, i-au zis ei: „Dacă Hristos pe care îl propovăduiești Dumnezeu Atotputernic, îmi va da un fiu, de care am dorire, și eu mă făgăduiesc că mă voi face creștin, și voi pierde toți idolii”. Ea a răspuns: „Nu numai darul acesta poate Stăpânul Hristos să ți-l dea, ci și altă cerere ce vei cere, numai crede într-Însul fără îndoire, și vei cunoaște puterea Lui”.

După puține zile, soția lui a zămislit prunc și îndată s-au botezat toți cei ai palatului. Și atâta evlavie a arătat domnitorul și dor de credință, încât a vrut să se ducă la Ierusalim, ca să se închine Sfintelor Locuri. Iar femeia lui, ca o evlavioasă ce era, l-a rugat cu lacrimi ca să o ia și pe dânsa, care fără voie a primit să meargă cu dânsul, ca să nu o amărăscă pe ea. A lăsat episcop în locul său pe Maria, dându-i ei în scris stăpânire, să surpe toate capiștile idolilor, și să zidească biserici, și orice va voi să facă, fără de împiedicare, dându-i cheile cetății și toate avuțiile lui în mâinile ei. Apoi a intrat în corabie cu soția lui, și cu alți oarecare, ca să le slujească.

După ce au înotat o zi cu corabia, s-a stârnit un vânt potrivnic, și au stat multă vreme la un liman, până ce a suflat un vânt potrivit, și atunci iarăși au înotat. În timpul acestei călătorii a venit vremea femeii să nască și a născut un prunc parte bărbătească, cu multă durere și apoi îndată și-a dat sufletul său, pentru care boierul acela s-a întristat foarte, însă evlavia lui nicidecum nu s-a împușinat, ca să cârtească împotriva lui Dumnezeu și să se întoarcă înapoi. Numai după ce a plâns destul, a zis corăbierilor să-l ducă la un ostrov pustiu, care era acolo aproape. Și așa au scos pe cea moartă și au pus-o într-o peșteră cu pruncul împreună, și acoperindu-o pe dânsa, a zis cuvintele acestea:

„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica sărmanilor și ajutorul celor deznădăjduiți, după cum ai născut pe Dumnezeu în chip minunat, așa păzește și pruncul acesta și călăuzește-l pe dânsul cum voiești”.

Așa zicând, au intrat în corabie, și în puține zile au ajuns în hotarele Ierusalimului; și ieșind din corabie s-au dus pe uscat în Sfânta cetate, și acolo cu voia lui Dumnezeu au aflat pe Apostolul Petru și i-au vestit cele făcute. Iar Apostolul i-a zis lui: „Pace ție fiule care ai crezut în propovăduirea cea mântuitoare, iar pentru soția ta, și pentru fiul tău, să nu te întristezi, căci Domnul poate să schimbe jalea ta într-o veselie și bucurie”.

Ducându-se amândoi, i-a arătat toate locurile pe unde a umblat Domnul și a făcut minunile, adică Cina cea de Taină, grădina Ghetsimani, Golgota, și muntele Măslinilor de pe care S-a înălțat la ceruri. Și l-a învățat pe dânsul din destul, toate tainele dumnezeieștii economii și ale credinței. Și după ce a șezut acolo mai bine de un an, l-a petrecut Apostolul și s-a rugat pentru el, care cu voia Atotputernicului Dumnezeu, în puține zile, a ajuns în ostrovul acela pustiu, unde lăsase pe cea moartă cu pruncul. Și ducându-se în peșteră, a văzut pruncul că sugea la cea moartă, care era întreagă și nestrucată, după cum a lăsat-o, pentru care s-a înspăimântat și a zis acestea, cu lacrimi către Domnul: „Dumnezeule Atotputernice, prin Darul Tău, care a hrănit pe pruncul acesta atâta vreme, cred că poți să înviezi și pe maica lui, ca să se întoarcă jalea mea, într-o îndoită bucurie, după mai-naintea zicerea lui Petru, Apostolul Tău. Așa, mult milostive, Stăpâne, ascultă pe nevrednicul tău rob, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maicii Tale și ale roabei Tale Maria, care m-a luminat și la cunoștința Ta m-a povățuit”.

Așa a zis cu lacrimi și cu credință și îndată s-a sculat moarta ca din somn și, suspinând, a zis: „O! Preadulcea mea Stăpână, binecuvântat este numele Tău, care m-ai acoperit, și ai hrănit atâtea zile pe fiul meu”. Atunci a povestit bărbatului ei, zicând: „Să ști că toate Sfintele locuri, pe care ți le-a arătat Sfântul Petru, și eu le-am văzut, la care mă povățuia îngerul lui Dumnezeu”. Și așa le-au spus toate numele sfintelor locuri. Iar

acela mai mult s-a înspăimântat și, intrând în corabie, s-au dus în țara lor și, închinându-se Sfintei Marii, ce-a care le-a descoperit lor adevărata credință, i-au spus toate cele petrecute. Și toți cetățenii s-au botezat, și au sfărâmat pe toți idolii, și au zidit Sfinte biserici și alte multe lucruri bune au săvârșit, întru slava Tatălui, și a Fiului și a Sfântului Duh (2, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 291 - Un boier din Roma salvat de la înec de către Maica Domnului

În părțile Romei vechi era un boier, judecător al unei cetăți, bogat în bunătățile cele pământești, însă cu sufletul sărac, lipit și robit de voile trupului. Însă avea către Preasfânta multă evlavie și împărțea multă milostenie la săraci, cum și tuturor celor ce aveau trebuință.

Odată a plecat de acasă, pentru a se întâlni cu mai mulți boieri, pentru a pleca cu toții călare, într-o plimbare afară din cetate. Boierul acesta mai avea și un alt obicei bun. Totdeauna când trebuia să se ducă undeva, înainte de a pleca de acasă, stătea înaintea icoanei Preasfintei, rugându-se câtva timp, zicând închinăciunea îngerului, cum și alte rugăciuni pe care le mai știa, cerând să-l acopere cu darul ei și să-l păzească de cursele diavolului. Așa a făcut și în ziua când a plecat cu prietenii lui la plimbare. Însă vicleanul îl vrăjmășuia pentru multa evlavie pe care o avea către Preanevinovata și căuta vreme potrivită să-l omoare.

Când trecea peste un râu, a intrat diavolul în calul boierului și l-a sălbăticit așa de tare, încât l-a aruncat în cel mai adânc loc al apelor. Iar tovarășii lui, văzând că s-a înecat în râu, s-au întristat de moartea lui. Și plângându-l ca pe un prieten, s-au întors

înapoi ca să vestească rudeniilor lui trista întâmplare, ca să pună să i se cânte prohodul, socotind că de bună seamă a murit, după cum chiar cu ochii lor au văzut. Însă ajutătoarea cea de obște a creștinilor, grabnica ajutătoare și mijlocitoare a păcătoșilor, nu l-a lăsat pierzării, ci cu milostivirea Ei cea de Maică, l-a izbăvit din moartea cea trupească și sufletească. Boierul îndată ce a căzut în râu, a chemat pe Stăpâna, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă!”. Când a ajuns în adânc a văzut-o aici stând de față, și apucându-l de perii capului l-a scos afară, ducându-l într-o clipă în casa lui și zicându-i: „Iată ai scăpat cu viață; de-acum să nu mai greșești, ci mulțumind lui Dumnezeu, Făcătorul de bine, fă lucruri vrednice de pocăință, ca să te mântuiești”.

Casnicii lui, văzându-l pe dânsul plin de apă, și mai mult mort, de frică, încât nici nu știa unde se găsește, s-au înfricoșat foarte. După o bucată de timp, venind prietenii lui cu care au călătorit împreună, văzându-l, cu bucurie s-au înspăimântat. Venindu-și în sine și povestindu-le cu de-amănuntul toate, cu toții au slăvit și lăudat pe Stăpâna cea preaminunată. Iar Arhiepiscopul vremii de atunci, adunând pe toți drept-credincioșii creștini, a săvârșit un praznic de bucurie, întru mulțumire Doamnei noastre. Și boierul acela, nu s-a mai întors la calea cea mai dinainte, ci ducându-se într-o mănăstire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a îmbrăcat în chipul cel îngeresc, făcându-se monah, slujind bisericii cu viețuire îmbunătățită și plăcută lui Dumnezeu. Și așa s-a învrednicit de Împărăția Cerurilor (28, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 292 - Un tânăr fiind ucis de zavistnicii iudei, a fost înviat de Maica Domnului

Într-o biserică oarecare, creștinii cântau oarecare stihuri și laude în cinstea pururea Fecioarei Maria. Și între altele, au rostit o cântare, al cărei sfârșit este așa: „Rușinează-se păgânii evrei”.

Într-o zi, adunându-se drept-credincioșii creștini în biserică, au chemat pe un tânăr cucernic, care era înzestrat cu glas dulce la cântare, și i-au zis să cânte cu mare glas acea cântare de laudă. În timp ce cânta, s-a întâmplat de a trecut pe lângă biserică, niște iudei care, auzind cuvintele acelea pe care le cânta tânărul, spre osândirea și rușinea lor, s-au mâniat foarte tare și s-au sfătuit ca să-l ucidă, când vor afla vreme potrivită. Peste puține zile, folosind oarecare pricină meșteșugită, l-au luat la via lor și acolo l-au omorât, aruncându-l într-un loc ascuns. După ce au plecat ucigașii, a venit Stăpâna cea preaputernică și, înviindu-l pe dânsul, i-a poruncit ca să cânte fără frică laudele Ei.

Acela mulțumindu-i, s-a dus iarăși în biserică și cânta în fiecare zi, cu și mai dulce glas. Atunci ucigașii iudei, văzându-l pe dânsul, s-au înspăimântat și l-au întrebat în taină, de a fost el acela, pe care ei l-au omorât și cum a înviat? El le-a spus lor cum că pururea Fecioara, Maica lui Iisus, l-a înviat, pentru ca să-i cânte laude Ei.

Din facerea acelei minuni, au crezut în Preasfânta, nu numai ucigașii aceia, ci și rudeniile și prietenii lor, cum și mulți alții, care s-au botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (44, Minunile Maicii Domnului de Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 293 - Maica Domnului înviază o femeie, pentru a-și spovedi păcatul ascuns

Era o femeie măritată cu bărbat, însă atât de îmbunătățită cu viața și așa de cinstitoare de Dumnezeu, încât trăia la casa ei ca într-o mănăstire. Totdeauna se ducea la biserică, dădea milostenie, postea și alte fapte bune făcea. Numai un păcat a făcut pe care niciodată nu l-a mărturisit nimănui, ticăloasa. Și de multe ori ar fi vrut să-l spună duhovnicului și se ducea înadins pentru aceasta, însă după ce-și mărturisea celelalte păcate, se rușina și nu-l spunea. Însă de multe ori stătea ea înaintea icoanei Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, plângând nemângâiată și se ruga milostivirii ei să-i ierte greșeala sa.

Mai pe urmă a murit femeia aceea, fără să-și fi mărturisit fărădelegea sa la oameni. Și n-au îngropat-o până a treia zi, pentru că așteptau pe o fiică a ei care era plecată de acasă într-un alt oraș. Când îi cânta prohodul în biserică, a înviat cea moartă și a șezut în sicriu, zicând acestea: „Mare este puterea ta, pururea Preafericită, Stăpână”.

Apoi zicând să-i aducă pe duhovnic a mărturisit lui păcatul cel ascuns, după care a zis în auzul tuturor: „Eu, ticăloasa și nepriceputa, fiindu-mi rușine, n-am mărturisit un păcat pe care îl făcusem; am plâns însă amar în fiecare zi cu multă zdrobire de inimă, și m-am rugat pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu să facă milă cu mine să nu fiu muncită veșnic pentru fărădelegea aceea. Îndată ce a ieșit din trup ticălosul meu suflet, ca niște lupi turbați m-au răpit diavolii râzând de păcatul meu cel ascuns și bucurându-se, căci socoteau că au să mă stăpânească. Iar dacă au ajuns cu mine în munca iadului, unde întunericul era nepătruns și chinuirea neasemănată, iată că a venit Mijlocitoarea celor ce se pocăiesc și Împărăteasa îngerilor, care strălucea mai mult decât soarele și a gonit tot întunericul locului aceluia cu nemărginita lumină a Dumnezeirii ei. Atunci, ocărând pe spurcații diavoli că m-au luat fără de porunca Domnului, m-a luat din mâinile lor, zicând:

„Să o ducem la Dreptul Judecător și orice va hotărî milostivirea Lui, se va face”. Apoi a zis către mine: „Nu te teme fiică, eu sunt ajutătoare ție”.

Iar dacă am ajuns la Stăpânul Hristos, L-am văzut șezând pe scaunul Slavei Lui, foarte necăjit asupra mea și pornit spre mânie, ca să mă trimită în munca cea veșnică. Atunci Stăpâna mea, cea mult lăudată, I-a zis Lui cu multă smerenie: „Mă cuceresc și rog bunătatea Ta, Preamilostivul meu Fiu și Dumnezeuule mult îndurate, pentru milostivirile îndurărilor Tale și pentru sângele cel preascump pe care L-ai vărsat pentru păcătoși, iartă pe acest suflet ticălos, căci știi câtă evlavie are către mine și câte lacrimi a vărsat înaintea icoanei mele, plângându-și fărădelegea sa”. Iar Domnul i-a răspuns: „Preaiubita Mea Maică, știi cum că nimeni nu poate să se mântuiască fără de taina mărturisirii cea mântuitoare pe care nepriceputa aceasta a defăimat-o, iar acum nu este cu putință să o iert, căci în iad nu este pocăință”. La care Stăpâna i-a răspuns: „Adevărat este, Fiul meu cel Preadulce, nimeni nu poate să se mântuiască fără de mărturisire, însă Tu ești acela ce stăpânești viața și moartea și Ție toate îți sunt cu putință. Rogu-mă dar Ție, adu-ți aminte de multele faceri de bine pe care le-a săvârșit ticăloasa și mai ales dorirea cea înfocată, dragostea și credința cea mare pe care o are către mine și arată către dânsa milostivirea cea nemărginită care covârșește toate fărădelegile”. Atunci El i-a răspuns: „Pentru ca să nu te supăr, O! Maica Mea, poruncesc să se întoarcă sufletul în trupul ei, ca să-și mărturisească păcatul ei și apoi să aibă iertare”.

Aceste zicând Stăpânul, m-a dus îngerul meu și am înviat după cum vedeți și peste puțin iarăși am să mor. De aceea vă rog pe voi, pe toate rudeniile și prietenii mei și pe tine, preaiubita mea fiică, lăsați lacrimile căci din acestea nici un folos nu am. Liturghii cât de multe să dați și milostenii să faceți pentru mine și vă păziți pentru dragostea lui Dumnezeu în viața voastră, ca să nu greșiți nimic și vă mărturisiți cu de-amănuntul și deplin toate păcatele”. Acestea zicând, s-a odihnit în Domnul.

Iar dacă ar întreba cineva pentru ce în partea a doua a cărții „Mântuirea Păcătoșilor” se scrie la capitolul 7 cum că trei femei s-au muncit pentru aceeași pricină,

adică cum că fiecare a săvârșit același păcat și fiindcă nu s-au mărturisit, de aceea s-au muncit, pentru ce n-au dobândit iertare și acestea, ca cea arătată mai sus, mai ales că acestea erau monahii în mănăstire și au făcut mai multe fapte bune decât aceea care a trăit în lume cu bărbat, la această întrebare vă dau răspuns, căci judecățile lui Dumnezeu sunt nepătrunse și nu suntem noi vrednici să înțelegem judecățile Lui. Eu, după cum le-am aflat scrise în cărțile cele tipărite grecește, le scriu și nu adaug de la mine nimic, după cum la cuvânt înainte v-am spus. Și toate câte le-am scris până aici, cum și cele pe care le voi mai scrie până la sfârșit, sunt în multe alte cărți tipărite și astfel pe deplin mărturisite ca adevărate. Să știți că femeia cea mai sus zisă nu s-a mântuit prin posturi, prin milostenii s-au prin alte fapte bune pe care le avea, pentru că orice facere de bine ar săvârși cineva când se află în vreun păcat de moarte nemărturisit, nu se mântuiește, precum au pățit monahiile cele mai sus arătate, iar spre aceea s-a milostivit Marele Dumnezeu numai pentru multa dragoste și evlavie pe care o avea către Preacurata Maica Lui.

Din acestea dar să cunoaștem cât de mult folos capătă acela care are evlavie către Dânsa și după cuviință o cinstește și se închină Ei și se roagă în fiecare zi; și chiar din minunea cea care urmează, a clericului celui desfrânat și înviat din morți, pentru multa evlavie pe care o avea către Preasfânta de Dumnezeu Născătoare, fiecare poate să se încredințeze. Ascultați-o și slăviți pe Domnul. Amin (54, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 294 - Clericul desfrânat care s-a înecat, înviat de Maica

Domnului

Era un cleric foarte evlavios către pururea Fecioara Maria, care se ruga mult către Dânsa, zicând rugăciunile pe care le știa, dar mai ales icoasele Acatistului, pe care le citea în fiecare zi, cu multă umilință și evlavie. Însă ca fiecare om care are trup supus ispitirii, a căzut ticălosul în întinăciunea curviei.

Într-o zi a mers să-și împlinească pofta lui, și pe când se întorcea la chilia sa, trecând peste un pod, își citea rânduiala ceasurilor, cum și alte rugăciuni către Preasfânta. Iar pe când se ruga, din lucrarea diavolului, sau din oarecare pricină, a căzut podul și înecându-se clericul în râu, diavolii i-au răpit sufletul lui ca să-l ducă în munca iadului.

Însă Stăpâna cea mult milostivă îndată s-a aflat acolo și nu i-au lăsat, ci le-a poruncit lor să-l ducă la Dreptul Judecător pentru ca să hotărască după a Sa voie. L-au dus cumpliții scriitori (diavolii ce scriu păcatele oamenilor) înaintea Stăpânului și i-au arătat toate fărădelegile lui, iar mai ales păcatul, făcut de curând, al curviei, pentru care ziceau că după dreptate nu se cuvine să se facă milă cu sufletul lui, ci să-l dea lor pe dânsul, fiindcă a murit nemărturisit, în păcat de moarte.

Atunci, folositoarea cea de obște și ajutătoarea noastră a păcătoșilor, Preamilostiva Stăpână, a zis: „Scris este în Dumnezeiasca Scriptură: „În ceea ce te voi afla, în aceea te voi judeca”. Și acesta, în ceasul în care s-a sfârșit, își citea Pravila lui și se ruga către Mine, zicând închinăciunea îngerului, după cum avea obiceiul totdeauna, ca un rob cucernic al Meu ce era. Cu dreptate dar, nu aveți parte la sufletul acesta, ci este al Meu, fără de vreo împotrivire”.

Atunci a poruncit Judecătorul unui înger să aducă acolo de față limba clericului. Ducându-se acolo în râu, a scos limba mortului și aducând-o la judecată s-a găsit scris pe dânsa: „Bucură-te, Ceea ce ești plină de dar, Marie”. Atunci a zis Domnul

acelui suflet: „Întoarce-te în trupul tău și pocăiește-te îndeajuns, căci nu are demonul nici o stăpânire asupra ta, pentru evlavia pe care ai avut-o către Maica Mea, care este mântuirea neamului vostru, pe care trebuie să o cinștiți pe cât puteți. Propovăduiește îndrăzneala Ei cea mare, pe care o are către Mine, cum și biruința și puterea Ei asupra diavolilor”. Și așa s-a izbăvit clericul acela de moartea trupului, cum și de cea mai grozavă a sufletului, căci îngerul scoțând trupul lui din fundul apei, l-a însuflețit pe dânsul, după care s-a dus în ceruri. Acela înviind, s-a lepădat de lume și de toate desfătărilor cele trupești, făcându-se monah într-o mănăstire de obște, unde cu dumnezeiasca putere a săvârșit mari și multe fapte bune.

Vedeți dar, cât ajutor află cel care are mare evlavie către Stăpâna cea mult lăudată și vă sârguiți toți bărbații și toate femeile ca să o zugrăviți pe Dânsa nu numai pe pereți, pe scânduri și pe veșminte, ci și înăuntrul inimilor voastre, mai ales, după cât puteți; căci pe câtă dragoste și evlavie va avea cineva către Ea, pe atâta ajutor și sprijin va căpăta de la Dânsa, la înfricoșata și Dreapta Judecată, la care Divan nu poate să ne ajute nici tată, nici mamă, nici fiică, nici rudenii, nici bogăție, nici altceva din cele ce sunt aici, decât Stăpâna cea Preamilostivă, pentru ale cărei rugăciuni și cu ale tuturor Sfinților, să ne izbăvim din focul cel veșnic. Amin (55, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 295 - Maica Domnului salvează pe femeia evlavioasă din năpăstuirea uciderii de prunc

O femeie oarecare îmbunătățită, cu frică de Dumnezeu și cu mare evlavie către Preasfânta, avea de soț pe un bărbat necredincios și nelegiuit care, trăind în fărădelege cu altă femeie, pe cea legitimă a sa o ura și o vrăjmășuia (după cum fac unii ca aceștia) și nici cele mai de trebuință ale ei nu i le da.

Fiindcă el nu aducea cele trebuitoare în casă, ci lipsea cu zilele ca să-și facă voile lui cele rele, sărmana femeie neavând cu ce trăi, a luat un copil al unui om bogat pentru ca să-l alăpteze. Însă, într-o noapte, pe când ea dormea, soțul ei care o ura de moarte și voia să o piardă, a intrat pe furiș în casă și orbit fiind de diavolul, sau mai bine zis voirea lui cea rea, a omorât copilul, socotind în mintea lui, că judecata o va găsi vinovată și o va condamna la moarte pe soția sa. Făcând aceasta a fugit, furișându-se binișor. Iar dimineața, când femeia a găsit pruncul mort, a început a plânge și a se tângui, neștiind cum s-a întâmplat pricina. Și adunându-se toți vecinii, a venit și tatăl copilului care, plângând pentru că l-a aflat mort așa deodată, n-a crezut ce a spus femeia, ci socotind că ea l-a omorât, a tras-o la judecată, pentru ca să fie condamnată la moarte ca o ucigașă.

Iar adevăratul ucigaș, fățarnicindu-se înaintea lumii, spunea minciuni, zicând că soția lui este o desfrânată și se făcea că este foarte supărat pe dânsa! Și așa, nevinovata aceea a fost condamnată la moarte cu nedreptate. Pe când o ducea la locul osândeii, pentru că n-a avut nefericita pe pământ nici un ajutor sau apărător la o nevoie ca aceea, să mijlocească la judecător pentru dânsa, a chemat puterea și ajutorul cel de sus, zicând: „Preaslăvită și Atotputernică Stăpână și Doamnă a toată zidirea! Ajută-mi mie, ticăloasei, în această năpăstuire și înduplecă pe Dreptul Judecător, ca să nu-i lase să mă omoare cu nedreptate”.

Așa zicând din adâncul inimii, îndată s-a arătat înaintea oamenilor o femeie cu chip preaîncuviințat și cinstit, foarte frumoasă la față și strălucită, având un prunc în brațe, care a zis către Judecător, așa: „Așteaptă puțin ca Fiul Meu să facă această judecată”. Atunci, Dumnezeiescul Prunc le-a zis lor: „Nu judecați după față, ci după dreptate, ca să nu luați de la Dreptul Judecător veșnică pedeapsă. Pentru ce, o, necunoscătorilor, ați osândit fără dovezi, pe cea nevinovată? Așa poruncesc legile? Aduce-ți aici pruncul cel ucis, ca să fac Eu dreptate ucigașului”. Auzind că iese atâta înțelepciune din gura unui Prunc, toți cei ce stăteau de față s-au înspăimântat și aducând pe pruncul cel mort, a zis către dânsul Fiul Cel ceresc: „În numele Domnului, ridică-te și ne spune nouă, cine te-a ucis?”. Atunci, pruncul cel mort înviind, a vorbit clar și a zis ucigașului pe nume, arătându-l cu degetul, spre înfricoșarea celor de față.

După aceea, femeia cea care se arătase cu Pruncul în brațe, înălțându-se la ceruri, judecătorii au poruncit să-l lege pe ucigaș de coada unui cal, și să-l târască prin toată cetatea. Târându-l astfel pe toate străzile cetății, în cele din urmă și-a dat sufletul, ticălosul. Iar nevinovata femeie fiind liberată, a mulțumit pururea Fecioarei Stăpânei noastre, ducându-se într-o mănăstire unde, trăind cu viață îmbunătățită, s-a săvârșit întru Hristos Iisus Domnul nostru. Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin (37, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 296 - Copilul iudeului omorât de tatăl său, a fost înviat de

Maica lui Dumnezeu

O evreică oarecare, fiind însărcinată și aproape să nască, avea mare durere și multă muncă, după cum se întâmplă de multe ori femeilor. Și oricâte feluri de doctorii i-au făcut și i-au dat, nimic nu i-au ajutat. Nefiind cu putință să nască pruncul, muncindu-se cumplit, aștepta din ceas în ceas ca să-și dea sufletul, nefericita. Atunci o femeie creștină care s-a întâmplat acolo, i-a zis: „Dacă voiești să te ușurezi, cheamă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că nu poți să găsești alt ajutor”. Bolnava, având mari dureri, cu smerită și domoală vorbire, a zis acestea cu lacrimi: „Binecuvântată Marie, pururea Fecioară! Eu, cea cu totul pângărită, deși sunt nevrednică să te chem pe tine, pentru că mă trag din neamul acela care a ucis pe Fiul Tău, aud însă că mila și milostivirea Ta se dă în dar, în fiecare zi, celor păcătoși. Mă rog, ție, izbăveș-te-mă din această primejdie și făgăduiesc a primi Dumnezeiescul Botez, împreună cu pruncul pe care îl voi naște”.

Acestea zicând, a născut îndată un copil, parte bărbătească și în scurtă vreme după ce s-a sculat din pat, s-a botezat împreună cu copilul. Bărbatul ei în acel timp nu era acasă, fiind plecat departe într-un oraș. Venind și auzind de cele petrecute în lipsa lui, s-a mâniat foarte și a omorât pruncul. Iar vecinii care s-au adunat la grozăvia aceea, vrând să-l prindă și să-l ducă la judecată, el a fugit. Fiind urmărit de-aproape, a fugit evreul până ce s-a ostenit și văzând în drum o biserică, și în ea a văzut o icoană a Preasfintei Fecioare și cu darul lui Dumnezeu luminându-se cu inima, ca să scape a grăit acestea: „O, Stăpână, mare este milostivirea Ta! Pentru că acoperi și păzești pe un nemilostiv păgân care a omorât pe fiul său, dar acum stă în casa ta și nu se deschide pământul ca să-l înghită. Fiindcă atât de mare este bunătatea Ta, miluiește-mă pe mine, după cum preaînduratul Tău Fiul a miluit pe Pavel prigonitorul și iartă toate fărădelegile mele, căci cred că negrăit și fără de stricăciune ai născut pe Iisus, pe care Îl mărturisesc Dumnezeu și om, a Cărui

milă este nemăsurată și iubirea de oameni este neasemănată!”: Acestea zicând și rugându-se el cu lacrimi, l-au ajuns creștinii și, prinzându-l, l-au legat. El a zis către ei: „Mă rog vouă, pentru Domnul, duceți-mă la un preot ca să primesc Sfântul Botez și iau de martor pe Dumnezeu, căci aceasta nu o zic de frica morții sau fiindcă mă tem; doresc numai să mor cu o moarte cuviincioasă, după ce mă voi lumina cu Sfântul Botez”.

Împlinind ei această dorință a lui, după ce s-a botezat, l-au dat judecății și fiind osândit la moarte, l-au închis până a doua zi, când trebuia să-l omoare. Iar femeia lui plângea cu amar de moartea copilului. Însă pe când îl ținea pe genunchii ei și suspina nemângâiată, a văzut că copilul a înviat. După care auzind că bărbatul său s-a botezat, iar pentru ucidere vor să-l omoare, luând pruncul, a alergat în grabă la judecată. Și văzând toți copilul, au slăvit pe Dumnezeu, eliberând pe ucigașul. Care fiind acolo de față și căutând pruncul la gât, unde știa că-i dase lovitura cu cuțitul, a găsit rana care din iconomia Preasfintei se cunoștea foarte bine. Și au văzut-o toți cei ce erau de față și astfel s-a propovăduit această dumnezeiască minune.

Dar cu aceasta, iubiților, împărăteasa cea preamiloșivă, n-a sfârșit facerile de bine ale ei, căci o altă minune a urmat minunii. Copilului i s-a dat dar, de vorbea bine și clar, ca un om de 20 de ani. Deschizându-și gura lui a zis: „Maica milostivirii și a toată mângâierea, Maria cea înainte de naștere și după naștere fecioară și Maica lui Dumnezeu, m-a înviat pentru întoarcerea la credința cea dreaptă a părinților mei, și spre mustrarea necredincioșilor iudei, care nu cred în întruparea lui Dumnezeu”.

Acestea auzindu-le cei care erau de față, au lăcrimat de bucurie, slăvind pe Domnul și pe Stăpâna. Iar tatăl copilului a slujit toată viața Preasfintei, scriind multe cuvinte asupra necredincioșilor iudei și spre lauda Maicii lui Dumnezeu și mulți s-au întors la dreapta credință printr-însul. Asemenea și copilul acela crescând, a făcut multe fapte bune cu mare dragoste de Dumnezeu ca și tatăl și maica sa. Iar când s-au mutat din această viață, s-au dus în Împărăția cea Cerească (32, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 297 - Maica Domnului salvează sufletul unei fecioare pentru a cărei frumusețe, doi tineri mor în duel

În țara Aragonului era o fecioară, anume Alexandra, care avea foarte mare evlavie către Maica Preacurată, totdeauna înălțând rugăciuni către dânsa. În aceeași vreme și în aceeași cetate viețuiau și doi tineri, care se trăgeau din părinți foarte de cinste, care îndrăgiseră foarte tare pe acea fecioară, pentru frumusețea ei deosebită. Din această cauză, ei au început să se pizmuiască unul pe altul, care mai apoi s-a transformat în ură de moarte. Nevrând să se retragă nici unul din ei, pentru a pune capăt rivalității, s-au provocat reciproc la duel. În ziua și ora stabilită, fiind pregătiți, s-au întâlnit pe un câmp la Poedinoc. Fiind călări pe cai iuți, și înarmați cu sulițe, la semnalul dat, s-au îndreptat unul spre altul în goana cailor, și în același timp împungându-se, au căzut amândoi morți de pe cailor, răpuși de propriul lor dor de răzbunare.

Rudele acelor tineri văzând ce s-a întâmplat, au prins pe Alexandra și au supus-o la grele munci, după care i-au tăiat și capul și i l-au aruncat într-un puț, ca și cum ea ar fi fost vinovată de moartea acelor doi tineri. Dar ea nefiind vinovată, Maica Domnului a avut grijă de sufletul ei, căci după 208 zile, a trimis la acel puț pe un om cu duh dumnezeiesc, care a strigat cu glas tare: „Alexandro”. La această strigare îngerii au scos capul la suprafața apei, și a răspuns cu glas la chemarea omului lui Dumnezeu. Fiind scos afară capul, ea a cerut să i se aducă preot să se spovedească. După ce s-a spovedit, oamenii au întrebat-o pe dânsa despre cele ce i s-au întâmplat după moarte. Iar ea le-a răspuns următoarele: „După ce mi s-a tăiat capul, duhurile cele rele au năvălit asupra mea, vrând să mă răpească și înspăimântându-mă foarte. Dar Maica Preacurată, pe care am iubit-o din toată ființa mea, m-a izbăvit de acea spaimă și primejdie și m-a ținut vie până în ceasul de acum, pentru ca să mă spovedesc și să primesc dezlegare de păcatele mele”. Acestea zicând, a tăcut. Punând capul la trupul ei, după două zile, au îngropat-o cu

mare cinste, participând mulțime de popor (197, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 298 - Cuviosul Atanasie înviind, a îndemnat la pocăință și dragoste către Maica Domnului

Cuviosul Atanasie, călugărul de la Pecersca, după ce a murit, a fost ținut două zile neîngropat, iar a doua zi egumenul Policrat, dimpreună cu toți frații, au mers să-i facă prohodirea de înmormântare. Când au venit, l-au aflat pe Atanasie plângând și l-au întrebat cum a înviat și ce a văzut acolo; iar el a zis numai aceste cuvinte: „Grijiți-vă de moarte”, apoi rugându-se ei multă vreme, a început a le zice iarăși: „Ascultați de cei mai mari și în toate zilele pocăiți-vă de păcatele voastre și vă rugați lui Hristos Mântuitorul nostru și Preacuratei Maicii Lui și Preacuvioșilor Părinți Antonie și Teodosie, ca să sfârșiți viața voastră bine, căci Preacurata Fecioară totdeauna se roagă cu dinadinsul, pentru locul acesta și pentru cei ce locuiesc aici”. Acestea zicând, s-a închis în peșteră și acolo a viețuit încă 20 de ani, plângând și rugându-se lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui, pentru îndreptarea și iertarea păcatelor lui. După aceea, repausând în pace, s-a mutat către Domnul (315, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 299 - Maica Domnului a înviat pe cel care o iubea

Un om din localitatea Cremenetz, pe nume Nicolae, avea mare evlavie și iubea din toată inima pe Maica lui Dumnezeu. Pentru această dragoste Sfântă, Maica lui Dumnezeu a făcut cu el o mare minune. Cu rânduiala lui Dumnezeu, repauzând (murind) mai înainte de prăznuirea Adormirii Maicii Domnului, a fost adus la biserica Pecerscăi, unde i se prăznuia hramul. Seara, în ajunul praznicului, cântându-se prohodul Maicii Domnului, erau de față mitropolitul Kievului, Voreschil, Episcopii Isachie Voschievski și Avramie Stagonschie, deasemeni mulți preoți și foarte mult popor. În acel timp, omul acela care în toată viața lui s-a rugat Maicii Preacurate, cu darul Ei a revenit la viață. Deschizându-și ochii, a văzut pe Mitropolit împreună cu Episcopii și Preoții, înconjurați de mulțimea poporului, deasemeni lumânările și candelile arzând. Dând cu toții slavă lui Dumnezeu și laudă Maicii Domnului, s-au bucurat nespuse de mult, pentru marea minune ce s-a făcut. Ca drept mulțumire și recunoștință, Nicolae a rămas la mănăstirea Pecersca, unde a slujit până la sfârșitul vieții lui (328, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 300 - Mortul înviat prin rugăciune și făgăduință făcută către Maica Domnului

Nicolai Scareki Joanir, care se afla sub steagul Odrivului, odinioară, plimbându-se în ceata lui pe sub Vela grecesc, pe marginea apei ce se chema Ros, a căzut de pe țârm și s-a înecat. Tovarășii lui mergând în cetate au aflat niște pescari care, urcându-se în luntre, l-au căutat timp de două ceasuri. După multă căutare, prinzându-l cu o sculă pescărească de o coastă, l-au scos la suprafață. Atunci tovarășii lui au început să se roage Maicii Domnului, să-l întoarcă din ceata celor morți, în ceata celor vii. Iar de le va asculta și împlini rugăciunea lor, au făgăduit că vor merge de acolo pe jos, până la Pecersca, unde închinându-se, vor rămâne să slujească acolo toată viața lor. Astfel, după făgăduința și rugăciunea lor, mortul Nicolae a înviat și, sculându-se, a început a vorbi și a se strânge la rana ce i se făcuse în coaste. A doua zi au plecat cu toții la mănăstirea Pecersca, pentru a mulțumi Maicii Preacurate și a-și împlini făgăduința lor (328, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

Maica Domnului salvează pe cei din primejdii

MINUNEA 301 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu care s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine

În părțile Răsăritului era un iudeu care avea un copil de șapte ani. Într-una din zile, luându-se cu alți copii ai creștinilor (cum se întâmplă adeseori), fără să bage de seamă, a intrat într-o biserică și a primit cinstitul Trup și Sânge al Domnului, după cum a văzut și pe ceilalți copii că au făcut, căci Preotul n-a știut; a crezut că e un copil de creștin și l-a împărtășit. Iar după ce a luat și anafora, ducându-se acasă, a spus părinților săi.

Atunci, tatăl său, ca un vrăjmaș al lui Hristos ce era, vrând să spele ocară făcută de pruncul său, după cum socotea el, ca un rătăcit al legii lui Moise, a apucat pe nevinovatul copil și l-a aruncat într-un cuptor cu foc, mai adăugând încă și multe lemne, ca mai degrabă să ardă. Însă Cel ce a păzit neatinși pe cei trei tineri în mijlocul cuptorului haldeilor, a acoperit și pe acel binecuvântat copil și nu a fost ars de focul ce atotmistuitor, ci ședea în foc ca și cum ar fi stat în rouă, odihnindu-se.

De aceasta auzind maica lui, a alergat cu lacrimi la cuptor, socotind că-l va găsi prefăcut în cenușă, însă ducându-se împreună cu alții care se adunaseră acolo, au văzut pe copil stând în mijlocul flăcărilor, nimic suferind, încât nici îmbrăcămintea, nici perii capului său nu au fost atinși.

După ce l-au scos afară, fiind toți înspăimântați și înfricoșați, au strigat într-un glas că se cuvine să fie aruncat în cuptor tatăl lui, ca să moară cu o asemenea moarte. Și așa s-a și făcut; căci legându-l pe dânsul și aruncându-l înăuntru, îndată a fost mistuit, ticălosul. Iar copilul fiind întrebat cum de a rămas nevătămat, a răspuns: „Femeia aceea

care este în biserica unde am mâncat pâinea, și ține un prunc în brațele ei, ședea aproape de mine și mă acoperea cu haina Ei și nicidecum nu s-a apropiat văpaia de mine”.

Atunci au înțeles că Preasfânta a fost aceea care l-a acoperit, pentru că primise darul Sfintei Împărtășanii. Iar evreica, cunoscând credința cea adevărată, s-a născut a doua oară împreună cu pruncul ei, botezându-se în numele Sfintei Treimi. De asemenea și alți mulți iudei, care au fost acolo, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă în veci. Amin (38, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 302 - O mamă încredințându-și copilul spre pază Maicii Domnului, ea îl păzește nevătămat de foc

O femeie oarecare, care avea multă dragoste și evlavie către pururea Fecioara Maria, săracă fiind de bogăția cea trupească însă bogată de cea sufletească, avea un copil mic de un an. Și într-o zi, vrând să se ducă cu de mâncare la bărbatul său care lucra în țarină, neavând ea pe nimeni în casă cu cine să lase pruncul, s-a rugat Maicii lui Dumnezeu, zicând: „Stăpâna mea, sub acoperământul și paza ta las pe fiul meu, căci n-am pe altcineva ca să-l păzească, decât numai darul Tău, ceea ce ești Maica sărmanilor”. Astfel rugându-se cu credință, s-a dus la slujba ei, iar dacă a plecat, s-a întâmplat de a luat foc o casă a unui vecin și de acolo s-a întins văpaia și la casa ei. Auzind ei din țarină, au alergat în grabă, plângând pentru moartea copilului lor. Și ajungând acasă, au aflat toată locuința făcută cenușă, afară de zidărie și pardoseală. Femeia socotind cum că copilul a ars, plângea nemângâiată, zicând: „O! Preafericită Stăpână! Eu am dat cu credință pe fiul

meu sub acoperământul și ajutorul Tău; cum nu l-ai păzit nevătămat, Maică a milostirii, ci l-ai lăsat de a pierit?”.

Însă căutându-l pe el, l-a aflat viu și mult s-au înspăimântat pentru că nici un lemn sau haină din casă nu a rămas nears. Și toți cei de față au slăvit pe Dumnezeu, mulțumind pururea Fecioarei Maria, Maica sărmanilor care-i acoperă, îi păzește și-i izbăvește din multe primejdii pe cei ce se roagă ei (60, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 303 - Salvat de Maica Domnului din noianul mării

Povestește Vichentie în cartea „Oglinda Istoriilor”, cum că mergând niște închinători pe mare la Ierusalim, s-a stricat corabia și a intrat așa de multă apă înăuntru, încât oamenii nu dovedeau să o mai scoată. Stăpânul corăbiei văzând primejdia, a slobozit o barcă și a intrat în ea cu un episcop și cu alți oameni mai de vază, ca să scape de primejdie; însă în graba lor cea mare, unul dintre ei a căzut în noian și s-a afundat. Și dacă s-a umplut barca de oameni, a zis episcopul către cei rămași în corabie: „Iertați-ne pe noi, fraților, și vedeți primejdia, că noi nu putem să vă ajutăm; mărturisiți-vă însă unii la alții păcatele voastre, ca să primiți iertare de la Domnul”. Făcând astfel, pe când își luau iertare unul de la altul, corabia s-a afundat și toți s-au înecat.

Episcopul și cei ce se aflau împreună cu el, i-au plâns pe ei, rugându-se lui Dumnezeu ca să așeze sufletele lor în loc de odihnă. Apoi, uitându-se de o parte și de alta a mării, au văzut cum ieșea câte o borumbiță din valuri și se suia, zburând către înălțimea cerului; atunci au înțeles că acelea erau sufletele fraților care s-au înecat. Și dacă mai înainte s-au bucurat de salvare, văzând acestea, s-au întristat că n-au murit și ei.

După mai multe ceasuri, ajungând și ei la uscat, nu mai aveau nici o nădejde să mai întâlnească pe tovarășul lor care căzuse în mare, când au intrat ei în barcă, când deodată, înspăimântându-se, l-au văzut pe el viu și sănătos. Plini de uimire, l-au întrebat ei cum a scăpat cu viață? Iar acela a răspuns: „După ce am căzut în adânc, am chemat în ajutor pe pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu cu credință neîndoielnică și îndată ajutătoarea cea grabnică a celor ce sunt în primejdii, s-a aflat înaintea mea și într-un minut m-a scos la marginea mării, sănătos și nevătămat”.

Ei auzind acestea, au mulțumit Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, propovăduind pretutindenea minunea cea făcută întru slava Dumnezeului nostru, Care S-a născut dintr-însa în chip negrăit. Amin (62, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 304 - Maica Domnului a izbăvit copilul din apele râului

În părțile Lombardiei era un bărbat creștin care conviețuia cu soția sa într-o minunată înțelegere. Ei săvârșeau multe fapte bune și aveau multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Din multa dragostea pe care o aveau către Maica Domnului, au cheltuit mulți bani și au zugrăvit pe un perete al casei lor, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, foarte frumoasă și prea minunată. Ori de câte ori treceau pe dinaintea Sfintei icoane, în oricare zi sau ceas, se închinau zicând închinăciunea cea îngerească. Preacurata, pentru a lor bună obișnuință le trimitea darul ei, toate cele bune, cum și toată veselie. Astfel, ei petreceau cu așa fapte bune și erau așa de liniștiți, necertându-se unul cu altul și nici cu vecinii lor, încât toți i-au numit pacinici, „oamenii păcii”, „oamenii lui Dumnezeu”.

Acești doi soți aveau un prunc de trei ani. Acest prunc văzând pe tatăl său și pe maica sa, că stăteau de multe ori înaintea Sfintei icoane și se rugau cu credință și evlavie, a luat și el obișnuința a face așa. De câte ori trecea pe acolo se închina, urmând pe părinții lui. Când pruncul a început a vorbi, îl învăța închinăciunea îngerului. Astfel, pruncul o zicea ori de câte ori trecea pe lângă Sfânta icoană și se ruga, nu din evlavie, ci din obișnuință. Și ca un prunc ce era, văzând pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, stând pe un scaun (după cum era zugrăvită), socotea că aceea ar fi fost Doamna casei; pentru aceasta se temea și se închina Ei, după cum vedea pe părinții lui făcând.

Într-una din zile, jucându-se cu alți copii la țărmurile râului, din lucrarea urătorului de bine, a căzut în apă, iar ceilalți copii au mers de au vestit maicii lui, că s-a înecat fiul ei. Atunci a alergat ea plângând, cu toți vecinii și ajungând la râu, pentru că era foarte adânc, s-au dezbrăcat toți oamenii și s-au dat la fund, căutând cu sârguință, dar nu l-au aflat. Iar femeia uitându-se în altă parte, mai în jos, a văzut pe copil stând deasupra apei, în mijlocul râului, ca și cum ar fi șezut pe un scaun preaminunat. Întrebându-l: „Fiul meu, cum te afli?”, el i-a răspuns, zicând: „Bine, maica mea, căci Doamna mă ține și nu mă tem”. Iar femeia de bucurie n-a înțeles despre cine a zis. Ridicându-l oamenii, l-au dat maicii lui care, bucurându-se, s-a dus la casa ei, unde tocmai sosise și bărbatul său. Și auzind el de întâmplare, l-a întrebat să-i spună cum a scăpat. Iar pruncul a răspuns așa: „După ce am căzut în râu, a alergat Doamna casei noastre (și a arătat cu degetul icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu) care m-a răpit din apă și m-a ținut deasupra, până ce m-au luat oamenii”.

Auzind acestea cei ce stăteau de față, mult s-au minunat, mai ales când au văzut pe prunc că arată cu degetul icoana și căzând la pământ s-au închinat. Și au slăvit darul ei, făcând toată noaptea priveghere. Căci oricine îl întreba pe copil de acea întâmplare, el răspundea clar; când era vorba de altceva, zicea cuvintele strâmbe și îngânate, ca toți copii mici, de care lucru se minunau toți cei ce auzeau acestea.

Așadar, toți aceia care cinstesc Sfintele icoane cu evlavie, ca și pruncul acela, se izbăvesc din tot felul de primejdii vremelnice și se învrednicesc de bucuria și veselia cea netâlcuită. (30, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 305 - Maica Domnului a izbăvit din legături vremelnice și veșnice pe iudeul care a crezut în Hristos

Un iudeu neguțător, foarte bogat și de neam, trecea pe un drum din ținuturile Lombardiei. Pe acela l-au atacat hoții, jefuindu-l de tot ce avea și ducându-l în robie. Legându-l cu lanțuri de fier, l-au aruncat într-o închisoare întunecoasă, nădăjduind că vor mai scoate de la el și alți bani, iar dacă nu, în cele din urmă să-l omoare.

Văzându-se rob, acest ticălos iudeu, se tânguia cu amar, gândindu-se în multe feluri cum ar putea scăpa din acea nevoie. Îndată și-a adus aminte că Fecioara Maria, care face multe minuni la creștini, ar putea să-l izbăvească și pe dânsul, dacă va chema-o cu credință. Imediat s-a umilit din toată inima și a zis aceste cuvinte, cu lacrimi: „Doamnă și Împărăteasa cerului și a pământului! Arată milele tale și spre mine ticălosul, ca să se facă minunat darul tău, după cum de multe ori nenumărate semne și minuni ai făcut, precum am auzit la creștini; că pe mulți îndrăciți i-ai vindecat, fel de fel de boli ai tămăduit și pe robi cu preaslăvire i-ai slobozit. Milostivește-te și spre mine cel nevrednic și nu-ți aduce aminte de răutatea strămoșilor mei, ci ca o Maică a milei, după cum creștinii te propovăduiesc, ajută-mi la o nevoie ca aceasta și mă izbăvește pe mine, ca și eu să cred în Unul-Născut Fiul și Dumnezeuul Tău și să propovăduiesc minunile Tale”.

După ce s-a rugat el astfel, adormind puțin, a văzut o Împărăteasă preaslăvită, strălucind mai mult decât soarele și înconjurată de îngeri. Acei îngeri strălucitori, după

porunca Ei, i-au scos lanțurile cu care era încătușat. El, de mare bucurie, deșteptându-se, a văzut, nu în vedenie ca mai-nainte, ci de față, cu ochii, pe Doamna noastră într-o slavă și strălucire multă, către care a zis: „Spune-mi, Stăpână, numele Tău, ceea ce ai făcut cu mine atâta bunătate, ca să cunosc pe Făcătoarea mea de bine”. Ea i-a răspuns: „Eu sunt Maria, pe care ai chemat-o și te-am ascultat. Deși neamul iudaic este vrăjmaș Mie și Fiului meu, ca unii ce nu cred în întruparea Lui mântuitoare. Dar deoarece cu credință și cu lacrimi ai strigat, ca un Dumnezeu milostiv și nepomenitor de rău, S-a milostivit spre tine și a poruncit ca să te mântuiesc din două primejdii: a trupului și a sufletului”.

Acestea zicând, a poruncit îngerilor de l-au dus într-o prăpastie adâncă și înfricoșată foarte, în care erau nenumărate suflete ce se munceau cu negrăit chin, de unde ieșea un miros greu, de nesuferit. Văzând iudeul acestea, de frică a căzut la pământ, iar Stăpâna i-a zis: „Munca aceasta este a evreilor celor necredincioși, care nu cred în iconomia cea în trup a Stăpânului și a Fiului Meu, Hristos Dumnezeu”. Apoi ducându-l într-un munte înalt, a văzut un loc frumos, plin de veselie, din care ieșea o bună și dulce mireasmă, în care era o mulțime de popor ce cânta neîncetat, veselindu-se. Și mirându-se iudeul de o frumusețe nemaivăzută ca aceea, i-a zis Stăpâna: „Aceasta este soarta sufletelor pe care le-a izbăvit Fiul lui Dumnezeu cu Sângele lui cel preascump și preacurat. Din aceste două locuri pe care ți le-am arătat, alege-ți care-ți place”.

Acestea zicând împărăteasa a toate, s-a înălțat la ceruri. Iar iudeul acela, aflându-se în afară de închisoare, a dat laudă Stăpânei, Făcătoarei de bine. Și s-a botezat îndată, lepădându-se de bogăție și de rudeniile lui. Și făcându-se monah, a slujit din inimă Făcătoarei de bine, care l-a izbăvit și l-a povățuit către credința cea adevărată. Și așa s-a învrednicit de cereasca fericire. Amin (31, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 306 - Prin ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de furtună

În cartea „Oglinda istoriilor” se povestește de către Vichentie că un egumen, făcător de fapte bune, călătorea însoțit de mai mulți oameni, cu o corabie pe mare. Într-o noapte a venit o așa de mare furtună, încât așteptau cu toții moartea. Toți credeau că au să se înece în scurtă vreme. Pentru potolirea furtunii, unii strigau pe marele făcător de minuni Nicolae, alții pe Sfântul Apostol Andrei, alții pe alți sfinți, care și la cine avea mai multă evlavie. Egumenul văzând că n-a chemat nimeni pe Împărăteasa ce atotputernică, care stăpânește cerul, pământul și marea, le-a zis lor: „Ce faceți o, fraților! Chemați pe robi, iar pe Împărăteasa care poate mai mult decât toți Sfinții, ați lăsat-o?”. Atunci toți au strigat într-un glas către Dânsa, cu lacrimi rugându-se, ca să-i izbăvească de înec. De asemenea și egumenul care era bolnav de tulburarea valurilor și nu mâncase de trei zile, s-a sculat cu mare greutate și a prea-înălțat pe Preasfânta Fecioară, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!”. Atunci îndată au văzut la catarg o mare și prealuminoasă făclie care luminând toată corabia a izgonit întunericul nopții, a îmblânzit valurile cele furioase și s-a făcut, cu minune, liniște peste toată marea. După aceea, când s-a făcut ziuă, s-au aflat tocmai la limanul unde dorea să ajungă întru mărirea Stăpânului Hristos și a pururea Fecioarei Maria, Maica Sa, Doamna noastră (63, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 307 - Doi copii au rămas vii sub dărâmături, protejați de Maica Domnului

În anul 1507 de la patima cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, în luna mai, s-a produs în Creta un mare cutremur. În acel timp s-au surpat multe case și nenumărate prăvălii, înăuntrul șanțului, adică în cetatea cea mare. În târgul cel mai dinafară era o prăvălie de cizmărie, pe al cărei zid era zugrăvită Preasfânta Fecioară, la care aveau evlavie cizmarii care lucrau acolo. În fiecare seară, înainte de a pleca de la atelierele lor de cizmărie, îi aprindeau lumânări și o tămâiau, apoi se duceau pe la casele lor lăsând acolo doi copii (ucenici) pe care îi încuiau înăuntru ca să păzească prăvălia. În noaptea când s-a întâmplat cutremurul, a alergat meșterul să deschidă, ca să scoată copiii. Văzând că toată prăvălia este dărâmată, a socotit că de bună seamă au fost omorâți de dărâmături. Apucându-se să dezgroape trupurile lor, pe când săpa, i-a auzit pe dânșii vorbind dedesubtul pietrelor. Scoțându-i la lumină într-un chip îndemânatic, i-a întrebat pe dânșii cum s-a făcut de au scăpat cu viață? Atunci ei au răspus așa: „Când am simțit cutremurul, am plâns înaintea Sfintei icoane aceleia și ne-am rugat Născătoarei de Dumnezeu să ne ajute. Așa rugându-ne, am văzut că a ieșit din icoană un acoperământ care s-a așezat deasupra noastră. După aceea, îndată căzând pietrele și lemnele peste acoperământul acela, am rămas acolo și de noi nu s-a apropiat nimic. Preasfânta arătându-ni-se întocmai cum era zugrăvită, zicea către noi să nu ne temem. Ea a rămas cu noi până în ceasul în care ne-ați dezgropat”.

Acestea auzindu-le cei ce erau de față, au slăvit pe Preasfânta Fecioară, și au propovăduit în toată cetatea minunea aceasta. Preastrălucitul și preaînțeleptul ascet, Ieronim Donat, ducele Cretei (un mare învățat în limbile latinești și grecești) scriind-o, a poruncit de s-a zidit în locul acela o biserică; iar aceea Sfântă icoană a rămas în acel Sfânt Locaș, pentru că zidul pe care era zugrăvită Preasfânta nu s-a dărâmat. Apoi au pus de s-a

făcut cu meșteșug alt zid lângă peretele acela. Pictura acelei icoane nu s-a stricat, ci a rămas după cum a fost mai dinainte și așa se află și în ziua de astăzi, căci se sărbătorește praznic în cinstea Preasfintei în fiecare an, în nouă zile ale lunii mai, în aducerea aminte a acestei faceri de minuni.

Biserica aceea se numește „Doamna târgului”. Acolo se găsesc atârdate chipurile cu minunile cele preaslăvite și de mult preț. Dar nu numai această minune, ci și altele nenumărate a săvârșit, și în fiecare zi săvârșește Împărăteasa cea Atotputernică. Pe mulți naufragați, de mari furtuni pe mare, i-a scos de la înec, pe nenumărați oameni tăiați și răniți, de moarte i-a izbăvit, pe bolnavi și pe slăbănogi i-a ridicat și din felurite și nenumărate primejdii, pe multă lume a mântuit, după cum se poate vedea în biserica cea mai sus zisă, în care sunt zugrăvite toate minunile pe care le-a săvârșit întru slava Dumnezeului nostru care S-a născut dintr-înșă negrăit, Căruia I se cuvine toată cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin (66, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 308 - Rugăciunea către Maica Precista l-a salvat din robie și înec

În Potleasă, la Hodorov, tătarii au prins pe Simeon al lui Mihail și l-au vândut turcilor. Trei ani a suferit în acea grea robie, cu obezile în picioare, trăgând la catarg pe mare.

Odinioară și-a adus aminte de Sfânta icoană a Maicii Domnului, înaintea căreia s-au făcut multe minuni. În acel necaz greu al lui, s-a rugat Maicii Domnului, să-i vină în ajutor și să-l izbăvească de acea mare nevoie și suferință. El a făgăduit de mai

multe ori că, de va scăpa din acea robie grea, se va duce să se închine la locul Ei cel sfânt. Într-o noapte, obezile de la mâini și de la picioare s-au rupt singure, și el a sărit în mare. Fiind în pericol de a se îneca, iarăși s-a rugat Maicii Precistei, de a-i veni în ajutor. Maica Sfântă Preacurată l-a auzit și l-a ascultat. Cu ajutorul Preasfinției Sale, a înotat până la Galata, lângă Țarigrad, de unde a ieșit și a venit la moșia sa (19, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 309 - Maica Precista a scăpat fecioara de învinuirea de farmece și de moarte

Un preot din Zvitnița, care se chema Ioan Zinchevici, avea o fată înfiată, care se chema Domnina, care fiind socotitoare în casa unei doamne, a fost pusă în legături, fiind acuzată de farmece și fiind învinuită și de alte fapte, atârna asupra ei judecată de moarte. Preotul mai sus pomenit, s-a rugat cu credință și evlavie o noapte întreagă Maicii Domnului pentru fiica lui, s-o izbăvească de legătură și de moarte, știind că este nevinovată. El a făcut făgăduință, că de-i va fi ascultată rugăciunea, ori el personal, ori prin altcineva, va trimite un dar de mare preț la mănăstirea Pecerscăi, în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care se află aici. A doua zi a slujit și Sfânta Liturghie cu multă evlavie, pomenind cu lacrimi pe fiica lui cea nevinovată. Din acel moment, cu ajutorul Maicii Preacurate, fiica lui a scăpat din legături și din primejdia de moarte, căci s-a dovedit nevinovăția ei (318, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 310 - Episcopul, rugându-se către icoana Maicii Domnului, a scăpat un om de la moarte

Bogoslov Bocisa Radoslovici, Episcopul Kievului, a venit odată la un oraș, care se chema Ciornogorod. Acolo având moșiile episcopale, a făcut niște șanțuri mari. În acea vreme fiind de față, s-a rupt un mal, care căzând a acoperit un om cu șase coți de pământ. Episcopul văzând acea primejdie mare, s-a rugat Maicii Domnului, amintindu-și de icoana cea făcătoare de minuni de la Pecersca, să țină pe acel om viu și nevătămat, până ce va fi scos de sub pământul surpat. Pentru acea mare binefacere, el a făgăduit că va merge pe jos până la Pecersca, pentru a mulțumi lui Dumnezeu și Maicii Preciste, și va da milostenii la săraci. Atunci, pentru rugăciunile Episcopului, omul acela a trăit nevătămat sub pământul căzut deasupra lui, timp de câteva ceasuri, până ce oamenii l-au dezgropat. Într-adevăr, când au ajuns la el, l-au găsit viu și sănătos. După aceea, Episcopul a venit pe jos până la mănăstirea Pecersca. Acolo și-a împlinit făgăduința făcută către Maica lui Dumnezeu (327, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 311 - Maica Domnului scapă pe creștinul evlavios de ucigașul ascuns în biserică

Un bun creștin, Ioan din Matelic, avea multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Un om oarecare, vrăjmaș de moarte al lui, voia cu orice preț să-l ucidă. Știind bine pe unde avea să treacă, s-a ascuns după cetate, într-o biserică a Maicii Domnului, știind că Ioan avea să treacă pe acolo. În timp ce se afla ascuns aici, icoana Maicii Preacurate a început a vorbi către dânsul, ca și cum ar fi fost vie, rostind cuvinte de îngrozire, încât ucigașul atât de cumplit s-a înspăimântat, că s-a prăbușit cu fața la pământ ca un mort. În acel timp, Ioan a trecut pe aici, fără nici o primejdie, mergând în drumul lui, ajutat și păzit de mila și dragostea Maicii lui Dumnezeu, către care el avea mare evlavie (359, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 312 - Prin rugăciuni către Maica Domnului, au scăpat de o jivină care omora oameni

Într-o peșteră din marea cetate a Romei vechi, era o gadină periculoasă care omora oameni cu veninul său. Atunci, Leon al treilea, Papă al Romei, împreună cu mulți clerici și popor, a făcut litie la biserica Maicii Precistei, la praznicul Adormirii Născătoarei de Dumnezeu. Cu ajutorul lui Dumnezeu și rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, au scăpat de acea jivină ucigătoare de oameni (375, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 313 - Rugându-se Maicii Preacurate, s-a salvat din tină și moarte

Gavriil Ostașefski, fiind în oastea leșească, pe când se băteau leșii cu sfezii, calul lui s-a împotmolit într-un loc mlăștinos. Nemaiputând să iasă și să fugă de aici, sfezii l-au împresurat, și se pregăteau să-l omoare. Văzându-se în acea mare primejdie, el s-a rugat Maicii Domnului să-i vină într-ajutor, strigând cu glas mare: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, că-ți voi fi slugă în veci”. Atunci, calul îndată a sărit din tină, salvându-și stăpânul din mâinile dușmanilor săi. Văzându-se scăpat, el și-a împlinit făgăduința făcută către Maica Domnului (394, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 314 - Prăznuindu-se „Adormirea Maicii Domnului”, a încetat boala ciumei în Țarigrad

În zilele domniei lui Iustinian, împăratul grecesc, a fost în Țarigrad o mare molimă de ciumă. În primele trei luni, mureau câte 6.000, după aceea ajungând chiar la 10.000 de oameni pe zi. În acea vreme au murit oameni de toate stările: parte bărbătească și femeiască, bătrâni și tineri, precum și bogați și de cinste, cât și scăpătați și săraci. Moartea nu a cruțat și nu a ocolit pe nimeni. Și atât de numeroși erau morții încât nu avea nici cine să-i îngroape. În acea vreme s-a descoperit de la Dumnezeu, unui om evlavios, ca să se țină de acum înainte, praznicul „Adormirii Maicii Domnului” și vor scăpa de

ciumă. Făcând ei după porunca aceasta, a conținut boala ciumei (404, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 315 - Vrând să șteargă chipul Venerei, a fost vătămat de diavolul, vindecat cu darul Maicii Preacurate

În cetatea Amasiei, un om evlavios vroia să-și facă din casa lui biserică în cinstea Maicii Domnului, dar în acea casă era zugrăvită Venera, zeița păgânească, desfrânata cea mare. Pe când zugravul s-a apucat să șteargă acel chip spurcat, pentru ca să zugrăvească în locul lui un alt chip Sfânt, duhul cel rău, care locuia în acea zugrăveală aprinzătoare de desfrâu, s-a năpustit asupra mâinii lui, vătămându-l foarte rău, ca și cum ar fi fost arsă cu flacăra de foc. Atât de tare îl durea, și atât de mult i s-a umflat mâna, încât a trebuit să înceteze de a mai lucra. După ce mâna zugravului a fost unsă de Preoți cu untdelemn sfințit, s-a vindecat, făcându-se sănătoasă ca și mai înainte. Astfel, cu darul și ajutorul Maicii Domnului, și-a continuat lucrul, fără să mai fie vătămat cu ceva (208, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 316 - Mergând la vânătoare, în zi de sărbătoare, a fost pedepsit, salvat de Maica Domnului

În țara Spaniei, în cetatea Andora, un preot, în ziua Dumnezeirii (Sfânta Treime), s-a dus la vânat. Văzând o gădioară (jivină) intrând într-o gaură sub pământ, și-a vârât mâna ca să o scoată pe aceea, dar ea a pierit. Preotul vrând să o prindă, a intrat cu totul în gaură și acolo îndată a început a se văita tare și a plânge, zicând: „Vai, în foc sunt, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă!”. Tovarășii lui înspăimântați, au fugit, neputând să-i vină în ajutor.

Peste câteva zile, acel preot despre care s-a vorbit, a venit în biserica Preacuratei Fecioare, numită Tavdalma, ca să aducă mulțumire Împărătesei Cerești, căci Sfinția sa l-a scăpat pe el din acea nevoie mare. Acest preot le-a povestit oamenilor despre cele întâmplate cu el, și le-a amintit tuturor ca să prăznuiască și să cinstească Sfintele Sărbători, mergând la biserică și ascultând Sfânta Liturghie, ca la orice nevoie să fie și ei ascultați și ajutați de Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu (280, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 317 - O imagine a judecării sufletelor în care Maica Preasfântă se arată și Maică a Milostivirii

Un călugăr evlavios, numit Leon, a văzut în vis o imagine a înfricoșatei judecăți. Îngerii trâmbițau și popoarele se adunau într-un câmp mare. În acel câmp se aflau două scări mari, ce se înălțau de la pământ până la cer. O scară era roșie, iar alta albă. Pe scara cea roșie, în capul ei, sta Hristos cu față mânioasă. Câți oameni mergeau de se suiau pe acea scară spre cer, cădeau pe pământ. Unii cădeau de pe a treia spiță, alții de pe a patra spiță, alții de la jumătate, iar alții de pe spița cea mai de sus. Atunci mulți oameni au mers la scara cea albă, la care s-a arătat Maica Precista și așa pe acea scară s-au suit toți la cer, primindu-i pe dânșii Împărăteasa Cerească, Maica lui Hristos, Împăratul Slavei (293, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 318 - Lepădând călugăria, a fost luat de draci și călugării nelucrători primejduiți, scăpați de Preacurata

Ieronim, postelnicul cel mare al craiului unguresc, s-a făcut călugăr, dar după aceea lepădând călugăria a ieșit din mănăstire. În vremea când acesta a murit, fiind noapte, niște călugări oarecare din acea mănăstire, stând pe marginea unui râu din apropiere, se zăboveau cheltuind vremea în vorbe deșarte. În acel timp, dintr-o dată, s-a auzit pe ape un sunet deosebit, la care ei întrebă: „Cine este acolo?” și li s-a răspuns cu glas omenesc: „Draci suntem și ducem la iad sufletul lui Ieronim, postelnicul cel rău, care

era mare slujitor al craiului ungiuresc, căci a lepădat călugăria”. După aceea, diavolii vrând să înșface și pe călugării de pe malul apei, care petreceau pierzând vremea în deșert, s-au speriat foarte tare, și au strigat cu glas mare: „Preasfântă Fecioară și Maică a lui Dumnezeu, Marie, ajută-ne nouă”. Atunci diavolii le-au zis lor: „Ați apucat de ați chemat în ajutor pe Preacurata, căci de nu, voiam să vă înecăm și pe voi, căci v-am aflat treji, dar vorbind cuvinte fără de treabă (deșarte)” (294, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 319 - Chemând în ajutor pe Dumnezeu și pe Preacurata Maică, scapă din legături și se vindecă de răni

Oarecând trei voievozi, anume: Izaslav, domnul Kievului, Sviatoslav al Cernigovului și Vsevolod al Pereaslavului mergând oarecând la război împotriva Polovților, după cum a proorocit Cuviosul Antonie al Pecerscăi, au fost biruiți la râul Altei. Oștile lor au fost risipite, mulți căzând răpuși de moarte, răniți sau duși în robie. Printre cei răniți și duși în robie se afla și Simeon, fiul lui African, domnul Varejilor. Aflându-se în acea mare primejdie, a privit spre cer și a văzut în aer plutind o biserică minunată, care i s-a mai arătat și altădată, pe când călătorea pe mare. Încurajându-se de această minunată vedere, a strigat, rugându-se: „Doamne, izbăvește-mă de această moarte amară, pentru rugăciunile Maicii Tale și ale Cuvioșilor Părinți Antonie și Teodosie de la Pecersca”. Rostind această rugăciune, cu voia lui Dumnezeu a scăpat din legături, s-a vindecat de răni și răpit din mijlocul dușmanilor. Mergând la Pecersca a adus mulțumire Maicii Domnului, și i-a povestit Cuviosului Antonie cele întâmplate cu el, și despre biserică care i s-a arătat de două ori în văzduh. Cuviosul i-a proorocit că el va fi acela

care va zidi în mănăstirea Pecersca o biserică măreață, în cinstea Maicii Domnului, proorocie care s-a împlinit mai târziu, întocmai (303, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925 și Viețile Sfinților 10 iulie).

MINUNEA 320 - O fecioară, fiind ispitită de diavolul, cheamă într-ajutor pe Maica Domnului și scapă

În cetatea Vovoniei, ținutul Coloniei, trăia o fecioară, anume Athenda care s-a făcut călugăriță. Diavolul însă o supăra cu multe ispite. Într-una din zile, necuratul s-a arătat fecioarei în chipul unui tânăr voinic și frumos, care i-a zis să iasă din mănăstire și să meargă la lume, spre a se dezmiarda în poftele lumești. Ea însă a chemat în ajutor pe Maica Precista, cântând din inimă cântarea îngerească: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Marie, Domnul este cu tine”. Zicând acestea, duhul cel rău a fugit îndată de la dânsa. (387, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 321 - Spini, ciulini și curse sunt cei răi pentru credincioși, dar Maica Domnului îi salvează

A fost în Alexandria un om oarecare, iubitor de Hristos, foarte cucernic și milostiv, care primea pe străini, spălându-le picioarele. El avea și femeia foarte smerită, care postea în toate zilele și o fiică de șase ani. La o vreme oarecare, acel om iubitor de Hristos, a plecat la Constantinopol, căci era neguțător, lăsându-și femeia și fiica și o slugă acasă. Iar când mergea spre corabie, i-a zis lui femeia: „Cui ne lași pe noi, stăpâne?”. Și răspunzând bărbatul, i-a zis ei: „Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu”.

Într-o zi, stătea femeia aceea la lucru, având și pe copilă lângă dânsa. Iar sluga, învățată fiind de diavolul, a voit să ucidă pe femeie și pe copilă, să ia averea lor și să fugă. Luând cuțitul pe ascuns, mergea spre casă, unde era stăpâna sa, și după ce a ajuns la ușă l-a cuprins orbirea ochilor în mijlocul ușii și nu putea să intre, nici să se întoarcă. Și multă vreme s-a trudit, silindu-se să intre, însă n-a putut, și a început a striga pe stăpâna sa, zicând: „Vino aici”. Iar ea se mira, cum sta el în mijlocul ușii și nu venea, ci o striga pe ea, și-i zicea lui: „Vino tu aici, mai bine”, căci nu știa că este orb și că de aceea era oprit. Și a început sluga a jura pe stăpâna sa ca să vină aproape de el, iar ea se jura că nu va merge la dânsul. Sluga a zis: „Lasă măcar pe copilă să vină”. Însă ea nici aceasta n-a voit să o facă, ci îi zicea: „De voiești să vii, vino tu”. Sluga, văzând că nu poate să facă nimic, s-a lovit pe sine cu cuțitul și străpungându-se, a căzut. Iar stăpâna lui, văzând ceea ce se făcuse, a strigat cu glas mare și au venit vecinii. Au venit și de la mai marele cetății și aflară pe slugă, încă viu fiind, și s-au înștiințat de la dânsul despre toate. Au proslăvit pe Născătoarea de Dumnezeu, care a făcut o minune ca aceea, de a izbăvit pe mamă și pe fiica ei. Dumnezeului nostru slavă (Proloage 25 mai).

MINUNEA 322 - Cuviosul Teodor fiind otrăvit, este salvat de Maica Domnului

Cuviosul Teodor fiind urât de oamenii de casă ai episcopiei, care luau cu nedreptate din averile bisericii, l-au otrăvit pe el. Din această cauză a zăcut cuviosul trei zile fără glas și stătea nemișcat ca un mort; din care cauză, în cetate începuse a străbate vestea despre moartea lui. Dar după trei zile i s-a arătat Preasfânta Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea, și i-a spus pricina bolii lui, care-i venise din otrava cea dată în taină, și i-a spus și pe cei ce îi dăduseră otrava; apoi scoțând din basmaua pe care o ținea în mâini, trei boabe, i-a dat lui, zicând: „Mănâncă-le pe acestea, căci nu vei mai pătimi de acum nici un rău”. Mâncând cuviosul boabele acelea, și-a venit în simțiri, și s-a simțit cu totul sănătos; apoi sculându-se, a mulțumit lui Hristos Dumnezeu, și Preacuratei Maicii Lui. Iar pe acei vrăjmași răi nu i-a mustrat, nici nu a spus cuiva despre ei; ci a făcut rugăciune către Dumnezeu, ca să nu le socotească lor aceasta ca păcat (Viețile Sfinților 22 aprilie).

MINUNEA 323 - Maica Domnului salvează din robia turcilor pe cei doi fii ai unei mame văduvă

Pe vremea când turcii ocupau Asia Mică, în cetatea Elatia, din Eparhia Asianilor, viețuiau doi tineri soți. Aceștia, de frica turcilor, și-au părăsit țara lor și s-au stabilit în cetatea Hrisopoli, din țara Macedoniei. Aici soțul îmbolnăvidu-se, a murit, după ce mai întâi a devenit tată a doi copii, lăsând în urmă o soție îndurerată, înstrăinată și săracă și doi copii mici, lipsiți de sprijin și de protecție. Pe parcursul anilor care au urmat, a trebuit să sufere din greu urmările străinătății, care se manifesta din greu, printr-o totală izolare față de cei din jur, fiind tratați ca venetici. Neavând nici o rudenie a lor, către care să-și tânguiască soarta lor, ei și-au pus toată nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu și a Maicii Preacurate, către care se rugau adeseori cu lacrimi. Copiii făcându-se mărișori și înțelegând cele ce se întâmplă, adeseori plâneau pentru durerea mamei lor și pentru sărăcia în care se zbăteau.

Nu după mult timp, la durerea lor cea mare, s-a mai adăugat o alta și mai cumplită. În vremea aceea a venit poruncă de la împăratul turcilor, să adune copii, după obiceiul lor spurcat, pe care, din fii ai lui Dumnezeu, îi transformau în fii și vase ale diavolului. Între acești copii au fost luați și cei doi copii ai sărmanei văduve și duși la Amira, care i-a închis în temniță. După aceasta, sărmana femeie plânea și mai îndurerată, pentru luarea copiilor și pentru văduvia, străinătatea și sărăcia ei. Și altă mângâiere nu avea, sărmana de ea, fără numai nădejdea spre Maica îndureraților și a orfanilor, Cea care a suferit mai mult decât orice mamă de pe pământ, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Pe Ea de multe ori o ruga, cu lacrimi fierbinți, să facă milă cu fiii ei, ca să-i izbăvească din mâinile păgânilor și să nu piară sufletul lor, aflându-se în amară robie.

De vreme ce nemângâiata mamă se ruga, cu multă evlavie și credință și fiindcă rugăciunea ei era plină de smerenie, a auzit-o Stăpâna Cea atotputernică, ca o milostivă și îndurată și a izbăvit din legături pe fiii ei iubiți, într-un chip minunat ca acesta: Preacurata s-a arătat noaptea copiilor în chipul mamei lor, acolo unde erau închiși și le-a zis lor: „Sculați-vă, iubiții mei fii, și-mi urmați mie”. Atunci copiii înspăimântându-se și fiind uimiți, s-au sculat și cu bucurie au urmat ei. Apoi, prin cuvântul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-au deschis singure ușile temniței și au ieșit; după aceea în puțină vreme au ajuns la ceasul Utreniei, în cetatea Neapoli, unde era o mănăstire închinată Preasfintei Fecioare, Născătoarei de Dumnezeu, și a poruncit copiilor să rămână în aceea mănăstire, zicându-le: „Aici să vă tundeți și să îmbrăcați chipul monahicesc, fii mei, să vă supuneți egumenului și la toată frățimea, căci eu iarăși voi veni la voi, ca să văd dacă sporiiți în faptele cele bune, monahicești”. Acestea zicând, și-a luat ziua bună de la dâșii și s-a dus. Iar copiii, după terminarea Utreniei, s-au închinat egumenului, și i-au vestit lui toată întâmplarea lor. Egumenul, ca un cunoscător, a înțeles că o putere dumnezeiască i-a mântuit pe dâșii și, slăvind pe Atotputernicul Dumnezeu, a dat pe copii în grija unui bătrân îmbunătățit, ca să-i învețe sfințita carte și toată rânduiala și petrecerea monahicească. Și după puțină vreme, i-a făcut paraclisieri, ca să slujească bisericii, fiindcă s-au arătat plini de râvnă și cuvioșie. Și atâta sârguință puneau, încât toți părinții mănăstirii se minunau de dâșii, dar mai ales pentru faptele bune cele mari pe care le făceau. Și toți frații îi laudau pe dâșii, bucurându-se de sporirea ce o aveau în nevoințele pustnicești. Mai ales Filotei, unul din cei doi frați, care se sârguia totdeauna și se silea ca să covârșească pe toți frații în ascultare și smerenie.

Mama cea îndurerată, nu știa nimic despre salvarea fiilor ei iubiți. După ce a trecut puțină vreme, a primit un îndemn bun în gândul său, ca lepădându-se de lume și de tulburările ei, să meargă la o mănăstire de fecioare și să se călugărească. În apropiere de mănăstirea în care fii ei s-au călugărit, era o mănăstire de femei condusă de același egumen care i-a primit pe ei. Spre această mănăstire a îndreptat Dumnezeu pașii acestei

mame unde, fiind primită, s-a călugărit, punându-i-se numele Evdochia. Însă egmenul nu știa că Evdochia era mama copiilor, nici dânsa nu cunoștea minunea, pe care a făcut-o Maica Domnului cu copiii ei. Copiii petreceau în mănăstirea în care i-a adus Născătoarea de Dumnezeu Maria și le-a poruncit să rămână într-înșea și, unde rămânând, slujeau în biserica Domnului cu multă osârdie; iar ea în cealaltă mănăstire de fecioare, sporind în toată ascultarea, slujea fără pregetare la toate surorile. Sosind o zi în care era un praznic vestit al mănăstirii, s-au dus toate monahiile la mănăstirea de bărbați, și erau împreună cu ele și minunata Evdochia. Apoi, după bunăvoința lui Dumnezeu, s-a întâmplat că după Dumnezeiasca Liturghie, s-au strigat cei doi frați unul pe altul pe nume, pentru oarecare slujbă a bisericii, ca niște paraclisieri ce erau amândoi. Iar mama lor stând în nartică (pridvor), și auzind dulcele nume al lui Filotei, fiul ei, i s-a rupt inima; și intrând în biserică, s-a uitat cu dinadinsul la fețele lor, și i-a cunoscut că ei sunt fiii ei. Apoi de mare bucurie a leșinat, și după multă vreme venindu-și în fire, i-a îmbrățișat pe dâșii cu lacrimi, și fără de sațiu îi săruta. După aceasta i-a întrebat pe dâșii: cum și când s-au izbăvit din robie? Iar ei au răspuns, zicând: „Poate ne ispitești pe noi, preaiubita noastră mamă? Oare nu ești tu, cea care ne-ai scos pe noi din mâinile ismailitenilor, și ne-ai adus aici? Și ne-ai poruncit să rămânem într-această mănăstire, până vei veni iarăși să ne vezi?”. Atunci femeia s-a minunat și, înțelegând minunea, vărsa lacrimi, proslăvind pe Dumnezeu, mulțumind Împărătesei celei atotputernice, preamilostivei Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, care a săvârșit cu dâșii o minune înfricoșată ca aceasta și nu a trecut cu vederea rugăciunea și lacrimile ei. Această minune s-a auzit apoi în toată mănăstirea și se bucurau toți frații de dâșii.

Evdochia a rămas în mănăstirea sa, slujind lui Dumnezeu cu mai multă sânguință decât înainte și mulțumind Făcătoarei sale de bine, care i-a împlinit dorința și a izbăvit pe fiii ei din păgânătate. Și așa nevoindu-se bine și cu plăcere de Dumnezeu, s-a dus la Cel dorit (Viețile Sfinților 21 octombrie).

Minunile Maicii Domnului în apărarea cetăților ortodoxe, biseriilor și mănăstirilor

MINUNEA 324 - Icoana Maicii Domnului oprește pe domnul saracinilor de a intra în cetate

Nimic nu se întâmplă în lumea aceasta fără voia lui Dumnezeu! Odată, domnul saracinilor, cu voința lui Leon, împăratul grecesc, mergea în Țarigrad pe poarta ce se chema Bosforioză. Când au ajuns la poarta cetății, tovarășii lui au putut intra înăuntru, dar domnul saracinilor a fost oprit, căci calul lui n-a vrut nicicum să intre pe poartă. Atunci căutând el în sus, a văzut deasupra porții icoana Maicii Preacurate și a priceput că aceea l-a oprit nedându-i voie să intre în cetate, întrucât adeseori când se vorbea că Maica Precista apăra cetatea de dânsul, el hulea numele Ei. Domnul saracinilor a fost nevoit a se întoarce înapoi (178, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 325 - Maica Domnului salvează cetatea Țarigrad de împresurarea perșilor

Odinioară, pe când perșii au înconjurat cetatea Țarigradului și dădeau război să-l cucerească, deodată s-a văzut ieșind pe porțile cetății și îndreptându-se spre ei, o Doamnă care avea înfățișare de Împărăteasă. Perșii au socotit că aceea este împărăteasa și merge să-i roage să facă pace cu ei. Dar acea Doamnă a fost Precista, care apăra Țarigradul de vrăjmași. După aceea, Maica Precista s-a făcut nevăzută, iar între perși a intrat atâta tulburare, încât au început a se bate între ei, încât mulți au pierit, iar cei rămași în viață au fugit cu multă rușine și frică din împrejurimile cetății (179, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 326 - Icoana Maicii Preacurate purtată pe ziduri, apără cetatea Novgorodului de dușmani

Cândva, cetatea Suzdalului s-a sculat cu război asupra Novgorodului, amândouă cetățile fiind sub stăpânirea împăratului de la Moscova. În acel timp Ilie, Episcopul Novgorodului, s-a rugat lui Dumnezeu înaintea icoanei lui Hristos, ca să-i apere pe dânșii de dușmani. El a auzit atunci un glas care i-a zis: „Du-te în biserica Domnului Dumnezeului nostru din ulița Ilieși, să iei de acolo icoana Preacuratei Fecioare Maria și s-o duci pe zidurile cetății, împotriva dușmanilor. Și așa, prin ea vă veți apăra”. Episcopul auzind aceste cuvinte, a trimis pe diaconul său să-i aducă acea icoană a Preacuratei Fecioare, dar icoana n-a vrut să se dea lui s-o ia. Văzând aceasta Ilie, Episcopul Novgorodului, a mers dânsul împreună cu tot soborul la icoana aceea a

Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și, căzând înaintea ei, s-a rugat Stăpânei noastre, zicând: „O, preamiloasă Doamnă, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, tu ești nădejdea, scăparea și apărarea cetății noastre, zidul, acoperământul și limanul tuturor creștinilor. Drept aceea și noi păcătoșii spre tine nădăduim, roagă-te, Doamnă, Fiului Tău și Dumnezeului nostru, pentru cetatea noastră și nu ne da în mâna vrăjmașilor noștri, pentru păcatele noastre, ci ascultă plângerea și suspinarea robilor tăi și scapă-ne, precum oarecând Fiul tău i-a cruțat pe niniviteni, pentru pocăința lor, așijderea și aici, Stăpână, arată-ți mila Ta”. Astfel rugându-se Sfântul, a început a cânta Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pe când clericii cântau condacul după a șasea pesnă: „Ceea ce ești folositoare neînfruntată creștinilor”, îndată cinstita icoană a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, singură de sine s-a mișcat; iar poporul văzând acea străină minune, toți într-un glas au strigat: „Doamne miluiește!”. Apoi, Preasfințitul Arhiepiscop luând în mâini acea cinstită icoană, cu dragoste a sărutat-o și, mergând cu tot poporul, cântări de rugăciune săvârșind, au înălțat-o pe zidurile cetății și a pus-o împotriva luptătorilor. Fiind al șaselea ceas din zi, potrivnicii mai tare au dat năvală asupra cetății, aruncând asupra ei ploaie de săgeți. Atunci cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată și-a schimbat fața dinspre potrivnici și a întors-o spre cetate. Această mișcare era un semn de preamare milostivire a Stăpânei noastre, pe care a arătat-o popoarelor celor ce se primejduiiau de împresurători. Privind Arhiepiscopul spre sfânta icoană, a văzut lacrimi curgând din ochii ei, ca un izvor al Raiului. Luând felonul său și adunând într-însul lacrimile care picau de la ea, a zis: „O, minune preaslăvită! Cum din lemn uscat picură lacrimi! Iată, Împărăteasă, ne arăți nouă semn de încredințare, căci cu lacrimi te rogi Fiului Tău și Dumnezeului nostru, pentru scăparea cetății”. Și tot poporul văzând că plângea icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a strigat către Dumnezeu cu lacrimi și cu suspinuri. Atunci, deodată a căzut frică asupra potrivnicilor, și i-a acoperit întunericul, și mânia lui Dumnezeu i-a tulburat pe ei, și au început unul pe altul să se ucidă. Iar cetățenii văzând că o tulburare ca aceea a căzut asupra lor, au deschis

porțile cetății și ieșind înarmați, s-au repezit asupra vrăjmașilor, pe unii tăindu-i, iar pe alții robindu-i și așa au biruit toate taberele vrăjmașilor, cu ajutorul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Din acea vreme, Arhiereul lui Dumnezeu, Ilie, a așezat praznic luminos, pentru a se prăznuia acel preamănat semn al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în marea cetate a Novgorodului, și a numit ziua aceea, pe de o parte, zi de izbăvire, căci cu rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a trimis Dumnezeu izbăvire cetății, iar pe de altă parte, zi de pedepsire, pentru că frații cei de o credință și de un neam s-au sculat la război între ei, cei vinovați primindu-și răsplata propriei lor răutăți. Și așa, din vremea aceea, prin ocârmuirea bunului lor păstor duhovnicesc, marea cetate a Novgorodului a petrecut în pace și liniște adâncă (Viața Sfinților 7 septembrie).

MINUNEA 327 - Icoana lui Hristos, veșmântul Precistei și lemnul Crucii apără Țarigradul de perși și tătari

În vremea lui Eraclie, împăratul grecesc, Sarvar, voievodul perșilor și hanul tătarilor, au venit cu oștile pe mare și pe uscat până sub zidurile Țarigradului și, înconjurându-l, se luptau să-l cucerească. În acea vreme toți oamenii s-au rugat Maicii Precistei. Clericii și poporul luând icoana lui Hristos, cea nefăcută de mână omenească, veșmântul Precistei și lemnul cel de viață făcător al Crucii Domnului, au făcut litanie pe zidurile cetății, rugându-se lui Dumnezeu să le ajute. Atunci Precista, prin icoana sa de la biserica din Vlaherna, a scornit în mare valuri năvalnice încât s-au înecat toate corăbiile păgânilor. Tot atunci, cu ajutorul Sfinției Sale, oștile grecești, care se aflau lângă biserica Sa care se chema Peghia, au ucis mulți tătari care se aflau pe uscat. Grecii, văzând aceasta, au început a se îmbărbăta și astfel au biruit pe tătari. Hanul s-a speriat atât de

mult, încât nu știa ce să mai facă. Astfel, cu ajutorul Maicii Domnului au fost izgoniți (125, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 328 - Prin rugăciuni cu lacrimi către Maica Domnului, Moscova și toată Rusia scapă de turci și tătari

În anul 1451, prin voia lui Dumnezeu, pentru păcatele oamenilor, au năvălit agarenii, cei fără de Dumnezeu, asupra pământului Rusiei. Un fiu al împăratului saracinilor, însoțit de mulți tătari, a intrat pe pământul Rusiei, arzând satele pe unde treceau și apropiindu-se de cetatea Moscovei, au înconjurat-o din toate părțile, vrând să o cucerească. Atunci fericitul Mitropolit Iona, cu tot clerul său, luând cinstitele Cruci și Sfintele icoane, au înconjurat zidurile cetății cu cântare de rugăciune, vărsând multe lacrimi din ochi în rugăciunea către Dumnezeu, pentru cetate și pentru popor. În acel timp, căutând spre un monah, anume Antonie, care era stareț la mănăstirea Ciudova, bărbat cucernic, pe care îl cunoștea Sfântul, și știa viața lui îmbunătățită, Mitropolitul Iona i-a zis: „Fiule și frate Antonie, roagă pe milostivul Dumnezeu și pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu, pentru izbăvirea cetății și toată credincioasa creștinătate, de agarenii cei fără de Dumnezeu”. Antonie i-a zis: „Prea mare, arhiercule, mulțumim lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui, ajutătoarea noastră cea tare și grabnică, căci a auzit rugăciunile tale și a rugat pe Fiul său, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să fie mântuită cetatea aceasta și toată credincioasa creștinătate pentru tine. Iar acești agareni, cu nevăzută putere vor fi biruiți și degrabă izgoniți, numai eu singur voi fi rănit de ei, și voi muri, căci judecățile lui Dumnezeu au poruncit”.

Acestea zicând Antonie, iată deodată a zburat o săgeată de la tătari, și a rănit pe acel stareț Antonie care, bolind puțin, a murit și a fost îngropat cu cinste de

Preasfințitul Mitropolit Iona și de tot soborul. După aceea venind praznicul „punerii cinstului veșmânt al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”, care se prăznuiește pe ziua de două iulie, păgânii au fost cuprinși deodată de mare frică și cutremur, din care cauză au fugit de la cetate, fiind izgoniți de puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu. Iar Sfântul Mitropolit a poruncit ca degrabă să se zidească în curtea sa o biserică numită „Punerea Veșmântului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”, întru pomenirea izbăvirii de agareni, cu rugăciunile Maicii lui Dumnezeu, căci într-acea zi s-a eliberat cetatea de împresurarea barbarilor (Viețile Sfinților 31 martie).

MINUNEA 329 - Maica Domnului izbăvește cetatea Ustiog de pieire, pentru rugăciunile Sfântului Procopie

Fericitul Procopie se trăgea cu neamul din nemți. Fiind neguțător bogat, a venit cu multă marfă în marea cetate a Novgorodului. Văzând el toată rânduiala Bisericii Răsăritului, și cunoscând că credința ortodoxă este bună, a iubit-o foarte mult și dorind să o învețe desăvârșit și să o primească pe dânsa, căuta un bărbat insuflat de Dumnezeu, care să-l învețe și să-l lumineze prin Sfântul Botez. Auzind de Cuviosul Părinte Varlaam, care ridicase o mănăstire în apropiere de Hotin, că este bărbat iscusit și plin de duhovnicească înțelepciune, a mers la dânsul; și învățându-se destul din dreapta credință creștină, a primit Sfântul Botez. Apoi și-a împărțit toată averea sa săracilor, dând și mănăstirii aceleia o parte oarecare și astfel singur s-a făcut sărac de bună voie pentru dragostea lui Hristos. El a trecut cu vederea nu numai lumea cu poftetele ei, ci și pe dânsul, pentru că a lepădat viața nebunească, făcându-se înaintea oamenilor ca un om fără de minte și nepriceput, având mintea sa adâncită în cugetarea către Dumnezeu. Aceia care îl

știau pe dânsul, îl fericeau, văzându-i petrecerea lui, zicând astfel: „Acest om, este mare înaintea lui Dumnezeu, deoarece venind aici din alte părți și fiind de altă credință, s-a întors la dreapta credință, multa lui avere a împărțit-o la săraci, iubind sărăcia și s-a făcut nebun pentru Hristos”.

De multe ori, auzind fericitul Procopie niște cuvinte ca acestea, se mânia foarte mult, și nesuferind să fie lăudat de oameni, a plecat de acolo în părțile răsăritului, primind multe supărări de la cei neînțelegători. Venind în cetatea Ustiog, a viețuit într-însa; umblând ziua prin cetate, se prefăcea a fi nebun, pentru care era batjocorit de mulți și chinuit cu bătăi, mai ales de copiii cei nepricepuți.

Noaptea mergând el la biserici, se ruga Domnului cu lacrimi pentru cetate, pentru oameni, și pentru slujitorii săi, zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta”. Când avea nevoie să se odihnească de osteneală, se arunca pe gunoaie și murdării; iar iarna pătimea de ger și de zăpadă, într-o haină groasă și ruptă, fiind pe jumătate gol. Vara răbda zăduful și arșița soarelui, și primea foarte puțină hrană de la oamenii cei temători de Dumnezeu și aceasta nu în toate zilele. De la cei bogați și făcători de nedreptate, niciodată nu voia să ia nimic, și adeseori petrecea multe zile fără hrană. Ducând o viață ca aceasta, s-a făcut mucenic de bună voie, chinându-se cu foamea și cu setea și rătăcind, umbla gol, luând ocări, bătăi și batjocuri. El, cel ce nu-i era toată lumea vrednică, umbla prin ulițele cetății, lipsit, necăjit și chinuit. Haina ruptă pe care o avea, o purta aruncată pe umăr, având spatele gol, gata spre bătăi, încât și la dânsul se împlinea scriptura: „Spatele meu l-am dat spre bătăi, și fălcile mele spre lovire cu palmele; iar fața mea nu am întors-o de la rușinea scuipărilor”. Pentru o viață ca aceasta, s-a sălășluit într-însul darul lui Dumnezeu, și i s-a dat lui darul proorociei, ca mai înainte să vadă și să spună, cele ce vor să fie, precum va arăta cuvântul ce ne stă înaintea. După aceea, el a început a locui într-un foișor, lângă soborniceasca biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, rugându-se totdeauna cu lacrimi, și cu multe îngenuncheri, cerând cele folositoare cetății. Rugăciunea

lui era bine primită înaintea lui Dumnezeu, fiind puternică a îndepărta de la oameni dreapta mânie a lui Dumnezeu, precum vom vedea din cele ce urmează.

Odată, pentru înmulțirea păcatelor omenești, a voit Dumnezeu să piardă cetatea Ustiogului, cu fulgere și cu pietre căzute din nor, precum altă dată a ucis cu pietre din nori, pe oamenii din Amoreia, care se împotriveau lui Isus Navi. Creștinii cei păcătoși, care nu se pocăiesc și care se tăvălesc în fărădelegi spurcate, ca în noroiul tinei, sunt potrivnici lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pornindu-L pe Dânsul spre mânie și răsplătire și spre care Domnul ca spre vrăjmași se înarmează și-i pierde. Așa s-a înarmat Dreptul Răsplătitor asupra cetății Ustiogului, care l-a mâniat pe El.

A lăsat să vină asupra ei pedeapsa și pierzarea, pe care Sfântul Procopie, mai înainte a vestit-o, îndemnându-i la pocăință, precum oarecând Proorocul Iona pe niniviteni.

Într-o zi de duminică, fiind adunat mult popor în sfânta biserică, Sfântul Procopie a început a îndemna pe popor spre pocăință, zicând: „Fraților, pocăiți-vă de păcatele voastre și milostiviți pe Dumnezeu spre voi, prin post și rugăciuni; căci de nu vă veți pocăi, toți veți pieri prin grindină și foc, pentru că mânia lui Dumnezeu va veni asupra voastră”. Dar ei nu s-au uitat la cele zise de dânsul, ci grăiau între ei: „Acest om este fără de minte, fiindcă niciodată nu grăiește ceva cu pricepere”. După cântarea Dumnezeieștii Liturghii, Sfântul stătea în pridvor și plângea nemângâiat, tânguindu-se ziua și noaptea; iar oamenii care veneau la biserică, văzându-l plângând neîncetat, îi ziceau: „De ce plângi nebunule? Care este necazul inimii tale?”. Fericitul le răspundea lor: „Fraților, priveghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită”. Dar ei nu socoteau întru nimic cuvintele lui. A treia zi ieșind el din pridvor, s-a dus prin cetate, propovăduind tuturor oamenilor cu multe lacrimi și strigându-le că se apropie pedeapsa lui Dumnezeu, zicând: „Pocăiți-vă oamenilor, plângeți pentru greșelile voastre și vă rugați, că doar își va întoarce Dumnezeu dreapta Sa mânie și nu va pierde cetatea pentru înmulțirea fărădelegilor, ca pe Sodoma și Gomora”. Dar oamenii cei împietriți la inimă, nu luau

aminte la propovăduirea lui, ci mai ales îl batjocoreau ca pe un om fără de minte. Dar Sfântul era răbdător și rugător fierbinte către Dumnezeu, arătându-se pe sine chip de pocăință pentru toți, și milostivind pe Dumnezeu prin neîncetate rugăciuni cu lacrimi, ziua și noaptea.

În duminica viitoare, la amiază, a venit peste cetate un nor întunecos, încât s-a întunecat lumina zilei, făcându-se ca o noapte întunecoasă, iar poporul văzând neobișnuita întunecare a zilei, nu se pricepea ce este, și ziceau în sineși: „Ce va să fie aceasta?”. Apoi s-au ridicat nori mari cu fulgere neîncetate din patru părți, năvălind asupra cetății. Erau tunete așa de înfricoșate, încât nu se auzea om cu om vorbind. Pământul se cutremura de înfricoșatul zgomot al tunetelor, iar din fulgere s-a făcut o arșiță mare. Atunci poporul a cunoscut că vine pierzarea sa, prin mânia lui Dumnezeu care s-a pogorât asupra cetății, aducându-și aminte de proorocia și propovăduirea fericitului Procopie. Atunci toți au alergat la sfintele biserici, dar mai ales în biserica cea sobornicească a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, unde săvârșeau rugăciuni cu lacrimi. La acea biserică alergând și Sfântul Procopie, a căzut înaintea icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, vărsând multe lacrimi și rugându-se, ca să fie mijlocitoare către Fiul său și Dumnezeu, pentru oamenii care au greșit și au atras mânia lui Dumnezeu asupra lor. Rugându-se către Dumnezeu, ca proorocul Moise de demult, striga: „Iartă, Doamne, acestui popor păcatele lor, iar de nu, șterge-mă din cartea Ta în care m-ai scris”. Făcându-se de Sfântul Procopie și de tot poporul rugăciune lungă și cu plângere către Dumnezeu și către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, s-a arătat din icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu o minune preamărită. Din chipul ei a ieșit mir care curgea ca din izvor. Din acel mir s-au umplut vasele bisericesti, și în ceasul acela s-a schimbat văzduhul. Norii cei înfricoșați, cu fulgerele și cu tunetele, s-au dus în locuri pustii, ca la douăzeci de stadii depărtare de cetate și acolo plouând pietre mari și înfricoșate, au sfărâmat multe păduri și le-au ars, iar din oameni și dobitoace pe nimeni n-a ucis, prin apărarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și cu rugăciunile Sfântului Procopie.

Pietrele acelea, ce din mânia lui Dumnezeu au căzut pe acele locuri pustii, se văd și până acum, spre încredințarea și înfricoșarea neamului celui mai de pe urmă, ca păcătoșii să se întoarcă la pocăință. Iar din mirul acela care a curs din chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, se ungea poporul pentru binecuvântare. Cei care erau bolnavi și pătimeau de vreo boală oarecare, aceia câștigau vindecare și sănătate. Atunci s-a făcut bucurie mare în această cetate care s-a izbăvit de pierzare și pentru mirul cel tămăduitor care s-a primit din darul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Iar Sfântul Procopie viețuind ani mulți și văzându-și mai înainte sfârșitul său, s-a dus noaptea la mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail și lângă acea mănăstire s-a mutat către Domnul, neștiind nimeni de sfârșitul lui. Moartea Sfântului a fost la 8 iulie, în ziua pomenirii celui de un nume cu el, plăcutul lui Dumnezeu, Sfântul marele Mucenic Procopie (Viețile Sfinților 8 iulie).

MINUNEA 330 - Părinții Cuviosului Nectarie, ajutați de Maica Domnului, scapă de pericolul robiei

Dumnezeiescul Nectarie era din localitatea ce se chema Bitolia, iar părinții lui au fost bine-credincioși și dreți înaintea lui Dumnezeu și aceasta se vede din următoarea întâmplare. Pe când turcii voiau să robească locul acela, mama cuviosului aflându-se la arie, a văzut în somn pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu care i-a poruncit să ia pe bărbat și pe fiii săi și să fugă cât mai curând din locul acela, ducându-se în altă parte, pentru că vor veni agarenii să-i robească. Îndată cum s-a deșteptat, a alergat la casa lor și a spus bărbatului ei ce a visat; apoi luând copiii lor, au fugit din locul acela și s-au ascuns într-o parte, unde li s-a părut lor că este mai bine. După ce barbarii au

prădat locul acela și toate părțile din împrejurimi și după ce a încetat tulburarea, după multă vreme au ieșit din locul unde se aflau ascunși, păzindu-se nevătămați, prin acoperământul și sprijinul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, căreia i-au mulțumit din tot sufletul lor cu lacrimi de bucurie (Viețile Sfinților 5 decembrie).

MINUNEA 331 - Maica Domnului păzește biserica Sa, de tâlharii care vroiau să o prade

Odinioară, au venit tâlharii noaptea, în mănăstirea Sfântului Sava, ca să prade biserica Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Dar pe când s-au pornit către fereastra care se afla deasupra mormântului Cuviosului Părinte Sava, li s-a arătat lor în față un munte mare pe care nu le era lor cu putință a se sui nicidecum. Apoi a căzut peste dâșii frică și cutremur, și renunțând la gândul lor, s-au întors rușinați. Acestea toate, tâlharii înșiși le-au mărturisit mai târziu, când cu pocăință au venit la mănăstire, unde au petrecut, până la sfârșit, viață bineplăcută lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 3 decembrie).

MINUNEA 332 - Maica Domnului izgonește, prin Sfânta sa icoană, pe năvălitorii agareni din pământul Rusiei

În zilele bine-credinciosului și marelui domn Vasile Dimitrievici, singurul stăpânitor al Rusiei, și în vremea Sfântului Mitropolit Ciprian, a fost năvălirea lui Temiraxac, împăratul agarenilor, contra pământului Rusiei. Aceia sculându-se cu mare putere de la răsărit și prădând multe împărății, a ajuns până la părțile Rusiei. Apropiindu-se de hotarele ei, a cucerit cetatea Eleciul și a răpit pe voievodul Eleciului și a ucis o mulțime de creștini, căci era mare urător și cumplit muncitor al neamului creștinesc. Apoi se mai lăuda că tot pământul Rusiei are să-l pustiească, ca să dezrădăcineze credința creștinească. Își pregătea drumul său spre Moscova, vrând ca să o risipească pe ea. Auzind marele domn Vasile Dimitrievici de acest lucru, și-a adunat oastea sa și s-a dus în cetatea Colomni. De acolo plecând, a stat la malul râului, tăbărând împotriva vrăjmașului, iar Temiraxac a stat într-un loc 15 zile. Înștiințându-se marele domn și toată oastea creștinească de marea putere a păgânului împărat, care venise cu multă oștire, și auzind și despre scopul pe care îl avea, și-a ridicat mâinile spre cer, împreună cu toți ostașii săi și se ruga cu lacrimi Domnului și Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pentru izbăvirea sa de acel agarean fără de Dumnezeu. Ei chemau în ajutor pe cei mai mari plăcuți ai lui Dumnezeu, pe Sfinții ierarhi Petru și Alexe, pe Cuviosul Serghie și pe ceilalți Sfinți făcători de minuni ai Rusiei. Apoi a trimis în cetatea Moscova, la părintele său duhovnicesc și la Preasfințitul Mitropolit Ciprian, ca să facă post și rugăciune. După aceea să trimită în cetatea Vladimirului, ca să ia de acolo icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, să o aducă în Moscova, pentru apărarea împărăteștii cetăți a Rusiei. Mitropolitul Ciprian, mai înainte de a primi această poruncă, se gândea ca să aducă acea cinstită icoană; când i-a venit porunca aceasta, atunci a mulțumit lui Dumnezeu, că tot același gând a pus și în inima marelui domn. Primind

această potrivire a gândurilor, ca o adevărată bunavoință a lui Dumnezeu ca minunata icoană să se aducă la dâșii, atunci el a trimis îndată la Vladimir, oameni din duhovniceasca rânduială, să aducă cinstita icoană. Apoi adunând tot clerul și mulțime de popor, s-au rugat împreună pentru biruința asupra vrăjmașului. El le-a poruncit tuturor să postească și să se roage, el singur făcând slujbă și rugându-se ziua și noaptea cu multă vărsare de lacrimi, pentru marele domn, pentru oaste, cum și pentru toți drept-credincioșii creștini.

Când cinstita icoană a pornit de la Vladimir și se apropia de cetatea Moscova, în 15 zile ale lunii august, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, au ieșit în întâmpinarea ei Preasfințitul Mitropolit cu tot soborul său, împreună cu mult popor care, văzând acea Sfântă icoană, au căzut cu fața la pământ și s-au închinat ei, ca însăși Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care venise la dâșii, și primind-o cu negrăită bucurie, vărsau multe lacrimi, privind spre dânsa și rugându-se ca să se izbăvească de năvălirea agarenilor. Dar nu în zadar le-au fost rugăciunea și lacrimile lor, pentru că chiar în aceeași zi în care a fost adusă la Moscova preacinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Temiraxac, păgânul împărat al agarenilor, îngrozindu-se de o înfricoșată vedenie pe care a avut-o în vis, s-a tulburat și a fugit înapoi cu toată puterea sa, nefiind izgonit de nimeni. Vedenia aceea a fost astfel: înaintea sa a apărut un munte înalt, pe al cărui vârf mergeau împotriva lui mai mulți Arhieri, aceia având toiege în mâini cu care îl îngrozeau pe el. Deasupra Arhierilor, în văzduh, a văzut o împărăteasă înconjurată de o strălucire neobișnuită și de o slavă negrăită, îmbrăcată în haină de porfiră, cu raze în chip de fulger și strălucind mai mult decât soarele. Iar împrejurul ei era mulțime de ostași înarmați care îi slujeau ei, și pregătindu-se ca de război. Împărăteasa avea mâinile ridicate pentru rugăciune. Apoi a văzut-o pe ea amenințându-l cu groază, ca să se ducă din hotarele pământului Rusiei, arătându-se ca și cum porunceam ostașilor săi să pornească contra lui. De acea înfricoșată vedenie s-a cutremurat Temiraxac, a sărit înspăimântat din pat și a răcnit: „O, vai mie, ce înseamnă această vedenie înfricoșată?”. Și tremurând, se

temea suspinând, fiind în mare nepricepere. După un ceas, venindu-și în fire, a chemat pe domnii și voievozii săi, și a început a le spune lor ceea ce a văzut, tremurând încă de frică. Aceia auzind ceea ce li se spunea, și văzând pe împăratul lor tremurând, s-au înspăimântat și ei asemenea, și nepricepând înțelesul celor auzite ziceau: „Ce poate să fie aceasta?”. Unii ziceau: „Împărăteasa care s-a văzut, este Maica lui Iisus Hristos, Dumnezeuul creștinilor, și se vede că voiește să apere pe creștini, pentru că dânsa le este lor Ajutătoare și Purtătoare de grijă”. Temiraxac a zis: „Dacă creștinii au o ajutătoare ca aceea, apoi în deșert ne-am pornit asupra lor, și fără de spor ne ostenim, căci măcar pe unul din cei ce stau înaintea ei, de l-ar trimite asupra noastră, pe toți ne va birui, și nici loc nu vom putea găsi unde să fugim”.

Astfel plângându-se acel împărat păgân, s-a întors înapoi cu toată puterea sa, fugind cu rușine. Și aceasta fiindcă li se părea agarenilor, că multe cete de ostași din pământul Rusiei, vin în urma lor, și pentru aceea fiind cuprinși de frică mare, unul pe altul se călca, aruncându-și armele, prăzile și tot ce jefuiseră ei. Astfel a fost biruința drept-credincioșilor creștini asupra vrăjmașilor, fără război și fără vărsare de sânge, cu rugăciunile Preacuratei Fecioare, Născătoarei de Dumnezeu. Acea năvălire a lui Temiraxac cu agarenii lui, și minunata lui izgonire din pământul Rusiei, s-a întâmplat în anul de la facerea lumii 6.303 (sau 795 de la Hristos) și din vremea aceea, în cetatea împărătească a Moscovei, s-a așezat praznicul întâmpinării icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numește Vladimirsca, întru neuitata pomenire a minunatei izbăviri de agareni. Acea izbăvire s-a făcut prin apărarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, prin Sfânta sa icoană cea făcătoare de minuni. Dumnezeului nostru slavă, cinste și închinăciune în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 26 august).

Maica Domnului poartă grijă de mănăstiri și de personalul lor

MINUNEA 333 - Maica Domnului izvorăște apă din piatră, umple jitnițele cu grâu și vasele cu vin și untdelemn

Din cele ce ni s-au lăsat scrise prin cărți, aflăm că pe la anul 961 se afla în Trapezunda un bărbat preaînțelept și purtător de Dumnezeu, Avramie cu numele, care avea multă dragoste de cele dumnezeiești. Vrând el a se depărta de lume s-a dus într-un munte care se chema Chimina, unde trăia Sfântul Mihail Maleinos. De acesta, după a sa dorință, fiind călugărit, a rămas în ascultare de el, păzind cu dinadinsul toată aspra petrecere și pustnicie, mâncând numai odată pe săptămână și împărtășindu-se deseori cu Dumnezeieștile Taine. Însă sfântul bătrân i-a poruncit să mănânce numai la trei zile odată și să doarmă pe o rogojină.

În acest timp au venit la Sfântul doi frați, nepoți de-ai lui, care erau boieri de neam mare: Nichifor, care era pus de împăratul Romano ca voievod peste oastea care era însărcinată a merge să bată pe agarenii din Crit, și Leon, care era patriciu și domestic al școlilor Apusului. Și a zis către ei, Sfântul: „Prea iubiții mei fii! Eu am la mine ca ucenic un mare om, îmbunătățit cu prisosință, ce se numește Atanasie (numele cel din călugărie al lui este Avramie); ca Părinte vă sfătuiesc să vă mărturisiți la el de-acum înainte, pentru că într-adevăr este vrednic să ocârmuiască sufletele oamenilor”. Și vorbind boierii cu el, după spusa bătrânului, s-au mirat mult de marea lui înțelepciune și pricepere, pentru care s-au și mărturisit lui. Iar între altele, Nichifor voievodul a zis către dânsul: „Am mare dorință ca să mă depărtez de lume și să mă liniștesc într-o mănăstire”. La care Atanasie i-a răspuns: „Bună socoteală ai, fiule, în mintea ta și dacă te vei hotărî, Dumnezeu îți va ajuta la ceea ce-ți este de folos”. Cu aceste cuvinte i-a binecuvântat pe ei de plecare și s-a

dus la ale sale. De atunci, Mihail, pe oricâți părinți și oameni mari veneau la dânsul pentru mărturisire, îi trimitea la Atanasie care locuia în afară de mănăstire. Care aflând că sfântul bătrân voia să-l lase după moartea sa ca moștenitor în locul lui, spre folosirea fraților, ca un urâtor de slavă ce era, s-a dus de acolo, la Sfântul Munte al Athosului. Ajungând acolo la Careia, a dat peste un alt bătrân, cu totul nevolnic și liniștit, căruia i-a spus, fățarnicindu-se cum că ar fi om simplu, neștiutor de carte. Bătrânul scriindu-i alfabetul, îl învăța pe el.

Iar Nichifor, cel mai sus arătat, aflând de plecarea lui, mult s-a întristat. Și fiindcă cunoștea duhovnicește dorința lui de a se duce la Athos, a scris către mai-marele Tesalonicului ca să cerceteze cu sârguință în tot muntele, până ce îl va afla, arătând în scrisoare chipul feței lui, cum și toate semnele. Ducându-se acela și vestind proiestosului Sfântului Munte, i s-a răspuns că trebuie să aștepte până la praznicul Nașterii Domnului, când se adună toți frații la biserica Protatul și atunci îl va căuta.

Sosind momentul așteptat, în timpul când se cânta privegherea, proiestosul a văzut pe Atanasie cel căutat, pe care l-a cunoscut după semnele descrise de slăvitul Nichifor. Făcându-i lui metanie, l-a rugat să citească cele după rânduială. Însă el, punând pricină că nu știe carte, proiestosul l-a amenințat că-l va afurisi, dacă nu va citi așa după cum știe. Atunci și nevrând, a fost nevoit să spună adevărul; și auzind limba lui cea preaînțeleaptă și bine grăitoare, toți s-au înspăimântat și i s-au închinat lui. Iar mai ales bătrânul, starețul lui, și-a cerut iertare pentru necunoștințele lui cele de mai înainte.

Auzind Atanasie că Nichifor a trimis scrisoare pentru el, a rugat pe proiestosul ca să nu-l descopere; și așa s-a făcut. Însă peste puțină vreme a venit Leon, fratele lui Nichifor, care, cercetând în tot muntele, l-a aflat pe dânsul și îmbrățișându-l, s-a bucurat foarte și s-a veselit cu duhul. Iar frații pustnici, văzând evlavia boierului către Cuviosul, l-a rugat pe acesta să ceară milostenie pentru ca să zidescă biserica Protatului mai mare, căci fiind prea mică erau strâmtorați de multe ori. Și în urma rugăminții făcute de Atanasie, a dat Leon bani deajuns de au ridicat biserică mai mare din temelie. După

care luându-și ziua bună de la Sfântul, s-a dus către fratele său Nichifor. Acesta auzind cele despre Cuviosul, a trimis o scrisoare către proiestoși, să-l trimită la el negreșit, care, văzând credința cea mare a lui Nichifor, l-au îndemnat pe sfântul ca să se ducă. Iar el, vrând-nevrând, a plecat și s-a dus la Crit, unde se afla atunci binecredinciosul Nichifor pentru lupta cu agarenii. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului, biruind de tot pe barbarii aceia necredincioși și binecredinciosului împărat vestindu-i, a zis Nichifor către Atanasie: „Iată, Părinte, prin rugăciunile tale acum s-a izbăvit Muntele de frica agarenilor. Întorcându-te, zidește o mănăstire, ca să vin și eu pentru liniște, după cum avem învoială, dacă mai ții minte, ca să mă depărtez de lume”.

Acestea zicând, a voit să-i dea bani, însă el nu a vrut să primească, ci i-a zis: „Fii cu frica lui Dumnezeu și ia aminte de cursele lumii. Dacă fapta ce dorești a o face va fi plăcută lui Dumnezeu, se va săvârși” (Acestea le-a zis Sfântul pentru că nu voia să aibă grija zidirii). Iar evlaviosul Nichifor, întristându-se de aceste cuvinte, și-au luat ziua bună unul de la altul, și s-a întors Sfântul în Munte, iar Nichifor s-a dus la Constantinopol, unde făcându-i-se primire cu mare cinste pentru că a biruit pe agareni, mai pe urmă a fost ales împărat. Și fiind el totdeauna stăpânit de dorința de a zidi un Sfânt Locaș Născătoarei de Dumnezeu, a trimis la Athos printr-un duhovnic cu numele Metodie, 60 de litre de aur. Văzând Atanasie multa evlavie a drept-credinciosului împărat, a primit banii și a început a zidi mănăstirea în anii 961 de la Hristos. Iar câte împotriviri și ispite a pățimit de la diavol, câte osteneli și trude a îndurat până să zidească o mănăstire așa de mare ca aceasta, după cum și în ziua de astăzi se vede, nu se poate scrie aici, pentru că nu despre aceasta se povestește aici. Însă care n-a fost la Sfântul Munte și n-a văzut acea sfântă Lavră, câtă frumusețe are: câte izvoare cu minunate curgeri, copaci frumoși, dătători de veselie, turnuri înalte, chilii nenumărate, case îndestulate și altele asemenea, să citească viața Cuviosului Atanasie pentru ca să se umple de mare veselie.

Iar noi, trecând peste nenumărate minuni pe care le-a săvârșit pururea pomenitul, vom scrie numai despre pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu,

care este iconoama acestei Lavre până în ziua de astăzi, după cum aici mai jos vom arăta. Cheltuind Cuviosul aurul cel trimis de împăratul, s-a întristat că nu i-a ajuns ca să săvârșească lucrul așa după cum îl începuse. Și gândindu-se la aceasta, a plecat din mănăstire spre Careia, ca să se sfătuiască cu proiestosul Muntelui, dacă n-ar fi bine să trimită la împăratul său și pe alți boieri, ca să ceară ajutor.

Când era departe de Lavră ca la 4000 de stadii, a văzut o preafrumoasă femeie, care l-a întrebat: „Unde călătorești, Atanasie?”. „Dar cine ești tu de mă întrebi?” a răspuns el înspăimântat. „Eu sunt Maica Domnului tău”. Zis-a ei, Sfântul: „Iartă-mă, Stăpână, dar nu cred, de nu voi vedea vreun semn; căci multe sunt cursele diavolului”. Răspuns-a lui Preasfânta: „Lovește în piatra aceasta în numele Sfintei Treimi și cu darul celui Născut din mine, va ieși apă preabună cu îndestulare”. Și așa făcând, îndată a izvorât din piatră mulțime mare de apă. Atunci el fiind foarte înspăimântat, a căzut cu fața la pământ, cerând Stăpânei iertare. Care, întrebându-l unde se ducea, i-a spus toată pricina mai sus arătată. I-a zis lui Stăpâna: „Du-te înapoi la mănăstire și vei găsi jitnițele pline cu grâu și vasele pline cu vin și untdelemn, cum și toate celelalte care îți trebuiesc; acestea toate cu ajutorul Fiului și Stăpânului meu, îți vor ajunge până vei săvârși mănăstirea. Dar să nu îndrăznească nimeni și niciodată ca să se socotească iconom al ei, pentru că eu vreau să vă port de grijă totdeauna, de cele ce vă sunt de trebuință, numai să nu vă leneviți de făgăduințele călugăriei, de slujba Utreniei și de canonul vostru”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iar cuviosul întorcându-se la mănăstire, a aflat toate după cum a zis Stăpâna, care au ajuns cu îndestulare până s-a săvârșit dumnezeiasca biserică și toată mănăstirea, după cum se vede până în ziua de astăzi. Minunea cu apa izvorâtă din piatră, o știu toți cei ce locuiesc în Athos.

Se poate vedea în biserică o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este zugrăvită pe ușa dinăuntru a mănăstirii, în care se arată cum stă Sfântul dinaintea Preasfintei Fecioare, cu chip smerit, cu multă evlavie, iar Ea cu mâna dreaptă întinsă spre Cuviosul. Și dedesubt este scris: „Maica lui Dumnezeu și iconoama acestei

Lavre”. Iar în câmpul cel dimprejurul icoanei, sunt scrise minunile Sfântului și are și aceste două zugrăveli într-una, Stăpâna îi arată cu degetul piatra, iar el lovește cu toiagul și izvorăște apă, iar în cealaltă, amândouă istorisirile, cum și mănăstirea sub care scrie așa: „Preasfânta este rânduită ca să fie iconoama mănăstirii, iar Preacuviosul să fie paraiconom”. Și așa din aceasta se înțelege pricina pentru care nu s-a ales niciodată iconom în această Sfântă Lavră, ci numai paraiconom, până în ziua de astăzi. Dar să revenim la ceea ce mai avem de spus mai departe.

După ce Cuviosul a săvârșit mănăstirea, cât a trăit el, a prăznuit pe Preasfânta, iar după moartea lui și frații, de asemenea, tot pe Ea o prăznuiau. Preacurata însă, arătându-se în vedenie proiestosului, i-a zis: „De-acum înainte să nu mă mai prăznuiești pe mine, ci pe robul meu Atanasie, care s-a ostenit pentru această casă până la moarte și trebuie să aibă o cât de mică răsplătire și mulțumire, pentru osteneala și nevoința lui”.

Și de atunci prăznuiesc cu cântare în a cincea zi a lunii lui iulie, când se adună ca la două mii de călugări cu mireni, săvârșindu-se priveghere de toată noaptea, cu preafrumoase citiri și cântări, de la apusul soarelui până la ziuă, cântând lui Dumnezeu, Celui în Treime lăudat, Căruia I se cuvine slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 5 iulie; 21, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 334 - O mănăstire ajungând în mare lipsă de hrană, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu

Pe vremea când stăpâneau drept-credincioșii împărați, se afla într-un loc pustiu o mănăstire închinată pururea Fecioarei Maria, pe care monahii trăitori acolo, neîncetat o lăudau și o slăveau.

Iar creștinii știind evlavia lor, le trimeteau în fiecare an cele trebuitoare și aveau cu ce trăi; pentru că nu numai poporul cel de rând, ci și împărații le trimeteau daruri și îi ajutau. Însă după o vreme, sculându-se cu război păgânii barbari și biruind pe creștini, le-au luat pământurile din care mănăstirea primea venituri pe care le foloseau pentru hrană, iar împărații nu mai aveau voie să mai trimită bani pentru cheltuială ca mai înainte. Nemaivând cele de trebuință acolo, monahii s-au gândit să plece în altă parte. Și într-una din zile, s-au sfătuit ca să săvârșească Dumnezeiasca Liturghie, să se împărtășească toți cu Sfintele și Preacuratele Taine, să se ierte unul cu altul și apoi să se ducă fiecare unde îl va îndrepta Dumnezeu.

Adunându-se ei și cântând toată slujba cu lacrimi, în timpul când se cânta: „Cuvine-se cu adevărat a te ferici pe tine, Născătoare de Dumnezeu” și celelalte, au auzit zgomot și lovituri în jitnițe și ieșind trapezarul afară, a aflat toate lăzile și toate jitnițele pline de grâu ales și frumos; pe care văzându-l după Liturghie frații, s-au bucurat cu negrăită bucurie și au strigat cu mare glas: „Slavă Ție, Dumnezeule! Mulțumim Ție, Doamne, că nu ne-ai lăsat pe noi, nevrednicii robii Tăi, ci ne-ai trimis putere din înălțime”. Și nu numai minunea cu grâul a săvârșit-o Stăpâna, ci și altele asemenea, pentru că s-au găsit toate vasele pline cu vin și cu untdelemn, de legume și de toate cele ce sunt spre trebuința trupului, cu îndestulare, încât le-a ajuns hrana aceea pe mai mulți ani.

Umplându-se ei de tot binele, cu toții s-au veselit și s-au hotărât ca nimeni și niciodată să nu mai pună în gând ca să plece din aceea sfințită mănăstire, nici să se lenevească vreodată de la cântările și laudele către Făcătoarea de bine. Și așa au petrecut viața cu fapte bune și niciodată nu au fost lipsiți de cele de nevoie, pentru că ori de câte ori aveau trebuință de ceva, le trimetea împărăteasa cea preamilostivă (27, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 335 - Niște ostași, strigând către Maica Domnului, au scăpat de primejdia furtunii

Un ostaș de la Zaporoji, care se chema Andrei Leahula, împreună cu mai mulți tovarăși de-ai lui, se întorceau acasă de la un război purtat cu rușii, încărcăți cu prăzi. Pe când mergeau cu caiacele pe mare, s-a ridicat o furtună groaznică, încât erau în mare primejdie. Ei văzând că li se apropie moartea, au început a striga: „Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu de la Pecersca și Sfinte Arhanghele Mihaile, voievodul cel ceresc, milostivește-te spre noi”. Strigând așa, s-au făgăduit să dăruiască mănăstirii Pecersca o mulțime de daruri, numai să scape cu viață. Atunci li s-a arătat lor un ostaș tânăr, ce purta caftan de aur, șezând pe un cal împodobit tot cu aur, care le-a zis lor: „Nu vă temeți, ci rugați-vă lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui și vă va izbăvi din această primejdie, căci mie pentru aceasta mi-a poruncit să vin aici”. Și zicând aceste cuvinte, a început a se înălța în sus până nu s-a mai văzut. După aceea s-au potolit vânturile și marea, și acești ostași s-au întors cu bine la Zaporoji, împlinindu-și apoi făgăduința (322, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 336 - Cuviosul Chiril, având mare dragoste și evlavie către Maica Domului, este ajutat în chip minunat

Cuviosul părintele nostru Chiril, s-a născut în cetatea Moscovei, din părinți drept-credincioși și de neam bun. Din Sfântul Botez a fost numit Cozma. Fiind dat la învățătura cărții și având mintea ageră, a învățat foarte ușor citirea Sfintelor Scripturi, din care luând învățătură, petrecea o viață minunată, plină de credință și plină de fapte bune. În felul acesta, din copilărie i s-a născut în suflet dorința de a merge într-o mănăstire pentru a sluji lui Dumnezeu toată viața. Murind amândoi părinții pe când era încă mic, el rămâne în seama unei rudenii pe nume Timotei, care era mare dregător la curtea marelui domn Dimitrie. Tânărul crescând, și ajungând bărbat desăvârșit, este pus administrator casei lui Timotei. Întrucât acesta nu ar fi fost de părere ca el să plece într-o mănăstire, el se ferește a-i face cunoscut. Dumnezeu rânduint o împrejurare favorabilă, el pleacă în taină cu Egumenul Ștefan la o mănăstire, care se numea Mahrișteasca. Venind în această mănăstire, este pus la diferite ascultări, pe care le face cu mare bucurie, mai întâi la brutărie și la alte ascultări grele. La scurt timp este tuns în călugărie, punându-i-se numele Chiril. După aceea este dat la bucătărie unde face ascultare timp de nouă ani, cu multă răbdare și dragoste. Pentru viața lui îmbunătățită, este luat de egumenul său și aproape fără voie este hirotonit Preot, devenind vas ales al Duhului Sfânt și folosind pe toți cei ce veneau la dânsul pentru sfătuire. Mai apoi este ales egumen, dar nu zăbovește mult în această cinste, căci renunță de bună voie la ea, dorind din tot sufletul să se retragă într-un loc pustiu și liniștit. Având mare evlavie și dragoste către Maica lui Dumnezeu, se ruga ei adeseori cu credință, să-i împlinească această dorință a lui, rostind astfel: „Preacurată Maica lui Hristos Dumnezeul meu, tu știi că după Dumnezeu, toată nădejdea mea spre tine am pus-o din tinerețile mele; însuși tu, precum știi, povățuiește-mă, arată-mi calea pe

care să merg și descoperă-mi un loc lesnicios pentru mântuire”. Așa rugându-se el adeseori cu lacrimi, în scurtă vreme și-a dobândit cererea; pentru că Domnul face voia celor ce se tem de El și, împreună cu Preacurata Sa Maică, ascultă rugăciunea lor.

Cuviosul Chiril avea obicei ca în toate nopțile să citească cântarea Acatistului Preacuratei Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, înaintea Sfintei sale icoane. Într-o noapte, pe când citea el Acatistul după obicei, având în inima sa dorința de viață pustnicească, se ruga cu suspinuri și lacrimi; dar când a juns la locul unde scria: „Străină naștere văzând, să ne înstrăinăm de lume, mutându-ne mintea la cer...”, din rostirea acestor cuvinte, i s-a umplut inima de negrăită bucurie. Atunci, încetând de a mai citi, se gândea în sine cum Cel preaînalt, Domnul nostru Iisus Hristos, din slava Dumnezeirii, s-a arătat pe pământ în trup de om smerit, ca pe cei ce se înstrăinează de lume, pentru dragostea Lui, să-i ridice spre înălțimea dumnezeieștii vedenii. De atunci s-a deșteptat într-însul o dorință și mai fierbinte ca să se înstrăineze cu totul de lume și pentru dragostea lui Dumnezeu să meargă în pustie. După aceea, a început a se ruga mai cu dinadinsul Domnului și Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca să-l povățuiască spre mântuire. După aceea, îndată a auzit un glas minunat, de departe, venind din înălțimea văzduhului, care i-a zis: „Chirile, ieși de aici și mergi la Iezerul Alb, căci acolo vei afla bună odihnă. Acolo ți-am pregătit un loc în care te vei mântui”. Atunci, Cuviosul deschizând degrabă fereastra chiliei, a văzut o lumină mare strălucind din Cer, în partea despre miazănoapte, unde era Iezerul Alb, și cu raza arătându-i ca și cu degetul, locul sălășluirii lui. Sfântul minunându-se, privea cu ochii locul arătat lui, care se afla la mare depărtare, ca și cum ar fi fost aproape, și s-a tot uitat la acea lumină, până ce a apus de la ochii lui. Sfârșindu-se acea minunată vedenie, și-a simțit inima sa plină de bucurie și de pace, și a înțeles că Preacurata Maica lui Dumnezeu nu i-a trecut cu vederea rugăciunea lui, și săvârșea cântarea Acatistului cu mare bucurie, petrecând toată noaptea aceea fără somn, rugându-se cu căldura duhului, și gândind cu mirare la glasul și vedenia ce i s-au descoperit lui, se veselea și slăvea pe Dumnezeu. Cuviosul avea în acea mănăstire un

frate duhovnicesc, anume Terapont, credincios și iubit lui, care fusese tuns în călugărie împreună cu Sfântul și care era de loc de la Iezerul Alb. Pe acesta l-a întrebat dacă la Iezerul Alb este vreun loc potrivit unde monahul să poată petrece în liniște. Terapont i-a răspuns că acolo sunt locuri bune. Sfătuindu-se amândoi, au ieșit din mănăstire și au plecat la drum spre Iezerul Alb, nădăjduind spre Dumnezeu.

După câteva zile de mers pe jos, ajungând în părțile Iezerului Alb, nicăieri nu i-a plăcut Cuviosului, până ce nu a găsit locul ce i se arătase lui în vedenie și pe care îl căuta. Ajungând acolo, îndată a cunoscut acel loc, care i-a plăcut foarte mult. După aceea făcând rugăciune, a zis: „Aceasta este odihna mea și aici mă voi sălășlui, fiindcă astfel a voit Preacurata Maică a Domnului nostru Iisus Hristos. Bindecuvântat este Domnul Dumnezeu, de acum și până în veac, căci a auzit rugăciunea mea”. Și îndată a înfipt o cruce în locul acela, cântând canonul de mulțumire spre lauda Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci a spus lui Terapont vedenia care i s-a arătat lui în mănăstire, despre locul acela. Amândoi mulțumind lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui, au săpat o chilie mică în pământ și au stat împreună; apoi, cu înțelegere s-au despărțit unul de altul, deoarece fericiul Chiril dorea ca să aibă liniștea cea mai desăvârșită, iar Terapont s-a dus ca 15 stadii depărtare de acolo. El găsind un loc ce i-a plăcut, s-a sălășluit într-însul și adunându-se acolo mulți frați, au făcut o mănăstire, zidind și o biserică în numele Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu și a cinstitei ei nașteri; astfel că acum, acea mănăstire, cu darul lui Dumnezeu lățindu-se și înmulțindu-se și bine rânduindu-se, se numește a lui Terapont.

Locul în care cuviosul Chiril s-a sălășluit, avea brazi și pădure deasă, și nu era pe aproape de locuințele omenești. Spațiul era frumos și rotund, înconjurat cu apă de jur-împrejur, ca și cu un zid, și acolo viețuia Sfântul Părinte în chilia făcută în pământ, petrecând în singurătate, cu nevoițe pustnicești și luptându-se contra nevăzutului vrăjmaș. După câțva timp, doi creștini umblând prin pustia aceea, au găsit pe acest Sfânt și s-au mirat de petrecerea lui atât de aspră și lungă. Folosindu-se de cuvintele lui cele de

Dumnezeu insuflă, au început a veni adeseori la dânsul, dorind să vadă fața lui cea cu sfântă podoabă, să se învrednicească de binecuvântare și să ia folos de la dânsul. Ei aduceau starețului cele trebuincioase, iar numele lor erau acestea: Axentie, ce se poreclea Voron, și Matei ce se chema Cucos, care mai târziu a fost eclesiarh al acelei mănăstiri. Acei oameni au povestit acestea: Cu mulți ani mai înainte de acea vreme, un muncitor de pământ anume Isaia, trăia aproape de locul acela unde Sfântul Chiril s-a sălășluit. Acel Isaia și cei ce erau împreună cu dânsul, adeseori auzeau un sunet de clopot și un glas de minunată cântare ce se făcea în locul acela, mai cu seamă în zilele de duminici și praznice. Dar nu numai Isaia auzea clopote și cântări, ci și alți oameni ce treceau prin locul acela. De aceea, de multe ori când auzeau acel sunet, ei veneau acolo, ca să vadă de unde se aud clopotele și cântările; glasul se auzea, dar cu ochii nu puteau să vadă nimic. Mirându-se cu spaimă se duceau, cunoscând că acesta este un lucru Dumnezeiesc. Cu acei doi oameni: cu Axentie și Matei, Cuviosul a înconjurat într-o zi locul acela pustiu.

Dar vrăjmașul, urătorul binelui, știind că are să fie izgonit de acolo prin Cuviosul Chiril și neputând să-l înfricoșeze cu nici un fel de păreri și năluciri, deoarece Cuviosul pe toate acestea le socotea mai proaste decât pânza de păianjen, a aflat asupra lui un meșteșug ca acesta: Prin voia lui Dumnezeu, a adus asupra lui un somn greu, încât Sfântul Chiril nu putea să mai meargă, și voia să se culce, ca să se odihnească, zicând către cei ce erau cu dânsul: „Să stați acolo până ce voi dormi puțin”. Iar ei au zis: „Părinte, mergi în chilie și te odihnești acolo”. Iar Părintele neputând să meargă, fiind biruit de somn, a văzut un loc bun pentru odihnă și s-a culcat ca să doarmă puțin. Adormind el, l-a deșteptat un glas înfricoșat, zicându-i: „Fugi, Chirile, fugi!”. Iar el deșteptându-se de neobișnuitul glas și înspăimântându-se, a fugit, și îndată în acel timp, un copac mare a căzut de-a curmezișul, pe locul pe care se odihnea Sfântul. Din acestea Sfântul a înțeles că a fost pândire diavolească, și din acea vreme a început a fi mai treaz și mai osârdnic, rugându-se și lui Hristos, și Preacuratei Maicii Lui, ca să ia de la dânsul greutatea somnului. Acea cerere a lui i s-a împlinit întocmai.

Altădată, adunând găteji multe împrejurul locului aceluia, le-a aprins; iar diavolul a ridicat un vânt mare și fumul cu văpaia a înconjurat pe Cuvios de pretutindeni, și neștiind încotro să fugă, din pricină că fumul era gros și acoperea tot locul, Sfântul fiind într-o asemenea primejdie neașteptată de moarte, a strigat către Preacurata Fecioara Maria Născătoarea de Dumnezeu, grabnica ajutoare, și îndată i s-a arătat lui oarecine, și luându-l de mână i-a zis lui: „Vino în urma mea!”. Scoțându-l nevătămat din foc, s-a făcut nevăzut. Astfel, cu ajutorul Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, Sfântul Chiril a fost scăpat de primejdia cea neașteptată.

Adunându-se mulți frați și făcându-și chilii, petreceau în locul acesta pentru folosul sufletesc, având cu toții povățuitor pe Cuviosul Chiril. Vrând frații să zidească o biserică, nu se aflau între dâșii lucrători iscusiți în prelucrarea lemnului, căci locul se afla departe de locuințele oamenilor mireni. Cuviosul Chiril obișnuia, ca în toate nevoile și trebuințele sale, să-și pună toată nădejdea la voia și purtarea de grijă a Preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, și niciodată n-a fost lipsit de ce-a cerut. Tot astfel și atunci, punându-și nădejdea spre Preacurata Maica Lui, s-a rugat către Ea cu dinadinsul și degrabă au venit meșterii trebuincioși, nechemați de nimeni, și s-a zidit o biserică aleasă, punându-i hramul Adormirea Maicii Domnului.

Oamenii din împrejurimi auzind și văzând că s-a zidit o biserică minunată la Iezerul Alb, au gândit că Sfântul Chiril dispune de averi mari. De aceea, un oarecare boier, pe nume Teodor, fiind îndemnat de diavolul, a trimis o ceată de tâlhari, ca năvălind noaptea asupra mănăstirii, să facă supărare și necaz lui Chiril și să ia averea lui. Dar tâlharii mergând noaptea și pregătindu-se să năvălească fără de veste asupra mănăstirii și asupra celor ce dormeau, au văzut împrejurul ei, mulțime de oameni înarmați cu arce, iar alții cu lănci. Tâlharii stând ascunși într-o pădure deasă, privind de departe la oamenii aceia, așteptau ca să plece de la mănăstire. Pândind și așteptând până după miezul nopții, au văzut că oamenii aceia nici nu plecau și nici nu dormitau, ci petreceau ca niște străjeri ai mănăstirii. Văzând aceasta, ei au plecat fără să poată face ceva. În noaptea viitoare iarăși

au venit, și au văzut și mai mulți oameni, înarmați ca niște ostași, de care tâlharii temându-se și mai mult, au plecat de acolo și au spus boierului lor, ceea ce au văzut ei. Teodor a gândit că aceia sunt oamenii vreunui dregător ce a venit la Cuviosul pentru binecuvântare. Dar trimițând oameni să se intereseze, aceia au aflat că de o săptămână nu mai fusese nimeni în mănăstire, de care lucru auzind acesta s-a îngrozit și, venind, a mărturisit Cuviosului Chiril intenția lui, și și-a cerut iertare. Cuviosul îndemnându-l la cele bune, i-a dat iertare și de atunci Teodor a câștigat mare dragoste către dânsul, și adeseori venind pentru binecuvântare, îi aducea din destul cele de trebuință.

Pentru dragostea, smerenia și ostenile lui, Cuviosul Chiril s-a învrednicit de darul umilinței și al lacrimilor încât, când slujea Sfânta Liturghie, sau citea, asculta pravila, sau învăța pe frați, nu putea să-și stăpânească lacrimile. De aceea a câștigat mare credință, nădejde și dragoste către Dumnezeu și către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, care era patroana acestui loc binecuvântat. Și ca drept urmare, de câte ori se întâmplau în mănăstire neajunsuri și lipsă de cele necesare și frații îl sfătuiau ca să trimită pe la oamenii iubitori de Hristos după cele trebuincioase, el le răspundea astfel: „Dacă Dumnezeu și Maica Lui cea Preacurată ne va uita în locul acesta, apoi pentru ce ne mai aflăm în viața aceasta?”. Astfel mângâia pe frați, învățându-i ca să aibă nădejde către Dumnezeu; iar la mireni să nu ceară milostenie, ca nu cumva ieșind ei din mănăstire, să fie împiedicați de vrăjmași prin oarecare sminteli. Pentru credința lui, Preacurata Maică mișca inimile multor boieri care trimiteau cu îndestulare cele de trebuință la mănăstire.

Atât de mult iubea Maica Domnului pe acest rob al său încât, atunci când ajutorul omenesc nu putea să înlăture lipsurile din mănăstire, nu zăbovea cât de puțin a-i veni în ajutor în chip miraculos, după cum vom vedea din cele ce urmează: într-o vreme nu se ajungea vinul pentru slujba bisericească iar frații au spus Cuviosului că nu se va putea face Sfânta Liturghie în zilele de Sâmbătă și Duminică. Cuviosul chemând pe eclesiarhul Nifon, l-a întrebat despre vin dacă mai este, măcar cât de puțin. Nifon i-a răspuns că și vasul în care se ține vinul este zvântat. Sfântul a poruncit să aducă vasul

acela; iar eclesiarhul ducându-se să aducă vasul, l-a aflat plin cu vin. Pentru aceea s-a mirat foarte mult, știind bine că nici o picătură de vin nu mai era în vas, dar cu darul Maicii Domnului și cu rugăciunile Sfântului, într-o clipă s-a umplut cu vin. Toți frații s-au înștiințat despre acea minune, și pentru aceea se mirau și slăveau pe Dumnezeu, și laudau pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Iar vinul acela n-a scăzut din vas multă vreme, până ce s-a adus alt vin, de către niște oameni iubitori de Hristos.

Într-un an oarecare, s-a ivit foamete mare între oameni. Poporul fiind flămând, a început a veni la mănăstirea Cuviosului, iar el a poruncit să le dea la toți pâine, deși mănăstirea era săracă, pentru că pe atunci nu aveau nici sate, nici averi, ci trăiau din osteneala lor și din milosteniile trimise de iubitorii de Hristos. În acea vreme de foamete, mănăstirea nu avea decât hrana trebuincioasă fraților. Dar străbătând vestea prin satele dimprejur, că în mănăstirea lui Chiril primesc hrană toți cei înfomețați care merg acolo, au început a se aduna la mănăstire și mai mulți săraci și scăpătați, iar Cuviosul egumen porunca, să-i hrănească pe toți. Dar pe cât le dădea hrană celor ce veneau, pe atât acea hrană se înmulțea în mănăstire, prin binecuvântarea Maicii Preacurate și cu rugăciunile Cuviosului Chiril, robul ei. S-a hrănit în acea vreme de foamete, o mulțime de popor, din mănăstirea Sfântului.

Astfel, Cuviosul Chiril, cel de la Iezerul Alb, care a avut nespusă și nețărmurită dragoste către Maica Domnului, în toată viața lui, fiind și el iubit și cinstit de Dânsa, făcând mult bine în viață, semne și minuni. Ajungând la vârsta de 90 de ani, s-a săvârșit cu pace în ziua de 9 iunie, când Sfânta Biserică prăznuiește pe cel de un nume cu el, Sfântul Chiril, Patriarhul Alexandriei la anul 1427.

MINUNEA 337 - Maica Domului împarte daruri celor ce se osteneau a cânta și priveghea în biserică

Cuviosul Atanasie de la Athos, zidind o frumoasă biserică în cinstea Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, binevoind și bucurându-se de acest dar, Preacurata s-a făgăduit că Ea personal va chivernisi acest Sfânt Locaș cu cele necesare, numai să-și împlinească moanahii datoria și pravila lor. Preasfânta adeseori cerceta acest Sfânt Locaș și purta grijă de starea sufletească a monahilor care viețuiau aici, lucru care se vede foarte bine din povestirea ce urmează.

Cel ce s-a învrednicit de a vedea aceea, se numea Matei, care petrecea bine în viața călugărească și care avea ochii inimii curați și luminați. Acesta stând cu frică, cu luare-aminte și cu cucernicie la cântarea de dimineață în adunarea bisericii, a văzut intrând în biserică pe Preasfânta Fecioară, cea prealuminată, cu doi îngeri prealuminați, un înger mergea înaintea ei purtând o făclie, iar altul în urmă; apoi Ea mergea printre frați și le împărțea daruri. Astfel, fraților care stăteau în strane și cântau, le-a dat câte un galben, iar celor ce stăteau în alte locuri în biserică, le-a dat câte 12 bani, celor ce stăteau în pridvor câte șase bani, iar la unii din frații cei vrednici le-a dat câte șase galbeni. Matei a văzut acestea, și el în persoană s-a învrednicit a lua șase bani din preacuratele Ei mâini. Sfârșindu-se vedenia, fratele acela s-a dus la Cuviosul Atanasie, și l-a rugat să-i dea și lui loc în ceata celor ce cântă, și a spus Sfântului ce văzuse el. Părintele cunoscând că aceea este cercetarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a umplut de multă bucurie duhovnicească. Împărțirile gabenilor la frați, a înțeles că erau feluritele ei daruri, care s-au împărțit fiecăruia din veșnicie. Pentru că, celor ce stăteau la cântare, cu rugăciuni mai fierbinți și cu luare-aminte, li s-a dat mai multă răsplătire, iar cei ce luau aminte mai puțin, mai puțin au și primit. Cel ce a văzut aceea a fost asemănat cu cei mai mici, pentru ca prin lipsirea de darurile cele mai mari, să se smerească și să spună vedenia, iar pe de

alta să nu se mândrească prin asemănarea cu cei mai vrednici, ci să petreacă cu cei mai mici, în smerită cugetare. Din această arătare s-a cunoscut bunăvoința Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pentru Cuviosul Atanasie și pentru mănăstirea lui (Viețile Sfinților 5 iulie).

MINUNEA 338 - Maica Domnului ceartă aspru pe ucenicul care se bizuia pe cei trei galbeni, uitând de ajutorul Ei

Cuviosul Mihail, cel din muntele Chimina, avea un ucenic cu numele Constantin, care era cântăreț. Acela era neputincios cu trupul, dar mai neputincios cu sufletul, fiind puțin credincios; de vreme ce, având trei galbeni, îi păzea cu dinadinsul, ca să-i aibă la trebuința sa, la oarecare nevoie. Cuviosul Mihail îl sfătua să nu-și pună nădejdea într-înșii, ci să-i pună la mijloc pentru cheltuielile obștești, și să nădăjduiască spre Atotputernicul Dumnezeu, și spre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; dar el nu primea.

După câteva zile s-a întâmplat, să aibă Cuviosul trebuință de 12 bani, și neavând, s-a împrumutat. Pentru aceasta, Constantin grăia de rău pe Cuviosul, zicând: „El nu are nici 12 bani, și pe mine mă sfătua să risipesc cei trei galbeni și să nu-i păstrez petru nevoia mea”. Rostind aceste bârfeli, a adormit, și a văzut în vis că era sărbătoare și se adunaseră toți în biserică. Acolo s-a arătat Stăpâna cea cu totul fără de prihană, ținând în brațe pe Domnul Iisus, Prunc, iar de cealaltă mână o ținea Cuviosul Mihail și astfel umblau prin biserică. Când au ajuns în pridvor, Preasfânta a poruncit Cuviosului să-și întindă rasa. Făcând aceasta a aruncat pe dânsa nenumărați galbeni, apoi s-a întors către Constantin, zicându-i: „Necredinciosule și nemilostivule cu chipul, nu-ți ajung aceștia să

te hrănești?”. Constantin auzind acestea, s-a sculat tremurând și alergând către Cuviosul a aruncat cei trei galbeni și, făcând metanie, își cerea iertare (Viețile Sfinților 12 iulie).

MINUNEA 339 - Cuviosul Antonie Romanul, povățuit de Maica Domnului, călătorește pe mare stând pe o stâncă

Cuviosul Antonie s-a născut în cetatea Romei, pe vremea când Biserica de Apus s-a dezbinat de Biserica de Răsărit. De mic a fost dat la învățătura cărții, învățând limba latină și greacă. Amândoi părinții au trecut la cele veșnice pe când el era încă copilăndu. Având mare dragoste pentru viață monahicească, își împarte averea la săraci, și la vârsta de 18 ani intră într-o mănăstire îndepărtată, în cetate fiind mare prigonire și dezbinare pentru credință. În acea mănăstire a primit chipul monahicesc și a viețuit 20 de ani în deplină ascultare și nevoiță. Pornidu-se mare prigonire din partea latinilor împotriva celor drept-slăvitori, au avut de suferit muncire și moarte cumplită și viețuitorii mănăstirilor, cei scăpați cu viață retrăgându-se în pustietăți. Atunci și Cuviosul Antonie plecând de acolo, a trecut prin locuri pustii și neumblate și găsind la marginea mării o stâncă, a început să petreacă pe ea, rugându-se neîncetat lui Dumnezeu, ziua și noaptea. El n-avea colibă, nici vreun acoperământ, iar ca hrană avea ceea ce adusesse cu sine din mănăstire și rodul pe care îl da pustia cea de lângă mare. Din această hrană el mânca foarte puțin, odată pe săptămână, duminica.

El a petrecut pe acea stâncă, un an și două luni. În anul 1106, în ziua de 5 septembrie, s-au ridicat niște vânturi groaznice, marea s-a tulburat foarte rău și valurile se ridicau până la stâncă pe care se afla Cuviosul. Deodată repezindu-se un val, a ridicat stâncă pe care se afla Cuviosul și a început să plutească pe mare, ca o corabie ușoară.

Cine a văzut vreodată sau a auzit să înoate stânca pe mare? Însă poruncii dumnezeiești toate îi sunt slujitoare. Piatra înota pe mare mai presus de fire, fiind purtată de valuri, dar mai ales de puterea dumnezeiască; iar Antonie, robul lui Dumnezeu, ședea pe dânsa, rugându-se în mare nevoie. O! Ce fel de nădejde avea acest bărbat minunat? Cât de tare era nădejdea pusă în Dumnezeu! Fiind în așa mare primejdie, nu s-a temut, nu s-a deznădăjduit, ci îndreptându-și mintea către Dumnezeu, s-a lăsat în voia Lui, având înaintea ochilor pe Preacurata Fecioara Maria. Pe tot parcursul acestei înfricoșătoare călătorii, Cuviosul a fost însoțit de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pe care o vedea într-un nor, ținând în brațe pe Dumnezeiescul său Prunc, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Din această cauză, el era cuprins cu totul de negrăită bucurie duhovnicească, îndulcidu-se atât de mult din acea vedere minunată a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, încât se uitase pe sine, ca fiind fără trup, astfel nebăgând în seamă acea călătorie înspăimântătoare, prin mijlocul valurilor mării. El a înotat din părțile Romei, pe deasupra apelor, trecând peste ocean, pe râul Neva, pe iezerul Ladojosc și pe râul Volga, împotrividu-se repeziciunilor negrăite, până ce a ajuns la Novgorod; iar stânca s-a oprit noaptea la mal, unde era o mănăstire. Cuviosul a auzit clopotele de la cântările de noapte și s-a înspăimântat, crezând că a fost dus iarăși la Roma, neștiind unde l-a povățuit porunca lui Dumnezeu.

A doua zi venind oamenii la malul râului, s-au minunat, văzând stânca ce nu a fost acolo mai înainte și pe omul cel străin stând lângă ea. Ei l-au întrebat de unde este, dar el nu le-a răspuns nimic, pentru că nu cunoștea limba slavonească, ci numai i-a salutat, făcând o închinăciune către ei. Cuviosul a petrecut pe acea piatră încă trei zile, rugându-se lui Dumnezeu să-i descopere cetatea, oamenii și limba care se vorbește aici. A patra zi, coborând de pe stâncă, a întâlnit un corăbier grec, cu care vorbind, a aflat de la el că această cetate se numește Novgorod, oamenii sunt ruși, având credința drept-slăvitoare a Sfintei Sofii, având Arhiereu pe Nichita. Cuviosul Antonie auzind acestea s-a bucurat foarte mult și a dat slavă lui Dumnezeu pentru această minunată rânduială. Apoi

a întrebat pe acel neguțător: „Prietene, te mai rog să-mi spui, câtă depărtare este de la Roma cea veche până la această cetate?”. Acela i-a răspuns: „Părinte, cetatea aceea este foarte departe, și calea pe uscat și pe mare este foarte mare, abia într-o jumătate de an se poate străbate”. Cuviosul s-a mirat de Atotputernicia lui Dumnezeu, cum în două zile și două nopți a putut să străbată atâta lungime de cale. Pe mal, în dreptul acelei pietre s-a ridicat mai întâi o bisericuță din lemn, închinată Maicii Domnului, care l-a povățuit pe Cuviosul Atonie până la acel loc, iar mai târziu s-a ridicat biserică mare de zid, întemeindu-se mănăstire, unde Cuviosul a petrecut până la moarte, povățuind multe suflete la calea mântuirii. După 450 de ani, sfintele lui moaște au fost găsite întregi și, fiind puse în biserică, în raclă de mult preț, izvorăsc tămăduiri, celor ce se apropie de ele cu credință, sărutându-le (Viațile Sfinților 3 august).

MINUNEA 340 - Minunata descoperire care s-a făcut pentru zidirea bisericii Maicii Domnului din Pecersca

Pe pământul nemțesc a fost un domn care se numea African, care a avut doi fii, pe Friad și Șimon. După moartea lui, cei doi fii ai săi au fost izgoniți de fratele său, Iacum cel orb. Unul din fii, și anume Șimon, a venit în Rusia, la binecredinciosul domn Iaroslav care, primindu-l, îl avea în mare cinste. El l-a dat lui Vsevolod, fiul său, care, având mare dragoste față de el, i-a încredințat unele dregătorii. Acest Șimon a căpătat mare dragoste față de mănăstirea Pecersca.

Oarecând năvălind polovții asupra pământului Rusiei, s-au adunat împotriva lor cei trei fii ai lui Iaroslav: Izeaslav, Sviatoslav și Vsevolod, care aveau cu sine și pe Șimon. Aceștia mergând la Cuviosul Antonie, pentru rugăciune și binecuvântare de

război, acesta le-a prevestit pierzarea care îi aștepta pe ei. Șimon auzind acestea, a căzut la picioarele Cuviosului, rugându-se să mijlocească la Dumnezeu pentru a scăpa de o primejdie ca aceasta. Atunci, fericitul Antonie, lui Șimon i-a prevestit următoarele: „O! fiule, mulți din voi veți cădea de ascuțișul sabiei și, fugind de pizmași, vor fi călcați și răniți și se vor îneca; iar tu fiind mântuit, ai să fii pus în biserică ce se va zidi”. Scăpând în chip minunat de la moarte, Șimon a venit a doua oară la Cuviosul Antonie, la Pecersca, pentru a aduce mulțumire lui Dumnezeu și a mărturisi următorul lucru minunat: „Tatăl meu African - povestea Simon - a făcut o Cruce foarte mare, ca de zece coți și pe ea a însemnat Dumnezeiescul Chip al lui Hristos. Pentru a-i face mai mare cinste, pe mijlocul ei a pus un brâu de cincizeci de grivne de aur, și în capul lui o cunună, tot de aur. Când m-a izgonit din stăpânirea mea, Iacun unchiul meu, eu am luat brâul de la Hristos, și cununa de pe capul Lui. Atunci Chipul Domnului, întorcându-și fața către mine, mi-a zis: „Omule, să nu pui pe capul tău această cunună, ci s-o duci la locul pregătit ei, unde se va zidi de Cuviosul, biserică Maicii Mele, și s-o dai în mâinile aceluia, ca s-o atârne înaintea jertfelnicului Meu”. Iar eu, de frică, am căzut și zăceam ca un mort. Apoi după aceea sculându-mă, m-am urcat într-o corabie și am plecat din țara mea. Pe când pluteam noi, s-a făcut un vifor mare, încât noi toți ne deznădăjduisem că vom scăpa cu viață. Atunci mi-am adus aminte de brâul pe care îl luasem cu mine, și am început a striga: „Doamne, iartă-mă, că astăzi mor pentru acest brâu, pe care l-am luat de la cinstitul Tău Chip, cel cu înfățișare omenească”. Atunci deodată am văzut o biserică în văzduh, și gândeam: „De unde este această biserică?”. Atunci s-a auzit un glas, zicând: „Aceasta este închipuirea celei ce se va zidi de Cuviosul, în numele Maicii Domnului, precum o vezi, a cărei mărime se va măsura cu brâul cel de aur; de douăzeci de brâie în lățime, de treizeci în lungime, iar în înălțime va fi de cincizeci; iar tu vei fi pus într-însa”.

Făcându-se aceasta, s-a liniștit marea, iar noi toți am preamărit pe Dumnezeu, și ne-am mângâiat cu bucurie foarte mare, pentru că am scăpat de moarte. Părinte, până acum nu știam unde se va zidi biserică care mi s-a arătat, până ce nu am auzit din cinstita

ta gură, că aici se va zidi, și în ea voi fi pus eu”. După ce a spus acestea, Șimon a luat brâul de aur și l-a dat Cuviosului Antonie, zicând: „Iată măsura temeliei acestei biserici”. Asemenea, dându-i și cununa, a zis: „Această cunună să se pună la sfântul jertfelnic”. Cuviosul a lăudat pe Dumnezeu pentru aceasta, și a zis: „Fiule, de acum înainte nu te vei mai numi Șimon, ci Simon”. Împreună cu brâul și cununa cea de aur, Simon a dăruit Cuvioșilor Părinți Antonie și Teodosie multe averi pentru zidirea bisericii arătate de Dumnezeu. Mai pe urmă, prin învățătura și sfătuirea Sfântului Teodosie, a lăsat credința latinească și a primit credința Ortodoxă a lui Hristos, cu toată casa sa, în care erau ca la trei mii de suflete cu preoții lor. Iar aceasta s-a făcut pentru minunile ce se făceau de către Cuvioșii Părinți Antonie și Teodosie ai Pecerscăi. După multă vreme, când s-a întemeiat sfânta biserică a Pecerscăi, primul episcop ce s-a înscăunat aici a fost Simon, după descoperirea cea Dumnezeiască și după proorocirea lui Antonie.

MINUNEA 341 - Maica Domnului în persoană, trimite meșteri zidari din Constantinopol, să zidească biserica Pecerscăi

Trecând câțiva ani, după ce Simon a dat brâul și cununa Cuvioșilor Antonie și Teodosie, au venit din Constantinopol la Pecersca, la acești Cuvioși, patru meșteri de biserică, iscusiți în zidăria de piatră, oameni foarte bogați care au grăit: „Unde voiți să începem a zidi biserica?”. Ei au răspuns: „În locul unde ne va arăta Domnul”. Meșterii au zis: „Minunat lucru cereți! Vremea morții voastre o știți, iar locul bisericii nu l-ați însemnat încă, dându-ne atâta aur spre tocmire”. Cuvioșii Antonie și Teodosie au chemat pe toți frații, și au întrebat pe greci, zicând: „Spune-ți-ne adevărul, ce este ceea ce grăiți?”. Meșterii au răspuns: „Noi dormeam în casele noastre și dimineața când a răsărit

soarele, a venit la fiecare din noi niște tineri frumoși la chip și ne-au zis: „Vă cheamă Împărăteasa în Vlaherna”. Ducându-ne, am luat cu noi pe prietenii și rudeniile noastre și am ajuns la Vlaherna cu toții împreună. Întrebând pe cei de aici, am aflat cum că am fost chemați la Împărăteasa și am recunoscut pe cei care ne-au chemat. Văzând pe Împărăteasa și cu mulțime de ostași în jurul ei, noi ne-am închinat ei, iar ea ne-a zis: „Voiesc să-mi zidiți o biserică în Kievul Rusiei și vă poruncesc ca să vă luați aur pentru trei ani, și să vă duceți să începeți zidirea ei”. Noi, închinându-ne, am zis: „O! Doamnă Împărăteasă, ne trimiți în țară străină, la cine vom merge?”. Iar ea ne-a zis: „Iată trimit și pe Antonie și pe Teodosie, aceștia care stau aici de față”. Iar noi am zis: „Atunci de ce ne dai aurul acesta pentru trei ani? Spune-ne aceasta, pentru ca să avem hrană și cele de trebuință? Că tu singură știi cu ce ne vei dăruia pe noi”. Iar Împărăteasa ne-a zis; „Acest Antonie numai vă va blagoslovi la lucru și se va duce la viața veșnică, iar Teodosie după doi ani va merge după dânsul; pentru aceea luați aur pentru plata voastră și mergeți; iar a vă dăruia cineva ca mine, nu poate. Eu vă voi da cele ce ochii nu le-au văzut, urechile nu le-au auzit și la inima omului nu s-au suit, și însămi voi veni să văd biserica și voi locui într-însa”. După aceea ne-a dat și moaștele Sfinților Mucenici: Artemie, Iacob, Teodor, zicându-ne: „Să puneți acestea în temelie Bisericii”. Luând noi Sfintele moaște, aurul și cele de trebuință, am întrebat pe Împărăteasa de mărimea bisericii și ea ne-a zis: „Măsura am trimis-o, este brâul Fiului meu, după dorința Lui; ieșiți afară și vedeți măsura ei”. Noi am ieșit afară și am văzut biserica. Intrând iarăși, ne-am închinat Împărătesei, și am întrebat-o: „O! Doamnă, care o să fie numele bisericii?”. Iar ea ne-a zis: „Vreau să o numesc cu numele meu”. Noi am îndrăznit s-o întrebăm cum îi este numele. Atunci Împărăteasa însăși ne-a zis: „Biserica va fi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”. Și dându-ne această icoană ne-a zis: „Aceasta să-mi fie locuitorie”. Noi închinându-ne ei, am plecat la casele noastre, având această icoană, pe care am luat-o din mâinile Împărătesei”.

Auzind toți acestea, au preamărit pe Dumnezeu și pe cea care L-a născut pe El. Sfântul Antonie a zis meșterilor: „O, fiilor, noi niciodată n-am ieșit la voi din acest

loc”. Iar grecii au zis cu jurământ: „Din mâinile voastre am luat aurul Împărătesei, înaintea multor martori, ba chiar și până la corabie v-am petrecut și după plecarea voastră, petrecând acasă o lună, am pornit pe cale, astăzi fiind a zecea zi, de când am ieșit din Constantinopol”. Cuviosul Antonie iarăși le-a zis: „O, fiilor, de mare dar v-a învrednicit pe voi Hristos, căci sunteți săvârșitori ai voinței Lui. Tinerii aceia care v-au chemat pe voi sunt îngerii luminați, iar Împărăteasa cea din Vlaherne, care s-a arătat vouă, este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Ostașii dimprejurul ei sunt, de asemenea, puteri îngerești fără de trupuri. Asemănarea noastră și aurul dat vouă, singur Dumnezeu le știe cum s-au făcut, pentru robii săi. Binecuvântată este venirea voastră, căci ați avut bună călătorie împreună cu această icoană a Născătoarei de Dumnezeu, care v-a răsplăti vouă, precum s-a făgăduit, cu cele ce ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, iar la inima omului nu s-au suit. Nimeni nu poate să le dea, decât numai Aceea și Fiul Ei, Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, al cărui brâu și coroană s-au adus aici de un neamț, care a spus măsura, lărgimea, lungimea și înălțimea bisericii Preacuratei”.

MINUNEA 342 - Cum s-a aflat locul unde s-a zidit biserica din Pecersca și minunile care s-au făcut aici

Meșterii zidari, auzind cele spuse de Cuvioșii Antonie și Teodosie, au fost cuprinși de frică și, închinându-se lor până la pământ, i-au întrebat din nou despre locul unde vor zidi biserica. Cuviosul Antonie le-a răspuns: „Trei zile vom petrece rugându-ne, și Domnul ne va arăta locul”. La începutul acestui lucru, prin îndemnare dumnezeiască, s-au adunat pe câmp o mulțime de oameni, nechemăți de nimeni, pentru a alege locul unde să zidească biserica, dar n-au găsit loc potrivit, unii zicând unele, iar alții altele. Moșia domnească era aproape și, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, trecea pe alături de ei binecredinciosul domn Sviatoslav care, văzând atât de mult popor, a întrebat ce fac acolo. Înștiințându-se el, s-a abătut din cale și s-a apropiat de dânșii și, ca îndemat de Dumnezeu, le-a arătat locul de pe moșia sa, și le-a poruncit ca acolo să zidească biserica.

Însă Cuvioșii s-au rugat trei zile. Cuviosul Antonie rugându-se în noaptea întâi, i s-a arătat Domnul zicându-i: „Antonie, ai aflat dar înaintea mea”. Iar Cuviosul Antonie a zis: „Doamne, dacă am aflat dar înaintea Ta, să fie rouă peste tot pământul, iar locul pe care binevoiești a-l sfinți să fie uscat”. Dimineața s-a aflat locul uscat, acolo unde este acum biserica, iar peste tot era rouă. Asemenea rugându-se Cuviosul Antonie noaptea a doua, a zis: „Doamne, să fie pământul peste tot uscat, iar pe locul sfânt rouă”. Mergând, a aflat așa. A treia zi Cuviosul Antonie stând la locul acela s-a rugat, apoi binecuvântându-l, a măsurat lungimea și lățimea cu brâul Domnului Hristos cel de aur, adus de Simon de la nemți, după acea măsură ce i s-a spus lui Simon din cer, pe când era pe mare. Cuviosul Antonie, ridicându-și mâinile spre cer, a strigat cu glas mare asemeni lui Ilie: „Ascultă-mă pe mine, Doamne, ascultă-mă astăzi cu foc, ca să cunoască toți oamenii aceștia că Tu ești cel ce voiești aceasta”. Și îndată a căzut foc din cer și a ars toate vreascurile și măcăcinii, a luat roua și a făcut șanț în chipul săpăturii pe locul cel

măsurat. Iar cei ce erau cu Sfântul, de frică, au căzut ca morți. Astfel, cu darul lui Dumnezeu s-a adevărit desăvârșit locul cel ales de Dumnezeu, începându-se prin rugăciune de către Sfântul Antonie. Darul lui Dumnezeu se arăta trecând spre locul acela, uneori ca o văpaie, ca un curcubeu, de la biserica cea veche, iar alții treceau îngerii ducând icoana. Astfel alegându-se locul, s-a zidit biserica cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Pecersca, de către Cuvioșii Părinți Antonie și Teodosie, în anul de la nașterea lui Hristos 1089, pe vremea iubitorului de Hristos, Episcopul Mihail, și a binecredinciosului domn Sviatoslav Iaroslavici, care cu mâinile sale a început a săpa temelia și a dat fericitului Teodosie spre ajutor 100 de grivine de aur. Ei au pus în temelie moaștele sfinților mucenici, cele date meșterilor în Vlaherna de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; și după a cărei proorocie Cuviosul Antonie, trăind puțină vreme, s-a dus în același an la odihna cea veșnică, iar Cuviosul Teodosie a plecat din această viață, după doi ani de la începerea zidirii acestei biserici. După Cuviosul Teodosie a luat egumenia fericitul Ștefan, care a fost martor la toate minunile care s-au făcut în legătură cu zidirea acestei Sfinte Biserici. În al treilea an, s-a terminat zidirea ei.

MINUNEA 343 - Minunile care s-au făcut la zugrăvirea bisericii

Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Pecersca

După zece ani de la sosirea meșterilor care au venit să zidească biserica din Pecersca, au venit tot din Constantinopol meșteri zugravi de icoane, la fericitul Nikon, care pe atunci era egumen al Pecerscâi, și i-au zis: „Aduceți-ne aici de față pe aceia care s-au sfătuit cu noi pentru zugrăvirea icoanelor, pentru că voim să ne înțelegem cu dânșii. Aceia ne-au spus nouă că avem de zugrăvit o biserică mică, și așa ne-am și tocmit cu dânșii înaintea mai multor martori, dar acum vedem că această biserică este foarte mare; luați-vă aurul vostru, iar noi ne vom întoarce la Constantinopol”. Egumenul auzind acestea, s-a îndoit și a zis zugravilor: „Cum arătau acei oameni care s-au tocmit cu voi?”. Iar zugravii pomenindu-le înfățișarea chipului lor și numele, unul era Antonie și celălalt era Teodosie. Egumenul a zis către dânșii: „Fiilor, nu ni se cade nouă să vă arătăm pe aceia, că mai-nainte cu zece ani s-au dus la Domnul, și se roagă pentru noi, păzind această biserică, ferindu-și mănăstirea lor și purtând de grijă celor ce se află într-însa”. Acestea auzind zugravii, s-au înspăimântat și aducând de față pe mai mulți neguțători, care veniseră cu dânșii acolo, au zis egumenului: „Înaintea acestora ne-am tocmit cu dânșii și am luat aur din mâinile lor și tu nu voiești să ni-i arăți pe ei! De au murit, arată-ne nouă chipul lor, ca și aceștia să-l vadă, căci au fost și ei cu noi”.

Atunci egumenul a scos înaintea tuturor icoana Cuvioșilor Părinților noștri, Antonie și Teodosie ai Pecerscâi; iar grecii văzând chipul lor s-au închinat, zicând: „Aceștia sunt cu adevărat, și noi credem cu adevărat că ei sunt vii și după moarte. Ei pot să ajute, să apere și să mântuiască pe cei ce aleargă la ei”. Atunci neguțătorii au dat și mușii (podoabe) pe care le aduseseră de vânzare, și cu care după aceea au înfrumusețat Sfântul Altar; iar zugravii au început a se căi de greșeala lor, și spuneau acestea: „Când plecam cu corabia la Canea, am văzut biserica aceasta mare la înălțime și am întrebat pe cei ce

erau acolo ce biserică este aceasta și ei ne-au răspuns că este Pecersca, și a cărei împodobitori sunteți voi. Iar noi mâniindu-ne, căci era prea mare, vroiam să fugim înapoi în jos. Într-acea noapte s-a pornit un vifor mare pe râu; iar când ne-am sculat de dimineață ne aflam aproape de Tripoli, și luntrea mergea singură în susul apei, iar noi oprind-o pe ea cu anevoie, am stat toată noaptea socotindu-ne ce înseamnă aceasta? Noi fără să vâslim am străbătut atâta cale într-o noapte, pe care alții ar fi străbătut-o cu mare osteneală, abia în trei zile. În cealaltă noapte am văzut în vedenie această biserică și această icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Namestnica (Locțiitoarea), zicându-ne nouă: „Oamenilor, de ce vă tulburați în deșert, nesupunându-vă Fiului Meu și robilor Mei? De nu mă veți asculta, și de veți căuta să fugiți înapoi, vă voi lua acum luntrea voastră și vă voi duce la biserica mea. Aceasta să o știți, căci de acolo nu veți mai ieși”.

MINUNEA 344 - La Pecersca, Maica Domnului își zugrăvește singură chipul și Duhul Sfânt se arată în chip de porumbel

Pe când măiestrii aceștia împodobeau Altarului Bisericii lui Dumnezeu, atunci chipul Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei s-a închipuit singur aici. Fiind înăuntru altarului, au văzut cu toții acea minune înfricoșată. Privind ei spre acel chip minunat, deodată s-a luminat mai mult decât soarele, încât neputând să privească la el, au căzut cu fețele la pământ, înspăimântați. Apoi micșorându-se acea strălucire și vrând să privească iarăși, deodată au văzut, cum din gura chipului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a zburat în sus un porumbel alb, spre chipul Mântuitorului, și acolo s-a ascuns, iar cei care erau în biserică, priveau să vadă de va mai ieși de acolo. În

timp ce priveau ei, porumbelul a zburat iarăși, ieșind din gura Mântuitorului și umbla prin toată biserica, zburând pe la fiecare cap al Sfinților, așezându-se la unii la picioare iar la alții pe cap. După aceea zburând în jos, a stat după icoana Namestnica (Locțiitoare), făcătoarea de minuni, a Preasfintei Născătoare, de Dumnezeu, iar cei care se aflau în biserică, voiau ca să prindă porumbelul. Punând o scară și urcându-se pe ea, nu l-au găsit după icoană, nici după catapeteasmă, și căutându-l pretutindeni, nu vedeau unde s-a ascuns. Pe când priveau la icoana care se zugrăvise singură în altar, văd iarăși cum porumbelul a zburat spre chipul Mântuitorului, ieșind din gura acelui chip al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cei care se aflau jos, au strigat către cei de sus care zugrăveau: „Prindeți-L”. Ei și-au întins mâinile, vrând să-l prindă, dar porumbelul iarăși a zburat în gura Mântuitorului, și iarăși a strălucit acea icoană mai mult decât soarele. Căzând cu toții cu fața în jos, s-au închinat Domnului, că s-au învrednicit a vedea lucrarea Preasfântului Duh care petrecea într-acea biserică a Pecerscăi. Meșterii zugravi de icoane, împodobind sfânta biserică, cea asemenea cerului prin facerea de minuni, se împodobeau și ei înșiși cu felurite bunătăți sufletești. Ei, rămânând în această mănăstire și viețuind în chip monahicesc cu plăcere de Dumnezeu, și-au sfârșit viața aici, asemenea făcând și meșterii zidari. Trupurile lor sunt așezate în pridvorul acestei biserici, care se află nestricată până acum. Astfel s-a împlinit proorocia pe care au auzit-o acei fericiți zugravi, pe când voiau să se întoarcă la Constantinopol, și li s-a arătat lor biserica Pecerscăi, și preacinstita icoană a Născătoare de Dumnezeu, cea făcătoare de minuni, care le-a zis: „Nu veți pleca de aici ci, călugărindu-vă, veți rămâne până la sfârșitul vieții în această mănăstire”.

MINUNEA 345 - Minunile care s-au făcut la sfințirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, din Pecersca

În anul întâi al egumeniei fericitului Ioan, pe vremea Mitropolitului care purta același nume, harul lui Dumnezeu a voit ca biserica Pecersca, cea la a cărei zidire și împodobire s-au făcut multe și mari minuni, și sfințirea să se facă tot cu niște minuni dumnezeiești. Rânduiala sfințirii bisericii fiind aproape gata, nu avea piatră pentru sfântul Prestol, și căutau mult să găsească lespede cea de piatră, dar nu s-a aflat atunci nici un meșter care să o facă, pentru aceea au pus în loc o scândură de lemn. Dar Preasfințitul Mitropolit Ioan n-a voit ca într-o biserică atât de mare ca aceea să fie scândură de lemn la sfântul Prestol, și pentru aceasta egumenul cu frații erau în mare mâhnire. Trecând câteva zile fără să se facă sfințirea, în ziua de 13 august, monahii intrând în biserică să cânte după obicei Vecernia, au văzut lângă peretele din mijloc al Altarului, pusă o lespede de marmură și stâlpișori, spre așezarea sfântului Prestol. Ei s-au dus și au spus Mitropolitului lucrul acela, iar el a lăudat pe Dumnezeu și a poruncit, ca să se facă vecernia sfințirii. Ei au căutat pretutindeni, pe apă și pe uscat, să afle de unde și de cine s-a adus lespede cea? Și cum au băgat-o în biserică, fiind ușa încuiată? Însă nu au aflat urma nimănui; apoi au trimis trei grivne de argint la locul unde se făceau lucrări din piatră, ca să le ia meșterul pentru osteneala sa. Dar făcându-se cercetare pretutindeni, nu s-a aflat lucrătorii ei pe pământ, ci a făcut-o Însuși lucrătorul ceresc și purtătorul de grijă al tuturor bunătăților, și a oferit-o spre punerea înaintea Preacuratului Său Trup și a cinstului Său Sânge, voind ca pe acea masă, pe care a dăruit-o El Însuși în casa Maicii Sale, să se junghie în toate zilele, pentru toată lumea. Dar aceasta nu a fost ultima minune, căci au mai urmat și altele.

A doua zi după minunata aflare a acelei lespezi, Preasfințitul Mitropolit Ioan era în mare mâhnire, căci sosise vremea sfințirii bisericii Pecersca, și nu era cu dânsul

nici un Episcop la sfințire, ei aflându-se la mare distanță, și nefiind invitați la timp. Dar iată, cu puterea lui Dumnezeu, au sosit fără de veste și au stat de față iubitorii de Dumnezeu Episcopi: Ioan al Cernigovului, Isaia al Rostovului, Antonie al Irievului, Luca al Vilogrodiei care, nefiind chemați de nimeni dintre oameni, au venit să ia parte la rânduiala sfințirii acestei biserici. Preasfințitul Mitropolit Ioan s-a minunat de aceasta, pentru că nu trimisese pe nimeni după Episcopi și, cu uimire, i-a întrebat: „Cum de ați venit nechemți”. Episcopii au răspuns: „Stăpâne, au venit niște tineri, trimiși de la tine, care ne-au zis: „Pe ziua de 14 august se va sfinți biserica Pecerscăi, să fiți cu toții gata a participa la Liturghie, cu Mitropolitul Ioan. Auzind noi acestea, după cuvântul tău, iată am venit”. Apoi a răspuns și Antonie, Episcopul Irievului: „Eu eram bolnav, și în noaptea aceea a intrat la mine un monah, și mi-a zis: „Măine de dimineață se va sfinți biserica Pecerscăi, să fii acolo și tu”. Cum am auzit, îndată m-am însănătoșit și iată am venit aici, după porunca voastră”. Mitropolitul voia să afle pe oamenii aceia care i-au chemat pe ei, dar îndată s-a auzit un glas ca acesta: „Stinsu-s-au cei ce iscodesc iscodiri”. Atunci ridicându-și mâinile către cer, a zis: „O! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, precum la Adormirea Ta ai adunat pe Apostoli de la marginile lumii, spre cinstea îngropării tale, tot așa la sfințirea bisericii tale, ai adunat pe robii tăi și împreună slujitorii noștri; binecuvintează-ne pe noi la acest lucru și ne ajută nouă pentru slava Fiului tău și a ta”. Atunci toți erau cuprinși de spaimă, pentru atâtea minuni ce s-au făcut, al căror sfârșit nu este aici.

În timpul sfințirii, după ce au înconjurat biserica de trei ori, venind la uși, Mitropolitul Ioan lovind, a strigat după datină: „Ridicați boieri porțile voastre, ca să intre Împăratul slavei”. În acel timp nimeni nu era înăuntru care să răspundă: „Cine este acesta, Împăratul slavei?”. Pentru că uitaseră să lase pe cineva pentru aceasta. Dar făcându-se tăcere, s-a auzit dinăuntru un glas îngeresc, zicând: „Cine este acesta, Împăratul slavei”. Făcându-se cercetare cine și de unde sunt cântăreții aceia, și cum au intrat în biserică, fiind toate ușile încuiate, nu au aflat pe nimeni în biserică. Atunci toți au cunoscut că

toate acestea s-au petrecut cu dumnezeiasca rânduială și purtare de grijă pentru acea sfântă biserică, încât toți au grăit de dânsa cu graiul Apostolului: „O, adâncul bogăției, al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecățile Lui și neurmate căile Lui! Cine a cunoscut mintea Domnului sau cine s-a făcut Lui sfetnic?”. Astfel s-a săvârșit sfințirea bisericii Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, de la Pecersca, în anul de la nașterea lui Hristos 1049, în 14 zile ale lunii august, pe vremea binecredinciosului domn al Kievului, Iaroslavici, ajutând Însuși Domnul Dumnezeu prin săvârșirea de mari minuni, cu rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale Cuvioșilor Părinților noștri, Antonie și Teodosie ai Pecerscâi.

Minunată este povestirea acestei sfinte biserici care, mai înainte de începutul ei, a fost arătată de Domnul și în pământul nemțesc, care de la cinstitul Său chip i-a trimis coroana și brâul, și a arătat asemănarea ei. Din pământul grecesc s-a trimis de către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu icoana sa, moaștele sfinților mucenici și a arătat în văzduh asemănarea bisericii ei. De la începutul ei și până la terminare, prin cele trei chipuri: zidirea, zugrăvirea și sfințirea, s-a arătat lucrarea Sfintei Treimi.

La începutul zidirii acestei biserici, Însuși Dumnezeu-Tatăl a însemnat locul prin uscăciune, căci uscăciunea este urmarea vechimii și a bătrânețelor. Fiul, Care S-a pogorât ca roua pe lână, a trimis rouă. Duhul Sfânt, care în limbi de foc s-a pogorât, a trimis foc din cer. Asemenea și în vremea împodobirii, Tatăl, care a zidit pe om după chipul Său, a zugrăvit chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, fără mâini de zugrăvi și sfântul Altar cu mușii l-a împodobit. Fiul, Care este soarele dreptății, a umplut biserica cu strălucire. Duhul Sfânt, care S-a arătat în chip de porumbel, a arătat chipul cel de porumbel care a zburat din gura Chipului. Mai pe urmă în vremea sfințirii: Tatăl, care odată a dat legi pe lespezi de piatră, a dăruit piatra pentru Sfântul Prestol. Fiul, care este Arhiereul cel veșnic, i-a adunat pe arhierei în chip minunat. Duhul Sfânt, Limba cea de foc, care a grăit vestirea cea bună în tot pământul, a răspuns dinăuntru bisericii, nefiind acolo nici un om. Dacă prin atâtea semne, Dumnezeu, cel în Treime, a iubit a-și întemeia

această biserică, în numele iubitei Sale Maici, este arătat că petrece într-înşa cu dragoste și Împărăteasa, ceea ce stă de-a dreapta Lui, Folositoarea și Scăparea tuturor creștinilor, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, precum s-a făgăduit meșterilor din Vlaherna, zicându-le: „Voi veni și eu să văd biserica și voi locui într-înşa”. Asemenea și Sfinți lui Dumnezeu, ale căror sfinte moaște sunt așezate sub zidurile temeliei, petrec nedespărțiți în această sfântă biserică. Pentru ale lor sfinte rugăciuni și ale Cuvioșilor Părinți, Antonie și Teodosie de la Pecersca, să ne dea Domnul Hristos, Capul Bisericii, harul și mila Sa; căruia I se cuvine cinstea și slava cu Părintele Lui cel fără de început, cu Preasfântul și Bunul și de viață dătătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor Amin (M. 366-371; conf. Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 346 - Maica Domnului izbăvește de farmece pe o monahie din mănăstirea Cuvioasei Irina

O femeie frumoasă și de bun neam din cetatea Cuvioasei Irina, adică din Capadocia, era logodită cu un bărbat. Dar schimbându-și scopul, nu l-a mai voit, și ca să nu o mai supere gândul, a fugit de acolo și s-a călugărit în mănăstirea Sfintei Irina. Diavolul zavistuind-o pe ea, și vrând să o scoată din mănăstire, a înfierbântat pe logodnicul ei cu multă dragoste spre dânsa. Acesta, încercând să o determine de a ieși din mănăstire, nu a reușit, din care cauză, dorind să-și împlinească scopul, a apelat la un fermecător, slujitor preaiscusit al diavolului, căruia i-a făgăduit mulți bani, dacă prin farmece va aduce pe acea femeie la voia lui, ca să-l ia de bărbat. Fermecătorul făcându-și meșteșugul în Capadocia, deodată, femeia și-a ieșit din minte și înconjura toată mănăstirea, răcnind și strigând numele logodnicului său. Ea se jura cu înfricoșate

jurăminte, că dacă nu-i vor deschide ușa, ca să se ducă să-l afle, se va sugruma. Auzind Cuvioasa acestea, plângea, și bătându-se peste obraz, zicea: „Vai mie, ticăloasa, pentru că din nepurtare de grijă a păstorilor răpesc lupii oile. Dar în deșert te ostenești, vicleanule diavol, căci Hristos nu te va lăsa să înghiți mielușeaua Lui”. Atunci adunând pe toate surorile și învățându-le să se păzească mai dinainte de vicleșugul diavolului, le-a sfătuit să postească toată săptămâna, rugându-se către Dumnezeu pentru acea soră, și fiecare făcând câte o mie de metanii pe zi.

Însăși Cuvioasa se ruga fierbite în chilia sa. A treia zi, Sfânta vedea acolo unde se ruga la miezul nopții pe marele Vasile, care îi zicea: „Pentru ce ne prihănești, Irino? Oare, pentru că lăsăm de se fac în patria noastră urâciuni și necuviințe ca acestea? Când se va lumina de ziuă, să iei pe ucenița ta cea bolnavă și să o duci la biserica Vlaherna, acolo va veni să o vindece Maica Stăpânului nostru Hristos, care are putere”. Zicând Sfântul acestea, s-a făcut nevăzut.

Luând Sfânta pe cea care pătimea, împreună cu alte două surori mai alese și ducându-le la numita biserică a Vlahernei, s-au rugat toată ziua cu lacrimi. Dar la miezul nopții, au adormit de oboseală. Sfânta Irina a văzut în vis popor mult, care gătea drumurile cu haine aurite și luminoase, împrăștiind flori mirositoare și tămâind. Sfânta i-a întrebat pe ei pentru ce fac atâta pregătire. Iar ei au zis: „Vine Maica lui Dumnezeu, pregătește-te a i te închina”. Atunci a venit și împărăteasa tuturor, urmându-i mulțime nenumărată de purtători de lumină, iar dumnezeiasca și cinstita ei față scotea atâta strălucire încât omul nu putea suporta să o vadă.

După ce Stăpâna a văzut pe toți bolnavii, a venit și la ucenița Irinei. Atunci ea înfricoșată și cutremurată a căzut la picioarele Preasfântei Stăpâne, și a auzit cum a strigat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pe marele Vasile și l-a întrebat de Irina, ce-i trebuie; iar el a spus toată pricina, precum e arătată mai sus. Atunci Stăpâna iarăși a zis: „Chemați pe Anastasia”. Când a venit, a zis către dânsa: „Duceți-vă cu Vasile în Cezareia; cercetați cu sârguință ca să vindecați această fiică pentru că Fiul și Dumnezeul meu vouă v-a

dăruit acest dar”. Atunci Anastasia și Vasile, închinându-se Născătoarei de Dumnezeu, s-au dus să săvârșească cele poruncite. Atunci s-a făcut un glas către Cuvioasa Irina, zicându-i: „Du-te la mănăstirea ta, și acolo se va vindeca”. Deșteptându-se, a spus vedenia celorlalte și apoi a plecat bucurându-se.

Era într-o zi de Vineri, și la ceasul Vecerniei s-au adunat toate surorile în biserică. Cuvioasa spunându-le vedenia sa, a poruncit ca toate să ridice mâinile și ochii spre cer și cu lacrimi să strige din toată inima: „Doamne miluiește”. După câțva timp, când s-a udat toată fața bisericii cu lacrimi, s-a arătat în văzduh marea muceniță Anastasia și Marele Vasile.

Atunci s-a auzit un glas, zicând: „Irino, întinde mâinile tale și primește acestea și nu ne mai prihăni pe nedrept”. Sfânta întinzând sfintele sale mâini, a primit din văzduh o legătură, care cântărea trei litre (954 grame). Dezlegând-o, a aflat într-însa fel de fel de farmece și lucruri rele; ață, păr, plumb, noduri și mai multe lucruri diavolești. Erau mai ales doi idoli mici de plumb, unul în asemănarea bărbatului, iar celălalt în al monahiei, și erau astfel lipiți unul de altul, ca și cum păcătuiau. Monahiile s-au minunat și au petrecut toată noaptea mulțumind Împărătesei celei preaputernice. Dimineața, Sfânta a trimis la Vlaherna două monahii, împreună cu ceea ce pătimea și împreună cu lucrurile cele rele care s-au zis mai sus, de asemenea cu untdelemn și cu prescuri, ca Preotul să slujească Sfânta Liturghie. După Liturghie, a miruit pe bolnavă cu untdelemn din candelă; apoi au pus farmecele pe jăratice care, arzând, s-au dezlegat și nevăzutele legături ale monahiei, și și-a venit în minte, slăvind pe Dumnezeu, care a izbăvit-o. Când idoli s-au topit desăvârșit, ieșeau niște glasuri foarte mari de pe jăratec, precum răcnesc porcii când sunt înjunghiați. Cei care erau de față, văzând și auzind acestea, au fugit cutremurați, slăvind pe Dumnezeu, care face niște lucruri slăvite ca acestea. După acestea, monahiile s-au întors la mănăstire, povestind către celelalte și aceste minuni de pe urmă (Viețile Sfinților 28 august).

MINUNEA 347 - Doi frați care zideau o biserică, primesc ajutor din partea Maicii Domnului pentru terminarea ei

Doi frați, Ioan și Gavriil, născuți din părinți bine-credincioși, pe nume Nicolae și Cristina, din marele oraș Novgorod, de mici au fost crescuți în dreaptă credință și frică de Dumnezeu. Datorită acestui lucru, când au ajuns la vârsta potrivită, amândoi au hotărât să îmbrățișeze viața cea fericită a petrecerii monahicești. Amândoi fiind în același gând, au făcut acest mare pas, aducând cu ei și partea de avere ce le-a rămas de la părinți. Cu aceasta, ei s-au hotărât să zidească o mănăstire din nou. Mai întâi au ridicat o biserică de lemn în numele Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, cu hramul Bunei Vestiri, înzestrând mica chinovie cu toate cele trebuincioase.

Apoi s-au sârguit să zidească o biserică de piatră, pe care începând-o, au mers cu ridicarea ei până la ferestre, dar lipsindu-le banii necesari pentru continuare, au întrerupt lucrul. Pentru aceasta fericitul Ioan și fratele lui, Gavriil, se aflau în mare mâhnire și întristare dar, având mare credință și osârdire către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, spre dânsa au alergat în mâhnirea lor, ca spre ceea ce este grabnică ajutorătoare celor necăjiți și mângâietoare dulce pentru cei scârbiți și cu lacrimi s-au rugat, zicând: „Tu, Stăpână bună, știi credința și dragostea noastră, pe care o avem către Fiul tău și Dumnezeul nostru, și spre tine Împărăteasa și Doamna noastră scumpă. De asemenea știi credința și osârdia pe care noi o avem, pentru zidirea preacinstului tău locaș, pe care l-am început, punându-ne toată nădejdea spre tine, o, Maică a lui Dumnezeu! Ajută-ne nouă ca să săvârșim biserica ta, trimite ajutorul tău, Stăpână, ca să nu fim rușinați, noi robii tăi, căci iată am început a zidi și nu putem a o săvârși fără ajutorul tău”.

Și așa rugându-se și tânguindu-se ei, li s-a arătat noaptea în vis Preacurata Maica lui Dumnezeu, cereasca Împărăteasă și le-a zis lor: „De ce sunteți cuprinși de atâta îngrijorare și tânguire pentru zidirea bisericii mele, iubiții mei, și robi ai lui Dumnezeu?”

Nu voi trece cu vederea rugăciunea, credința și dragostea voastră, ci degrabă vă voi trimite vouă cele de trebuință pentru săvârșirea ei, ba vă va prisosi și pentru alte nevoi, numai sârguiți-vă la lucru, și nu vă împuținați în credință”. Această vedenie având-o amândoi frații, deșteptându-se, s-au umplut de mare bucurie. Iar după cântarea Utreniei au spus unul altuia ce văzuseră, și cu nădejde s-au întărit.

Într-aceeași zi, de dimineață, după rânduiala lui Dumnezeu ieșind afară din mănăstire, au văzut un cal foarte minunat, stând înaintea porții, purtând frâu aurit și șa ferecată cu aur, blând și nemișcat, neavând călăreț pe dânsul. Mirându-se mult de frumusețea și mărimea acestui cal, au așteptat mult să vină de undeva călărețul lui, dar nu a apărut de nicăieri. Văzând că nu mai vine nimeni, și calul stătea în același loc nemișcat, s-au apropiat de el și au văzut doi săcușori plini, atârând de o parte și de alta a șei. Înțelegând că de la Dumnezeu li s-a trimis lor aceasta, au luat de pe cal săcușorii aceia, după care calul s-a făcut nevăzut de la ochii lor. Dezlegând săcușorii, au aflat pe unul plin cu aur, iar pe celălalt plin cu argint, mirându-se de dumnezeiasca purtare de grijă, au înălțat mare mulțumită Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, care le-a trimis acestea. Apoi degrabă terminând biserica, au înfrumusețat-o cu toată podoaba cuvenită, cumpărând și moșii pentru folosul mănăstirii, iar rămășița aurului și a argintului au dat-o egumenului și fraților. Ei îmbrăcându-se în călugărescul chip, li s-a schimbat numele din Ioan-Ilie și din Gavriil-Grigore, petreceau în mănăstirea aceea cu dumnezeiasca plăcere, în post, în rugăciune și în toate ostenele și nevoițele călugărești (Viețile Sfinților 7 septembrie).

MINUNEA 348 - Maica Domnului acoperă stâlpul Cuviosului Lazăr și-i dăruiește încă cincisprezece ani de viață

Cuviosul Lazăr, pustnicind în Muntele Galisiului, într-un loc pustiu, lipsit de apă și de cele necesare vieții, pentru nevoință și viața lui îmbunătățită, cu toată asprimea locului și a vieții, s-au adunat în jurul lui mai mulți ucenici, pentru care a zidit o mică mănăstire. Cu timpul atât de mult s-au înmulțit ucenicii încât acest locaș a devenit neîncăpător. Atunci Cuviosul Lazăr a rugat pe Dumnezeu cu lacrimi, multe zile, ca să-i arate de este sfânta Lui voie, să zidească o biserică mai mare și o mănăstire mai largă, ca să locuiască frații care veneau să se sălășuiască acolo, cum și unde să pună temeliele bisericii. Drept aceea, rugându-se el într-o noapte, a auzit un glas care îi poruncea să iasă afară din chilia sa. Ieșind, a văzut un stâlp de foc, care ajungea până la cer, iar îngerii lui Dumnezeu suindu-se de pe pământ, cântau o cântare dulce: „Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui”. Îndată a înțeles, că în locul acela unde s-a arătat stâlpul, era voia lui Dumnezeu să se zidească biserica. După aceea începând zidirea cu mare osârdie, a ridicat din temelie o biserică mare și frumoasă, cu chilii multe și ziduri mari împrejur.

După săvârșirea mănăstirii, Cuviosul a mai zidit aproape o biserică, un stâlp înalt, descoperit, cu greu de suit și foarte strâmt, având lățimea numai de trei palme. El s-a suit deasupra lui, pentru nevoință, luând cu sine numai o haină de piele, cu capul descoperit și desculț, purtând pe trup fiare grele. Acolo suferea toate greutatețile iernii, ploii tulburătoare, ninsori multe, răceală și iuțimea înghețurilor, prin care se făcea ca cristalul, de-a pururea pomenitul. Suferea încă și fierbințeala verii și arșițele cele mari, cu acestea petrecea fericitul părând ca un om fără de trup.

Odată s-a pornit o ploaie atât de mare și de tulburătoare, încât pornirea apelor duceau cu ele și pietrele cele mari, omorând multe dobitoace și distrugând recoltele. În acel timp, un păzitor de capre, aflându-se aproape de mănăstire, și văzând potopul acela,

a alergat la mănăstire ca să scape de primejdie. Apropiindu-se de ea, și trecând prin apropierea stâlpului, rugându-se a cerut ajutor de la Sfântul, ca să scape de primejdie. Atunci el a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria stând în văzduh, deasupra stâlpului, îl acoperea și ferea de ploaie, păzind astfel pe Cuviosul Lazăr. O minune ca aceasta nu s-a mai auzit și nici nu s-a mai văzut vreodată! Dacă pe Avva Macarie îl păzea un Heruvim, pe marele Paisie, îngerul Domnului, pe Cuviosul Lazăr însă chiar Împărăteasa îngerilor îl acoperea ca un nor, și-l păzea nevătămat pe robul său.

Cât de mult iubea Maica Domnului pe Cuviosul Lazăr, se vede și din cele ce urmează. Odinioară, îmbolnăvindu-se de moarte, și ajungând la răsufierea cea mai de pe urmă, mulțimea ucenicilor s-au adunat în jurul Cuviosului, plângând cu negrăită jale și tânguire pentru despărțirea de dânsul. Atunci Cuviosului făcându-i-se milă de ucenicii săi, care ar fi rămas orfani, s-a rugat pentru dâșii către Maica lui Dumnezeu, ca să-i mai dăruiască, pentru dâșii, câtăva vreme de viață. Atunci Preasfânta Maică și Fecioară, care a născut pe însuși Viața, a rugat pe Fiul ei, care are stăpânirea vieții și a morții în mâna Lui, să lungească viața Cuviosului cu încă 15 ani. Drept aceea, pe când era bolnav Cuviosul, a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu, rugând pentru aceasta pe Fiul ei, Domnul nostru Iisus Hristos, care lucru s-a și împlinit, căci îndată s-a făcut sănătos și a mai trăit încă 15 ani (Viețile Sfinților 7 noiembrie).

MINUNEA 349 - Maica Domnului cheamă pe Cuviosul Maxim în Athos unde i se arată, îl mângâie și-l apără de diavoli

Cuviosul Maxim a pustnicit în Muntele Athosului, pe la anii 1320. El s-a născut în Lampsac, din părinți de neam bun, bine-credincioși și îmbunătățiți cu viața. Ei neavând copii, Cuviosul acesta a fost mai mult fiu și rod al rugăciunilor și al făgăduinței. Din Sfântul Botez i s-a pus numele Manuil. Când a ajuns la vârsta corespunzătoare, părinții l-au lăsat să petreacă pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, împlinindu-și astfel făgăduința făcută. La vârsta de 17 ani intră într-o mănăstire din Muntele Ganu, unde din călugărie primește numele de Maxim. Căutând un povățuitor iscusit după Dumnezeu, a plecat în Constantinopol, unde s-a închinat pe la toate bisericile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, rămânând mult timp pe lângă biserica din Vlaherna, unde petrecea în foame și sărăcie, fiind considerat de toți ca un nebun după Hristos. După mai mult timp, a plecat în Tesalonic unde s-a închinat la moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Dimitrie, după care, urcând în Sfântul Munte al Athosului, s-a așezat în lavra Cuviosului Anastasie. Fiind el în ascultarea mănăstirii și făcând cu sârguință toate cele poruncite, ducea o viață aspră, asemenea cu cea de mai-nainte, când era în biserica din Vlaherna. El nu avea chilie în lavră, și nici vreun lucru din cele necesare pentru mângâiere trupească, ci numai hrana cea de nevoie pe care o lua de la trapeză, mâncând numai ca să trăiască. Iar în biserică locul său și-l avea în stranele din tindă, fiindcă se nevoia cu nedormirea și privegherea de toată noaptea.

Însă, precum muntele Sinai a chemat pe Moise, Carmelul pe Ilie, iar pustia pe Ioan Botezătorul, tot așa și pe Cuviosul Maxim l-a chemat Athosul, floarea munților, ca să înflorească dreptul într-însul, după cum zice Psalmistul, „ca un finic”, și să rodească roadele Duhului Sfânt. Căci în Duminica Sfinților Părinți, care este după Dumnezeiasca Înălțare a lui Hristos Dumnezeuul nostru, i s-a arătat Născătoarea de Dumnezeu, având în

brațe pe Domnul, și i-a zis: „Urmează-mi, preacredinciosule Maxime și suie-te deasupra Atonului, ca să iei darul Duhului Sfânt, după cum dorești”. Văzând ei această vedenie de două-trei ori, a lăsat lavra cea mare, și după șapte zile s-a suit pe creștetul muntelui, în Sâmbăta Pentecostei sau a Rusaliilor, și a petrecut toată noaptea treaz, împreună cu alți monahi, care s-au dus după Dumnezeiasca Liturghie. Dumnezeiescul Maxim a rămas acolo singur, trei zile și trei nopți, rugându-se neconținut Domnului și Născătoarei de Dumnezeu, prin rugăciuna minții.

Dar cine poate povesti ispitele pe care le-a uneltit vrăjmașul asupra Sfântului, ca să-l izgonească de acolo? Astfel se arătau fulgere și trăsnete, încât se clătina muntele Athosului și se desfăceau pietrele și stâncile; însă toate acestea se făceau prin nălucirea diavolilor, în vremea nopții, ca să-l înfricoșeze. Ba încă și ziua auzeau glasuri sălbatice și tulburări mari, ca și cum ar fi fost în apropiere mulțime de oameni grozavi, care se suiau pe toate părțile muntelui, spre vârf și se porneau asupra Sfântului cu prăștii și cu sulițe, ca să-l pogoare din vârful muntelui; fiindcă nu sufereau, blestemații, să locuiască Sfântul acolo, dar toate acestea se arătau cu nălucire. Însă dumnezeiescul Maxim având în sine darul Sfântului Duh, nu se temea nicidecum, nici se îngrijea de acestea; ci se îndeletnicea și se sârguia numai în rugăciunea minții, rugând pe Domnul și pe Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea și părtinitoarea lui. În acel timp de grea ispitire, i s-a arătat lui iarăși, înconjurată de multă mărire, ca o împărăteasă, având în jurul său mulți tineri, ținând în brațele sale pe Fiul ei, și Ziditorul a toate... Sfântul, cunoscând-o pe ea, prin necuprinsa și dumnezeiasca lumină care strălucea și lumina toate împrejurimile acelea, apoi convingându-se pe deplin, că nu era amăgire diavolească, ci vedenie dumnezeiască și arătare adevărată a Născătoarei de Dumnezeu, a grăit cu bucurie, zicând: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”, și altele ca acestea. După aceea căzând, s-a închinat Domnului și Născătoarei de Dumnezeu, auzind acestea de la Preasfânta Născătoare: „Primește dar asupra diavolilor, cinstite pătimitorule, și locuiește în muntele Athosului; căci aceasta este voia Fiului meu, ca să te sui la vârful faptei bune și să te faci

dascăl și povățuitor al multora, ca să se mântuiască”. După aceasta i s-a dat și pâine cerească, spre hrană și întărirea firii, fiindcă era de atâtea zile nemâncat; și îndată ce a luat pâinea și a băgat-o în gura sa, l-a înconjurat de sus o lumină dumnezeiască și a auzit laudă îngerească; iar Născătoarea de Dumnezeu, s-a suit la ceruri. În vârful muntelui a rămas atâta strălucire și bună mireasmă, încât Sfântul fiind uimit, nu mai vroia să se pogoare de acolo, și să se lipsească de acea bună mireasmă și de acea strălucire. Cu toate acestea, după trei zile s-a pogorât din porunca Născătoarei de Dumnezeu, și s-a dus la biserica Ei care se numea Panaghia, și petrecând acolo câteva zile, s-a suit iarăși în vârf și a sărutat locul acela în care a stat cu slavă Născătoarea de Dumnezeu, și cerea iarăși cu lacrimi dumnezeiasca Ei arătare. Lumină n-a mai văzut, dar buna mireasmă a simțit ca și mai înalte și s-a umplut de bucurie și de veselie negrăită. Aceasta s-a petrecut de trei ori, când s-a suit la vârf, dar pe Născătoarea de Dumnezeu n-a mai văzut-o ca întâia oară (Viețile Sfinților 13 ianuarie).

Minunile Maicii Domnului prin sfintele icoane

MINUNEA 350 - Minunile făcute de Maica Domnului prin sfânta icoană „portărița”

Din vremea drept-credinciosului și pururea pomenitul împărat Constantin, a început a înflori credința noastră și a crește prin darul Domnului nostru Iisus Hristos; iar capiștile idolilor se dărâmau, cetele monahilor se înmulțeau și se zideau biserici și jertfelnice prin toate cetățile și orașele. Trecând ani mulți, s-a aflat un bărbat cinstitor de Dumnezeu și cu fapte bune, Petru cu numele, care dorea să găsească un loc liniștit și pustiu, unde să se depărteze de lume și să petreacă viață liniștită. Și rugând pe Dumnezeu ca să-i descopere unde să se ducă, a văzut în vedenie pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a zis: „Părinte, în Muntele Athosului este odihna ta; acest loc l-am cerut ca moștenire de la Fiul și Dumnezeul meu, ca să-l aibă scăpare toți câți se depărtează de grijile și tulburările lumii, să se pregătească pentru fapta bună, petrecând o viață îmbunătățită spre a dobândi fericirea cea veșnică. Eu foarte mult am dorit muntele acesta și în puțină vreme are să se umple de călugări din toată țara și locul, iar mila mea și ajutorul Fiului meu, nu va lipsi de la dâșșii, ci îi voi acoperi și păzi rugând pe Fiul meu pentru mântuirea lor”.

După ce s-a deșteptat Sfântul, mulțumind Domnului cu prisosință și pururea Fecioarei Maicii Lui, s-a dus în muntele acela; și asupra dracilor vitejește nevoindu-se, multe vedenii și vederi de îngeri s-a învrednicit a vedea prin mijlocirile Maicii lui Dumnezeu; și făcându-se mare făcător de minuni, s-a dus către Domnul. Iar după vreo câțiva ani, a venit și părintele nostru Anastasie, cel care a zidit Lavra cea mare.

În acea vreme, trăia și părintele nostru Ioan, lăcașul cel preacurat cu adevărat al Preasfântului Duh, ivirean de neam, din sânge împărătesc și bogat care, lăsând slava, bogăția și toate cele ce erau ale lui, s-a dus la o mănăstire și, dezbrăcându-se de hainele lui cele strălucite, s-a îmbrăcat în haină proastă și sărăcăcioasă. Auzind el de vestea Sfântului Munte și de Cuviosul Anastasie, s-a dus la el și aflându-l, au început a se nevoi amândoi ca niște frați, în nevoie cea bună și mântuitoare. Iar după puțin timp, înștiințându-se cum că fiul său Eftimie a venit în Vizantia pentru pace, s-a dus spre căutarea lui și, aflându-l, s-au întors amândoi la liniștea cea dorită către marele Anastasie; de la care învățând filozofia, s-a făcut un nou Gură de Aur, tâlcuind toată Scriptura din grecește în limba Ivirilor.

Iar după trecere de puțină vreme, a venit și marele Tornichie de s-a făcut călugăr. Acesta era voievod al împărăției Ivirilor, care făcuse multe vitejii și purtase multe biruințe în războaie asupra vrăjmașilor; și pentru ale lui neobosite ostenele, a dobândit multe semne de biruință.

În vremea aceea, neamurile cele fără de Dumnezeu ale perșilor, auzind de moartea împăratului Romano, s-au ridicat cu oaste asupra cetății Țarigradului (Constantinopol). Și având în frunte un voievod cu numele Siliar, au alergat către răsărit, robind cetățile și orașele, neaflând pe nimeni care să le stea împotrivă, întrucât fiii împăratului erau mici și nevrednici. Împărăteasa avea multă mâhnire și necaz, auzind că s-au apropiat barbarii, și neavând altă nădejde, și-a adus aminte de Tornichie, zicând: „De nu va veni la noi voievodul ivirilor, nu avem pe nimenea care să ne stea în ajutor”. A trimis la Sfântul Munte scrisori poruncitoare lui Anastasie și Ioan, rugându-i să trimită pe Tornichie. Însă acesta n-a voit, dar de nevoie s-a supus, ca să nu se împotrivescă Sfinților, și s-a dus la Vizantia.

Împărăteasa văzându-l pe el s-a bucurat mult și arătându-i pe fiii săi, i-a zis lui: „De bunătatea ta, cinstite părinte, atârnă viața sărmanilor acestora”. Tornichie luând oaste și, ducându-se, a tăiat toată oastea barbarilor, și pe mulți ostași luându-i robi, s-au

întors cu biruință la împărăție. Atunci tot singlitul l-au întâmpinat și foarte l-au cinstit pe dânsul și mai ales împărăteasa, tare i-a mulțumit după cum se cădea și a vrut să-i dea bani mulți, dar el n-a vrut să-i ia, ci a zis: „Eu, stăpână, am lăsat pe ai mei pentru Domnul, și cum să adun bani străini? Însă dacă binevoiește stăpânirea ta, zidește o mănăstire în Munte, ca să aibă neamul nostru al ivirilor o mângâiere a străinătății lor”. Iar împărăteasa cu bucurie a primit și a trimis boieri cu mare mulțime de aur, poruncindu-le să săvârșească lucrul acesta cu așa sânguință, încât să nu se afle altul mai frumos, și așa s-a și făcut. Și a împodobit biserica cu vase de argint și de aur, dăruind acestei sfinte mănăstiri și o cetățuie, spre sufleteasca ei pomenire. Făcând încheierea cuvântului pentru mănăstire, să începem a spune pentru sfințita icoană Portărița.

Pe vremea când împărătea împăratul Teofil, era multă prigonire asupra sfințelor icoane, din care cauză i s-a zis „luptătorul de icoane”. Acel urâtor de Hristos a surghiunit pe mulți drept-credincioși și cu multe feluri de munci i-a chinuit. A trimis ostași prin toate cetățile și orașele, cu poruncă să cerceteze și toate icoanele pe care le vor afla, să le pogoare de prin biserici și de prin case și să le ardă.

În acel timp era o văduvă cu fapte bune în părțile Niceii, care avea numai un singur fiu. Și fiind ea foarte bogată, a zidit aproape de casa ei o biserică, în care avea o icoană a Maicii lui Dumnezeu la care ținea foarte mult și, ca o a doua Ană, o cinstea cu adevărat. Căutând ostașii împăratului în fiecare loc, a venit și în casa acelei femei iubitoare de Dumnezeu, unde, căutând cu multă iscodire, de pe o fereastră a bisericii au văzut înăuntru acea sfântă icoană, și s-au bucurat nădăjduind că prin aceasta vor căpăta mulți bani. Și au zis către femeie: „Ori ne dai nouă bani, ori îndeplinim porunca împăratului, de a te omorî prin felurite munci”. Iar înțeleapta văduvă, cu smerit chip a răspuns: „Vă voi da bani mulți, însă nu azi, ci mâine, căci nu-i am acasă”.

Acestea auzind ei, au plecat. Iar ea în noaptea aceea, s-a dus împreună cu fiul ei în biserică unde, plecând genunchii, au înălțat la cer mâinile și ochii și s-au rugat mult timp, udând pământul cu lacrimi; după care, ridicându-se cu multă frică și evlavie, au luat

icoana și ducând-o la malul mării, iarăși s-au rugat, zicând: „Stăpână și Doamna lumii! Darul tău, ca o Maică a lui Dumnezeu, având stăpânire și putere peste toate făpturile, să ne izbăvească și pe noi de urgia împăratului celui fărădelege și pe icoana Ta din apă”. Acestea zicând și punând icoana pe mare, nu a căzut de-a latul, ci de-a lungul, stând dreaptă deasupra apei mergea, îndreptându-se către apusul soarelui. Văzând femeia această minune și înspăimântându-se, a mulțumit lui Dumnezeu și Maicii Lui, după cuviință. Și întorcându-se către fiul său i-a zis acestea cu lacrimi: „Preaiubitul meu fiu! Acum se va pune la încercare dragostea, credința către Dumnezeu și evlavie cea către sfânta icoană a Maicii Lui. Eu, preascumpul meu fiu, sunt femeie și nu pot să fug în țară depărtată. De aceea voi sta aici și mă voi ascunde, iar dacă mă vor găsi, sunt gata să mor, pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu. Tu însă plecând, du-te în părțile Eladei, ca să nu-ți faci rău”. Acestea zicând și sărutându-se unul cu altul, s-au despărțit vărsând lacrimi. Tânărul s-a dus spre Tesalonic, iar de acolo în Sfântul Munte, unde, mergând la cinstita mănăstire a Ivirilor, acolo s-a făcut călugăr, cu cuvioșie petrecând, până ce s-a dus către Domnul, pe Care L-a dorit. Aceasta a fost rânduiala dumnezeiască, să se ducă tânărul acolo, pentru ca să vestească despre cele întâmplare cu această sfântă icoană, care scriindu-se, să cunoaștem despre dânsa și noi cei de acum.

Icoana pururea Fecioarei a stat în loc ascuns, neștiută de nimeni mulți ani, pe uscat sau poate pe mare, lucru știut de unul singur, Acela ce știa toate lucrurile cele slăvite și înfricoșate. Și după trecere de multă vreme, oarecare Sfinți bătrâni din mănăstirea Ivirilor, pe când stăteau de vorbă despre mântuirea sufletului, au văzut deodată pe mare, ceva ca o flacăra, ca și cum ar fi fost un stâlp de foc, cu vârful ajungând până la cer. Aceasta văzând ei, s-au ridicat, strigând: „Doamne miluiește-ne!”. Și adunându-se toți frații, se uitau la priveliștea aceea și se minunau, însă ce anume era, nu puteau să înțeleagă nicidecum. Iar aceasta nu numai ziua se arăta, ci și noaptea, când strălucea mai mult decât soarele. Și toți călugării cei din Sfântul Munte, văzând un lucru de mirare ca acesta, s-au adunat la Mănăstirea Ivirului, cu luntrele, din Lavra de la

Vatoped și de la alte mănăstiri, și apropiindu-se, au văzut sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu. Și pe cât se duceau ei mai aproape, pe atât ea se depărta. Atunci, superiorul mănăstirii a poruncit de s-au adunat toți în biserică, unde rugând cu lacrimi pe Domnul, ca să poată lua icoana Maicii Lui din mare, ca să o aibă ca mângâiere a străinătății lor, le-a ascultat Domnul rugăciunea și au dobândit cererea lor. Iar aceasta s-a întâmplat în acest chip: Era în acel timp, acolo în mănăstire, un oarecare călugăr, Gavriil, ivirean de neam, cam neputincios, care iubea viața singuratică, și deosebi rugându-se neîncetat lui Dumnezeu. Vara ședea în părțile cele mai înalte ale Muntelui pentru liniște, iar în vremea iernii, din cauza zăpezii prea mari, se cobora în părțile cele mai de jos. Îmbrăcămintea lui era de păr, hrana lui buruieni sălbatice, iar ca băutură numai apă. Avea o fericită simplitate, ca și toți ai neamului său și în adevăr, era înger pământesc și om ceresc.

Acest călugăr, rugându-se și dormind puțin, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu slavă multă strălucind, care-i zise lui: „Du-te la mănăstire și vestește superiorului și monahilor, că voiesc să le dau icoana mea, spre acoperământul și ajutorul lor. Fără de îndoire să cobori la mare și umblând pe apă, să mergi și să o primești, pentru ca să cunoască toți dragostea și purtarea de grijă pe care o am către mănăstire, căci am venit într-adins aici pentru ajutorul vostru”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută, iar dumnezeiescul bărbat, sârguindu-se, s-a pogorât la mănăstire și a vestit superiorului cele văzute. Iar acela a poruncit să se adune toți călugării la biserică, unde aprinzând făclii, au plecat cu tămâieri și cu evlavie rugându-se. Și ajungând la malul mării, a coborât Gavriil pe mare și umbla pe deasupra apei. Atunci și icoana apropiindu-se, a luat-o pe dânsa în brațe, și a cântat, bucurându-se. Superiorul alergând, l-a întâmpinat pe Sfântul bătrân. Și ieșind la uscat, s-au umplut de bucurie și veselie toți călugării, trei zile priveghind și cântând. Apoi zidind ei o bisericuță lângă malul mării, au slujit Sfânta Liturghie, în cinstea Preasfintei. După aceea, aducând sfânta icoană în biserică cea mare, au pus-o pe ea în partea cea mai dinăuntru a Jertfelnicului, și iarăși priveghind toată noaptea și săvârșind Dumnezeiasca Liturghie, s-a dus fiecare la mănăstirea lui.

Iar a doua zi, aprinzătorul de candelă intrând la ceasul Utreniei ca să pregătească cele după rânduială, spre citirea pravilei, n-a aflat icoana în locul în care a fost pusă; căutând pretutindenea, a aflat-o tocmai deasupra porții mănăstirii, în zidul cetății, și luând-o pe dânsa, a dus-o la locul cel mai dinainte. Însă ea s-a mutat iarăși în poartă și tot asemenea s-a întâmplat, nu numai de două-trei ori, ci chiar de mai multe ori. Iar călugării, nedumerindu-se de aceasta, nu știau ce să facă. Atunci Stăpâna s-a arătat iarăși monahului Gavriil, zicându-i: „Mergi la mănăstire și spune călugărilor să nu mă mai supere, căci eu n-am venit aici ca să mă păziți voi, ci pentru ca să fiu eu păzitoare vouă, nu numai acum, ci și în veacul ce va să fie. Câți călugări petrec în muntele acesta cu frică de Dumnezeu, cu evlavie, și după puterea lor nu se lenevesc la toată fapta bună, să aibă îndrăzneală și nădejde la milostivirea Fiului și Stăpânului meu, de la care am cerut-o și pe care am și căpătat-o. Și vă dau vouă semnul acesta, că până ce veți vedea în mănăstire icoana mea, nu va lipsi de la voi darul și mila Fiului meu”. Acestea auzindu-le purtătorul de Dumnezeu Gavriil, s-a pogorât la mănăstire și a vestit superiorului, iar acela, umplându-se de negrăită bucurie, a adunat toată frățimea și le-a spus lor cele auzite. Apoi au zidit o biserică la poarta mănăstirii, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a Portăriței, și au pus-o acolo, iar poarta s-a făcut în altă parte, după cum și până astăzi se vede, spre nemincinoasa mărturie a pricinii.

De atunci dar, în mănăstirea aceasta, se fac nenumărate minuni, cei îndrăciți se vindecă, șchiopii umblă, orbii văd și toată boala fuge de la cel ce pătimește. Iar din cele multe câte a săvârșit cea atotputernică, să spunem numai câteva, pentru ca să credeți și pe celelalte.

Într-o vreme, când au năvălit cu război neamurile cele păgâne ale perșilor asupra Țarigradului, pe uscat și pe mare, mulțime nenumărată, Amira voievodul lor, înștiințându-se cum că în muntele Athosului sunt multe mănăstiri, a luat 15 corăbii de război și ducându-se la acel munte, s-au oprit la Mănăstirea Ivirilor. Și îndată au sărit înconjurând-o ca niște fiare sălbatice și neîmblânzite. Iar călugării văzând mulțimea

barbarilor și urgia aceea fără de rânduială, intrând în dumnezeiasca biserică, au luat sfintele vase și pe preacinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu și le-au ascuns pe dânsule în turnul în care erau așezate spre păstrare și păzire odoarele mănăstirii, în care s-au ascuns și ei.

Iar barbarii neavând pe nimeni care să le stea împotriva, au făcut oarecare meșteșugire și au intrat în mănăstire. Și după ce au făcut câte au voit, au pustiit-o desăvârșit și au prădat-o. Au luat funiile corăbiilor și legând stâlpii bisericii, i-au tras ca să se surpe sfânta biserică și n-au putut. Iar călugării văzând și auzind acestea, ziceau din adâncul inimi lor, graiurile cele proorocești: „Pentru ce dormi, Doamne, scoală-te și nu ne pierde până la sfârșit. Dumnezeule, venit-au neamurile în moștenirea Ta, spurcat-au sfântă biserică Ta. Degrab ne întâmpină pe noi”, și altele ca acestea. Și cu lacrimi fierbinți udând pământul și sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu, și pe aceasta înălțând-o, ziceau: „O, Stăpână! Ce fel de făgăduință ne-ai făcut nouă? Oare nu te-ai făgăduit ca să ne fii ajutătoare și păzitoare? Ci să nu ne părăsești pe noi până la sfârșit, deși suntem păcătoși și nevrednici, pentru ca să nu zică vrăjmașii noștri: „Unde este Dumnezeul lor?”.

Acestea le ziceau călugării plângând, iar Apărătoarea cea nebiruită, cea iute și grabnică ajutătoare a celor ce o cheamă pe dânsa pururea Fecioara Născătoare de Dumnezeu, care dădea război înainte pentru a sa mănăstire, n-a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici făgăduințele nu le-a arătat mincinoase, ci le-a împlinit, și la desăvârșită prăpădenie i-a dat pe vrăjmași. Însă cine va fi în stare a spune minunile Fecioarei? Căci după ce a înnoptat, fără de veste s-a făcut vifor înfricoșat și furtună mare, încât s-au sfărâmat toate corăbiile și n-a rămas decât una, a lui Amira, și aceasta, pentru ca să cunoască, nebunul, păcatul său, după cum s-a întâmplat. Căci minunea a urmat minunii.

Când s-a făcut ziuă, călugării au văzut numai trupurile cele moarte ale barbarilor, care zăceau grămadă la malul mării și toate corăbiile acelea sfărâmate. Atunci

voievodul perșilor văzând pierderea corăbiilor, își bătea fața și punând țărână pe capul lui, s-a apropiat cu chip smerit, făcându-se rugător binecunoscător, cel ce mai înainte era fiară și nu om, a zis către călugări: „Rugați-vă, robi ai adevăratului Dumnezeu, ca să nu pier și eu”. Și dându-le lor mulțime nenumărată de aur și de argint, le-a zis: „Luați banii aceștia pentru ca să zidiți zidurile mănăstirii voastre, și să le faceți înalte”, după cum și în ziua de astăzi se văd. Și nu numai atunci mănăstirea lor a păzit-o fără de necazuri și fără de primejdie, Preacurata Stăpână, ci totdeauna, în toată vremea.

Așa, odată fiind lipsă mare de făină și negăsindu-se nicidecum, starețul era în mare strâmtoare și supărare. Iar i s-a arătat Prealăudata în somn și i-a zis lui: „Ce te mâhnești, fiule, pentru lipsa făinii? Du-te și vezi hambarul plin cu făină până sus, pentru ca să cunoști milostivirea și purtarea de grijă pe care o am pentru voi”. Iar starețul sculându-se, s-a dus cu sârguință și văzând hambarul plin de făină până sus, a adunat toată frățimea și le-a spus lor cele întâmplate. Iar ei, înspăimântându-se, au plâns de bucurie și au slăvit pe Domnul și pe pururea Fecioara Maria. Altădată, având lipsă de vin, li s-a arătat Stăpâna și le-a umplut toate vasele până sus, încât se vărsa pe deasupra, și atâta dulceață și gust avea, încât fiecare cunoștea cum că era cu adevărat făcut cu minune, și nu firesc.

În altă împrejurare, fiind lipsă de untdelemn, li s-au umplut vasele cu untdelemn, altădată cămărilor cu legume și alte multe faceri de bine și minuni s-au săvârșit în fiecare zi, în mănăstirea aceasta, prin această cinstită icoană. Și în ziua de astăzi, în chip nevăzut și minunat, acoperă și păzește Stăpâna cea atotputernică mănăstirea aceasta slăvită și lăudată a Ivirilor, care este mai bogată decât toate mănăstirile Sfântului Munte. Și aceasta nu este din altă pricină, după cum socotesc, fără numai pentru multa milostenie care au dat călugării la cei străini și săraci. Căci deși dau și celelalte mănăstiri și miluiesc pe mulți, dar acelea fac numai un praznic în fiecare an. Ivirenii însă, fac de trei ori pe an praznic: odată la Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, al doilea la Bobotează și al treilea marți, în Săptămâna Luminată. La aceste praznice se adună mai mult de trei

mii de suflete, și îi ospătează pe străini până seara, cum și a doua zi. Și nu numai în aceste zile, ci și în toate Duminicile de peste an, nu lipsesc săracii, pentru că mănăstirea fiind în mijlocul muntelui și aproape de târgul de la Careia, ei vin în mare număr și toți sunt îndestulați cu prisosință. Fac milostenie și mănăstirile lui Dionisie, Lavrioții, Simon Petru, Vatopediții, cum și celelalte mănăstiri, dar la aceasta nu se duce multă lume, că sunt așezate cam de o parte, afară numai de cazul când se întâmplă să vină pe corăbii, la care toate dau milostenie după a lor putere. De asemenea, dau și chinoviile, precum și chiliile cele mai mici și niciodată nu-și întorc fața de către săracul care vine, ca să-l lase să se ducă neajutat. Și acum, față de cele arătate până aici prin scurte cuvinte, să aducem mulțumirea cu care suntem datori Împărătesei îngerilor celei prealăudate, purtătoarei noastre de grijă, mijlocitoare și păzitoarei celei neadormite.

Tu, o! Iubitoare de bine și iubitoare de oameni, Stăpână! Ceea ce ca o Maică iubitoare de fii și doritoare de noi, totdeauna ai purtare de grijă, mântuind, păzind și chivernisind pe nevrednicii robii tăi, noi în locul acestora propovăduim darurile tale, slăvim purtare Ta de grijă, mărim pronia, lăudăm folosirea, preamărim milostenia. Aducându-ne aminte de darurile tale cele din vremurile trecute, din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, după datorie aducem ție această mulțumire. Iar pentru cele din timpul de față, care mult și amar ne mâhnesc pe noi, ne rugăm milostivirii Tale, să nu uiți această turmă a ta, ci stai ca o rugătoare neadormită, către Fiul tău și Stăpânul nostru. Ajută-ne nouă celor ce ne primejduim, izbăvindu-ne pe noi de nefericirile care ne așteaptă. Vezi, Stăpână, în câte primejdii am căzut. Ridică-ne pe noi, depărtând toate cele ce sunt pricinuitoare de neazuri, risipește fricile ce cad asupra-ne, încetează smintelile, curmă războaiele, îmblânzește mânia ce cu dreptate se pornește asupra noastră, potolește tulburările și sfezile, și pace tare și temeinică ne dăruiește nouă.

Așa, mult milostivă Stăpână, adaugă și aceasta lângă celelalte faceri de bine ale tale. Ca totdeauna și neîncetat propovăduind milele și minunile tale, să te slăvim pe tine, pe Dumnezeu cel ce S-a născut din tine, pe Cel fără de început al lui Părinte, cum și

pe Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, în vecii vecilor. Amin (22, Minunile Maicii Domnului, Neamț, ediția 1924 și 1990).

MINUNEA 351 - Icoana Maicii Domnului dată pe apă nu s-a stricat

Odinioară, luptătorii împotriva sfintelor icoane, au aruncat icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, pe apă, în iazărul Azurului. Acolo, în acea mare adâncime, a zăcut icoana Preasfinției sale. După aceea, singură a ieșit deasupra apei și cu nimic nu a fost vătămată de această îndelungată ședere în apă. Această sfântă icoană s-a păstrat în mănăstirea Amasiei (243, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 352 - Cel care a lovit în sfânta icoană, s-a prăbușit la pământ și a murit

În țara franțuzească, într-un loc care se chema Dolis, este chipul Precistei făcut din piatră. Acest chip aflându-l doi brabantieni, au râs de dânsul. Unul dintr-înșii luând o piatră, a aruncat în cinstitul chip și l-a lovit cu putere. În acea clipă, din cauza loviturii, s-a rupt mâna (cea de piatră) a Pruncului Hristos și a căzut la pământ. În acea vreme a curs sânge din umărul Pruncului Iisus ca dintr-un mădular viu. Brabantianul acela care l-a lovit cu piatra, s-a prăbușit la pământ și a murit. Celălalt vrând să ridice pe

cel ce murea și să-i dea ajutor a năvălit duhul rău asupra lui, l-a torturat groaznic și a doua zi a murit și el. Pentru necredința, răutatea și profanarea celor Sfinte, amândoi brabanțienii s-au cufundat de duhul rău în iad (379, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 353 - O icoană a Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge, cu care mulți bolnavi s-au vindecat

În Savavdia era o cetate care se chema Montani. În acea cetate era o icoană făcătoare de minuni, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Un tâlhar s-a încumetat de a lovit-o cu sabia. Atunci îndată a început a curge sânge din acel loc unde a fost lovită. Cu acel sânge curs din sfânta icoană, mulți bolnavi s-au tămăduit de bolile lor. Aflând despre acele minuni, Emanoil, domnul acelor ținuturi, s-a dus la acea biserică și s-a rugat Preacuratei Maici, înaintea acelei icoane făcătoare de minuni (246, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 354 - Maica Precistă salvează din pierzare pe fiul mamei credincioase

Într-o cetate care se chema Hispal, era o icoană a Maicii pururea Fecioarei Maria. Înaintea acelei icoane sfinte s-a rugat o femeie, ca să izbăvească pe un fecior al ei din mare primejdie și din moarte, întrucât căzuse într-un cuptor înfocat. Maica Precista i-a ascultat rugăciunea ei. Îndată s-a rugat Fiului ei iubit, apoi, intrând în foc, l-a ținut viu și nevătămat și așa teafăr l-a dat mamei sale (245, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 355 - Femeia, călcându-și făgăduința, și-a reluat boala

La icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Montani, s-a făcut și această minune: Odinioară, a venit o femeie bolnavă, care a făgăduit că-și va da hainele sale cele scumpe Maicii Domnului, dacă va scăpa de boală. Făcându-se sănătoasă, i-a părut rău de hainele sale și nu și-a împlinit făgăduința făcută. Atunci, cu rânduiala lui Dumnezeu, întorcându-i-se femeii hainele ei, i s-a întors și boala pe care o avea (247, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 356 - Icoana Maicii Domnului ascunsă într-un chiparos, s-a arătat oamenilor înconjurată de lumină

În cetatea Smirnei era un pom de chiparos, în care nu se știe de cine, în vremurile de demult, era ascunsă o icoană a Maicii Precistei. După foarte mulți ani, singur chipul Precistei s-a arătat oamenilor, într-o lumină nespus de frumoasă, asemenea luminii mai multor lumânări. Un om văzând acea lumină, a aflat în chiparos icoana Precistei ascunsă. Mai târziu, în acel loc s-a ridicat o biserică în cinstea Preacuratei Fecioare Maria (248, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 357 - Prin rugăciuni la icoana Mântuitorului Hristos și a Maicii Sale, și-a redobândit sănătatea

Un ostaș, anume Ștefan Armeanul, s-a văzut cuprins de o boală grea. Acea boală îl îngrijora foarte mult. Vrând să scape cu orice preț de ea, se încredință Sfântului Mucenic și Mărturisitor Ștefan, rugându-se lui să-l tămăduiască. Sfântul Arhidiacon, i-a zis: să se închine înaintea icoanei Domnului nostru Iisus Hristos și a Preacuratei Maicii Sale și va redobândi cererea. Făcând așa, Ștefan Armeanul s-a însănătoșit (249, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 358 - Sfânta icoană a Maicii Domnului l-a făcut cunoscut oamenilor pe Sfântul Alexie

Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, s-a dus din Roma, de unde locuia, departe, în cetatea Edesei, vrând cu orice preț a se tăinui de oameni și a scăpa de slava deșartă a lumii. Acolo, în Edesa, a locuit în apropiere de biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, timp de 17 ani și s-a făcut iubit de Dumnezeu. După aceasta s-a făcut despre dânsul descoperire eclesiarhului, pentru că acesta a văzut în vedenie icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, grăind către dânsul: „Adu în biserica mea pe omul lui Dumnezeu fiindcă este vrednic de cereasca împărăție; căci rugăciunea lui se suie ca niște tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu și precum stă coroana pe capul împărațesc, așa se odihnește peste dânsul Duhul Sfânt”. Eclesiarhul căutând după vedenia aceea pe un om ca acela și neaflându-l, s-a întors spre icoana Născătoarei de Dumnezeu, rugând-o să-i arate pe omul lui Dumnezeu. Și a auzit iarăși în vedenie, cuvânt de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu zicând: „Săracul cel ce șade în pridvor la ușa bisericii, acela este omul bisericii, acela este omul lui Dumnezeu”. Aflându-l eclesiarhul, l-a dus în biserică, ca într-înșă să rămână.

Atunci aflând mulți de viața lui cea sfântă, au început a-l cinsti. Dar Sfântul Alexie fugind de slava și cinstea lumească, s-a dus din cetatea Edesa, fără să știe nimeni. Mergând la limanul mării, a aflat o corabie mergând spre Cilicia; s-a suit în ea, zicându-și în sine: „Mă voi duce în cetatea Ciliciei, unde nimeni nu mă știe, și voi rămâne acolo, în biserica Sfântului Apostol Pavel”. Corabia plutind pe mare, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-a făcut o furtună mare, care a îndreptat corabia spre Roma unde a și ajuns. Sfântul Alexie, ieșind din corabie, și-a zis în sine: „Viu este Domnul Dumnezeul meu, nu voi îngreua pe nimeni, ci mă voi duce la casa tatălui meu, și voi petrece ca un necunoscut”. Înfățișându-se tatălui său ca un sărac, nu l-a recunoscut, rugându-l să-i facă

o colibă la poarta casei lui. El i-a împlinit dorința și în această colibă a petrecut, în mare nevoie și smerenie, până la sfârșitul vieții lui (Viețile Sfinților 17 Martie de Iorgu Dumitrescu, ediția 1905).

MINUNEA 359 - Un credincios află icoana Maicii Precista în locul în care i-a fost vestit

În țara Spaniei, Simon Roban a aflat într-o râpă icoana Maicii Precistei. Arătându-i-se în vis, l-a îndemnat să meargă, să ia chipul ei de acolo, din acea râpă (253, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 360 - Icoana Maicii Precistei se arăta: galbenă, neagră și luminoasă

În vremurile de demult a fost o icoană a Maicii Precistei, în vestita cetate a Romei creștinate. Acea minunată icoană a Maicii Precistei, în vremea patimilor lui Hristos și în Vinerea Mare, de dimineață până la al nouălea ceas, îngălbenea. După aceea se înnegrea și fața ei se făcea ca a unui mort, până în ziua de Paști. În ziua de Paști, fața icoanei se lumina minunat și era foarte veselă. Aceste trei minunate schimbări ale feței sfintei icoane arată prin câte greutăți trec drept-credincioșii creștini, până se învrednicesc

a intra în Împărăția Cerurilor (254, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 361 - Icoana Maicii Precistei s-a arătat luminând într-un copac

În ținutul Slominului din țara Lidviei, este un loc care se cheamă Jirovig, de la jirul care se face în acei codri, pe care îl mănâncă fiarele sălbatice. Prin acei codri, niște păstori păscându-și dobitoacele, au văzut un copac care ardea cu o lumină mare ca un mare foc. Mergând acolo, au aflat icoana Maicii Precistei, stând acolo sus în copac. Din icoana aceea minunată ieșeau raze ca din soare. Păstorii, luând-o de acolo din copac, au dus-o la domnul lor, ce-l chema Alexandru Soltan comornicul (executor judecătoresc) al Lidviei (255, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 362 - Icoana Maicii Precistei nu s-a ars în foc

Biserica Jiroviciului, care s-a zidit prima dată, după mai multă vreme s-a ars în foc. Durerea creștinilor a fost foarte mare. Icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria a rămas întreagă în mijlocul aceluiași foc. Nimic nu s-a stricat dintr-însa. După aceea a mers singură într-o piatră, care este la jumătatea muntelui, unde era zidită o biserică. În vremea când icoana a ieșit din acea biserică care

ardea, nici un om nu a văzut-o pe ea plecând (256, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 363 - Icoana Maicii Precistei răspândește în juru-i raze ca de soare

Dacă a ars biserica cea dintâi a Jiroviciului, după câteva zile, copiii ieșind de la școală se duceau să se joace în acel loc, unde fusese biserica, iar alții dintre ei umblau pe munte. Pe când umblau ei pe aici, au văzut de departe o fecioară îmbrăcată în veșminte strălucitoare, care răspândește în jurul ei raze ca soarele. Copiii au alergat și au spus Preotului bisericii despre acest lucru. Când Preoții au mers la acel loc, n-au văzut acolo nici o fecioară, ci numai o lumină strălucind înaintea icoanei Preacuratei Fecioare. Mai apoi Preoții au venit cu mulțime de popor ca să ridice sfânta icoană, dar când s-au apropiat mai mult, lumina a dispărut și icoana a rămas singură. Luând-o de acolo au pus-o mai întâi într-o casă, și apoi au dus-o într-o biserică de lemn (257, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 364 - Un om a văzut ieșind lumină de la sfânta icoană a Maicii Precistei și a auzit cântare îngerească

Mihai Panamar, deșteptându-se într-o noapte, a auzit în biserică o cântare foarte frumoasă. Sculându-se și mergând în biserică, n-a văzut pe nimeni aici, ci numai o lumină mare ieșind de la icoana Maicii Precistei și se auzea încă acea cântare foarte frumoasă. Mihai a spus acest lucru episcopului Vasile din Măgura, care a zis că acea cântare a fost îngerească, iar acea lumină a fost lumină cerească (258, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 365 - Tătarii care au rănit icoana Maicii Precistei au fost pedepsiți pe loc

Este în țara rusească o cetate care se cheamă Măgura, numită astfel pentru măgura pe care este zidită cetatea. În această cetate este o icoană a Precistei, în care se află găuri. O gaură este în umărul stâng făcută de o sabie tătarească, altă gaură în mâna cea dreaptă, făcută de săgeata unui alt tătar. Tătarul care a rănit sfânta icoană cu săgeata, pentru păcatul acesta, a orbit, iar celorlalți necredincioși li s-au sucit capetele cu gât cu tot (214, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 366 - Un arab săgetând icoana Maicii Precista, a picurat sânge din ea. Pedepsit cu moartea.

În ostrovul Ciprului a fost pe vremuri o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Deasupra porții de la intrarea în curtea acelei biserici era icoana Maicii Preacurate, șezând în scaun și ținând pe Hristos ca Prunc, pe genunchii ei. Deoparte și de alta se aflau zugrăviți doi îngerii. Într-una din zile trecând pe acolo un arab, a săgetat icoana Maicii Precistei. Atunci îndată a ieșit sânge și pica pe pământ. Arabul văzând lucrul acesta, s-a înspăimântat groaznic și a fugit spre casă. Însă n-a putut ajunge, căci a murit pe cale (260, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 367 - Icoane ale Maicii Domnului au lăcrimat

În Rusia cea mică, în cetatea Trezvovlei, în biserica grecească, icoana Maicii Preacurate a plâns câteva săptămâni, curgând lacrimi din amândoi ochii. Preoții văzând această minune, care a mișcat și umplut de mirare pe multă lume, au pus un vas curat dedesubt, în care se adunau lacrimile care curgeau din ochii Maicii Domnului. Această minune a durat mai multe săptămâni, în anul 1673, în zilele lui Ioan Cazimir, craiul leșesc (264, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

O astfel de minune s-a făcut și cu icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula, din Transilvania, ținutul Dejului, și de la Mănăstirea Socola din Iași și cu alte sfinte icoane. În cetatea Pescov, din ținuturile Moscovei, lângă apa Mirojiei în locașul

Atotmilostivului Mântuitor, icoana Preacuratei Fecioare a plâns, vărsând lacrimi pârâu din amândoi ochii. Acesta a fost semnul că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu se roagă Celui Atotputernic pentru oameni, cu lacrimi (269, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 368 - Chipul Domnului Iisus Hristos și al Maicii Lui închipuit pe o piatră scumpă

În Roma era o biserică care se numea a Sfintei Maria. Acolo se aduna multă lume și se folosea. În pridvorul acestei biserici, Sismah Patrachie ospăta pe săraci. Mai târziu, el a fost omorât de ereticul Teodoric. După ce a murit, doamna lui fiind văduvă, deasemeni hrănea pe săraci, mâncând și ea împreună cu dânșii. În acea vreme, a văzut în acel pridvor o piatră scumpă de safir, în care era zugrăvit chipul Preacuratei Fecioare Maria, cu Pruncul Hristos în brațe. Ea văzând acel chip al Preacuratei, l-a dus și l-a arătat lui Ioan, papa Romei. În acel timp, toate clopotele din oraș au sunat, fără să le tragă cineva (266, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 369 - Credința și rugăciunea Preotului evlavios a înviat pe cel mort

În ținutul Valeriei, din Franța, era un Preot evlavios cu numele Severin, care slujea la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Pentru credincioșia și faptele sale cele bune, a dobândit de la Dumnezeu și Maica Precista, darul facerii de minuni, chiar de a învia și morți.

Un om bolnav, din parohia sa, a trimis să vină la dânsul cât mai curând, să-l spovedească și să se roage lui Dumnezeu, ca să-i primească sufletul lui în cer. Preotul l-a întors înapoi, spunându-i că va veni și el în urmă. După ce a mai zăbovit câtva timp pe la biserică, a plecat și el la acel bolnav. Cum mergea grăbit, l-a întâmpinat un parohian, care i-a vestit că a murit acel bolnav. Mergând el mai înainte, l-au întâmpinat, rând pe rând și alți parohieni, spunându-i același lucru. Fiind încredințat astfel, de moartea bolnavului, s-a înspăimântat groaznic, s-a aruncat cu fața la pământ și a plâns cu amar, învinuindu-se pe sine de moartea aceluia. În acel timp, în care el se ruga cu mare smerenie și credincioșie, a înviat mortul din morți. Oamenii l-au întrebat cu deamănuntul: unde a fost după ce a murit și cum a înviat? El le-a răspuns: „După ce sufletul meu a ieșit din trup, au apărut în fața mea niște arapi, groaznic de urâți, care slobozeau foc din nări. Ei m-au luat și m-au dus prin niște locuri întunecoase.

„După aceea - continuă el - a venit la mine un tânăr luminat și a poruncit cu glas puternic, acelora care mă țineau și mă trăgeau în adânc: „Duceți-l în trup, căci Preotul Severin plânge după dânsul și se învinuiește de moartea lui”. Arapii aceia neputând să mă rețină, m-au dus în trup și iată, cu ajutorul lui Dumnezeu sunt iarăși viu” (276, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 370 - Icoana Maicii Domnului izbăvește pe tătari de vătămarea balaurilor

În țara tătarască, în cetatea Crâm, este o râpă în care, în vremurile cele de demult, erau balauri care vătămau de moarte pe oameni și pe dobitoace. De aceea au fugit de acolo toți oamenii și au lăsat locul pustiu, iar grecii și francezii, care locuiau în acea vreme acolo, au început a se ruga Precistei să-i izbăvească de acel balaur. Într-o noapte, au văzut într-o stâncă, din apropierea gropii, o lumină mare. Mergând acolo, au aflat sfânta icoană a Precistei. Lumina ardea înaintea sfintei icoane, iar dedesubtul ei zăcea balaurul mort și umflat pe care, luându-l, l-au tăiat și l-au ars, aducând mare mulțumire Preacuratei, pentru că i-a scăpat de vătămarea acelu balaur grozav. După aceea, locuitorii acelor ținuturi veneau la sfânta icoană și înălțau rugăciuni. Văzând și hanul tătarilor minunile care se făceau aici, a mers și el și s-a rugat Maicii Preacurate înaintea icoanei sale, să-i ajute lui la războiul care îl avea de purtat atunci, cu mai multe popoare. El s-a făgăduit că-i va aduce daruri multe, dacă îl va ajuta în nevoia lui, care lucru l-a și făcut. Căci întorcându-se acasă cu izbândă, a cumpărat ceară și a făcut lumânări, pe care le-a dus la acea icoană, cât era de ajuns să ardă un an întreg. După aceea, hanul a adus în fiecare an acest dar, cât a trăit, urmându-i exemplul, fiii, nepoții și strănepoții lui (201, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 371 - Împăratul Teofil iconoclastul, sărutând icoana Maicii Domnului, primește vindecare și iertare

Teofil, ajungând împărat, a depășit pe toți înaintașii săi în nebunia și ura împotriva sfintelor icoane. El a condamnat la osânde și pedepse groaznice pe mulți dintre Sfinții Părinți. După ce și-a săturat cruzimea timp de doisprezece ani, s-a îmbolnăvit de boală grea; când era aproape de moarte, își deschidea atât de mult gura, încât i se puteau vedea măruntaiele. Împărăteasa Teodora era foarte întristată din pricina aceasta. Copleșită de durere, a adormit și a văzut în vis pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu cu Pruncul cel mai înainte de veci în brațe, înconjurată de îngeri strălucitori, care loveau și își băteau joc de Teofil, bărbatul ei. Când s-a sculat din somn, și-a venit puțin în simțire și a strigat: „Vai de mine, ticălosul! Sunt bătut din pricina sfintelor icoane!”. Îndată împărăteasa a pus la căpătâiul lui icoana Născătoarei de Dumnezeu și s-a rugat Ei cu lacrimi. Iar Teofil, deși era grozav de bolnav, văzând pe unul din cei ce ședea în jurul lui că poartă engolipion, i l-a smuls și l-a sărutat. Și îndată gura lui, care scrâșnea împotriva icoanelor, și nerușinatul lui gâtlej, care stătea deschis, au venit la starea lor firească de mai înainte, i s-au potolit neconținutele dureri și chinuri și a adormit, mărturisind că bun lucru este a cinsti și a ne închina sfintelor icoane. Împărăteasa scoțând din lăzile ei cinstitele și sfintele icoane, l-a făcut pe Teofil să le sărute și să le cinstească din tot sufletul. După puțină vreme, Teofil a murit.

Teodora a chemat pe toți cei din surghiun, a dat drumul celor din închisori și a poruncit să se trăiască în libertate. A izgonit de pe scaunul patriarhal pe Ioan, numit și Ianis, care era mai mult căpetenie vrăjitorilor și a demonilor, decât căpetenia creștinilor. Pe scaunul patriarhal s-a suit mărturisitorul lui Hristos, Metodie, care pătimize multe mai înainte și în groapă de viu fusese îngropat.

După aceea, adunându-se Sfinții Părinți Mărturisitori la împărăteasa Teodora, ca una ce era evlavioasă și iubitoare de Dumnezeu, scoțându-și icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu ce-i atârna la gât și în văzul tuturor sărutând-o, a rostit: „Să fie anatema toți cei care nu se închină și nu sărută icoanele, nu ca pe Dumnezeu, ci ca pe niște chipuri ale acelor care au iubit pe Dumnezeu!”.

Apoi împărăteasa a rugat pe toți Sfinții Părinți să facă rugăciuni pentru iertarea bărbatului ei, Teofil. Ei au fost înduplecați din pricina credinței ei, cu toate că la început nu voiau. Atunci Sfântul Metodie a adunat poporul, tot clerul și pe Arhieri în marea biserică a lui Dumnezeu, și cu toții au făcut rugăciuni către Dumnezeu pentru Teofil toată noaptea, rugându-se cu toții cu lacrimi și cu încordată și stăruitoare rugă. Așa au făcut tot timpul celei dintâi săptămâni a Postului Mare. Același lucru l-a făcut și împărăteasa Teodora, împreună cu femeile și cu celălalt popor.

În timp ce făceau aceste rugăciuni, vineri pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit și i se părea că se găsește la picioarele Crucii și că treceau pe cale, cu mult zgomot, niște oameni care duceau felurite unelte de chin. În mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate și împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers și ea după cei ce-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta cea de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la față, care stătea înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s-a oprit înaintea lui. Împărăteasa s-a atins de picioarele acelui bărbat și se ruga pentru împărat. Dar numai ce a deschis Teodora gura, că acel bărbat i-a și zis: „Femeie, mare este credința ta! Află că pentru lacrimile și pentru credința ta, încă și pentru rugile și rugămințile robilor mei și ale preoților mei, iert pe Teofil, bărbatul tău!”. După aceea a spus și celor ce-l duceau pe Teofil: „Dezlegați-l și dați-l femeii lui!”. Împărăteasa l-a luat și a plecat bucurându-se și veselindu-se. Și îndată s-a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora, spre încredințarea iertării dăruită lui Teofil, bărbatul ei (Triod, Dea. Ort.).

MINUNEA 372 - O femeie oarbă, închinându-se icoanei Maicii Domnului, a dobândit vederea

Într-o cetate care se chema Avela (în Macedonia), este făcută din pământ (potrivit dispoziției dată de turci) o biserică a Sfinților Mucenici, Vichentie, Savin și Hristichit. În acea biserică se afla o icoană făcătoare de minuni, a Maicii Domnului. La acea icoană a mers odinioară o femeie oarbă care, rugându-se, a făcut făgăduințe bune Maicii Preacurate și a sărutat icoana Sfinției sale. După această rugăciune, Maica Precista i-a dăruit, pe loc, vederea ochilor ei (238, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 373 - Mântuitorul Hristos îndeamnă pe un credincios a căuta icoana Preacuratei Sale Maici

Odinioară, o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care a fost zugrăvită de Sfântul Evanghelist Luca, prin voia și rânduiala lui Dumnezeu, a fost adusă în Roma, și ascunsă în turnul bisericii Sfintei Mucenițe Agata. În acea vreme trăiau în Roma trei frați drept-credincioși și temători de Dumnezeu, care se numeau: Timbul, Șerbul și Gherbul. Unuia din acei frați, și anume lui Timbul, i s-a arătat Mântuitorul Hristos și i-a poruncit să caute în Roma icoana Preacuratei Sale Maici și să o așeze în biserică care se afla aproape de locuința lor. Auzind aceasta, Timbul s-a sârguit cu mare râvnă și a împlinit porunca lui Hristos. Pentru aceea li s-a dăruit celor trei frați a vieții

nedespărțiți de acea biserică, până la sfârșitul vieții lor (267, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 374 - O icoană a Maicii Domnului strălucea ca un stâlp de foc

În împrejurimile Moscovei, lângă apa Volgăi, la șapte mile (12,96 km) de la Iaroslov, Trifan, Arhiepiscopul Rostovului, a văzut odinioară un stâlp de foc, înalt până la cer. Apropiindu-se de acel loc, a aflat acolo o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. El a zidit acolo o mănăstire care s-a chemat Polca, unde a așezat icoana Preacuratei, care și acum se află acolo (270, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 375 - Dorind să zugrăvească chipul Maicii Domnului, s-a făcut de mână îngerească

În țara Litviei era un zugrav vestit care se făgăduise Maicii Precistei că-i va zugrăvi chipul întocmai așa precum este cel de la Ceastochovva, și să-l pună într-o biserică. Începând lucru și grijindu-se cu anevoință de terminarea lui, se întrista și se frământa foarte mult, căci nu putea să-și îndeplinească făgăduința sa, și să termine lucrul început. Într-o zi venind acasă, a intrat în camera unde se aflau vopselele și cele necesare meșteșugului său. Privind, a văzut zugrăvit foarte frumos pe o tavă chipul Maicii

Precistei, și dinaintea chipului sfânt era o lumină aprinsă, apoi a auzit un glas, zicându-i „Dorința ta ce ai avut, ca să cinstești pe Maica lui Dumnezeu, am împlinit. Pentru aceea, chipul ei pe care l-ai poftit cu mare dor și te-ai sârguit cu mare nevoie să-l faci, iată, de mână de înger este zugrăvit. Ia-l acum și pune-l în biserica din cetatea Socoalei”. El auzind acele cuvinte, a luat icoana Maicii Precistei și a dus-o în locul care i s-a poruncit, care este în țara rusească, pe apa Buhului. Au dat acea icoană în mâna preoților ruși și au pus-o în biserică (271, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 376 - Dobitoacele necuvântătoare se cucernicesc în fața icoanei Precistei, închipuită pe o piatră

Într-un sat care se numea Ghidila, din țara leșească, un țăran care se numea Ioan Tezie, ara cu plugul tras de boi, holda sa. Ajungând la un anumit loc, boii s-au oprit pe loc și au căzut în genunchi, nevrând să mai meargă înainte. Atunci Ioan Tezie, a mers în fața boilor, vrând să afle cauza pentru care boii s-au oprit. Căutând, el a descoperit o piatră pe care era închipuită Maica Precista, cu Pruncul în brațe. Dându-și seama că din această cauză i s-au oprit boii, a luat această piatră, pe care era chipul Preacuratei Maici, acasă, și la pus într-o ladă de haine și rufe. În acel moment, icoana aceea sfântă a făcut atâta lumină încât, el înspăimântându-se, a fost nevoit s-o ia din acel loc necuviincios, și a pus-o într-o altă lădiță, în care păstra lucrurile Sfinte. După ce a fost închisă aici, nevăzându-o nimeni, a plecat de acolo și s-a dus în țarină, în locul unde o aflase țăranul. Văzând aceasta, i-au ridicat acolo un stâlp de piatră în care a făcut loc icoanei și a pus-o aici. Din acel ceas a început Preacurata Născătoarea de Dumnezeu a face minuni prin

icoana sa (272, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 377 - În Florența, o icoană a Bunei Vestiri a Maicii Domnului, s-a închipuit de înger

În Florența era o icoană a Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, făcătoare de minuni. Zugravul care a lucrat la această icoană, a gândit și s-a frământat mult, cum ar putea să zugrăvească, cât mai frumos, chipul și fața Preacuratei Fecioare Maria. Pentru a realiza acest lucru, el s-a rugat și a închinat lui Dumnezeu această icoană. Drept urmare, pe când lucrul era deja început, venind îngerul lui Dumnezeu într-o noapte, a zugrăvit, în chip minunat, fața Preacuratei Fecioare. Acea sfântă icoană a făcut multe minuni, fiind în mare cinste, pentru toți locuitorii acelor ținuturi (273, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 378 - Icoana Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge

Teofil, împăratul grecesc, luptător de icoane, când a poruncit să se adune icoanele de prin biserici, să le strice și să le ardă, a trimis ostași prin toate orașele ca să împlinească porunca lui. În acea vreme era o văduvă în laturile Niceii, care ținea în casă icoana Preacuratei Fecioare și o cinstea, închinându-se la ea. Iar dacă au venit ostașii acolo și au văzut icoana, unul dintre ostași a lovit-o cu arma în față, și îndată a curs sânge, ca și cum icoana Precistei ar fi fost vie (298, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 379 - Despre ioana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită Odigitria

După înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, și după pogorârea Sfântului Duh, trecând multă vreme, Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, fiind iscusit în meșteșugul zugrăvirii de icoane, a executat pe lemn chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și, după ce l-a terminat, l-a arătat Preasfinției sale, fiind încă în viață. Ea văzând icoana care înfățișa trăsăturile feții sale, și-a adus aminte de proorocia sa, făcută mai înainte, „De acum mă vor ferici toate neamurile!” și a zis aceasta: „Darul meu să fie cu icoana aceasta”. Cuvântul ei, odată rostit s-a transformat în faptă, pentru că a început, cu darul Maicii Domnului, a se face negrăite minuni, de la acea sfântă icoană. Sfântul Evanghelist Luca a trimis această icoană lui Teofil, stăpânitorul Antiohiei, care primise credința în Hristos, către care a scris și Evanghelia sa. Acea icoană făcătoare de minuni

era cinstită cu închinăciune, nu numai de Teofil, ci și de toți creștinii de acolo, care viețuiau în dreaptă credință. Trecând mulți ani după moartea lui Teofil, acea icoană s-a adus mai întâi în Ierusalim, apoi în Constantinopol. Împărăteasa Evdochia, soția binecredinciosului împărat Teodosie cel tânăr, fiind venită în Ierusalim, a luat această cinstită icoană, și a trimis-o în dar surorii împăratului, Sfintei Pulheria, precum se scrie și în viața ei. Sfânta Pulheria, luând-o cu dragoste, a pus-o în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numea Vlaherna, biserică ce a fost zidită cu cheltuiala ei. Această sfântă icoană, a fost împodobirea cetății împărătești, fiindcă izvorau din ea multe minuni de tămăduire. După mulți ani, poporul a numit-o pe ea Odigitria, care se tâlcuiește: „Povăzuitoarea și ajutătoarea de cale”. Ea a fost numită așa, pentru minunile care s-au făcut de la dânsa, și anume: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, arătându-se la doi orbi, i-a îndrumat la biserica cea din Vlaherna unde, închinându-se la Icoana ei cea făcătoare de minuni, le-a dăruit vederea”.

Pe timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanțului, Cosroe, împăratul perșilor, a văzut că împărăția bizantinilor este cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De aceea a trimis pe unul din satrapii săi, Saravar cu numele, cu multe mii de ostași ca să-i supună lui răsăritul. Cosroe și mai înainte dusesse la pieire ca la o sută de mii de creștini. Cucerind satrapul Saravar tot răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari.

Împăratul Iraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduință că va da înapoi mai multe vase sfinte și mai desăvârșit lucrate. Iraclie pornește cu corăbiile prin Marea Neagră și intră în ținuturile Persiei, nimicește Persia, iar Cosroe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme, Sirois, fiul lui Cosroe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăției, a omorât pe Cosroe, tatăl lui, și a făcut pace cu Iraclie.

Hagan, conducătorul misienilor și al sciților, când a auzit că împăratul Iraclie stăbate Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu bizantinii. A strâns

nenumărate oști și a năvălit din părțile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoțând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii și uscatul de pedestri și călăreți. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolului să nu-și piardă curajul, ci să-și pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu și în Preasfânta lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel și Bonos patriciul, care era pe atunci în fruntea cetății, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmașilor.

„Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus, să facem și noi cele ce se cuvin”. Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul Dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetății, pe deasupra zidurilor cetății, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, cinstitul și de viață făcătorul lemn al Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetății Constantinopolului cu o mulțime nenumărată de ostași, înarmați foarte tare, încât un soldat bizantin trebuia să lupte cu zece soldați sciți. Dar nebiruita Apărătoare a creștinilor, a ucis pe cei mai mulți dintre sciți, prin puținii ostași care se găseau în biserica Izvorului Tămăduirii. Din pricina aceasta, bizantinii prinzând îndrăzneală și curaj, îi biruiau mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciții au văzut că sunt respinși, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns: „Nu vă înșelați cu Dumnezeul în care credeți! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră!”. La auzul acestor cuvinte, locuitorii cetății și-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan și Saravar s-au înțeles să atace și pe mare și pe uscat. Dar au fost atât de cumplit bătuti de bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morții. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn, pline cu soldați, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherna, din pricina unei puternice furtuni, care s-a pornit pe neașteptate pe mare, le-a despărțit pe unele de altele și le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile dușmanilor. Și se putea vedea minunata lucrare a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toți i-a aruncat la țărnul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porțile, cu femei și cu copii, năvălind vitejește asupra lor, i-a ucis pe toți fără

deosebire. Conducătorii vrăjmașilor s-au întors plângând și tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulțumire Maicii Domnului, a făcut privegheri și a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei și a biruit pe dușmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Și de atunci, spre pomenirea acestui fapt și a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare, în acest timp când a avut loc biruința prin ajutorul Maicii Domnului. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul și clerul Constantinopolului au cântat acest imn stând în picioare.

După trecerea a 36 de ani, pe timpul împărăției lui Constantin Pogonatul, agarenii venind cu nenumărată oaste, au atacat din nou Constantinopolul. Și au ținut înconjurată cetatea timp de șapte ani, în care timp au iernat în părțile Cizicului, și au murit mulți de-ai lor. Apoi au plecat și s-au întors cu corăbiile lor; dar când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au fost toți înecați în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu și o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmașii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicit întâi împărăția perșilor, apoi Egiptul și Libia și au atacat pe indieni, etiopieni și spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline cu ostași și împotriva orașelor împărăției. Au înconjurat Constantinopolul și aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul credincios al cetății, a luat cinstitul lemn al Sfintei și de viață făcătoarei Cruci și cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu-Călăuzitoarea (Odigitria) și au mers de jur împrejurul zidului cetății, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să împartă oștile în două părți: o parte au pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de 20.000, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicați de un lanț de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetății, au ocolit și au ajuns aproape de locul numit Sosten. Apoi a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s-au sfărâmat și

s-au înecat. Cei care au mai rămas, au căzut în mare foamete, încât au mâncat și carne omenească și bălegar. Apoi au plecat și când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toți ai lor, s-au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică și înfierbântând marea, a topit corăbiile lor și așa acel stol nenumărat de corăbii a pierit și au rămas numai trei, ca să dea de veste.

Așadar pomenirea acestor minuni cu cântare de Acatist o prăznuim în toți anii, în sâmbăta a cincea a marelui Post, întru cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Se numește Acatist pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare, și pentru că la toate celelalte icoase obișnuim să ședem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm toți în picioare.

De atunci, locuitorii Constantinopolului au început a numi icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ajutătoare. Amândouă numirile, călăuzitoare și ajutătoare de cale, în limba greacă se rostesc cu cuvântul de: Odigitria; și astfel, acea icoană s-a numit Odigitria. După mai mulți ani s-a ridicat în Constantinopol eresul luptătorilor împotriva sfintelor icoane. Atunci oarecare dintre bărbații drept-credincioși și sfinți, a luat noaptea din biserica Vlahernei această sfântă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numește Odigitria, și a dus-o în locașul care se numește Pantocrator. Acolo au ascuns-o în zidul bisericii, aprinzând candelă înaintea ei, și rugându-se ca să nu fie batjocorită de luptătorii împotriva sfintelor icoane. Acolo a petrecut până la pieirea începătorilor acelui eres. După ce biserica a primit din nou împodobirea și înfrumusețarea cea mai dinainte, cu icoane sfinte, s-a făcut multă cercetare pentru această sfântă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care a zugrăvit-o Sfântul Evanghelist Luca, și care mai pe urmă s-a numit Odigitria. Prin descoperirea de la Dumnezeu, au găsit-o ascunsă în zidul bisericii Pantocrator, și candela au aflat-o arzând încă, prin minune dumnezeiască. Credincioșii au avut mare bucurie de aflarea ei, au luat-o și au pus-o în locul cel de mai înainte, în biserica Vlaherna.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, scapă-ne și pe noi de nefericirile care ne înconjoară, și ne miluiește pe noi ca singur iubitor de oameni (Triod, Sâmbăta a cincea a Postului Mare și Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 380 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, numită Romanca

Sfântul Apostol Petru și Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, mai înainte de a pleca la propovăduire în lume, precum au plecat și ceilalți Apostoli, ei propovăduiau pe Hristos prin cetățile din jurul Ierusalimului. Dar când au fost în cetatea Lida, care după aceea s-a numit Diospoli și petrecând acolo un an, au adus mult popor la credința în Hristos Dumnezeu. Atunci au zidit acolo o biserică, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; pentru că atunci era liniște între creștini, încetând prigonirea după uciderea Sfântului Arhidiacon Ștefan. Cezarul Tiberie auzind multe despre Domnul Hristos și de minunile Lui, a poruncit să nu prigonească pe creștini. Despre aceasta se amintește în Faptele Apostolilor, astfel: bisericile de prin toată Iudeea, Galileea, și Samaria aveau pace. Și acea pace a fost până la sfârșitul lui Tiberie. În acea alinare, Sfinții Apostoli Petru și Ioan, zidind în Lida acea biserică, s-au dus în Ierusalim și au rugat pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să meargă în Lida, să vadă biserica cea zidită în numele ei, să o binecuvânteze, și să o sfințească pe ea prin venirea sa; astfel ca rugăciunile celor ce se vor ruga într-însa să fie bine primite înaintea lui Iisus Hristos, Cel ce S-a născut dintr-însa. Preasfânta Născătoare a zis către dânșii: „Mergeți acolo bucurându-vă, și eu voi fi cu voi!”. Iar ei mergând, au aflat în biserică, pe un stâlp ce întărea zidirea, chipul

Preasfintei Născătoarei, zugrăvit nu de mână, ci de Dumnezeu, având întru totul asemănarea cinstitei Ei fețe și a cinstitelor Ei haine. Ei, văzând-o, s-au închinat acelu chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nezugrăvit de mână, și au mulțumit Cuvântului cel ce s-a întrupat dintr-însa. După aceea, Preasfânta Născătoare a mers acolo în persoană și, văzându-și chipul său și mulțimea de popor care crezuse în Hristos, s-a veselit cu duhul; iar ea a dat acelu chip al său darul și puterea facerii de minuni.

Trecând mulți ani, Iulian Paravatul luând împărăția grecilor și a Romei, a ridicat mare prigonire contra bisericii lui Hristos. Atunci s-a trimis de acel prigonitor, în Lida, o rudenie a lui ce purta același nume, ca să șteargă acel chip făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu unelte tăietoare de piatră. Dar minunii îi urmează altă minune pentru că, tăietorii pe cât tăiau și strujeau acel chip nezugrăvit de mână, cu ciocane și topoare, pe atât se vedea că vopselele zugrăvelei străbăteau cu minune în adâncul stâlpului. Ostenindu-se mult și nesporind nimic, s-au întors fără nici un rezultat. Vestea despre acest chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, despre minunile cele mari și fără de număr, se răspândise în multe părți, încât veneau în toți anii, mulțime de credincioși din toate părțile și se închinau la acea icoană.

După mai mulți ani, mai înainte de a fi ales ca Patriarh al Constantinopolului, fericitul Gherman a mers la Ierusalim, ca să se închine la mormântul Domnului și la celelalte locuri Sfinte. Trecând prin Lida, a văzut și s-a închinat la chipul cel făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și rugându-se cu căldură, a poruncit unui zugrav ca să zugrăvească pe lemn, asemănarea chipului aceluia. El, luând icoana aceea zugrăvită, a dus-o cu sine la Constantinopol și o avea pe aceea ca pe o visterie neprețuită, săvârșindu-și toate rugăciunile sale înaintea ei.

Sfântul Gherman a fost ridicat la treapta de Patriarh al Constantinopolului pe vremea împărăției lui Artemie, cel numit și Anastasie. După el luând împărăția Leon Isaurul, care se numise mai-nainte Conon, a adus eresul luptării contra sfintelor icoane și a ridicat prigonire cumplită contra celor drept-credincioși, izgonind cu necinste pe

sfințitul Patriarh Gherman din scaunul său. În momentul când a plecat, el a luat cu sine două sfinte icoane: a Mântuitorului Hristos și a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe cea care o zugrăvise în Lida, de pe cea făcătoare de minuni. Mai înainte de a pleca în surghiunire, a scris o scrisoare Preasfințitului Grigorie, Episcopul Romei celei vechi, înștiințându-l de nedreapta sa izgonire și de muncirea cea făcută în Constantinopol celor drept-credincioși, de împăratul cel luptător contra sfintelor icoane. Și făcând loc în scândura icoanei lui Hristos, a băgat acolo scrisoarea aceea și a pecetluit-o, însemnând data, ceasul și locul; după aceea cu lacrimi a sărutat de două ori acea icoană, zicând: „Mântuitorule, Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi!”. Apoi i-a dat drumul icoanei pe apă. Acea sfântă icoană plutind o zi și o noapte pe mare, a ajuns la Roma cea veche, și în acea noapte s-a făcut arătare Preasfințitului Episcop al Romei de venirea chipului Mântuitorului.

Dimineața, când soarele răsărea, Episcopul Romei a luat clerul său, cu lumânări și cu cădelnițe și, urcând într-o corabie, a plutit pe Tibru, spre mare pentru a ieși în întâmpinarea icoanei Mântuitorului. Când a fost la gura râului, unde se vărsa în mare, a văzut icoana că umbla în preajmă pe ape, și din această pricină s-a umplut de spaimă și de bucurie; după aceea s-a închinat cu bună-credință. Apoi Episcopul Grigorie, cu lacrimi a grăit către sfânta icoană: „Stăpâne, dacă ai venit la noi nevrednicii, te rugăm ca, precum ai umblat cu preaslăvire pe mare, așa să vii tu însuși în mâinile noastre; pentru că nu îndrăznim să ne atingem de Tine cu ale noastre porniri”. Zicând acestea, îndată sfânta icoană s-a ridicat din mare în văzduh și zburând ca o pasăre, a venit în mâinile Arhiepiscopului. Acela, sărutând-o pe ea cu lacrimi de bucurie și laudând-o cu vrednică cinstire, a dus-o în Roma cu cântare de Psalmi, și au purtat-o prin toată cetatea, ca acea dumnezeiască icoană să fie văzută de toată mulțimea poporului. Apoi a pus-o pe ea în biserica cea mare a Sfântului Apostol Petru. Și scoțând din scândură scrisoarea Patriarhului Gherman, care rămăsese neudată de apă, a citit-o, și a înțeles ce se făcea în Constantinopol de către împăratul cel rău-credincios. Din acea scrisoare s-a mai înștiințat

că acea icoană a Mântuitorului a venit din Constantinopol până la Roma, într-o zi și o noapte; auzind aceasta, toți slăveau pe Dumnezeu... Grigore, Episcopul Romei, s-a mâhnit foarte mult și a fost cuprins de întristare mare, pentru eresul luptătorilor de icoane care se ridicase în Răsărit și pentru izgonirea din scaun a Preasfințitului Gherman. De aceea a scris împăratului, muștrând cu îndrăznire păgânătatea lui. De la icoana Mântuitorului se săvârșeau în Roma multe minuni, multe neputințe izgonindu-se de la oameni.

Preasfințitului Gherman a petrecut în izgonire, până când s-a apropiat de fericitul său sfârșit. În tot acest timp, sfintelor icoane li s-au făcut multă și neîncetată necinste și batjocură, pentru că unele erau scuipate și sfărâmate, altele aruncate în noroi și călcate în picioare, iar altele arse în foc. Pentru aceea el a scris o altă carte către Episcopul Romei, înștiințându-l de cele ce se făceau. Atunci, luând icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Lida și făcând un loc tănuint în lemnul ei, a pus acolo scrisoarea sa, însemnând în ea ziua și ceasul în care a fost scrisă. Sărutând sfânta icoană și plângând mult, i-a zis: „Mergi, Stăpână, și scapă acum fugind, nu ca de Irod în Egipt, ci de vrăjmașul cel cu nume de fiară. Mergi în Roma la cei binecredincioși, ca să te păzești cu cel mai-nainte de veci al tău Prunc, de urâtele mâini ale luptătorilor de icoane. Treci această mare largă, cu plutire fără de primejdie; pentru că porți pe făcătorul cerului și al pământului. Mergi și scapă tu în mâinile plăcutului tău Grigore; iar pe noi, cei ce ne primejduim pentru cinstea ta, în sânurile lui Avraam ne sălășluiește și în cereștile tale curți ne pomenește”. Astfel grăind Sfântului Gherman și pe sfânta icoană cu lacrimi udând-o, și sărutând-o cu dragoste, i-a dat drumul pe mare. Icoana a plutit mai iute decât zburarea vulturului, și într-o zi și o noapte a ajuns la Roma. În aceeași noapte i s-a făcut vestire Episcopului Romei de venirea icoanei împărătești. Sculându-se degrabă, s-a dus înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca și înaintea icoanei lui Hristos. El a ieșit înaintea ei pe râul Tibru, cu tot clerul, cu lumânări și cădiri. Când au ajuns la gura de vărsare a râului în mare, deodată s-a văzut de toți icoana Maicii lui Dumnezeu,

venind spre ei pe apă. Atunci Episcopul Romei, întinzând mâinile sale spre dânsa, ea a venit în mâinile lui și a primit-o pe dânsa cu mare bucurie și închinându-se ei, a sărutat-o pe dânsa; apoi s-a întors în cetate, minunându-se de lucrurile cele mari și minunate ale lui Dumnezeu. După aceea desfăcând tăietura din scândura icoanei, a aflat scrisoarea Preasfințitului Patriarh Gherman și, citind-o, a înțeles cum ieri dimineață icoana a fost trimisă la dânsii, iar astăzi a primit-o, pentru aceasta proslăveau pe Dumnezeu pentru măririle Lui. Episcopului Romei îi era jale de Sfântul Gherman, că un atât de mare luminător al Bisericii, se stinge prin atâta îngrozire de moarte, plângând pentru dânsul foarte mult. Atunci el a luat icoana cea minunată a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și a purtat-o prin toată cetatea, ca și pe a Mântuitorului; apoi intrând în biserica Sfântului Petru, a pus-o înăuntru Altarului, dăruind acea icoană multora, vindecare de diferite boli.

După ce a trecut 100 de ani și mai bine, împărații luptători de icoane au pierit cu sunet și a ajuns să împărățească Mihail, cu maica sa Teodora. Eresul acesta s-a stins cu totul în Constantinopol. În acest timp, sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu a stat în acel loc unde a fost pusă de Sfântul Grigore. Dar de la un timp, ea a început să se miște adeseori, fără să fie atinsă de nimeni, pe când priveau toți spre ea. Aceasta s-a făcut în mai multe zile la rând, uneori la cântarea cea de dimineață și de seară, alteori la Sfânta Liturghie. Romanilor nu le era puțină mirare și frică de această minune, pentru că socoteau aceasta ca un semn de mânie dumnezeiască, ce are să vină asupra lor. În Roma era atunci Episcop Serghie și într-un timp fiind personal în biserică la soborniceasca cântare, icoana aceea a început mai tare a se clătina. Acea mișcare văzând-o toți, s-au spăimântat, și încetând din cântare, au început a striga cu glas mare: „Doamne miluiește”. Mila Domnului fiind implorată de mulți, icoana s-a oprit din mișcare, după puțin timp iarăși ridicându-se și făcând sunet prin mișcarea sa, s-a dus spre văzduh de la locul său. Aceasta văzând-o cu toții, s-au adunat în Altar, vrând să o sprijinească cu mâinile, ca să nu cadă la pământ și să se sfărâme. Dar nimeni nu putea să o ajungă și să se atingă de ea, pentru că umbla încet prin biserică, purtându-se prin văzduh pe deasupra mâinilor

omenești. Astfel a ieșit afară din biserică, ca și cum s-ar fi scos de mâini îngerești. Atunci Episcopul Serghie înspăimântându-se cu tot clerul și poporul, de acea preaslăvită minune, urmau cu cutremur după sfânta icoană. Iar ea ducându-se la râul Tibru, s-a băgat în apă și a înotat spre mare. Poporul ce era pe mal privea la ducerea ei, petrecând-o pe ea cu ochii plini de lacrimi.

Atunci Episcopul Romei vărsând lacrimi se tânguia, zicând: „O, Împărăteasă! Vai nouă, o Doamnă! Vai nouă, unde te duci de la noi, dumnezeiescule sicriu? În ce chip de demult pe ape ai venit la noi, acum tot pe aceeași cale te duci? De aceea ne temem, ca să nu ne ajungă și pe noi, cei ce suntem în Roma, prigonirea luptărilor de icoane, pentru care tu ai fugit din cetatea lui Constantin și acum iarăși fugi din Roma. O! Atotputernică, de ce nu alini acel vifor eretic, care tulbură Biserica lui Hristos?”. Acestea și multe altele grăia Episcopul Serghie tânguindu-se și petrecea icoana cu privirea, care cu mare grabă depărtându-se, alerga pe apă, până s-a făcut nevăzută de vederea lor. Atunci Episcopul Romei a poruncit ca această slăvită minune să se scrie în cărțile bisericești, spre aducere-aminte pentru neamurile mai de pe urmă, și spre slava Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, cel ce lucrează niște minuni ca acestea. Acea sfântă icoană a doua zi a ajuns la Constantinopol, și s-a găsit la liman, aproape de palatele împărătesei. Ea a fost luată de niște oameni drept-credincioși, care se aflau acolo și dusă la binecredincioasa împărăteasă Teodora. Împărăteasa socotea că icoana este dintr-acelea pe care luptătorii de icoane le aruncaseră în mare, legate cu pietre grele și că acea icoană desfăcându-se din legături, a ieșit deasupra apei. În acea vreme drept-credinciosul împărat Mihail și Preasfințitul Patriarh Metodie din Constantinopol au trimis la Roma, niște oameni vestiți din rânduiala duhovnicească și mirenească, cu scrisori la Episcopul Romei, înștiințându-l de soborul Sfinților Părinți, ce s-a ținut în Constantinopol, la care Sinod s-a dat anatema eresul luptătorilor de icoane și s-a întărit iarăși dreapta cinstire a sfintelor icoane. Ajungând la Roma acei trimiși cu acele scrisori împărătești, a înveselit foarte mult pe Episcopul Romei și pe toți cei drept-credincioși. Fiind aici, ei au aflat toate cele despre

icoanele cele făcătoare de minuni: a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cum în zilele Preasfințitului Episcop Grigore, au venit la Roma pe mare, trimise de Preasfințitul Patriarh Gherman; apoi, cum nu de mult, icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a dus iarăși singură de la Roma. Întorcându-se trimișii la Constantinopol, au spus despre sfintele icoane făcătoare de minuni, împăratului și maicii lui, Teodora, precum și Preasfințitului Patriarh Metodie. Aceia îndată și-au adus aminte de icoana găsită la limanul mării și au grăit între ei: „Oare nu este aceasta icoana cea din Roma?”. După aceasta îndată s-au trimis de către Episcopul Romei, soli vestiți la împărat și la Patriarhul Constantinopolului, cărora arătându-le acea sfântă icoană, care a fost găsită pe malul mării, romanii îndată au cunoscut-o și cu lacrimi au căzut înaintea ei, spunând tuturor, că aceea este icoana care a plecat de la ei din Roma. Apoi socotind ziua cea însemnată și ceasul plecării ei din Roma și sosirea la Constantinopol, au găsit că într-o zi și o noapte a mers atâta cale depărtată, și preamărind tăria cea Atotputernică a lui Dumnezeu. Atunci, Preasfințitul Patriarh Metodie cu tot clerul, și împăratul cu toată suita, luând acea icoană din palatul împărătesei, însoțiți de tot poporul, au dus-o în Halcopatria și a fost pusă cu cinste în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, bucurându-se de atâta dăruire ce li s-a dat. Din acea vreme, acea icoană făcătoare de minuni, a Maicii Domnului, s-a numit Romanca, pentru că venise de la Roma și se făceau de la dânsa foarte multe minuni.

Acestea s-au aflat despre acele două icoane făcătoare de minuni, care au fost în Constantinopol. Despre cea dintâi care s-a numit Odigitria, zugrăvită de Sfântul Luca și despre cealaltă care s-a zugrăvit de Sfântul Ghermano, după cea din Lida și mai în urmă s-a numit Romanca. Însă acea icoană făcătoare de minuni a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, care a mers din Constantinopol în Rusia prin văzduh, la locul ce se numește Tihfîni, nu se știe care este, Odrigitia ori Romanca, sau altă icoană izvorătoare de darul minunilor. Iar noi de lucrurile cele neștiute, neiscodind și neispitind judecățile cele neștiute ale lui Dumnezeu, cinstim cu bună credință pe fiecare icoană a Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu. Cădem cu credință la ea, o sărutăm cu dragoste și cu frică, ne închinăm cu evlavie, privind spre dânsa ca spre adevăratul Fiu care împărățește la cer împreună cu Născătoarea de Dumnezeu și slăvim pe cel născut dintr-însa, Hristos Domnul nostru, pe cel slăvit împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. (Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 381 - Minunata apariție a unei icoanei a Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu, în pământul Rusiei

În anul 1343, pe vremea marelui Domn Dimitrie Ioanovici, și în zilele Preasfințitului Mitropolit Pimen și a lui Alexie, Arhiepiscopul marelui Novgorod, s-a arătat o minunată icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ținând pe mâna stângă pe Pruncul cel mai-nainte de veci, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Arătarea ei a fost astfel: în hotarele marelui Novgorod, nu departe de mare, pe malurile râului Neva, niște pescari vânau pește. Fără de veste s-au pomenit luminați de o lumină strălucitoare, asemenea soarelui. Privind în sus, au văzut o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce răspândea raze strălucitoare, mergând prin văzduh pe deasupra apei, purtată ca de o mână nevăzută. Ei, minunându-se foarte mult de aceea și umplându-se de spaimă și de bucurie, și-au lăsat lucrul și și-au îndreptat ochii și mintea la acea minune care se arătase, voind să vadă în ce parte merge și unde va sta acea icoană preaslăvită a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nevrând să fie după dorința lor, icoana a dispărut de la vederea lor. După aceasta, aceeași icoană s-a arătat în aceleași hotare ale marelui Novgorod, în satul ce se numea Vimoceniți, lângă râul Oiti, distanță de o sută de stadii (185 km) de Tihfina stând în văzduh și luminând cu negrăită lumină.

Văzând-o oamenii din satul acela, s-au adunat cu toții și cu spaimă se mirau de ce se vedea, și au început a se ruga cu dinadinsul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Atunci minunata icoană a Stăpânei, s-a pogorât din văzduh la acei oameni și stătea pe pământ. Luând-o cu negrăită bucurie și sărutând-o cu multă dragoste, i-au zidit în grabă un mic paraclis, unde mai pe urmă s-a făcut biserică în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a cinstitei și slăvitei sale nașteri, izvorând de la acea sfântă icoană nenumărate și negrăite minuni de vindecare a bolnavilor.

Însă nu după multă vreme, acea icoană a fost luată de mână nevăzută și purtându-se în chip minunat prin văzduh, s-a arătat în locul ce se numea Cojela, aproape de râul Pași, într-un munte ce se afla la o distanță de 20 de stadii de Tihfini. Ca și în satul de mai înainte, așa și acolo, sfânta icoană strălucind cu minunată lumină, au văzut-o toți locuitorii din acea parte, care, adunându-se cu mirare și cu spaimă, au făcut multe rugăciuni către Maica lui Dumnezeu, ca să rămână la dânșii. Pentru dragostea și rugăciunea lor călduroasă, ei și-au dobândit cererea, căci acea icoană s-a pogorât la ei din înălțime. Atunci și oamenii aceia i-au zidit o casă mică de rugăciune (paraclis) unde mai pe urmă s-a făcut biserică în numele Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, cu hramul Sfântului ei Acoperământ. Dar n-a voit Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nici în acel loc să petreacă prea mult timp icoana sa, căci după un timp iar s-a luat de acolo de mână nevăzută, și mutându-se, s-a arătat în munte la Tihfini, aproape de râul ce se numește Tihfini.

MINUNEA 382 - Minunile făcute la Tihfini, prin sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a arătat și în Tihftini, ca și în celelalte localități, stând în văzduh, fiind purtată de un nor ușor și răspândind lumină negrăită, până departe. Văzând și auzind acestea, s-a adunat acolo mulțime de popor de prin satele dimprejur, având în fruntea lor pe Preoți și Diaconi, care purtau cinstite cruci și sfinte icoane, cu cântări de Psalmi și rugăciuni... Atunci, poporul văzând minunea aceasta, striga cu lacrimi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: „Împărăteasă, vino la noi! Stăpână, vino la noi! Caută spre noi nevrednicii robii tăi, și trimite asupra noastră îndurările iubirii tale de oameni. Cercetează-ne de sus și ne luminează pe noi cei întunecați de păcate, prin venirea ta cea cu rază luminoasă!”. Rugându-se astfel cu osârdie și văzând multe lacrimi, s-a pogorât în mâinile lor acea sfântă icoană pe care, cuprinzând-o cu bucurie, au săruta-o cu dragoste. Făcând multe închinăciuni, îndată au început a tăia lemne pentru o casă de rugăciuni, în care să așeze sfânta icoană, pe care au și început-o în acel loc din munte. Venind noaptea, oamenii s-au dus pe la casele lor, rămânând numai câțiva pe lângă icoana cea făcătoare de minuni, ca să petreacă toată noaptea în priveghere și rugăcini. Împlinind cu multă dragoste lucrul acesta, spre ziuă însă, au adormit. În acel timp s-a făcut o foarte mare minune. Icoana aceea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ridicându-se de acolo cu temelie cu tot, de asemenea și toate lemnele cele gătite pentru casa de rugăciune, până și surcelele ce erau pe jos, prin dumnezeiasca voie, luându-se de mâini nevăzute, s-a mutat în altă parte, fără să vadă și fără să audă ceva, din cei ce stăteau de veghe. Când s-au deșteptat oamenii aceia și n-au mai văzut chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nici temelia și nici lemnele ce au fost adunate acolo, au fost cuprinși de mare frică și spaimă.

A doua zi venind poporul pentru a se închina preacuratului chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și să ridice casa cea de rugăcine ce au început-o, dar negăsind nimic în locul acela, s-au înspăimântat și au întrebat pe cei ce stătuseră acolo: „Cum și când s-au făcut aceasta?”. Ei le-au răspuns: „Petrecând toată noaptea fără somn, spre ziuă am adormit puțin și apoi deșteptându-ne, nu se știe cum, de cine s-au luat și unde s-au dus cele de acolo, împreună cu sfânta icoană”. Atunci toți s-au umplut de mâhnire și de jale, căci s-au lipsit de o bogăție duhovnicească mult minunată ca aceea. Au început cu toții a plânge, a se tângui și a face rugăciuni către Dumnezeu, strigând: „Stăpâne, iubitorule de oameni, arată-ne dumnezeiescul tău dar, pe care cu iubire de oameni și preaslăvire, l-ai trimis în partea Rusiei, să nu ascunzi de noi acea neprețuită comoară, prin care nădăjduiam a ne îmbogăți sufleteasca noastră sărăcie! O, Stăpână, Maica Milostivirii, unde te-ai dus de la noi nevrednicii robii tăi? Ieri, prin venirea ta la noi ne-am umplut de bucurie negrăită, iar acum prin ducerea ta de la noi, ne-ai lăsat în lacrimi și în tânguire. Te rugăm o, Maică Preacurată, arată-te nouă, lumina noastră, și prefă-ne întristarea în bucurie”. Astfel tânguindu-se, au plecat, căutând cu plângere pretutindeni, prin tot muntele acela și prin toată dumbrava, unii privind prin văzduh, iar alții cercetând cu dinadinsul pe pământ, pentru a afla pe Cea dorită. Ostenindu-se ei astfel, li s-a arătat spre răsărit, pe partea cealaltă a râului Tihfinului, în pustia cea întunecoasă, departe de munte ca la două stadii, o lumină minunată. Văzând poporul lumina aceea, au alergat acolo degrabă și au găsit icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, împreună cu temelia și cu toate lemnele și surcelele. Temelia sta întreagă, precum era întemeiata în munte; iar sfânta icoană sta la mijlocul temeliei, pe peretele dinspre răsărit, în văzduh, nefiind cu nimic prinsă de perete, și strălucind ca soarele. Toți căzând și închinându-se, cu lacrimi de bucurie, strigau: „Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție Maica lui Dumnezeu, pentru că nu ne-ai lăsat pe noi, robii tăi; nu ne lăasă pe noi până la sfârșit și totdeauna să petreci cu noi, păzind și mântuind turma cea cuvântătoare a Fiului tău”.

Rugându-se din destul, s-au apucat de zidire și alegând bărbați cinstiți și

binecredincioși, i-au trimis în marea cetate a Novgorodului, la Preasfințitul Arhiepiscop Alexie, și la mai-marii cetății, ca să-i înștiințeze de preaslăvita arătare a icoanei celei făcătoare de minuni, care nu se știe de unde a venit la dânșii, purtându-se de înger prin văzduh. Arhiepiscopul și mai-marii cetății auzind despre cele întâmplate, s-au minunat și s-au umplut de bucurie duhovnicească și, mulțumind, au preamărit pe Dumnezeu și pe Preacurata lui Maică. Apoi ei au înștiințat despre aceasta și pe stăpânitorul lor, trimițând vestitori în cetatea împărătească a Moscovei. Apoi, Arhiepiscopul hirotonisind Preoți și Diaconi, i-au trimis la Tihfini, împreună cu bărbații cei veniți, dându-le binecuvântarea pentru zidirea bisericii, închinată cinstitei și preaslăvitei Adormiri a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, precum și Sfântul Antimis pentru sfințirea ei. Ajungând ei la Tihfini, au cântat rugăcini înaintea icoanei celei făcătoare de minuni și s-au apucat cu sârguință de zidire și săvârșirea bisericii, pe care în scurt timp au și isprăvit-o. Apropiindu-se praznicul cinstitei și slăvitei Adormiri, a trimis pe eclesiarh în satele din împrejurimi, pe distanță de 20 de stadii și mai bine, ca să vestească creștinilor ziua sfințirii bisericii și viitorul praznic al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, vestindu-le ca prin postire și rugăciune să se pregătească pentru praznic, și pentru sfințirea bisericii, la care erau rugați să vină cu toții.

Icoana Maicii Domnului din Tihfini (sau Tihvin, sau Tikhvin) - Rusia

MINUNEA 383 - Maica Domnului s-a arătat eclesiarhului, care a vestit despre sfințirea bisericii din Tihfini

Acel eclesiarh (paraclisier), cu numele Gheorghe, al bisericii celei din nou zidită din Tihfini, era un bărbat cu viață curată, cucernic și plăcut lui Dumnezeu. Acela, împlinindu-și datoria după porunca primită, se întorcea la biserică, în ziua dinaintea Praznicului. El fiind departe de biserică, cale de trei stadii în pustie, a simțit un miros plăcut, de tămâie și arome mirositoare - căci Darul Sfântului Duh prin venirea sa de față, a umplut acel loc de mireasmă - căci avea să se arate aici, însăși Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Pe când Gheorghe mergea și cugeta în sine de unde ar putea să vină în acea pustie, o mireasmă atât de plăcută, deodată a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu stând pe o ramură de brad și strălucind cu lumină negrăită, și ținând în mâna dreaptă un toiag roșu, în care părea că se sprijină. Înaintea ei se afla un bărbat luminos, îmbrăcat în haine arhieresti, împodobit cu căruntețe, care după chip semăna a fi Sfântul ierarh Nicolae.

Văzând eclesiarhul acea minunată arătare, s-a cuprins de frică și spaimă și a căzut la pământ ca un mort. Arhiereul, cel ce stătea înaintea Născătoarei de Dumnezeu, apropiindu-se de el, l-a atins, zicându-i: „Scoală-te, nu te teme!”. Iar el cu cutremur și cu spaimă s-a sculat stând în genunchi și având mâinile la piept, privea la ceea ce se vedea. Atunci, Preacurata Fecioară, care ședea pe ramură, i-a zis: „Omule, ducându-te la biserică, să spui Preoților și oamenilor ca să nu pună crucea cea de fier, pe care vor s-o pună pe biserica mea, ci să pună O cruce de lemn; pentru că așa am voit eu”. Eclesiarhul luând puțină îndrăzneală, a zis, cu frică: „Doamnă și Stăpâna mea, nu mă vor crede pe mine”. La aceasta arhiereul, i-a răspuns: „Când nu te vor crede, atunci va fi semn de încredințare!”. După cuvântul acesta, Preacurata Fecioară care s-a arătat, și arhiereul cel ce stătea înaintea ei, s-au făcut nevăzuți. Atunci eclesiarhul a înțeles că arătarea

Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu este adevărată, iar arhiereul care s-a arătat împreună cu ea, este marele arhiereu, făcător de minuni, Nicolae. Îngenunchind încă o dată în locul acela, a înălțat rugăcini de mulțumire lui Dumnezeu, pentru că s-a învrednicit de acea vedere preaslăvită. Mergând la biserică, a spus Preoților și oamenilor cele ce a văzut și auzit; dar aceia nu l-au crezut, ci au poruncit lucrătorilor ca să pună pe biserică Crucea cea de fier. Când unul din acei lucrători, după porunca Preoților, a luat Crucea de fier și s-a suit cu ea pe biserică, și a început să o așeze, deodată s-a pornit un vânt tare cu vifor mare, iar pe omul cu Crucea de fier, apucându-l cineva nevăzut, ca și cu mâinile, l-a pus pe pământ nevătămat, ca și cum s-ar fi coborât singur cu picioarele lui. Atunci Preoții și oamenii văzând acea minune, s-au temut și au crezut cuvintele eclesiarhului, preamărind pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și au fericit pe marele făcător de minuni Nicolae. Apoi îndată făcând o Cruce de lemn, au pus-o pe biserică și au prăznuit cu bucurie ziua sfințirii bisericii, împreună și cu Praznicul Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Și se săvârșeau atunci multe minuni din acea icoană făcătoare de minuni a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, dându-se tămăduire celor cuprinși de boli, dar nu numai atunci, ci și după aceea.

După sfințirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfina, tot poporul s-a dus acolo, unde plăcutul lui Dumnezeu, eclesiarhul Gheorghe, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pe făcătorul de minuni Nicolae, și, rugându-se, a zidit o casă de rugăcini în numele Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni; iar din ramura aceea, pe care a stat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, au făcut o Cruce și au pus-o în casa de rugăciuni, pentru închinare, poporului celui binecredincios care venea acolo. Toate acestea s-au făcut pentru neuitata pomenire a celor de pe urmă, despre arătarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și a ierarhului Nicolae. Multe minuni se făceau acolo, ca și în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, spre slava Domnului și spre folosul oamenilor celor credincioși.

MINUNEA 384 - Sfânta icoană din Tihfini și Crucea făcută din ramură de brad, de două ori scapă nearse

După ce au trecut șapte ani de la sfințirea bisericii din Tihfini, prin mânia lui Dumnezeu pornită din cauza păcatelor oamenilor, și prin nepurtarea de grijă a slujitorilor bisericești, într-o noapte s-a aprins biserica, de la niște lumânări rămase nestinse, care fiind de lemn a ars toată și s-a făcut cenușă. Dar icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, fiind scoasă din foc, cu puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu, s-a aflat într-un ienuper, la o depărtare de o jumătate de stadie de acel loc.

Prin voia lui Dumnezeu, în același timp a ars și casa de rugăciune din pădure, iar crucea care era făcută din ramura pe care șezuse Născătoarea de Dumnezeu, de asemenea, fără să fi căzut în foc și să fi ars, s-a găsit întreagă și nevătămată, la o mică depărtare, în desișul ienuperilor.

După ce s-a întâmplat acel incendiu, s-a făcut a doua biserică, tot din lemn, în locul celei arse, deasemeni s-a făcut și în pustie, în același loc, o altă casă de rugăciune. După aceea s-a pus cu cinste în biserica cea nouă, la locul său, sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemena și Crucea și-a luat locul ei, în noul locaș de rugăciune. După ce au mai trecut cinci ani, prin îngăduința lui Dumnezeu, într-o noapte iarăși s-a aprins biserica și a ars toată până în temelie. Iar icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemeni rugului nears din Sinai, degrabă s-a găsit în cenușă, fără să fie cât de puțin vătămată de foc. Tot în același ceas, nu se știe în ce împrejurare, a ars și casa de rugăciune din pustie, dar crucea s-a găsit în cenușă, fiind nevătămată de foc. Toți mirându-se de niște minuni ca acestea, preamăreau pe Dumnezeu și pe Născătoarea de Dumnezeu și, sârguindu-se, iarăși au făcut o a treia biserică de lemn, mai mare și mai frumoasă decât cea dintâi, asemena au ridicat și o a treia casă de rugăciune în pustie.

MINUNEA 385 - Minunea care s-a făcut la Tihfini, când s-a zidit biserica de piatră

A treia biserică de lemn din Tihfini, a durat mai bine de 100 de ani, până în zilele bine-credinciosului împărat a toată Rusia, Vasile Ioanovici. Acela cu deosebită dragoste, pornită din râvna și osârdia ce avea către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, venind oarecând și închinându-se la icoana ei cea făcătoare de minuni, a poruncit ca să se zidească în Tihfini, din vistieriile sale împărătești, o biserică de piatră.

În vremea când s-a lucrat la acea biserică, cu voia lui Dumnezeu s-a făcut o mare minune. Pe când pridvorul bisericii era gata de zidit și lucrătorii începuseră a tencui și a albi pereții, atunci, cu judecățile pe care numai Dumnezeu le știe, toată zidirea pridvorului s-a surpat și a acoperit cu piatră pe cei 20 de lucrători ai bisericii. Preoții și tot poporul au fost cuprinși de mare întristare, crezând cu toții că lucrătorii îngropați sub dărâmături, au murit de greutatea pietrelor. Atunci ei au început a da pietrele la o parte, și după trei zile de muncă, iau găsit pe toți vii, nevătămați cu nimic, fiind păziți cu milostivirea lui Dumnezeu și cu apărarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Când poporul a văzut aceasta, s-a umplut de bucurie și a dat mulțumire lui Dumnezeu și celei ce L-a născut pe El, pentru acea minune preaslăvită. Apucându-se din nou de lucru, au zidit mai frumos pridvorul acela, iar după ce a fost terminată toată împodobirea bisericii, s-a făcut sfințirea ei de către Serapion, Arhiepiscopul marelui Novgorod. După sfințirea bisericii, Arhiepiscopul a pus într-însa, cu cinste, icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Iar în locul acela unde s-a arătat Maica Domnului împreună cu Sfântul ierarh Nicolae eclesiarhului, s-a întemeiat o mănăstire pentru petrecerea călugărească. După aceea, însuși împăratul Rusiei, Vasile Ioanovici, a venit la Tihfini, pentru a se închina și a săruta cu evlavie icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pentru a vedea biserica ce s-a zidit, cu bani din vistieriile

sale. După moartea lui, urmând la împărăție fiul său, Ioan Vasilievici, având mare evlavie către icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, a întemeiat aici o mănăstire de obște pe care a îngrădit-o cu ziduri de piatră, și a îndestulat-o cu mari daruri împărătești. Primul egumen al acestei mănăstiri a fost părintele Chiril, om foarte sporit în fapte bune, care avea mare evlavie către Maica Domnului. Pentru minunile cele mari și pentru darul ce se revărsa cu îmbelșugare de la sfânta icoană, mulți călugări îmbunătățiți și-au părăsit locașurile lor din pustie și s-au așezat în această sfântă mănăstire, în curând întemeindu-se aici o obște foarte închegată.

MINUNEA 386 - Un monah, făgăduind că va merge să se închine la icoana Maicii lui Dumnezeu, s-a vindecat pe loc

Un monah anume Avram, care viețuia în mănăstirea lui Serghie ca la cinci sute de stadii depărtare de Tihfini, a fost foarte multă vreme bolnav în stare foarte grea și aștepta să moară. Dar povățuitorul acelei mănăstiri, un bărbat plăcut lui Dumnezeu, anume Martirie, știind din auzite de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, și de multele tămăduiri care se dădeau prin ea celor neputincioși, a poruncit ucenicului său să se ducă acolo și să se roage Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Bolnavul auzind acestea, a făgăduit că va merge îndată să se închine la icoana Preasfintei Maici, și din ceasul acela a câștigat tămăduire de boala sa cea lungă și grea, întorcându-se de la porțile morții, și astfel s-a sculat sănătos de pe patul durerii. Bucurându-se și slăvind pe Dumnezeu, împreună cu el s-a bucurat și Martirie, povățuitorul lui, de grabnica însănătoșire. Martirie a poruncit ucenicului său să meargă îndată ca să-și împlinească făgăduința sa. Avram, mergând fără zăbavă și ajungând acolo,

și-a împlinit făgăduința, căzând cu lacrimi de bucurie la preacurata icoană, și sărutându-o cu buzele, povestea la toți de darul cel mare pe care i l-a făcut lui Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Auzind despre acea minune Preasfințitul Pimen, Arhiepiscopul Novgorodului, s-a umplut de mare bucurie duhovnicească, preamărind pe Dumnezeu și pe Preacurata Lui Maică. Dar pe Avram nu l-a mai lăsat să se întoarcă la povățuitorul său, încredințându-i cheile bisericii, ca el să fie cel dintâi și cel de pe urmă, înaintea icoanei celei făcătoare de minuni, pentru mila cea negrăită ce a arătat Maica lui Dumnezeu către dânsul.

Starețul Martirie, după plecarea lui Avram a început a plânge, căidu-se că nu s-a dus și el cu ucenicul, spre a se închina icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și și-a pus în gând să se ducă, după ce se va întoarce ucenicul. Așteptând multă vreme sosirea lui, s-a supărat de zăbovire. Dar, pentru mângâierea lui, a avut în vis o minunată vedenie. Se făcea că în partea unde era Tihfini, pe înălțimea unui stâlp mare de foc, se afla stând, chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemenea cu icoana din Tihfini. Acel chip strălucea foarte tare, el având dorința să-l sărute, și în acea dorință fiind, s-a deșteptat. După această descoperire, lăsând toate, a plecat la Tihfini, unde ajungând cu bine și văzând sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a căzut înaintea ei cu negrăită bucurie și se ruga cu multe lacrimi. Găsind și pe ucenicul lui aici, s-a bucurat foarte mult și s-a hotărât să rămână și el în această mănăstire.

Dar după un timp, voia lui Dumnezeu a fost ca starețul Martirie să plece de aici într-un loc pustnicesc, la 40 de stadii de la Tihfini. Mai înainte de a pleca, a pus pe cineva de a făcut o icoană după asemănarea icoanei celei făcătoare de minuni, pentru evlavie și dragostea mare pe care o avea către această icoană, și pentru ca să aibă cu sine o mângâiere, despărțindu-se de ea. Cu acest dar și cu această mângâiere a plecat starețul Martirie, în acel ținut îndepărtat, purtând neîncetat cu sine această sfântă icoană. Pentru

dragostea lui cea mare, cu care a făcut-o și cu care o purta, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a făcut prin ea o mare minune.

Odinioară, Simeon împăratul Cazanului, venind în cetatea Tihfini, în acel timp fiul lui, Ioan, îmbolnăvindu-se greu, a murit. Fiind de față și starețul Martirie, a scos icoana aceea ce o purta la sine, și punându-o pe cel mort, acesta îndată a înviat. Atunci, împăratul Simeon umplându-se de bucurie, a dat mulțumire lui Dumnezeu și Preasfintei Născătoare. Iar fericitului stareț mulțumindu-i, i-a zidit în pustia lui o biserică de piatră, din averea sa, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și a întemeiat acolo și o mănăstire.

MINUNEA 387 - Un buchet de minuni, din cele multe, neștiute sau uitate, făcute prin sfânta icoană din Tihfini

De la arătarea sfintei icoane în Tihfini și până la zidirea mănăstirii, au trecut o sută șaptezeci și șapte de ani. În această vreme, biserica a fost zidită de Preoți mireni. Făcându-se nenumărate minuni de la acea icoană sfântă și dându-se felurite vindecări celor bolnavi, nimeni nu le-a scris pe acelea, pentru înștiințarea neamurilor de pe urmă, ci numai puține dintre ele, pe care le vom aminti mai jos!

1. Un om amune, Teofil, fiind orb de patru ani și șase luni, după ce s-a rugat înaintea icoanei Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a văzut. În aceeași vreme, un copil amune, Haralambie, era îndrăcit, și fiind adus la icoana cea făcătoare de minuni, s-a izbăvit de duhul cel necurat.

2. Zaharia orbul, cinci ani nu a văzut lumina cu ochii, și fiind adus înaintea sfintei icoane, a căpătat vedere.

3. Femeia unui om, anume Climent, care locuia în Moscova, al cărui nume era Paraschiva, fiind bolnavă și zăcând în pat un an întreg, pătimea rău cu tot corpul de acea boală. Din pricina durerilor celor mari, își pierduse mintea și orbise. Bărbatul ei a umblat și a cheltuit foarte mult, ca s-o poată tămădui, dar cu nimic nu a sporit, din care cauză s-a deznădăjduit de viața ei. Auzind el că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin cinstita sa icoană din Tihfini, face milă și dăruiește grabnică tămăduire tuturor credincioșilor, s-a umplut de nădejde și și-a îndemnat femeia să făgăduiască cu credință că va merge să se închine chipului celui făcător de minuni al Preasfintei Născătoare. Ea a făgăduit și, îndată cu cuvântul făgăduinței, s-a sculat din neputințele cele cumplite, ca dintr-un somn, și s-a însănătoșit cu tot trupul, numai la ochi nu căpătase vedere. Atunci amândoi, bărbatul și femeia, s-au dus la Tihfini, împlinindu-și făgăduința lor. Ajungând la locașul Preasfintei Născătoare, în prima Sâmbătă a Marelui Post, au făcut cântare de rugăciune înaintea icoanei celei făcătoare de minuni și când se aflau la cântarea cea de toată noaptea, de Sâmbătă spre Duminică, femeia lui a căpătat vedere din milostivirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Văzând toți acea minune, au preamărit pe Dumnezeu și pe Născătorea de Dumnezeu; iar cei care au câștigat această milă, mulțumind mult, s-au întors cu mare bucurie la casa lor.

4. Odată a fost adus un om orb, cu numele Grigore. Acela rugându-se în vremea praznicului Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, înaintea chipului ei cel făcător de minuni, i s-a dăruit vederea și așa s-a dus la casa sa, slăvind pe Hristos Dumnezeu și pe Maica Lui cea Preacurată pentru acea tămăduire.

5. După câteva zile, a fost adus în mănăstire, la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare, un om anume Andrei, care ere slăbănog, mut și surd. Acela a pătit în acele neputințe, 15 ani. Făcându-se rugăciuni pentru el, îndată s-a tămăduit de neputințele sale; și astfel i s-a dăruit auzul, i s-a dezlegat amuțirea limbii, și s-a sculat sănătos din slăbănogirea de care fusese cuprins tot trupul.

6. O femeie anume Mavra, care trăia în apropiere de râul Ostii, fiind cuprinsă de orbire timp de 70 ani, a fost adusă la icoana cea făcătoare de minuni și a căpătat vederea.

7. În același an a fost adus în sfântul locaș, de la Novgorod, un copil cu numele Gheorghe, care era cuprins de duhul cel necurat de șase ani, de care era chinuit cumplit. Venind el înaintea sfintei icoane a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată duhul cel întunecat, nesuferind lumina Darului Preasfintei Născătoare, s-a stins ca întunericul înaintea soarelui, și astfel s-a însănătoșit copilul.

8. O văduvă, anume Iuliana, era așa de greu bolnavă de ochi, încât nu văzuse lumina de doi ani. Auzind despre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cea din Tihfni și de negrăitele vindecări care se dăruiau oamenilor, s-a aprins inima ei cu căldura credinței și dragostei către Născătoarea de Dumnezeu, și a făgăduit să meargă la acea icoană spre a se închina. Din momentul acela, Preasfânta Stăpână i-a dăruit vederea, iar ea sârguindu-se, a mers la acea mănăstire, astfel împlinindu-și făgăduința, și mulțumind Preasfintei Născătoare, pentru minunea ce a făcut-o cu ea.

9. În vremea aceea, un om anume, Achindin, neputând să umble pe picioare nicidecum de doi ani, deoarece îi erau zgârcite, a fost adus înaintea icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și îndată i s-au tămăduit picioarele. Sculându-se înaintea tuturor, umbla sănătos, mulțumind lui Hristos și Preacuratei lui Maici.

10. Un tânăr orb, anume Ioan, din cetatea Novgorod, fiind adus în sfântul locaș, și-a câștigat vederea de la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

11. Alt tânăr îndrăcit, anume Maxim, fiind adus de părinții săi la chipul cel făcător de minuni al Preacuratei, încă pe cale fiind, diavolul a fost izgonit din el cu puterea lui Dumnezeu. Mergând în mănăstire, au spus de minunea care s-a făcut, dând mulțumire lui Dumnezeu și Preasfintei Născătoare.

12. O femeie anume Elena, fiind oarbă de doi ani și șase luni, a luat tămăduire și a văzut, pe când se afla înaintea chipului celui făcător de multe minuni, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, într-o zi de duminică, pe când se săvârșea Sfânta Liturghie, în vremea cântării Axionului: „Cuvine-se cu adevărat să te fericism...”.

13. Altă femeie oarbă, Maria, fiind adusă la praznicul Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, la chipul cel făcător de minuni, îndată și-a căpătat vedere, cu darul ei.

14. Asemenea un om anume Climent, lucrător de argint, fiind bolnav de ochi și lipsit de lumină, a câștigat vedere, rugându-se la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

15. Alt orb cu numele Filip, n-a văzut lumina cinci ani. Ducându-se în aceea mănăstire în Duminica Ortodoxiei, stătea și se ruga înaintea icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare și, în vremea Sfintei Liturghii, la ieșirea cu Sfintele Daruri, a câștigat vederea.

16. În același an, a venit din cetatea împărătească Moscova, un om cu munele Chiril, și rugându-se Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a câștigat vederea. Acela spunea că suferind mai înainte de dureri de cap și de ochi, după aceea din marea durere a orbit de amândoi ochii, nevăzând lumina zilei o jumătate de an, și având în continuare dureri mari de cap.

Pentru aceasta el era foarte îngrijit de ai săi. Într-o noapte, cineva i-a șoptit soției sale să meargă la Tihfîni, la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și va lua vedere; iar de nu va merge, va pătimi mai rău! Femeia, deșteptându-se, a spus bărbatului său cele ce auzise în vis. Începând el a se ruga cu căldură Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și făgăduind că va merge la Tihfîni, din acel ceas i s-a ușurat durerea de cap și a văzut cu amândoi ochii, și astfel s-a însănătoșit desăvârșit. Dar de vreme ce a uitat de făgăduința făcută, pe care nu și-a împlinit-o, după o vreme oarecare, a venit iarăși asupra lui boala de mai înainte. Atunci, aducându-și aminte

de făgăduința neîmplinită, și recunoscându-și greșeala, a început a plânge și a se tângui. Apoi iarăși înnoind făgăduința, s-a rugat Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și a câștigat sănătate prin milostivirea ei, dar nu ca prima dată, ci vedea numai cu un ochi, celălalt rămânând orb. Plecând fără de întârziere spre Tihfîni, spre a se închina la icoana cea făcătoare de minuni, ajungând și văzându-o cu ochii, i s-a deschis și celălalt.

17. După puțină vreme, o femeie anume Elena, a venit și a spus că a fost oarbă trei ani. Având mare credință, a poruncit să o ducă și pe ea la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și pe când se afla încă pe cale, a dobândit vederea, ajungând astfel sănătoasă la mănăstire, dând mulțumire lui Dumnezeu, înaintea icoanei făcătoare de minuni. Asemenea și un bărbat, anume Mamant, care a venit din hotarele Iezerului Alb, a spus că multă vreme a fost orb, și numai când și-a pus în minte ca să meargă și să se închine la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată a văzut.

18. Alt bărbat, din aceeași parte, anume Diomid, venind, a spus că a căzut în slăbiciune de un an întreg, dar aducându-și aminte de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfîni, a început a se ruga către dânsa și făgăduind că va merge acolo, îndată s-a sculat sănătos, după care a venit să-și îplinească făgăduința.

19. Un oarecare Pimen, cuprins de un drac cumplit, a fost legat de ai săi cu lanțuri și dus la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Pe când erau ei la jumătatea drumului, s-a tămăduit prin milostivirea Preasfintei Născătoare, pentru că a ieșit diavolul dintr-însul. Ajungând sănătos, s-a închinat grabnicei sale tămăduitoare.

20. Un bărbat cu numele Codrat, îmbolnăvindu-se de cap, a orbit de ochi și n-a văzut lumina un an și jumătate. Auzind de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Tihfîni, s-a rugat cu umilință și a dat făgăduință că va merge la ea spre închinare, și îndată a văzut. Dar, amânând pe altă dată plecarea, și-a uitat cu totul făgăduința și n-a mai mers să dea mulțumire tămăduitoarei sale, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. După zece ani de la căpătarea vederii sale,

iarăși a orbit, ca și mai înainte, însă nu și-a adus aminte de făgăduința sa, până ce nu a fost înștiințat prin vis, căci a văzut pe cineva, care i-a zis. „Mergi la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Tihfini, ca să-ți împlinești făgăduința; căci de nu vei merge și nu-ți vei împlini făgăduința, nu vei câștiga vederea ochilor”. El, deșteptându-se îndată, și-a adus aminte de ceea ce a făgăduit, și și-a recunoscut greșeala sa; fiind dus la locașul Preasfintei Născătoare, l-au pus înaintea icoanei celei făcătoare de minuni și se ruga cu căldură. Și astfel, a câștigat iarăși vederea, prin milostivirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

21. Un om anume Ioan, fiind aproape de moarte, i s-a arătat în vis Sfântul ierarh Nicolae, care i-a zis: „De voiești să fii viu și sănătos, făgăduiește-te Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu că vei merge la icoana Ei cea făcătoare de minuni, de la Tihfini”. Omul acela, deșteptându-se, îndată a început a se ruga cu lacrimi și a dat făgăduință; în acel ceas s-a sculat sănătos și a mers la mănăstire, împlinindu-și făgăduința cu mulțumire. În aceeași vreme, au adus și pe o femeie oarbă, anume Maria care nu văzuse lumina zilei de zece ani. Și acea femeie și-a câștigat vederea înaintea icoanei Preasfintei Născătoare.

22. O altă femeie, anume Evdochia, din marginea iezerului ce se numește Onega, fiind îndrăcită și slăbănoagă, având încă și o mână uscată, cum s-a făgăduit a merge la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a tămăduit în casa sa; pentru că a fugit din ea duhul cel necurat și slăbănogirea ei s-a prefăcut în sănătate. Dar numai mâna i-a rămas netămăduită, ca să nu uite de făgăduința făcută... Mergând la Tihfini și rugându-se Preasfintei Născătoare, i s-a făcut și mâna sănătoasă.

23. Un om șchiop și orb, anume Ioan, făgăduindu-se icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare, a luat tămăduire în casa sa, prin milostivirea ei; căci a văzut cu ochii cum i s-au îndreptat picioarele, după care a mers la Tihfini, ca să aducă mulțumire tămăduitoarei sale.

În acest chip mulți oameni, cuprinși de diferite neputințe, în vremurile acelea și după aceea, făcând numai făgăduințe ca să mergă spre a se închina la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată câștigau tămăduiri. Duhurile cele necurate se izgoneau, orbii se luminau, slăbănogii se sculau sănătoși de pe paturile lor, și de orice neputință era cuprins cineva, rugându-se Maicii Domnului, și făgăduind a merge la sfânta icoană spre a se închina, se tămăduia îndată.

MINUNEA 388 - Maica Domnului, prin icoana sa din Tihfina apără mănăstirea și pe cei închiși în ea, de dușmani

În zilele domniei drept-credinciosului împărat Vasile Ioanovici, prin îngăduința lui Dumnezeu, era mare tulburare pe pământul Rusiei, pentru păcatele oamenilor. Sângele credincioșilor creștini se vărsa pretutindeni, pe de o parte din pricina războaielor dinăuntru, iar pe de alta din pricina năvălirii celor din afară. În acest timp, cetatea Moscovei a fost cucerită de cei de altă credință, iar cetatea Novgorodului și împrejurimile lui, au fost luate în stăpânire de Șfezi. În acest timp și mănăstirea Tihfinului era tot sub stăpânirea Șfezilor, din partea cărora suferea mare strâmtorare.

Dar mai apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu cel Atotputernic și cu milostivirea Lui, în zilele drept-credinciosului împărat Mihail Teodorovici, adunându-se oștile rusești, a fost luată din mâna potrivnicilor cetatea împărătească Moscova. Fiind trimise oști și în părțile Novgorodului, s-a dat o mare luptă lângă râul Ust, unde Șfezii au fost biruiți și izgoniți din părțile acelea. De asemenea a fost eliberată și mănăstirea Tihfina, făcându-se mare izbândire asupra Șfezilor care au stăpânit-o.

Auzind despre această înfrângere, Voievodului Șfezilor care a stăpânit Novgorodul și împrejurimile lui, nu după mult timp, vrând să se răzbune, a trimis din nou ostașii săi, pentru a trece prin foc și sabie sfântul locaș din Tihfîni, precum și locuințele omenești din împrejurimi, distrugându-le.

Înștiințându-se despre aceasta, locuitorii cei dinprejur s-au adunat cu femeile și copiii în mănăstire, care era întărită cu ziduri de piatră și închizându-se într-însa împreună cu călugării și cu puțini oameni împărătești, nădăjduind scăpare, nu atât prin tăria zidurilor, cât prin ajutorul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este zid nesurpat. Venind Șfezii, au înconjurat mănăstirea și se luptau cu tărie contra ei, iar cei ce se închiseseră în mănăstire, erau în mare frică. Unii stând pe ziduri se luptau cu potrivnicii, iar alții adunându-se cu călugării în biserică, se rugau cu lacrimi fierbinți lui Dumnezeu și Preasfintei Născătoare, înaintea icoanei ei, cea făcătoare de minuni, făcând priveghere și rugăciuni de toată noaptea.

Într-acea noapte, o femeie cu numele Maria, dormind puțin de oboseală și durere, și lacrimile udându-i fața ei, i s-a arătat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicându-i: „Spune tuturor celor ce sunt în mănăstire, ca să ia icoana mea, să înconjoare zidurile de jur-împrejur și vor vedea mila lui Dumnezeu”. Femeia aceea, îndată a început a spune despre aceasta. Auzind cele vestite de dânsa din partea Maicii Domnului, toți s-au umplut de bucurie și nădejde și luând icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu cântări de rugăciune, au înălțat-o pe zidul de apărare al mănăstirii și, făcând litie, au ocolit de jur-împrejur, plângând și strigând: „Împărăteasă, vezi primejdiile robilor tăi și ne izbăvește de potrivnicii care stau împrejur. Arată-ți puterea ta, ca să înțeleagă toți vrăjmașii că tu ești cu noi, apărătoarea noastră”. În acel ceas a căzut frică mare asupra Șfezilor care s-au tulburat și care au fugit de la mănăstire, neizgoniți de nimeni.

După aceea, trecând puțină vreme, Șfezii au venit cu mai multă putere și înconjurând mănăstirea, s-au luptat multe zile neîntrerupt. De această dată, fiind mult

popor de amândouă părțile, cei din interiorul zidurilor mănăstirii, nefiind lipsiți de anumite păcate, au întărâtat mânia lui Dumnezeu, care i-a adus până în pragul pierzării, căci păcatele lor dădeau putere și biruință potrivnicilor. Poporul văzând primejdia ce-i amenința, fiind cuprinși de mare frică, s-au căit de păcatele lor, și cu amară tânguire alergând la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu umilință au strigat: „Fecioară de Dumnezeu Născătoare, vezi smerenia noastră și nu părăsi locașul tău, în care tu însăși ești împărăteasă. Prin venirea sfântului tău chip, ai voit a se zidi această mănăstire. Milostivește-te Preasfântă spre turma ta, că vezi o! Stăpână, pornirea cea cumplită asupra noastră, a potrivnicilor acestora. Nu ne lăsa pe noi robii tăi, care nu avem de nicăieri nici un ajutor, afară de tine”.

Când s-a făcut acea împresurare de către Șfezi, se afla în mănăstirea Tihfinului și un slujitor al mănăstirii Solovețului, anume Martinian, bărbat temător de Dumnezeu. Aceluia i s-a arătat în vedenie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, însoțită de Sfântul ierarh Nicolae și de Cuvioșii: Varlaam Hutinschi și Zosima al Solovețului. Preasfânta i-a grăit acestuia: „Locul acesta este aproape de pierzare, pentru multele păcate cu care s-a prihănit sfântul meu locaș”. Iar bărbatul acela, deșteptându-se din vedenie, s-a înspăimântat foarte mult și cu multe lacrimi a spus acestea celor mai mari din mănăstire. Aceia dacă au auzit această veste, au cercetat și aflat pe toate persoanele care cu păcatele lor au pângărit acest loc sfânt, și le-au izgonit, curățind astfel pridvorul bisericesc. Apoi cu multe lacrimi și rugăciuni, se sârguiau să plece spre milă pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare, pentru a nu fi dați în mâinile vrăjmașilor. Iar Domnul cel iubitor de oameni, prin mijlocirea Preacuratei Maicii Sale, a prefăcut mânia Sa cea dreaptă în milostivire, căci din această zi, cei ce erau înconjurați au început a se întări, iar potrivnicii a slăbi. Sfătuindu-se cei ce erau închiși și îngrădindu-se cu mila Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, au ieșit pe porți și au pornit asupra potrivnicilor fără de veste, bătându-se cu dânșii foarte tare. Pentru rugăciunile Maicii lui Dumnezeu, au fost sprijiniți de dumnezeiescul ajutor, pentru că nefiind mulți, le-a dăruit slăvită

izbândă asupra vrăjmașilor, biruind multe mii, iar pe alții prinzându-i vii, i-au dus în mănăstire.

Șfezii, ca să-și răzbune pentru rușinea lor, au venit cu mai multă oaste la mănăstire și cu pornire foarte mare s-au luptat asupra ei din toate părțile. Începând ei a săpa gropi tănuite pe sub poartă și ziduri, pentru a pătrunde fără de veste în mănăstire, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i s-a arătat în vedenie de noapte lui Martinian, zicându-i: „Spune celor mai-mari să meargă să izgonească porcii de la casa mea, că au săpat-o de jur-împrejur. Asemenea a săpat și pragul porții pe dedesubt”. Aceeași arătare și poruncă a Preacuratei a primit în acelaș ceas și un alt om, anume Grigore. Amândoi au spus acea vedenie la cei din mănăstire.

În acea noapte, Domnul a arătat Șfezilor o minune înfricoșată. Și anume, au văzut venind la mănăstire dinspre Moscova, mulțime de ostași înarmați, ce purtau steaguri strălucite cu semnul Crucii închipuit pe ele, din care cauză au fost cuprinși de mare frică, socotind că este oaste împărătească, ce vine în ajutorul celor înconjurați. Dar mai înainte de a fugi, având nădejde în săpăturile lor, se sârguiau să surpe poarta și zidurile. Dar cei ce erau înconjurați, auzind porunca Preacuratei Născătoare de Dumnezeu de la cei doi oameni: Martinian și Grigore, s-au întărit cu bună nădejde, și făcând cântări de rugăciune înaintea icoanei celei făcătoare de minuni, au ieșit ca și mai înainte înarmați, și a pornit asupra potrivnicilor. Dumnezeu ajutând drept-credincioșilor, a tulburat oștile Șfezilor, căzând peste dânșii frică și cutremur mare, din care pricină înspăimântându-se s-au clătinat și au început să fugă cu rușine, bătându-se unul cu altul, ba chiar și de ostașii cei nevăzuți fiind loviți. Atunci drept-credincioșii, văzând pe potrivnicii lor fugind, au luat mai multă îndrăzneală, și izgonindu-i pe dânșii, îi tăiau ca pe niște paie. Ieșind oastea din mănăstire, pe Șfezii care erau în gropi, pe unii i-au ucis, pe alții i-au acoperit cu pământ, iar pe cei prinși vii i-au închis în mănăstire. Aceștia au povestit cum că în noaptea trecută au văzut venind în mănăstire multă oaste înarmată, care după aceea ieșind, au pornit în mare goană asupra lor. Auzind acestea drept-

credincioșii creștini, au mulțumit cu lacrimi lui Dumnezeu și Preacuratei lui Maici, pentru această minunată biruință.

La doi ani după aceea, voievodul Șfezilor, cel ce stăpânea atunci marele Novgorod, mâniindu-se asupra mănăstirii Tihfinului, unde a pierit atâta mulțime de ostași, a trimis mai multă putere de oaste, poruncind să risipească mănăstirea cu desăvârșire până în temelie, iar icoana cea făcătoare de minuni a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu să o taie în bucăți și din biserica ei, cărămidă cu cărămidă să se arunce. Pornind oștile Șfezilor, pe drumul ce ducea la Tihfini, s-au înștiințat despre aceasta cei de aici, și temându-se cu toții de frică, voiau să fugă în cetatea Moscovei, luând cu ei și sfânta icoană. Încercând să ia în grabă sfânta icoană, nu au reușit, pentru că ea stătea la locul său nemișcată. Încercând atunci cu cântări de rugăciuni a o lua pe dânsa, cu nimic n-au sporit, pentru că de câte ori se ispiteau cei sfințiți să se atingă cu mâinile de ea să o ridice, ea rămânea tot nemișcată. Văzând aceasta, au înțeles cu toții că Preasfânta Născătoare nu binevoiește a pleca de acolo. Ei punându-și toată nădejdea în ajutorul ei cel puternic, s-au închis în mănăstire și așteptau venirea potrivnicilor la dânsii. Dar grabnica ajutătoare a credincioșilor și păzitoarea neadormită a locașului său, n-a lăsat pe Șfezi ca să mai ajungă până la mănăstire, ci le-a împiedicat calea cu o minune ca aceasta: Pe drum li s-a arătat o mare și înfricoșată oaste, care venea în grabă contra lor. Atunci, ei neputând să stea împotriva unei puteri nebiruite ca aceea, și fără să mai aștepte ajutor, cuprinzându-se de mare frică, s-au întors în fugă, călcând unii peste alții. Din acel timp, Șfezii n-au mai îndrăznit să vină la mănăstirea Tihfinului. Astfel Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, de multe ori și-a apărat cu preaslăvire locașul său, dar nu numai acel locaș, ci a izbăvit din mâinile și de sub stăpânirea Șfezilor și marele Novgorod cu toate ținuturile din hotarele lui, și le-a încredințat drept-credinciosului împărat creștin, cu rugăciunile Ei făcându-se alinare suferințelor și întemeindu-se pacea peste pământul Rusiei.

MINUNEA 389 - Mănăstirea Maicii Domnului, Tihfini, trece prin foc, spre curățirea de întinăciuni și pedepsire

După trecerea primejdiilor și a necazurilor ce s-au abătut asupra mănăstirii Tihfinului, s-a așezat o liniște deplină, dar care n-a durat mulți ani, căci Dumnezeu a voit, după nepătrunsele Sale judecăți ca pe acea mănăstire ce a păzit-o întreagă de urgia Șfezilor, să o cerceteze cu foc, spre curățirea de spurcăciunile ce au profanat-o, și spre pedepsirea celor ce s-au abătut. Cercetarea aceea s-a vestit mai înainte în chip minunat, astfel: la Tihfini era un om sărac, anume Nichita, care făcându-se nebun pentru Dumnezeu, i s-a arătat nu în vis, ci la arătare, Cuviosul Macarie Jeltovodschi, zicându-i: „Mergi de spune egumenului și fraților ca să păzească cu dinadinsul înfrânarea. Mai ales să nu țină în mănăstire băutură, din care se poate îmbăta, deoarece beția se face pricinuitoare la toate răutățile, precum și fețele cele pricinuitoare de sminteală, adică partea femeiască, și nici ei să nu plece afară din mănăstire și de lângă biserică, ci să se roage lui Dumnezeu neîncetat și Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, deoarece are să vină pedeapsă prin foc asupra mănăstirii”. Nichita se gândea în sine: „Cine este acest stareț cinstit, împodobit cu căruntețe, care-mi grăiește mie unele ca acestea?”. Iar cel ce i se arătase, i-a zis: „Eu sunt Macarie Jeltovodeanul, am venit să mă închin cinstitei icoane făcătoare de minuni și Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”. Zicând acestea, s-a făcut nevăzut. Nichita s-a dus de a spus egumenului și fraților, dar ei nu l-au crezut, ci îl și batjocoreau ca pe un nebun. După câteva zile, dintr-o mică întâmplare s-a aprins o chilie, de la aceea îndată focul s-a lățit peste toate zidurile, încât s-a aprins toată mănăstirea, și din mânia lui Dumnezeu era atâta foc, încât toate s-au făcut cenușă, nu numai clădirile care erau de lemn, dar și cele de piatră, multe s-au stricat de acel foc cumplit. Atunci călugării au cunoscut că erau adevărate cele arătate de Cuviosul Macarie, nebunului Nichita. Înainte de lățirea focului, ei au început a păzi cuvintele zise de Cuviosul, a se

ruga lui Dumnezeu și Preasfintei Născătoare, prin a cărei milostivire, în câțiva ani, s-a înnoit acea aleasă mănăstire. Astfel, acum stă întregă, înflorind ca crinul și îmbogățindu-se cu minunile cele făcute de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; deoarece și acum cei ce aleargă cu credință, își capătă cerințele lor, și de toate neputințele omenești câștigă tămăduire în chip minunat, despre care s-a scris cu deamănuntul în locașul acela, întru slava lui Hristos Dumnezeu și a Maicii lui Preasfinte.

MINUNEA 390 - De unde a venit în pământul Rusiei, la Tihfini, icoana făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu

Sfânta icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Tihfini, care a venit aici zburând prin văzduh, luminând cu multă strălucire și făcând mulțime nenumărate de minuni, nu se știe cu siguranță de unde a plecat. Dar în cronicile cele vechi, scrise de mână, ale mănăstirii din Tihfini, printre alte lucruri minunate se află scrisă și această povestire: Pe vremea când icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu făcea mari și minunate minuni la Tihfini, de care se dusese vestea în toată Rusia, niște neguțători din cetatea Novgorodului, aflându-se în Constantinopol, au mers la Preasfințitul Patriarh, cu care au stat de vorbă. Printre altele, Patriarhul le-a povestit lor despre o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare ce se afla în Constantinopol, și care a plecat de la dâșii, în chip tăinuit. După aceea, i-a întrebat și pe dâșii dacă nu cumva au auzit despre o icoană ca aceea. La această întrebare, neguțătorii au răspuns Patriarhului următoarele: „În Rusia cea mare a venit, cu preaslăvire prin văzduh, o icoană făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, numai Dumnezeu știe de unde. Acea icoană se arată în diferite locuri, în hotarele marelui

Novgorod, depărtare ca la 180 de stadii. Apoi s-a arătat la râul Tihfinului cu multă preaslăvire, făcând negrăite minuni și dând nenumărate tămăduiri, apoi făcându-i-se aici biserică, petrece în mare cinste în acest locaș sfânt”. Preasfințitul Patriarh, auzind această istorisire, a înțeles că acea icoană este cea de care întreba el, din care cauză a început a suspina din adâncul inimii, și a întrebat despre dânsa mai cu dinadinsul. Apoi le-a mai povestit lor cum acea icoană făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, se ducea adeseori pe mare, cu preaslăvire, de la Constantinopol, oriunde o îndrepta purtarea de grijă cea Dumnezeiască, după care iarăși se întorcea înapoi. Astfel făcea multe minuni și faceri de bine oamenilor credincioși, dându-le biruințe asupra potrivnicilor, ca una ce este tare și grabnică ajutătoare. Dar pentru mândrie, ura de frați și pentru nedreptăți, a plecat de tot de la dânșii și nu s-a mai întors.

Preasfințitul Patriarh, spunând toate acestea cu umilință, s-a dus în biserică și le-a arătat locul și chivotul unde a stat acea icoană făcătoare de minuni. Acel loc era, cum intri în biserică, în partea apusului, la stâlpul din dreapta, în care loc se pusese o altă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, dar mai mică în mărime și deasupra ei ardea o candelă. Bărbații aceia din Rusia auzind și văzând unele ca acestea, s-au mirat foarte mult și au preamărit pe Domnul Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare care face, prin chipul său cel făcător de minuni, preaslăvite minuni în multe țări. Întorcându-se înapoi, au povestit cele auzite despre această icoană, care s-au răspândit în tot pământul Rusiei. De aceea se socotește de cei credincioși că icoana făcătoare de minuni din Tihfini nu este altă icoană decât aceea care a plecat din Constantinopol pe vremea împăratului Ioan Paleologul, cu câțiva ani mai înainte de căderea lui sub stăpânirea turcească. Pentru aceasta, în biserica din mănăstirea Tihfinului, i s-a făcut loc potrivit chipului celui făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, după chipul locului din Constantinopol, la intrarea în biserică, în partea despre apus, la întâiul stâlp din dreapta, unde stă și până acum, făcând multe și nespuse minuni (De la M. 415-424, din Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 391 - Sfânta icoană a Maicii Domnului și cinstita Cruce aduc biruințe strălucite împăraților creștini

Prăznuirea scoaterii cinstitei Cruci a Domnului s-a așezat în această zi (1 august) încă de pe vremea drept-credinciosului împărat grecesc Manuil, și a marelui domn al Rusiei, Andrei Gheorghievici. Acest praznic s-a așezat de Preasfințitul Luca, Patriarhul Constantinopolului, de Mitropolitul Constantin al Kievului și de Nestor, Episcopul Rostovului, pentru o pricină ca aceasta: împăratul Manuil, petrecând în pace și iubire de frați cu marele domn al Rusiei, li s-a întâmplat lor de au ieșit în aceeași zi la război. Cel din Constantinopol, contra Turcilor, iar cel din Rostov, contra bulgarilor, pentru că atunci marele domn Andrei petrecea în Rostov. Bulgarii erau un popor necredincios, care se chema așa după râul Volga, fiindcă petreceau în jos de acel râu, și le-a dăruit Domnul Dumnezeu amândurora biruință contra potrivnicilor. Împăratul grecesc a biruit pe turci; iar domnul Rusiei a biruit pe bulgari și i-a supus pe ei lui, făcându-i birnici ai stăpânirii sale.

Marele domn Andrei avea un obicei ca acesta: Când mergea la război împotriva vrăjmașilor, lua cu sine în cetele sale, cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care avea în brațele sale pe Pruncul cel mai înainte de veci, pe Hristos Mântuitorul nostru.. El mai lua încă și cinstita Cruce a Domnului, pe care o purtau doi Preoți îmbrăcați în sfintele veșminte; și astfel ieșea la război, după ce înălța multe rugăciuni către Hristos Dumnezeu și către Preacurata lui Maică, și se împărtășea cu Dumnezeieștile Taine ale Trupului și Sângelui lui Hristos. Cu niște arme ca acestea de nebiruit, se înarma el mai mult, decât cu săbiile și cu sulițele; mai mult se nădăjduia spre ajutorul Celui preaînalt, decât spre vitejia și puterea oștirii sale, știind bine cuvântul Proorocului David: „Nu în puterea calului va voi, nici în pulpele bărbatului îi va plăcea. Domnul va birui întru cei ce se tem de Dânsul, și întru cei ce nădăjduiesc spre mila Lui”.

Acest bine-credincios domn întărea oastea sa, pe de o parte, cu chipul cucerniciei sale, prin rugăciuni, iar pe de alta, cu porunca spre rugăciuni. Cu toții căzând înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și a cinstitei Cruci, se rugau Domnului cu lacrimi. Marele domn privind spre icoană, se ruga astfel: „O! Stăpână! Ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul nostru, tot cel ce nădăjduiește spre tine, nu va pieri; și eu robul tău pe tine te am, după Dumnezeu, zid și acoperământ, iar Crucea Fiului tău, armă ascuțită asupra vrăjmașilor. Roagă pe Mântuitorul lumii, pe care îl ții în brațele tale, ca să fie puterea Crucii ca un foc, arzând fețele potrivnicilor, celor ce doresc război cu noi; iar folosirea ta cea preaputernică să ne ajute nouă și să calce pe vrăjmașii noștri”. După această rugăciune, sărutând sfânta icoană și Cinstita Cruce, toți au pornit cu mare îndrăzneală contra vrăjmașilor lor, și astfel le-a ajutat lor Domnul cu puterea Crucii, iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu le ajută lor cu mijlocirile sale cele către Dumnezeu.

Marele domn având totdeauna un obicei ca acesta, a ieșit cu oastea sa într-o rânduială ca aceea și contra bulgarilor precum de demult marele împărat Constantin a purtat semnul Crucii înaintea oastei și mergând la câmp, s-a luptat cu oștirea bulgărească. Biruindu-i pe ei, au venit după dânșii și au luat și patru cetăți ale lor, cum și a cincea, anume Vrehimul, la râul Kamii. Când s-a întors în cortul său de la război cu păgânii, a văzut ieșind din icoana Mântuitorului și din cea a Preacuratei lui Maici, o strălucire luminoasă ca focul, care strălucea peste toate oștile. Aceasta s-a petrecut în luna lui august, în ziua întâi. După aceea, marele domn câștigând și mai mare bărbăție și îndrăzneală, s-a întors cu oștirea sa contra păgânilor, pe care i-a biruit desăvârșit, luând toate cetățile lor, cărora le-au pus dajdie, întorcându-se înapoi cu mare prăznuire.

Asemenea și Manuil, împăratul grecilor, cel ce ieșise cu oastea sa contra turcilor, a văzut în aceeași zi aceeași minune, adică niște raze de foc care ieșeau din icoana Mântuitorului și a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care le avea împreună cu cinstita Cruce, în mijlocul oștirilor sale. Ei s-au înștiințat unul pe altul prin epistolă, de biruința lor contra vrăjmașilor, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu au făcut-o și de

strălucirea cea minunată pe care au văzut-o ieșind de la icoanele Mântuitorului și a Preacuratei Sale Maici, și au preamărit pe Dumnezeu. Sfătuindu-se cu Arhieriei lor cei mari, au așezat prăznuire în ziua întâi a lunii august, dând mulțumire lui Hristos Mântuitorul și Preacuratei lui Maici. Pentru pomenirea puterii Sfintei Cruci, cu care fiind înarmați au biruit pe vrăjmași, ei au poruncit ca Preoții să scoată cu mâinile lor Cinstita Cruce din Sfântul Altar, și să o pună pe ea în mijlocul bisericii, ca să se închine ei și cu dragoste să o sărute pe ea tot poporul creștinesc, preamărind pe Hristos Domnul, Cel ce a fost răstignit pe dânsa. Arhieriei au mai poruncit ca în această zi să se facă și sfințirea apei; de atunci, prăznuirea aceasta s-a numit scoaterea Cinstitei Cruci (Viețile Sfinților 1 august).

MINUNEA 392 - Jurând în fața icoanei Maicii Preacurate, a fost silit să mărturisească, fără de voie, adevărul

În cetatea Kievului erau doi bărbați slăviți, prieteni între ei, Ioan și Serghie. Aceștia venind în biserica cea de Dumnezeu împodobită a Pecerscăi, au văzut ieșind de la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, o lumină mai strălucitoare decât soarele, și înaintea ei s-au legat între dâșii cu duhovnicească frăție. După mulți ani, Ioan s-a îmbolnăvit de moarte, lăsând în urmă pe fiul său Zaharia, care era numai de cinci ani. Atunci el a chemat pe fericitul Nikon, egumenul Pecerscăi, și prin el și-a împărțit averea la săraci. Iar partea fiului său, 1000 de grivine de argint și 100 de grivne de aur, le-a dat lui Serghie căruia i-a încredințat spre pază pe fiul său Zaharia, ca unui prieten al său și frate credincios, căruia i-a poruncit, ca atunci când va crește fiul

său, să-i dea argintul și aurul încredințat spre păstrare. După ce a rânduit acestea, la puțină vreme a murit.

Zaharia ajungând la vârsta de 15 ani, voia să-și ia argintul și aurul de la Serghie. Dar acesta rânindu-se de diavolul iubirii de argint, a socotit să-și însușească bogăția aceea, spre pierzarea sufletului său. Acestea gândind, a răspuns tânărului cu viclenie: „Tatăl tău a dat toată averea lui Dumnezeu, cere argintul și aurul de la El. Acesta îți este dator, să-ți dea averea. Eu nu sunt dator cu nici un galben, nici tatălui tău, nici ție. Aceasta ți-a făcut-o tatăl tău cu nebunia sa. El și-a împărțit toată averea sa în milostenie, iar pe tine te-a lăsat sărac și scăpătat”. Tânărul auzind acestea, a început a plânge de nevoia și lipsa sa, și a mers din nou la Serghie, cu rugămintă, zicându-i: „Dă-mi jumătate din moștenirea mea și cealaltă jumătate să fie a ta”. Dar Serghie ocăra cu cuvinte aspre pe tatăl lui și pe el însuși.

Apoi Zaharia a cerut a treia parte, după aceea a zecea parte și văzându-se pe sine cu totul lipsit, a zis lui Serghie: „Dacă n-ai luat, vino și te jură mie în biserica Pecerscăi, înaintea icoanei celei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde ai făcut cu tatăl meu legătura prieteniei de frați”. Serghie a mers cu îndrăzneală la biserică și stând înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a jurat, zicând: „N-am luat o mie de grivne de argint, nici o sută de grivne de aur”. Când a vrut să sărute icoana, n-a putut să se apropie de dânsa; apoi ieșind afară, a început a striga: „Cuvioșilor Părinți, Antonie și Teodosie, să nu porunciți să mă piardă îngerul acesta nemilostiv; ci vă rugați Preasfintei Doamnei Născătoarei de Dumnezeu, ca să izgonească de la mine pe diavolii cei mulți, cărora sunt dat și să ia din cămara mea argintul și aurul ce se află pecetluit”. Atunci s-a făcut frică mare peste toți, și de atunci nu mai lăsa pe nimeni să se jure înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Apoi, trimițând, au luat vasul cel pecetluit și au găsit într-însul 2000 de grivne de argint și 200 de grivne de aur, pentru că așa a îndoit Domnul, răsplătorul celor milostivi. Iar Zaharia pe toată averea aceea a dat-o egumenului Ioan, care se afla în vremea aceea, ca să

o cheltuiască spre folosul sfintei mănăstiri, iar el s-a călugărit, și și-a săvârșit viața în acest sfânt locaș. Iar cu aurul și cu argintul acela, au zidit o biserică în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, în sfânta mănăstire a Pecerscăi, spre pomenirea boierului Ioan și a fiului său Zaharia, întru slava lui Hristos Dumnezeu, care mai ales se preamărește în acest loc, de la care darul ei cel minunat să nu fie îndepărtat niciodată (Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 393 - Pentru sfințenia și nevinovăția Cuviosului Alipie zugravul, șapte icoane se zugrăvesc singure

Fericitul Alipie a fost dat la învățătura zugrăvirii icoanelor, de către părinții săi, în zilele bine-credinciosului domn al Kievului, Vsevolod Iaroslavici și pe vremea egumeniei Cuviosului Nikon. El a fost dat după rânduiala lui Dumnezeu și cu sfătuirea și binecuvântarea Cuvioșilor Părinți, Antonie și Teodosie. La zece ani după repauzarea lor, acești doi Cuvioși Părinți s-au arătat în Constantinopol unor zugravi greci, pe care i-au chemat și cu care s-au tocmit pentru a împodobi minunata biserică a Pecerscăi. Cuviosul Alipie, în acel timp fiind în Percersca, a lucrat împreună cu zugravii greci și a văzut cu ochii minunile cele mari care s-au făcut în ceea vreme. Cum, atunci când zugravii împodobeau Sfântul Altar, ioana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu s-a închipuit singură, după care fața ei a strălucit mai mult de cât soarele; apoi cum un porumbel a zburat din gura ei, și a intrat în gura icoanei Mântuitorului ce era sus. Încă de pe atunci Cuviosul Alipie învățându-se, ajuta meșterilor săi și luând aminte, toate le punea în mintea sa; căci lucrarea Preasfântului Duh petrecea în această sfântă biserică a Pecerscăi.

Zugravii sfârșindu-și lucrul lor și împodobind cu chipuri sfânta biserică, Alipie s-a împodobit și el cu îmbunătățitul chip al rânduiei călugărești, de către Cuviosul egumen Nikon. El a început a se deprinde la faptele cele duhovnicești ale Sfinților, ale căror fețe pământești știa cum să le închipuiască bine. Cu darul lui Dumnezeu, el a ajuns un preaiscusit zugrav de icoane, pe care le lucra fără de plată. Pentru viața lui îmbunătățită, a fost hirotonit Preot, dobândind apoi și darul facerii de minuni, după cum vom vedea din cele ce urmează.

Un oarecare bărbat credincios din cetatea Kievului, care a zidit o biserică, a voit ca să facă șapte icoane mari pentru împodobirea ei. Întâlnind doi monahi din mănăstirea Pecersca, știutori ai acestui meșteșug, le-au dat lor argint și scânduri pentru cele șapte icoane, rugându-i ca pentru zugrăvire să întrebe și pe Cuviosul Alipie. Acei monahi n-au spus lui Alipie, iar argintul l-au oprit pentru ei. Trecând câțeva vreme, a trimis omul acela la cei doi monahi, să afle dacă sunt gata icoanele. Iar ei au răspuns: „Lui Alipie îi trebuie mult argint”. Și iar au luat argintul trimis de acel om, pe care asemenea l-au oprit. Apoi fiind cu totul lipsiți de rușine și de frică de Dumnezeu, au vorbit cuvinte nedrepte asupra Sfântului, către omul acela, zicând: „Lui Alipie îi mai trebuie argint, încă atâta pe cât a luat”. Iar omul cel iubitor de Hristos, a dat și a treia oară argint, zicând: „Voiesc din mâinile lui să iasă, cu rugăciune și binecuvântare”. Dar fericitul Alipie nu știa nimic de aceea ce fac acei monahi.

După aceea omul iar a trimis, vrând să știe cu adevărat, dacă icoanele sunt zugrăvite sau nu. Monahii nemaștiind ce să răspundă, au zis: „Alipie a luat argintul tău în trei rânduri și acum nu voiește să mai zugrăvească icoanele”. Auzind acestea, acel om iubitor de Hristos, a mers cu mai mulți tovarăși în mănăstirea Pecersca la Cuviosul egumen Nikon și i-a spus pricina mâhnirii sale. Chemând egumenul pe Alipie, i-a zis: „Frate, de ce ai făcut acestui fiu al nostru o nedreptate ca aceasta: că te-a rugat de multe ori, dându-ți cât ai voit, iar tu făgăduindu-te și luând mult argint, nu-i zugrăvești icoanele, pe când uneori le faci în dar?”. Alipie auzind acestea, a răspuns: „Cinstite Părinte, știi

Sfinția ta că niciodată nu m-am lenevit în acest lucru; dar acum nu știu despre ce-mi vorbești!”. Egumenul iarăși a zis: „Ai luat trei prețuri pentru șapte icoane și nici până acum nu le-ai zugrăvit”. Spre mustrarea Sfântului a trimis să aducă îndată scândurile acelor icoane, care înainte de acea noapte au fost văzute nezugrăvite, puse într-o cămară mănăstirească. De asemenea a trimis să cheme și pe cei doi monahi, prin care acel om trimitea Sfântului Alipie argintul. Venind trimișii, au adus icoanele zugrăvite cu meșteșug, punându-le înaintea egumenului și a celor ce erau cu el. Atunci toți s-au mirat și înspăimântându-se cu cutremur, au căzut cu fața la pământ, și s-au închinat acelor chipuri nefăcute de mână, al Domnului, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și ale Sfinților lui.

Venind după aceea cei doi monahi care mințise contra lui Alipie și neștiind de minunea ce se făcuse, au început a se certa cu Sfântul, zicându-i: „Trei prețuri ai luat, iar icoanele nu le zugrăvești”. Auzind cei ce erau acolo de această năpastă, le-au arăt icoanele, zicându-le: „Iată icoanele s-au zugrăvit de Dumnezeu Însuși, care mărturisește nerăutatea lui Alipie”. Văzându-le, s-au înspăimântat de această minune. Atunci egumenul văzând furtișagul și minciuna lor, i-a izgonit din mănăstire, și au căzut din toate lucrurile lor, căci grăiau hule împotriva Cuviosului Alipie, spunând oamenilor în cetate: „Noi singuri am zugrăvit acele icoane, iar stăpânul lor nevrând să ne dea plata, ne-am lipsit de tocmeală; și iată a gândit și a mințit, că acele icoane s-au zugrăvit de Dumnezeu, și au îndreptățit pe Alipie”. Astfel au orbit pe poporul ce alerga la privirea icoanelor și la închinarea lor. Deși acei oameni au crezut atunci acelor monahi care cleveau pe cuviosul Alipie, însă Dumnezeu cel ce preamărește pe Sfinții săi, precum singur a zis în Evanghelie: „Nu poate cetatea să se ascundă stând deasupra muntelui, nici aprinzând făclia și o pun sub obroc, ci în sfeșnic ca să lumineze tuturor”, n-a tăinuit îmbunătățirile nevoițe ale acestui cuvios bărbat, pentru că vestea a ajuns la domnul Vladimir Monomahul, adică despre minunea ce s-a făcut. Această minune s-a adevărat însă și mai mult, pentru că oarecând, prin voința lui Dumnezeu, luând foc toată cetatea

Kievului, a ars și biserica care avea acele icoane; dar după foc, acele șapte icoane s-au găsit întregi și nevătămate. Auzind voievodul de acest lucru, a mers în persoană să vadă minunea ce s-a făcut. Văzând icoanele nevătămate, a auzit cum au fost zugrăvite într-o noapte, cu voia lui Dumnezeu, cel ce a izbăvit de năpastă pe Cuviosul Alipie. Atunci voievodul a preamărit pe Dumnezeu cel ce a făcut această minune, pentru faptele bune ale Cuviosului Alipie și luând una dintre ele, și anume icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a trimis-o în cetatea Rostovului, în biserica cea de piatră, zidită de dânsul. S-a întâmplat că odată aceea biserică s-a surpat, dar sfânta icoană a rămas nevătămată. Apoi fiind mutată într-o biserică de lemn, care mai apoi arzând, a scăpat și de aici nevătămată. Toate acestea închipuiau viața îmbunătățită a Cuviosului Părintelui nostru Alipie, pentru care acele icoane s-au zugrăvit fără de mână.

MINUNEA 394 - Cuviosul Alipie apropiindu-se de moarte, un înger îi zugrăvește icoana Adormirii Maicii Domnului

Un drept-credincios i-a dat Cuviosului Părinte Alipie o icoană, Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca s-o zugrăvească, rugându-l ca s-o termine de praznicul Adormirii. După câteva zile Cuviosul îmbolnăvindându-se și apropiindu-se de sfârșit, icoana a rămas nezugrăvită. Din această pricină, omul acela se supăra și se mârșea asupra Sfântului. Dar Alipie îi zicea: „Fiule, nu te supăra când vii la mine, ci aruncă-ți spre Domnul grija, căci el va face precum va voi, și icoana pe care o dorești, de ziua praznicului va sta la locul ei”. Omul crezând cuvintele Cuviosului, s-a dus la casa sa bucurându-se. Apoi venind iarăși la vecernia praznicului Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și văzând icoana nezugrăvită și pe Cuviosul Alipie și mai

bolnav, îl defăima, zicându-i: „De ce nu mi-ai spus de slăbiciunea ta, că aş fi dat altuia să-mi zugrăvească icoana, ca praznicul să-mi fie luminos şi cinstit, dar acum iată că m-ai ruşinat”. Cuviosul i-a răspuns cu blândeţe: „O fiule! N-am făcut aceasta din lenevire, însă Dumnezeu poate ca icoana Maicii Sale să o zugrăvească cu un cuvânt; pentru că eu acum mă duc din lumea aceasta, precum mi-a arătat mie Domnul, iar pe tine nu te voi lăsa întristat”. Auzind aceasta, omul acela a plecat foarte întristat.

Îndată după plecarea aceluia om, a intrat la Cuviosul Alipie un tânăr luminos şi a început a zugrăvi acea icoană. Alipie a socotit că stăpânul icoanei s-a mâniat, şi că a trimis alt zugrav să i-o facă. La început i s-a părut că acela este om, dar graba cu care lucra şi frumuseţea lucrului, îl arăta pe el că este înger, căci uneori puneau aur pe icoană, iar alteori freca pe piatră felurite vopsele şi cu acelea zugrăvea. Astfel, în trei ceasuri a zugrăvit o icoană foarte frumoasă. După aceea a zis către Cuvios: „Părinte, lipseşte ceva de aici, sau am greşit cu ceva?”. Cuviosul i-a răspuns: „Bine ai făcut-o, Dumnezeu ți-a ajutat ca să o zugrăveşti cu aşa mare podoabă, căci El Însuşi a lucrat aceasta prin tine”. Apoi sosind seara, zugravul acela s-a făcut nevăzut, împreună cu icoana.

Stăpânul icoanei, toată noaptea a petrecut-o fără somn, de mare mâhnire, că nu o avea gata pentru praznic, numindu-se pe sine păcătos şi nevrednic de un dar ca acesta. Dimineaţa sculându-se, s-a dus în biserică, pentru a plânge a s-a greşală, dar deschizând uşa bisericii, a văzut icoana la locul său, strălucind foarte mult. Atunci de frică a căzut la pământ, socotind că o nălucire i s-a arătat lui, apoi ridicându-se puţin şi privind, a cunoscut că este icoana lui. De aceea fiind cuprins de cutremur şi de spaimă multă, şi-a adus aminte de cuvintele Cuviosului Alipie, care îi zisese, că icoana îi va fi gata de ziua praznicului său. Alergând, a deşteptat pe casnicii săi şi îndată au mers cu mare bucurie în biserică după dânsul, cu lumânări şi cu tămâieri. Văzând ei icoana că strălucea ca soarele, au căzut cu feţele la pământ, i s-au închinat ei şi au sărutat-o cu toată veselia sufletului. După aceea, acel om drept-credincios s-a dus la egumen şi a început a-i spune şi lui minunea ce se făcuse cu aceea icoană. Apoi au mers împreună la Cuviosul Alipie şi l-au

văzut pe el gata de a pleca din lumea aceasta. Însă l-a întrebat egumenul: „Părinte, cum și de cine s-a zugrăvit icoana omului acestuia?”. Iar el spunându-le toate câte a văzut, a zis: „Îngerul a zugrăvit-o pe ea și iată-l, acum stă de față, vrând să mă ia și pe mine”. Acestea zicându-le, și-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, în 17 zile ale lunii lui august. Frații, îngrijindu-i trupul lui, l-au pus în biserică unde, făcând deasupra lui cântarea cea obișnuită, l-au pus în peștera Cuviosului Antonie.

Astfel, acest Sfânt zugrav și făcător de minuni, a împodobit cerul și pământul, suindu-se acolo cu sufletul său cel îmbunătățit. Iar aici fiind cu trupul, în cinstea lui Dumnezeu Tatăl, începătorul zugravilor, care a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră”. Asemenea și a chipului Ipostasului său, lui Dumnezeu Fiul, care cu chipul s-a aflat ca omul, împreună cu a Sfântului Duh, care s-a pogorât în chip de porumbel și în limbi de foc, prin care de o ființă fiind, să ne fie și nouă parte ca, împreună cu Cuviosul Alipie, să-L lăudăm în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 17 august, Patericul Lavrei de la Pecerska).

MINUNEA 395 - Îndrăcitul trimis de cuviosul Lavrentie la biserica Maicii Domnului din Pecersca, se vindecă

Cuviosul Lavrentie închizându-se în peșteră de bună voie, se nevoia astfel monahicește. El avea mare sârguință pentru mântuirea sa, tinzând în toate zilele spre mai mari osteneli, omorându-și patimile cu înfrânarea și tăindu-le cu sabia cea duhovnicească, adică prin rugăciune. Apoi toate săgețile vicleanului cele aprinse, stingându-le cu apa lacrimilor, cu darul lui Dumnezeu, nu numai că era străin de rănirea diavolească, ci a luat și dar de la El, a tămădui cu minune, felurite răni și neputințe între oameni, cum și a izgoni diavoli.

Odată, între alții, a fost adus din Kiev, pentru tămăduire, un om cuprins de un diavol foarte cumplit, care era purtat de zece oameni. Iar fericitul, dorind să fie proslăvită patria sa cea duhovnicească, adică sfânta mănăstire Pecersca, a poruncit ca să ducă pe acel om acolo. Atunci, îndrăcitul a început a striga: „La cine mă trimiți? Căci eu nici nu îndrăznesc a mă apropia de peșteră, pentru Sfinții ce sunt într-însa; iar în mănăstire sunt 30 de monahi viețuitori, de care mă tem, și cu ceilalți am război”. Acestea mărturisindu-le cel îndrăcit pentru darul pe care îl avea sfânta mănăstire Pecersca, a poruncit iarăși fericitul ca să-l ducă acolo cu sila, încredințându-se și mai mult de cele grăite de însuși diavolul prin cel îndrăcit. Cei ce-l duceau pe el, știind că îndrăcitul nu fusese niciodată în mănăstire, și că nu cunoștea pe nimeni din cei ce viețuiau aici, îl întrebară: „Care sunt aceia de care tu te temi?”. În vremea aceea viețuiau în mănăstirea Pecersca 118 frați, iar îndrăcitul numărând pe nume, 30 din ei, a zis: „Aceștia toți, numai cu un singur cuvânt pot să mă izgonească”. Și iarăși i-au zis cei ce-l duceau: „Noi voim ca în peșteră să te închidem”. Iar el le-a răspuns: „Ce folos îmi este mie, ca să mă lupt cu morții? Pentru că aceia acum au mai multă îndrăzneală către Dumnezeu, a se ruga pentru monahii lor și pentru cei ce merg la dânșii. Dar de voiți să vedeți războiul meu, duceți-mă în mănăstire;

căci afară de cei 30 precum v-am spus, cu toți pot să mă lupt”. Și a început a-și arăta puterea sa, grăind evreiește, după aceea latinește, și apoi grecește și într-un cuvânt, în toate limbile, pe care niciodată nu le auzise omul acela, încât se temeau foarte mult cei ce-l duceau pe el, mirându-se de schimbarea limbii și de felul vorbei lui. Apoi mai înainte de a intra în mănăstire, a fugit duhul cel necurat din om, și a început cel tămăduit a avea înțelegere. Cei ce erau cu el s-au bucurat foarte mult, și intrând în biserica cea făcătoare de minuni a Pecerscăi, au dat slavă lui Dumnezeu, înștiințându-se de acest lucru și egumenul, s-au adunat cu toți frații în biserică. Cel tămăduit nu știa pe egumen, nici pe cei 30 de părinți pe care îi numise. Atunci egumenul l-a întrebat: „Cine te-a tămăduit?”. Iar el arătând spre icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a zis: „Cu aceasta ne-au întâmpinat cei 30 Sfinți Părinți și astfel m-am tămăduit”. Numele tuturor acelora el le pomenea, deși în persoană el nu cunoștea pe nici unul. Atunci toții au dat slavă lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui, astfel s-a preamărit acel loc sfânt, prin iconomia lui Dumnezeu cea vestită prin fericitul Lavrentie cel ce s-a închis de bună voie, pentru Dumnezeu (Viețile Sfinților 13 ianuarie).

MINUNEA 396 - Arătarea icoanei făcătoare de minuni, Tolgsca, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

În anul 1314, în zilele Sfântului Petru, Mitropolitul Kievului și a toată Rusia, domnea în Iaroslav bine-credinciosul domn David Teodorovici. Prohor, Episcopul Rostovului și al Iaroslavului, cercetându-și eparhia sa, s-a dus și în mănăstirea Cuviosului Chiril Biloezerschi, și de acolo a plecat cu luntrea pe apă în josul râului Șecsna, care curge în Volga, pentru a ajunge în cetatea Iaroslav. Când mai aveau șase stadii până la Iaroslav, sfârșindu-se ziua, au tras luntrea la malul dinspre cetate și, urcându-se pe un deal, au întins cortul pentru a poposi peste noapte. Pe partea opusă, se afla un râu, cu numele Tolga, care se vărsa în Volga, fiind acolo și o pădure mare. Episcopul rămânând noaptea acolo, pe la miezul nopții a fost trezit de o lumină mare, care pătrunzând de afară, lumina interiorul cortului. Sculându-se degrabă și ieșind din cort, a văzut pe toți cei ce erau cu dânsul, preoți, clerici, slugile și păzitorii, dormind, iar lumina cea mare strălucind toată latura aceea, îndreptându-și privirea spre partea de unde venea lumina, a văzut pe partea opusă a Volgăi un stâlp de foc ce lumina negrăit, iar peste apă un pod ce ajungea până la el. Episcopul văzând această minune se mira, fiind cuprins de spaimă. Apoi rugându-se lui Dumnezeu, și-a luat din cort toiagul său cel arhieresc și fără să deștepte pe cineva din cei ce dormeau, s-a coborât la râu. Aici, urcând pe podul cel închipuit, mergea pe apă ca pe lemn, căci acolo pod nu se afla, ci prin dumnezeiască poruncă s-a închegat apa și s-a făcut ca un pod sub picioarele lui. Trecând astfel de partea cealaltă și apropiindu-se de stâlpul de lumină, a văzut o icoană cu chipul Preasfintei Fecioare Maria Născătoarei de Dumnezeu ținând în brațe pe Domnul nostru Iisus Hristos, stând în văzduh, la mai mult de cinci coți de la pământ. Episcopul a început a se ruga cu căldură, închinându-se la chipul acela și vărsând multe lacrimi din ochi. Rugându-se vreme îndelungată, s-a întors înapoi, uitându-și toiagul în locul acela și trecând râul peste

același pod. Intrând în cort s-a odihnit până dimineața, fără să știe nimeni de umblarea lui peste râul Volga.

Făcându-se ziuă și sculându-se cu toții din somn, au cântat Utrenia după obicei și rugăciunile dimineții. Dar pe când se pregăteau să se urce în luntre, slujitorii au observat că lipsește toiagul arhieresc. Atunci ei au spus Episcopului cum că aseară au pus toiagul în cort, iar acum lipsește și nu știu ce s-a făcut cu el. Atunci arhiereul aducându-și aminte că uitase toiagul în partea cealaltă de râu și înțelegând prin aceasta că Dumnezeu voiește ca minunea aceea să se facă cunoscută, a arătat cu degetul peste Volga, căci din cauza mulțimii lacrimilor ce curgeau din ochi, nu putea să vorbească cu limba. Apoi abia stâpânindu-se, le-a povestit cu glas lin, ce a văzut în noaptea trecută și cum a trecut peste Volga. După aceea, le-a poruncit să treacă cu luntrea pe partea opusă a râului și luând toiagul din locul arătat lor cu degetul, să se întoarcă înapoi. Slujitorii trecând râul Volga și căutând prin pădure, toiagul arhieresc, au aflat aceea icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu stând pe pământ între copaci și aproape de ea toiagul arhieresc. Închinându-se ei și luând toiagul, s-au întors la Arhiereu, căruia i-au spus despre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci Arhiereul lăsând calea spre cetate, a trecut din nou râul Volga însoțit de toți oamenii ce erau cu dânsul. Văzând chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a cunoscut că acela este, pe care l-a văzut noaptea trecută în văzduh, strălucit de stâlpul cel de foc. Atunci a început a se închina cu multă osârdie, a face rugăciuni cu lacrimi și a o săruta cu dragoste. Bucurându-se și veselindu-se cu duhul, se bucurau și cei ce erau cu dânsul și vărsau lacrimi de bucurie, făcând multe închinăciuni și rugăciuni. Acea arătare a chipului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a făcut în ziua de 8 august, în care se cinstește pomenirea Sfântului Emilian, Episcopul Cizicului. Apoi Episcopul însuși și cei ce-l însoțeau, au început a tăia pădurea din jurul locului aceluia, a-l curăți și a pregăti lemne pentru biserică. Lucrând cu mare osârdie, în aceeași zi au croit o biserică mică, în care să așeze sfânta icoană. Răspândindu-se vestea despre această arătare, în toată cetatea Iaroslavului, s-a adunat aici mulțime de oameni:

duhovnici, mireni, bătrâni, tineri, bogați, săraci, sănătoși și neputincioși, care văzând minunata icoană a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, s-au bucurat negrăit de mult și se închinau la ea cu osârdie, ajutând cu toții la lucrul ce se făcea tăind lemne și ajutând meșterilor. Săvârșindu-se aceea mică biserică, Episcopul a sfințit-o în aceeași zi, spre seară, așezând într-însa acel chip făcător de minuni. Această bisericuță a fost închinată cinstitei Intrări în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; iar prăznuirea arătării Chipului ei a săvârșit-o și așezat-o să se facă în opt zile ale lunii august. Toți aceia din poporul adunat care erau atunci bolnavi, neputincioși, cu toții au luat tămăduire, cu darul Preasfintei Fecioare Maria, Maica Domnului. Arhiepiscopul a poruncit ca lângă această biserică să fie zidită o mănăstire și a numit un egumen, pe care l-a și pus în aceeași zi. De atunci s-a întemeiat acolo un locaș, întâi mai mic, apoi după o vreme s-a făcut mai mare. Acel locaș este și acum, păzindu-se de Dumnezeu. El se numește Tolgsca, de la râul Tolga, care în acel loc se varsă în Volga. Din ziua arătării acelu chip făcător de minuni al Maicii Domnului, a început a se face mari și nenumărate minuni.

MINUNEA 397 - Din chipul Preasfintei Născătoare și a Pruncului Iisus, din Tolgsca, a izvorât mir vindecător

În anul 1392, în 16 zile ale lunii septembrie, pe vremea egumenului Ghermano, în această mănăstire numită Tolgsca, s-a făcut o mare minune. Pe când toții frații se aflau în biserică la Utrenie, la a noua peasnă, când Preotul a zis: „Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica luminii, în cântări cinstindu-o să o mărim”, îndată din icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a curs mir din mâna dreaptă, și biserica s-a umplut de multă bună mireasmă, și toți priveau acea minune cu mirare și cu spaimă. Pentru aceea, ei au preamărit pe Dumnezeu și pe Preacurata lui Maică. După Utrenie au cântat Paraclisul, și după ce l-au sfârșit, au cântat: „Stăpână, primește rugăciunea robilor tăi...”, atunci, de la Pruncul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, și anume din piciorul cel stâng, a curs mir. Astfel că din acea icoană se vedeau curgând două izvoare de mir, unul din mâna dreaptă a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și altul din piciorul stâng al Domnului Hristos. Egumenul și frații văzând acestea, se veseleau cu duhul de acea preaslăvită minune și, cu lacrimi căzând la Preacurata icoană, primeau binecuvântare din sfântul mir, cu care se ungeau pe frunțile lor. Acel mir era dătător de tămăduiri, căci câți se ungeau cu el, îndată câștigau sănătate de orice neputință ar fi fost cuprinși.

MINUNEA 398 - Un copil mort, fiind adus în biserica Preasfintei

Născătoare de Dumnezeu din Tolga, a înviat

Un bărbat cinstit, cu numele Nichita, din Moscova, dinspre părțile Iezerului Alb, a fost trimis de stăpânitorul său în cetatea Iaroslav. Venind el cu femeia și cu copiii săi, călătorea pe apa râului în sus. Acel Nichita avea un fiu mic, care nu avea decât patru ani de la naștere și care era bolnav. Pe cale a murit și l-au adus mort la mănăstirea Presfintei Născătoare de Dumnezeu din Tolga, vrând să-l îngroape acolo. Tatăl și mama plângeau pentru copilul lor înaintea icoanei celei făcătoare de minuni a Maicii Domnului și se tânguiau nemângâiați, căci nu mai aveau alt fiu. Ei se îngrijeau de trupul mortului, și găteau groapa și cele de îngropare, astfel că vremea s-a lungit de la ceasul întâi, până la al noulea. Pe când se cânta rugăciunea și obișnuita rânduială deasupra gropii, a înviat pruncul cel mort și a vorbit. Atunci toți s-au spăimântat și s-au bucurat, dar mai ales părinții s-au umplut de mare bucurie, deoarece și-au luat copilul viu și sănătos. Pentru acesta au dat mulțumire lui Dumnezeu și Preacuratei Maicii Lui.

MINUNEA 399 - Arzând biserica din Tolga, icoana Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu a scăpat nevătămată

După mai mulți ani, cu voia lui Dumnezeu, s-a întâmplat un foc mare în mănăstirea Tolga și văpaia a cuprins atât de repede întreaga biserică, încât frații n-au mai putut să deschidă ușile bisericii și să scoată câte ceva de acolo. Biserica a ars cu toate lucrurile care erau într-însa și toți credeau că a ars și icoana cea făcătoare de minuni, pentru care erau triști. Însă după acel foc au găsit sfânta icoană, afară din mănăstire, în dumbravă, stând într-un copac, fiind scoasă din foc de mâini îngerești și nu de mâini omenești și de acolo strălucea cu multă lumină. Ei au luat-o iarăși cu multă bucurie și în scurt timp au zidit o biserică mai frumoasă decât cea dintâi, înfrumusețând-o cu cele necesare și cuviincioase unui asemenea sfânt locaș. Această biserică și mănăstire zidită din piatră, se vede până astăzi, iar darul Preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, nu încetează și acum a face minuni, curgând mir ca din izvor din sfânta sa icoană, dând tămăduiri de toate neputințele și izgonind duhurile cele rele din oameni. Despre acele minuni se scrie în locașul acela, iar noi din cele multe, am povestit puține, pentru că nu ne ajunge vremea, ca să preamărim pe Dumnezeu, pe Preasfânta Fecioară Maria care L-a născut pe El și să cinstim pe icoana ei cu dreaptă-închinăciune, pe care toate neamurile creștinești sunt datorare să o cinstească, acum și pururea și în vecii, vecilor. Amin (De la M. 430-433, din Viețile Sfinților 8 august).

MINUNEA 400 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu, ce se numește Gruzinsca

În Rusia cea mare este un sat, Dvinsca, numindu-se astfel de la râul Dvini, care curge spre miazănoapte și se varsă în Oceanul cel mare. În apropierea aceluia sat, mai este un râu care se cheamă Penega, care curge în Dvini, având pe lângă sine multe sate. Lângă râul acela se află un munte foarte mare și înalt, care se cheamă Cerna, lungindu-se până la Ocean, spre partea de miazănoapte și având lungimea ca la 500 de stadii, care mai-nainte era pustiu și neplăcut oamenilor.

În anul 1603 de la Hristos, după oarecare descoperire dumnezeiască, s-a zidit în muntele acela o mănăstire, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, de către un preot din părțile acelea, cu numele Miron, care mai pe urmă a fost pus egumen. În vremea bine-credinciosului împărat a toată Rusia, Mihail Teodorovici, împăratul Persiei, Șahavas, a prădat pământul Iberilor, și aflând acolo veșmântul cel mult vindecător al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, l-au luat cu ei. Perșii au luat de acolo și alte multe lucruri sfinte și icoane, pe care le-au dus în Persia, nu pentru cinstire - pentru că ei erau păgâni - ci ca să le vândă neguțătorilor Rusiei pe care îi știau că țin cu evlavie la închinarea sfintelor icoane.

Atunci se întâmplase să fie acolo un neguțător din cetatea Iaroslav, anume Ștefan, păzitorul averii cetățeanului Gheorghe din Iaroslav. La acel Ștefan a adus un persan o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, înfrumusețată cu argint și cu aur, de vânzare. Bărbatul acela a cumpărat-o cu mare bucurie. În vremea când a cumpărat aceea sfântă icoană, în Persia, lui Gheorghe, stăpânul lui cel pomenit mai sus, i s-a făcut o descoperire dumnezeiască în vis, care i-a zis: „Ștefan, păzitorul averii tale, fiind în Persia, ți-a cumpărat un mărgăritar de mult preț. Când ți-l va aduce, să-l trimiți la mănăstirea ce se află în hotarele Dvinschii, din Muntele cel Negru”. Gheorghe deșteptându-se din

somn, s-a gândit la aceea vedenie, neștiind ce este acel mărgăritar și nici de Muntele Negru. După câțeva vreme, Ștefan cel pomenit mai sus, a venit din Persia și i-a dus cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care o cumpărase. Primind icoana aceea cu bucurie și aducându-și aminte de vedenie, a zis: „Acesta este mărgăritarul cel de mult preț, de care mi s-a spus în vedenia visului”. Apoi mergând degrabă în hotarele Dvinschii, după cum i se poruncise în vis și aici aflând de Muntele Negru, a ajuns la mănăstirea care se afla aici, cu acea icoană a Maicii Domnului, care se numea Gruzinsca, după denumirea localității Gruzina. El a dăruit-o mănăstirii aceleia, împreună cu mult aur și argint, și alte lucruri bisericești, precum și multe cărți de folos sufletesc.

În vremea când acel bărbat drept-credincios, Gheorghe, și cei ce îl însoțeau, se apropiau de sfânta icoană de la acea mănăstire, egumenul și frații se aflau în biserică, săvârșind privegherea cea de toată noaptea. Un monah din mănăstirea aceea, anume Pitirun, fiind orb și surd de mulți ani, ședea la bolnița mănăstirească. În vremea acelei cântări, a ieșit să se roage în tinda dinaintea chiliei sale. Rugându-se, îndată l-a strălucit o lumină mare și din acea pricină s-a spăimântat foarte tare, căci de mulți ani nu văzuse lumina și i se părea că este o nălucire diavolească. Apoi făcându-și semnul cinstitei Cruci, și-a ridicat ochii spre muntele acela mare și a văzut pe dânsul luminând o strălucire ca razele soarelui. Făcând rugăciunea, îndată a început a vedea și a auzi. După slujba Utreniei, s-a dus în sobor și a spus egumenului și fraților, despre tămăduirea sa. Atunci toți cei care erau de față au preamărit pe Dumnezeu și pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, de la a cărei icoană Pitirun și-a câștigat tămăduirea. Gheorghe, cel ce a venit cu acea sfântă icoană, văzând acea minune preaslăvită, a zidit în mănăstirea aceea o biserică frumoasă, în cinstea Maicii Domnului.

De la acea sfântă icoană au început a se face multe minuni, cu cei cuprinși de diferite neputințe. O femeie anume Neonila, fiind slăbănoagă, s-a tămăduit de la acea icoană, cu darul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Alta anume Teodosia, ce pătimea

de ochi, s-a vindecat. Un om anume Codrat, care se îndrăcise și era gonit de zece săptămâni de diavoli prin pustietăți, nemâncând nimic și slăbind de foame, arătându-i-se Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, l-a izbăvit de foame, i-a arătat calea spre casa părinților și i-a poruncit să se ducă la biserica ei, la icoana cea făcătoare de minuni, făgăduindu-i să-i dea sănătate desăvârșită, pe care i-a și dat-o. Pe un alt om anume Ioan, care era pescar, înecându-se în iezer și afundându-se, la scăpat de la înecare. Un alt om anume Pavel, ce era din partea de lângă mare, pătimind de o durere dinăuntru, vreme de un an, afându-se în neputința aceea, i s-a făcut lui o dumnezeiască descoperire, care l-a învățat ce să facă pentru a scăpa de boală. A mai tămăduit și multe feluri de neputințe purtătoare de moarte, dureri de pânțece, umflături și diferite dureri de ochi și de dinți și pe cei ce pătimeau de duhuri necurate, sau erau cuprinși de farmece. Dar și până astăzi lucrează nenumărată mulțime de feluri de minuni și nu numai acolo, dar și în cetatea Moscovei, de la o icoană care s-a zugrăvit după dânsa, și care se află așezată în biserica Sfintei Treimi, celor ce se apropie cu credință, întru slava lui Hristos Dumnezeu, care s-a născut dintr-însa, cel împreună slăvit cu Tatăl, și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 401 - Maica Domnului mijlocește către Fiul său pentru fecioara Ecaterina, spre a și-o logodi mireasă

Pe vremea împăratului păgân Maximin, se afla în cetatea Alexandriei o fecioară cu numele Ecaterina, fiica lui Consta, care fusese mai-nainte împărat. Fiind de 18 ani, era foarte frumoasă, de statură înaltă și foarte înțeleaptă. Ea deprinsese toată înțelepciunea filozofilor, a doctorilor și a ritorilor elini, încât toți se mirau și se minunau de înțelepciunea ei. Din această cauză, mulți domni dintre cei mai bogați, căutau să o ceară de soție, de la mama sa, care era creștină într-ascuns, de teama prigoanei celei mari ridicate contra creștinilor, de către păgânul Maximin. Rudeniile și maica sa adeseori o sfătuiau pe dânsa să se mărite, ca să nu se înstrăineze împărăția tatălui său. Dar fecioara Ecaterina, ca o înțeleaptă ce era, iubea foarte mult fecioria și văzând că este foarte mult supărată cu aceasta, a zis către dâșșii: „De voiți ca să mă mărit, apoi aflați-mi un tânăr care să fie asemenea mie, cu patru daruri, cum sunt eu, precum singuri mărturisiți - că întrec pe toate celelalte fecioare - și atunci îl voi lua de bărbat. Pentru că mai prost și mai nevrednic de cât mine nu voiesc a lua. Cercetați dar pretutindeni, de se va afla vreunul asemenea mie, bun cu neamul, cu bogăția, cu frumusețea și cu înțelepciunea: iar de-i va lipsi vreunul din aceste daruri, apoi nu-i vrednic de mine”. Ei i-au spus Ecaterinei că feciorii de împărați, sau de domni mari, pot să fie de bun neam și mai bogați decât dânsa, dar în frumusețe și în înțelepciune, nu se va asemăna nimeni cu ia. Iar Ecaterina zicea: „Eu, bărbat necărturar nu voiesc a avea”.

Mama ei, care era creștină în ascuns, avea un părinte duhovnicesc, om sfânt și plăcut lui Dumnezeu, care viețuia într-un loc ascuns, afară din cetate. Luând pe Ecaterina, a mers cu dânsa la acel bărbat, cu petrecere plăcută lui Dumnezeu, ca să primească un sfat bun de la dânsul. Văzând el pe fecioara Ecaterina cu chip frumos și cu bună-cuviință și auzind cuvintele ei cele măsurate și pline de înțelepciune, și-a pus în

mintea sa, ca să o câștige pentru slujirea lui Hristos, Împăratul Ceresc. A zis către dânsa: „Eu știu un tânăr minunat, care fără de asemănare te întrece pe tine în toate darurile, care ai zis că le ai. Pentru că frumusețea lui întrece strălucirea soarelui; iar înțelepciunea lui îndreptează toate făpturile lui și pe cele văzute și pe cele nevăzute. Apoi vistieria bogăției lui se împarte la toată lumea și niciodată nu se împuținează, ci cu cât este ea mai mult împărțită, tot mai mult se înmulțește. Iar neamul lui cel bun este negrăit, neajuns și neștiut”. Acestea auzindu-le fericita Ecaterina, socotea că spune de vreun domn pământesc, s-a tulburat cu inima, s-a schimbat cu fața și a întrebat pe bătrânul, dacă sunt adevărate cele grăite. El o încredința că sunt adevărate și că tânărul acela mai are încă multe daruri, pe care nu-i este cu putință a i le spune acum. Atunci a întrebat fecioara: „Al cui fecior este acela, pe care tu îl lauzi atât de mult?”. Iar el a răspuns: „Acest tânăr nu are tată pe pământ, ci s-a născut negrăit și mai presus de fire, dintr-o Fecioară de bun neam, Preacurată și Preasfântă, care pentru curățenia și sfințenia sa, s-a învrednicit a naște un Fiu ca Acesta. Ea a rămas nemuritoare și cu sufletul și cu trupul și este înălțată mai presus de ceruri. Ei i se închină toți Sfinții îngeri, ca unei împărătese a toată făptura”. Ecaterina a zis către dânsul: „Oare este cu putință ca să-l văd pe tânărul acela, despre care vorbești niște lucruri atât de minunate?”. Iar bătrânul a zis către dânsa: „De vei face precum te voi învăța eu, apoi te vei învrednici a vedea preastrălucita lui față”. Iar ea a zis către dânsul: „Te văd pe tine om priceput, bătrân cinstit și cred că nu minți; sunt gata a face toate cele ce-mi vei porunci, numai să văd pe cel lăudat de tine”. Atunci bătrânul i-a dat icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care avea pe dumnezeiescul Prunc în brațe și a zis către dânsa: „Aceasta este închipuirea Fecioarei și a tânărului aceluia, de care ți-am spus, că are asemenea minunate vrednicii. Ia-o în casa ta și închizând ușile camării tale, fă rugăciune către dânsa, cu bună cucernicie, toată noaptea, iar numele ei este Maria. Apoi roagă-o pe dânsa ca să-ți arate pe Fiul său, și am nădejde că de o vei ruga cu credință, te va asculta pe tine și te va învrednici a vedea pe acela, de care dorește sufletul tău”.

Atunci luând fecioara sfânta icoană, s-a dus la casa sa și s-a rugat, precum o învățase bătrânul. Rugându-se, a adormit de osteneală și a văzut în vedenie pe Împărăteasa îngerilor, precum era închipuită pe icoană, cu Preasfântul Prunc în brațe, care răspândea raze mai strălucite decât soarele; dar își întorcea fața către Maica Sa, încât nu putea Ecaterina să-l vadă în față. Mergând ea în partea în care avea îndreptată privirea, Pruncul își întoarce fața sa în cealaltă parte. Aceasta făcându-se de trei ori, a auzit pe Preasfânta Fecioară, zicând către Fiul său: „Vezi, Fiule, pe roaba Ta Ecaterina, cât este de frumoasă și cu chip cuvios?”. Iar El a răspuns: „Este foarte întunecată și grozavă, încât nu pot privi spre dânsa”. Apoi iarăși a zis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: „Dar nu este, oare, mult mai înțeleaptă decât toți ritorii, mai bogată și mai de bun neam decât fecioarele tuturor cetățenilor?”. Iar Hristos a răspuns: „Adevăr zic ție, Maica Mea, că fecioara aceasta este fără de minte, săracă și de neam prost; căci se află în păgânătate și de aceea nu voi căuta spre dânsa, nici voiesc ca să mă vadă în față” iar binecuvântată Maică a zis către dânsul: „Rogu-te, Fiul meu preadulce, nu trece cu vederea zidirea Ta și învaț-o pe ea și îi spune ce să facă, ca să se îndulcească de slava Ta și să vadă preadorita și prealuminată fața Ta, pe care îngerii doresc să o vadă”. Iar Hristos a răspuns: „Să meargă la bătrânul, care i-a dat ei icoana și precum o va învăța pe dânsa acela, așa să facă; și atunci mă va vedea, și va afla la mine dar”. Acestea văzând și auzind Ecaterina, s-a deșteptat și se mira de acea vedenie. Făcându-se ziuă, a mers cu câteva slujnice ale sale la chilia sfântului bătrân și căzând cu lacrimi la picioarele lui, i-a spus vedenia, și-l ruga ca să o povățuiască pe dânsa ce trebuie să facă, ca să se îndulcească de dragostea celui dorit. Iar cuviosul i-a spus ei cu deamănuntul toate tainele adevăratei credințe creștinești, începând de la facerea lumii, de la crearea lui Adam, până la venirea cea mai de pe urmă a Stăpânului Hristos; despre slava cea negrăită a raiului, și despre munca cea cu durere și fără de sfârșit a iadului. Iar ea, ca ceea ce era foarte învățată și înțeleaptă, degrabă le-a priceput pe toate și a crezut din toată inima, apoi a primit Sfântul Botez. I-a poruncit ei

bătrânul ca să se roage iarăși cu multă râvnă către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca și mai înainte.

Ecaterina, dezbrăcându-se de omul cel vechi și îmbrăcându-se în haina înnoiri Duhului, s-a întors la casa sa și toată noaptea s-a rugat cu lacrimi, până a adormit. Și atunci iarăși a văzut pe Împărăteasa Cerului cu Dumnezeiescul Prunc în brațe, care căuta asupra Ecaterinei cu multă milostivire și blândețe. Și a întrebat Maica lui Dumnezeu pe Fiul său, zicând: „Fiul meu, îți place ție fecioara aceasta?”. Iar el a răspuns: „Foarte plăcută îmi este, pentru că acum este prealuminată și slăvită; pe când mai înainte era rușinată și ocărâtă. Acum este bogată și înțeleaptă, pe când mai înainte era săracă și nepricepută; acum o iubesc pe dânsa, pe când mai înainte o uram; și atât de mult o iubesc, încât voiesc să mi-o logodesc ca mireasă”. Atunci Ecaterina a căzut la pământ, zicând: „Nu sunt vrednică, Preaslăvite Stăpâne, a vedea Împărăția Ta; și mă învrednicește ca să fiu împreună cu robii tăi”. Atunci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a luat pe Ecaterina de mâna cea dreaptă, și a zis către Fiul său: „Dă-i Fiul meu, inel de logodire, și o fă pe dânsa mireasa Ta, ca să o învredicești Împărăției Tale”. Atunci Stăpânul Hristos i-a dat ei un inel preafrumos, zicând acestea: „Iată, astăzi te primesc pe tine mireasa mea veșnică; să păzești arvuna aceasta cu dinadinsul și să nu mai primești nicidecum arvună de la alt mire pământesc”. Acestea zicând Hristos Domnul, s-a sfârșit vedenia; și deșteptându-se fecioara, a văzut cu adevărat în dreapta sa un inel preafrumos și a primit în inima sa atâta veselie și bucurie, încât din acel ceas i s-a robit inima ei de Dumnezeiasca dragoste. Și atât de minunat s-a schimbat, încât nu mai gândea nicidecum la lucrurile pământești, ci numai la preaiubitul său Mire cugeta ziua și noaptea, pe acela îl dorea și de acela se povățuia întotdeauna. Sfânta Fecioară Ecaterina nu a trădat iubirea Mirelui Hristos. Iubirea ei a fost atât de mare, încât pentru El a jertfit bogăția, înțelepciunea, frumusețea și viața ei cea atât de tânără, prin suferințe cumplite și decapitare (Viețile Sfinților 25 noiembrie)

MINUNEA 402 - Un tânăr bolnav și-a pierdut un picior, dar strigând către icoana Maicii Domnului, i-a crescut la loc

În anul 1684, în satul Camenița, ce aparținea localității Aliches, și care se afla aproape de Ahaia, vechea Episcopie de odinioară, se afla un tânăr bolnav, cu numele Ioanichie. Acela zăcând în boală trei ani, i s-a îmbolnăvit un picior care, rănindu-se câte puțin, s-a cangrenat și a putrezit. El a încercat să se trateze cu tot felul de buruieni vindecătoare, dar nu s-a folosit cu nimic. Și la atâta stricăciune a ajuns, încât i-a căzut piciorul de la genunchi cu tot cu os. În tot timpul acesta, el nu a încetat a chema în ajutor numele Presfintei Născătoarei de Dumnezeu, însă ea nu l-a ajutat îndată, ci i-a pus la încercare răbdarea. Însă el nu s-a împruținat sufletește și nici nu s-a deznădăjduit, precum fac unii dintre cei de astăzi, care atunci când sunt în necazuri și nu sunt ascultați îndată de Dumnezeu și de Sfinți, unii aleargă la diavolul prin descântece și vrăji, iar alții cârtesc și hulesc împotriva lui Dumnezeu, că s-au rugat și n-au fost ascultați. Tânărul acesta nu a alergat la descântători, ci răbda lămurindu-se ca aurul în topitoare. Și cu toate că piciorul era căzut de la genunchi, el nu înceta a chema în ajutor pe Preamilostiva Doamnă, Născătoarea de Dumnezeu. În această stare aflându-se, cu vremea și-a adus aminte de sfânta icoană a Preacuratei care se afla la Peștera cea mare, și de minunile ei cele mari, și suspinând cu umilință, a strigat: „O, preasfântă icoană! De ce m-ai lăsat și nu mă miluiești! Te rog, grăbește și mă mântuiește”. Zicând aceste cuvinte, vedea cu ochii cum a început a crește piciorul, puțin câte puțin, până când s-a făcut întreg și desăvârșit. De când a început a crește, rudele lui au făcut un picior de argint pe care l-au dus la sfânta icoană spre pomenirea minunii. După ce s-a făcut sănătos, tânărul a venit și s-a închinat cu mare dragoste la acea sfântă icoană, și ca drept recunoștință a rămas pentru totdeauna în această mănăstire, făcându-se monah. Părinții din acea mănăstire au scris pe acel picior de argint minunea care s-a făcut, pentru a se cunoaște și de generațiile viitoare.

MINUNEA 403 - Arhanghelul Gavriil învață pe un călugăr cântarea

Axionului Maicii Domnului

În apropiere de schitul Protatului, era o chilie închinată Adormirii Maicii Domnului, unde viețuia un ieromonah cu ucenicul său.

Într-o sâmbătă seara, bătrânul vrând să meargă la priveghere, la schitul Protatul, a zis ucenicului său: „Fiule, eu mă duc să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie și-ți citește rânduiala rugăciunilor tale”. După ce a zis acestea, bătrânul a plecat. Mai târziu cineva a bătut la ușă. Fratele deschizând, a văzut la ușă un monah străin, pe care poftindu-l a intrat în chilie unde a rămas toată noaptea... Iar la vremea Utreniei sculându-se, au cântat împreună toată rânduiala cuvenită. Când au ajuns la cântarea: „Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii...”, monahul cel de casă a rostit numai această cântare, așa cum a fost ea alcătuită de către Sfântul Cosma Melodul. Cântând și monahul cel străin, a făcut începutul astfel: „Cuvine-se cu adevărat să te fericism, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru”, continuând cu: „Ceea ce ești mai cinstită”, până la terminare. Auzind aceasta ucenicul bătrânului, a zis către monahul care părea străin: „Noi cântăm numai „Ceea ce ești mai cinstită”, dar „Cuvine-se cu adevărat” niciodată n-am auzit, nici noi, nici cei mai-nainte de noi. Fă dragoste, te rog, și scrie-mi cântarea aceasta, pentru ca să o cânt și eu Născătoarei de Dumnezeu”. Acela răspunzând a zis: „Adu-mi cerneală și hârtie ca să scriu”. Fratele a răspuns că nu are nici cerneală, nici hârtie. Atunci monahul cel străin a cerut să-i aducă o lespede de piatră, pe care primind-o a început să scrie cu degetul pe ea, ca pe ceară moale, cântarea: „Cuvine-se cu adevărat”... După aceea dându-i lespedeaa scrisă, i-a zis: „De acum înainte, așa să cântați și voi, și toți creștinii dreptcredincioși”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzut, căci acesta era Arhanghelul Gavriil,

precum se vede aceasta la Sinaxarul lunii iunie, în 11 zile, când se prăznuiește „Soborul Arhaghelului Gavriil”.

Venind bătrânul de la priveghere și intrând în chilie, ucenicul a început a cânta: „Cuvine-se cu adevărat”, după cum îl învățase îngerul și i-a arătat lui și lespedea cea scrisă în chip minunat. Bătrânul văzând și auzind acestea, a rămas uimit.

Luând amândoi lespedea cea scrisă de înger, au mers la Protatul și au arătat-o întâi-stătătorului Sfântului Munte și la ceilalți bătrâni ai obștescului Sobor, povestindu-le toate cele ce se făcuseră. Auzind ei acestea, cu toții într-un glas au slăvit pe Dumnezeu, și au mulțumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoare, pentru această preaslăvită minune. Ei îndată au trimis lespedea în Constantinopol la Patriarhul și la împăratul, însemnându-le prin scrisori, toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut. Și de atunci, această cântare îngerească a fost primită, și s-a trimis în toată lumea ca să se cânte de toți creștinii drept-credincioși. Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu care se afla în biserica chiliei aceleia în care s-a făcut minunea, s-a adus de către Părinții Sfântului Munte, în biserica Protatului și acolo se află până astăzi, așezată în Sfântul Altar, deasupra sfințitului Scaun de sus, pentru că înaintea ei s-a cântat pentru prima dată, de către Arhanghelul Gavriil, cântarea aceasta. Iar chilia aceea, de atunci a fost numită „Axion estin”, (adică „Cuvine-se cu adevărat”), și valea aceea în care se află chilia, se numește până astăzi „Adin” (care înseamnă „cântare”), pentru că în acest loc s-a cântat întâia oară această cântare îngerească, cu adevărat vrednică de cinstea ce se cuvine să o aducem, din toată ființa noastră, Preasfitei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, speranța și mângâierea noastră (Viața Preacuvioșilor Părinți din Sfântul Munte Atos, tradusă de arhimandrit Calinic Boteanu 1903, București).

MINUNEA 404 - Minunea zugrăvirii icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Prodromița

În anul 1863, părinții ieroschimonahi Nifon și Nectarie, fondatorii Sfântului Locaș Prodromul, din Sfântul Munte Athos, mergând în țara Românească pentru trebuințele acestui schit, aveau în inima lor o mare evlavie și dorință, pentru o sfântă icoană mai însemnată și făcătoare de minuni, a Maicii lui Dumnezeu, ca să fie așezată în această sfântă biserică nouă, spre mângâierea celor ce vor viețui în acest sfânt locaș, după cum mai în toate mănăstirile sfântului Munte au câte o icoană făcătoare de minuni.

Aflându-se părinții Nifon și Nectarie în orașul Iași, au început a cerceta acolo, pentru a afla un zugrav mai iscusit și cu viață plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Maicii lui Dumnezeu. Și din Pronia dumnezeiască, au găsit pe un zugrav bătrân, cu numele de Iordache Nicolau, cu care s-au învoit să le facă această icoană, după modelul ce i-au dat părinții. Însă i-au pus o condiție, ca să lucreze numai cu post, adică de dimineață până când va flămânzi să nu ia nimic în gură; iar după masă să nu mai lucreze la această icoană, ci alt lucru să facă, până a doua zi, și astfel să urmeze cu lucrul acesta, până la terminarea lui. Bătrânul zugrav a primit această învoială cu toată evlavia și mulțumirea, zicând numai că el nu poate lucra acum ca mai-nainte, fiindcă a îmbătrânit și-i tremură mâinile. Iar Părinții Nifon și Nectarie l-au îmbărbătat, zicându-i să se silească și să aibă credință, că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu. Și așa bunul bătrân zugrav, a început lucrul cu multă evlavie; și lucra bine și cu multă sporire câmpul și hainele icoanei, iar fețele le-a lăsat la urmă, după obiceiul zugravilor. După ce a terminat veșmintele după știința meșteșugului său, a început să lucreze la chipul Maicii Domnului și al Domnului nostru Iisus Hristos, și făcând mai întâi mâna întâia și a doua, a mai rămas puțin ca să le termine. A doua zi de dimineață s-a sculat și făcându-și rugăciunile obișnuite, a început iarăși a lucra la cinstitele fețe, ostenindu-se cu mare osârdie și ajunare

mai toată ziua, ca doar ar reuși să le îndrepteze și isprăvească. Însă lucrul ieșea cu totul dimpotrivă, căci nu numai că nu putea să le îndrepteze, ci mai mult le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte și cu totul nepotrivite. Văzând acestea blagoslovitul zugrav bătrân, s-a mâhnit și s-a scârbit foarte mult, nepricepându-se ce poate să fie cu lucrul acesta. Atunci a încetat de a mai lucra, zicând în sine „păcat de osteneala și postul ce am suferit atâtea zile, lucrând la această icoană în zadar. Dumnezeu să mă ierte, nu știu ce să mai zic, căci de astă noapte mă chinuiesc cu toată silința, și nu pot să le îndreptez; ba încă acum, chiar desăvârșit le-am stricat, făcându-mă ca un ieșit din minte și ca și cum mi-aș fi uitat meșteșugul”. Din întâmplare, au trecut în ziua aceea pe la dânsul, părinții Nifon și Nectarie, ca să vadă cum merge lucrul la icoană și când au văzut-o și ei în acea stare nepotrivită, s-au mâhnit și s-au scârbit din suflet, socotindu-se a fi nevrednici darului și bunăvoinței Maicii lui Dumnezeu. Atunci și întristatul zugrav a început a le povesti întâmplarea ce a pățimit. Auzind acestea părinții, mai mult s-au mâhnit și s-au amărât, zicând că nu le ajută Maica lui Dumnezeu la dorința și evlavia lor. Însă părinții nu s-au deznădăjduit cu totul, ci au lăsat lucrul la bunăvoința Maicii lui Dumnezeu și mângâind, pe cât au putut, pe întristatul zugrav, i-au zis să nu i se împruțineze credința, ci să se apuce și să termine icoana, pe cât îi va fi cu putință, fiindcă ei tot o vor lua, oricum va fi, și plata osteneții lui îi vor da-o pe deplin, după cum s-au tocmit cu dânșii.

În acea vreme s-a întâmplat de era acolo cu părinții și părintele ieromonah grec Grigorie Esfigmenitul, din Sinodia părintelui Nil Pentapoleos, care și el văzând icoana ce se afla în acest fel, a zis părinților Nifon și Nectarie păcat de cheltuielile ce faceți Sfinția voastră, sfătuindu-i să nu mai ducă o astfel de icoană în Sfântul Munte, căci acolo sunt destui zugravi mult mai buni, care pot cu adevărat să facă o icoană cum se cuvine, după cum doriți. Părinții i-au răspuns că poate o vor dăruia acolo în țară, la vreo biserică mai săracă. Apoi părinții au plecat și s-au dus la metocul lor, iar bătrânul zugrav a acoperit icoana cu o pânză curată și, încuind cu cheia ușa odăii unde lucra icoana, a

rămas foarte scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci tot s-a închinat și s-a rugat până la obosire, și așa s-a culcat fiind acum seară.

A doua zi, sculându-se mai de dimineată și luând cheia, a deschis ușa odăii unde lucra și a început a-și găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă evlavie și dorință, ca să se apuce de lucru; și făcând câteva metanii, se ruga și se închina Maicii lui Dumnezeu, ca să-i lumineze mintea și să-i ajute, spre a nu pătimi ca ieri. Și așa mergând la icoană, ca să se apuce de lucru, a ridicat pânza de pe fața icoanei. Atunci vede cu adevărat că sfintele fețe sunt cu minune dumnezeiască îndreptate, cu bunăvoință și de la sineși săvârșite, și pline de dumnezeiesc dar, după cum se vede chiar și acum icoana Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Această preaslăvită minune văzând-o bătrânul zugrav, împreună cu ucenicii săi, se minunau foarte și proslăveau pe Maica lui Dumnezeu, căci Ea singură cu minune Dumnezeiască și-a proslăvit Sfânta sa față și a Fiului său. Și pentru mai buna adevărire a acestei minuni, numitul zugrav a scris o declarație în care a arătat toată întâmplarea, pe care întărind-o prin iscălitură și punerea peceții, au dat-o părinților Nifon și Nectarie, rugându-i să o ia și să o depună în arhiva schitului Prodromul, lucru pe care l-au și făcut. Iar cuprinsul acestui înscris este următorul: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din orașul Iași, am zugrăvit această icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăși mâna mea, și în vremea lucrului a urmat o minune preaslăvită, în modul următor: după ce am terminat veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fața Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia și a doua, apucându-mă de noapte, ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri am văzut că totul a ieșit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. Și așa, făcându-se seară, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi icoana; și când m-am dus să mă apuc de lucru, s-au aflat chipurile terminate desăvârșit, precum se vede. Eu văzând

această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși cu greșeală am făcut aceasta, ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei sfinte icoane. Semnat: Iordache Nicolau, 1863 iunie 29, Iași.

MINUNEA 405 - Sfânta icoană Prodromița este înzestrată cu darul facerii de minuni

Zugravul Iordache Nicolau, văzând icoana terminată, s-a spăimântat și, privind cu evlavie, nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea și ucenicii lui văzând, s-au înspăimântat, și au început a chema prietenii și vecinii de primprejur, ca să vadă. Și îndată s-a umplut casa zugravului de creștini, care se minunau de proslăvirea acestei icoane și toți se închinau aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovnicește de privirea Dumnezeieștilor fețe, așa de bine încuviințate și minunate. Părinții Nifon și Nectarie, fiind la metocul schitului din Iași, îngrijorați și întristați, neștiind nimic de această minune, văd că vine unul din ucenicii zugravului, foarte repede și obosit, spunând în gura mare: „Să trimiteți degrab să ia icoana, fiindcă în noaptea aceasta, singură s-a zugrăvit și acum poporul nu mai încape în odaie, privind acea minune!”. Deocamdată, părinții nu credeau cele spuse de ucenic și cu acea idee au trimis pe părintele schimonah, Dositei, care avea ascultarea de metocar în Iași. Ajungând părintele Dositei la casa zugravului nu putea să intre spre a vedea icoana, de îmbulzeala poporului. Îndată luând o trăsură și învelind icoana cu o pânză curată, a adus-o la metoc, urmând după el și poporul. Intrând în metoc, a închis porțile și nu a mai lăsat pe nimeni să intre, până ce se vor sfătui ce este de făcut. Părinții au făcut cunoscut grabnic Sfintei Mitropolii despre această minune. Și

venind însuși Preasfințitul Mitropolit Calinic Miclescu, cu tot clerul său, a văzut sfânta icoană și căzând i s-a închinat cu toată evlavia, minunându-se și zicând: „Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu, prin această minunată și proslăvită icoană a sa”. Apoi, dând binecuvântare de sfințirea apei, a năvălit poporul la metoc, spre închinare la sfânta icoană, cerând a li se citi paraclise și a face aghiasmă, cu care stropindu-se, a început darul Maicii Domnului a lucra prin această icoană și a face minuni.

MINUNEA 406 - Minunatele vindecări care au izvorât de la icoana Prodromița

Pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu tăcând adevărul, vom povesti aici, spre slava lui Dumnezeu și a Preacuratei Maicii Sale, puține din minunile cele multe, pe care le-a făcut această icoană a Maicii Domnului, văzute chiar cu ochii lor de către părinții Nifon și Nectarie și de poporul care era de față.

Un om avea albeață pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; și aducându-l cei ce-l purtau, s-a închinat la icoană, apoi stropindu-se și spălându-și ochii cu aghiasmă, a băut și a luat și acasă, pentru ca să bea și să se mai spele, spunându-i-se să aibă credință către Maica Domnului. Și așa făcând, peste trei zile a venit să mulțumească Maicii lui Dumnezeu, arătând că ochii s-au curățit și văd luminat.

Altul avea lepră și peste tot trupul lui erau numai bube care închinându-se cu credință și stropindu-se cu aghiasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca niște solzi și s-a curățit.

Un boier a venit și a spus că un fiu al lui de trei zile e așa de bolnav, încât abia se mai cunoaște că este viu; și rugându-se la această icoană a Maicii Domnului, a

luat aghiasmă și s-a dus de l-a stropit, dându-i puțină și în gură ca să bea. Și îndată copilul s-a trezit cu totul sănătos, pe care l-a adus tatăl său de s-a închinat la icoană și a mulțumit Maicii lui Dumnezeu.

Pe lângă aceste minuni și alți bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap și de măsele, de ochi, de vătămături și de felurite boli i-a tămăduit această sfântă icoană; dar care minuni nu le-au însemnat părinții de la metoc, fiind oboseți de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise și aghesme, încât nu puteau să țină socoteală de fiecare, cu ce se folosește; și mai ales că erau amenințați de orășeni de a le opri icoana acolo, zicând că este a lor, fiindcă în Iași s-a făcut minunea cu zugrăvirea Dumnezeieștilor ei fețe. Aceasta înțelegând părinții Nifon și Nectarie și văzând că se îmbulzește poporul neîncetat, au ridicat cu grabire sfânta icoană și au plecat cu ea spre Sfântul Munte.

MINUNEA 407 - O evreică chemând în ajutor Sfânta icoană Prodromița, scapă de la moarte și se botează

După pornirea sfintei icoanei din Iași, a urmat o preaslăvită minune, care a îngrozit pe locuitorii din acel oraș, și anume: într-un han ce se afla la drumul mare, locuia un evreu cu soția și cu copiii săi. Acel evreu ducându-se după negoțul său, a lăsat acasă pe soția sa cu copiii și o slugă. S-a întâmplat însă că evreul a murit ocolo unde s-a dus; iar un prieten al său tot evreu, a luat marfa și banii rămași și i-a adus evreicii, soției mortului, povestindu-i de întâmplarea morții bărbatului ei. Iar după ce a plecat evreul acela de la soția mortului, vrăjmașul a iscodit mintea slugii, ca să omoare pe evreică și luându-i averea, să se ducă de acolo. Pândind o noapte când evreica era singură numai cu copiii, a

intrat la dânsa pe când dormea, și a început a o amenința, că o va omorî de nu-i va da banii. Ea văzând primejdia, și că toate rugămințile ei nu îi folosesc cu nimic, a scos tot ce a avut și i-a dat, numai să scape cu viață. Sluga luând banii și lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica va spune la oricine va veni în han și va fi vădit. Ca să fie fără de grijă și-a pus în gândul său să o spânzure. Gătind el spânzurătoarea, evreica se ruga de dânsul plângând, ca să o lase cu viață, el însă își căuta de planul său. Atunci evreica și-a adus aminte de minunile sfintei icoane, fiindcă străbătuse vestea pretutindenea, și fiind în acea nevoie, a început cu lacrimi a se ruga ca o creștină, zicând: „Maica Domnului! Dacă cu adevărat chipul tău s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune și ești făcătoare de minuni precum am auzit, izbăvește-mă de această primejdie, că atunci voi crede în tine, și mă voi boteza și eu, cu toată casa mea”. Acestea și multe altele zicând evreica cu mare plângere, s-a apropiat sluga de evreică să o pună în laț. Dar socotind el că este prea sus lațul și nu o va putea ridica, a pus un scaun sub el și lațul de gâtul său, să vadă de este bine potrivit; și nu se știe cum a călcat el, că a căzut scaunul de sub picioarele lui și a rămas singur spânzurat, iar evreica văzând această minune, a crezut împreună cu toată casa sa, și s-a botezat după cum făgăduise.

MINUNEA 408 - Minunile făcute de Sfânta icoană a Maicii Domnului, în drum spre Sfântul Munte

Plecând din Iași, au venit cu sfânta icoană în orașul Huși. Dar și acolo mult s-au mirat cum de a simțit poporul, fiindcă la Episcopie au sosit seara târziu, iar a doua zi când s-a luminat de ziuă a venit lume din tot orașul, ca și cum le-ar fi vestit cineva, încât s-a umplut episcopia de popor. Însă părinții îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la mitropolie, mai ales că aflase și Vodă Cuza și zicea: să se oprească icoana, fiindcă s-a făcut minunea în țară.

De la Huși au mers în orașul Bârlad, și ducând sfânta icoană în casa doamnei Ecaterina Suțu, aceasta a primit cu multă evlavie și dragoste, atât icoana, cât și pe părinții care o purtau. Dar aflând protoiereul de Bârlad, a poftit pe părinți să aducă icoana în catedrala orașului ca să se închine și poporul. Și începând a se închina mulțimea din acel oraș, icoana iarăși a săvârșit și în Bârlad multe minuni, dintre care vom spune una mai însemnată: în orașul acela era un dascăl foarte înțelept și iscusit la învățătură, care avea în școala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo și spuneau despre dânsul bârlădenii, că este foarte de treabă și cinstit, dar la biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paști. Auzind acela de venirea icoanei, a trimis trăsura sa, rugând pe părinți să ia osteneală, ca să aducă icoana în casa lui, dar părinții nu au voit, ci i-au trimis răspuns că mai cuviincios este să vină el la icoana, deși el a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinții cu icoana la dânsul. Apoi s-au rugat mulți oameni și au îndemnat pe părinți a merge cu icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui.

Când au voit părinții să ia icoana și să o pună în trăsură, s-a făcut așa de grea, încât abia patru inși cu mare greutate au dus-o până la trăsură, iar când au vrut să o pună în trăsură, a trosnit icoana așa de tare, încât toți s-au înspăimântat, și chiar caii de la trăsură au tresărit. Iar rama icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile. Atunci au

cunoscut toți că nu voiește Maica lui Dumnezeu să meargă acolo, și întorcând-o înapoi doi oameni, au adus-o foarte ușor.

Asemenea o doamnă evlavioasă, fiind foarte de mult bolnavă, afară la moșie, se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drumul ce duce la oraș, și s-a arătat această icoană în vedenia visului poruncindu-i să se scoale degrabă și să vină la Bârlad ca să se binecuvinteze de sfânta icoană. Cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simțit deplin sănătoasă și venind la Bârlad, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat pe această sfântă icoană am văzut-o astă noapte în vis, și mi-a zis să vin cât mai în grabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, și acum iată că sunt deplin sănătoasă”.

De la Bârlad, au venit părinții cu sfânta icoană la Galați, și au pus-o în biserica Sfinților împărați. În această biserică, un zugrav lucra meșteșugul său. Văzând îmbulzeala poporului la icoană, s-a mirat foarte, și a început a ocări pe oameni, făcându-i proști și înșelați, că nu cunosc nimic. „Oare credeți voi - zicea el - basmelor călugărești! Nu vă amăgiți, căci greșiți!”. Acestea bârfind, s-a uitat cu obrăznicie în fața sfintei icoane, ocărând pe popor în gura mare; atunci deodată Maica lui Dumnezeu prin schimbarea feței sale, atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoșat cu totul, apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicând: să creadă, căci cu adevărat această sfântă icoană este zugrăvită cu minune Dumnezeiască.

MINUNEA 409 - Minunile icoanei Maicii Domnului Prodromița, după ce a ajuns în Sfântul Munte

La plecarea părinților Nifon și Nectarie din Galați cu icoana, fiind aproape plecarea, s-a făcut fața sfintei icoane „ca ghermesit”, având adică valuri de-a curmezișul obrazului, ca fiind asudată, apoi intrând în vaporul austriac, Loid, toți câți se aflau în vapor, se mirau de acest chip minunat al icoanei, nu numai pasagerii creștini ortodocși, dar și matrozii austrieci o cinsteau și i se închinau. După acestea, ajungând părinții cu sfânta icoană la Sfântul Munte, la arsanaua schitului românesc, au trimis veste sus la schit, ca să se pogoare Preoți îmbrăcați în Sfintele veșminte, ca prin cântări și tămâieri să întâmpine sfânta icoană. Și așa fiind dusă sfânta icoană cu mare pompă, în sunetul clopotelor, s-a așezat în această biserică, unde o vedem cu toții, și îi facem astăzi obștească prăznuire.

În Moldova s-au făcut multe minuni de către această sfântă icoană care, precum am zis mai sus, nu s-au scris, fiindcă părinții Nifon și Nectarie n-au avut ca scop să le publice, fiind mulțumiți că au câștigat un asemenea neprețuit și scump odor pentru schitul acesta din nou întemeiat, care nu avea cu ce să se proslăvească. Iar cele povestite, sunt numai acelea care s-au văzut cu ochii, de unii din părinți, și altele au fost povestite de cei care s-au folosit de la această sfântă icoană. Pricina pentru care au fost adunate aceste câteva minuni, este preaslăvirea Maicii lui Dumnezeu și spre folosul celor ce nu cunosc minunea zugrăvirii acestei icoane. Iar dacă cineva nu crede, noi nu ne păgubim cu nimic, fiindcă ne-am făcut datoria cuvenită de a scrie aceste minuni. Noi însă credem și mărturisim că Maica lui Dumnezeu pururea a săvârșit și săvârșește minuni, până la sfârșitul veacurilor, din bunătatea sa, spre folosul celor ce cred și se închină ei cu credință și cu dragoste.

MINUNEA 410 - Un frate, închinându-se la icoana Prodromita, s-a făcut sănătos, apoi a adormit cu pace

Pe când sfânta icoană a Maicii Domnului a fost adusă în schit, se afla aici un frate topit de boală, cu numele Inochentie, care numai după suflare se cunoștea că este viu, și fiind de trei săptămâni nemâncat, nu mai vorbea nicidecum. Îndată ce a intrat icoana în schit, s-a trezit ca dintr-un somn și a cunoscut că a venit Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană. A cerut ca să-l ducă să se închine și el și, închinându-se, a grăit acesteia către icoană: „Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos ca să mai trăiesc, însănătoșează-mă, căci cred că poți; iar dacă, trăind, mai rău mă voi strica, mai bine să mor acum, decât să mă chinuiesc așa. Fie cum voiești, Stăpâna mea, și cum cunoști, căci îmi este de folos”. Acestea zicând el, s-a întors la chilia sa, vesel și plin de duhovnicească bucurie, dar nu a spus nimic, ci îndată a cerut o cămașă curată ca să se schimbe; apoi a cerut să se îmbrace în toată rânduiala monahicească, căci era schimnic. Și cerând împărtășirea cu Preacuratele Taine, adică cu Trupul și Sângele lui Hristos Mântuitorul nostru, și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, netrecând nici un ceas de când se închinase la sfânta icoană.

MINUNEA 411 - Sfânta icoană Prodromița vindecă pe un călugăr surd și pe un meșter stăpânit de duhul cel rău

Un frate, care se numea Serghie, luându-se după mintea sa, a fugit din schit, nespunând la nimeni, și s-a dus de s-a ascuns într-o peșteră pustie, cu gândul ca să se apuce de o nevoie mai mare. Odată rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr luminos, care sta neclintit în fața ochilor lui. El însă își făcea canonul călugăresc. Apoi acel luceafăr, atât de tare a trăsnit, încât Serghie a căzut la pământ, amețit și asurzit, și tocmai după trei zile s-a deșteptat, fiind rămas cu desăvârșire surd și slăbit de tot. Cu toate acestea, așa cum a putut, a venit la schit și a mărturisit întâmplarea care s-a petrecut cu el. Noi auzeam și înțelegeam ce ne spunea el, dar el nu auzea nimic din ceea ce spuneam noi, fără numai prin scrisoare ne înțelegeam cu dânsul. Făcându-ni-se milă de el, l-am dus la sfânta icoană, înălțând cu dinadinsul rugăciuni pentru dânsul. Iar Maica lui Dumnezeu, ca o milostivă, l-a vindecat, încât i-a revenit auzul ca și mai înainte.

Altădată pe un meșter dintre cei care lucrau la schit, din nepătrunsele judecăți ale lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea. Aducându-l înaintea sfintei icoane, citindu-i acatiste și paraclise, s-a izbăvit de acea neputință.

MINUNEA 412 - Maica Domnului poartă grijă de pește pentru ziua prăznuirii icoanei sale, Prodromița

Într-un an, pe 10 iulie, părinții acestei chinovii fiind rânduiți a pescui, s-au pogorât noaptea spre mare la arsana, ca să arunce toate mrejele spre pescuire, deși în timpul acela nimeni, nici mănăstirile, nici oricare alt pescar, nu aruncă mreje, căci apa fiind caldă, peștii umblă la suprafața apei și nu se prind în mreje. Însă părinții, fiind trei la număr, au zis: „Noi să cercăm și să aruncăm mrejele și Maica lui Dumnezeu, de va voi, puternică este să-și prindă pește pentru sărbătorea Sfinției sale”. Iar unul dintre acești trei monahi, fiind cam la îndoială, a îndrăznit a zice în sineși: „Să văd acum dacă icoana aceasta a Maicii Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun părinții, apoi să facă să se prindă pește la sărbătoarea ei, în timpul acesta de vară, căci atunci voi crede fără îndoială”. Și așa au aruncat în mare, cinci mreje de câte 80 de stânjeni bucata și le-au lăsat în mare, nu trei ceasuri după obicei, ci cinci, ca să se pescuiască bine, apoi începând a le scoate, nu găseau într-o mreajă decât patru sau cinci peștișori mici, așa urmând la toate mrejele, iar când au scos bucata cea mai de pe urmă, au început acești părinți a cârti că Maica Domnului nu a voit să-și prindă pește la sărbătoarea sa și păcat, ziceau ei, de osteneala pe care am făcut-o; dar scoțând mreaja, mai mult de jumătate era cu pește. Iată că fără de nădejde fiind, Maica lui Dumnezeu nu i-a lăsat împuținați, ci arătându-le minunea Sfinției sale, numai dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca (38 kg) de pește.

MINUNEA 413 - Trăsăturile feței celei nefăcute de mână a Maicii

Domnului de pe Sfânta icoană Prodromița

Mărimea acestei icoane este în lungime de 4,5 palme (1 m), iar lățimea după analogie (75 cm). Nu este făcută după nici una din icoanele făcătoare de minuni, ci este făcută după un nou plan al zugravului. Fața ei este asemenea spicului de grâu, nasul, gura și bărbia sunt foarte potrivite la măsură; iar ochii atâta dar au, ca și cum ar soarbe inima privitorilor; cu toate acestea, căutătura este cu stăpânire, căci privind cineva cu înțelepciune, și cu luare aminte în fața acestei sfinte icoane, va vedea înfățișare de mare neam, amestecată cu o blândețe, prin care se arată că este însăși Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană, plină de dar Dumnezeiesc, și nu poate să o privească cineva fără să nu simtă în inima sa dulceață duhovnicească, bucurie și umilință, fără numai de va fi vreun om prea cerbicos și întunecat la minte, ca să nu simtă nimic din toate acestea. Căci numai din privirea ei se încredințează fiecare că nu este săvârșită de mână de om, precum mărturisesc și străinii, care vin de o văd, deoarece nu stă numai într-un fel sfânta ei față, ci uneori se cam smolește, alteori se îngălbenește, iar la privegherile cele de toată noaptea, la sărbători împărătești, și mai ales la această serbare de acum (12 iulie) a Sfinției sale, atât este de veselă și voioasă, cum este un trandafir, încât privitorilor nu li se par că văd chip, ci ca și cum ar privi chiar pe adevărata Maica lui Dumnezeu. Ea se află în strană în mijlocul bisericii, cu bună-cuviință înfrumusețată, atrăgând ochii tuturor, cu privirea ei cea plină de dulceață. Așa precum a văzut-o odinioară Sfântul Dionisie Areopagitul, în Sfântul Sion, asemenea și aici în Sfântul Munte, a văzut-o în Dumnezeiască vedenie, în stare de trezie, Cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigore Sinaitul, șezând pe scaun ca o împărăteasă, înconjurată de îngeri și de arhangheli și de toți Cuvioșii Sfântului Munte, slăvind-o și închinându-I-se ei, având palate de aur înalte către partea ce se zice Vigla, în care loc acum, cu ajutorul ei, s-a făcut această nouă

biserică, întru slava Fiului ei, spre mântuirea monahilor români și a tuturor credincioșilor ortodocși.

Cu toți să aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru această nouă și preaslăvită minune, căci la Dumnezeu toate sunt cu putință, precum vedem din Sfintele Scripturi. Drept aceea, noi toți câți serbăm această sfântă și veselitoare sărbătoare a Maicii lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei icoane a ei, ce-și are fețele închipuite cu minune, să strigăm toți credincioșii: „Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Maria, protectoarea și apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare! Împărăteasa Cerului și a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele de „Prodromița”, adică „Înainte-Mergătoare”, întărește-ne în lucrarea faptelor bune, și ne du de mână în Împărăția cea Cerească; povățuiește-ne pe noi și pe toți drept-credincioșii creștini, spre a vedea și veșnic a ne îndulci de mărirea Fiului Tău și Dumnezeului nostru, că binecuvântată și preaproslăvită ești, în vecii vecilor”. Amin. Minunile (430 - 439) istorisite despre sfânta icoană cea cu minune Dumnezeiască zugrăvită, sunt adevărate și petrecute sub ochii mei. 01 octombrie 1899.

Nifon ieroschimonah, Schitul Prodromul.

MINUNEA 414 - Povestire despre icoana Maicii Domnului cea nefăcută de mână, din Mănăstirea Cosfinața

Această vestită și sobornicească mănăstire a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria, numită Cosfinața, se află în părțile Macedoniei, deasupra unui munte înalt, în eparhia Filipon și Drama, aproape de apostolescul oraș Filipi, sau Filipisiu. Ea este renumită pentru mărețele sale zidiri și minunată pentru icoana cea făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu ce se află într-însa, care fără mână omenească și fără vopsele de meșter, ci prin dumnezeiască lucrare s-a zugrăvit în chip minunat, după cum mai pe urmă vom povesti. Cum că de Dumnezeu a fost zugrăvită această icoană a Preasfintei Născătoare, avem mărturii mai vechi și anume: Sfințita mahramă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cea trimisă către Avgar și lespezile Legii cele scrise și date lui Moise Proorocul. De aceea nu avem nici o îndoială că întipărirea acestei icoane este însuși chipul Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și al Unuia-Născut Fiul ei, pe care Îl ține în sfintele sale brațe, căci privind-o se cunoaște preabine că la zugrăvirea ei nu are nimic greșit, nici vreo urmă de neputincioasă mână omenească, ci de Atotputernicul și fără de greșală deget al lui Dumnezeu este făcută. S-a văzut această preasfântă și preaminunată icoană în această mănăstire, în zilele celui între Sfinți părintelui nostru Gherman sihastrul și ctitorul acestui sfințit locaș.

Acest sfințit Părinte, părăsind tulburarea și împătımirea lumii din vârstă copilărească, a plecat în pustiul Iordanului, unde a petrecut ani îndelungați urmând viața sihăstrească, povățuindu-se la desăvârșirea faptelor bune, de către Preacuvioșii și de Dumnezeu purtătorii Părinți, cei ce se aflau acolo în anii cei de atunci. Iar după ce a ajuns la cel mai înalt nivel de trăire și contemplație și s-a făcut vrednic ca să împărtășească și altora din dumnezeieștile daruri și să se facă povățuitor a multor suflete la limanul

mântuirii, i s-a arătat îngerul Domnului în trei rânduri și i-a zis că este voia lui Dumnezeu să lase de acum pustiul Iordanului și să se ducă în părțile Macedoniei, ca să zidească o mănăstire deasupra unui munte al filipisenilor, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci el neputând să se împotrivescă voii lui Dumnezeu, a ieșit de acolo și după un an de călătorie a ajuns în Macedonia. Povățuindu-se de îngerul Domnului, a venit în orașul filipisenilor, aproape de munte, unde era voia Maicii Domnului să se zidească o mănăstire. Și pe când se ruga, ca să-i arate Dumnezeu locul cel orânduit, deodată a văzut o văpaie de foc care începea din vârful muntelui și se urca până la cer și din aceasta a înțeles că voia lui Dumnezeu era ca acolo să se zidească mănăstire. Pe de o parte el s-a bucurat foarte mult, că i-a arătat Dumnezeu locul unde să se zidească, însă pe de alta se mâhnea foarte mult, că într-un asemenea loc îi lipseau mijloacele necesare și cheltuielile erau foarte mari. Dar credința sa cea către Dumnezeu i-a făcut lui mare mângâiere, gândind că nu l-ar fi orânduit dumnezeiasca Pronie la o asemenea lucrare dacă nu ar fi hotărât mai înainte și chipul săvârșirii acestui lucru, după cum s-a făcut cu adevărat, precum vom vedea în cele se urmează.

Doi boieri mari și bogați din Roma, care se numeau Nicolae și Neofit, care în deosebite împrejurări au fost trimiși ca soli ai romanilor în diferite părți, fiindcă se simțeau îngreuiți de tulburarea lumii și de ispitele vieții, au hotărât să plece și să caute un loc de liniște și vreun bărbat cu fapte bune, de la care să se învețe viața monahicească, cum și adevărata și neprihănită faptă bună. Și aflând de la toți despre petrecerea cea îngerească a acestui sfințit bărbat, au luat cu dânșii toate bogățiile lor și venind le-au încredințat în mâinile lui, supunându-se și ei învățaturii și povățuirii lui celei folositoare de suflet și de Dumnezeu iubitoare. Iar dumnezeiescul și sfințitul Părinte, văzând aceasta, a slăvit pe Dumnezeu și îndată a început a zidi mănăstirea în acel loc, unde a văzut minunea văpăii și după multe ostenele și nepovestite rele pătimiri, s-a săvârșit această sfântă mănăstire, atât de măreață și frumoasă, cu stăruința acestui Cuvios Părinte și cu mijlocirea și cheltuiala acestor bărbați evlavioși și cinstitori de Dumnezeu.

Iar după ce s-a terminat de zidit mănăstirea și n-a mai rămas altceva de făcut, fără numai înfrumusețarea interioară a bisericii, meșterii lucrători au gătit două scânduri pentru icoanele împărătești. Dar pe când se îndeletniceau să geluiască mai bine o scândură care era rânduită pentru icoana Născătoarei de Dumnezeu, deodată a crăpat, iar meșterii, lepădând-o, cereau alta. Dar Cuviosul s-a mâhnit foarte mult, fiindcă el însuși alesese acea scândura, pentru evlavia cea nemărginită pe care o avea către Născătoarea de Dumnezeu.

Se vede însă că aceasta s-a făcut după iconomia lui Dumnezeu, ca să se proslăvească mai mult Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu și să se bucure mai mult credinciosul slujitor. Și precum Unul-Născut Fiul ei a ales pe Apostoli dintre săraci și neînvățați, ca să rușineze pe înțelepții pământului, în acest chip și Născătoarea de Dumnezeu a primit acea scândură, lepădată și crăpată, ca să o arate izvor de minuni și obștească tămăduire. Și pe când Cuviosul s-a dat la o parte mâhnit, ca să se roage deosebi la vremea cea orânduită, deodată a văzut pe Stăpâna Cerului și a pământului, care strălucea mai mult decât soarele și neputând privi cu ochii săi spre acea dumnezeiască strălucire, a căzut jos tremurând. Atunci a auzit pe Născătoarea de Dumnezeu, care i-a zis cuvintele acestea: „Ghermane, slugă preacredincioasă a Unuia-Născut Fiului meu! Am văzut credința ta și adevărata evlavie ce o ai către mine. Și fiindcă atâta te-ai mâhnit pentru că s-a crăpat scândura ce ai gătit-o pentru mine, iată eu îți dăruiesc icoana mea, zugrăvită întocmai în chip minunat, fără să pună mâna pe ea meșterul. Îți dau acest dar, spre răsplătirea credinței și evlaviei tale și a multor sudori ce ai vărsat, ca să se zidească această mănăstire în numele meu”.

După ce Cuviosul a auzit aceste cuvinte, a ridicat ochii săi și a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu că s-a apropiat de acea scândură crăpată și cum cu preaslăvire s-a întipărit pe dânsa dumnezeiescul chip al Maicii lui Dumnezeu și al Unuia-Născut Fiului ei, șezând pe sfintele sale brațe. Și îndată se revărsau raze în chip de aur de la dumnezeiasca ei icoană, care luminau toată latura aceea. Tot în acel timp, un ucenic al

lucrătorilor amintiți, a venit cu totul înspăimântat la dânșii și a zis că, aflându-se în locul unde era lepădat lemnul pentru icoană, deodată a văzut că a venit acolo o preafrumoasă femeie, cu strălucire ca de fulger, ținând în brațele sale un Prunc, care se vedea ca o împărăteasă măreață, cum s-a apropiat de locul acela unde era scândura lepădată și văzând-o a zis: „Această scândură este foarte potrivită pentru icoana mea și în zadar caută meșterii alta”. Iar aceia, auzind aceste cuvinte, au alergat toți împreună și deodată au văzut că era zugrăvit pe acea scândură Preacuratul chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și a Unuia-Născut Fiului ei și strălucea mai mult decât soarele.

Toți cei ce se aflau acolo, atât monahi cât și mireni, au rămas înspăimântați și s-au bucurat foarte mult, slăvind cu glas mare pe Domnul nostru Iisus Hristos și pe Maica Sa Preacurată care a voit, cu acest preaslăvit și minunat lucru, să slăvească sfințitul ei locaș, să veselească pe credinciosul și recunoscătorul ei rob și să întărească pe binecredincioșii creștini, în adevărata credință și să rușineze pe cei necredincioși.

Și ca drept dovadă că această minune este adevărată, se constată din aceasta căci scândura sfințitei icoane este negeluită iar crăpătura se vede până astăzi. Ceva mai mult, și Preasfințitul Mitropolit Matei de la Mira, trimițându-se exarh în această mănăstire, la anul 1610, cercetând cu luare-aminte și încredințându-se de această minune, a scris și un canon de rugăciune (Paracelis) Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, prin care mărturisește și laudă acest mare și înfricoșat lucru, doxologind cu cuvioșie pe cea neispită de nuntă, Maica Mântuitorului nostru, care poate oricâte voiește. Se învederează aceasta încă și mai mult din neîncetatele minuni care se săvârșesc în toate zilele, către toți cei care aleargă sub acoperământul ei, cu credință și cu dragoste. Pentru aceasta aleargă și creștinii neîncetat, din toate laturile filipisenilor și din toată Macedonia, aducându-și pe bolnavii lor și nici unul nu se întoarce fără a primi vindecare sufletească și trupească, de la această icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nefăcută de mână omenească. Prin ale cărei rugăciuni, să ne păzească și pe noi Domnul Dumnezeu de tot răul și să ne învrednicească Împărăției Cerurilor, Amin

(Slujba și Minunile sfintei icoane a Maicii Domnului numită Prodromița, traducere De Calinic Boteanu, 1903, București).

Minuni săvârșite de Maica Domnului în zilele noastre

MINUNEA 415 - Strigând către Maica Domnului în timpul căderii, este salvat de la moarte

Între anii 1951-1952 se picta biserica din satul Celmegești, Vâlcea. Între pictori, va lucra pe schelă și pictorul Marin Săndulescu din satul sus-numit. Între altele, el spunea următoarele: „În viața mea am fost un păcătos. Însă aveam o mare evlavie la Maica Domnului, așa cum am și acum. Când pictez icoana cu chipul Maicii Domnului, mă rog la ea și mă ajută să le pictez bine, cu toate că sunt păcătos”.

Iată că într-o zi pe când Marin Săndulescu vopsea acoperișul de pe turnul bisericii, a călcat greșit și s-a prăbușit de pe schelă, de la o înălțime de 25-30 m. Toți credeau că a murit. După 10 minute a deschis ochii, s-a deșteptat ca dintr-un somn și a zis: „Dați-mi o cană cu lapte să beau”. Cei din jur și-au făcut cruce și i-au zis: „Cum ai scăpat cu viață, frate Marine?”. El le-a răspuns: „În clipa când cădeam de pe turn, m-am rugat la Maica Domnului cu credință, zicând: „Maica Domnului, ajută-mi!”. Și îndată am simțit sub mine ca niște aripi, care mă sprijineau, până am ajuns jos”. După ce a băut o cană cu lapte, pictorul Marin Săndulescu s-a urcat din nou pe schelă și a lucrat cu spor până seara.

MINUNEA 416 - Maica Domnului ajută celor condamnați pe nedrept

Pe timpul războiului a fost închis un cetățean nevinovat. Zi de zi aștepta cu mare teamă ceasul judecății. Era slab la credință. De aceea îl supăra tot mai mult gândul sinuciderii. Dar și-a adus aminte de Dumnezeu și de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și noaptea a început să se roage cu lacrimi, zicând: „Maica Domnului, scapă-mă de primejdia aceasta”. Apoi a adormit. În vis a văzut o fecioară îmbrăcată în haine albe, că a intrat pe ușa celulei și i-a zis: „M-ai chemat? Iată am venit! Roagă-te și nu te teme”. Apoi a pășit prin mijlocul celulei și a trecut prin peretele celălalt. Era Maica Domnului! A doua zi, cu adevărat nu a mai fost judecat, iar după puțină vreme a fost eliberat din închisoare, ca achitat.

MINUNEA 417 - Cum a vindecat Maica Domnului o femeie grav bolnavă

În orașul Vaslui, mai este încă în viață profesorul Dumitru Cotoran. Prin anul 1939-1940 era profesor de filozofie la liceul din Vaslui. Și după cum singur mărturisește, era un ateu convins. Soția era însă credincioasă. Dar nu avea copii. Iată însă, că soția i se îmbolnăvește grav și este internată pentru operație la un spital din București. După operație, ajunsese în stare aproape de inconștiență. „Domnule doctor, mai este vreo speranță cu soția mea?” întreabă profesorul Cotoran, la care el răspunde: „Numai Dumnezeu dacă mai face vreo minune! Altfel...”.

Cum a auzit cuvintele acestea, a ieșit foarte zdrobit la inimă din spital și fără să știe unde merge, a căutat o biserică deschisă în cale. De unde nu intrase în biserică din copilărie, iată acum întâlnește prima biserică a Sfinților Ioachim și Ana, pe strada Traian.

Intră repede înăuntru și căzând în genunchi la icoana Maicii Domnului, a rostit cu lacrimi această rugăciune disperată: „Maica Domnului dacă ești, salvează-mi soția!”. Apoi s-a întors la spital unde soția sa se zbătea între viață și moarte. Parcă dormea. S-a așezat lângă patul ei. S-a rugat Maicii Domnului în gând, pentru ea. Deodată femeia deschise ochii și întreabă: „Dumitre, tu ești?”. „Da, eu sunt, vrei ceva?”. „Ajută-mă să mă ridic puțin” - a zis ea, apoi a continuat: „Acum o jumătate de ceas a venit la mine o femeie în haine albe, foarte frumoasă, și mi-a spus: Iată, aici în prăpastia aceasta, era să cazi. Dar pentru rugăciunea soțului tău, te scot deasupra... Apoi m-a apucat de mână și m-a urcat pe un loc ridicat și luminat”. Din clipa aceea a dispărut acea fecioară, iar muribunda a început a se întări. „Vrei să te plimbi cu mine pe coridor?” a întrebat-o soțul. „Vreau, pentru că nu mă mai doare nimic!”. Când l-au văzut doctorii că se plimbă cu soția, după o operație așa de grea, s-au mâniat pe profesor și i-au zis: „Ce faci, domnule, ai înnebunit?”. „Nu, domnule doctor, abia acum m-am trezit!”. În câteva zile soția s-a făcut complet sănătoasă și s-au reîntors la Vaslui. Aici, profesorul Dumitru Cotoran și-a schimbat cu totul viața, devenind un bun creștin. Era nelipsit de la biserică, unde la fiecare sărbătoare citea câte un capitol din Noul Testament și se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi.

MINUNEA 418 - Prin rugăciunile mamei și ale Maicii Domnului, fiul necredincios se întoarce la pocăință

O creștină aleasă, Doina Militaru, din comuna Greci-Măcin, județul Tulcea, istorisește acest fapt vrednic de luat în seamă: în acest sat trăia până de curând o femeie văduvă, foarte credincioasă, care avea un singur fecior, Nicolae, ca de 30 de ani și acesta căsătorit. Feciorul, gospodar de altfel, o ajuta pe bătrână la munca câmpului și la întreținerea casei. Dar avea un mare și greu păcat: Nicolae nu mai vroia să creadă în Dumnezeu. De aceea nu mergea la biserică deloc, încă din copilărie nu se mărturisea, nu se închina. Ba nu putea să vadă pe Preot pe la casa lor. „Măi, Nicolae - îi zicea mama - iată mâine, va veni Părintele cu icoana prin sat, pentru că se apropie Crăciunul. Trebuie să-l primim și noi”. „Mamă, - răspundea Nicolae - dacă intră la noi în casă, îl scot pe ușă în stradă”. „Măi, Nicolae - îi spunea mama altădată - va veni Părintele cu Sfânta Agheasmă, să ne sfințească și nouă casa, pentru că mâine este Botezul Domnului. Nu cumva să te împotrivești, pentru că te bate Dumnezeu”. „Lasă să vină, că îi dau eu cu barda...” îi răspundea el. Și într-adevăr, nu primea niciodată pe Părintele în casă, iar biata mamă plângea nemângâiată, să-l întoarcă la Dumnezeu pe fiul ei, la sfânta credință și la pocăință. Ani de zile au răbdat Dumnezeu și mama lui Nicolae, doar s-ar întoarce. Dar rugăciunea mamei și a preotului din sat nu conteneau pentru Nicolae. Și iată cum l-a întors Dumnezeu la credință și căință.

De la o vreme s-a îmbolnăvit Nicolae, încă așa de grav, că a căzut la pat. După câteva zile de suferință, într-o dimineață, striga stăruiitor la mama: „Mamă, mamă, adu pe Părintele Postolache, să mă spovedească și împărtășească, căci eu am să mor!”. „Dar cum să-l chem? Nu l-ai înjurat tu pe Părintele de atâtea ori și ai zis că îl dai pe ușă afară?” i-a răspuns lui. „Mamă, astă-noapte am văzut pe Maica Domnului stând lângă patul meu. Era îmbrăcată în alb, foarte frumos și toată noaptea s-a rugat cu lacrimi în ochi

pentru mine” i-a povestit Nicolae. Când a văzut biata mamă că fiul ei spune aceste cuvinte cu lacrimi, s-a bucurat mult că a auzit-o Dumnezeu și îndată a chemat Preotul satului acasă. Iar Părintele, ca un adevărat păstor al turmei lui Hristos, a venit numaidecât la cel căzut. „Părinte, l-a întrebat, nu ești supărat pe mine?”. „De ce să fiu supărat, Nicolae?”. „Păi, ți-am făcut atâta supărare, te-am înjurat, te-am amenințat cu bătaia, te-am...”. „Nu, Nicolae, nu sunt deloc supărat pe tine. Hristos a fost răstignit de oameni și nu s-a supărat pe ei. Eu m-am rugat todeauna pentru tine și am avut credința că te vei întoarce la calea cea adevărată”, i-a răspuns Preotul. „Atunci, te rog, spovedește-mă, Părinte, și împărtășește-mă, căci nu mai am multe zile de trăit”, a zis Nicolae. Și mărturisindu-se cu lacrimi multe, s-a căit de păcatele sale și a primit și Sfânta împărtășanie, iar după trei zile a murit împăcat cu Dumnezeu, cu sine și cu toți oamenii. Astăzi, Preotul Postolache din comuna Greci-Tulcea se află în Brăila și confirmă cele de mai sus.

MINUNEA 419 - Maica Domnului este grabnic ajutătoare

Preasfințitul Episcop Chesarie Păunescu povestește că prin anul 1934, când era director la Seminarul monahal din Mănăstirea Cernica, s-a întâmplat că în iarna aceea s-au terminat alimentele și lemnele de foc la elevi. Nu mai aveau nici bani în casă, nici mănăstirea nu avea rezervă de lemne și hrană. „Ce să fac? spunea Preasfințitul. Nu găseam să împrumut de nicăieri, iar elevii sufereau. Atunci m-am dus la biserică, am căzut în genunchi la icoana Maicii Domnului și am citit Paraclisul ei cu lacrimi, cerându-i ajutorul în acea grea nevoie. Și iată că Maica Domnului nu ne-a lăsat. A doua zi dimineața a venit din București la mănăstirea Cernica, o doamnă credincioasă și a

întrebat: „Cine este directorul Seminarului?”. „Arhimandritul Chesarie Păunescu” - i s-a răspuns. „Și unde este chilia lui?”. „În incinta mănăstirii, la etaj” i s-a răspuns iarăși.

Numai ce se pomenește Arhimandritul cu o doamnă la ușă, care-i zice: „Părinte director, am auzit că nu aveți cu ce întreține Seminarul. Iată, vă donez din munca mea 5000 de lei, să procurați pentru elevi tot ce vă trebuie”. „Bine, soră - i-a răspuns - Dumnezeu și Maica Domnului să vă plătească! Dar spuneți-mi numele, să vă facem un pomelnic pentru familie”. „Nu, părinte, nu trebuie, știe Dumnezeu numele meu și de ce am eu nevoie...”.

MINUNEA 420 - Folosul Paraclisului Maicii Domnului

Soții Teodor și Sultana Petre din satul Crăsani - Ialomița, au fost din tinerețe credincioși, buni, milostivi, nelipsiți de la biserică. Iată însă cu rânduiala lui Dumnezeu se îmbolnăvește greu femeia, în vara anului 1950. Internată la București în spital, supusă la cel mai bun tratament, boala se agrava, încât sfârșitul era inevitabil. Avea o infecție gravă la abdomen. Doctorii nu știau ce medicament să-i mai dea. Vestea aceasta a îndemnat pe soțul ei să alerge la Mănăstirea Balaciu (Ialomița), unde de altfel veneau regulat. „Părinte stareț, îmi moare soția!” spunea soțul plângând. „Este aproape de comă. Nu știu doctorii ce să-i mai facă”. „Să mergem, frate Teodor, în biserică cu toții, să facem un Paraclis la icoana Maicii Domnului și să avem credință, că mult poate rugăciunea Maicii Domnului înaintea Preasfintei Treimi!” i-a răspuns Părintele. Au căzut cu toții în genunchi, au citit Paraclisul cu lacrimi, au sărutat sfânta icoană și au cerut mila Maicii Domnului pentru cea bolnavă. În același ceas, soțul a pornit apoi repede la spital, apăsător de durere. Cum intră pe poarta spitalului Brâncovenesc, observă pe soția sa plimbându-se încet, pe sub

umbra castanilor. Se simțea mai bine chiar din ceasul când au făcut Paraclisul Maicii Domnului.

Pe când părinții se rugau la Mănăstirea Balaciu, doctorii au fost inspirați să-i facă injecții de penicilină cu streptomycină. Din prima injecție s-a simțit tot mai bine, până s-a vindecat cu totul.

Femeia este astăzi în viață, cu mila Domnului și ajutorul Maicii Domnului. De atunci Paraclisul se face zilnic în casa lor.

MINUNEA 421 - Paraclisul Maicii Domnului izbăvește pe om de primejdia morții

Locuitorul Nicolae Gavriluț din comuna Galu, județul Neamț, ne mărturisește următoarele: „În vremea ultimului război mondial, mă aflam pe front. Lupte grele, atacuri ziua și noaptea, moartea mă pândește la fiecare pas. Singura mea nădejde de scăpare mi-a fost însă Maica Domnului. Aveam la mine Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care îl citeam permanent, cu lacrimi, de câteva ori pe zi. Îl rosteam zi și noapte pe dinafară.

Odată a căzut un proiectil la doi metri de mine, tocmai pe când citeam Paraclisul. Explozia a fost puternică, dar toate schijele au trecut pe deasupra. Am făcut cruce și am continuat rugăciunea către Maica Domnului. Altădată un alt proiectil mare a căzut la jumătate de metru, de tranșeul în care mă aflam. Eu citeam cu lacrimi Paraclisul sfânt. Acum Maica Domnului a făcut cu mine o adevărată minune. Proiectilul n-a explodat. S-a înfipt numai pe jumătate în pământul uscat de secetă. L-am zărit cum strălucea în soare. Dacă exploda, nu puteam scăpa de moarte. Cu ajutorul Maicii

Domnului am scăpat neatins de nici un glonte, în cei patru ani de război, în timp ce în jurul meu vedeam permanent morți și răniți”. După terminarea războiului, Nicolae Gavriluț a fost călăuzit la mănăstire și a ajuns călugăr sporit.

MINUNEA 422 - Cum a izbăvit Maica Domnului o mamă de la moarte

O creștină din satul Cut, jud. Neamț, numită Elena Dumitru, a tocmit o căruță cu cal a locuitorului Ion Vieru, din comuna Dumbrava Roșie, jud. Neamț, ca să-i aducă lemne de foc din lunca Bistriței. S-au urcat în căruță omul, femeia și fiica ei, ca de 15 ani. Trebuia să treacă prin vadul apei ca să ajungă dincolo, în lunca Bistriței. Iată că din greșeală, au nimerit într-o groapă adâncă, de câțiva metri. În câteva clipe, s-au înecat calul, locuitorul Ion Vieru și fiica femeii. Numai mama, singură, a scăpat, cu ajutorul Maicii Domnului. Sătenii o întrebară mirați: „Femeie, cum ai scăpat de moarte?”. Ea le-a răspuns: „În clipa când mă cufundam, am strigat din adâncul inimii la Maica Domnului, zicând: Maica Domnului, nu mă lăsa să mor, că am copil! În clipa aceea m-am văzut scoasă din apă pe malul celălalt al Bistriței”. Minunea aceasta s-a petrecut în vara anului 1965. Femeia aceasta trăiește și astăzi.

MINUNEA 423 - O creștină înviată de Maica Domnului spre a-și mărturisi păcatele

Mărturisesc bătrânii de pe valea Bistriței că prin anii 1934-1935, în satul Izvorul Muntelui, Ceahlău, s-a petrecut un fapt cu totul neobișnuit. O fată din sat, cam de 20 de ani, necăsătorită, păștea oile pe munte. Iar din lucrarea vrăjmașului, un cioban a căzut cu dânsa în păcat. Fiindu-i rușine să n-o afle părinții, și-a ucis mai înainte de vreme pruncul. Apoi rușinându-se și de Preotul satului, nu și-a mărturisit acest greu păcat al desfrânării și uciderii.

Însă sufletul acesta avea mare evlavie la Maica Domnului, înaintea căreia se ruga și plângea ziua și noaptea, să-i ierte păcatul acesta și să-i ceară milă de la Domnul. După câțiva ani, fata s-a îmbolnăvit și a murit. A treia zi a venit Preotul și mult popor și s-a început slujba de înmormântare. După terminarea trisaghionului și a praznicului de familie, pe când să pornească cu moarta spre biserică, iată că se deșteaptă răposata, mișcă puțin capul și începe a striga: „Părinte, părinte, vino încoace... nu te teme! Cu sfinția ta am treabă... Eu am făcut un păcat mare în viață și m-am rușinat să-l spovedesc. Dar pentru că am avut evlavie la Maica Domnului, ea s-a rugat pentru mine înaintea Mântuitorului și mi-a trimis sufletul în trup, ca să-mi spovedesc păcatul pe pământ, căci pe pământ l-am făcut...”. Lumea uimită s-a retras afară, iar fata s-a mărturisit la Preot de păcatele sale, cu multe lacrimi. Apoi rudele au îmbulzit-o în jurul sicriului cu tot felul de întrebări: „Cum este dincolo? Ce ai văzut acolo? Ai văzut fericirea Raiului? Dar muncile iadului?”. La aceste întrebări, ea le-a răspuns: „Cum este dincolo, nu pot să vă spun. Atât vă pot spune, că așa cum este aici, pe pământ, unde fiecare este scris la primărie cu tot ce are, tot așa și dincolo, fiecare este scris cu tot ce a făcut, bun sau rău... Vă rog cu lacrimi să fiți spovediți fiecare de toate păcatele, că ce se dezleagă pe pământ, se dezleagă și în cer... Dincolo nu mai este pocăință și nici Maica Domnului nu se roagă pentru păcătoși.

Tot ce ați făcut pentru mine, rugăciuni și pomană, sunt primite. Continuați!”. Și a adormit din nou răposata.

MINUNEA 424 - O femeie, punând toată nădejdea spre Dumnezeu și Maica Domnului, a născut cu bine

O femeie din Pipirig s-a internat la spitalul din Târgu Neamț. Printre altele, doctorul i-a spus: „Femeie, câți copii ai?”. „Am doi copii, domnule doctor”. „Bine! Iată, te-ai făcut sănătoasă. Mâine pleci acasă, dar să îți minte ce-ți spun eu: dumneata nu mai ai voie să naști copii. Dacă nu mă ascuți și mai naști, vei muri în chinurile nașterii. Vezi să nu uiți cuvintele mele!”.

În câteva zile după ieșirea din spital, femeia a venit tulburată la duhovnicul ei din mănăstire. „Părinte, ce mă sfătuiești să fac? Eu n-am făcut niciodată avorturi. Acum iată, mi-a spus doctorul că nu mai am voie să nasc copii, dacă vreau să mai trăiesc”. „Soro Marie, eu te sfătuiesc un singur lucru: ori trăiește cu soțul tău în curăție, ori naște copii. O mamă trebuie să se sacrifice. Ai credință în Dumnezeu. În nici un caz nu vei muri. Lasă, că de lucrul acesta răspund eu. Una din două”. „Bine, părinte, vă ascult”.

După câteva luni se întoarce femeia la mărturisire: „Părinte, sunt însărcinată. Am încredere în cuvintele sfinției voastre și nădăjduiesc la Maica Domnului. Rugați-vă pentru mine!”. „Soră Marie, nu te îndoii! Eu te voi pomeni zilnic la rugăciune. Domnul să te binecuvinteze!”. După alte câteva luni, femeia a venit cu pruncul nou-născut, în brațe, la mănăstire: „Părinte, am născut bine, cu ajutorul Maicii Domnului. Acesta-i copilul! Îl cheamă Ștefan. Am venit să mulțumesc lui Dumnezeu și sfinției voastre căci dacă nu mă sfătuiai, el nu era pe lume”. „Slavă Domnului, soro! Vezi că Dumnezeu face minuni? El

este doctorul doctorilor. Dumnezeu să-l binecuvinteze pe Ștefan, să crească mare și sănătos! Stai în genunchi să-ți citesc o rugăciune de mulțumire. Apoi să duci copilul în biserică și să-l închini la Maica Domnului”. După puțină vreme, femeia s-a întâlnit cu doctorul. „Domnule doctor, știți că am născut un copil? M-a păzit Dumnezeu și l-am născut ușor”. „Nu cred până nu-l văd. Vino într-o zi cu el la mine!”. Când l-a văzut, a luat copilul în brațe, l-a sărutat și plin de emoție a zis: „Cu adevărat, numai o minune a fost!”. Astăzi Ștefan este copil mare și frumos. Iarna merge la școală și vara paște oile pe dealurile Pipirigului. Iar din când în când mama lui îmbrăcată în catrință și bundiță, vine cu Ștefan să se închine la mănăstirea Sihăstria.

MINUNEA 425 - Maica Domnului avertizează pe cei ce trăiesc necununați

În comuna Bălcești - Iași, doi soți au trăit necununați 38 de ani și au născut câțiva copii. Amânând mereu cununia religioasă, nu li se primeau slujbele la biserică și nu puteau fi împărtășiți cu Trupul și Sângele lui Hristos, căci trăiau în desfrânare.

Într-o noapte, însă, i s-a arătat femeii în vis o împărăteasă îmbrăcată în alb, cu cunună pe cap care, desigur, era Maica Domnului, și i-a spus cu asprime: „Dacă nu vă cununați și trăiți mai departe în desfrânare, o să vă pedepsească Dumnezeu și o să vă ia două suflete din cele mai dragi!”. Ei însă n-au luat în seamă aceste cuvinte și au rămas necununați. După aproape un an de zile de așteptare, i-a ajuns mânia Domnului, căci le-au murit două fete într-un accident, împlinindu-se astfel cele vestite prin vedenie de Maica Domnului. Cutremurați de păcatul făcut și de pedeapsa care i-a ajuns, s-au trezit ca din somn și s-au cununat imediat la Biserică, înainte de înmormântarea fiicelor lor, spovedindu-și păcatele și căindu-se cu multe lacrimi de fărădelegile lor.

MINUNEA 426 - O femeie silită de bărbat să avorteze, rugându-se Maicii Domnului, are o vedenie înfricoșată

Într-una din zile, a venit la duhovnic o femeie gravidă cu primul copil, să se mărturisească, și a spus: „Părinte, am venit să mă mărturisesc căci am o mare tulburare și neliniște cu soțul meu, care este un om rău și fără credință în Dumnezeu. Îmi spune să nu-i fac copii, căci copiii sunt „salba dracilor!”. Mă amenință că dacă nu avortez, mă lasă, ori are să mă omoare. Dar eu i-am spus că mai bine vreau să mor decât să fac crimă, omorând copilul pe care Dumnezeu voiește să mi-l dea. Eu vreau să fiu mamă, nu criminală. Dar el mereu mă înjură și mă amenință cu moartea și nu mai știu ce să fac”. „Ești cununată cu el?” a întrebat-o Preotul „Da, Părinte”. Iar el i-a zis: „Postește după puterea ta, roagă-te și mergi la biserică. Prin aceste fapte ai să-l faci bun și pe el, după mărturia Apostolului Pavel care zice că se sfințește bărbatul credincios prin femeia credincioasă și invers!”.

După ce s-a mărturisit femeia curat de toate păcatele, a zis: „Părinte, te rog să-mi dai un canon să-l fac, ca Bunul Dumnezeu să schimbe gândurile cele rele ale bărbatului meu, că doar ne-am căsătorit din dragoste și cu bună înțelegerea noastră și a părinților; și nu era așa ca acum, că n-aș fi mers după el în veci!”.

Preotul i-a spus: „Soră, dacă voiești să faci canon, te sfătuiesc să iei pe Maica Domnului ocrotitoare în viața ta, căci ea are mare trecere înaintea Preasfintei Treimi, mai mult decât toți Sfinții lui Dumnezeu. Fă cum te-am învățat și, pe lângă acestea, să citești în fiecare dimineață Acatistul Maicii Domnului și seara cinstitul ei Paraclis. După ce termini de citit, să pomenești și pe soțul tău, să-i dea Dumnezeu gând bun și să-l întoarcă la calea cea bună”.

Femeia a primit cu mare bucurie canonul și s-a făgăduit să-l facă cu toată sânguința. După două luni de zile a venit iar femeia și a zis: „Părinte, mare minune s-a

întâmpilat cu mine. Am făcut toate cum m-ai învățat și am pomenit cu lacrimi l-a rugăciune pe soțul meu Ioan, și iată ce mi s-a întâmplat: într-o seară, fiind tare obosită, mi-am făcut rugăciunile de seară și Paraclisul Maicii Domnului cu candela aprinsă înaintea sfintei icoane și adormind puțin am avut o vedenie înfricoșată: se făcea că mă aflu pe o vale frumoasă între două rânduri de munți, care se terminau cu piscuri înalte de stânci. Între munți era o șosea. Mergând pe acest drum frumos și aruncându-mi privirea am văzut că la marginea pădurii erau niște arbori de foc și la fiecare arbore, era legată cu funii de foc câte o femeie, toate țipau groaznic și se zvârcoleau, că de la spate le ardeau arborii aceia de jăratec aprins de care erau legate. Apoi am văzut că de pe munți, au venit niște vulturi de foc care cu ghearele lor și cu ciocul, se așezau pe pieptul acelor femei și le mâncau sânii, până li se vedeau oasele, apoi zburau din nou iar prin munți, iar ele răcneau îngrozitor și cereau ajutor de la Dumnezeu. Sânii acelor femei în puțină vreme au crescut înapoi și îndată vulturii aceia înfocați iar veneau și le mâncau sânii. Femeile acelea răcneau foarte tare și se zvârcoleau în chinurile cele mari și amare. Eu, văzând acestea, eram foarte îngrozită și înspăimântată, fiind singură pe acel drum. Căutând și de cealaltă parte a șoselei, am văzut același lucru. În fața acestei groaznice priveliști, am căzut în genunchi și mă rugam Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Preacuratei Sale Maici, să mă scoată de acolo, căci mă temeam foarte mult ca nu cumva acei vulturi înfocați să vină și la mine și să mă sfâșie ca pe femeile acelea, căci eram singură în acel loc. În timp ce mă rugam, văd venind un om în urma mea și m-am bucurat foarte mult, sperând să-mi fie de mare ajutor în călătoria mea prin această groaznică priveliște. Când a ajuns la mine acel om, mi-a zis: „Vezi, femeie, ce se întâmplă aici?”. Eu luând îndrăznelă am întrebat: „Te rog, omule, unde sunt eu aici?”. Iar el mi-a răspuns: „Aici ești unde a binevoit Dumnezeu să fii, ca să vezi chinurile acestor femei care fac avorturi șiucid pe copiii lor, fiind mai rele decât fiarele și târâtoarele pământului. Căci acelea, oricât de sălbatice ar fi și oricât de veninoase, nu numai că nu-și omoară puii lor, ci îi și apără foarte mult, chiar cu prețul vieții. Iată aceste femei blestamate pe care le-a ajuns urgia lui

Dumnezeu, cum se ard din spate, iar din față le sfâșie sânii acești vulturi de foc ai mâniei lui Dumnezeu. Căci ele n-au voit să-și nască copiii care s-au zămislit în pânțele lor, prin puterea lui Dumnezeu. De aceea se vor chinui în vecii vecilor. Apoi mi-a zis: „Și tu era să te chinuiești la fel dacă ascultai de sfatul bărbatului tău cel tiran și fără frică de Dumnezeu. Că dacă ascultai de el și mergeai la doctor să ucizi copilul, chiar atunci în vremea raclajului ai fi murit în mâinile doctorului, pentru mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu. Iar dacă ai ascultat de duhovnicul tău și te-ai rugat la Maica Domnului, ea a mijlocit pentru tine la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să nu te lase să cazi în această crimă”. Acestea mi le-a spus acel tânăr cu care mergeam. Și privind spre dreapta șoselei, am văzut un singur arbore de foc în marginea pădurii, de care nu era legat nimeni. Atunci tânărul mi-a zis: „Aici era locul tău, dacă ucideai și tu pruncul pe care îl ai în pânțele”. Și zicând el acestea, m-am trezit în patul meu plângând foarte. Și auzind soțul meu din camera lui, a venit repede și m-a întrebat: „Ce ai femeie, de ce plângi, ce ți s-a întâmplat?”. Iar eu i-am spus toate acele lucruri înfricoșate, pe rând așa cum le-am văzut și nu mă puteam opri din plâns. Iar el mi-a zis: „Fă ce știi, că eu de acum înainte nu te voi mai îndemna să faci raclaje, și-mi pare rău că te-am sfătuit la acesta”. Și din ziua aceea m-a lăsat în pace. El fiind muștrat de conștiință, s-a dus la duhovnic și s-a mărturisit, cerându-și canon pentru păcatele sale și mai ales pentru crima ce era să facă cu uciderea pruncului său.

Am însemnat această povestire înfricoșată, ca să fie spre folosul și trezirea femeilor celor ce-șiucid în pânțele pruncii lor cei nevinovați, și să știe ce le așteaptă după moartea lor.

MINUNEA 427 - O femeie sectantă care a ars icoana Maicii Domnului, a murit arsă de foc

În vara anului 1991, o femeie sectantă din comuna Frătăuți, jud. Suceava, s-a dus la soacra ei, o femeie foarte evlavioasă, bolnavă. Nora văzând pe perete o icoană mare, frumoasă, a Maicii Domnului, la care se ruga bătrâna ziua și noaptea cu lacrimi, i-a zis cu mânie: „Mamă, nu te mai închina la icoane, căci icoanele sunt idoli!”. Apoi, pornindu-se cu furie, a luat sfânta icoana de pe perete și a aruncat-o în sobă, fiind foarte mult jăratec, și a ars-o. Atunci bătrâna a plâns și cu lacrimi i-a zis din patul suferinței: „Eu sunt bolnavă și neputinciosă, și nu pot să-ți fac nimic, dar o să te ardă Maica Domnului. Tu vei vedea!”. Aceasta s-a întâmplat într-o sâmbătă. După o săptămână, nora sectantă făcea mâncare la o nuntă, ca bucătăreasă. Și cum așeza mâncarea la foc și cocea pâine la cuptor, deodată o pară de foc a ieșit din gura cuptorului, i-a aprins hainele și în câteva minute a ars toată, în flăcări, în strigăte cumplite de durere. Până au venit oamenii să o salveze, era deja moartă. Numai o parte din oase au putut aduna. De această grea pedeapsă s-au cutremurat toți și toate satele din jur.

Iată cum pedepsește Dumnezeu pe cei ce hulesc Biserica, preoții, sfânta Cruce și sfintele icoane. Căci acea femeie, nu numai că hulea cele Sfinte, ci a căutat să le și profaneze și să le distrugă. Aceiași soartă vor avea toți cei ce hulesc Credința Ortodoxă Apostolică și toate cele Sfinte.

MINUNEA 428 - Hulitorul Maicii Domnului și distrugătorul icoanei Sale a fost pedepsit năpraznic

Un bărbat sectant din Frătăuții de Sus, județul Suceava, ura de moarte cele sfinte ale Bisericii, adică preoții, icoanele, sfânta Cruce și hulea pe Maica Domnului. Aflându-se într-un sat vecin, între mulți creștini ortodocși, s-a luat la discuție cu ei, ocărându-i că se închină la idoli, pentru că cinstesc sfintele icoane. Apoi, pornindu-se din lucrarea diavolului, a luat de la cineva o icoană a Maicii Domnului și a călcat-o în picioare înaintea tuturor, zicând: „Iată, nimeni nu are ce-mi face, căci icoanele sunt idoli. Să vedem ce o să-mi facă Maria, căci a fost o femeie ca toate femeile, cu mai mulți copii!”. Oamenii, uimiți și supărați de acest gest diavolesc, credeau că este beat sau că este stăpânit de un demon.

Apoi acel hulitor s-a urcat într-o mașină mică a fratelui său și s-a dus în satul din apropiere. Când a coborât din mașină chiar în fața casei lui, a venit o altă mașină cu viteză, l-a lovit greu și i-a rupt ambele picioare, mai sus de genunchi. Rudele l-au dus repede la spitalul din Rădăuți, dar după trei ore a decedat, dându-și sufletul în mâinile diavolului. Așa mor hulitorii de Dumnezeu și ai Maicii Domnului, care urăsc Biserica și pe Sfinți.

MINUNEA 429 - Cum a izbăvit Maica Domnului de ispită pe monahul

Ilarion

Prin anul 1920, a venit la Sihăstria un creștin să se facă monah, îl chema Ioan Ionică. Dar după câteva luni diavolul îl chinuia cu întristarea. Permanent plângea și cugeta să se ducă într-o altă mănăstire. Într-o noapte, pe când era în biserică la slujba Utreniei și se ruga cu lacrimi la icoana Maicii Domnului, a văzut cu ochii lui cum a ieșit din sfânta icoană o femeie îmbrăcată în alb, care semăna cu chipul Maicii Domnului și l-a întrebat: „De ce plângi și ești tulburat, frate Ioane?”. „Mi-e urât și aici și aș vrea să plec în altă mănăstire!”. „De ce ți-e urât în casa mea? Fii liniștit, roagă-te mai mult și fă toate cu dragoste, căci de acum nu-ți va mai fi urât niciodată în casa mea!”. Apoi acea femeie minunată l-a însemnat cu Sfânta Cruce, s-a întors iarăși spre icoană și s-a făcut nevăzută. Era Maica Domnului! Din ceasul acela, fratele Ioan s-a izbăvit de acea grea ispită, s-a liniștit, s-a făcut călugăr iscusit și a fost econom 20 de ani în obștea mănăstirii Sihăstria, fiind iubit de toți, și de frați și de Dumnezeu.

MINUNEA 430 - Cum a vindecat Maica Domnului pe monahul Ilarion

Arhimandritul Cleopa Ilie, părintele nostru duhovnicesc, ne povestește cum a vindecat Maica Domnului piciorul cangrenat al smeritului monah Ilarion Ionică, din mănăstirea Sihăstria și cum i-a vestit sfârșitul cu un an înainte. În primăvara anului 1933, bătrânul călugăr Ilarion Ionică a fost trimis la pădure să aducă lemne de foc pentru obște. Acolo a fost lovit la un picior și rana s-a cangrenat, încât suferea mult și era îngrijit la chilie de fratele Constantin, devenit mai târziu Arhimandritul Cleopa.

Într-o noapte plângea de durere în patul său și se ruga cu lacrimi, zicând: „Maica Domnului, miluește-mă și-mi ușurează boala, căci nu mai pot răbda durerea piciorului!”. După puțin timp a văzut că intră în chilia lui o femeie foarte cuvioasă, în chipul unei doctorițe din Târgul Neamț, și îl întreabă: „De plângi, părinte Ilarion?”. El i-a răspuns: „Doamnă doctoriță, mi-am rupt piciorul și mă doare greu. Simt că voi muri curând și plâng pentru că nu m-am pocăit”.

După ce doctorița aceea minunată s-a atins cu mâna de piciorul lui, l-a mângâiat cu aceste cuvinte: „Nu mai plânge, părinte Ilarion. De acum te vindeci la picior și vei mai trăi încă un an de zile. După aceea te vei odihni”. Apoi a plecat acea Sfântă femeie și bătrânul a adormit liniștit. Era Maica Domnului. Dimineața bătrânul s-a sculat sănătos din pat, s-a dus la biserică și a spus tuturor minunea Maicii Domnului. Mai trăind exact un an de zile, la Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, părintele Ilarion și-a dat sufletul în mâinile Domnului și a fost petrecut de obștea mănăstirii pe ultimul drum până la cimitir.

MINUNEA 431 - Maica Domnului ajută în ceasul morții pe cei cu inimă curată

Ieșind fratele Vasile din biserică, după terminarea Sfintei Liturghii, i-a apărut înaintea o ceată de diavoli și cu toiege de foc în mâini și cu mare furie îl băteau și strigau: „În zadar te mai rogi, căci nu te mântuiești! Tu ești al nostru, pentru că ești păcătos!”. Atunci tânărul nevoitor a strigat către Preasfânta Fecioară, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă și mă scapă de diavoli!”. În aceeași clipă i-a apărut Maica Domnului în văzduh, înaintea bisericii și a alungat pe diavoli. Apoi i-a zis: „Frate Vasile, nu te teme, căci de acum mai ai trei zile și vei veni la noi!”. Părinții, auzind strigătul lui, l-au întrebat: „Frate Vasile, de ce ai strigat așa de tare și te-ai înfricoșat?”. Iar el le-a spus cum au venit diavolii și l-au bătut cu toiege de foc și cum a cerut ajutorul Maicii Domnului. Apoi, deodată, căzând în genunchi, le-a zis: „Închinați-vă părinților, căci iată Stăpâna noastră a venit! Iată Maica Domnului stă deasupra noastră cu Mântuitorul în brațe. Iată Mântuitorul ne-a binecuvântat pe toți și acum se înalță la cer. Mare putere și îndrăzneală are Maica Domnului nostru Iisus Hristos!”.

Părinții s-au închinat cu toții Maicii Domnului, iar egumenul Sihăstriei i-a zis: „Frate Vasile, să nu te înșele vrăjmașul, căci multe sunt cursele lui!”. Iar către părinți a zis: „Dacă fratele Vasile se duce la Domnul după trei zile, cum i-a spus Maica Domnului, atunci vedenia aceasta este de la Dumnezeu. Iar dacă nu, atunci este amăgit de diavolul!”. După trei zile, exact la aceeași oră, tânărul nevoitor Vasile Ilie, fratele mai mare al părintelui Cleopa Ilie, a adormit cu pace în mai 1931 și a fost primit în ceata dreptilor.

MINUNEA 432 - Maica Domnului izbăvește pe copii de primejdii și de moarte

O fetiță de 13 ani, numită Amariției Maria, din satul Budeasa - Argeș, fiind certată de mama ei, a plecat de acasă într-o după-amiază și s-a așezat pe malul lacului cu același nume. Noaptea a rămas acolo, de frica părinților. Pe la miezul nopții a auzit o voce înălțându-se din valuri, care îi zicea: „Hai, vino nu mai sta, căci de când te aștept!”. Era glasul diavolului care o îndemna să se înece în lac. În timp ce copila se descălța să intre în lac, a văzut lângă ea o femeie îmbrăcată frumos în veșmânt alb, care i-a spus cu o voce blândă: „Nu te duce, Marie! Mergi acasă la mama ta, căci te așteaptă plângând!”. Era Maica Domnului, ocrotitoarea copiilor.

În ceasul acesta, mama fetiței plângea și citea Acatistul Bunei Vestiri. La îndemnul Preasfintei Fecioare îmbrăcată în alb, fetița s-a întors acasă la mama ei, povestindu-i toate cele întâmplate. Apoi mama, căzând la pământ, a dat laudă Maicii Domnului că i-a auzit rugăciunea și i-a izbăvit copila de la moarte. (Minunile 425-432 sunt culese din cartea „Istorie Duhovnicești” de Protosinghel Ioanichie Balan).

MINUNEA 433 - Minunile icoanei Maicii Domnului numită

Evangelistria, din insula Tinos

Boala Măriei Sale Regelui Constantin

În luna mai a anului 1914, M.S. Regele grecilor, Constantin, a căzut grav bolnav. Medicii greci care îl îngrijeau, i-au dat toate ajutoarele posibile pe care le dicta știința și experiența lor medicală. Dar toate mijloacele întrebuintate le vedeau zadarnice și nu puteau aduce nici un folos. Augustul bolnav mergea din ce în ce mai rău și cumplita boală de care era cuprins, îi amenința viața. Pericolul fiind mare, au fost chemați în ajutor și alți doctori străini, din Viena și Berlin. Aceștia au venit în grabă; dar și ei cu toată știința și experiența lor ce-au întrebuintat, bolnavul mergea totuși către deznodământul fatal. Disperarea era mare și generală. Pe lângă familia regală, întreg poporul grecesc era cuprins de groază și deznădejde. Panica cuprinsese pe toți, căci se temeau ca să nu piardă pe preaiubitul și viteazul lor rege. „Dumnezeu știe ce-o mai fi!”. Într-una din nopți, când starea augustului bolnav se înrăutățise, popor mult aștepta (cu nerăbdare și spaimă în împrejurimile Palatului Regal), știri despre starea regelui. Pe la ora două, după miezul nopții, unul dintre doctori ieșind din palat, a fost înconjurat de mulțime și întrebat despre mersul bolii. Doctorul, ca drept răspuns, privindu-i lung și înălțând din umeri, le-a spus: „Dumnezeu știe...” ce-o mai fi!... ceea ce însemna starea disperată și pericolul cel mare în care se afla regele. Răspunsul acesta cuprindea totodată și neputința ajutorului științei medicale.

Rugăciuni pentru însănătoșirea bolnavului. În toate bisericile Regatului se făceau rugăciuni, și afluența poporului umplea bisericile. Locuitorii din

Atena și Pireu erau toată ziua și toată noaptea în biserică, la Paraclisele și rugăciunile care se făceau.

În ziua de 12 mai s-a hotărât, ca la ora 19, să se facă Sfântul Maslu în biserica Mitropoliei din Atena, oficiind membrii Sfântului Sinod, cu Mitropolitul în frunte și luând parte toți Preoții din Atena și Pireu. În aceeași zi chiar, Mitropolitul Atenei a primit un ordin de la Palatul Regal, invitându-l ca să ia măsurile convenite, pentru a fi adusă, în grabă la Palat, sfânta icoană făcătoare de minuni, Evanghelistria, din insula Tinos, pentru vindecarea augustului suferind.

Sfânta icoană făcătoare de minuni din insula Tinos. După spusele ziarelor, aducerea sfintei icoane se datorește visului unei pioase femei, soția unui înalt demnitar al curții. Acestei femei, în două nopți la rând i s-a arătat Preasfânta Fecioară, spunându-i că: „Regele se va pierde, de nu va fi adusă sfânta icoană de la Tinos, ca să-l scape”. În insula Tinos, din Arhipelag, s-a descoperit în mod minunat, în secolul 18, o mică icoană (între 25-35 cm), care era îngropată în pământ. Icoana dovedindu-se făcătoare de minuni, pe locul unde a fost găsită s-a ridicat o biserică. Astăzi însă ea este o mare mănăstire, cu o biserică monumentală, în care se păstrează sfânta icoană, care reprezintă Bunavestire. În grecește ea se numește: Evanghelismos, adică: Evanghelistria = icoana care cuprinde Bunavestire a Maicii Domnului, sau Maica Domnului buna vestitoare. La Tinos, zilnic se află sute și mii de închinători din tot Orientul. Creștini, musulmani, iudei, sirieni și tot felul de neamuri, aduc daruri și depun tot felul de lucruri prețioase și de valoare. Biserica în care se află sfânta icoană, administrată fiind de o epitropie specială, dispune astăzi - de pe urma icoanei - de o mare avere. Ea întreține spitale, școli, biserici sărace, elevi la studii, studenți la Atena și în străinătate. Înzestrează fete sărace; întreține aziluri și acordă tot felul de ajutoare. La hramul bisericesc și al Icoanei Bunavestire, întotdeauna sunt acolo mii de închinători. Deasemenea și la al doilea hram, Adormirea Maicii Domnului (15 august), se adună mii de închinători. Această

Sfântă Icoană a fost o adevărată binefacere și dar de la Dumnezeu pentru această insulă mică, stearpă, uscată și cu desăvârșire săracă. Toți locuitorii insulei trăiesc de pe urma Sfintei icoane.

Telegrama Mitropolitului Atenei. Înalt Preasfinția Sa, Teoclitos, Mitropolitul Atenei, a trimis atunci către epitropia bisericii din Tinos, unde se păstrează Sfânta icoană, următoarea telegramă:

„Vă rog ca să se aducă aici de către Preoți, sfânta icoană Evanghelistria, ca înaintea ei să se facă rugăciuni pentru însănătoșirea M.S. Regelui nostru și să fie depusă la patul augustului bolnav”.

Și în aceeași zi, chiar pe când se oficia Sfântul Maslu în biserica Mitropoliei, înaltul Ierarh a primit răspunsul că: „Sfânta icoană a fost pornită din Tinos, cu vaporul de seară către Pireu”.

La ora 21, după terminarea Sfântului Maslu, când Mitropolitul s-a dus pentru orânduiala bisericească la palat, ca să ducă untdelemn sfințit spre a unge pe augustul suferind, a dus și vestea îmbucurătoare, că a doua zi dimineața, sfânta icoană Evanghelistria va sosi la Pireu și va fi dusă la Palat.

Ridicarea sfintei icoane de la biserica din Tinos. De la biserica din Tinos, sfânta icoană a fost ridicată de P.S. Atanasie, Episcopul Siriei, după toată pravila bisericească. Episcopul, îmbrăcat în veșmintele sale arhieresti, a ridicat sfânta icoană și, purtând-o pe brațe, a fost precedat și urmat de Preoți cu făclii aprinse. Era însoțit de mulțime mare de popor; mergând înaintea procesiunii, eclesiastici cu simbolurile heruvimice și serafimice. În procesiune au mers cu toții până la debarcader.

De aici, cu luntrele, au mers la vaporul „Atromitos”, care era ancorat în apropiere. Făcându-se cuvenitele rugăciuni, sfânta icoană a fost așezată în salonul clasei

întâi. Episcopul Siriei, Epitropii și Preoții bisericii au rămas pe vapor, spre a însoți icoana.

Poporul din Pireu și sfânta icoană. A doua zi de dimineață, vaporul, împodobit sărbătorește cu stindardele - a sosit la Pireu. La debarcader așteptau: clerul Pireului, cu P.S. Spiridon, membru al Sfântului Sinod în frunte, autoritățile orașului și mulțime mare de popor. Sfânta icoană a fost ridicată de pe vapor în sunetul clopotelor de la toate bisericile din Pireu și al sirenelor de la toate vapoarele comerciale și de război aflate în portul Pireu. Preoții din Pireu s-au dus în procesiune și au mers la biserica Sf. Treime, în cântări și rugăciuni urmați de o mulțime mare de popor, purtând lumânări aprinse. La ora 9:15 a.m. a sosit în automobilul regal î.P.S. Teoclitos, Mitropolitul Atenei, care - intrând în biserică - s-a închinat și cu evlavie a sărutat sfânta icoană. A dat voie apoi ca poporul să vină și să se închine și să sărute sfânta icoană.

Procesiunea cu sfânta icoană și înaltul cler către Atena. La ora 10 a.m. Mitropolitul, îmbrăcat în mantie și mitră și omoforul arhieresc, a ridicat sfânta icoană și, purtând-o pe brațe, a luat loc - singur - în automobilul regal. După el urmau trăsurile cu Episcopi și Preoți, toți în veșmintele lor sacerdotale și astfel au pornit de la Pireu spre Falir, pentru Atena, urmați fiind de o mulțime mare de popor. Cu toate măsurile luate de autoritățile militare și polițienești, spre a ține ordinea, mulțimea căuta să fie tot mai aproape de icoană. Unii din credincioși purtau lumânări aprinse, iar alții tămâietoare cu smirnă și tămâie. Pe tot parcursul nu se auzea altceva decât: „Kirie eleison; Kirie soston Basilea!”, adică: Doamne miluiește; Doamne scapă pe rege; cântat de clerici și de mulțimea enormă de popor, ce însoțea sfânta icoană. Procesiunea a mers pe malul mării până la capătul frumoasei șosele Sigros, care are alee de o parte și de alta, cu arbori de piper și flori. Este cea mai frumoasă din împrejurimile Atenei și are o lungime de 8-9 km. Abia după amiază, au putut sosi la Atena, unde au mers de-a dreptul la Mitropolie. Încă

din dimineața zilei, biserica era plină de credincioși, care așteptau cu nerăbdare și evlavie sfânta icoană. Toată piața din față și toate străzile care duceau la Mitropolie, erau pline de lume. O ordonanță a Poliției, care era afișată, punea în vedere tuturor ca să-și închidă magazinele, în semn de respect către sfânta icoană făcătoare de minuni. Întreg orașul Atena era în mișcare mare.

La Palatul Regal. După prânz, pe la ora 14, Mitropolitul a ridicat sfânta icoană spre a o duce la Palat. Îmbrăcat în mantie, mitră și omofor, a luat loc în automobilul regal. Înaintea sa mergeau Preoți îmbrăcați în veșminte și purtând lumânări aprinse, precedați de simbolurile heruvimice și serafimice ale bisericii mitropolitane. Apoi urmau în trăsurile: membrii Sf. Sinod, ministrul Cultelor și înalții demnitari ai statului. O mulțime mare de popor îi urma. Astfel au mers în procesiune, până la poarta grădinii palatului regal. Acolo a încetat cântarea: „Doamne miluiește; Doamne scapă pe rege”; și s-a făcut liniște mare. Dar când Mitropolitul s-a ridicat cu sfânta icoană, arătându-o poporului, toți au căzut în genunchi, purtând lumânări aprinse. Toți erau cuprinși de un fior sacru și de evlavie; mulți plângeau și se rugau ca Dumnezeu să se milostivească și să scape pe rege.

Credința însănătoșează pe bolnav. Mitropolitul Teoclitos, însoțit de Episcopi și de înalții demnitari, au intrat în palatul regal cu sfânta icoană. La intrare, așteptau prințul moștenitor în mare ținută, împreună cu principii și principesele familiei regale. Când Mitropolitul a venit cu sfânta icoană în fața lor, toți au căzut în genunchi și închinându-se au sărutat sfânta icoană. Prințul luând sfânta icoană a dat-o Reginei Sofia, care urma să fie îngerul binevestitor. Regina a mers cu ea la augustul bolnav, care nu știa nimic despre aducerea sfintei icoane, făcătoare de minuni. Regina Sofia, după câteva minute, găsind ocazia favorabilă, a introdus sfânta icoană în odaia regelui, care însă se afla în criza cea mare a bolii și l-a anunțat că i s-a adus sfânta icoană făcătoare de minuni

Evangelistria, din insula Tinos, ca să-i dăruiască sănătate. Regele Constantin, în criza bolii în care se afla, a luat în mâini sfânta icoană, pe care a sărutat-o de mai multe ori cu credință și evlavie mare.

Săvârșirea minunii. Regele, care se afla în dureri cumplite și în chinurile morții, simte deodată ușurare. Din acel moment starea sa se îmbunătățește. Doctorii care îl îngrijeau constată cu surprindere schimbarea neașteptată care s-a produs în starea augustului bolnav și cu toții o atribuiesc Atotputernicului Dumnezeu, care dă viață și ridică din patul durerii pe cei bolnavi.

Organismul slăbit și amorțit de boală, al suveranului, s-a simțit renăscut și s-a împuternicit în mod minunat. Îmbunătățirea a venit ca un torent, căci regele chiar în momentul când a sărutat sfânta icoană, fiind foarte mișcat, a fost cuprins de puterea lui Dumnezeu, care așa de mare influență a avut asupra sa, încât chiar în acel moment s-a spart și a plesnit umflătura, care cuprindea în ea infecția, și tot puroiul s-a scurs cu furie afară.

Minunea se săvârșise, căci din acel moment regele era scăpat.

„Regele a scăpat cu viață” au exclamat cu bucurie doctorii când au văzut aceasta. Mulțimea de puroi și infecția, care ducea la groapă pe augustul suveran, a ieșit din trupul său slăbit. Trupul, rămânând curat și liber de orice piedică, a putut să-și revină, să se îndrepte către starea sa normală și naturală și să poată merge spre însănătoșire. Minunea aceasta, săvârșită sub ochii tuturor, a fost vestită poporului de către presă prin ediții speciale și toți au simțit bucurie mare, preamărind pe Dumnezeu. Apoi icoana a fost așezată deasupra patului, la capul regelui.

Rugăciuni de recunoștință și mulțumire. Rugăciunile n-au încetat a se face pentru sănătatea regelui. Ele erau acum unite cu rugăciuni de recunoștință și mulțumire. Starea sănătății regelui mergea din ce în ce mai bine. Doctorii, cu mare

surprindere, constatau zi cu zi cum însănătoșirea revenea. Regele era plin de speranță și încredere în Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care l-a scăpat. Sfânta icoană a stat la patul augustului suferind, până la deplina sa însănătoșire timp de aproape două luni (iulie). Atunci s-a hotărât plecarea regelui la Dekelia (reședința de vară, aproape de Atena), iar sfânta icoană să fie transportată înapoi la Tinos.

Transportarea sfintei icoane de la Palatul Regal. În ziua de joi, 2 iulie, la ora 19, A.S.R. Principele Gheorghe, după ce s-a închinat, a sărutat sfânta icoană, a ridicat-o de la patul de suferință (al regelui), și urmat de întreaga familie regală s-a pogorât în grădina palatului, unde se afla Regele. Când Moștenitorul tronului, îmbrăcat în uniformă de amiral de marină, s-a apropiat de sfânta icoană, urmat de întreaga familie regală, Regele s-a ridicat de pe scaunul său și închinându-se, a sărutat sfânta icoană. Același lucru l-au făcut și toți membrii familiei regale, cu regina Sofia în frunte. În fața Mitropoliei, așteptau principii Alexandru, Nicolae și Cristofor, consiliul de Miniștri, Mitropolitul, membrii Sfântului Sinod, înalții demnitari civili și militari ai statului, clerul mitropolitan, etc.

Tedeumul de mulțumire. Mitropolitul, intrând în Mitropolie, a așezat sfânta icoană pe iconostas. După Tedeumul de mulțumire, s-a cântat polihroniul regal. Apoi Mitropolitul a ținut o cuvântare, din care extragem următoarele: „Da, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu. Auzi-tu-ne-ai pe noi păcătoșii și prin minune ai ridicat pe regele nostru din patul durerii și ni l-ai dăruit nouă în deplină sănătate. Cu credință caldă ridicăm mâinile și ne rugăm la Sfânta și venerata ta icoană, pe care în acest moment fiul regelui vindecat, moștenitorul Gheorghe, iubitul poporului, plin de recunoștință a adus-o de la Palat în această biserică, ca să fie aici spre închinare pioasă, bine-credinciosului tău popor”. După această rugăciune, moștenitorul tronului a îngenunchiat cel dintâi, s-a

închinat și făcând mătăanii până la pământ, a sărutat sfânta icoană și după aceea mâna Mitropolitului. Exemplul său l-au urmat și ceilalți principii, miniștrii și toți oficialii.

Religiozitatea manifestată de locuitori. Era hotărât ca sfânta icoană să stea în biserica Mitropoliei trei zile, pentru ca tot poporul din Atena, Pireu și împrejurimi, să vină și să se închine. Cele trei zile s-au prelungit la zece, căci închinătorii din zori de zi și până la miezul nopții, nu mai încetau. Este cu neputință de a descrie pietatea și religiozitatea manifestată de locuitorii Atenei, Pireului și din împrejurimi. În tot decursul celor zece zile, biserica Mitropoliei, ziua și noaptea era asaltată de mii de credincioși, din toate treptele sociale și de toate vârstele, nerăbdători de a se închina și a săruta sfânta icoană.

Alte două minuni. În decursul celor zece zile, s-au săvârșit și două minuni: Copilul ofițerului de marină Vasile Kațirone, orb din naștere, când a fost atins de sfânta icoană i s-au deschis ochii.

De asemenea o fetiță, Maria Tzuderu, în etate de 11 ani, care de șapte ani pierduse vederea, când a fost adusă de mama ei și a sărutat sfânta icoană, îndată a strigat cu glas mare: „Mamă, văd!”...

Poporul care se afla de față la săvârșirea acestor minuni, a fost cuprins de un cutremur sacru. Toți au fost cuprinși de frică, unită cu cea mai desăvârșită evlavie. Entuziasmul a fost de nedescris. Și aceste minuni s-au anunțat imediat de către toate ziarele prin ediții speciale, în Atena, Pireu precum și în toată Grecia, căci un popor întreg era martor ocular la săvârșirea lor.

Ultima zi de închinare. Ultima zi de închinare era ziua de 11 iulie (sâmbătă). Conform programului oficial întocmit de Ministerul Cultelor, pentru

transportarea sfintei icoane de la Atena la Tinos, în dimineața zilei de 12 iulie (Duminică) orașul Atena, Pireu și stațiunile Falerului vechi și nou, erau în sărbătoare.

La ora șapte și jumătate dimineața, erau sosiți la Mitropolie casa civilă și militară a M.S. Regelui, toți înalții demnitari ai Statului, întreg consiliul de Miniștri, etc. S-a început imediat slujba Tedeumului. La ora 8 și jumătate, înaltul Ierarh, în veșminte arhieresti, iese din biserică cu sfânta icoană pe brațe. Întreg poporul care se afla pe scări, cât și mulțimea care umplea piața din fața Mitropoliei și toate răspântiile, au căzut în genunchi și s-au închinat. S-a dat semnalul ca să înceapă salvele de artilerie de la Acropole și sunarea clopotelor tuturor bisericilor.

Pe vaporul Averof. În sunetul paradei militare, al clopotelor de la toate bisericile din Atena și al salvelor de artilerie de la Acropole, s-a format procesiunea și a fost pornită sfânta icoană de la Mitropolie. Cele patru trăsuri regale erau precedate de către un escadron de cavalerie. Până la gara din piața Concordiei, soldații prezentau arma, mulțimea de popor, care aștepta trecerea pe străzi și pe la balcoane, avea făclii aprinse și tămâietori. Toți se descopereau cu respect și stăteau în genunchi închinându-se fiecare și rugându-se lui Dumnezeu pentru milă și ajutor. Atât stația cât și piața de la Noul Faler erau luate cu asalt de popor încă din zorii zilei. La ora nouă și jumătate dimineața, sosește trenul regal cu procesiunea. Cel dintâi care s-a pogorât din tren a fost Mitropolitul, ținând sfânta icoană, iar după el prințul Alexandru, miniștri, etc. Când înaltul Ierarh, cu sfânta icoană, s-a pogorât de pe estrada cea mare și a luat loc în vaporeșul Kilkis (un bastiment de război), întreaga flotă greacă aflată la Faler, a început a trage salve de tunuri. Acestea au ținut tot timpul până ce vaporeșul cu sfânta icoană, în care se mai aflau și prințul Nicolae, miniștri, etc., a ajuns la cuirasatul Averof. La scara vaporului, Mitropolitul a fost întâmpinat de contra amiralul Kunduriotis și Preotul vaporului în veșminte sacerdotale și cu Sf. Evanghelie, oferind-o spre sărutare și închinare înaltului Ierarh, prințului moștenitor, miniștrilor. Icoana a fost așezată în

paraclisul vaporului. În salvele date de tunurile de pe vapor, Averof împodobit cu steaguri, a pornit spre Tinos. Înaintea sa avea bastimentele de război, Pantera și Vulturul, iar în urmă Victoria și Aspida. Averof era la mijloc. În timpul navigației, întregul echipaj al lui Averof a defilat și închinându-se, fiecare marinar a sărutat sfânta icoană făcătoare de minuni.

În biserica Evanghelistriei. La orele 16, cele cinci bastimente ancorau la Tinos. Atunci, în paraclisul vaporului, s-a făcut un Tedeum de mulțumire. Sosiți la chei, înaltul Ierarh a încredințat sfânta icoană P.S. Episcop Atanasie al Siriei. Debarcaderul era așternut cu tapete, iar la intrare un frumos arc împodobit cu portretele Regelui și al Reginei. Pe arcada lui era inscripția: „Bucură-te, Împărăteasa Cerului”. În frunte mergând simbolurile heruvimice și serafimice, urmând după aceea și peste 30 de preoți, procesiunea a pornit pe jos către biserica Evanghelistriei, unde se păstrează sfânta icoană. Astfel s-a făcut intrarea în biserica Evanghelistriei, unde se află atâta bogăție și daruri prețioase depuse aici, spre pomenirea minunilor ce s-au făcut prin această sfânta icoană.

Dacă această minune mare, săvârșită în Grecia, nu este cunoscută absolut de toată lumea, cauza este că pe acel timp Europa întreagă era cuprinsă de marele război mondial. Dar minunea ca să o vezi, trebuie să ai credință în Dumnezeu și să crezi în pronia Sa. Trebuie să fii întărit în această credință. Să trăiești în ea; și să o urmărești. Numai astfel se poate vedea minunea (Minunile Icoanei Maicii Domnului - Evanghelismos - de Preot Grivas D. Cruceanu).

MINUNEA 434 - Maica Domnului împlinește legământul sfânt a unei copile care dorea să meargă la mănăstire

În anul 1928, în ziua de 15 decembrie, în familia lui Gheorghe și Elena Crengăniș, din comuna Andrieșești, județul Iași, s-a născut cea de-a treia fiică, căreia la Sf. Botez i-a pus numele Virginia. Venirea ei pe lume a dezamăgit pe părinții săi, care doreau nespuse de mult să aibă un copil de parte bărbătească. Mama ei era foarte credincioasă, iar tatăl ei, cu toate că nu era un necredincios, totuși era un om care, față de credința în Dumnezeu și facerea faptelor creștinești, era indiferent și rece până la împietrire. Virginia crescând mai mărișoară, în sânul familiei, a primit de la mama sa o educație simplă și curată, de credință nezdruccinată în Dumnezeu și de rugăciune și evlavie fierbinte către Maica Domnului. Pe măsură ce creștea, această copilă se arăta a fi deosebită de ceilalți copii de seama ei. Când mama ei o lăsa liberă să se joace cu copiii, ea nu era atrasă spre aceasta, ci se retrăgea întotdeauna în mijlocul oițelor ce le aveau părinții ei și se juca cu mieluseii pe care îi iubea din toată inima. Adeseori obosind de joacă, mama ei o găsea dormind în mijlocul oilor. Această apropiere a ei de oile și mieluseii cei necuvântători era o mai înainte-vestire că și ea va deveni o mielusea binecuvântată a Păstorului Hristos, prin martiriu urmând să îndure suferințe de o viață întreagă.

Împreună cu mama și cu o mătușă a ei făceau rugăciuni pe ascuns de tatăl său, care nu suporta să le vadă rugându-se, și făcea mare scandal. După ce a început să citească, lua câte o cărticică cu rugăciuni către Maica Domnului, se ascundea într-un dud stufos și se ruga acolo spre a nu fi văzută de tatăl ei.

La vârsta de 13-14 ani, într-o zi de duminică, pe când se afla în biserică, a venit la sfânta slujbă o călugăriță, de loc din satul vecin. Fiind rugată, a început să cânte și ea, precum era obișnuită la mănăstire. Cântarea ei dulce și plăcută, a mișcat atât de

mult pe copilă, încât i se părea că aude și vede o persoană venită din lumea cerească. Atât de mult a fost copleșită de o emoție deosebită față de această măicuță și de cântarea ei, încât a început să verse lacrimi cu îmbelșugare. Era pentru prima dată când a văzut și auzit cântând o măicuță. Din acel moment i s-a aprins inima de dorința de a merge și ea la mănăstire. Când s-a întors acasă, i-a făcut cunoscută mamei dorința ei și ea a consimțit la aceasta, dar tatăl s-a împotrivit cu totul, zicând că el nu poate trăi, știind că copilul lui se află închis între zidurile unei mănăstiri. Atunci Virginia plângând mult, a trebuit să rămână pe loc.

La vârsta de 15-16 ani s-a îmbolnăvit de peritonită (cu lichid) și i s-a făcut tratament acasă. În acest timp, ea ardea de aceeași dorință, de a merge la mănăstire, dar tatăl său avea acum un argument în plus spre a nu o lăsa, faptul că era bolnavă. Văzând că nu este nici o scăpare, Virginia s-a rugat cu lacrimi Maicii Domnului, făgăduind că de se va face sănătoasă, va merge la mănăstire, chiar și fără voia părinților, iar de nu-și va respecta cuvântul, sau peste voia ei va fi împiedicată de a-și împlini făgăduința, s-a jurat pe sine să nu mai fie om sănătos pe toată viața ei.

Între timp tatăl ei a murit și acum lucrurile s-au complicat și mai mult căci nu a putut să mai plece din cauza mamei, pe care ar fi îndurerat-o profund. În urma rugăciunii și a făgăduinței solemne pe care a făcut-o către Maica Domnului, situația sănătății ei a început să se înrăutățească tot mai mult. A fost nevoie de mai multe internări: la Iași, la Agigea și București și de 11 intervenții chirurgicale. Toate încercările au rămas zadarnice, fiind cuprinsă de tuberculoză osoasă la coloană, însoțită de infecții ale cărora focar nu s-a stins până la moarte. Astfel a fost condamnată la o zăcere cu fața în jos, pe timp de 23 de ani în spitalul de Ortopedie Foișorul de Foc din București, în cunoscutul salon nr. 11, după ce (mai întâi) a petrecut 11 ani, numai în internări și externări. Rugăciunea pe care a făcut-o Maicii Domnului, prin care cerea ca, în caz de nu va putea merge la mănăstire, să nu mai fie om în toată viața, s-a împlinit cu exactitate. De

aceea, pe parcursul anilor care au urmat, ea a primit această suferință fără cârtire, ca urmare a unei datorii neachitate.

Suferința ei îndelungată, însoțită de rugăciune permanentă și mare răbdare, atât de mult au purificat-o sufletește, încât părea mai mult o ființă cerească decât pământească. Devenind vas ales al lui Dumnezeu, a dobândit mult dar și dulceață la cuvânt, încât uimea pe toți cei care o vedeau și ascultau. De aceea adeseori salonul ei era plin de personalul spitalului și de pacienți, vizitatori, care o ascultau cu multă atenție și plăcere. De asemenea era vizitată și de foarte mulți credincioși din București, iar alții venind de la mari depărtări. Ea alina cu cuvântul suferințele celor cuprinși de întristare și de mari dureri sufletești și întorcea la dragostea de Dumnezeu, pe cei ce o ascultau cu sinceritate.

Prin suferință, ea a câștigat o foarte mare sensibilitate sufletească, o profundă înțelegere față de neputințele omenești, și statornicie în apărarea dreptei credințe. În tot timpul acestei pironiri la pat, ea a citit foarte mult și s-a luminat la minte prin cuvântul lui Dumnezeu. Adeseori fiind asaltată de sectanții care încercau să o amețească cu învățăturile lor false, ea însă știa să le răspundă politicos, uneori tăcea și rămânea statornică în învățătura Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Patul ei de suferință se afla așezat într-un colț al salonului 11 și era de o construcție specială (ce semăna a sicriu). Pe marginea dinspre perete avea o banchetă pe care erau așezate: cărți sfinte, icoane, candelă care ardea neîncetat și câteva ghivece cu flori naturale. Toate acestea produceau o deosebită plăcere și atracție vizitatorilor care simțeau iradiind din acest colț farmecul purității feciorești și binecuvântarea sfințeniei ce izvora din suferință.

Patul acesta, pe durata celor 23 de ani de pătimire, a fost ca și un amvon, de la care Virginia a predicat, mai puțin prin grai, cât mai ales prin viața și suferința ei, predică ce a răsunat nu numai în salonul nr. 11, ci în tot spitalul și în afara acestuia până la mari depărtări. Toate bolnavele din salonul nr. 11 și din alte saloane, se întorceau cu

sufletul complet transformat, înnoit din punct de vedere duhovnicesc, socotind zilele de spitalizare ca cele mai frumoase din viața lor.

Patul său de suferință a fost ca o vatră caldă a credinței creștine, care iradia căldura celei mai curate iubiri de Dumnezeu și de oameni, la care se topea și gheața cea mai groasă de pe inimile împietrite de necredință. Patul său de suferință era izvor duhovnicesc ce scăpa și potolea setea sufletelor dogorite de arșița necazurilor. Era cămin părintesc, în jurul căruia toți se regăseau ca fii ai Părintelui Ceresc și frați ai Mântuitorului Hristos, Care a suferit și S-a răstignit pentru noi. Patul său de suferință era ca o uzină spirituală pentru spitalul Foișor, de unde întreg personalul medical și de serviciu, primea curentul duhovnicesc de pașnică și călduroasă activitate binefăcătoare.

Virginia era ca o farmacie duhovnicească, de unde toți cei ce aveau pe suflet răni ascunse și netămăduite, primeau ca o alifie vindecătoare, cuvântul mângâietor al Evangheliei trăite, cuvânt dres cu sarea înțelepciunii și dătător de pace sufletească. Lângă patul ei s-au regăsit frații și surorile întru Domnul, pentru a da slavă lui Dumnezeu, văzând această ființă nobilă, care prin dăruire și răbdare s-a răstignit de bunăvoie pentru toată viața pe crucea suferinței. Cine a avut fericirea să o cunoască, nu s-a mai putut despărți de ea, de dulceața cuvântului său, de mireasma plăcută ce se simțea în salonul în care se afla. Era captivantă prin curăția ei, prin dragostea față de aproapele, prin răbdarea și bărbăția cu care biruia durerile trupului. Toate aceste daruri le-a câștigat prin credință și dragostea cea mare pe care o avea către Maica Domnului. Ea se ruga către Dânsa neîncetat și-i pomenea numele cu cea mai caldă afecțiune. Dorul de casa părintească, de cele două surori și mai cu seamă de mama care a născut-o, de care a trebuit să se despartă pentru totdeauna, și l-a putut potoli prin nețărmurita iubire față de Maica orfanilor și a săracilor, Maica celor străini și copleșiți de suferințe cumplite, Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Iubind din toată inima ei feciorelnică pe Preasfânta Fecioară și Maică, a fost și ea iubită de Dânsa și încărcată de minunate daruri duhovnicești. Din rândurile ce

urmează se va vedea cât de mult o iubea Maica Domnului și de câtă purtare de grijă și protecție s-a învrednicit din partea Ei.

Era prin anul 1977, ultimul an din viața Virginiei, cu puțin timp înainte de cutremurul cel mare care s-a produs pe 4 martie. În acel timp, o creștină din București, pe nume Vasilica, a avut un vis prevestitor. A văzut pe cer o cruce mare, neagră și a auzit un glas ca de tunet care a rostit „Crezul”, de la început până la sfârșit, apoi a rostit: „Credeti în Fiul lui Dumnezeu”. Această creștină fiind convertită de Virginia la o trăire cu adevărat creștinească, adeseori o cerceta și îi cerea sfaturi în toate nedumeririle ce le întâmpina în viața creștinească pe care a început-o. Fiind foarte zguduită de acest vis, a mers la dânsa și a întrebat-o ce ar putea să însemneze aceasta. Atunci dânsa i-a răspuns profetic: „Acest vis este o prevestire pentru un mare doliu ce se va abate peste toată țara noastră”. Peste câteva zile s-a produs cutremurul cel mare din 4 martie.

În seara zilei în care s-a întâmplat marele cataclism, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu și cu rugăciunile Maicii Domnului, salonul nr. 11 era plin de bolnavi, care ținând lumânări aprinse în mâini, făceau rugăciuni cu toții. După ce s-au rugat împreună, în momentul premergător cutremurului, cântau o cântare duhovnicească, care avea drept refren cuvintele: „Treziiți-vă... treziiți-vă”. Pe când se cântau ultimele strofe, a început să se zguduie pământul și atunci toți bolnavii au fugit afară și a rămas în salon numai Virginica singură. Atunci ea a început să se roage și să strige către Maica Domnului: „Maica Domnului... Maica Domnului... ajută-mă și mă acoperă pe mine păătoasa”. Și într-adevăr Maica Domnului a acoperit-o, căci din tot ce se afla în cameră și mai ales pe lângă patul ei: cărți, icoane, candelă aprinsă, ghivece cu flori, nimic nu s-a răsturnat, nimic nu s-a spart. Totul a rămas intact, spre uimirea tuturor. De aici se vede că Maica Domnului i-a ascultat rugăciunea și a protejat-o în chip minunat.

În acest an, 1977, prin dragostea și bunăvoința credincioșilor care o iubeau, a fost dusă de trei ori la Mănăstirea Cernica, pentru a participa la Sf. Maslu. Pe tot timpul oficiului rugăciunilor, ea a stat pe targă cu fața în jos și numai uneori ridica puțin capul

pentru a fi miruită cu untdelemn sfințit. Într-unul din aceste momente, Preotul N.B. din această Mănăstire, mărturisește că a văzut fața ei atât de luminată, încât semăna a fi mai mult îngerească decât omenească. Apoi mărturisește deasemeni, cum că a văzut cu o zi înainte de repauzare, pe Virginia prin curtea mănăstirii, însoțită de o gloată foarte mare. Pentru aceasta, după ce a fost înmormântată în cimitirul mănăstirii, el de bunăvoie a tămâiat mormântul 40 de zile, cu convingerea că prin aceasta slujește sfinților.

Fiind adusă înapoi la patul său de suferință, după cel de al treilea Sfânt Maslu, au fost ascultate rugăciunile Sfinților Slujitori ai Bisericii, care au cerut de la Dumnezeu iertarea și dezlegarea păcatelor roabei Sale, Virginia. Ea simțea că se apropie cu grăbire de momentul plecării din această viață plină de suferință, spre viața cea fericită și odihna cea bine meritată. Dar un singur lucru o îngrijora cel mai mult și anume faptul că sora Felicia, femeia care o îngrijea cel mai mult și avea toate cele pentru îngropare în seama ei, precum și loc de veci promis, în cimitirul Cernica, era plecată la Ierusalim pentru două luni. Și nu avea nici o posibilitate să o anunțe, spre a veni în țară, acum când era atât de necesară prezența ei aici. Atunci Virginia a început să se roage Maicii Domnului, ca să o ajute în această mare nevoie în care se afla. Maica Domnului i-a ascultat rugăciunea ei curată și a adus-o la îndeplinire în chip minunat. Pe când acea creștină se afla la Ierusalim, ascultând Sfânta Slujbă, un Preot slujitor, în timp ce tămâia s-a oprit în dreptul ei și fără să o cunoască i-a zis, în două zile la rând: „Dumneata trebuie să te întorci în țară numaidecât, căci te așteaptă un necaz”. Fiind foarte zbuciumată și neștiind ce să facă, s-a sfătuit cu maicile la care găzduise și ele au îndemnat-o să plece imediat, căci Preotul respectiv este văzător cu duhul. Ajungând la București, a găsit pe Virginia aproape de trecerea din viață și a aflat cum că ea s-a rugat Maicii Domnului să o trimită acasă, și rugăciunea ei a fost ascultată. Fiind îngrijită sufletește, ea a repauzat în pace și spre uimirea tuturor, trupul ei a răspândit bună-mireasmă. A fost condusă de foarte mulți credincioși și Preoți, cu multă cinste și evlavie, până la Mănăstirea Cernica. După ce s-a slujit Sfânta Slujbă de înmormântare și s-au rostit cuvinte de laudă prin care

s-a cinstit nevoință ei cea mucenicească, a fost înmormântată în groapa dăruită de sora Felicia. Cu toții aveau convingerea că au condus pe ultimul drum o persoană care, prin rugăciune și suferința grea suportată cu îndelungă-răbdare, a dobândit de la Dumnezeu darul sfințeniei.

MINUNEA 435 - Minunea de la școala primară din satul Saravali-Patra, Grecia

Era vineri, 21 aprilie 1989, în jurul orei 10 dimineața. Elevii școlii erau în recreație. În clasă se aflau numai câteva eleve care își pregăteau lecțiile. Deodată, ridicându-și ochii la icoana care atârna pe perete, văd că ochii Domnului Iisus Hristos din icoană se mișcă la dreapta și la stânga. Lucru inexplicabil, dar neîndoielnic. Se uită din nou, mai cu atenție; așa era cu adevărat. Fără îndoială era o minune. Îndată elevele aleargă la cancelarie și-i spun învățătorului lor, care era și preot, preotul Constantin Canelos. Minunea continuă. Preotul s-a străduit să-i liniștească pe copii. Mulți din ei plângeau, fiind foarte emoționați.

Când, după puțin, a început lecția (în această sală chiar preotul ținea lecțiile cu clasele V și VI, despre Patimile Domnului), a fost întrerupt de strigătele copiilor: „Părinte, uită-te!”. Preotul s-a întors spre icoană și vede cum buzele Domnului se închid și se deschid, cum își mișcă mâinile și degetele și culoarea feței i se schimbă în tonuri nemaivăzute și cu neputință de descris.

Părintele cheamă pe directorul școlii, care văzând minunea s-a făcut galben ca ceara. La propunerea preotului, au fost de acord să se facă agheasmă. Copiii cuprinși de spaimă s-au așezat în genunchi cu fruntea la pământ, ca să nu vadă. Când preotul citea

Evanghelia, copiii l-au întrerupt cu exclamația: „O, o, o, Dumnezeu!” Pentru că vedeau pe Hristos că vorbește, că a binecuvântat pe copii de trei ori, că închide și deschide Evanghelia, și că își ferește haina ca să i se vadă rana din coastă.

În jurul orei 12, agheasma s-a terminat, dar minunea continua. Despre minune a auzit și educatoarea școlii care, cum a intrat în clasă, văzând pe Hristos că se uită la ea cu asprime și cu mânie, a fugit îngrozită. Îndată au intrat în clasa unde era icoana și ceilalți învățători. Toți au văzut minunea, au îngenunchiat și s-au închinat Domnului. După puțin timp, când icoana a încetat să mai facă vreo mișcare, copiii au mers la clasele lor, unde au văzut că toate hărțile ieșiseră din cuiul de sus și atârnav în jos. Apoi în clasa a III-a, pe harta Greciei, apăruseră trei pete negre deasupra orașelor Atena, Patra și Zakintos. În jurul orei 12, minunea a încetat. Atunci preotul a luat icoana din perete și a sărutat-o. Lumea era așa de înfricoșată, încât numai câțiva au îndrăznit să-și atingă buzele de ea. Mai pe urmă preotul a dus sfânta icoană la biserică și a așezat-o pe iconostas, spre închinare. Mulți dintre copiii care văzuseră minunea, în mai multe nopți după aceea, au avut spaima în vis. (Ziarul „Dreptatea”, duminică 29 iulie 1990. După revista „Mărturie Aghioritică”, nr. 4/1989).

Poze

